

tác giả: Thiên Như Ngọc

Lâm Nam

editor: Jins

Lâm Nam

Tác giả: Thiên Như Ngọc

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.VN

Giới thiệu:

Tác giả: Thiên Như Ngọc

Độ dài: 73 chương + 1 ngoại truyện

Thể loại: Hiện đại, duyên trời tác hợp

CP: Chủ công ty sản xuất game x Họa sĩ

Giới thiệu bằng một câu ngắn gọn: Hai người vốn chẳng có chút liên quan nào tới nhau, làm sao có thể yêu nhau được?

Mục lục:

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)

[Chương 53](#)

[Chương 54](#)

[Chương 55](#)

[Chương 56](#)

[Chương 57](#)

[Chương 58](#)

[Chương 59](#)

[Chương 60](#)

[Chương 61](#)

[Chương 62](#)

[Chương 63](#)

[Chương 64](#)

[Chương 65](#)

[Chương 66](#)

[Chương 67](#)

[Chương 68](#)

[Chương 69](#)

[Chương 70](#)

[Chương 71](#)

[Chương 72](#)

[Chương 73](#)

[Chương 74: Ngoại truyện](#)

-----oOo-----

Chương 1

Nguồn: [EbookTruyen.VN](#)

Chương 1

Nơi biên thù, mùa hạ.

Lại là một mùa du lịch sôi động.

Con đường cổ Tây Bắc mịt mù, ẩn trong một vách núi là chằng chịt hơn chục di tích hang động lớn nhỏ. Mấy năm trước chẳng có ai ngó ngàng đến, vậy mà mấy năm nay lại nổi lên theo trào lưu, hiện giờ đã đông kín du khách.

Các thuyết minh viên trong khu đều bận rộn đến mức cổ họng khô ran, vừa tiễn một đoàn khách đi, còn chưa kịp uống ngụm nước nào thì một đoàn mới lại đến, đành phải đeo tai nghe lên đi làm việc.

“Trong hang khá tối, mọi người cẩn thận nhìn dưới chân nhé.”

Mấy chục du khách theo chỉ dẫn đi vào hang, cả một hàng dài nhích chậm chậm vào trong.

Thuyết minh viên bật đèn pin, rọi ra luồng sáng trông như giáo viên cầm thước lên lớp, chỉ đến đâu là mọi người nhìn theo đến đó.

“Hiện giờ chúng ta đang đứng ở khu thứ sáu, thuộc tầng thứ hai của cả khu di tích, bắt đầu xây dựng từ thời Bắc Lương trong thời kỳ Ngũ Hồ thập lục quốc, là hang động có trần vuông phẳng điển hình vào thời Bắc Triều, có lịch sử cách nay tới một ngàn sáu trăm năm, là một trong số những hang động Phật giáo đầu tiên của đất nước chúng ta.”... Những lời thuyết minh này một ngày phải nói biết bao nhiêu lần, thuyết minh viên đã thuộc lòng, đôi môi khép mở một cách máy móc, giọng điệu không thấy chút trầm bổng nào.

Hết nói về những bức tượng tạc trong hang lại đến những chi tiết lịch sử đằng sau nó, thậm chí ngay cả một viên gạch dưới đất cũng có thể đem ra để thuyết minh một hồi, không vấp vấp một từ nào.

Nói hết một tràng, tiếp theo mới đến phần quan trọng.

“Nào, mọi người chú ý nhìn về hướng bên này, đây là bức bích họa có giá trị nhất ở đây.”

Tầm mắt của đoàn du khách đuổi theo ánh đèn pin, khi lời nói cuối cùng vừa dứt, một tràng những tiếng xuýt xoa vang lên.

Trên vách đá, trên đỉnh đầu, hình ảnh những làn khói xanh đen như đang trôi lơ lửng, cuồn cuộn, vắn vít.

Xem không hiểu, nhưng vẫn thấy đẹp một cách thần kỳ, hùng vĩ.

Phản ứng đầu tiên của họ là lập tức giơ điện thoại lên, ống kính máy ảnh treo trên cổ cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Du lịch mà, chẳng phải là đi đến đâu thì chụp ảnh tới đó hay sao, bằng không làm thế nào chứng minh được mình đã đến đây? Sau đó về nhà đăng ảnh lên

trang cá nhân, thêm mấy câu văn vẽ, thu về được mấy lượt like, như vậy mới xem như một dấu chấm tròn vẹn cho một chuyến du ngoạn.

“Ấy ấy ấy, đừng chụp, đừng chụp!”, vừa thấy có người định chụp ảnh, người thuyết minh viên vội vàng lao tới chắn trước màn hình của một du khách, “Đèn flash sẽ gây ảnh hưởng đến bức họa, bức họa này cả ngàn năm tuổi rồi, hư hại một chút thôi cũng không cứu được đâu.”

“Tôi không bật flash là được chứ gì?”

Ngày nào cũng gặp vài vị khách như thế này, mà lần nào thuyết minh viên cũng phải kiên nhẫn giải thích, “Không gian trong hang nhỏ hẹp, mỗi ngày đều có rất nhiều du khách, cứ cho là không bật flash, nhưng anh một tấm tôi một tấm, chụp xong hết là sẽ mất rất nhiều thời gian, hô hấp và nhiệt độ cơ thể đều có thể sinh ra lượng lớn carbon dioxide, độ ẩm và nhiệt độ thay đổi, bức họa sẽ bị phai màu, có khi qua mấy chục năm là sẽ phai hết sạch, đến lúc ấy mọi người muốn ngắm cũng không ngắm được nữa, nên giờ chúng ta tranh thủ giữ gìn di sản được không ạ?”

“...”

Dù sao cũng có đến mấy chục ánh mắt nhòm ngó, chẳng ai lại muốn tỏ ra mình thiếu văn minh trước mặt mọi người, nên đành cất điện thoại và máy ảnh đi.

Bị gián đoạn mất một lúc, thuyết minh viên không thể không đẩy nhanh tốc độ, như cưỡi ngựa xem hoa, chỉ mười phút đã tham quan xong một hang động.

Đoàn du khách lại đi dọc theo đường cũ mà ra, ngoài cửa chính có biển hướng dẫn, di chuyển theo đúng một đường, mà ở phía bên kia rõ ràng còn có một hang khác, nhưng ở ngoài lại bị che chắn kín bưng.

“Sao không cho xem hang bên kia thế?”

Thuyết minh viên đang vội sang hang kế tiếp, chỉ có thể giải thích qua loa: “Xin lỗi, mấy tháng nay trong đó có chuyên gia đang chép bức họa, tạm thời không đón khách tham quan.”

“À...”

Đoàn khách đi khỏi, trong hang trở lại không khí yên tĩnh.

Nhưng chưa được vài giây, từ sau tấm chắn trước cửa hang bỗng vọng ra một tiếng nói cao vút: “Cô nói cái gì?”

Đó là một hang nhỏ, chừng bốn mét vuông, cao không đến mười mét, vốn dĩ ánh sáng ban ngày cũng khó lọt vào được, hiện giờ lại có ba bốn người ở bên trong, đã tối lại càng thêm tối, bức họa xung quanh rơi vào khoảng trầm mịt mờ, chẳng phân biệt được rõ ràng.

Tổ trưởng dự án vẽ bích họa Từ Hoài trợn trừng hai mắt, nhìn vào bên trong, rồi hỏi lại một lần nữa: “Đồ Nam, tôi hỏi cô trả lời, cô đang đùa với tôi đấy à?”, có điều, giọng điệu đã hạ thấp hơn rất nhiều so với lần trước.

Đồ Nam đứng ở trong cùng, ngay bên cạnh giá vẽ cao hơn cô hẳn một cái đầu, trong khoảng tranh tối tranh sáng kéo dài ra một cái bóng gầy guộc.

“Em không đùa thầy ạ.”, cô thở dài, “Hủy bỏ bức bích họa này đi.”

“Tại sao?”

“Em vẽ sai rồi.”

Từ Hoài nhìn cô với ánh mắt không thể tin nổi, “Triển lãm đã bố trí xong xuôi cả rồi, chỉ chờ bức bích họa này của cô thôi, kết quả là giờ cô lại nói với tôi là cô vẽ sai à?”

“...”, Đồ Nam im lặng.

Sao chép bích họa là một công việc đòi hỏi sự tỉ mỉ, trình tự phức tạp, có lúc chỉ riêng bước đầu tiên thôi cũng phải chuẩn bị mất hơn một tháng, mỗi một bước đều không được phép có sai sót.

Và cô không chỉ có sai sót, mà còn sai ở bước gần kết thúc.

Một sự sai sót này, khiến gần bảy tháng vất vả trước đó đều như đổ sông đổ biển.

Mấy thành viên có mặt cũng trợn mắt há miệng, họ có nhiệm vụ khác, nhưng hôm nay đặc biệt theo Từ Hoài lặn lội mấy ngàn cây số đến đây, còn tưởng Đồ Nam đã sắp xong việc rồi, ai ngờ lại xảy ra chuyện lớn tới vậy.

Thấy sắc mặt Từ Hoài thay đổi, một thành viên trong tổ vội vàng nói đỡ cho Đồ Nam: “Tiểu Đồ, cô nói thử xem vẽ sai chỗ nào trước đi đã, có khi vẫn sửa được thì sao?”

“Một nếp gấp áo trước ngực Đế Thích, đáng ra phải dùng màu Nhị Thanh, em lại dùng màu Đầu Thanh.”, giọng Đồ Nam nhẹ nhàng, như thể hồn đã bay đến một nơi xa.

Ngừng hai giây, cô nói tiếp: “Em định sẽ chép lại.”

“...”, thì ra là không định sửa.

Một luồng sáng lóe lên, Từ Hoài bước ra hẳn một bước lớn, soi đèn lên đỉnh đầu, lại soi sang giá vẽ đặt dưới đất.

Đây là hang động được bảo tồn hoàn hảo nhất trong cả quần thể di tích, bức bích họa “*Lương Vương lễ bái Phật pháp đồ*” trên đỉnh đầu cũng vô cùng hoàn chỉnh, trên đó không miêu tả hình thượng Phật Tổ, Bồ Tát hay thần tiên thông thường, mà là Hộ Pháp, Đế Thích Thiên và Đại Phạm Thiên trong giáo lý Phật giáo Ấn Độ cổ đại.

Vị trí của hang nằm ở hành lang Hà Tây, một nơi khắc nghiệt thuộc tuyến đường quan trọng trong việc truyền bá Phật giáo sang phương Đông, đóng vai trò hiểm yếu tại phía Tây của con đường tơ lụa. Bức bích họa này diễn tả hình thái giao thoa khi Phật giáo được truyền bá vào Trung Nguyên, độc đáo, tuyệt đẹp, ý nghĩa sâu sắc.

Chính bởi quá trân quý, nên không thể công khai rộng rãi ra bên ngoài, vì thế trong tổ căn nhắc rất lâu mới quyết định cử Đồ Nam đến chép.

Trong vầng sáng, hình ảnh Đế Thích trên đỉnh đầu nhìn xuống và Đế Thích dựng nghiêng trên mặt đất rực rỡ mà uy nghiêm y hệt nhau. Chỉ riêng một điểm, từ cổ xuống mấy tấc, tại một nếp gấp vạt áo trước ngực, màu sắc không hề giống nhau.

Chi tiết này không dễ thấy, nhưng lại phân ra được nét xưa và nay, thật và giả.

Tay Từ Hoài run lên, ông chỉ về phía Đồ Nam, đèn pin còn chưa tắt, chùm sáng cứ thế rọi thẳng lên gương mặt trắng nõn của cô.

Cô nhắm hai mắt, trông giống như một bức tượng Phật khác.

“Được lắm, hóa ra cô lại coi việc sao chép thành sáng tác, tôi dạy cô phí công vô ích rồi.”

“...”, Đồ Nam lặng thinh.

Cổ nhân họa tranh tường, hậu thế chép lại, tuy rằng phương pháp qua bao đời là khác nhau, nhưng những quy tắc cần lưu ý thì vẫn vậy.

Thế hệ này qua thế hệ kia, biết bao kinh nghiệm quý báu đã được tích lũy và lưu truyền, một bậc thầy ắt sẽ có nhiều kinh nghiệm, mà có kinh nghiệm thì cũng sẽ có nguyên tắc, làm sai chính là phá vỡ nguyên tắc.

Cô đi theo Từ Hoài, nhưng lại phá vỡ nguyên tắc của ông, quả thật không có lời nào để nói.

“Nói thì hay lắm, làm thì chẳng ra gì, đáng lẽ tôi không nên cho cô làm một mình!”

“...”, Đồ Nam vẫn im lặng.

Trong hang không thể nói to, Từ Hoài biết mình đang nổi giận trước Phật, nên đành phải nhịn, bản thân ông cũng chẳng phải người nóng nảy, ông kiềm chế giọng điệu, gương mặt xám xịt, nghẹn đầy một bụng tức.

“Thầy Từ, đừng nóng giận.”, thành viên trong tổ sợ ông giận làm ảnh hưởng sức khỏe, bèn đỡ vội lấy cánh tay ông, “Tiểu Đồ lần đầu tiên làm chính, có chút sai sót cũng là khó tránh mà.”

“Bớt nói đỡ cho nó đi, sao Tiêu Quân lần đầu làm một mình lại không phạm sai lầm?”

Mọi người đều bất giác nhìn về phía Tiêu Quân vừa bị Tiêu Hoài chỉ điểm.

Người kia từ lúc đến tới giờ chỉ đứng ở gần cửa hang, tuy mắt nhìn Đồ Nam, nhưng lại không nói một câu nào, làm như không hề tồn tại.

Tiêu Quân được cho là học trò vừa ý Từ Hoài nhất, đến tám phần sau này sẽ được truyền nghề, nên đương nhiên chẳng ai đo lại nổi.

Chỉ trừ Đồ Nam, cô không nhìn về phía anh ta.

Từ Hoài nói ra hai câu nặng lời xong thì cũng tỉnh táo lại, tầm mắt lia xuống giá vẽ, nét bút kia vẫn cực kỳ chói mắt.

Ông đưa tay ra chỉ chỉ: “Riêng nét này thôi, chỉ riêng nét này thôi là đã có thể nhìn ra tật xấu của cô rồi, Đồ Nam, tâm tư của cô căn bản không hề đặt ở bích họa.”

Bóng Đồ Nam thoáng lay động, “Bích họa bị hỏng là lỗi của em, nhưng nếu thầy nói tâm tư của em không đặt ở bích họa, thì em không dám nhận.”

“Chắc!”, mấy thành viên trong tổ đồng loạt nháy mắt với Đồ Nam.

Vào những lúc như thế này, đáng ra phải im lặng nghe giáo huấn, kể cả không lọt tai cũng phải nhin, sao lại đi cãi lại chứ.

Quả nhiên, Từ Hoài tức đến nổi bật cười, “Thế tại làm sao mà cô vẽ sai? Đường hoàng nói thử một lý do tôi nghe xem nào?”

Đồ Nam liếc nhìn giá vẽ, hình ảnh màu sắc hỗn loạn, mờ đục không rõ ràng.

Hông cũng hồng rồi, cô đưa tay ra lau mồ hôi, đầu ngón tay dính dính, miết tới miết lui, không nói lời nào, ngẩng đầu lên lại nhìn thấy Tiêu Quân đang đứng trước cửa hang, ánh mắt vừa lia tới, anh ta cũng quay đầu lảng tránh.

Sai là sai, cần gì lý do chứ.

“Được thôi, thầy nói đúng, tâm tư của em không đặt ở bích họa.”

“Đồ Nam.”, một tiếng nhắc nhở vang lên, rốt cuộc Tiêu Quân đã chịu mở miệng.

“...”, Từ Hoài không hề cảm thấy khó chịu, chỉ cảm thấy thất vọng, “Coi như tôi đã nhìn rõ bản tính của Đồ Nam cô, cái chôn cao nguyên hoang vu này làm sao giữ chân được cô? Trong mắt cô chỉ có đô thị phồn hoa, làm sao mà nhìn ra được màu sắc trên bích họa?”

Bầu không khí như đặc quánh lại.

Một lúc lâu sau, Từ Hoài nói: “Không cần vẽ lại, cô ra khỏi tổ đi.”

Ánh mặt trời chuyển nhạt, cơn gió thổi từ đỉnh núi tuyết ở gần đó lại nổi lên lớn hơn, nơi này chẳng hề nóng bức như cái cách mà mùa hè nên có.

Vừa tiễn xong mấy chục du khách, vài người thuyết minh viên túm tụm đứng dưới gốc hồ dương uống nước nghỉ ngơi, lại nhìn thấy Đồ Nam đi tay không lướt qua trước mặt họ.

“Hôm nay cả tổ đến đây, chắc là hoàn công rồi đấy.”

“Ôi, hăm mộ thế, còn bọn mình thì không biết đến khi nào mới xong việc.”

“Thôi, người ta thân con gái một mình ở đây hơn nửa năm, đi sớm về khuya, chẳng có ngày nghỉ, khổ lắm đấy, tôi chẳng hăm mộ đâu.”

“Nói thế cũng phải...”

Đồ Nam vừa đi vừa gảy móng tay.

Màu dính trên tay đã khô lại cả, gảy thế nào cũng không được.

Ven đường có một con suối nhỏ, chảy từ trên núi tuyết xuống, cô đi tới, ngồi xổm xuống bên bờ suối chậm rãi rửa tay.

Đang rửa, trong làn nước loáng lên thêm một bóng người, hòa cùng cảnh trời xanh mây trắng trông giống như một bức họa sống động.

Tiêu Quân đứng bên rìa suối, cách cô gần một mét.

“Thầy Từ bảo cô giao lại thẻ làm việc.”

Đồ Nam vẩy nước trên tay phải, gỡ thẻ trên cổ xuống, ném về phía anh ta.

Suýt chút nữa Tiêu Quân không bắt được, anh ta nhíu mày, quay đầu bước đi.

Đi được mấy bước, anh ta bỗng dừng lại, quay đầu nói: “Đồ Nam, nếu cô có thể bớt cái tính nóng nảy lại thì cũng không đến mức phải đến bước này.”

“Đúng, giờ tôi cũng hơi hối hận rồi.”

“Những lúc như thế này, cô không thể nghiêm túc một chút được à?”

Đồ Nam thổi khế vào móng tay, cũng không ngắt đầu, “Câu này anh nói ra là đóng vai đồng môn cũ hay bạn trai cũ để nói?”

“...”, sắc mặt Tiêu Quân trở nên rất khó coi, “Đều không phải, tôi chỉ cảm thấy cô vẽ sai là vì tôi. Đồ Nam, tôi không muốn nợ cô.”

Nhất thời Đồ Nam chỉ im lặng, mắt nhìn chằm chằm dòng nước chảy qua kẽ tay.

Trong ấn tượng, lần cuối cùng hai người nói chuyện riêng là trên điện thoại.

Hôm đó, bỗng nhiên Tiêu Quân gửi tin nhắn thoại, bảo rằng có chuyện quan trọng cần nói với cô, hy vọng cô có thể bớt chút thời gian.

Thời tiết chốn biên thù không ổn định, đêm đó là một đêm gió lớn, nơi Đồ Nam ở bị mất điện. Chỉ vì để có thêm chút thời gian ở bên anh ta, cho dù đã liên tục làm việc nhiều ngày, cô vẫn cầm đèn pin đến làm. Kết quả là thiếu sáng nên

nhìn nhầm, nét vẽ vốn phải dùng màu Nhị Thanh thì lại bị cô dùng màu Đầu Thanh.

Sau nửa đêm, rốt cuộc cũng nghe được điều Tiêu Quân muốn nói...

“Chúng ta chia tay đi.”

Tin nhắn Wechat vền vện năm chữ, tất cả kết thúc.

Giờ nhớ lại, chỉ thấy như một giấc mơ.

Cũng chẳng biết là vì tình mà làm hỏng việc, hay là vì người mà trao nhầm tình nữa.

Đồ Nam thở hắt ra, đứng dậy cùng hai bàn tay ướt, “Nét kia là do tôi vẽ, trách nhiệm là của tôi, không liên quan gì đến anh.”

“Thế là tốt nhất.”, gương mặt căng cứng của Tiêu Quân thả lỏng đi mấy phần.

Bọn họ bắt đầu vội vàng, kết thúc cũng chớp nhoáng, trong cả quá trình, mỗi người một nơi, ai vẽ việc người nấy, dường như cũng chẳng có hồi ức nào đáng nhớ nào cả. Giờ chia tay lại càng xa lạ, có lẽ còn có chút dè chừng trốn tránh.

Đồ Nam chà hai tay, “Cách tôi xa một chút, đừng để thầy Từ phát hiện ra học trò cưng của thầy lại dính dáng đến đùa làm ăn chẳng ra gì này.”

Như ngầm thừa nhận, anh ta lùi lại hai bước thật, “Cho dù là tôi có lỗi với cô, thì cũng tạm biệt.”

P/s: Spoil thì mất thú vị, nhưng để nhiều bạn đỡ lẩn cán thì mình xin khẳng định nữ chính chỉ gọi là có bạn trai thôi, để ý câu này nhé: “...trong cả quá trình, mỗi người một nơi, ai vẽ việc người nấy, dường như cũng chẳng có hồi ức nào đáng nhớ nào cả.”

-----oOo-----

Chương 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 2

Thành phố náo nhiệt.

Đồ Nam chờ xe ở ven đường, ánh mắt chăm chú nhìn theo dòng người qua lại.

Trời đã tối, trở lại thành phố xa cách mấy tháng trời tiêu tốn mất của cô nguyên một ngày, giờ đã về tới nơi lại cảm thấy hơi lạ lẫm.

Đường phố chẳng có nhiều thay đổi, nhà cao tầng san sát, hai ba chòm sao trên đỉnh đầu cao vợi vợi, ánh đèn rực rỡ, xung quanh toàn mùi khói xe ô tô.

Đây là thành phố.

Xe cô nườm nượp, chẳng ai để ý đến ai.

Nhưng thứ Đồ Nam nhìn lại không phải khung cảnh ấy, cô thích nhìn ngắm con người.

Hồi nhỏ lúc học vẽ người, thầy giáo nói các em phải vẽ ra được thần thái của nhân vật, giống hay không chỉ là yếu tố thứ hai, quan trọng hàng đầu vẫn phải là sinh động, sinh động mới có thể biểu đạt tình cảm.

Cô vẽ không tốt, đành ôm bản vẽ ngồi bên đường nhìn người đi qua đi lại.

Cho tới khi chú cảnh sát đến hỏi: “Bạn nhỏ à, cháu lạc đường phải không?”

Sau đó Đồ Nam bèn nhìn chú cảnh sát chăm chăm, quan sát tỉ mỉ từ trên xuống dưới, đến mức khiến người ta sợ hãi, phải vội vàng tìm cách liên lạc với người nhà của cô.

Đàn ông, phụ nữ, có người trẻ trung, có người nhuốm nét u sầu...

Bản tính mà Từ Hoài định nghĩa về cô đâu có đúng, trong mắt cô đâu phải chỉ có đô thị phồn hoa? Trên đời này, điều đẹp đẽ nhất vẫn là con người.

Vậy nên cô là như thế nào?

Lưu luyến hồng trần, hay là lục căn không thanh tịnh?

Cũng đúng, nếu không phải như vậy, thì trước đó sao lại có thể bắt đầu mối quan hệ với Tiêu Quân được chứ?

Nhưng công việc của cô là chép bích họa, đâu phải đi làm hòa thượng, những vị họa sĩ xưa vẽ bích họa chẳng lẽ đều là những cao nhân bàng quan đến mức đắc đạo rồi hay sao?

Dòng suy tư của Đồ Nam cứ miên man trôi xa, bất chợt bị suy nghĩ này chọc cười, nhưng cô lại chẳng cười ra được, mà ngược lại là thở dài, song không hề để ý rằng ánh mắt của mình vẫn đang đặt trên người khác.

Cô gái trẻ đứng bên cạnh đã bị cô nhìn chăm chăm một lúc lâu, bất thành linh lại nghe thấy một tiếng thở dài thì quẳng ra một câu rồi bỏ chạy: “Thần kinh!”

Đồ Nam hoàn hồn, không nhìn nữa, lôi điện thoại ra xem, vậy mà đã chín giờ tối rồi.

Điện thoại rung lên, vừa đúng lúc có cuộc gọi, trên màn hình hiện ra ba chữ “Đồ Canh Sơn”.

Cô do dự một lát rồi mới bắt máy, một tay che điện thoại lại để giấu đi tiếng ô tô xung quanh, “A lô? Bố ạ?”

“A lô? Tiểu Nam, dạo này vẽ bích họa thuận lợi đấy chứ?”

Lần nào gọi điện cho cô, bố cũng dùng bích họa làm lời mở đầu.

Đồ Nam không nói thật, “Vâng, thuận lợi lắm.”

“Thế chắc phải một thời gian nữa con mới về được nhỉ?”

“Vâng, phải một thời gian nữa.”, không hiểu sao Đồ Nam lại có một dự cảm xấu.

“Vừa khéo, bố lên thành phố thăm dì Phương, ở lại nhà con mấy hôm.”

Đồ Nam thầm chột dạ, nghe lời ông nói thì có gì đó không ổn rồi, “Chẳng lẽ bố đến rồi à?”

“Ừ, vừa đến nơi xong.”, trong điện thoại vọng ra tiếng mở cửa lạch cạch, Đồ Canh Sơn nói tiếp: “Con yên tâm, bố chỉ ở phòng khách thôi, không vào phòng con đâu, đảm bảo sẽ không bày bừa ra, nhân thể còn dọn dẹp cho con luôn.”

“...”

“Sao không nói gì thế?”

Đồ Nam day day huyết thái dương, “Thế bố ở trong bao lâu?”

“Chắc là một tuần, dì Phương mới mổ ruột thừa, không ai chăm, bố đành phải ra tay vậy, cũng không thể ở nhà người ta được mà.”

“Vậy thì... vâng.”, Đồ Nam thầm thở dài.

Từ lúc trưởng thành cô đã tách ra ở riêng. Bố cô làm phóng viên cho một tòa soạn báo ở huyện, lại thích yên tĩnh, bình thường không mấy khi vào thành phố, thỉnh thoảng vào một chuyến thì cũng sẽ về trong ngày. Lần này đúng là vừa khéo, sớm không đến muộn không đến, lại nhằm vào trùng ngày cô trở về.

Suy cho cùng cũng là bố đẻ, không thể đuổi bố ra ngoài được.

“Thế thôi, con vẽ tiếp đi nhé, chú ý giữ gìn sức khỏe.”, đến cuối cùng, Đồ Canh Sơn vẫn không quên dặn câu này.

Đồ Nam cúp điện thoại, đứng dậy khỏi chiếc vali đã ngồi lên một lúc lâu, xoay xoay hai cẳng chân tê dại.

Nếu để bố biết chuyện cô vẽ sai, thì không hiểu sẽ xảy ra cảnh tượng gì nữa.

Giờ này ngày này, rốt cuộc cũng có thể cảm nhận được thế nào là có nhà mà không thể về.

Cuối cùng cũng có một xe taxi trông đi tới. Đồ Nam ngẫm nghĩ, sau vẫn giơ tay ra vẫy, ngồi vào và báo địa chỉ.

Qua mười giờ tối, ngoài những tụ điểm ăn chơi ra, thì hầu hết các cửa hàng đều đã đóng cửa.

Nhất là khu rìa ngoài của trung tâm thành phố, liếc mắt nhìn khắp con phố đầu đầu cũng là một màu u tối, chỉ có biển hiệu của một quán net là còn sáng đèn.

“Đình đoong” – một tiếng chuông vang lên, cánh cửa kính được đẩy vào.

Sau quầy lập tức có một giọng nói cất lên: “Chào đón quý khách.”

Chỉ nghe thấy tiếng chứ không thấy người đâu cả.

Chiếc màn hình máy tính che khuất người vừa nói, chỉ nhìn thấy phần đỉnh mái tóc đen nhánh, thỉnh thoảng lại có tiếng gõ bàn phím lạch cạch.

“Phương Nguyễn.”

Nghe tiếng, người nọ dừng hẳn động tác lại, ngẩng đầu lên khỏi màn hình, vừa liếc thấy người đến thì lập tức hô lên: “Đồ Nam?”

Đồ Nam kéo va li đến đứng trước quầy, “Em biết ngay anh ở đây mà.”

Phương Nguyễn như nhìn thấy ma, “Sao cô đã về rồi?”

“Em không về được à?”

“Được được, đương nhiên là được rồi.”, Phương Nguyễn đứng dậy tìm ghế cho cô, “Tốt thế, vừa về đã đến thăm anh?”

“Có ma đến thăm anh ấy, em đến tá túc ở chỗ anh.”

“?”, Phương Nguyễn bày ra vẻ mặt nghi hoặc.

Đồ Nam bảo: “Nói ngắn gọn nhé, em rời khỏi tổ về rồi, vốn định về nhà, nhưng giờ bố em lại đến đây, anh hiểu rồi đấy.”

Phương Nguyễn bắt lấy điểm mấu chốt: “Rời tổ kiểu nào cơ?”

“Kiểu mà bố em không thể chấp nhận được ấy.”

“Thế là cô lừa ông ấy là cô vẫn đang đi vẽ?”

Đồ Nam hạ bả vai, “Đúng.”

“Anh hiểu rồi.”

Đồ Canh Sơn tuyệt đối không cho phép cô rời tổ vẽ, rõ ràng bây giờ không thể về nhà được.

Phương Nguyễn quay đầu nhìn quanh một lượt, chìa hai tay ra, “Chỗ này của anh là chỗ làm ăn, làm sao mà chứa cô được.”

“Thế thì anh cũng phải nghĩ cách, chuyện này không phải là trách nhiệm của anh à?”, Đồ Nam ngồi xuống ghế, híp mắt nhìn anh chàng: “Bố em bảo mẹ anh mổ ruột thừa nên phải chăm sóc, anh làm con trai mà không về nhà, còn ở đây chơi game, nếu không thì sao bố em phải đến?”

Phương Nguyễn trợn ngược mắt: “Thôi đi, cô còn không hiểu cái kiểu này của mẹ anh à? Vốn dĩ bà ấy chẳng làm sao cả, chỉ là nhân cơ hội này để tóm bố cô thôi, anh có muốn chăm bà ấy cũng chẳng khiến đấy.”

Đồ Nam không ngại việc tạo cơ hội cho hai vị trung niên độc thân, nhưng cô thật sự cần một chỗ để dừng chân.

“Nếu vẫn không được thì em đành phải đến khách sạn ở thôi.”

Phương Nguyễn hỏi: “Thế ở mấy ngày?”

“Một tuần.”

“Chắc, thế thì tốn tiền lắm.”

“Tốn cũng phải chịu, ngộ nhỡ gặp phải người quen thì phiền phức lắm, làm gì có chỗ nào trốn kĩ được như chỗ này của anh.”

“Cô vẫn muốn ở chỗ này của anh à?”

“Ừm.”

“...”

Hai người không nói gì nữa.

Nhưng rồi Phương Nguyễn vẫn nhớ ra phải quan tâm cô một chút, “Cô ăn cơm chưa? Đói không?”

Đồ Nam lắc đầu, làm sao mà nuốt trôi được.

“Haiz, chờ ở đây, anh đi úp cho cô bát mì.”

Đồ Nam thật sự chẳng có tâm trạng ăn uống, nhưng muốn ngăn anh chàng lại cũng không được, đành phải kệ anh.

Cô ngồi cạnh quầy nhìn lướt vào trong, toàn người là người, những tiếng rì rào ồn ào không ngớt. Sâu tít bên trong có một phòng ngăn bằng vách kính, đó là khu không hút thuốc, ngoài khu vực đó ra thì chỗ nào cũng nồng nặc mùi thuốc lá.

Trẻ con bây giờ ít bài tập thật, hình như khi bằng tuổi chúng, ngày nào cô cũng chỉ học và vẽ tranh, còn chẳng sờ đến máy tính.

Đồ Nam quay đầu lại, nhìn một loạt poster dán trên tường, đều là tranh quảng cáo game.

Cô chỉ nhìn lướt qua, nhìn không hiểu mà cũng chẳng muốn hiểu, tuy nhiên ở tờ cuối cùng có một nhân vật được vẽ theo nét cổ phong, hình tượng phóng khoáng, rất có cảm giác giống nhân vật trong bích họa, thế nên cô mới nhìn lâu hơn một chút.

Phương Nguyễn nhanh chóng trở lại, đặt bát mì to trong tay xuống, mùi thơm nức mũi.

Đồ Nam vẫn không muốn ăn, cô xua tay.

Phương Nguyễn còn tưởng cô đang dùng chiêu tuyệt thực để đấu tranh, đành phải giơ tay đầu hàng, “Rồi rồi rồi, anh giúp cô, bao giờ mẹ anh với bố cô thành đôi, bọn mình cũng thành người một nhà rồi, anh không giúp cô thì giúp ai?”

“Ai là người một nhà với anh?”

Hai mắt Phương Nguyễn cười híp thành một đường thẳng.

Đồ Nam nể mặt anh chàng, cuối cùng cũng chịu gấp một đĩa mì, lại lầm bầm hỏi: “Em ở đâu đây?”

“Ở đằng sau, nhưng đêm nay sợ là không được đâu, anh phải dọn dẹp lại tí đã, ban ngày cô lại ngủ tiếp vậy.”

“Được.”

Lúc đi vẽ bích họa, ngay cả lều lán nhỏ còn ngủ rồi, ở đây đã là gì, còn tốt hơn nhiều so với tưởng tượng.

Ăn xong, Phương Nguyễn mở cho Đồ Nam một máy để chơi.

Hôm nay anh chàng phá lệ tỏ ra ga lăng, tự mình dọn dẹp, không cần cô giúp gì cả.

Khách đến quán net buổi tối hầu hết là chơi thâu đêm.

Hai bên trái phải Đồ Nam là hai cậu nhóc, màn hình bên trái đang tóe lửa âm ỉ, còn trên màn hình bên phải là nhân vật đang điên cuồng bỏ chạy. Liên tục mấy tiếng đồng hồ, chơi không biết mệt mỏi.

Cô nhìn trò xếp hình trên màn hình của mình, chợt có cảm giác bị ai vì không theo kịp thời đại.

Trước kia, chỉ lúc vẽ cô mới ngồi một chỗ lâu như vậy, giờ mới biết thì ra không vẽ tranh cũng mệt không kém. Cô tựa vào ghế duỗi thắt lưng, rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Đúng vào lúc u tối nhất trước phút bình minh, ngọn đèn trên đỉnh đầu rọi ánh sáng xuống, chẳng xuyên thủng được màn đêm đen, chỉ chiếu tỏa được đúng một góc.

Đồ Nam tóm vạt áo phẩy phẩy vài cái, mùa hè trong thành phố cảm giác còn khắc nghiệt hơn cả nơi biên cương, lúc trở về cô còn mặc áo khoác gió, xuống máy bay liền cởi bỏ, chỉ còn mỗi cái áo somi, vậy mà vẫn cảm thấy nóng.

Bất giác men dọc theo ngã tư đường rồi đi ra rất xa, bốn phía im lìm, hai bên um tùm bóng cây.

Chỉ vào giây phút này, nơi này mới khiến cô chợt có chút ảo giác, mới loáng thoáng cảm thấy như mình còn đang ở nơi biên giới, trong gió mạnh dưới trăng

sáng, đứng trước hang động hùng vĩ mà cô quanh.

Đồ Nam thở dài, đá bay viên sỏi dưới chân.

Rõ ràng hôm nay số lần cô thở dài rất nhiều, lại chẳng phải bởi còn bận lòng chuyện rời tổ vể. Cô chỉ cảm thấy tiếc nuối, nếu có thể về lại một lần thì tốt rồi, không nên kết thúc bảy tháng vất vả của mình một cách qua quýt như vậy.

Đó là bảy tháng vượt qua những ngày đông rét buốt và những ngày đầu xuân lạnh căm.

Xem ra người thì đã trở lại, nhưng lòng thì vẫn chưa quay về.

“Loảng xoảng” một tiếng, không biết chân vừa đá phải cái gì.

Đồ Nam nheo mắt nhìn, thì ra là một chai rượu, cú đá khiến nó lăn ra xa, đụng phải bồn cây thì mới ngừng lại.

Cùng với âm thanh ấy, có cái gì đó cũng động dậy theo.

Đồ Nam quay đầu, nhìn thấy một gã đàn ông vờ nằm rạp xuống ven đường, cả người đầy mùi rượu, gã bị tiếng động kia đánh thức nên ngồi dậy, trợn hai mắt nhìn về phía cô, trông có phần dữ dằn, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể xông lên được.

Cô lùi lại hai bước, chẳng hiểu sao lại chợt nhớ đến hình ảnh quý Dạ Xoa trên bích họa.

Vùng này có vẻ hơi xa trung tâm, nhưng an ninh của toàn thành phố vốn rất tốt, không hiểu sao lại chạm mặt một tên say xỉn.

Đồ Nam không hề sợ, bị gã kia trừng mắt nhìn thì lại sinh ra tức tối.

Cơn tức mang từ vùng biên cương về, kìm nén đến tận bây giờ.

Thậm chí cô còn nghĩ, nếu gã ta thật sự muốn hành hung, vậy thì đánh nhau với gã một trận thôi. Chỉ là một tên ma men, ai thua ai thắng còn chưa biết. Ai mà không có lúc nổi điên chứ, vừa hay cô đang điên tiết mà chưa xả được đây!

Bóng đêm nặng nề, hai bên lặng lẽ giăng co trong một bầu không khí vô cùng kỳ quái.

Đúng vào lúc này, bỗng có một giọng nói bất thành linh vang lên: “Đi không?”

Đồ Nam sửng sốt, quay đầu lại nhìn người đang đứng ven đường.

Là một người đàn ông, ánh đèn đường hắt xuống thành một bóng hình thật dài.

“Đi không, nhanh lên nào?”, anh xoay người đi về phía trước.

Giọng điệu này nghe như người quen nói chuyện với nhau. Đồ Nam lập tức nhận ra người kia đang giúp mình, cũng vội rảo bước theo sau.

Hơi ngoảnh đầu lại nhìn về phía sau, gã say không bám theo.

Cô quay đầu lại nhìn người đàn ông trước mặt, chỉ thấy một bóng lưng dài rộng, hai chân bước đi như mang gió, rõ ràng đi cách xa cả mấy mét, nhưng nhìn đáng vẻ thì lại rất thông dong.

Anh đi trước, cô theo sau, nhịp nhàng hòa hợp, không câu trò chuyện, im lặng trầm mặc.

Cảm giác này thật kỳ quái, Đồ Nam oán thầm trong lòng: *Sao anh ta bảo đi là đi theo vậy? Ngộ nhờ anh ta cũng chẳng phải người tốt thì sao?*

Cứ thế cho đến khi về tới đoạn rẽ đầu ngã tư, ngay gần quán net, có tiếng người vọng ra, dường như vừa từ chốn hoang dã về nơi trần tục.

Người đàn ông kia vẫn không ngừng bước, cũng chẳng ngoảnh đầu lại, cứ thế băng qua ngã tư đi sang phía đối diện.

Thậm chí Đồ Nam còn không kịp nói lời nào, dưới ánh đèn đường chỉ còn lại thấp thoáng bóng lưng của anh, trong nháy mắt đã không thấy tung tích.

-----oOo-----

Chương 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 3

“Uôi, anh Nguyễn, em kể anh nghe, sáng nay lúc em đi làm gặp phải một con ma men, hỏ báo lảm, gặp ai là đánh người đấy!”

“Thật không?”

“Đương nhiên là thật rồi!”

Đồ Nam ngẩng đầu lên khỏi mặt quầy, nghe cô bé thu ngân của quán buôn chuyện với Phương Nguyễn.

Phương Nguyễn mới từ nhà đến, trông có vẻ như không ngủ ngon, ngáp một cái rồi hỏi cho có lệ: “Thế mà không sao đấy chứ?”

“Không sao, cảnh sát đến nhanh lắm. Cũng may là ban ngày, chứ nếu mà là ban đêm thì chắc đùa yêu bóng vía như em bị dọa cho hết hồn.”

Thật ra cũng đâu đến mức.

Đồ Nam cúi đầu, nhớ lại cảnh tượng đêm qua, như thật như ảo.

Cảnh tượng đó chẳng mang ý nghĩa anh hùng cứu mỹ nhân, bởi người đàn ông kia tạo cho cô một cảm giác rất khác lạ, không tả rõ được, có vẻ chỉ giống một

hành động tiện tay mà làm, trôi chảy tự nhiên như uống hết nước thì phải quăng chai vào thùng rác vậy.

Thậm chí Đồ Nam còn cảm nhận được sự hờ hững từ anh.

Cộng thêm cả sự kỳ quái.

Phương Nguyễn xua cô bé thu ngân đi, tiến đến trước mặt cô, “Sao dậy sớm thế, mới ngủ được mấy tiếng mà?”

Đồ Nam liếc anh chàng, “Anh cũng dậy sớm còn gì?”

“Hôm nay anh có việc. Với lại bố cô sáng sớm đã mang canh sang nhà anh, anh cũng phải tạo cơ hội cho hai ông bà già chứ.”

“Bố em không phát hiện ra cái gì đấy chứ?”

“Yên tâm đi.”

Thật ra trước khi ra khỏi nhà, Phương Nguyễn có nghe thấy Đồ Canh Sơn kể với mẹ anh về chuyện Đồ Nam đi vẽ bích họa chăm chỉ thế nào, khiến ông tự hào ra sao, thật sự là không nở lòng nói ra.

Đồ Nam gật đầu, tiếp tục chơi dò mìn.

Đây là một trong số ít những trò mà cô có thể chơi được.

Phương Nguyễn nhìn mà ngao ngán, “Cô cũng out quá rồi đấy, nếu chán thì chơi mấy trò vui vui ấy, không phải dò mìn thì là xếp hình, mẹ anh còn siêu hơn cô.”

Đồ Nam lơ đãng đáp: “Trò chơi nào mà chả giống nhau, đều là để giết thời gian thôi mà.”

“Cô thử xem này.”, Phương Nguyễn cướp con chuột, thoát ra ngoài, ấn mở một biểu tượng trên màn hình máy tính.

Lập tức xuất hiện giao diện khởi động, nhân vật có phần quen mắt. Đồ Nam ngẩng đầu nhìn tấm poster trên tường, chính là nhân vật game giống bích họa, tối qua cô còn để ý lâu hơn một lát.

“Loại game cổ phong này hợp với cô đấy.”, Phương Nguyễn trả chuột lại cho cô.

“Không biết chơi, không hứng thú.”

“Thế thiết lập nhân vật thì biết chứ hả? Game này có thể tự tạo ra khuôn mặt, cô muốn tô vẽ kiểu gì thì tô vẽ kiểu ấy.”

Phương Nguyễn mở phần tạo hình ra cho cô, Đồ Nam đành phải cầm lấy con chuột.

“Phải thế chứ, cô phải làm quen với những cái mới đi, bằng không là không ăn rơ với anh, bọn mình làm sao thành người một nhà được?”

“Anh biến đi.”

Phương Nguyễn phì cười, đi ra nhận order cho khách.

Bên trái màn hình là nhân vật, có thể lựa chọn đáng người, bên phải là các thông số, có thể điều chỉnh tùy ý.

Đồ Nam không có kinh nghiệm, chọn bừa, hoàn toàn dựa vào cảm giác.

Không biết sau bao lâu, bỗng nhiên nghe được một câu hỏi: “Cái này chơi hay không?”

Cô ngẩng đầu, một cô gái trẻ ngó đầu vào từ bên ngoài quầy, thu tầm mắt khỏi màn hình, lại chuyển tầm mắt sang cô.

“Cũng bình thường.”, còn chưa nhập môn, ai mà biết được có thú vị hay không, chỉ là cô không có hứng thú mà thôi.

Cô gái kia xám xịt mặt mày, đứng thẳng dậy, không thèm nhìn cô nữa.

“O, cô đến rồi à?”, Phương Nguyễn chui ra từ giữa hai hàng ghế.

“Đến lâu rồi.”, cô nàng liếc Đồ Nam một cái, rồi xoay người đi ra ngoài, “Tôi lên xe đợi anh, không còn sớm nữa, đi sớm về sớm.”

Cánh cửa khép lại, Đồ Nam hỏi Phương Nguyễn: “Cô ta bảo anh đi đâu đấy?”

“Chùa Linh Đàm.”

“Hẹn hò à?”

“Anh muốn lắm chứ, nhưng mà ai lại đi hẹn hò ở chùa!”, nghe giọng điệu anh chàng xem ra còn đang tiếc nuối: “Người ta muốn đi chùa, nhưng cái chùa đây đạo này đang đóng cửa, đành phải nhờ anh hỗ trợ.”

Chẳng trách anh chàng nói hôm nay có việc. Đồ Nam hỏi: “Anh thì hỗ trợ được cái gì?”

“Hơ, cô nói kiểu gì đấy, chuyện này chỉ anh mới có thể giúp được thôi, trong thành phố này anh như ông vua con ấy chứ, có chỗ nào mà anh không đi được?”

Nói cũng phải, hồi nhỏ anh đã là đứa không dễ bị bắt nạt, tuổi thì không lớn, nhưng lắm chiêu trò quỷ quái.

Phương Nguyễn đi đến trước mặt cô, “Đi cùng đi?”

“Em không muốn đi.”

“Đi đi, đi ra tận ngoài thành phố cơ, không gặp phải người quen đâu, với cả trong chùa có nhiều bức họa nhiều tượng điêu khắc lắm, cô cũng hiểu mấy cái đấy mà, đi giảng giải cho người ta.”

Đồ Nam chẳng mấy hứng thú, bản thân cô cũng chẳng phải kiểu thích náo nhiệt.

Vừa nói Phương Nguyễn vừa lơ đãng liếc qua màn hình, bất chợt hét lên một tiếng đầy sợ hãi: “Ôi vãi! Cô làm cái gì thế hả?”

Người khác xây dựng nhân vật, bất kể là nam hay nữ đều để mặt mày như họa. Còn nhân vật trên màn hình lại có hai gò má tròn lẳn, mày dài mắt hẹp, cằm rộng môi dày.

Đồ Nam đáp: “Bảo tướng trang nghiêm[1].”

[1] Chỉ những tượng Phật mang vẻ uy nghiêm.

“...”, Phương Nguyễn cảm thấy là cô cố ý.

Cái nét thâm mỹ này rõ ràng là từ bức họa mà ra.

Cuối cùng Đồ Nam vẫn bị thuyết phục.

Phương Nguyễn lúc thì bảo cô nên làm quen dần với phong cảnh quê nhà, lúc lại nói với gu thẩm mỹ kỳ quái của cô không nên phá hoại máy tính, liệt kê ra cả đồng lý do, khiến cô không đi không được.

Tên này từ bé đã có thể dựa vào cái mồm dẻo quẹo để nhờ cô ngày ngày chép bài tập hộ, giờ công lực không chút suy giảm, làm cô nghe mà phiền, nên đành phải đồng ý.

Vừa qua hai giờ chiều, nắng hè chói chang.

Đồ Nam theo Phương Nguyễn đi ra ngã tư đường, một tay che ánh nắng, đứng ở một bên chờ xe.

Đó là một chiếc SUV, không phải xe của Phương Nguyễn.

Không hiểu sao trong lòng bỗng sinh ra một cảm giác rất kỳ quái, cô ngoảnh đầu nhìn quanh bốn phía.

Cô gái vừa gặp ban nãy giờ đang ngồi ở ghế sau xe nghịch điện thoại, cách ô cửa kính nhìn ra phía cô, rồi hỏi Nguyễn Phương: “Cô ấy cũng đi à?”

Nguyễn Phương chỉ sang Đồ Nam: “Đây là em gái tôi, tội nghiệp lắm, tôi đưa ra ngoài cho biết đó đây.”

Đồ Nam gạt tay anh chàng ra.

Có vẻ cô nàng kia rất muốn cười, nhưng vẫn nhịn được, bữu môi hất cằm về phía trước, “Anh quen đường, lên đằng trước lái xe đi.”

“Được luôn, công hiến vì mỹ nữ lúc nào tôi cũng sẵn lòng.”, Phương Nguyễn hớn hờ vòng ra đằng trước đi sang chỗ ghế lái.

Thấy thế, Đồ Nam đành phải ngồi vào ghế phó lái, qua khước mắt vẫn còn thấy được cô nàng ở đằng sau đang nhìn mình.

Kỳ lạ, cô chỉ nói mỗi câu là game kia bình thường, chứ đâu có nói trông cô nàng bình thường, tại sao lại như là đang hăm hực với cô không bằng.

Thật ra cô gái này trông không hề bình thường chút nào, mái tóc dài quần bông bênh, diện áo phong chấm bi phối cùng quần short bò, rất thời trang, Đồ Nam cảm thấy cô nàng ngồi trong xe tạo nên một hình ảnh rất hài hòa, khiến người khác vô cùng thoải mái.

Phương Nguyễn vừa ngân nga hát vừa khởi động xe.

Cô gái kia bỗng hô lên: “Áy đợi chút, còn một người nữa mà.”

Phương Nguyễn đạp phanh, “Hả? Đâu?”

“Đợi một chút, sắp đến rồi.”, cô nàng vừa nói vừa bấm điện thoại.

Đồ Nam mơ hồ nghe thấy tiếng tút dài trong điện thoại của cô ấy, xem ra là không ai nhắc máy rồi.

Cô kéo áo Phương Nguyễn, dùng ánh mắt ra hiệu, tỏ ý hay là thôi đi, còn chẳng biết phải đợi đến khi nào, nếu không đi được thì không đi nữa.

Phương Nguyễn giơ tay lên làm động tác cắt cổ, biểu đạt ý không bàn cãi nữa.

Đồ Nam liếc xéo một cái, quay ngoắt đầu đi, lại bất chợt thấy ngoài cửa sổ tối sầm.

Có người lướt ngang qua khung cửa sổ, đi về phía ghế sau, rồi mở cửa xe, ngồi vào trong.

“Rót cuộc cũng đến rồi.”, cô gái kia thở phào một hơi.

Ngồi vào là một người đàn ông, anh dựa vào ghế, một tay véo mi tâm, giằng cổ áo somi cởi ra hai cúc.

Đồ Nam khẽ quay đầu, hai mắt thoáng híp lại.

Trước khi lên xe cô còn có một cảm giác rất mơ hồ, bởi vị trí dừng xe cách chỗ người đàn ông đêm qua rời đi không xa.

Mà hiện giờ, dự cảm đã thành sự thật.

Cô gái kia nói: “Cũng may có người lái xe, không phải hôm qua anh lại thức nguyên đêm đấy chứ?”

Người đàn ông “ừ” một tiếng.

“Cứ liệu như thế, sớm muộn gì cũng có chuyện.”

Người đàn ông khẽ cười, bàn tay véo mi tâm vẫn chưa buông xuống.

Bị phốt lờ này giờ, lúc này Phương Nguyễn mới tìm được cơ hội chen lời vào: “Xuất phát được chưa?”

Người đàn ông nói: “Đi thôi, tôi ngủ một lúc đây.”

Ngoài chút vẻ mệt mỏi, giọng nói trầm thấp này giống hệt với đêm qua.

Đồ Nam thoáng liếc qua gương chiếu hậu.

Người đàn ông khẽ điều chỉnh dáng ngồi, một tay vắt ngang trán, khuỷu tay gác lên khung cửa sổ, năm ngón tay che khuất cả gương mặt, chỉ có thể nhìn thấy sống mũi cao thẳng và bờ môi khép hờ.

Dáng người cũng trùng khớp với hình ảnh đêm qua.

Không thể không nói, có đôi lúc, thế giới này thật sự rất nhỏ.

Xe chạy lên đường cao tốc, ra khỏi thành phố cũng không mất quá nhiều thời gian.

Trong suốt hành trình, đương nhiên chẳng ai nói gì, dù sao trên xe cũng có người còn đang ngủ.

Phương Nguyễn vốn lẩm lòi, phải im lặng suốt cả chặng đường, còn không được bật nhạc, chẳng cần phải nói là khó chịu đến mức nào, nhưng anh chàng được thuê đến, cũng không dám ý kiến gì.

Ngôi chùa tọa lạc trên núi, đoạn bậc thang đi lên phải đến gần trăm mét, bóng cây rậm rạp, um tùm.

Bên ngoài cổng chùa có một cửa thu vé, vì dạo gần đây chùa đang tu sửa không đón khách nên đã đóng lại.

Một vị sư thầy đứng sau cánh cổng mở ra một khe nhỏ, Đồ Nam xách túi hương mới mua được, lách người đi qua khe cửa mà vào.

Phương Nguyễn phải chào hỏi trước với trụ trì mới vào được, người ta đâu cầu tiền tài, nhưng phép tôn trọng tối thiểu thì vẫn phải có. Anh chàng giao nhiệm vụ mua hương cho cô, còn mình thì lái xe đưa hai người kia đi vòng ra sau núi để vào chùa.

Đồ Nam còn nói được gì nữa, trên xe có một người đàn ông đang ngủ, một cô gái là khách thuê, trừ cô ra thì còn sai bảo ai được nữa.

“Cảm ơn thầy ạ.”

“A di đà Phật.”, vị sư thầy đáp, hai tay che lên cái đầu bóng lưỡng rồi chạy vội đi.

Đồ Nam ngẩng đầu nhìn, xa xa mấy gian chùa đều đang được tu sửa, đám công nhân đội nắng bắt đầu làm việc trên những giàn giáo, mồ hôi đổ như mưa.

Lúc xuống xe, cô có thoáng để ý thấy người đàn ông kia khẽ động đậy, cảm giác như vẫn chưa tỉnh. Lúc đó cô vội thu tâm mắt rồi đi luôn, chắc hẳn giờ này anh đã tỉnh dậy rồi.

Đến tám phần là họ đã vào trong rồi, có lẽ trong chốc lát không thể gặp lại được.

Đồ Nam tự xách túi hương đi vào chính điện, có lẽ chỗ này đã được sửa chữa xong, vừa bước chân đến cửa đã ngửi thấy mùi sơn nồng nặc.

Các chùa ở thành phố không có nét phóng khoáng như ở vùng biên, bức tượng Phật ở chính giữa hạ mí mắt xuống, trông rất tĩnh lặng, hiền hòa.

Không có lửa, cô cũng không châm mà đặt hết chỗ hương lên hương án, hai tay chấp lại, thành kính vái lạy mấy cái.

Bên ngoài đúng lúc mặt trời đỏ lửa, đi ra chỉ dãi nắng chứ chẳng có chỗ dừng chân, ở lại trong này là ổn nhất.

Đồ Nam vặn nắp chai nước khoáng, một hơi tu hết nửa chai, sau đó sảng khoái thở ra một hơi.

Thật ra hồi nhỏ cô đã đến đây một lần rồi, đến cùng bố cô.

Bố cô nói: “Thăm thú những nơi như thế này có lợi cho con, con phải nhớ kỹ sự thần diệu của nơi này.”

Khi ấy cô vốn dĩ chẳng hiểu được ý nghĩa của từ thần diệu này. Còn hiện tại cô cũng chẳng muốn cảm nhận cái gì thần diệu hết, chỉ mong bố cô đừng phát hiện ra chuyện của cô mà thôi.

Uống hết một chai nước, cô mới ra khỏi chính điện.

Vừa đến cuối hành lang thì thấy có người đi tới.

Có lẽ người đàn ông này đã hoàn toàn tỉnh táo, ánh mắt sáng ngời, bước chân thoăn thoắt.

Đồ Nam nhìn anh đi xuyên thẳng qua dãy hành lang chạm khắc hoa văn đồ sộ.

Đến trước mặt, anh hơi cúi đầu, liếc cô một cái rồi khẽ gật đầu, sau đó lướt qua cô.

Đây xem như lời chào hỏi.

Đồ Nam liếc anh, thấy anh nghiêng người chuẩn bị đi thì bỗng lên tiếng: “Chuyện đêm qua, cảm ơn anh.”

Người đàn ông dừng bước, quay đầu lại nở một nụ cười: “Không phải khách sáo, chuyện nhỏ thôi mà.”

“...”

Thì ra anh cũng nhận ra cô.

Đồ Nam nhìn chăm chú vào gương mặt tươi cười của anh, rõ là trời đang nóng mà lại cảm thấy sống lưng lạnh toát, vậy mà anh không nói câu nào, nếu cô không chủ động nói lời cảm ơn thì sao?

Người đàn ông vẫn đứng trước mặt, cao hơn cô nửa cái đầu.

Đồ Nam thu dòng suy nghĩ lại: “Tôi tên Đồ Nam, Đồ trong đồ nha[2], Nam trong phía nam.”

[2] 涂鸦 – nghệ thuật Graffiti.

“Thạch Thanh Lâm, Thạch Thanh trong màu thạch thanh, Lâm trong tiến tới.”

Có rất ít người giới thiệu tên như vậy, dường như anh không mang họ Thạch, mà là họ Thạch Thanh vậy.

Thạch Thanh, một loại phẩm màu dùng trong tranh truyền thống Trung Quốc.

Bỗng nhiên Đồ Nam cảm thấy đầu giãn giật, khi ấy, nét bút mà cô vẽ sai, lại chính là màu thạch thanh.

-----oOo-----

Chương 4

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 4

“Hắn là cô rất quen với nơi này.”

Đồ Nam chậm chậm chuyển tầm mắt về lại người trước mặt, cũng hoàn hồn lại theo.

Anh cúi đầu nhìn cô, vẻ mặt như đang hò hời.

“Xem như thế.”

Thạch Thanh Lâm không nói gì thêm, chỉ giơ tay ý bảo cô đi trước.

Đồ Nam liền đi trước dẫn đường như lẽ tự nhiên.

Cô chẳng hề có nghĩa vụ phải làm vậy, nhưng cũng không có lý do để từ chối, dù sao thì cũng mới vừa mở lời cảm ơn người ta.

Vì còn đang trong quá trình sửa chữa, nên suốt dọc đường đi cứ chốc chốc lại nhìn thấy một ụ vôi vữa xi măng, bên cạnh là đồng ngói lưu ly, phản chiếu dưới ánh nắng gay gắt.

Trong chùa có đủ “ngũ thụ lục hoa”[1], đám lá sen cuộn dày hai bên rìa hồ, ve kêu râm ran giữa những tán lá.

[1] Năm loại cây và sáu loại hoa hay được trồng trong chùa: Cây bồ đề, cây đa, cây lá buông, cây cau, thốt nốt; Hoa sen, hoa nắng, hoa ngải tiên vàng, hoa đại, hoa ngọc lan, hoa chuỗi sen vàng.

Đồ Nam bước lên bậc thềm trước điện Quan Âm, nhớ ra còn có hai người nữa nên quay đầu hỏi: “Không cần đợi họ à?”

Thạch Thanh Lâm bước đứng đến chỗ nằg rọi, anh khẽ nheo mắt lại, “Không cần, chúng tôi không có nhiều thời gian, chia ra xem nhanh hơn.”

Chùa Linh Đàm là chùa từ thời Minh, không tính là quá cổ xưa, cũng không phải là danh thắng nổi tiếng, dân địa phương rất ít khi lui tới vãn cảnh, càng đừng nói là phải tranh thủ thời gian để đến thăm. Đồ Nam có một suy đoán: “Anh không phải người ở đây à?”

Thạch Thanh Lâm đáp: “Người ở đây, nhưng mới từ nước ngoài về, không quen nhiều chỗ cho lắm.”

Đồ Nam thầm nghĩ, bây giờ hội “hải quy”[2] mà cũng có sở thích tham quan chùa chiền, quả nhiên là thế giới rộng lớn, chuyện kỳ quái nào cũng có.

[2] Tiếng lóng chỉ những người đi du học trở về Trung Quốc.

“Còn cô?”

Câu hỏi bất thành lình khiến Đồ Nam thoáng sửng sốt, ngay sau đó lại nhận ra là anh đang hỏi mình, bèn gật đầu, “Phải, tôi cũng là người ở đây.”

“Chẳng trách.”, âm cuối của Thạch Thanh Lâm còn loáng thoáng ý cười.

Đồ Nam nhìn anh, “Chẳng trách cái gì?”

“Chẳng trách đêm qua dám như vậy.”

“...”

Anh định nói là, nửa đêm dám thi gan với người ta, chắc chắn vì y vào lợi thế địa bàn, không biết sợ là gì. Gần như chỉ trong tích tắc, Đồ Nam đã đọc hiểu được ý của anh.

Thạch Thanh Lâm thông dong thả bước, đi lên bậc thang, đến bên cạnh cô, anh đưa tay ra đẩy cửa điện: “Vào không?”

Đêm qua anh cũng hỏi bằng giọng điệu như vậy, anh hỏi cô “Đi không?”

Đồ Nam mím môi, lách qua cửa.

Nếu hỏi nơi đáng xem nhất trong chùa, thì hẳn là gian điện Quan Âm này.

Trong điện có tượng điêu khắc, bô đoàn, hương án, những thứ mà ở điện khác cũng có, chẳng có gì đặc biệt, chỉ có một bức tường được tô vẽ hoa văn là độc nhất vô nhị, cũng được coi là bảo vật của cả ngôi chùa.

Đồ Nam vừa bước qua cửa đã nghe thấy một hồi chuông, quay đầu lại thì thấy Thạch Thanh Lâm một tay cầm điện thoại, đang định đi ra ngoài, “Xin lỗi, điện thoại công việc, tôi ra ngoài nghe một lát.”

Cô thật sự không hiểu, đã bận rộn như vậy rồi, sao còn phải lặn lội đến đây chuyến này.

Bích họa trong chùa thời Minh không giống với các thời đại trước, vương triều sau khi thống nhất luôn có sự dung nạp, ngôi bút của các bậc thầy hội họa cũng có sự kết hợp hài hòa giữa các tôn giáo và nét văn hóa khác nhau. Bức họa trên tường trong điện Quan Âm thể hiện chính xác hình ảnh thiên cung hay thấy trên các cờ phướn, đủ ba tầng Thượng – Trung – Hạ, Chư Thiên Thần Phật, muôn vật bái thờ, vô cùng đầy đủ, sống động.

Nhất định là do họa sĩ dân gian vẽ, không có nét tráng lệ trong kỹ thuật nhỏ phần thép vàng, chỉ có những nét mực tự do, phóng khoáng.

Có đôi khi Đồ Nam cảm thấy chỉ người xưa mới vẽ ra được những bức họa như vậy, trong nét Phật giáo có nét Đạo giáo, trong nét Đạo giáo lại thấy nét Nho giáo. Còn hậu thế sau này lại chỉ có thể từng bước dò dẫm lần theo những bản sao chép để phỏng đoán tâm tư của người xưa, vắt óc suy nghĩ cách để khôi phục, mà vẫn phải tuân theo quy tắc xưa cũ, không được phép có chút sai sót.

Không biết cô đã dựa vào cột nhìn ngắm bao lâu, hai mắt dán chặt vào bức họa, suy nghĩ lại chẳng biết đã trôi đến miền nào, bất giác quên mất thời gian, mãi cho đến khi cảm giác bên ngoài đang có tiếng tranh cãi ồn ào thì mới phát hiện trong điện tối lại, có vẻ còn tối hơn cả lúc trước.

Đi ra cửa điện xem thì sững người, bên ngoài đã được giăng kín một tầng lưới chắn, mấy người công nhân đang đứng phía trước lắp đặt giàn giáo.

“Đợi chút, có người.”

Đồ Nam lên tiếng thì mới được phát hiện ra.

Một người công nhân hô lên: “Sao lại có người ở đây thế này? Cô vào bằng cách nào đấy? Chùa đóng cửa rồi cơ mà?”

Đồ Nam dờ khóc dờ cười, cũng chẳng còn tâm trạng mà giải thích, chỉ lay lay tấm lưới, “Có thể cho tôi ra ngoài trước được không?”

“Cô vào cái kiểu gì không biết nữa.”, đám công nhân tức cười, lại chẳng biết nên trách cô tự ý xông vào hay trách mình không kiểm tra kỹ trước khi thi công nữa, giờ lại phải gỡ ra.

Đồ Nam chẳng giúp được gì, chỉ có thể dựa cửa chờ đợi. Một lát sau, vừa chuyển tầm mắt, cô đã nhìn thấy Thạch Thanh Lâm đứng ở góc nghiêng bên trái.

Hẳn nhiên là anh vừa quay về, vẫn còn cầm điện thoại trong tay, nhìn cảnh tượng trước mắt, anh thoáng kinh ngạc, lại nhìn Đồ Nam đang đứng ở đằng kia, sau đó bước vội tới.

Cũng may chưa che chắn hoàn toàn, đám công nhân nhanh chóng gỡ ra được một đường hở. Đồ Nam chui từ giữa ra, chân giẫm phải đồng hồ linh kính, đứng

không vững, vừa may có một bàn tay đưa ra nắm lấy cổ tay cô.

Bàn tay kia rắn rỏi mạnh mẽ, dứt khoát kéo cô ra ngoài.

“Về muộn rồi. Cô không sao đấy chứ?”, Thạch Thanh Lâm thả lỏng tay.

Đồ Nam phúi bụi bám trên quần áo, lại ngẩng đầu liếc anh, dường như lúc nào cô cũng cảm thấy trong mắt anh ẩn chứa chút ý cười.

“Không sao.”

“Vậy thì tốt, tìm chỗ nào nghỉ ngơi đi.”

Đột nhiên Đồ Nam cảm thấy hơi bức, chẳng nói rõ được là kiểu gì nữa.

Phương Nguyễn đi vòng quanh chùa hai ba tiếng mà vẫn không thấy Đồ Nam đâu, cuối cùng cũng nhớ đến cô, đảo qua các lối đường nhỏ và hành lang mà tìm.

Tìm mãi một lúc mà vẫn không thấy, vừa định lấy điện thoại ra gọi thì chợt nhìn thấy cô gái thuê mình đang đi ra từ cửa điện đối diện, cả hai nhìn nhau, đồng thanh lên tiếng: “Anh/cô có nhìn thấy...”

Được rồi, xem ra là đều đang tìm người.

Vì thế cả hai cùng đi tìm, mãi cho đến khi tới ngoài điện Văn Thù, mới nhìn thấy người đang đứng bên trong.

Cô nàng chạy đến, bước vào cửa và bảo: “Thất vọng rồi, căn bản là chẳng có gì đáng xem cả.”

Thạch Thanh Lâm khoanh hai tay đứng trước một bức tường, nhìn một lúc rồi lắc đầu, nói: “Đúng là chẳng có gì đáng xem cả.”

Phương Nguyễn đi vòng ra sau cột, thấy Đồ Nam đang ngồi trên bậc trụ uống nước. Anh chàng lẩm bẩm: “Anh đưa tiền để cô mua hương, thế mà cô lại dám cắt xén để mua nước.”

“Ki bo thế, bắt em làm chân chạy còn không cho em mua chai nước à.”, Đồ Nam đã thấm mệt, chẳng còn hơi sức mà cãi nhau với anh chàng.

“Chắc chắn là cô không chỉ mua có một chai, ngoan ngoãn giao ra đây.”, Phương Nguyễn xoay người cô lại, kiểm tra xem cô có giấu đi không.

Đồ Nam nói: “Không có thật.”

Phương Nguyễn giằng lấy chai nước trong tay cô, vặn lại nắp, “Cũng may là chưa uống nhiều, chắc là không nhìn ra đâu.”

Đồ Nam còn chưa hiểu anh chàng định làm gì, thì đã thấy anh cầm chai nước vòng qua cột, đi về phía cô gái kia.

“Nào nào, trời nóng, uống chút nước đi.”

“Tôi không khát.”, tuy chẳng thiết tha gì, nhưng cô nàng vẫn nhận lấy, lại quay sang đưa cho Thạch Thanh Lâm.

Thạch Thanh Lâm nhận lấy, thu ánh mắt khỏi bức tường, mở nắp chai rồi đưa lên miệng, lại thoáng khựng lại, lấy xuống nhìn.

Đồ Nam liếc qua, chỉ đành coi như không nhìn thấy.

Nước là do anh mua từ ban nãy, chẳng lẽ lại không nhìn ra được là chai nước này từ đâu mà ra à!

Nhưng cũng chỉ sau vài giây, anh vẫn uống, có điều là ngửa cổ uống một ngụm, không hề chạm môi.

Uống xong, anh vặn nắp lại, đưa trả cho Phương Nguyễn.

Phương Nguyễn lấy lòng người đẹp không thành, đành hậm hực quay về.

Đồ Nam lườm anh một cái, không nói gì nữa.

Phương Nguyễn điềm nhiên trả lại chai nước cho cô, “Cô đi đâu đấy, còn dẫn người ta đi tham quan à?”

“Không muốn nói, đừng hỏi em.”, Đồ Nam đang nghẹn đầy một bụng tức đây.

Đã bảo là không muốn đi rồi, tất cả là tại anh.

Phương Nguyễn còn đang cảm thấy cô kỳ lạ, thì bỗng nghe thấy Thạch Thanh Lâm hỏi: “Còn chỗ nào khác biệt có thể xem được nữa không?”

Anh chàng hỏi lại: “Chỗ khác biệt là như thế nào cơ?”

“Phong cách cổ kính hơn một chút.”

Phương Nguyễn vẫn chưa hiểu, nhưng cô gái kia đã hiểu ra trước: “Có phải anh cảm thấy màu của bức họa hay tượng điêu khắc ở đây đều rất mới không? Tôi cũng phát hiện ra, xem qua mấy gian, màu sắc bên trong đều rất sặc sỡ, chẳng giống bức họa, nói là tranh Tết còn chuẩn hơn.”

Thạch Thanh Lâm gật đầu.

Điều này quả là làm khó Phương Nguyễn, anh chàng gãi đầu, “Giống nhau cả mà, không phải bức họa đều như này hay sao?”, vừa nói vừa đi về phía chuyên gia.

Đồ Nam vốn chẳng thèm để ý đến anh chàng, nhưng anh vừa nhìn cô, hai người kia cũng nhìn sang theo. Cô đành phải đứng dậy, phui phui quần, “Chắc chắn là mới rồi, trước kia trong chùa từng xảy ra một vụ hỏa hoạn, ngoài điện Quan Âm, những chỗ khác đều do người đời sau sáng tác lại, sớm nhất có lẽ cũng cách đây chừng sáu mươi năm.”

Chuyện này do bố cô từng kể với cô, có lẽ trẻ con tương đối sợ hỏa hoạn, nên cô vẫn còn nhớ rất rõ.

Bằng không sao cô lại một mình dẫn Thạch Thanh Lâm đến xem điện Quan Âm chứ?

Đáng tiếc anh lại không thấy được.

Thạch Thanh Lâm nhìn Đồ Nam, không biết là đang xác định tính chân thực của lời nói này, hay đang nhớ lại điện Quan Âm nữa.

Điện Quan Âm.

Đồ Nam lại cảm thấy đầu nhâm nhâm đau.

Một lát sau, Thạch Thanh Lâm bỗng nói: “Đi thôi An Bội.”

Cô gái kia đáp lời, rồi theo anh đi ra ngoài.

Phương Nguyễn nhìn Đồ Nam: “Thế này là sao, không xem nữa à?”

Cô bức bội đáp: “Làm sao em biết được.”

Khi Đồ Nam xuống tới chân núi, thì xe đã đỗ ở ven đường rồi.

Thấy Phương Nguyễn đi sang phía ghế lái, cô liền mở cửa bên ghế phó lái ra theo lẽ đương nhiên, nhưng lại phát hiện trên ghế là cô nàng tên An Bội kia, còn sau tay lái là Thạch Thanh Lâm.

“Về thành phố để tôi lái cho.”

Phương Nguyễn đành phải ngồi ghế sau.

Đồ Nam ngồi vào cạnh anh chàng, thấy anh vẫn còn đang hậm hực thì khẽ đá anh một cái.

“...”, Phương Nguyễn chẳng hiểu ra làm sao.

Anh trêu chọc ai rồi?

Lúc xe chạy, Thạch Thanh Lâm đột nhiên hỏi: “Có thể xem được những bức bích họa ban đầu kia không?”

Phương Nguyễn huých Đồ Nam, bảo cô trả lời.

Đồ Nam nhìn về phía trước, vừa hay chạm phải ánh mắt của Thạch Thanh Lâm trong gương chiếu hậu, thì ra câu này là đang hỏi cô. Cô bất giác tránh đi, chuyển tầm mắt xuống bàn tay đang nắm vô lăng của anh.

Những ngón tay thon dài, không lâu trước đây còn nắm lấy cổ tay cô.

“Trừ phi có bản sao chép, bằng không sẽ không xem được.”

“Bản sao chép?”

“Là phiên bản do chuyên gia sao chép lại từ nguyên mẫu, nhưng thời gian chùa Linh Đàm bị cháy khá lâu rồi, chắc là không có bản sao chép.”, Đồ Nam nghĩ, có lẽ khi đó còn chưa có chuyên gia sao chép bích họa ấy chứ.

Thạch Thanh Lâm “ừm” một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Xe lăn bánh đều đều về phía trước.

Đồ Nam không biết vì sao anh lại hỏi chuyện này, nhưng cũng không liên quan gì đến cô, dù sao thì họ không thân quen đến nỗi phải gặng hỏi tới cùng.

Sau một lúc lâu, cũng chỉ có cô gái tên An Bội kia khẽ thở dài một hơi: “Đen thật, lần này coi như đi mất công rồi.”

-----oOo-----

Chương 5

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 5

Sáng hôm sau, Phương Nguyễn lại vừa ngân nga hát vừa đi vào cửa quán net như mọi khi.

Vẫn còn sớm, khách đến chơi chưa nhiều, cô bé thu ngân cũng vẫn chưa đến.

Đồ Nam vừa dậy không lâu, đang ngồi trong góc ninh một nồi cháo nhỏ.

Cô không có thói quen đặt đồ ăn, sống ở bên ngoài thường xuyên nên hay ăn uống đơn giản, dù hiện giờ đang đi ở nhờ nhưng nếu tự nấu được thì nấu, cũng không quá phiền phức.

Phương Nguyễn thấy nhiều rồi nên cũng chẳng lấy làm lạ, chỉ sải rộng bước chân đi đến gọi cô: “Đồ Nam, mau nhìn đi.”, anh chàng giờ điện thoại ra trước mặt cô, trông như đang hiển công vật.

Đồ Nam đưa mắt nhìn, trên điện thoại hiện ra thông báo chuyển khoản tám trăm tệ qua Wechat, bên dưới là dòng nhắn lại của anh chàng: *Cảm ơn người đẹp, moa moa!*, phía sau là một chuỗi trái tim đỏ chót.

Cô ngược mắt lên, “Có người chuyển tiền cho anh, rồi sao?”

“Ai bảo cô nhìn tiền chứ, cô nhìn lại xem là ai chuyển tiền đi!”

Đồ Nam lại nhìn thêm lần nữa, An Bội, avatar là hình chụp người thật.

Là cô gái hôm qua.

Cô hiểu ra ngay lập tức: “Nói cái gì mà dẫn người ta đi tham quan, thật ra là anh muốn tán người ta nên làm thế để xin được Wechat của người ta chứ gì!”

Phương Nguyễn nói: “Đương nhiên rồi, anh đây đường đường là ông chủ quán net, thiếu gì mấy trăm tệ này, nếu không phải là nể mặt người đẹp thì thém vào đi theo làm tùy tùng à!”

Đồ Nam lại liếc lên, “Khuyên anh sớm từ bỏ ý định đi, anh thấy người đàn ông hôm qua rồi đấy, người ta còn mới từ nước ngoài về, với lại...”, cô nhìn Phương Nguyễn một lượt từ trên xuống, rồi đưa ra kết luận: “Đẹp trai hơn anh.”

“Sắp thành người một nhà đến nơi rồi mà cô còn chê anh thế à.”

Đồ Nam dừng dung: “Đây là em muốn tốt cho anh thôi, không có sau này lại đau lòng.”

Phương Nguyễn tin cô mới là lạ, không phải là cô muốn tốt cho anh, mà chỉ đơn giản là muốn đâm cho anh một dao mà thôi. Nhưng tâm trạng của anh bây giờ còn đang bần nhẩy nhót, không thém để ý, “Cá đi, theo như anh thấy, hai người họ không phải một đôi.”

Đồ Nam nhướn mày, “Theo như anh thấy.”

“Ồ, đừng có mà không tin, anh cho cô xem bằng chứng.”, Phương Nguyễn bấm bấm mấy cái trên màn hình điện thoại, rồi lại đưa cho cô xem.

Là trang cá nhân của An Bội. Bài đăng mới nhất từ hôm qua, là một bức ảnh: Dưới gốc bồ đề trong chùa Linh Đàm, cô nàng một tay cầm lá, hai mắt nhắm hờ, mái tóc quần dài che đi nửa khuôn mặt. Đi kèm là dòng cảm nghĩ: “Thời gian tươi đẹp, kiếp người mịt mờ, một mình xuyên qua thời không, chẳng hỏi ngày về.”

Đồ Nam nghiêng đầu xem, bức ảnh này trông giống như tự chụp, nhưng nhìn vào góc độ này thì không hiểu phải để tay như thế nào.

Lại cả câu này nữa, có ý nghĩa gì, cô nàng vừa trẻ vừa đẹp, cuộc đời có gì mà mịt mù?

Còn chưa nghiên cứu ra được gì, thì lại nhìn thấy một bài đăng ở bên dưới: “Trón vào một góc nhỏ, nhớ về một đường vân của địa cầu.”

Đường vân của địa cầu là chỉ vết nứt ở vùng nào vậy?

Rồi bên dưới nữa: “Không, không hề, không hề chi. Cuộc đời chẳng giống thơ ca, xoay vần chẳng biết đã là bấy nhiêu.”

Nhìn liên tục mười bài đăng, Đồ Nam xem như đã hiểu, căn bản là chẳng cần phải nghiền ngẫm gì nữa, phong cách của cô nàng chính là vậy.

Phương Nguyễn hỏi: “Nhìn ra cái gì chưa?”

“Ừm, rất văn nghệ.”, nghe nói có những người ở ngoài đời và trên mạng là hai phiên bản hoàn toàn khác nhau, xem ra câu này rất phù hợp với An Bội. Đồ Nam không muốn nói là “không bệnh mà cứ hay ỉ ôi”, đó là quyền tự do của người ta, nhưng chuyện cô hơi sồn gai óc thì có thật.

Không ngờ tên này lại thích kiểu như thế.

Phương Nguyễn sốt ruột: “Anh không nói cái này, chẳng nhẽ cô không phát hiện ra là cô ấy vốn dĩ chẳng có quan hệ gì với tên kia à? Nếu mà là một đôi, sao không có một kiểu ảnh chụp chung nào thế?”

Đồ Nam ngẫm nghĩ, hình như có lý thật.

Nhân thể nghĩ lại, ngày hôm qua Phương Nguyễn cầm chai nước của cô làm trò “mượn hoa dâng Phật”, vậy mà An Bội lại đưa cho Thạch Thanh Lâm, cô cũng nhìn thấy rõ ràng, khi anh nhận lấy hoàn toàn không có cảm giác mờ ám thân thiết, ngược lại khiến cô có một cảm giác khác.

Cảm giác ấy rất khó để hình dung, giống như An Bội tỏ ý kính trọng anh, đưa nước cho anh uống cũng là chuyện rất bình thường.

Cô đã nuôi dưỡng thói quen quan sát từ lâu, nhưng cảm giác cũng có thể sai, hơn nữa chuyện lại chẳng liên quan đến mình, cô cũng không có hứng thú đi tìm hiểu chuyện của người khác, chỉ biết thế thôi là đủ rồi.

Giờ liên hệ với những điều Phương Nguyễn nói, mới phỏng đoán chắc hai người họ không có quan hệ gì thật.

“Thôi, một đứa còn chẳng có trang cá nhân như cô, có nói với cô cũng vô dụng thôi.”, Phương Nguyễn châm chọc một câu rồi ngồi xôm xuống bên cạnh lướt xem từng bài đăng một, trên mặt treo nụ cười vô cùng thỏa mãn.

Chưa đến hai phút, anh chàng lại gào lên: “Uôi, thì ra cô ấy đang chơi trò này.”

Đồ Nam nhìn sang, An Bội chia sẻ một đường link kèm nội dung: Mọi người đã chơi “Kiếm Phi Thiên” chưa? Thật sự rất đỉnh, ai đi qua đây thì đừng bỏ lỡ nhé!
*hôn gió*hôn gió*

Thời gian đăng là nửa năm trước, đây hình như là bài đăng duy nhất của cô nàng có nội dung cụ thể, vậy mà lại là quảng cáo.

Phương Nguyễn hết sức nhanh trí, lướt một lúc xuống phần bình luận, quả nhiên tìm thấy nick của An Bội, bèn hớn hờ chạy ra sau quầy mở máy tính, “Khéo ghê, hôm qua anh vừa bảo cô chơi trò này xong nhờ? Anh cũng phải lập một tài khoản mới được!”

Đồ Nam ngẩng đầu nhìn tấm poster trên tường, trên đó có tên, chỉ có điều chữ viết đã được xử lý cho có cảm giác nghệ thuật, rồng bay phượng múa, lúc trước không để ý, giờ nhìn lại mới thấy đúng là cái tên này thật.

Kiếm, Phi, Thiên, cái tên quỷ quái gì không biết.

Chẳng trách lúc cô bảo game này bình thường, An Bội lại tỏ ra khó chịu như vậy, thì ra người ta là fan cứng của game.

Trong khoảng một tiếng, Phương Nguyễn đã hoàn toàn chìm đắm trong việc rèn luyện cho nhân vật mới của mình, gõ bàn phím lạch cạch không ngừng, hưng phấn đến phát điên.

“Wow, không ngờ game này lại hay như thế.”

Ông chủ mà lại bỏ bê công việc, khách đến cũng kệ, Đồ Nam không thể không giúp một tay.

Chẳng dễ gì mới có thời gian nghỉ, cô quay về tiếp tục nấu cháo, vừa hay nhận được một tin nhắn Wechat.

Cô mở ra xem, thì ra là tin nhắn bố cô gửi, trong lòng thấp thỏm, nhưng rồi lại nhìn thấy mặt chữ trong đó nói gần đây khu vực biên giới thay đổi thời tiết, mùa hè mà lại có tuyết, nhắc cô nhớ chú ý giữ gìn sức khỏe, chăm chỉ vẽ, tuyệt đối không được làm lỡ việc.

Đồ Nam gõ chữ, hồi âm mấy câu ý đáp lời ông, chứ không nói thêm chuyện gì khác.

Cô với bố vẫn không thể nói chuyện thân thiết được, ngoài những chuyện cần thiết phải trao đổi, thì quanh đi quẩn lại cũng chỉ có mấy câu ấy mà thôi, có đôi khi còn khách sáo hơn cả người lạ, ba câu thì đến hai câu là liên quan đến bích họa rồi. Ngay cả ở các hình thức liên lạc khác, tên lưu trong danh bạ lại chẳng phải “Bố”, mà là tên ông – Đồ Canh Sơn.

Đồ Nam cũng đã quen rồi, chưa từng cảm thấy có gì bất ổn cả.

Cô kéo giao diện Wechat xuống, số người liên lạc với cô ít đến đáng thương, không tính tin nhắn này của bố, thì tin nhắn gần nhất là câu “Chúng ta chia tay đi!” của Tiêu Quân.

Khi ấy cô chỉ trả lời bằng đúng một chữ: *Được*.

Dây dưa cũng vô ích, lòng anh đã đổi thì tôi cũng ngừng.

“Ồ kìa, thằng oắt con, mày dám đánh tao à, xem tao có tiêu diệt được mày không!”, Phương Nguyễn vẫn chơi game một cách hăng say, mồm miệng liên thoảng không ngừng.

Đồ Nam liếc sang phía anh chàng, lại nhớ đến chuyện anh châm chọc mình không có trang cá nhân, bèn tiện tay mở trang cá nhân ra.

Đúng là cô không mở trang cá nhân, ngại phiền phức, cũng chẳng có thời gian, huống hồ ngày nào cũng chỉ vẽ tranh, có gì hay ho mà đăng chứ.

Rốt cuộc nồi cháo cũng được ninh xong, Đồ Nam nhón hai ngón tay mở vung nồi, một tay lướt Wechat, bỗng nhiên một tấm hình đập vào tầm mắt...

Tấm hình có hai bàn tay nắm lấy nhau, tay đàn ông và tay phụ nữ, mười ngón đan cài, khăng khít không kẽ hở.

Chẳng có câu chữ đính kèm, chỉ có một icon nụ hôn đầy mờ ám.

Ở vị trí người đăng là avatar của Tiêu Quân, thời gian đăng là bốn giờ năm mươi lăm phút chiều qua. Nếu nhớ không nhầm, thì chính là lúc cô đang ở điện Quan Âm, trước mặt là bàn tay của một người đàn ông khác.

Rất lâu trước kia Tiêu Quân đã từng yêu một cô gái từ thuở thiếu thời, nhưng sau này không thành, chuyện này thì Đồ Nam có biết. Khi ấy anh ta bất ngờ đề nghị chia tay, trong lòng cô hiểu rõ ràng, đơn giản là cô gái kia đã quay lại, cô lập tức từ vị trí “nốt ruồi son” biến thành một giọt máu muối đáng ghét.

Vung nổi roi “bịch” một cái, khói trắng nghi ngút như sương, Đồ Nam cười khẩy một tiếng: “Rác ruồi.”

Ngồi sau quầy, vừa nghe thấy thế thì Phương Nguyễn lập tức ngẩng đầu lên: “...”

Trong góc, Đồ Nam đứng dựa vào tường, lạnh lùng bảo: “Không nói anh.”

Một chiếc SUV tiến vào bãi, thân xe đảo đúng một vòng, vững vàng dừng vào ô đỗ.

An Bội chờ ở bên ngoài, cô nàng gõ cửa kính xe, vẫy vẫy tay với người bên trong.

Thạch Thanh Lâm bước xuống khỏi xe, trên người mặc bộ sơ mi trắng quần âu đen đơn giản, hai bên thái dương lấm tấm mồ hôi, vừa nhìn là biết mới đi tập thể hình về.

Mặc dù không phải lần đầu An Bội thấy dáng vẻ này của anh, nhưng thấy một lần là phải nói một lần: “Anh là người máy đấy à, ngày nào cũng làm việc đến khuya như thế mà vẫn đi tập gym được, lấy đâu ra lắm sức thế hả?”

Thạch Thanh Lâm dứt chìa khóa xe vào túi quần, vừa đi vừa nói: “Mượn lời hay ý đẹp của cô, như thế nghĩa là thời gian của tôi vẫn còn dư, không dùng hết.”

“Ma quỷ...”, An Bội lẩm bẩm, đuổi theo anh rồi lắc lắc chiếc điện thoại di động, “Tôi chuyên tiền cho Phương Nguyễn rồi, chẳng được cái gì mà còn mất tám trăm, đúng là lỗ vốn.”

Thạch Thanh Lâm nói: “Người là do cô tìm, có lỗi cô cũng phải chịu.”

An Bội bĩu môi, chỉ tại cô nàng nghe nói ông chủ quán net đó có cách, ai ngờ đi rồi mới biết là chẳng xem được gì.

“Vậy giờ phải làm thế nào đây, có phải đi chỗ khác tìm linh cảm nữa không?”

“Không kịp nữa rồi, không thể ngâm dự án này lâu hơn nữa.”

An Bội hỏi: “Sao thế, chẳng lẽ bên kia lại gọi điện thúc giục à?”

“Ừ, gọi từ chiều qua, lúc đang ở chùa.”

Cuộc điện thoại ấy rất lâu, nếu không phải vậy, thì không đời nào anh lại không phát hiện ra bức bích họa trong điện Quan Âm.

Nhắc đến điện Quan Âm, tự nhiên lại nhớ tới cảnh tượng ở bên ngoài điện, trong đầu Thạch Thanh Lâm bỗng hiện ra hình ảnh một tấm lưới xanh, che chắn kín bưng trước mặt người đó.

Rõ ràng cô vẫn đang đứng chờ, chẳng hề thấy về rồi gì hết, vậy mà đến khi quay đầu nhìn thấy anh, thì trong mắt lại hiện lên vẻ khó chịu.

Giờ nhớ lại Thạch Thanh Lâm vẫn cảm thấy buồn cười, cô khó chịu cái gì chứ, chẳng qua là vì rơi vào tình cảnh kỳ quái rồi bị anh bắt gặp mà thôi, cũng đâu phải lần đầu tiên.

“Thế phải làm sao?”, An Bội sốt ruột, “Tư liệu trên mạng cả nghìn cái như nhau, lại chẳng nhìn thấy được bản sao vẽ, hay là chúng ta bỏ qua yếu tố bích họa này đi được không?”

“Tìm một yếu tố mới không phải là còn tốn thời gian hơn à?”

“...”, nói cũng đúng.

Họ chuẩn bị dự án này suốt nửa năm, giờ bắt đầu lại một lần nữa thì đúng là không thỏa đáng.

An Bội đi theo sau ngấp ngừng nói nhỏ: “Tại anh quá hà khắc chứ sao, cái gì cũng không được, nếu không sao phải trì hoãn đến bây giờ mà vẫn còn đang đi tìm bích họa.”

Thạch Thanh Lâm bước rất nhanh, chẳng mấy chốc đã ra khỏi bãi đỗ xe. Bên ngoài là mấy tòa văn phòng san sát, đằng xa là một khu cây xanh um tùm, phía trước là con đường dài tít tắp.

Anh nhớ ở bên kia đường có một quán net, chính là quán của Phương Nguyễn.

Tư duy của Thạch Thanh Lâm chạy cực nhanh, chỉ trong vài giây ngắn ngủi đã liên tưởng đến mạng internet, lại từ mạng internet mà liên tưởng đến nhiều thứ hơn, đi được mấy bước, anh bỗng quay đầu lại bảo: “Đổi phương án đi.”

“Hả?”, An Bội hoàn hồn, “Đổi phương án gì cơ?”

Thạch Thanh Lâm nói: “So với việc tốn thời gian đến hiện trường quan sát, không bằng đi đường tắt.”

An Bội hoàn hồn, “Anh có cách rồi?”

“Ừ.”

-----oOo-----

Chương 6

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 6

Đồ Nam ôm theo một túi to đồ mới mua được quay về quán net.

Bên trong lại chẳng phải đồ của cô, mà tất cả đều là những thứ Phương Nguyễn bảo cô đi mua.

Tên này dạo gần đây như bị trúng độc. Nói đúng hơn là bị trúng độc từ sau khi bắt đầu chơi game “Kiếm Phi Thiên”.

Rõ ràng hôm qua đã chơi đến nửa đêm rồi, sau đó bị cô đuổi về, vậy mà hôm nay vừa đến quán là lại tiếp tục đắm đầu vào game.

Vốn dĩ tưởng thế là xong, ai mà biết anh chàng như bị trúng gió phượng nào, mà bỗng nhiên nảy ra một ý định, bảo rằng muốn tổ chức hoạt động cho những người chơi “Kiếm Phi Thiên” trong quán. Lý do là game này đang thịnh hành, anh làm vậy là để thu hút khách tới chơi, tăng thêm doanh thu cho quán.

Đồ Nam lại hiểu rõ mười mươi trò này của anh chàng, làm như vậy hiển nhiên là để thu hút sự chú ý của An Bội.

Đã tổ chức hoạt động thì phải có phần thưởng, Phương Nguyễn còn mải cắm đầu vào game, nên việc đi mua phần thưởng dĩ nhiên đành để dành cho cô rồi.

Nếu không nghĩ đến ân tình cho cô tá túc ở đây, thì Đồ Nam không đời nào chịu đồng ý đi chuyến này.

Hai bên đường phủ rợp bóng ngô đồng, ve kêu inh ỏi, ánh nắng chiếu rọi, tạo thành những chấm sáng loang lổ.

Quán net đã ở ngay trước mắt.

Đồ Nam đổi tay xách túi, lại bất chợt nhớ đến lúc nói chuyện phiếm với cô bé thu ngân trước khi đi ra ngoài. Cô bé bảo trước đây từng đọc được một câu chuyện có thật ở trên mạng, rằng có một cô gái yêu một chàng trai cuồng game, vì chàng trai nên đã chơi thử trò mà cậu ấy thích, kết quả lại phát hiện ra, ôi vãi, game hay thế này, ai còn muốn yêu đương nữa! Thế nên chẳng còn để ý đến chàng trai kia.

Cô bé cảm thấy ông chủ của mình e là cũng sẽ như thế thôi.

Đồ Nam lại cảm thấy chuyện này khó mà xảy ra với Phương Nguyễn được, vì dù sao anh chàng cũng là một tên mê gái.

Nhưng tuy là mê gái thật, nhưng cô hiểu anh chàng, đây là lần đầu tiên cô thấy anh đầu tư theo đuổi một cô gái đến thế, có lẽ lần này nghiêm túc cũng nên.

Qua một khúc ngoặt, đến nơi rồi.

Đồ Nam giơ tay ra đẩy cửa, bỗng nhiên lại nghe thấy từ bên trong vọng ra một giọng nói quen thuộc, “Nguyễn Nguyễn, sao mấy ngày nay mày ở đây còn nhiều hơn ở nhà thế?”

Phương Nguyễn trả lời: “Mẹ thì, đây là công việc của con, không ở đây còn ở đâu được nữa? Mẹ mau về nhà đi.”

Muốn thu tay lại mà không kịp, cánh cửa vừa đẩy vào đã va phải quả chuông treo ở trên, “leng keng” một tiếng, người đang nói lập tức ngoảnh đầu ra.

Đồ Nam vội quay người đi thẳng.

“Áy, kia có phải Tiêu Nam không?”

Phương Nguyễn nhảy chồm lên, tóm chặt lấy mẹ anh, “Sao có thể chứ, Đồ Nam đang ở chỗ khác chép bích họa cơ mà, mẹ chỉ cắt ruột thừa thôi mà sao lại hoa cả mắt thế.”

Mẹ anh chàng quay đầu lại đập cho một cái, “Oắt con, nói linh tinh cái gì đấy.”

Phương Nguyễn giả vờ ôm đầu bỏ chạy như thật, nhưng mẹ anh không đuổi theo đánh như mọi khi, mà xông thẳng ra ngoài để đi tìm người.

“O này, mẹ, mẹ làm gì đấy?”, Phương Nguyễn cuống cuống đuổi theo.

Mẹ anh chàng bước đi như bay, “Mẹ nhìn thấy rõ ràng, nếu mà là thật thì chú Đồ sẽ lo lắm đấy.”

“Giời ạ, không phải, mẹ tin con đi, đây không phải là Đồ Nam đâu.”

Đồ Nam ngồi xồm sau một chiếc xe, thở hỏn hển không ngừng.

Đã chạy xa thế này rồi, mà vẫn có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng Phương Nguyễn đang gào thét, sợ là mẹ anh sẽ đuổi ra tới đây, nên chắc anh làm thế để ra ám hiệu.

Tính ngược tính xuôi lại không ngờ được mẹ Phương Nguyễn sẽ đến, trước kia đâu có thấy dì ấy đến đây. Hồi trước, lúc Phương Nguyễn mới mở quán, dì còn tỏ ra khinh thường, ngay cả ngày khai trương cũng không thấy đến ủng hộ con trai, Đồ Nam còn tưởng cả đời này dì ấy sẽ không xuất hiện tại nơi này.

Đây là khu công nghệ cao mới, xung quanh đều là tòa nhà văn phòng, trên đường gần như không thấy một bóng người, ngoài cây cối thì chỉ toàn xe là xe, Đồ Nam chẳng nghĩ ra được chỗ nào khác để trốn.

Cô đề phòng xung quanh, vừa đảo mắt liền chú ý tới một chiếc xe ở phía trước.

Là chiếc SUV đen quen thuộc.

Cô nhìn ngó xung quanh, rón rén lại gần, ngó vào trong xe, không có người, nên mới ngồi xổm sát bên cạnh cửa xe.

Trón ở cạnh xe người khác có lẽ sẽ bị coi là ăn trộm, nhưng đây miễn cưỡng tính là xe người quen, cho cô trón nhờ một lát chắc không sao đâu.

Cô thu túi đồ lại, ôm vào lòng, rồi xoa xoa bả vai nhức mỏi.

Nặng lên gay gắt, không biết đến lúc nào thì Phương Nguyễn mới lừa được mẹ anh đi nữa.

Tình cảnh này khiến cô nhớ lại mấy năm trước, khi mới vào tổ của Từ Hoài. Có một lần cô cũng lén lút trón đi giữa một ngày nắng gắt thế này, để đi quan sát xem bức bích họa trên vách đá bị gió bụi bào mòn trông như thế nào.

Đồ Nam đặt ngón tay lên cửa xe, nhớ về khi ấy, đầu ngón tay thay bút, di chuyển mấy nét, coi như giết thời gian.

“Uych” một tiếng, bả vai bỗng nhiên bị đập phải, cô nhào về phía trước, chống một tay xuống, ngoảnh đầu lại theo bản năng.

Cửa xe hé mở, người bên trong thò ra một cẳng chân dài, một tay đỡ cửa xe, hai mắt nhìn cô.

“Đồ Nam?”

“...”

Thạch Thanh Lâm cúi xuống nhìn cô, ánh mắt chứa đầy ý vị, cánh tay duỗi ra, mở hẳn cả cánh cửa, “Đừng ngồi ở ngoài, lên đây ngồi đi.”

Đồ Nam do dự trong giây lát, cuối cùng vẫn lom khom trèo vào trong xe.

Dù sao thì nhiệt độ mát lạnh trong xe vẫn hơi có sức hấp dẫn.

Hiển nhiên vừa rồi Thạch Thanh Lâm ngủ trong xe, ghé lái hăng còn ngả ra, giờ mới được dựng lên.

Trong lúc nhất thời, Đồ Nam chẳng biết nên nói gì, ngồi xổm bên ngoài xe người ta rồi bị tóm sống, đương nhiên là xấu hổ rồi. Cô vồ vồ vào túi đồ trong lòng, “Tôi vừa đi mua ít đồ, tạt ngang qua đây.”

“Hả?”, Thạch Thanh Lâm day khế ấn đường, dường như đến giờ mới hoàn toàn tỉnh táo lại.

Đồ Nam không biết là anh đang hỏi hay đang đáp lời nữa, nên dứt khoát không nói thêm gì cả.

Cũng may là anh không hỏi tiếp.

Bên ngoài nắng rọi chói chang, mơ hồ vẫn có thể nghe thấy Phương Nguyễn gào ầm ĩ: “Mẹ! Mẹ! Mẹ của con ơi...”

Ám hiệu này, dường như mỗi một câu là một lời thúc giục ráo riết.

Đồ Nam lẳng lẳng hạ thấp bả vai.

Thạch Thanh Lâm nhìn ra manh mối: “Cô đang đi trốn à?”

Đồ Nam trả lời nước đôi: “Xem như thế.”

Anh hứng thú nhìn thoáng qua phía sau xe, không phát hiện ra điều gì, lại nhìn sang Đồ Nam, “Đồ Nam, rốt cuộc cô đang làm gì thế?”

Đồ Nam nghiêm túc suy nghĩ một lát, “Quản lý cho quán net.”

“Quán net của Phương Nguyễn à?”

“Đúng.”

Khóe mắt Thạch Thanh Lâm thấp thoáng nét cười, anh chỉ sang bên cạnh cô, “Dây an toàn.”

Đồ Nam không hiểu.

Một giây sau, xe đột ngột nổ máy.

Thạch Thanh Lâm xoay vô lăng, lái xe đi ra ngoài.

Đồ trong túi hàng tràn ra, Đồ Nam nhặt lại, tiện tay cài dây an toàn, rồi đưa mắt liếc nhìn sườn mặt của anh nhưng chẳng phát hiện ra biểu cảm gì đặc biệt.

Thạch Thanh Lâm để ý đến những món đồ trong túi, “Cô vẫn dùng nhiều văn phòng phẩm thế này cơ à?”

Đồ Nam đáp: “Phần thưởng mua cho quán net đấy.”

“Cho khách đến chơi à?”

“Ừm.”

Khách đến quán chủ yếu là thanh thiếu niên, đang tuổi đi học thì vẫn nên học hành cho tốt, Đồ Nam cảm thấy tặng văn phòng phẩm là thích hợp nhất.

Thạch Thanh Lâm bỗng bật cười mà chẳng có lý do.

Cô nhú mào, “Anh cười cái gì?”

“Tôi thấy có vẻ cô đang hiểu lầm về đám trẻ con bây giờ rồi, đi chơi game không nhất định là học dở, cô tặng mấy thứ này chắc bọn chúng không thích đâu.”

Đồ Nam nghe anh nói mà ngẩn người, ngẫm kỹ ra thì không phải là không có lý, có lẽ cô có chút thành kiến thật.

“Thế nên tặng gì bây giờ?”

“Cô đang hỏi ý kiến của tôi à?”

“Trong này không có người khác.”

Thạch Thanh Lâm cười, “Là quà tặng gì vậy?”

“Cho một game, tên là gì nhỉ... Kiếm Phi Thiên.”

Anh nhìn sang, “Cô đang chơi à?”

“Phương Nguyễn đang chơi.”, đương nhiên không thể nói là vì An Bội nên mới chơi được.

“Thế à?”, Thạch Thanh Lâm gõ ngón tay lên vô lăng, thật ra anh vẫn đang có việc, vừa rồi chẳng qua là tạt vào lề đường chớp mắt tạm một lúc mà thôi, nhưng anh vẫn không từ chối, “Để tôi nghĩ chút.”

Anh nói một chút mà đúng là một chút thật, chẳng bao lâu sau đã có ý tưởng, trực tiếp lái xe đưa Đồ Nam đến một nơi.

Mất mười phút đi đường, đến một tiệm ở góc phố. Trong tiệm du dương tiếng nhạc, tầm này vẫn chưa đông khách lắm, chỉ có mấy người nhân viên đang đi đi lại lại một cách vô hồn.

Đồ Nam đứng trước một kệ hàng, nhìn đủ loại sản phẩm số bày trên đó.

Cô nhặt một cái lên, rồi lại đặt xuống.

Rõ ràng trông chẳng khác nhau là bao, vậy mà giá cả lại chênh lệch rất nhiều. Cô không hiểu mấy về những sản phẩm này, nên thật sự chẳng nhìn ra được có gì khác biệt cả.

Đang lúc không biết lấy gì, thì trên đầu bỗng nặng nặng, cô giơ tay lên sờ, thì ra là một chiếc headphone.

Thạch Thanh Lâm đứng ở bên cạnh, trong tay cầm chiếc máy phát nhạc, anh nói: “Nghe thử âm sắc.”

Anh thao tác bằng ngón tay, một bản nhạc du dương ngay lập tức lùa vào hai tai Đồ Nam. Là một bản nhạc cổ phong, mở đầu bằng tiếng sáo êm đềm, sau đó là tiếng đàn tranh lạnh lốt, khúc nhạc từ từ chuyển tới đoạn cao trào, dồn dập, hùng tráng, nghe có chút gì đó rất quen tai.

Đồ Nam nghe một lúc rồi gật đầu, “Cũng được.”

“Vậy thì lấy cái này đi.”, Thạch Thanh Lâm quyết định giúp cô.

Đề nghị của anh chính là dùng sản phẩm số làm phần thưởng.

Đồ Nam không hề dị nghị, Phương Nguyễn cũng thích mấy thứ này, chắc hẳn đám khách chơi game cũng sẽ thích.

Thạch Thanh Lâm gỡ headphone xuống đưa cho cô, rồi cất máy phát nhạc đi, chuẩn bị chọn cho cô mấy thứ khác nữa.

Lúc này Đồ Nam mới để ý đến, “Cái này là của anh à?”

“Phải.”

“Trong đây là bài gì thế?”

Thạch Thanh Lâm ngược mắt lên, “Bài hát chủ đề của Kiếm Phi Thiên.”

“Chẳng trách.”, nghe Phương Nguyễn mở nhiều, cô đã quen tai rồi.

Đồ Nam quần dây headphone lại, băng quơ hỏi một câu: “Anh cũng chơi trò này à?”

Thạch Thanh Lâm lắc đầu, “Không chơi, tôi làm gì có thời gian.”

Cũng phải, một người phải tranh thủ ngủ mọi lúc mọi nơi, có thời gian chơi game mới là lạ.

Dây headphone quá dài, Đồ Nam quấn vài vòng liền nhưng có vẻ bị rối, cuốn chặt vào nhau. Cô đưa tay kéo nhẹ một cái, nút thắt càng chặt hơn, lại sợ kéo mạnh làm đứt, chỉ đành kiên nhẫn gỡ từng chút một.

Bỗng nhiên hai ngón tay thò tới, cầm sợi dây headphone, gỡ ra cho cô.

Đồ Nam ngược mắt lên, vừa hay chạm phải tầm mắt của Thạch Thanh Lâm.

Nhìn gần mới phát hiện ra trong mắt anh ẩn chứa chút ý vị rất khó tả, không chỉ đơn giản là đẹp, cô cảm thấy đó là một nét chỉ có ở anh, không giống bất kỳ ai hết.

Bỗng nhiên Đồ Nam có cảm giác rất ngứa tay, đã lâu lắm rồi cô không sốt ruột muốn vẽ sau khi quan sát một người như vậy.

Rót cuộc nút thắt cũng đã được gỡ xong, Thạch Thanh Lâm chậm chậm quấn hai vòng, rồi trả lại cho cô, “Thế này sao được, thu dây headphone đáng ra phải là nghiệp vụ chuyên môn của cô chứ?”

“...”, vậy mà Đồ Nam không phản bác được câu nào, chỉ có thể nói hùa theo anh, “Đúng, nhưng tôi vẫn chỉ là lính mới thôi.”

-----oOo-----

Chương 7

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 7

Phương Nguyễn nói mãi, mới coi như dỗ được cho mẹ anh về.

Anh chàng ngồi trong quán ừng ực uống hai ngụm nước to rồi mới gọi điện cho Đồ Nam, “Mục tiêu đã rời đi, hiện trường khôi phục sự an toàn, cô về lúc nào cũng được.”

Đồ Nam nói ở đầu bên kia điện thoại: “Biết rồi.”

Trong điện thoại loáng thoáng có tạp âm, không biết cô đang ở đâu, thậm chí Phương Nguyễn còn mơ hồ nghe thấy tiếng đàn ông, vừa định áp sát tai vào nghe thì cô đã cúp máy.

Nghĩ chắc mình nghe nhầm, anh chàng lắc đầu, rồi phúi tay đi chơi “Kiếm Phi Thiên” tiếp.

Còn chưa chơi xong một ván thì chuông treo ngoài cửa đã leng keng kêu, Đồ Nam về rồi.

Phương Nguyễn lập tức bỏ dở trò chơi, giang hai tay ra chào đón, “Ôi em gái Nam Nam đáng thương của anh, sợ hết hồn đúng không?”

Nguyên một túi đồ to oạch được quăng vào lòng anh chàng, khiến anh phải lùi lại hai bước mới đứng vững được, chính là túi đựng những thứ mà Đồ Nam vừa gỡ từ trên vai xuống.

Anh chàng cúi đầu mở ra xem, vừa lôi ra hai quyển vở đã quăng luôn lên mặt quây, lẩm bẩm cảm râm, “Mua cái này làm gì!”, nhưng nhìn thấy đồng headphone ở dưới thì rất hài lòng, miệng tuôn ra một tiếng “uôi”, “Được đấy Đồ Nam, cuối cùng cũng hòa nhập với cuộc sống hiện đại rồi, còn biết mua mấy thứ đồ công nghệ cơ.”

Là cô mua mới lạ ấy.

Đồ Nam cầm lấy quyển vở bị Phương Nguyễn ném lên quây, tiện tay rút một cây bút, ngồi xuống ghế rồi hỏi: “Mẹ anh không nhìn ra cái gì đấy chứ?”

Phương Nguyễn đáp: “Nhìn ra được cái gì chứ, đuổi theo cô cả quãng đường xa thế mà chẳng thấy bóng người đâu, đương nhiên là tin mình bị quáng rồi. Anh bảo đấy là do trong lòng mẹ anh cứ hay nghĩ đến bố cô, yêu ai yêu cả đường đi lối về, nên cũng nhớ cả cô luôn, ban ngày ban mặt mà lại gặp ảo giác. Mẹ anh tin thật cơ, còn nghi ngờ không biết có phải do di chứng sau khi mổ ruột thừa hay không, lúc về còn bảo phải đến bệnh viện khám nữa cơ mà.”

“Anh cũng giỏi lươn khươn thật đấy.”

“Đương nhiên, đồ oan cho bệnh viện, bảo vệ bạn thân.”, Phương Nguyễn còn vô cùng tự hào về trí tuệ của mình, nhưng vừa ngước mắt lên lại trông thấy Đồ Nam không hề có vẻ thả lỏng, ngồi trên ghế, đầu cúi thấp, một tay cầm bút, mở quyển vở ra đặt lên đùi.

Anh chàng đoán đến quá nửa nguyên nhân là vì chuyện bị mẹ anh tập kích, bèn buột miệng nêu ra một ý tưởng: “Này, cô cũng đừng lo quá, cùng lắm thì cứ về thôi, nói thẳng với bố cô là xong rồi.”

Lời nói vừa dứt, Đồ Nam bỗng ngẩng phắt đầu lên.

Hai mắt cô ngập vẻ lạnh lùng, gương mặt cũng trở nên nghiêm nghị: “Tính bố em thế nào có phải là anh không biết đâu, muốn em chết sớm thì cứ nói.”

Phương Nguyễn ngượng ngùng ho khan một tiếng, thu vội câu định nói tiếp lại, “Anh đùa, anh đùa thôi.”

Đương nhiên anh biết, bằng không đã chẳng cho cô ở lại đây.

Đồ Nam thở dài, lại cúi đầu xuống.

Cũng không phải là cố ý muốn mắng anh, nhưng trên đời này luôn có đầy những chuyện bất đắc dĩ và khó giải quyết.

Chẳng hạn như cô và bố cô.

“À phải rồi.”, đột nhiên Phương Nguyễn nhớ ra một chuyện, nhân thể lãng sang luôn, “Rốt cuộc hôm nay cô chạy đi đâu đấy, sao nhaoáy một cái đã không thấy tăm hơi rồi?”

Lúc đó, dựa theo sức đuổi kinh hồn của mẹ mình, anh chàng còn sợ có lẽ sẽ tóm được cô, ai ngờ một giây trước còn thấy bóng người, một giây sau đã không cánh mà bay.

Đồ Nam không ngẩng đầu mà trả lời luôn: “Có quý nhân giúp.”

“Chắc chắc chắc, Tôn Ngộ Không à?”, coi anh chàng là đồ ngốc sao, một người quanh năm suốt tháng bôn ba khắp nơi, trong phạm vi toàn thành phố, ngoài Phương Nguyễn anh ra thì cô chẳng còn người bạn nào khác cả, lại còn đòi quý nhân giúp ư? Câu trả lời này cũng quá ảo rồi đấy.

Đồ Nam thoáng lơ đãng, “Ừ, Tôn Ngộ Không.”

Dù sao cũng cùng họ Thạch, một người là Thạch Thanh Lâm, còn người kia là Thạch Trung Hầu.

“Đùa kiểu gì thế.”, Phương Nguyễn thì thầm một câu rồi tiếp tục với trò chơi của mình.

Ngòi bút loạt xoạt mài xuống trang giấy, Đồ Nam đang phác đường khung.

Chiếc bút được cô vớ bừa là bút ký tên, không dễ dùng cho lắm, cô cũng hơi ngượng tay, vì dù sao trước giờ cũng chỉ chuyên chép bích họa, tranh truyền thống ắt có phương pháp vẽ truyền thống.

Xung quanh không ngớt tiếng gõ bàn phím, chỉ có cô là vẫn tĩnh lặng cặm cúi trước trang giấy, những lúc vẽ tranh, cô rất hay bị chìm đắm vào thế giới trong đó.

Cho đến khi một tiếng kêu bất thành linh vang lên: “Đồ Nam.”

Đồ Nam run tay, một nét bút nguệch hằn ra, cô bực bội ngẩng đầu.

Tên thủ phạm đang nhoài ra quây, nhìn chăm chăm vào quyển vở trong tay cô, ra cái vẻ đăm chiêu, “Cô đang vẽ ai đây? Sao anh nhìn cứ quen quen ấy nhỉ?”

Trên trang giấy là một đôi mắt nhìn xuống, còn chẳng có khuôn mặt, anh chàng nhìn trái nhìn phải vẫn không nhận ra nổi, nhưng lại cứ cảm thấy hình như đã

gặp ở đâu đó rồi.

Đồ Nam gập quyển vở lại, “Anh hét cái quái gì chứ.”

Lúc này Phương Nguyễn mới hoàn hồn, vội vàng vẫy tay với cô, “Nhanh nhanh, còn ngồi đây về làm gì, có chỗ cho cô thể hiện tài năng rồi đây, nhanh ra đây mà xem này.”

Đồ Nam nhẩn nại đi đến bên cạnh anh chàng, chỉ nhìn thấy màn hình đang mở giao diện game, bên phải giao diện chính của game có một cửa sổ trình duyệt web, bối cảnh cổ xưa, đi kèm chỉ chút những hàng chữ.

“Cái gì đây?”

Phương Nguyễn kích động xoa xoa tay, chỉ cho cô xem, “Game Kiếm Phi Thiên mới ra thông báo, đơn vị phát hành muốn tổ chức một cuộc thi vẽ cho người chơi, có liên quan đến bích họa.”

Đồ Nam đưa mắt nhìn, chỉ để ý đến một câu “Nỗ lực giới thiệu giá trị của nghệ thuật bích họa truyền thống, tái hiện một cách chân thực nhất những nét tinh túy của bích họa cổ...”, chỉ câu này là kỳ lạ nhất, những thứ còn lại đều chẳng đáng có gì đặc biệt cả.

“Thì sao?”

“Anh thấy cô tham gia được đây, đây chả là thể mạnh của cô thì gì.”

Đồ Nam hé miệng, còn chưa kịp nói thì đã bị Phương Nguyễn ngắt lời, “Cô lại định nói là không hứng thú phải không?”

“Biết mà anh còn hỏi?”

Phương Nguyễn vỗ nhẹ xuống bàn, “Giải nhất được bốn vạn tiền thưởng đây! Đồ Nam à, bốn vạn này rõ là chờ cô đến lấy còn gì! Chỉ cần cô động bút là giàu to, cơ hội trong tầm tay đây!”

Đồ Nam mím môi.

Bốn vạn, nếu nói không hề có chút động lòng nào là giả, thế nhưng thật sự là cô chẳng hứng thú.

Trong mắt cô, bích họa và internet là hai thứ chẳng liên quan gì đến nhau, bích họa thuộc về chốn thâm sơn cùng cốc, rời xa mọi huyên náo ồn ào, còn internet lại quá xô bồ, vàng thau lẫn lộn.

Cuộc thi này cũng khiến cô có cảm giác rất quái lạ, không hiểu người tổ chức có dụng ý gì.

Rời xa những bức vách, sao có thể gọi là bích họa chứ.

“Cô cứ suy nghĩ đi.”, Phương Nguyễn tóm tay áo cô lắc qua lắc lại, “Bốn vạn, thật đấy, cô đừng từ chối vội, suy nghĩ lại đi đã.”

Đồ Nam gạt tay anh chàng ra, nhìn vào màn hình và bĩu môi bảo: “Anh chết rồi kia.”

Phương Nguyễn ngoảnh đầu lại nhìn, thấy nhân vật của mình đã nằm trong tuyết, trở thành một thi thể lạnh lẽo.

“Ôi vãi ă!”, anh chàng vội vàng cầm chuột lên.

Đồ Nam nhân cơ hội bỏ đi.

“O này, Đồ Nam, cô cứ suy nghĩ lại đi nhé.”, trong lúc luống cuống tay chân, Phương Nguyễn vẫn không từ bỏ mục đích.

Đồ Nam không thèm để ý đến anh chàng nữa, đi thẳng một mạch vào gian sau, đẩy cửa đi vào phòng.

Trong phòng, ngoài một chiếc giường đơn do Phương Nguyễn mới chuyển đến thì chẳng có đồ đạc gì, dù sao thì cô cũng chỉ ở tạm nên không cần thiết.

Cô đi đến bên giường, khom lưng kéo một cái vali màu vàng từ trong gầm giường ra.

Bên trong bày đầy màu và bút vẽ, một đồng dụng cụ chép bích họa, từ khi trở về, cô chưa mở lại một lần nào.

Đồ Nam ngồi xổm xuống, hai tay đặt lên chiếc khóa.

Do dự một lúc lâu, cuối cùng vẫn không mở ra, cô dùng sức đẩy chiếc vali về lại gầm giường.

An Bội cầm một đồng tài liệu đứng trước cửa thang máy, lật giở một lát rồi nhìn sang Thạch Thanh Lâm đang đứng bên cạnh, “Phương án này thực hiện trong bảy ngày liệu có đủ không?”

Thạch Thanh Lâm cúi đầu nhìn những đầu mục công việc trong điện thoại, ngón tay lướt như bay, “Càng nhanh càng tốt.”

“Một tuần đã ngắn lắm rồi, thu ngắn hơn nữa thì không kịp đâu.”

“Không kịp cũng phải kịp.”

An Bội cảm thấy tốc độ gõ chữ của anh càng nhanh hơn, chưa một lần nào tìm anh bàn việc mà sau đó lại được nhàn rỗi cả, cô nàng không nhịn được phải oán thán: “Lần trước tôi tìm anh, anh đi đâu? Giờ thì hay rồi, cả đồng việc dồn lại, chắc chắn hôm nay lại phải thức đêm rồi, anh không mệt à!”

“Lần trước?”, ngón tay Thạch Thanh Lâm thoáng dừng lại, anh thử nhớ xem, rồi chợt cười bảo: “Đi làm Gia Cát Lượng cho người ta.”

“Gì cơ?”

“Không có gì.”

“...”, An Bội cảm thấy thậm chí còn khó mà đuổi kịp mạch tư duy của anh.

Tuy rằng trước giờ chưa từng đuổi kịp được.

Thạch Thanh Lâm đã gõ chữ xong, anh thu điện thoại lại, bất thành linh hỏi một câu: “Cái cậu Phương Nguyễn ấy, cô có còn liên lạc với cậu ta không?”

Anh không nói còn đỡ, vừa nói xong thì An Bội lập tức trợn trừng mắt, “Tôi không muốn liên lạc cũng không được đấy.”

Suốt cả ngày có việc hay không có việc gì cũng đều gửi tin nhắn Wechat cho cô nàng, không giữ liên lạc mà được à?

Thạch Thanh Lâm nói: “Hình như quán net của cậu ta dạo này đang thúc đẩy chơi Kiếm Phi Thiên.”

“Thế á?”, chuyện này An Bội lại không hề biết, cô nàng chỉ biết là từ khi phát hiện ra cô chơi game này, ngày nào tên kia cũng mượn danh nghĩa chơi game ra đề nói chuyện với mình, khiến cô nàng đã một thời gian rất dài rồi không dám đăng gì lên trang cá nhân, chỉ sợ lại bị đào ra cái gì nữa thôi.

Tiếc thật, gần đây cô nàng lại nghĩ ra mấy câu triết lý cực hay.

Nói đến đây, cô nàng bỗng cảm thấy có gì đó khác thường, “Quán net của hần đang thúc đẩy game gì, sao anh biết được?”

Thạch Thanh Lâm khoanh tay, khẽ nhún vai, “Tìm hiểu được thông tin trong khi đi làm Gia Cát Lượng cho người ta đấy.”

“...Phiền anh đừng nói tiếng ngoài hành tinh có được không?”

Vừa đúng lúc thang đến, Thạch Thanh Lâm mỉm cười ra hiệu cho cô nàng tạm dừng, bởi điện thoại của anh có tin nhắn.

An Bội vào trước chờ anh.

Thạch Thanh Lâm không tiến vào, xem xong, anh cất điện thoại đi rồi bảo: “Xem ra việc của hôm nay lại phải dồn lại tiếp rồi.”

Anh Bội nhăn nhó, “Tại sao?”

“Có người tìm tôi.”

“..”, An Bội ấn nút thang máy, nhỏ giọng lầm bầm, “Không một giây nào được nhàn rồi cả, cho anh mệt chết đi.”

Thạch Thanh Lâm vừa ra khỏi tòa nhà thì đã bị ôm vai từ phía sau.

Người kia ôm thôi chưa đủ, còn tiện tay nắn bóp hai cái rồi khen: “Lại rắn chắc hơn rồi.”

Thạch Thanh Lâm tóm lấy cánh tay kia, vặn ngược lại, quay đầu nhìn gương mặt đang nhăn nhó vì đau, rồi kết luận: “Lại yếu đi rồi.”

“Biển đi.”, đôi phương cau có đẩy anh ra.

Thạch Thanh Lâm cười hỏi: “Ngọn gió nào đưa Tiết đại thiếu gia đến đây thế này?”

Người kia lắc đầu, “Lạ ghê, không gọi tôi là Tiết Thành nữa, mà lại gọi Tiết đại thiếu gia cơ, tôi không tiền bạc không quyền thế, sao lại gọi là đại thiếu gia được.”

“Đây là cách gọi khách sáo, thể hiện phong thái thiếu gia của cậu, không liên quan gì đến tiền tài hết.”

Tiết Thành vỗ tay tỏ vẻ thích thú, rồi cũng thôi màn trò chuyện xàm xí, lại nhìn anh một lượt và bảo: “Tôi mới từ phố cô về, cậu bị làm sao thế, về nước hơn nửa năm không liên lạc gì với tôi đã đành, đằng này còn không về thăm ông cụ nhà cậu nữa?”

Thạch Thanh Lâm nói: “Không phải là không muốn về, mà là thật sự không có thời gian, cậu cũng biết làm ngành này bận thế nào mà.”

“Biết, đương nhiên tôi biết, nhưng ông cụ không còn nhiều thời gian nữa, qua một ngày là bớt đi một ngày, cậu cũng không thể đặt hết tâm tư vào công việc được.”

Tiết Thành và anh đã quen biết từ hồi còn thiếu niên, bao nhiêu năm nay, cả hai đều hiểu nhau, nói chuyện chẳng cần kiêng nể, dù sao cũng là ý tốt cả.

Thạch Thanh Lâm gật đầu, “Xin tiếp thu lời chỉ dạy.”

Tiết Thành hớn hở, đấm anh một cái, “Đừng có trịnh trọng như thế, không phù hợp với tác phong của cậu đâu, tôi chỉ giúp ông cụ truyền đạt lại mấy câu đấy thôi. Sao hả, lâu rồi liệu có bị ngược tay không, hay là đi đâu làm một ván đi?”

“Bây giờ?”

“Đúng. Không được à?”

Thạch Thanh Lâm nhớ lại lời An Bội nói, lại nghĩ đến chuyện trong điện thoại còn cả đồng công việc phải xử lý, xem ra thật sự lại phải tăng ca rồi.

“Được, đi tìm chỗ đi.”

Tiết Thành nói: “Tôi không quen chỗ này, cậu tìm đi.”

“Địa bàn của tôi cũng chỉ để làm việc thôi.”, Thạch Thanh Lâm ngẫm nghĩ một lát, rồi bỗng nói: “Gần đây có một quán net, đến đấy đi.”

-----oOo-----

Chương 8

Chương 8

Bên trong quán net.

Đã đến giờ ăn tối.

Trước mặt Đồ Nam đặt một chiếc bàn vuông nhỏ, bên trên bày mấy đĩa thức ăn, đều là những món Phương Nguyễn xách về từ một nhà hàng nổi tiếng nhất thành phố.

Vài vị khách trong quán ngửi thấy mùi thơm mà không nhận được phải đưa mắt ra nhìn mấy lần.

“Ăn nhiều vào.”, Phương Nguyễn ngồi ở phía đối diện, bỗng nhiên lại gấp thức ăn cho cô.

Đồ Nam bảo: “Anh nên về nhà đi, cứ cày game thông ngày đêm thế này, kiểu gì mẹ anh cũng đến đây kiểm tra, rồi em lại phải đi trốn.”

“Về ngay, về ngay đây.”, Phương Nguyễn đặt đũa xuống, nhích lại gần rồi nói: “Thế sau khi anh về, cô có thể suy nghĩ lại đề nghị kia không?”

Biết ngay, tự nhiên chu đáo thế này, kiểu gì cũng phải có yêu cầu.

Đồ Nam chọc đũa vào một miếng gà ngâm rượu, im lặng không đáp.

“Cô nghĩ lại đi.”, Phương Nguyễn giơ bốn ngón tay lên, lắc qua lắc lại.

Bốn vạn đấy.

Chuông ngoài cửa kêu leng keng một nhịp.

Đồ Nam nhân cơ hội ngắt lời anh chàng, “Có khách đến kìa, anh đừng lăm lờn nữa, đi nhanh đi.”

Phương Nguyễn đứng dậy lùng khùng bước hai bước, lại thở dài ra vẻ trầm ngâm, “Đúng là cô ở trong thế giới của dân trí thức lâu quá rồi, Đồ Nam, nghe anh nói một câu, tiền thật sự rất quan trọng.”

“...”

Bất chợt một giọng nói trầm thấp xen ngang vào: “Câu này rất chuẩn.”

Đồ Nam ngẩng đầu, nhìn người đang đứng cạnh quầy.

Cô hoài nghi mình nhìn nhầm rồi.

Phương Nguyễn cũng rất ngạc nhiên, “Ày, sao anh lại đến đây?”

Thạch Thanh Lâm dứt hai tay vào túi quần, “Đến đây đương nhiên là để lên mạng rồi.”

“Người từ nước ngoài về mà cũng ra quán net để lên mạng?”

Thạch Thanh Lâm cười, “Sao thế, chỗ này của cậu từ chối tiếp người từ nước ngoài về à?”

“Không phải.”, Phương Nguyễn vừa nói vừa nhìn ra cửa, ngoài một người đàn ông đứng cạnh Thạch Thanh Lâm ra, thì chẳng còn người nào khác.

Thạch Thanh Lâm nói: “Đừng nhìn nữa, chỉ có hai chúng tôi thôi.”

Được rồi, An Bội không đến.

Phương Nguyễn thất vọng đi ra sau quầy chọn hai máy rồi chìa tay ra với anh, “Chứng minh thư.”

“Còn cần chứng minh thư nữa ư?”, hình như đây là lần đầu tiên Thạch Thanh Lâm nghe nói đến chuyện này.

Tiết Thành đã lấy sẵn chứng minh thư ra, cười rồi thúc anh một cái, “Cậu không mang phải không?”

“Ừ.”, anh không ở trong nước đã lâu rồi, nào biết được ra quán net cũng phải trình chứng minh thư.

“Tại tôi, đáng ra phải nhắc cậu.”, Tiết Thành hỏi Phương Nguyễn: “Hai chúng tôi dùng chung một cái được không?”

Phương Nguyễn chuyện nào ra chuyện đó: “Không được đâu, đây là quy định của công an, không có thì anh đi mượn tạm của ai đấy đi.”

Ở đây mà bảo anh đi mượn ai được?

Thạch Thanh Lâm đảo mắt...

Từ lâu Đồ Nam đã nhìn nhận Thạch Thanh Lâm không phải là một tên “hải quỳ” bình thường, dù bận trăm công nghìn việc cũng vẫn vào chùa vãn cảnh, giờ còn đến quán net để lên mạng thì không có gì là lạ cả.

Với lại chuyện chẳng liên quan đến mình.

Cô gấp một miếng cá, vừa đưa đến bên miệng thì có cảm giác gì đó là lạ, lại ngược mắt lên lại chạm ngay phải ánh mắt của anh.

“Đồ Nam.”, Thạch Thanh Lâm gọi cô một tiếng.

Đồ Nam nhìn nhìn thẳng vào mắt anh.

Anh chẳng cần nói thêm gì cả, hàm ý đã quá rõ ràng rồi.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, dường như qua đôi mắt ấy, cô lại như thấy được đêm hôm thì gan cùng tên say rượu, thấy cảnh tượng mình bị nhốt trước cửa điện Quan Âm, thậm chí thấy được cả ánh nắng gay gắt khi nấp sau xe anh.

Cô đặt đĩa xuống, lẳng lặng moi chứng minh thư trong ví ra đưa cho Phương Nguyễn, “Dùng của em đi.”

Thạch Thanh Lâm khẽ cười, “Cảm ơn nhé.”

Phương Nguyễn nhìn Đồ Nam bằng ánh mắt rất kỳ quái, thật hiếm thấy, vậy mà cũng có lúc cô lại tốt bụng như thế này.

Xong xuôi, Thạch Thanh Lâm và Tiết Thành một trước một sau đi vào trong tìm chỗ ngồi.

Phương Nguyễn lại bày ra vẻ mặt bịn rịn, “Thế thôi anh về đây, cô nhớ suy nghĩ kĩ đấy.”

Đồ Nam không thèm đáp lại một lời nào.

Phương Nguyễn ủ rũ vỗ một cái vào miệng mình rồi bước đi.

Sau bao nhiêu năm, anh chàng hiểu rất rõ tính Đồ Nam, bình thường gặp chuyện nhỏ thì chỉ cần khua môi múa mép một chút là được, nhưng một khi động vào giới hạn của cô, thì nói thế nào cũng vô ích.

Anh chàng vừa rời đi, thì chuông gọi phục vụ ở quầy đã réo.

Đồ Nam vốn không để ý, kệ cho chuông reo vài hồi mới chợt nhớ ra hôm nay cô bé thu ngân làm ca sáng, giờ Phương Nguyễn cũng về rồi, chỉ còn lại một mình cô trông quán.

Cô nhìn vị trí bàn rồi đi tới.

Bên cạnh khung cửa kính sát đất xếp mấy chiếc ghế sofa rộng, cách vài mét cô đã trông thấy Thạch Thanh Lâm đang ngồi ở đó, hai chân bắt chéo, trên người lốm đốm ánh đèn đường hắt vào.

Đồ Nam đi đến hỏi: “Sao thế?”

“Muốn mở máy phải có số chứng minh thư.”, Thạch Thanh Lâm chỉ vào màn hình, máy vẫn đang ở giao diện đăng nhập.

Vậy mà Đồ Nam lại quên mất, cô đành cúi người xuống bàn nhập một dãy số.

Vì là thông tin cá nhân, nên Thạch Thanh Lâm quay người đi, trong lúc lơ đãng lại nhìn thấy một bàn tay đang đặt trên thành ghế của cô. Các ngón tay thon dài, nhưng không trắng nõn như đôi bàn tay mà một cô gái trẻ nên có, gần vị trí móng tay thậm chí còn có những đường vân nhỏ.

Trông quán net thôi mà cực khổ vậy sao?

“Xong rồi.”, bàn tay thu khỏi tầm mắt anh.

Đồ Nam đứng thẳng dậy, thoáng liếc anh một cái rồi quay về quầy.

Ngồi bên cạnh, Tiết Thành bỗng cười bảo: “Cậu kết bạn rộng nhỉ, quen cả em gái trông quán net cơ.”

Thạch Thanh Lâm điều chỉnh lại dáng ngồi, một tay cầm chuột bấm vào biểu tượng “Kiếm Phi Thiên”, “Tình cờ quen được.”

Kiểm Phi Thiên tập trung vào những màn quyết đấu, trong game có đến mấy khu đấu võ, người chơi đánh xong một trận là sẽ đổi chỗ, đến khi chạy hết một lượt mấy khu thì cũng mất một khoảng thời gian không ngắn.

Lại một ván nữa kết thúc, Tiết Thành hầy con chuột ra, thở dài thườn thượt: “Vẫn không đấu nổi cậu, nhóc con, cậu bảo cậu không chơi cơ mà?”

Thạch Thanh Lâm bẻ khớp ngón tay, cười khẽ một tiếng: “Chịu thôi, cái này gọi là tài năng thiên phú.”

Tiết Thành gật đầu, “Câu này thì tôi tin, nếu không thì cũng chưa chắc đã có cậu của hôm nay.”

Hồi Thạch Thanh Lâm còn đang du học ở Mỹ, có một thời gian chẳng hiểu sao lại bị gia đình cắt tiền học, suýt chút nữa bị ép cho nghỉ.

Khi ấy Tiết Thành đang học tại Canada, cũng định chạy sang tiếp tế cho anh, nhưng còn chưa đến nơi thì đã nghe nói anh dựa vào tài chơi game để kiếm tiền, bổ sung đầy đủ học phí.

Mấu chốt là đã lâu lắm rồi anh không chơi game kia, thậm chí còn cảm thấy chẳng có gì hay ho đáng để chơi cả, chỉ thuần túy là vì tiền mà thôi.

Thế nên, đôi khi không thể không thừa nhận rằng, có một số người, ở một số phương diện, thật sự là thiên tài.

Có lẽ bản thân Thạch Thanh Lâm cũng đang nhớ lại chuyện này, khóe miệng anh khẽ cong lên.

“Ồ...”, phía sau bất thình lình có một tiếng kêu.

Hai người đồng thời quay đầu lại, nhìn thấy một cậu bé trông như học sinh cấp Hai ngồi ở ghế sau họ, đang chỉ vào màn hình của họ và hỏi: “Hai anh đang chọn bộ quần áo nào thế? Em cũng chơi Kiểm Phi Thiên, nhưng sao cứ có cảm giác của hai anh khang khác thế nào ấy.”

Thạch Thanh Lâm đáp: “Quần áo thử nghiệm đấy.”

“Đồ thử nghiệm?”, cậu bé kinh ngạc hỏi tiếp: “Không phải là chỉ có người trong nội bộ mới có được à?”

“Ừ, anh mất bao nhiêu tiền mới mua được đấy.”

“Uôi, thảo nào...”, cậu bé xấu hổ quay về.

Thạch Thanh Lâm và Tiết Thành liếc nhau, cùng cảm thấy buồn cười.

“Uống gì đi.”, Tiết Thành dựa lưng vào ghế.

Trước khi đến đây, cả hai đã ăn tối, không thể không uống một hai chén, lúc này anh ta mới ngấm rượu, moi bao thuốc từ trong túi ra, đưa cho Thạch Thanh Lâm một điếu.

Thạch Thanh Lâm nhận lấy, ung dung ngậm vào miệng.

Anh không nghiện thuốc lá, bình thường không hay hút, cũng không mang thuốc bên người, người quen anh đều biết chuyện này.

Đương nhiên Tiết Thành cũng không phải ngoại lệ, vừa châm lửa cho anh vừa bảo: “Nghe người ta nói, trên đời này có hai loại người không được dây vào, một là phụ nữ giảm béo thành công, hai là đàn ông cai thuốc thành công, bởi vì hai loại người này quá tàn nhẫn. Giờ tôi lại cảm thấy câu này không đúng, người như cậu mới là không nên dây vào, người có thể thoải mái kiểm soát được cơn thèm thuốc mới là đáng sợ nhất.”

Thạch Thanh Lâm nhả một ngụm khói, ngón tay kẹp điều thuốc đưa qua đầu mũi, “Cái này gọi là năng lực khống chế, có rất nhiều chuyện nếu không có năng lực khống chế thì không thể thành công được.”

“Cậu thành công nhiều việc lắm rồi.”, Tiết Thành chỉ vào giao diện game trên màn hình, “Chẳng hạn như cái này, thành công của game đến thời điểm này đều là nhờ công của cậu.”

“Thế à?”, Thạch Thanh Lâm gảy bỏ tàn thuốc, lắc đầu bảo: “Vẫn còn xa lắm.”

“Ý cậu là dự án kia hả?”

“Ừ.”

Tiết Thành kéo dịch ghế ra, ngồi thẳng hướng anh, vẻ mặt trở nên rất nghiêm túc, “Khéo ghê, sở dĩ hôm nay tôi đến đây, chính là vì dự án này của cậu.”

Anh ta cứ tưởng Thạch Thanh Lâm sẽ bất ngờ, nhưng Thạch Thanh Lâm lại chỉ nhướn miệng cười rồi băng quơ bảo: “Tôi biết từ lâu rồi, nếu không cậu cho rằng tôi đang làm gì đây, thoải mái cho cậu vào chơi bản thử nghiệm, chỉ bởi vì cậu là anh em tốt của tôi à?”

Tiết Thành sững sờ, lại bật cười: “Đúng là không giấu được cậu cái gì hết.”

Thạch Thanh Lâm nói: “Hôm trước tôi ra ngoại thành đi thăm chùa Linh Đàm, lúc bên đầu tư gọi điện thúc giục có nhắc đến cái tên Tiết Thành, tôi biết ngay chắc chắn là cậu.”

Tiết Thành chấp tay vái anh mấy cái liền, “Về khoản nhìn sâu nhìn xa này, tôi phục cậu rồi.”

“Đừng khách sáo thế, cậu là người của bên đầu tư, tôi phải khách sáo với cậu mới đúng chứ.”

“Thế lát nữa chơi ván sau nhường tôi được không?”

“Không được, vấn đề mấu chốt của dự án còn chưa được giải quyết, tôi chẳng có tâm trạng mà nhường cậu.”, Thạch Thanh Lâm dụi bỏ điều thuốc, “Nhưng tôi có thể mời cậu một cốc nước, coi như chúc mừng cho lần đầu hợp tác của tôi với cậu.”

Phía sau quầy, ấm đun nước đang kêu ì xèo.

Đồ Nam ngồi trên ghế, áp một tay lên xoa bụng.

Đúng là không được hưởng lộc ăn, vừa ăn mấy món ngon xong là lập tức thấy khó chịu, xem ra do bình thường đã quen ăn thanh đạm nên giờ mới không chịu được mấy món thịt cá đắt đỏ thế này.

Quả nhiên trời sinh số mệnh cỏ dại, không được hưởng vinh hoa phú quý.

Nước sôi, cô lấy lá trà đem đi pha.

Vừa thả lá trà vào cốc, trước mắt bỗng phủ một bóng đen, cô ngẩng đầu nhìn, Thạch Thanh Lâm ngồi xuống trước quầy.

“Có chuyện gì?”

Thạch Thanh Lâm nghe cô hỏi mà sững sờ, câu này thật sự không giống một câu mà quản lý quán nên hỏi, đáng lẽ ra phải là “Cần giúp gì không?” chứ?

Anh hơi buồn cười, “Đến đây rồi, ngoài tiêu tiền ra thì còn có chuyện gì nữa.”

Đồ Nam về chỗ, rót nước sôi vào cốc trước, rồi mới hỏi: “Anh cần mua gì?”

Tinh thần phục vụ kém thật, dám làm xong chuyện của mình trước. Thạch Thanh Lâm lẳng lặng nghĩ hết câu này, rồi rút tờ menu đồ uống trên quầy ra xem, không có đồ uống có cồn, chỉ có nước ngọt, anh nhìn lướt một lượt rồi bảo: “Cà phê đi.”

Đồ Nam xoay người lấy cốc cà phê từ trong tủ khử trùng ra.

Thạch Thanh Lâm nhìn lên tấm poster Kiểm Phi Thiên trên tường, lại bỗng nhiên phát hiện ra đã lâu lắm rồi không được nghe tiếng máy cà phê chạy, quay đầu nhìn sang, chỉ thấy Đồ Nam quay lưng lại với anh, đứng trước máy cà phê, mãi một lúc vẫn không nhúc nhích.

Bất chợt, anh phát hiện ra cô rất gầy, nhìn nghiêng càng khiến cái cằm trông thon gọn hơn, hợp với đường cong của cái cổ, dưới ánh đèn dịu tạo thành một hình ảnh quá đối hài hòa, hàng mi dài cụp xuống đổ một tầng bóng vừa sâu vừa đậm.

Thạch Thanh Lâm nhìn một lúc, cuối cùng cũng hỏi: “Cô đang làm gì đấy?”

Đồ Nam nhìn về phía anh, sắc mặt hiện nét bối rối, “Hay là anh vào tự làm đi.”

“...”, Thạch Thanh Lâm khẽ liếm mặt sau răng, cố nhin cười, “Cô không biết dùng máy cà phê à?”

“Ừm.”, cô gần như không uống cà phê, hưởng hờ việc này cũng chẳng nằm trong phạm vi kiến thức của cô.

Thạch Thanh Lâm gật đầu tỏ ý đã hiểu, nhưng rồi lại lắc đầu, “Không được, tôi là khách mà, tôi bỏ tiền, ở đâu ra chuyện bảo tôi tự làm, cô mới là nhân viên của quán, là người cung cấp dịch vụ.”

“Tôi đã bảo tôi là lính mới còn gì.”

“Thì trước khi nhận việc cũng phải được dạy rồi chứ.”, Thạch Thanh Lâm sực nhớ ra Phương Nguyễn, có vẻ đã hiểu, “Chẳng lẽ cô đi cửa sau?”

“...”, Đồ Nam khẽ nhú mày.

Đúng, anh nói quá chuẩn, đúng là đi cửa sau đấy.

Biết trước thế này thì đã giữ Phương Nguyễn lại, thậm chí cô còn nghĩ đến việc từ chối bán.

Đột nhiên, Thạch Thanh Lâm giơ tay lên chỉ, “Cô vừa pha cái gì đấy?”

Đồ Nam đưa mắt nhìn, mấy lá trà trong cốc đã hoàn toàn nở ra, hơi thổi ra một màu xanh nhạt, mùi thơm bay khắp bốn phía.

“Trà cỏ tình nhân.”

“Trà cỏ tình nhân?”

“Là một loại trà hoa cỏ.”

Là quà Từ Hoài cho cô, quê Từ Hoài chuyên sản xuất loại trà cỏ này, dạo trước ông mang đến chia cho mỗi người trong tổ một ít, cho cô nhiều hơn vì khi ấy cô phải một mình đi chép bức bích họa kia.

Thạch Thanh Lâm hỏi: “Bán thế nào?”

Đồ Nam nói: “Cái này không phải của quán, là của tôi.”

Thạch Thanh Lâm gật đầu, “Thế nên, bán thế nào?”

“...”, Đồ Nam sắp bị anh làm cho ghen hòng, bâng quơ nói đại: “Năm mươi.”

Thạch Thanh Lâm cười, “Cô đang “chém khách” đấy à?”, dừng một lát, anh lại nói: “Không đúng, phải là bắt nạt người quen chứ.”

Đồ Nam không đáp lời.

Thạch Thanh Lâm lấy ví ra, rút một tờ một trăm, đặt lên quầy, “Hai cốc, mang ra bàn.”

-----oOo-----

Chương 9

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 9

Hai cái cốc thủy tinh được đặt trước máy tính, bên trong là lá trà cỏ tình nhân chậm chậm cuộn tròn, cho đến khi chìm hẳn xuống đáy cốc, hơi nóng trong cốc cũng tản đi gần hết.

Tiết Thành nói: “Tôi thật không ngờ cậu bảo mời tôi uống một cốc mà lại là mời tôi uống loại đồ dưỡng sinh thế này.”

Thạch Thanh Lâm tiếp lời: “Càng không ngờ là cậu lại uống hết cơ.”

“Hơ, còn phải nói.”

Thật ra mùi vị cũng không tệ, lá trà cỏ trắng xám không mấy bắt mắt, nhưng hóa ra khi gặp nước ấm lại hòa ra được vị ngọt nhẹ nhẹ như vậy.

Tiết Thành cầm cốc lên lắc nhẹ, một tay gõ bàn phím, “Sao không mua thêm cốc nữa đi?”

Thạch Thanh Lâm cười: “Cậu đừng có mơ.”

Đồ Nam cũng sẽ chẳng có tinh thần phục vụ đâu.

Cốc trà đã cạn, trận chiến trên màn hình cũng kết thúc.

Nhân vật của Tiết Thành là một thích khách bịt mắt, tay áo giấu dao, hành động biến hóa khôn lường; còn Thạch Thanh Lâm lại chọn nhân vật kiếm khách, cầm cây kiếm dài ba thước, thao tác nhanh như chớp.

Hai người quyết chiến trong một bản đồ chưa công khai ra bên ngoài, đấu đi đấu lại chừng mười phút, cuối cùng vẫn là Tiết Thành thua.

Thích khách bị kiếm khách chém một nhát ngang cổ.

“Thôi thôi, không đánh nổi, không đánh nổi, không đánh nổi nữa.”, anh ta vừa cười vừa xoa tay.

Thạch Thanh Lâm không đáp lời, ánh mắt vẫn dán chặt vào màn hình, nhìn được vài phút, anh bỗng lờ đi điện thoại ra.

“An Bội, tôi phát hiện ra mấy bug[1] trong bản đồ chuẩn bị tung ra vào tuần sau, gửi cho cô ngay đây, cô sắp xếp giải quyết đi.”

[1] Bug game được hiểu nôm na là sử dụng những mảnh khoe, thủ thuật và lợi dụng lỗ hổng của nhà phát triển game nhằm thực hiện hành vi xấu trong game.

Từ đầu bên kia điện thoại vọng ra tiếng kêu la đau khổ của An Bội: “Anh có biết bây giờ là mấy giờ không? Bốn giờ sáng đấy! Bốn giờ! Sao giờ này mà anh vẫn còn dích thân đi thử nghiệm thế?”

Thạch Thanh Lâm nhìn đồng hồ, đã bốn rưỡi rồi, lại quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, chân trời vừa hé tia sáng lơ mờ, “Tôi còn tưởng cô quen rồi.”

“Aaaa...”, An Bội lại kêu la lần nữa.

Tiết Thành ngồi bên cạnh cười suốt, sau lại lắc đầu bảo: “Tôi nói cậu đáng sợ, quả nhiên chẳng oan chút nào.”

Thạch Thanh Lâm cúp điện thoại rồi hỏi: “Chơi tiếp không?”

“Chịu, chịu, tôi nhận thua.”

“Vậy đi thôi.”

Thạch Thanh Lâm đi qua quây, thấy Đồ Nam đang ngồi ngay ngắn ở đó, hai mắt nhắm lại, gương mặt được rọi bởi một quảng sáng trắng, không nhìn ra được là đang thức hay đang ngủ.

Anh khum tay kê bên môi ho khẽ một tiếng.

Đồ Nam không phản ứng lại.

Thạch Thanh Lâm không tin là cô đang ngủ thật, anh đứng yên tại chỗ, vươn tay ra gõ nhẹ lên mặt quây.

Quả nhiên, Đồ Nam ngược mắt lên.

Thạch Thanh Lâm nói: “Chúng tôi trả máy.”

“Ừm, tạm biệt.”

Trên máy có hệ thống thanh toán tự động, lúc trả máy cứ thế mà đi luôn. Đồ Nam cảm thấy anh đã đặc biệt đến báo một câu, nếu như không có chuyện gì cả, vậy thì có lẽ là vì muốn nói lời tạm biệt.

Quả nhiên, Thạch Thanh Lâm nói: “Hoạt động của các cô cũng được đấy chứ.”

“Ừm.”

“Tôi sẽ bảo An Bội liên lạc với Phương Nguyễn, cô ấy có vài thứ có thể hỗ trợ cho hoạt động của các cô.”

Đột nhiên Đồ Nam phát hiện ra, có những lúc mạch suy nghĩ của anh chạy rất nhanh, chỉ là một hoạt động game thôi, anh để bụng làm gì. Cô đáp bừa một câu, coi như đã biết.

Tiết Thành lại rất đề ý, anh ta bảo: “Cậu có lòng ghê.”

Thạch Thanh Lâm khẽ cười, cũng chỉ là ý nghĩ bất chợt mà thôi. Vừa rồi anh để ý thấy ở đây có rất nhiều người chơi Kiếm Phi Thiên, mà có lẽ đều là vì hoạt động kia. Nếu khi game mới phát hành mà được nhiều quán net quảng cáo thúc đẩy như thế này, thì con đường khi ấy đã dễ đi hơn một chút.

Nói xong, vừa quay người định đi, Thạch Thanh Lâm bỗng nhớ ra chuyện gì đó, bèn ngoái lại hỏi với vào quây: “Sao cô không nói câu tiễn khách nào thế?”

Đồ Nam nhìn bóng dáng cao lớn đứng ở đó, có nét mệt mỏi sau một đêm thức trắng, nhưng từ gương mặt chẳng hề thấy vẻ kiệt quệ, chỉ có đôi phần uể oải

trong mắt mà thôi, quả nhiên không giống khách bình thường, quá nhiều yêu cầu.

Cô phối hợp đứng dậy, “Vậy thì hoan nghênh anh lần sau lại đến nhé.”, nói xong liền cầm hộp trà lên lắc lắc với anh.

Không cần phải nói thêm gì nữa.

Đầu mày Thạch Thanh Lâm khẽ nhướng lên, anh đẩy cửa đi ra ngoài.

Ra tới cửa, Tiết Thành liền trêu: “Cậu ghẹo người ta đấy à?”

“Tôi chẳng ghẹo cô ấy nổi, cậu có cảm thấy cô ấy rất giống Mị Ảnh không?”

Mị Ảnh là một nhân vật nữ trong Kiếm Phi Thiên, nhìn thì tướng ôn hòa thân thiện, hoàn toàn vô hại, nhưng thật ra lại có một tuyệt chiêu gọi là “trong bông có kim”, là một ví dụ điển hình cho câu “lấy nhu thắng cương”.

Thạch Thanh Lâm cảm thấy Đồ Nam chính là như vậy, có lẽ là ngay từ cái đêm gặp mặt đầu tiên, anh đã có cảm giác này rồi.

Tiết Thành cười: “Cái đấy thì tôi không biết, tôi chỉ biết là trông cô ấy cũng xinh ra phết thôi.”

Thạch Thanh Lâm giờ khuỷu tay huých anh ta, lại bắt gặp bật cười khẽ một tiếng.

Đồ Nam bất chợt hắt xì, không biết có phải đang có người nói xấu sau lưng mình hay không, nhưng rồi lại chẳng thắng nổi sự giầy vò của cơn buồn ngủ, cô liền ngồi xuống tiếp tục chợp mắt nghỉ ngơi.

Không biết qua bao lâu, chuông treo trên cửa kêu vang, cô cũng chẳng buồn mở mắt.

Phương Nguyễn thất thểu đi vào.

Trong lòng anh chàng vẫn nhớ nhung bốn vạn kia, sáng nay quyết tâm dậy thật sớm, trên đường đến đây còn dùng điện thoại lướt trang web của Kiếm Phi Thiên, lại phát hiện ra từ giờ đến ngày hết hạn chỉ còn không đến ba ngày nữa, số bản thảo gửi đến đã lên tới mấy ngàn rồi.

Muốn khuyên Đồ Nam thì không có cửa rồi, hiện giờ cuộc thi càng sôi động, lòng anh chàng lại càng nguội lạnh.

Thế nhưng, lúc đến cạnh quây, ý nghĩ tưởng chừng đã tắt ngấm lại bỗng chốc sống dậy.

Phương Nguyễn ngó nghiêng quan sát Đồ Nam, thấy cô không có dấu hiệu mở mắt, anh chàng lẳng lặng mó vào cái điện thoại bên cạnh cô, rồi vỗ nhẹ lên người cô một cái, “Đồ Nam, Đồ Nam?”

Đồ Nam mở mắt ra, “Anh đến rồi đấy.”

Phương Nguyễn nói: “Ừ ừ, cô mau vào trong ngủ bù đi.”

Đồ Nam đứng dậy đi ra khỏi quầy, ngẫm lại thì đêm qua hầu như chẳng làm gì, vậy mà lại cực kỳ mệt mỏi.

Đi được nửa đường, phát hiện Phương Nguyễn cứ nhìn theo mình, đến khi cô nhìn lại thì lập tức nở một nụ cười toe toét. Có điều cô đang thật sự buồn ngủ, chẳng còn sức mà để ý nữa, cứ thế đi thẳng vào phòng ngủ bù.

Cửa phòng vừa khép lại, Phương Nguyễn cũng thôi cười, lập tức ngồi xỏm xuống lạng lẽ mở điện thoại của cô.

Đương nhiên không thể lấy được vân tay của Đồ Nam, nhưng đoán chắc một người quanh năm chỉ có văn hóa truyền thống làm bạn đương nhiên cũng chẳng nghĩ ra được biện pháp khóa màn hình nào phức tạp, mặt khẩu đơn giản chính là sinh nhật của cô.

Quả nhiên, Phương Nguyễn vừa thử một lần đã mở được luôn, anh chàng tìm thẳng đến album ảnh.

Bất ngờ là, album dày kín ảnh, tuy nhiên gần như toàn là ảnh tư liệu dùng cho công việc. E là đây chẳng phải album ảnh của cô, mà là kho tài liệu của cô thì đúng hơn.

Nói thử xem, một cô nàng trưởng thành như thế mà lại chẳng biết yêu thương bản thân mình chút nào, không có lấy một tấm ảnh selfie, thật uổng phí gương mặt xinh đẹp.

Phương Nguyễn vừa chiêm chọc vừa lướt album ảnh, anh chàng muốn tìm thử xem có bức bích họa nào do cô vẽ hay không, ngộ nhờ cô có chụp lại bức nào thì sao.

Đồ Nam cảm giác mới vừa chớp mắt mà đã ngủ đến tận chiều, lúc tỉnh dậy loáng thoáng nghe thấy tiếng chuông điện thoại, nhưng không có di động bên người, lần theo âm thanh mới phát hiện ra nó đang ở quầy.

Phương Nguyễn lại đang chơi game, chuông điện thoại kêu ồn như vậy mà vẫn như điếc, dáng ngồi rất nghiêm chỉnh, cảm giác chơi game thôi mà còn nghiêm túc hơn làm bất kỳ việc gì khác.

Đồ Nam liếc anh chàng bằng ánh mắt kỳ quái, rồi lấy điện thoại, nhìn ba chữ “Đồ Canh Sơn” trên màn hình mà trong lòng thoáng trở nên nặng nề.

Lại nữa rồi.

Cô vội vàng đi ra khỏi quán net, cách xa phòng máy ồn ào rồi mới dám nhấn nút nghe: “Bố.”

“A lô, Đồ Nam.”, bố cô gọi cả họ cả tên cô, “Dạo này vẽ bích họa thế nào, sắp xong rồi phải không?”

Đồ Nam xoay vần dòng suy nghĩ, “Vâng, sắp rồi ạ.”

“Vậy thì tốt, thời tiết bên đây thế nào? Con không ốm đấy chứ?”

Đương nhiên Đồ Nam sẽ không để lộ sơ hở, “Ngày nào cũng vui đầu trong hang, con làm sao mà quan tâm được thời tiết thế nào.”

Đầu bên kia điện thoại im lặng mất mấy giây, sau đó mới lại vọng ra tiếng của bố cô: “Nói cũng phải, vậy con giữ gìn sức khỏe nhé, gặp thầy Từ thì thay bố chào thầy một câu.”

“Con biết rồi.”

“Cúp máy đây.”

Lúc không có gì để nói thường là vậy, cuộc trò chuyện ngắn ngủn mà lại đơn giản, thời gian còn chưa đủ một phút.

Đồ Nam cất điện thoại, đi nhanh vào trong quán rồi vỗ một cái lên mặt quầy.

Phương Nguyễn nghe thấy thì ngẩng đầu, chột dạ hỏi: “Cô định làm gì đấy?”

“Sao anh phải hoảng như thế?”

“Ồ, vớ vẩn, anh đang chơi thì bị cô dọa cho giật mình thì có.”

Đồ Nam hỏi: “Em hỏi anh, mấy hôm nay anh gặp bố em có thấy cái gì bất thường không?”

Nghe thấy câu hỏi của cô, Phương Nguyễn mới thảm thờ phào, anh chàng cẩn thận nghĩ lại rồi tỏ vẻ nghiêm túc: “Không có đâu... Hôm qua bố cô nấu canh ba ba cho mẹ anh thay vì canh gà như mọi khi có tính không?”

“Biến.”

“Ồ, thế thì chẳng có gì cả.”

Đồ Nam bình tĩnh ngẫm lại rồi khẽ lắc đầu, có lẽ là do mình nghĩ nhiều rồi.

Phương Nguyễn hiểu ý cô, bèn an ủi: “Yên tâm đi, sáng sớm nay còn nghe mẹ anh nói là bố cô định về đây, cô còn lo cái gì nữa.”, nói đến đây, anh chàng mới nhớ ra một chuyện, liền vẫy vẫy tay với Đồ Nam, “À đúng rồi, ở chỗ này của anh suốt bảy ngày, có phải là cô nên có tí gì không nhỉ?”

Đồ Nam thẳng thừng nói: “Cần tiền thì không có đâu.”

“Ai thèm tiền của cô chứ, cô thì có bao nhiêu tiền.”, Phương Nguyễn trợn mắt, lại nhân thể tóm tay kéo cô đi ra ngoài.

Ra đến trước cửa, anh chàng chỉ tay lên mảng tường trắng và bảo: “Kêu cô tham gia cuộc thi kia thì cô không chịu, bằng không có bốn vạn đấy rồi kiểu gì anh chả được ké một tí, đã thế rồi, cô thỏa mãn nguyện vọng bấy lâu của anh đi.”

Vừa nhắc đến cuộc thi, ánh mắt anh chàng bỗng trở nên mất tự nhiên.

Đồ Nam cười khẩy: “Anh không muốn bỏ ra chút tiền để trang trí nên đòi em vẽ tranh tường cho chứ gì? Tính toán khôn thật.”

Đây đúng là nguyện vọng từ lâu lắm rồi. Mấy năm trước, lúc mới mở quán net, Phương Nguyễn đã từng đề cập với Đồ Nam, mong cô có thể vẽ cái gì đó lên bức tường trụi lủi này. Anh từng hỏi giá cả thị trường rồi, cực kỳ đắt, huống hồ vẽ còn chẳng bằng một nửa Đồ Nam.

Khi ấy Đồ Nam thật sự rất bận, bôn ba đi khắp nơi trên cả nước, thường xuyên vắng nhà. Vốn tưởng rằng mấy năm nay đã trang trí xong nội thất rồi thì sẽ nhân thể làm nốt cả bức tường này, kết quả là sau bao nhiêu năm mà anh chàng vẫn không muốn bỏ chút tiền ấy ra, hôm nay thì hay rồi, lại nhắc đến.

“Có muốn em vẽ cho anh hình Quan Thế Âm với Như Lai Phật Tổ, bên trên đề chữ “Ai vào quán net sẽ phải xuống địa ngục A Tỳ không?”, Đồ Nam đưa ra một đề nghị quái ác.

Phương Nguyễn kêu một tiếng “Èu!”, “Cô biết vẽ nhiều thứ mà, sao cứ phải vẽ cái đây? Với lại nếu muốn viết chữ thì phải viết là “Tôi không vào quán net thì ai vào” chứ.”

Đồ Nam nhếch môi cười, nụ cười chỉ đọng trên mặt, chứ không thấm vào tim.

Phương Nguyễn đang cảm thấy lạ không hiểu cô cười gì, thì đã thấy cô đưa mũi chân chậm rãi đi lên một phiến lá, dưới ánh mặt trời, gương mặt lại bỗng trở nên nghiêm nghị.

“Phương Nguyễn.”

“Hả?”

“Thật ra có những lúc em không muốn động đến bích họa nữa.”, lời này cuộn qua cuộn lại trong cổ họng Đồ Nam biết bao nhiêu lần, mà đến cuối cùng vẫn chưa thể nói ra được.

Phương Nguyễn còn đang mơ hồ không hiểu rốt cuộc cô muốn nói gì, thì bỗng nhiên điện thoại báo có tin nhắn, anh chàng lập tức tỏ ra cực kỳ hưng phấn, “Ồi giời, An Bội mà lại chủ động liên lạc với anh này!”

Đồ Nam thoáng nhớ lại câu Thạch Thanh Lâm nói trước khi rời đi, không ngờ anh hành động nhanh đến vậy.

Cũng tốt, có thứ xen ngang, mọi chuyện ưu phiền đều dồn lại nơi sâu nhất trong đáy lòng.

-----oOo-----

Chương 10

Chương 10

“Đúng là rảnh quá đây, quan tâm đến cả hoạt động của một quán net!”

Sáng ngày thứ Bảy, An Bội bước lộc cộc trên đôi giày cao gót đi ra cửa tòa nhà văn phòng, miệng không ngừng lẩm bẩm mắng Thạch Thanh Lâm.

Cô nàng đã bận lắm rồi, chuyện dự án, chuyện giải quyết bug, tối mày tối mặt, vậy mà giờ còn bắt cô nàng đi đưa đồ cho người ta, cứ tiếp tục như này, cô nàng chỉ sợ mình sẽ trở thành phiên bản thứ hai của Thạch Thanh Lâm mất thôi!

Vốn dĩ là ngày nghỉ, tòa nhà văn phòng chỉ còn lác đác bóng người đến làm việc, cả sảnh lớn tầng một hoàn toàn trống không.

An Bội vẫn không ngừng bước đi ra cửa, nhìn trái nhìn phải mà không thấy người đâu, thật muốn gửi tin nhắn chửi Phương Nguyễn một trận.

Đã hẹn giờ này đến lấy đồ rồi, cô nàng dù bận trăm công nghìn việc mà vẫn phải bớt ra chút thời gian, vậy mà người của anh lại dám đến muộn.

Nhưng còn chưa kịp cúi đầu gõ chữ thì đã thấy có người đến.

Đồ Nam vừa bước lên bậc thang.

Cô đến đây do bị chỉ đích danh.

Mặc dù hôm ấy An Bội chủ động liên lạc với Phương Nguyễn, bảo rằng sẽ cho anh chàng ít đồ để làm hoạt động, nhưng lại nhất quyết không muốn gặp anh chàng, cuối cùng nói qua nói lại, phương án được đưa ra là: Gọi cô em gái của anh đến lấy, còn anh tuyệt đối đừng có đến.

Phương Nguyễn làm gì có cô em gái nào, Đồ Nam đúng là nằm không cũng trúng đạn.

Cô thử khuyên Phương Nguyễn hay thôi khỏi cần đi, nhưng Phương Nguyễn lại luôn miệng nói đây là bước đầu tiên để xây dựng tình cảm với An Bội, sống chết không chịu nghe lời. Thật sự cô không tài nào nhìn ra nổi chuyện này có gì để làm bước đầu xây dựng tình cảm.

Đồ Nam lại gần thêm mấy bước, rồi nói với An Bội: “Tôi đến rồi.”

An Bội thì chẳng hề niềm nở, trực tiếp đưa túi đồ trong tay ra, “Đây, đồ trong này cả, bọn cô lấy mà làm hoạt động.”

Một cái túi xách tay in hình minh họa của Kiếm Phi Thiên, Đồ Nam nhận lấy. Trông vậy mà rất nặng, linh kinh đủ thứ, cô hỏi: “Trong này là cái gì đây?”

An Bội thò tay vào túi, “Có sách chiến lược để chơi Kiếm Phi Thiên này; có mô hình nhân vật và vũ khí này; mấy bộ quần áo này là đồ của nhân vật mặc

trong game, có thể cho người chơi mặc để trải nghiệm thực tế; còn mấy cái này...” đột nhiên cô nàng dừng lại, nhìn Đồ Nam một lúc, “Không phải cô bảo game này bình thường à? Cô quan tâm làm gì?”

Đồ Nam cảm thấy cô nàng này rất thú vị, từ khi cô đưa ra lời đánh giá không tốt về trò chơi, là cô nàng bắt đầu tỏ ra rất dửng dưng, lạnh nhạt. Cô nói hùa theo ý cô nàng: “Cũng đúng, tôi chỉ hỏi bừa một câu thôi, thật ra cô cũng không cần phải giải thích với tôi làm gì.”

“...”, An Bội then quá hóa giận, trợn ngược mắt một cái rồi bỏ đi.

Đồ Nam cố ý gọi với theo cô nàng: “Tôi vẫn chưa cảm ơn cô mà.”

“Đừng cảm ơn tôi, cảm ơn tên họ Thạch áy. Tạm biệt.”, An Bội bước đi càng nhanh hơn.

Xem ra Đồ Nam đã hiểu tại sao Phương Nguyễn lại trúng tiếng sét ái tình với cô nàng rồi, cái kiểu có chuyện gì cũng bày hết lên mặt của cô nàng thật sự rất đáng yêu.

Mới chỉ qua một lúc mà trời đã đổ nắng gay gắt hơn hẳn.

Đồ Nam xách túi đồ đi về, bỗng nhiên lại nghĩ chắc là An Bội làm việc trong này, vậy thì không chừng Thạch Thanh Lâm cũng ở đây, còn nhớ lần cô chạy trốn, xe của anh đỗ cách đây không xa.

Điện thoại có chuông báo đúng vào lúc này.

Hôm nay là ngày bố cô quay về, lúc này nghe thấy bất kỳ âm báo điện thoại nào cũng khiến cô phải cảnh giác.

Cô lôi điện thoại ra, vậy nhưng lại không phải là tin nhắn của bố, trên màn hình hiển thị tin nhắn thoại do Tiêu Quân gửi đến.

Đồ Nam ngẩng đầu híp mắt nhìn, hôm nay mặt trời đâu có mọc đằng tây, người khi ấy đã đồng dạng nói tạm biệt cô, vậy mà giờ lại bất thành linh liên lạc, kỳ lạ.

Vốn chẳng thèm để ý đến, nhưng ngay sau đó lại là một âm báo khác.

Tiêu Quân gửi thêm một tin nhắn thoại nữa.

Bên đường có một cây ngô đồng Pháp, tán lá xum xuê, che khuất ánh mặt trời trên đỉnh đầu.

Đồ Nam đặt túi đồ xuống gốc cây, dựa vào thân cây, nhìn hai tin nhắn thoại, một tin được gửi cách đây hai phút, một tin khác thì cách đây mấy giây, cô đưa tay mở ra.

Cô muốn nghe thử xem rốt cuộc là chuyện gì mà lại đáng để Tiêu Quân phải phá lệ sau khi đã vạch rõ ranh giới.

Một phiến lá ngô đồng rụng xuống, giọng nói bên trong cũng truyền ra, ấy vậy lại không phải là giọng Tiêu Quân, mà là một giọng nữ, nghe rất dịu dàng,

giống như phiến lá vừa lẳng lẳng đáp xuống trước mặt. Cô ta nói: “Chào cô, cô Đồ, tôi là Hình Giai, bạn gái của Tiêu Quân. Gửi tin này cho cô thật sự không có ý gì khác, chỉ muốn làm quen với cô một chút thôi, cảm ơn cô trước đây đã chăm sóc cho Tiêu Quân. Ngoài ra, tôi cũng có nghe nói về chuyện của cô, mặc dù Tiêu Quân bảo không liên quan đến anh ấy, nhưng chuyện đó xảy ra trong lúc hai người chia tay, tôi vẫn luôn cảm thấy áy náy, làm phiền cô thế này là để nói câu xin lỗi với cô, mong là không mạo phạm đến cô.”

“Tích” một tiếng, tin nhắn tiếp theo được mở ra: “Chân thành hi vọng cô được mọi chuyện thuận lợi, mong tin hồi âm của cô.”

“...”, Đồ Nam còn đang nghĩ có phải cô đã làm quá tốt vai trò bạn gái cũ hay không, mà đến cả bạn gái hiện tại còn muốn cảm ơn cô.

Cô vốn chẳng thù ghét gì cô gái họ Hình này, nếu trên đời thật sự có kiểu người khiến người khác ghét mà không chửi nổi, thì có lẽ chính là dạng như cô ta. Chỉ bởi giọng điệu khiêm tốn mà chân thành như thế, người khác lại chẳng nỡ trách móc nặng lời.

Tuy nhiên cô ta dùng điện thoại của Tiêu Quân, chứng tỏ chắc chắn Tiêu Quân biết chuyện này, nói không chừng anh ta còn đang ngồi bên cạnh nữa chứ.

Chỉ cần nghĩ đến cảnh họ ngồi đợi cô trả lời tin nhắn, là cô lại thấy vô cùng nực cười.

Sao có thể không chút mạo phạm nào chứ?

Dù sao thì người bị đá không phải họ, bị đuổi ra khỏi tổ không phải họ, có nhà mà không thể về cũng không phải họ nốt.

Đồ Nam cười lạnh một tiếng, ánh mắt vừa đảo qua một góc, thì nụ cười lập tức đông cứng lại.

Cô đoán không sai, chính xác là Thạch Thanh Lâm làm ở đây, bởi vì lúc này anh đang đứng cách cô chỉ vài bước chân.

Có lẽ anh mới tỉnh dậy không lâu, hai mắt hơi kèm nhèm, một tay cầm cốc cà phê, một tay đút trong túi quần, hai chân sải bước thật dài, không có vẻ định dừng lại, dường như chỉ vừa đi ngang qua, thậm chí còn đi cách cô hẵn mấy bước.

Trực giác mách bảo, Đồ Nam bỗng nói: “Đứng lại.”

Thạch Thanh Lâm dừng bước, lúc quay đầu lại, anh đảo mắt qua túi đồ bên chân cô rồi khẽ cười: “Cô lấy đồ rồi mà, còn chuyện gì nữa?”

Đồ Nam mím môi, cô cũng không biết vì sao vừa mở miệng đã buột ra câu “Đứng lại!”, nói ra thật rồi, lại mong anh biến mất càng sớm càng tốt.

Cô ngẫm nghĩ giây lát rồi nhỏ giọng nói: “Có chuyện, nhờ anh giúp một chút.”

“Nói nghe thử xem.”, Thạch Thanh Lâm bước tới.

Đồ Nam đưa điện thoại trong tay ra, “Nhờ anh giúp tôi trả lời một tin nhắn thoại, bảo là giờ tôi đang bận, không có thời gian hồi âm, mong họ đừng gửi tin nhắn đến nữa.”

Thạch Thanh Lâm nhìn chiếc điện thoại, lại nhìn lên mặt cô, “Đồ Nam, cô đang lợi dụng tôi đấy.”

“...”, quả nhiên, anh vẫn nghe thấy.

Cô còn tưởng xung quanh không có ai nên mới mở ra, ai ngờ vừa lúc anh đi ngang qua, nhìn dáng vẻ bước đi thong dong của anh là đã thấy không bình thường rồi, nếu biết sớm thì cô đã đeo tai nghe.

Đồ Nam thở hắt ra một hơi, rồi gật đầu bảo: “Đúng, tôi đang lợi dụng anh.”

Thạch Thanh Lâm nói: “Cho tôi một lý do.”

Anh không hề cố ý nghe lén chuyện riêng tư của cô, chỉ vì vừa rồi thấy cô đứng yên bất động, còn nghĩ liệu có nên chào hỏi một câu không, kết quả là làm to rồi.

Là quản lý quán net, vậy mà kinh nghiệm tình trường của cô khúc khuỷu thật.

Giờ lại muốn lôi cả anh vào, dù gì cũng phải có một lý do.

Đồ Nam ngẫm nghĩ, “Anh có giá trị, người có giá trị mới bị lợi dụng.”

“Cho nên giá trị của tôi chính là giọng nói nam tính này.”, Thạch Thanh Lâm cười: “Được, không ngờ cô khen người khác mà cũng khác biệt như thế.”

“...”, bỗng dưng Đồ Nam lại muốn thôi, cùng lắm thì về nhờ Phương Nguyễn, mặc dù cô không muốn để anh chàng biết mấy chuyện này.

Nhưng đúng lúc định thu điện thoại về, thì Thạch Thanh Lâm đã giật lấy.

Anh ung dung cầm điện thoại để gần miệng, liếc nhìn cô, nhấn nút rồi nói: “Xin lỗi nhé, Đồ Nam đang bận, thật sự không có thời gian để hồi âm, cũng mong hai người đừng làm phiền cô ấy nữa, hiện giờ cô ấy rất ổn, không cần phải quan tâm.”

Vô cùng trôi chảy, hết sức tự nhiên.

“Tích” một tiếng, tin nhắn được gửi đi.

Đồ Nam nhìn anh, hốc mắt anh hơi đục, giọng nói lúc thu âm tin nhắn cũng hơi khàn khàn, bàn tay cầm điện thoại có một ngón gõ khe khẽ, giống như đang đếm thời gian, ngay khi đếm đến mười thì đầu bên kia gửi tin nhắn lại.

Hình Giai gửi tin hỏi: “Xin hỏi anh là?”

Đồ Nam nhú mày: “Có phải là anh nói hơi nhiều rồi không?”

“Thế à?”, Thạch Thanh Lâm lại đưa điện thoại đến bên miệng, thông thả bổ sung một câu: “Ngại quá, Đồ Nam chê tôi nói quá nhiều, vậy thôi tôi không nói

nữa, tạm biệt.”

“...”

Lần này đầu bên kia không trả lời lại nữa.

Bỗng nhiên Đồ Nam rất muốn cười, không ngờ cô cũng có lúc ham hư vinh như vậy, lấy một tấm bình phong để che chắn cho cảnh túng quẫn của mình. Rõ ràng là giả, nhưng trong lòng lại cảm thấy rất sướng khoái, tuy nhiên có lẽ lại là một kiểu thảm hại khác.

Thạch Thanh Lâm trả điện thoại lại cho cô, nhìn vào gương mặt cô thì chẳng nhận ra biểu cảm gì, chỉ thấy cô hơi thất thần, hàng mi khẽ rung trong gió.

“Đồ Nam.”, anh gọi cô: “Tôi chỉ đang giúp cô thôi.”

Đồ Nam nhìn anh, “Tôi biết.”

Làm như cô sẽ hiểu nhầm không bằng.

Thạch Thanh Lâm gật đầu, nhấp một ngụm cà phê, bên miệng thấp thoáng ý cười, “Đương nhiên, tôi sẽ giữ bí mật cho cô.”

“Aaaaa!”

Từ bên ngoài quán net, cách một quãng rất xa mà vẫn nghe thấy tiếng kêu thảm thiết.

Tâm trạng Đồ Nam vừa mới ổn định lại sau một quãng đường, giờ vẫn chưa dễ chịu được hẳn, cô đẩy cửa vào và hỏi: “Sao đấy?”

Ngồi sau quầy, Phương Nguyễn vò đầu bứt tai, đến mức tóc xù cả lên, chẳng những không bình tĩnh lại được mà còn khó chịu hơn, anh chàng vừa gào vừa nói: “Cuộc thi kia, cuộc thi kia bỗng dưng lại hết hạn! Anh cứ tưởng ít ra phải sau một tuần, tự dưng báo hết hạn là hết hạn luôn.”

Đồ Nam còn tưởng là chuyện gì, cô đặt túi đồ lên quầy rồi bảo: “Thế không phải vừa hay cho anh hết hy vọng à.”

Thật sự lòng Phương Nguyễn đã lạnh như tro tàn rồi.

Anh chàng tìm được một bức ảnh chụp Bích họa do Đồ Nam vẽ trong album ảnh của cô, vốn định đợi đến ngày cuối cùng mới lẳng lặng gửi đi, tới lúc ấy kể cả có bị Đồ Nam phát hiện ra thì công hệ thống đã đóng, Đại La Kim Tiên cũng chẳng làm gì được nữa.

Nhưng anh chàng tính đi tính lại mà chẳng tính được đến chuyện cuộc thi kết thúc trước thời hạn.

Anh chàng bức bối bứt tóc, buồn rầu thối ruột, biết thế đã gửi từ trước rồi!

Đồ Nam nói: “Kiểu thi thổ như này tốt hơn hết là không tham gia, làm sao mà vẽ được một bức bích họa chỉ trong vài ngày, vốn dĩ đã không đáng tin rồi.”

Phương Nguyễn không cam lòng, để nguyên mái tóc bù xù mà kéo cô đến cạnh máy tính, “Người ta đều vẽ ra được đấy thôi, cô xem này, tiền đã về tay người khác rồi.”

Đồ Nam nhìn vào trang web trên màn hình, trong đó đăng kín các tác phẩm dự thi, đi kèm là vài bài thuyết minh, bài có lượt bình chọn cao nhất được đẩy lên đầu, nhưng kết quả cuối cùng vẫn do phía ban tổ chức quyết định.

Đủ mọi màu sắc sỡ, có tranh vẽ người, có tranh vẽ cảnh, không ít bức được vẽ nên bằng bút pháp vô cùng uyển chuyển, nhưng Đồ Nam càng xem thì càng hờ hững, “Đây mà cũng gọi là bích họa à?”

Phương Nguyễn hăng còn đang tức, bèn hùa theo: “Đúng đấy, cái này mà cũng gọi là bích họa à!”

“Có rất nhiều bức vẽ đẹp thì đẹp đấy, nhưng nét vẽ và cách vẽ đều là của tranh hoạt hình, ngay cả chuyện này mà cũng không phân biệt được thì thi cái gì? Còn mấy bức này tính là gì đây? Bích họa mà không có tường, khác gì tranh bình thường vẽ trên giấy đâu, lấy màu nước tô trát lên còn hơn ấy.”

Phương Nguyễn vốn đang bực bội, lúc này thấy Đồ Nam có vẻ còn tức hơn mình, lại chẳng biết nguồn cơn từ đâu mà ra. Nhưng dù sao thì anh chàng nghe thấy thế lại càng nóng máu hơn, bèn vỗ đùi rồi bảo: “Không được, anh phải gửi thư cho công ty bọn họ, mắng cả đám bọn họ một trận cho bổ tức mới được.”

Nói xong, anh chàng thật sự kéo ghế ra, mở mục hòm thư góp ý trên trang web, bắt đầu lạch cạch gõ chữ.

Đồ Nam nói: “Anh mắng thì có ích gì? Rõ ràng cuộc thi này có vấn đề, đơn giản là nhà phát hành chơi chiêu thôi, chứ đâu có thật sự để ý gì đến bích họa. Nói cái gì mà giới thiệu giá trị của bích họa truyền thống, tái hiện tinh túy của bích họa cổ chứ.”

Càng nói càng thấy đáng chê.

Cuối cùng, cô chỉ vào tấm poster của Kiếm Phi Thiên trên tường, “Vớ lại, em đã nói từ đầu rồi, tên của game này cũng rất khó nghe.”

Nói xong, dường như đã thoải mái hơn một chút, cô quay đầu đi về phía gian trong, “Thế thôi nhé, em chuẩn bị về đây.”

Phương Nguyễn gõ lại những lời cô nói không sót chữ nào, lại chẳng biết bị cái gì kích thích, anh chàng tìm tấm ảnh chụp bức bích họa của Đồ Nam, đính kèm lên luôn.

Chẳng phải người ta hay bảo, nói có sách mách có chứng à? Như thế này mới có sức thuyết phục, đi chửi nhau thì cũng phải chửi cho có lý.

Bên trong, Đồ Nam đang mãi thu dọn hành lý, lại chẳng biết Phương Nguyễn vừa cắn răng nhấn nút gửi bài đi.

-----oOo-----

Chương 11

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 11

An Bội hùng hổ xông đến tìm Thạch Thanh Lâm.

Vừa đẩy cánh cửa trước mặt ra, cô nàng đã lập tức gào lên hỏi: “Anh có chọn được cái nào vừa ý không?”

Thạch Thanh Lâm vắt chân ngồi trên sofa, tầm mắt ngược lên khỏi màn hình máy tính, dựa lưng vào thành ghế rồi lắc đầu, “Không.”

Trên màn hình là trang web của cuộc thi, gần mười nghìn bức ảnh đã được sàng lọc một lần, những bức được gửi đến cho anh đều được đánh giá là xuất sắc, cũng là những bài dự thi nhận được lượt bình chọn cao nhất.

Anh vừa xem suốt mấy tiếng đồng hồ, không bỏ qua một chi tiết nào.

Đáng tiếc, chẳng có gì đặc sắc cả.

Vẫn là tại thời gian quá ngắn, bằng không cả mạng lưới internet rộng lớn như thế, không thể nào không tìm ra được một nhân tài.

Đến lúc này, anh chỉ đành đưa ra kết quả cho cuộc thi, sau đó miễn cưỡng chọn một bức có thể dùng tạm, cũng có thể là toàn bộ đều bị biến thành phế thải.

An Bội tru tréo: “Tôi biết ngay mà! Tôi đã bảo là phương án này quá gấp, như anh nói đấy, có thể nhanh được đến đâu là nhanh đến đó, giờ thì hay rồi, chẳng chọn ra được bức nào, mà lại còn bị người ta gửi thư đến mắng một trận.”

“Gì cơ?”, Thạch Thanh Lâm cười, “Mắng như nào mà khiến cô tức thế hả?”

“Trong hòm thư góp ý ấy, anh tự đi mà xem.”, An Bội vẫn đang điên tiết, gương mặt đỏ gay lên.

Cô nàng đã nói vậy rồi, Thạch Thanh Lâm cũng đành phải xem, anh di con chuột, mở ra mục hòm thư góp ý.

Các ý kiến đóng góp đều qua tay An Bội, rồi những ý kiến hữu dụng sẽ được gửi sang cho anh, đây là lệ thường. Thật ra đã lâu lắm rồi không có ý kiến đóng

góp nào cả, hôm nay lại có hẳn một bài phê bình, tính ra là một chuyện cực mới mẻ.

Quả nhiên, thật sự là một bài phê bình vô cùng phong phú.

Thạch Thanh Lâm xem qua một lượt, đôi phương chẳng những chê mấy bức được xếp hạng cao, mà còn mắng cả đơn vị phát hành game.

Không biết thưởng thức, không hề chân thành, chỉ biết lấy lòng mọi người, mua danh cầu lợi.

Không chỉ có thế, cách dùng từ cũng không chút kiêng nể, lý do đầy đủ, lập luận rõ ràng, sau một tràng phê bình hoa mỹ là dần chuyển sang nói bằng những câu rất chói tai, chỉ thiếu điều nói đơn vị phát hành là căn bã của xã hội.

Anh bắt giác híp mắt lại, “Xem ra người này thật sự rất bất mãn với tôi.”

“Anh ta thì hiểu cái gì!”, An Bội cứ nghĩ đến là lại tức: “Anh ta tưởng làm game dễ như anh ta ngồi gõ chữ trên bàn phím à, há mồm là chửi được, không sợ cắn phải lưỡi à, nghĩ mình là ai mà dám chửi người khác như thế! Tức chết đi được!”

Đâu chỉ có tức, cô nàng còn cảm thấy không đáng bị thế. Chưa nói đến chuyện Thạch Thanh Lâm phải làm việc không kể ngày đêm, chính bản thân cô nàng cũng bận bịu tới mức, chỉ muốn có thể phân thân mà làm. Đúng là cuộc thi được tổ chức như một phương án gấp gáp, nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, đến giờ đã rõ là bận rộn vô ích, vậy mà nhằm đúng lúc này lại bị người ta chửi, bao nhiêu tức tối dồn nén đều muốn xả hết cả ra.

Vậy nhưng Thạch Thanh Lâm lại đọc hết mấy câu chửi bới ấy, con trỏ chuột chậm chậm kéo xuống tận cùng, bỗng nhiên anh sững người.

An Bội nói: “Không hiểu vì sao, tôi đã từng đọc rất nhiều ý kiến, lời khó nghe cũng không ít, nhưng lại đặc biệt thấy chướng mắt cái tên này, ở đâu ra cái kiểu tự cho mình là đúng, dương dương tự đắc như thế chứ!”

Thạch Thanh Lâm chợt cười khẽ một tiếng.

Cô nàng càng tức tới hơn, “Anh còn cười được à!”

Thạch Thanh Lâm ngẩng đầu lên, “Cô xem đến cuối cùng chưa?”

“Cuối cùng cái gì?”

Màn hình máy tính được anh xoay lại, chuyển sang cho An Bội xem.

Một bức ảnh đập thẳng vào tầm mắt, trên giá vẽ, lại giống như trên vách tường, màu đỏ thẫm cổ xưa phản chiếu sắc xám tĩnh mịch, dài dài thắt rục rờ, tóc mềm như mây, hình ảnh ánh lên nét bình lặng, mà màu sắc lại như đang lặng lẽ trôi.

An Bội sững sờ, “Đây là bích họa à? Ở đâu ra đây?”

“Tệp đính kèm.”, nét mặt Thạch Thanh Lâm giãn ra, như cười như không: “Tôi thấy anh ta không chỉ đơn giản là muốn mắng chúng ta, mà trên hết là muốn chúng ta chú ý đến.”

“...”

Thạch Thanh Lâm xoay màn hình lại, xem thêm lần nữa, nụ cười trên mặt chợt tắt, anh đứng dậy và bảo: “Lập tức tìm tài khoản của anh ta.”

Mặc dù An Bội không mấy tình nguyện, nhưng nghe ra giọng điệu nghiêm túc của anh, cô nàng vẫn ngồi ngay xuống, tìm đến mục người gửi thư.

Muốn gửi tin nhắn trên Kiếm Phi Thiên cần phải đăng nhập bằng tài khoản tương ứng, đều được liên kết với game. An Bội còn tưởng phải gửi cho đồng nghiệp chuyên trách đi tìm, ít nhiều cũng có chút phức tạp, nhưng không ngờ vừa nhìn thấy cái tên đã có cảm giác rất quen mắt, miệng “ó” một tiếng, sau vài giây suy nghĩ, cô nàng bèn thò tay vào túi lấy điện thoại.

Rất nhanh, cô nàng đã tìm ra được lịch sử trò chuyện Wechat, lại nhìn màn hình, so sánh một lúc, hai mắt bỗng trợn tròn kinh ngạc, “Cái quái gì thế này, đây không phải là tài khoản của Phương Nguyễn hay sao!”

Đồ Nam mỗi tay kéo một cái vali lên tầng.

Căn hộ cô ở khá cũ, cũng chẳng phải loại tòa nhà cao tầng, còn không có thang máy, trời nóng, chật vật đến được trước cửa nhà thì cả người đã đầm mồ hôi.

Trên cửa vẫn còn dán câu đối từ năm ngoái, lúc đi vừa đúng vào tháng Chạp, cô còn chẳng được đón Tết ở nhà.

Đồ Nam lấy chìa khóa, vặn một cái, ổ khóa đã được mở ra.

Cô thoáng ngáy người, sao bố cô đi mà không khóa cửa kĩ càng cho cô vậy?

Chỉ trong vài giây lừng khừng, cô nhìn cánh cửa đã nhận ra có gì đó không bình thường rồi, bàn tay đặt trên chốt cửa mãi một lúc lâu, cho đến khi không khí oi bức trên hành lang khiến người cô túa thêm một lớp mồ hôi nữa, rốt cuộc cô mới hạ quyết tâm đẩy cửa vào.

Trong nhà yên ắng, nắng chiếu xuyên qua cửa sổ, rọi tới cạnh sofa, kéo thành một dải trắng đen.

Đồ Nam bỏ vali ra, đưa mắt nhìn người đang ngồi trên ghế.

Cách vài bước chân, bốn mắt nhìn nhau.

Sau cùng, vẫn là cô lên tiếng trước, “Bố.”

Chẳng biết Đồ Canh Sơn đã ngồi bao lâu rồi, nghe thấy vậy thì mới nhúc nhích, đứng dậy khỏi sofa, “Đồ Nam, con vừa từ đâu về?”

“...”, cô họng Đồ Nam khẽ động, cô không đáp.

Đồ Canh Sơn tiến lại gần cô hai bước, “Nói! Mày vừa từ đâu về?”

Âm điệu cao hơn hẳn, giọng điệu cũng thay đổi.

Đồ Nam mím môi, khóe miệng như ẩn như hiện một nụ cười nhạt, “Chắc bố biết hết rồi, cần gì phải hỏi nữa.”

Chẳng hiểu sao lại ở đây ôm cây đợi thỏ.

Đồ Canh Sơn nhìn cô chằm chằm, hai lỗ mũi phun ra hơi thở nặng nề, cả lồng ngực cũng phập phồng thấy rõ, “Vậy bố hỏi mày, có phải mày vẽ sai bích họa không?”

Đồ Nam khẽ chớp mắt, “Phải.”

“Mày ra khỏi tổ của Từ Hoài rồi?”

“Phải.”

Một âm thanh giòn giã đột ngột vang lên, từ bên tai xuyên vào tận óc.

Mặt Đồ Nam lệch sang một bên, nửa gương mặt như chết điếng, sau đó mới cảm nhận được một cơn đau bỏng rát, nóng bùng.

Cô chậm rãi quay đầu lại, bàn tay kia của Đồ Canh Sơn vẫn chưa buông xuống.

“Mày quên ngày trước làm thế nào mới vào được tổ của Từ Hoài à? Khó lắm mới được đi theo người ta, không học được gì hay ho, vẽ sai rồi mà còn mặt mũi trốn đi à!”, Đồ Canh Sơn thở hắt hắt, trợn mắt nhìn cô, “Mất công đi Phương còn bảo gặp ảo giác nên trông thấy mày, nếu bố mà không nhờ người quen liên lạc được với Từ Hoài, thì mày còn định giấu bố cả đời à!”

Tai Đồ Nam vẫn chưa hết ù, cô liếm khóe miệng, hình như bị rách rồi, ánh mắt cũng trở nên nguội lạnh, “Con giấu bố chẳng phải vì bố như thế này à?”

Đồ Canh Sơn lại giơ tay lên, nhưng không sao giáng xuống được.

Mấy ngón tay tóm chặt lấy cổ tay ông, Đồ Nam nói: “Bố, con đã hai mươi sáu rồi.”

“Cho nên, bố không dạy được mày nữa phải không?”

“Được chứ, nhưng con sẽ phản kháng lại.”

Sắc mặt Đồ Canh Sơn trở nên tái mét, trong nháy mắt, bầu không khí như đặc quánh lại.

“Được lắm, giờ cánh mày cứng rồi, bố không quản nổi mày nữa. Được, được lắm...”, ông cười lạnh hai tiếng, hất tay ra, thở một hơi dài nặng nề: “Mày đã dám bỏ tổ, cũng có nghĩa là bỏ bích họa, bố không còn gì để nói với mày nữa.”

Nói xong, ông chậm chậm bước ra ngoài, đóng sầm cửa lại rồi bỏ đi.

Đồ Nam vẫn đứng yên không nhúc nhích, vài giây sau mới lê chân đi vào nhà vệ sinh.

Điện thoại trong túi đồ chuông, một tay cô cầm điện thoại để bên tai, một tay chìa vào dòng nước.

Ở đầu bên kia điện thoại, Phương Nguyễn réo ầm lên: “A lô, Đồ Nam! Bó cô vẫn chưa về đâu! Anh mới nghe được từ chỗ mẹ anh, cô chưa về đến nhà đấy chứ? A lô? A lô? Mà thôi vậy, để anh sang tìm cô! Cô chờ anh nhá!”

Như thể Đồ Nam không nghe thấy, một tay cô vốc nước hắt lên mặt, chà chà mấy cái, lại ngẩng đầu nhìn vào gương, chỉ thấy một khuôn mặt ướt đầm, khóe miệng nhếch lên một nụ cười tự giễu.

Trên đời này sao lại có chuyện tốt số như vậy, trốn tránh trái phải cũng không xong, vừa về đến nhà đã nhận ngay một phát tát của bố.

Cô ra khỏi nhà vệ sinh, trở lại phòng khách, đi thẳng đến chỗ chiếc vali đựng màu, nhìn chăm chăm một lát rồi bỗng xách lên, bước ra khỏi nhà.

Phía trước là quán net của Phương Nguyễn.

Thạch Thanh Lâm xuống xe, cúi đầu nhìn đồng hồ, đã gần mười giờ rồi.

Vốn dĩ định đến sớm hơn một chút, nhưng ngặt nỗi còn quá nhiều việc, đành phải để đến tận giờ này.

Trước khi anh đến đây, An Bội đã đoán rằng chắc chắn Phương Nguyễn không thể vẽ bích họa, bởi lần đi chùa Linh Đàm, anh chàng chẳng biết gì cả, còn không bằng Đồ Nam, rõ ràng là không phải người trong nghề. Huống hồ mỗi ngày tán gẫu với cô nàng, Phương Nguyễn chưa từng nhắc đến một lần nào cả, người thích khoe khoang như anh chàng, nếu thật sự có kỹ năng đó thì đã phô ra từ lâu rồi.

Có điều, cô nàng đã hiểu ra tại sao chỉ với một bài “ý kiến đóng góp” thôi mà lại khiến cô nàng ức chế đến vậy, dù sao thì cũng làm gì có ai có cái miệng thối tha như Phương Nguyễn.

Bản thân Thạch Thanh Lâm cũng không tin, nhưng đã là bài do Phương Nguyễn gửi, thì không có khả năng là không liên quan gì đến anh chàng cả.

Trời về đêm, cả con đường rực sáng ánh đèn, bốn phía đều được phủ một màu vàng khè.

Xuyên qua đường, đến trước cửa, anh mới phát hiện ra hôm nay biển hiệu quán net không sáng đèn, cửa cũng không mở.

Đúng là không khéo.

Thạch Thanh Lâm vừa định xoay người đi, thì qua khóe mắt bỗng trông thấy gì đó, anh lập tức nhìn lại.

Bức tường cạnh cửa quán net chẳng biết đã thay đổi đáng vẻ từ khi nào.

Anh đi đến gần hai bước, nhìn kĩ một khoảng rực rỡ tuyệt mỹ trên đó, những đường nét chùng chéo, như mở ra một bức màn khổng lồ.

Bên dưới bức màn có một người đang ngồi xổm, đưa lưng về phía anh, cánh tay khê động, bên cạnh đặt một chiếc vali mở tung, trong đó là đủ thứ linh tinh, thuốc màu, nước khoáng, bàn pha màu, thậm chí còn xổ tung ra cả mặt đất, một bên khác chất một đồng vỏ lon bia.

Thạch Thanh Lâm đi tới phía trước, cúi đầu nhìn, “Đồ Nam?”

Là Đồ Nam, nhưng hình như lại không phải.

Cô ngồi xổm, mái tóc ngang vai được buộc túm lại, áo sơmi bị quăng sang một bên, trên người cô chỉ mặc một chiếc áo ba lỗ đen, ôm trọn lấy cơ thể gầy gò, trên cổ rịn ra một lớp mồ hôi mỏng.

Cánh tay vung lên, một nét màu được vung lên theo. Đồ Nam nghe thấy âm thanh thì quay đầu lại nhìn, ánh mắt mơ mơ màng màng.

Ý thức của cô lúc này đã trở nên hỗn độn, dường như cô chẳng nhìn được rõ ràng cái gì, chỉ cảm thấy người trước mặt có dáng hình cao lớn, có gương mặt mê hoặc lòng người, còn những thứ khác thì cô chẳng quan tâm. Cô hé miệng hỏi: “Anh là ai?”

Thạch Thanh Lâm nói: “Uống đến nổi không nhận ra tôi à?”

Đồ Nam ngoảnh đầu lại, không đáp, cũng chẳng thêm để ý nữa.

Đây là lần đầu tiên Thạch Thanh Lâm thấy cô như vậy, lại nhìn xung quanh một lượt, trong lòng anh đã mơ hồ hiểu ra điều gì đó: “Đồ Nam, cô sao đây?”

“Tôi sao á?”, Đồ Nam cúi đầu nức nở một tiếng, lại cười lạnh: “Tôi tội ác tày trời.”

Bức bích họa bị hủy, cô chỉ mong được vẽ lại, rồi tránh thật xa tên căn bã kia, không còn chút liên quan nào nữa, nhưng dù thế thì vẫn là tội ác tày trời.

Cô đứng dậy, cả người chao đảo.

Thạch Thanh Lâm kịp thời đưa tay ra, nắm chặt lấy cổ tay cô.

“Cô say rồi.”

Đồ Nam thoáng loạng choạng, cuối cùng cũng đứng vững lại được. Cô cảm giác trên người có một chỗ rất đau, nhưng lại không nói rõ được là chỗ nào. Bút ngậm ngang miệng, đưa tay lên sờ mặt, “shhh” một tiếng, nhớ ra rồi.

Đúng, là đau ở chỗ này.

Nhưng tại sao lại đau, thì hình như lại chẳng nhớ được.

“Đồ Nam.”

Âm thanh như phá tan màn sương, Đồ Nam ngẩng đầu nhìn người trước mặt, nhìn đến khi rõ ràng, cô bỏ cái bút trên miệng xuống rồi bảo: “Tôi không say, tôi biết anh là ai.”

Nói xong, cô cúi gập người, duỗi tay tới bên chân, dùng sức chắm thật đầm, lúc đứng dậy thì lại lảo đảo hai bước, may mà một bên cổ tay vẫn được nắm lấy.

Cô cầm bút, vẽ một nét lên bàn tay đang nắm cổ tay cô của anh.

“Đây chính là anh.”

Thạch Thanh Lâm cúi đầu nhìn tay mình, từ hõ khẩu đến cổ tay, thậm chí là cả ống tay áo, đều dính một nét bút màu rất đậm.

Là màu Thạch Thanh.

Đèn đường lơ mờ, màu sắc kia cũng u tối.

Anh ngẩng đầu, tay đã bị giằng ra, chỉ nhìn thấy nửa bên mặt súng phũ và đôi mắt đỏ hoe của Đồ Nam.

Nhưng cô lại quay mặt đi, như không có chuyện gì, lướt một nét bút lên tường.

Thạch Thanh Lâm cắn chặt khớp hàm, cảm xúc chưa ổn định lại được, ánh mắt chậm chậm dán lên bức tường.

Thô đen là những thứ hùng vĩ bao la, xám trắng là êm đềm tĩnh lặng, xanh lam là lắng đọng thâm trầm, đây chính là thế giới do cô xây dựng nên.

-----oOo-----

Chương 12

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 12

Đồ Nam mơ một giấc mơ.

Cô mơ thấy mình lảo đảo đứng ngoài quán net vẽ tranh lên tường, Thạch Thanh Lâm đứng bên cạnh, thỉnh thoảng còn giúp cô vài việc.

Sau đó, cô thu dọn hết đồ đạc bỏ vào vali, kéo đi trên đường, anh không hề cản, chỉ đi theo sau.

Thẳng một đường tới con sông ở gần đó, cô trèo qua rào chắn, ngồi xổm bên bờ sông, mở vali ra, lần lượt ném từng lọ màu xuống lòng sông.

Thạch Thanh Lâm đút hai tay vào túi rồi hỏi: “Cô đang làm gì đấy?”

Cô đáp: “Tôi đang cắt đứt với quá khứ, vứt bỏ gốc rễ sự nghiệp.”

Vừa vứt màu, cô vừa nói với anh: “Nhìn thấy không, đây là Chu Sa này, là màu dùng nhiều nhất khi vẽ bích họa, không cần nữa.”

“Đây là Vân Mâu, trên bích họa Đôn Hoàng đời Đường có rất nhiều màu này, không cần nữa.”

“Đây là than chì, không cần nữa.”

“Đây là đỏ san hô, không cần nữa.”

“Đây là Thổ Hoàng, không cần nữa.”

“...”

Gần đến cuối cùng, cô bỗng tóm lấy cánh tay anh, kéo về phía bờ sông, “Còn anh nữa, Thạch Thanh, tôi cũng không cần nữa.”

Đáng tiếc không thể kéo nổi, thậm chí chính cô còn suýt chút nữa ngã nhào, may là cánh tay được anh tóm chặt lấy nên mới thoát nạn. Trong lúc hoảng hốt, bên tai loáng thoáng tiếng cười của anh, cảm giác như cả lồng ngực anh cũng run lên theo.

Đồ Nam mở mắt, tỉnh mộng.

Cô ngồi dậy, phát hiện ra mình ngủ trên một chiếc giường gần hai mét, nhìn quanh bốn phía, căn phòng với sắc xám xa lạ, lại cúi đầu nhìn người mình, chỉ mặc áo ba lỗ, trên bụng đắp áo sơ mi, màu dính nham nhở khắp nơi, trên đùi còn đắp hồ một tấm chăn mỏng.

Đầu óc nhất thời hoàn toàn trống rỗng, ngay sau đó, dòng hồi ức bỗng chốc ủa về như thủy triều cuộn cuộn.

Đồ Nam để chân trần nhảy xuống khỏi giường, nhìn chiếc vali vàng của mình để bên cạnh, vội vàng kéo lại, cảm giác nhẹ đi rất nhiều, mở ra mới biết, quả nhiên là rỗng tuếch.

Những chuyện đêm qua đều là thật, căn bản chẳng phải mơ, cô thật sự vứt hết màu đi rồi.

Thậm chí, suýt chút nữa quăng cả Thạch Thanh Lâm.

Chuyện sau đó thì cô hoàn toàn chẳng có ấn tượng gì, rời khỏi bờ sông như thế nào, đến đây ra sao, cô không hề biết.

Trong phòng, hơi lạnh phả ra vù vù, vậy mà trên người cô lại tủa mồ hôi lạnh.

Cho tới khi hoàn hồn, tinh thần trấn tĩnh, loáng thoáng nghe thấy tiếng nước chảy, Đồ Nam mới hiểu ra.

Ở đây còn có người khác nữa.

Cô lần theo tiếng nước đi ra khỏi phòng, đứng bên ngoài nhà tắm, giơ tay lên, thử gõ hai cái.

Tiếng nước bên trong nhỏ đi, giọng Thạch Thanh Lâm vọng ra: “Cô dậy rồi à?”

Đồ Nam cũng đoán là anh, ngó ngang ngó dọc rồi hỏi: “Đây là nhà anh à?”

Thạch Thanh Lâm “ừ” một tiếng, cách một cánh cửa nghe lại càng trầm thấp.

“Anh đưa tôi về nhà anh làm gì?”

Dường như anh rất muốn cười, hỏi vặn lại một câu: “Tôi còn làm gì được nữa? Tôi cũng đâu biết cô ở chỗ nào, chẳng lẽ lại để cô ngủ ngoài đường?”

“...”, cũng đúng, coi như cô chấp nhận vớ vẩn.

Đồ Nam day day huyết thái dương, đêm qua quả thật quá lộn xộn, cô để cho người đàn ông này nhìn thấy mình say xỉn, mình điên rồ, vậy cũng đành thôi, nhưng đã vậy còn công khai vào nhà anh.

Tiếng nước bên trong ngừng hẳn, có tiếng bước chân loạt soạt.

Đồ Nam biết anh định ra ngoài, cứ ở lại đây cũng không ổn cho lắm, bèn vội vàng nói một câu: “Cảm ơn nhé, tôi phải đi đây.”

Nói xong, cô quay về phòng, chỉ lấy áo sơ mi và đôi giày, còn chẳng xỏ vào mà cứ thế đi tìm cửa ra.

Trong đầu chỉ toàn những ký ức từ đêm qua, lúc này cô đang quấy trong đồng suy nghĩ hỗn độn, chẳng thể nói rõ được là tâm trạng gì, có lẽ đi ra ngoài hít thở một lát sẽ tốt hơn.

“Cô đợi chút, tôi có chuyện muốn nói với cô.”

Đồ Nam vừa đẩy cửa ra thì khựng lại, ngoảnh đầu nhìn vào. Thoáng nhìn thấy bóng dáng đi từ nhà tắm ra, một cơ thể đàn ông rắn chắc quấn khăn tắm, cô nheo mắt lại rồi tông cửa xông thẳng ra ngoài.

“Đồ Nam!”, Thạch Thanh Lâm còn chưa kịp mặc quần áo, chỉ vội hất mái tóc ướt sũng rồi đi ra luôn.

Đáp lời anh chỉ có tiếng cánh cửa đóng lại.

Một chạng phoi gió, một chạng rải nắng, hiện giờ tinh thần đã hồi lại, cảm giác đau rát trên mặt cũng quay về.

Đồ Nam đưa tay lên chạm nhẹ, cũng may không còn sưng như đêm qua nữa, rõ ràng là cơ thể luôn dễ quên hơn trí óc.

Cô vừa đi vừa xoa, vừa đưa chân bước lên bậc thang thì đã nhìn thấy Phương Nguyễn ngồi chễm hễm trước cửa nhà mình.

“Đồ Nam, cuối cùng cô cũng chịu về rồi.”, anh chàng nhào tới, giờ điện thoại lên cho cô xem, “Cô vẽ cái này à? Anh còn tưởng đang nằm mơ cơ.”

Trên điện thoại là bức ảnh cô bé thu ngân gửi cho anh chàng, sáng nay cô bé vừa đến làm đã thấy mà hết sức kinh ngạc, còn tưởng gặp phải chuyện kỳ dị gì, cuống cuống báo cho anh chàng biết.

Đồ Nam nhìn bức tường rục rở trong ảnh, suýt chút nữa khóc mắt co rút giãn giật.

Từ tối đến nửa đêm, cô vẽ liên tiếp mấy tiếng liền, hoàn toàn chẳng để ý mình đang vẽ gì, chỉ dựa theo cảm xúc mà làm, giờ mới phát hiện trên đó đủ mọi thứ, thần Phật tiên quái, cỏ cây cá chim, biển mây, đài sen, một mớ hỗn độn.

Nhưng cô cứ nhìn, nhìn mãi, rồi bỗng dưng bật cười.

Mặc dù hình ảnh rất hỗn loạn, nhưng màu sắc lại hài hòa, rất vừa mắt, không hề mất đi chất căn bản. Huống hồ, đây là tranh do cô vẽ, chứ không phải đi chép.

Chép phải dựa theo vết tích xưa, không có cái tôi, là tự nguyện cúi đầu làm con rối cho cổ nhân và bố.

Cái này thì không phải, đây là núi sông của Đồ Nam cô, cô là thần, cũng là vương, một nét bút vẽ lên cả bầu trời, một nét bút cũng có thể nắm lấy cả mặt đất, dù có lung tung lộn xộn thì cũng là của cô, tùy tâm tùy ý, lại càng không có đúng hay sai.

Ngoài cô ra, không ai có thể đánh giá, càng chẳng ai có thể chỉ trích cô.

Xem xong, không hiểu sao trong lòng ngực cô bỗng trào lên cảm giác tự hào khôn xiết, còn đưa tay vuốt nhẹ một cái, cô nói với Phương Nguyễn: “Anh vẫn luôn muốn em vẽ cho mà, thế thì nhận đi, đừng khách sáo.”

“Anh cảm động chết mất.”, Phương Nguyễn vẫn luôn mong ngóng cô vẽ, ai ngờ là lại được vẽ tặng trong hoàn cảnh như thế. Anh chàng chỉ vào đồng hồ lon bĩa trong ảnh, “Anh mà biết sớm cô cứ phải say mới chịu vẽ như lúc Lý Bạch làm thơ, thì anh mời cô uống lâu rồi, ai lại một mình uống bĩa giải sầu chứ. Uống nhiều như thế mà lại chả thấy bóng dáng cô đâu, anh phải đóng quán đi tìm cô đây, nếu mà vẫn còn không thấy cô, anh sẽ đi báo cảnh sát!”

“Không sao, tối qua em hóa thân thành Quan Âm, đến thỏa mãn tâm nguyện nhỏ bé của anh đấy.”, Đồ Nam không thể nói rằng mình ở chỗ Thạch Thanh Lâm được.

Phương Nguyễn vừa nghe đã biết cô nói linh tinh, còn đang định gặng hỏi, nhưng nhìn thấy vết sưng bầm bên khóe miệng cô thì như hít phải một ngụm khí lạnh, “Bố cô đánh cô à?”

Đồ Nam không muốn nhắc đến chuyện này, lướt qua anh chàng đi mở cửa.

Phương Nguyễn sán lại gần rồi bảo: “Bố cô vẫn chưa đi đâu, đang đợi ở nhà anh đấy, nghe mẹ anh nói là cả đêm không ngủ, chắc là tại đánh cô nên hỏi

hận.”

Đồ Nam nhếch khóe miệng, “Thế à?”

Bố cô chẳng phải người sẽ biết hối hận, làm chuyện gì cũng cực kỳ quyết liệt, vô cùng ngang ngạnh.

“Mẹ anh cũng sốt ruột lắm, kêu là nếu cô rảnh thì qua nhà anh ăn cơm đi, rồi tranh thủ cơ hội nói cho rõ chuyện này với bố cô, người nhà với nhau, có chuyện gì mà phải đến mức động chân động tay như thế.”

Đồ Nam đẩy cửa vào, làm như không nghe thấy.

Cô nhớ rất rõ lời bố cô nói, bỏ tổ, bỏ bích họa, giữa họ không còn gì để nói nữa.

Phương Nguyễn theo cô vào nhà, miệng vẫn còn khuyên cô: “Anh biết cô âm ỉ, nhưng dù sao cũng là bố con mà, làm thế nào bây giờ, có chọn được đâu. Cô xem anh đây này, suốt ngày bị mẹ anh đánh, anh cũng không thể bỏ nhà đi được mà, đúng không?”

Đồ Nam hỏi: “Anh khát không?”

“Hả?”

“Anh đợi ở đây, em đi đun nước pha trà cho anh, anh cứ nói từ từ.”

Phương Nguyễn đi theo cô đến tận cửa phòng bếp, “Cô chê anh nói nhiều chứ gì, anh coi cô là người một nhà nên mới nói thế nhé, cô cứ như này anh nhìn mà còn đau lòng.”

Đồ Nam đứng cạnh bồn rửa cốc, vặn nước đến mức to nhất, để tiếng ào ào át tiếng nói chuyện của anh chàng.

Phương Nguyễn ủ rũ vò đầu, “Đồ Nam, tình cảm anh em mình thì cô biết rồi đây, giả sử bố cô mà khôn nạn thật thì anh chẳng đời nào đến khuyên cô đâu, anh còn giúp cô trốn chú ấy cơ, nhưng dù sao thì chú ấy cũng không đến mức quá tệ mà.”

Đồ Nam không đáp lời nào, chỉ nghe anh chàng nói.

Phương Nguyễn hết cách, dứt khoát nói: “Chuyện sang ăn cơm cứ quyết định thế nhé, nếu cô không chịu, mấy hôm nữa anh lại sang tìm cô.”, nói xong, như sợ cô không đồng ý thật, anh chàng vội vàng quay đầu ra về.

Cốc đã được rửa xong, Đồ Nam đóng vòi nước lại, đứng thừ ra một lát mới nhớ tới việc mình muốn pha trà, liền đưa tay kéo cánh tủ trên đầu. Bất chợt mấy bọc đồ lòi ra, rơi xuống chân cô.

Cô đưa mắt nhìn, là thảo quyết minh.

Chép bích họa cần phải nhìn rất kĩ, thời gian kéo dài sẽ khiến mắt bị tổn thương, vì chuyện này nên lần nào đến bố cô cũng mang thảo quyết minh cho cô, mỗi lần mang hẳn vài bọc, đặt ở chỗ pha trà, nhắc cô thường xuyên uống.

Đồ Nam lặng đi mãi một lúc lâu, hai tay chống lên mép kệ bếp.

Tình thân trên đời này có muôn nghìn kiểu, nhưng chỉ có một kiểu là giày vò nhất, chính là hận nhưng không đến mức khôn cùng, cũng chẳng thể dứt bỏ một cách phũ phàng, bởi rồi sẽ có một vài khoảnh khắc khiến mình nhớ đến điểm tốt của họ.

Chỉ một chút tốt ấy thôi, mới chính là gông xiềng.

“Anh nói ai cơ?”, trong văn phòng, An Bội trợn trừng hai mắt, nhìn Thạch Thanh Lâm với vẻ không thể tin nổi.

Thạch Thanh Lâm thoăn thoắt gõ bàn phím, nhắc lại lần nữa cái tên mình vừa nói: “Đồ Nam.”

“Anh nói bức bích họa kia là của cô ta?”

“Không thể là người khác được.”, Thạch Thanh Lâm ấn nút quay về đầu dòng, gửi tài liệu vừa soạn xong, rồi ngược mắt lên bảo: “Cô liên lạc với Phương Nguyễn luôn đi.”

An Bội nghe thấy thế thì xị mặt, “Bảo tôi liên lạc với hắn làm gì? Tôi không thèm để ý đến hắn đâu.”

Tên lắm lời đấy, cô nàng đã ngứa mắt sẵn rồi, huống hồ còn bị anh chàng chửi một trận, nghĩ mà còn tức.

“Tôi muốn tìm Đồ Nam.”, cũng phải đến bây giờ mới phát hiện ra, họ quen nhau lâu vậy rồi mà chẳng lưu bất kỳ hình thức liên lạc nào, anh đã đến quán net, nhưng cô không ở đó nữa, sáng nay bỏ lỡ cơ hội, bây giờ chẳng còn thấy bóng dáng đâu.

An Bội không mấy hào hứng, “Chẳng lẽ anh định tìm cô ta để về đây làm dự án?”

Thạch Thanh Lâm gật đầu, “Có ý kiến à?”

“Đương nhiên có rồi, cô ta chả coi Kiếm Phi Thiên ra gì, anh có biết cô ta đánh giá thế nào không?”, An Bội liếc xéo một cái, bắt chước giọng điệu hờ hững của Đồ Nam: “Bình thường.”

Nói thật, cái giọng điệu đó khiến cô nàng nhớ mãi không quên, một người không coi game này ra gì, làm sao có thể toàn tâm toàn ý gia nhập với họ? Không đời nào cô chịu đâu.

Có thể là do cô nàng bắt chước quá giống, Thạch Thanh Lâm tưởng tượng ra dáng vẻ của Đồ Nam mà không thể nhịn cười nổi.

An Bội tức tối nói: “Anh đừng có xem nhẹ chuyện này. Tôi đang cảm thấy không đáng thay anh đấy, cô ta coi thường tâm huyết của anh! Nói không chừng cái bài ý kiến góp ý kia cũng có phần của cô ta đấy!”

Thạch Thanh Lâm không mấy để ý, “Chỉ cần là sản phẩm hướng đến đại chúng, tất nhiên là sẽ chịu cảnh chín người mười ý rồi, game cũng thế, có phải đồng nhân dân tề đầu, làm sao có thể bắt ai ai cũng thích được. Mà kể cả là nhân dân tề, có khi lại có người thích đô la Mỹ hơn thì sao.”

“...”, An Bội không nói lại anh được, chỉ đành hậm hực lấy điện thoại ra, ngồi xuống trước bàn làm việc của anh, cắn răng chịu đựng mà nhắn tin cho Phương Nguyễn.

Màn hình máy tính hiện lên hình ảnh dải lụa đỏ quấn quanh thanh kiếm, là biểu tượng của Kiếm Phi Thiên. Trong lúc chờ đợi, Thạch Thanh Lâm vẫn tiếp tục làm việc, được một lát, anh lại cúi đầu nhìn tay mình, rồi khẽ vuốt qua hở khẩu, nơi đó vẫn còn mờ mờ một màu đỏ nhạt.

Cô nàng kia vẫn thật sự quá lợi hại, vẽ bừa một nét mà khiến anh phải hì hục mãi mới rửa trôi đi được. Cũng giống như cô, nói đi là đi, giờ anh lại phải mất công đi tìm.

Quản lý quán net, khá lắm, rất giỏi bịa.

“Aaa!”, đang yên lành, bỗng An Bội hét lên một tiếng đầy thảm thiết, cô nàng thở dài: “Thằng cha này phiền chết đi được, sến sẩm vãi ra, nói chuyện mãi một lúc mà vẫn không cho tôi nói vào trọng tâm, hần mà đứng trước mặt là tôi tản lâu rồi.”

Bình thường vẫn luôn là Phương Nguyễn bám dính cô nàng, một khi cô nàng chủ động là xong rồi, cách một màn hình di động mà cũng không ngăn được cái sự sến súa của anh chàng.

Cô nàng ngược khuôn mặt đỏ gay lên nhìn Thạch Thanh Lâm, “Anh vì một Đồ Nam mà ép tôi đến mức này à?”

Thạch Thanh Lâm gật đầu không chút do dự, “Tiếp tục.”

“...”, An Bội mếu máo, thầm mắng một câu “vô nhân tính”.

Cô nàng đang định sẽ đăng một bài lên trang cá nhân để than thở về tình cảnh mình gặp phải, cũng đã nghĩ xong câu chữ rồi: Người khôn ngoan luôn luôn tỉnh táo, lại đành bó tay trước thế sự vô thường.

Thật sự quá hợp với hoàn cảnh lúc này.

Trên Wechat, Phương Nguyễn cũng đã tóm lại, không lằng nhằng nữa mà bắt đầu hỏi chuyện chính: “Sao tự nhiên cô lại hỏi đến Đồ Nam thế? Tìm con bé làm gì?”

An Bội hỏi: “Công việc cần.”

Phương Nguyễn: “À đúng rồi, tôi vẫn chưa biết cô làm công việc gì.”

An Bội: “Game.”

Phương Nguyễn: “Game gì thế? Kiểu như Kiếm Phi Thiên phải không?”

An Bội: “Không sai, chính là Kiếm Phi Thiên.”

Phương Nguyễn: “Hả?”

An Bội: “Hả cái gì mà hả, tôi là người của bên sản xuất.”

-----oOo-----

Chương 13

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 13

Buổi tối, lúc Đồ Nam quẹo vào ngõ, thì Phương Nguyễn đang ngồi sẵn dưới cột điện đợi cô rồi.

Cô đưa hai túi đồ điểm tâm qua, anh chàng lập tức giơ cả hai tay ra nhận, còn cười títt mắt, “Nhìn cô này, khách sáo thế làm gì, đến ăn một bữa cơm thôi mà, còn phải mang đồ đến nữa.”

Đồ Nam chẳng buồn khách sáo với anh chàng, “Không cần thì thôi, vừa hay em cũng không muốn đến.”

“Đừng đừng đừng.”, khó lắm Phương Nguyễn mới dỗ cô đến được, sợ cô đổi ý, anh chàng vội vàng đẩy cô vào nhà, “Hôm nay mẹ anh làm món sườn xào chua ngọt cô thích nhất đấy, cô không vào sao được.”

Đồ Nam vạch trần một cách thoải mái, “Là món anh thích nhất.”

“Hề hề, hai anh em mình còn phân chia làm gì, anh thích ăn thì cô cũng thích ăn thôi.”

“...”

Vừa nói vừa đi vào nhà. Nhà của Phương Nguyễn ở ngay tại tầng một, cửa nhà khép hờ, đẩy một cái là ra.

Đồ Nam vừa bước qua cửa đã nhìn thấy bố cô ngồi ở phòng khách, ông đang uống thuốc, trên bàn để một hộp thuốc đau dạ dày.

Thỉnh thoảng lại đau dạ dày là bệnh lâu năm của ông, mọi người đều biết.

“Chú Đồ, Đồ Nam đến rồi.”, Phương Nguyễn nháy mắt với Đồ Nam, xách điểm tâm mang vào bếp.

Đồ Canh Sơn đưa mắt nhìn, nét mặt bình tĩnh, không nói gì cả.

Đồ Nam cũng không chẳng có gì để nói, quay đầu đi thẳng vào bếp.

Phương Nguyễn đang ăn vụng thịt, mẹ anh chàng – Phương Tuyết Mai đang đứng bên cạnh thái rau, giả vờ giờ dao lên chém anh chàng, vừa thấy Đồ Nam vào thì lập tức dừng tay, “Tiểu Nam đến rồi à, mau vào đây dì xem nào.”

Đồ Nam chào một câu: “Dì Phương.”

Phương Tuyết Mai chùi tay vào tạp dề, một tay kéo cô lại, ghé mặt sang nhìn.

Da Đồ Nam từ bé đã trắng nõn, lại nhẵn mịn không chút khuyết điểm, mà giờ thì gò má vừa sung vừa đỏ, khóe miệng còn có một vết bầm, nhìn thôi đã thấy vô cùng gai mắt.

Phương Tuyết Mai lắc đầu, “Lão Đồ này đúng là, sao lại ra tay được cơ chứ.”

Đồ Nam khề nhếch khóe miệng, ra vòi nước rửa tay, rồi cầm lấy con dao, “Đề cháu làm đỡ dì.”

Phương Nguyễn thấy thế thì lẩm bẩm: “Mẹ đúng là cứ hay chọc vào chỗ đau của người ta.”

Phương Tuyết Mai trợn mắt đuổi anh chàng ra ngoài, tiện tay cầm mớ rau cần đi sang cạnh Đồ Nam rồi đứng nhất, vừa làm vừa khuyên: “Tiểu Nam à, cháu đừng trách bố cháu, cháu cũng biết mà, trong lòng ông ấy quá để tâm đến bích họa.”

Đồ Nam thoăn thoắt thái sợi khoai tây, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười tự giễu, “Vâng, từ nhỏ cháu đã biết rồi.”

Đồ Canh Sơn làm việc tại tòa soạn báo đã gần ba mươi năm. Hồi trẻ, có lần đến Đôn Hoàng phỏng vấn, nhìn hang di tích hùng vĩ được khai quật, từ đó ông bắt đầu mê mẩn bích họa.

Từ bé Đồ Nam đã được khen là có năng khiếu vẽ, cũng bởi niềm đam mê ấy mà Đồ Canh Sơn luôn cố gắng bồi dưỡng, để sau này cô có thể phát triển trong nghề bích họa.

Học vẽ rất nhàm chán, lúc bé không phải là Đồ Nam không cãi bướng đòi bỏ cuộc, nhưng không thắng nổi bố cô, thường xuyên phải ăn đòn, lòng bàn tay bị đánh cho sưng phù rồi vẫn phải cầm bút vẽ tiếp. Sau này trưởng thành hiểu chuyện, cô không cãi lại nữa, chỉ thầm hiểu rằng, địa vị của cô trong lòng bố cô là còn thấp hơn cả một bức bích họa.

Một cái tát của hiện tại đã chứng minh, quả thật là thấp hơn nhiều.

Phương Tuyết Mai lại nói: “Thật ra từ lúc cháu vào được tổ của thầy Từ là bố cháu cực kỳ tự hào, nếu không lần này ông ấy cũng không giận như thế.”

Đồ Nam trầm nghĩ, chẳng qua chỉ là vì bích họa mà thôi.

“Nhưng mà bố cháu cũng quá đáng thật cơ, càng già càng không kiểm soát được cái tính nóng nảy. Chẳng trách ngày xưa mẹ cháu bỏ đi luôn, bao nhiêu năm trời, không có người phụ nữ nào bên cạnh quản là không được...”

Con dao trong tay Đồ Nam đột nhiên trượt lệch đi.

Phương Tuyết Mai đang nói dở, ánh mắt bỗng thoáng liếc qua, bà “ôi” một tiếng rồi vội vàng tóm lấy tay cô, “Sao lại thái vào tay thế?”

Đồ Nam nắm chặt ngón tay đưa xuống dưới vòi nước. Giọt máu nhỏ xuống bồn, tan thành hai vòng rồi bị cuốn trôi đi.

Phương Tuyết Mai lục tìm được miếng băng keo trong ngăn tủ, lúc này mới hiểu ra là vừa rồi mình lỡ lời, vừa dán cho cô vừa bảo: “Tại dì, không nên nhắc đến mẹ cháu. Cháu không sao đâu chứ?”

Đồ Nam nhẹ nhàng nói: “Không sao đâu ạ, tại cũng lâu rồi cháu không thái.”

Phương Tuyết Mai thở dài: “Đều là chuyện từ lâu lắm rồi, là mẹ cháu nhất quyết muốn đi, chứ có phải bố con cháu ép cô ấy đi đâu, cháu đừng để bụng.”

Đồ Nam mím môi.

Không để bụng, lớn lên trong gia đình không hoàn chỉnh, cô cũng đã quen từ lâu rồi.

Hiện giờ cô với bố mâu thuẫn thành ra như vậy, chẳng qua chỉ là càng lạnh nhạt hơn mà thôi.

Chỉ thấy có chút máu nhưng Phương Tuyết Mai vẫn nhất quyết không cho Đồ Nam làm nữa, còn lại hai món cũng thôi không nấu nữa, vừa lớn tiếng gọi Phương Nguyễn vào bày đồ ăn, vừa đẩy cô đi ra khỏi phòng bếp.

Còn gần mười phút, Đồ Nam vẫn chỉ đứng ở cửa bếp, quyết không chịu ra phòng khách, cho đến tận lúc Phương Nguyễn dọn bàn xong, ấn cô ngồi xuống ghế, cô mới không thể không đối diện với Đồ Canh Sơn.

Có lẽ là nhìn thấy miếng băng dán, Đồ Canh Sơn liếc xuống tay cô.

Mà Đồ Nam lại thẳng thừng bỏ cái tay đó xuống gầm bàn.

Phương Nguyễn thấy hai bố con này chẳng ai có ý định giảng hòa, bèn phải tự mình vào cuộc, anh chàng gấp một đĩa đồ ăn vào bát Đồ Canh Sơn, “Chú Đồ, giờ chú cũng biết hết chuyện của Đồ Nam rồi, đánh cũng đánh, mắng cũng mắng rồi, hết giận đi thôi, chẳng lẽ lại định cả đời không qua lại với nhau.”

Đồ Canh Sơn chớp mắt, Đồ Nam đang ngồi đối diện ông, cái tát kia nặng đến mức nào, ông không thể không nhìn ra.

Ông nâng bàn tay phải lên rồi bảo: “Chú muốn đánh nó à? Chú dùng bàn tay này giúp nó vào được tổ của Từ Hoài, là hy vọng một ngày nào đấy nó có thể kế nghiệp Từ Hoài, ai mà biết nó bảo bố là bố, không có một chút động thái cứu vãn nào cả.”

Đồ Nam như vừa nghe được một câu chuyện cười, “Bố hiểu làm gì rồi phải không? Học trò cung trong lòng Từ Hoài không phải con.”

Rõ ràng là Tiêu Quân.

Sắc mặt Đồ Canh Sơn thay đổi trong thoáng chốc, “Thế đây là lý do để mày bảo bố là bố à?”

Phương Tuyết Mai xen ngang vào đúng lúc: “Được rồi, được rồi, ông thích bích họa thì xem nhiều vào, đi sao chép mấy cái bích họa cũ rích thì có gì tốt, mệt phờ người mà có kiếm được bao nhiêu đâu, nếu Tiêu Nam đã về rồi thì đổi nghề đi, làm gì mà chả hơn cái nghề này.”

Đồ Canh Sơn nói: “Bà bớt bậy bạ đi.”

“Tôi không bậy bạ, tôi đang nghĩ cho con bé thôi.”

Năm xưa Phương Tuyết Mai không có mắt nhìn người, cười phải một tên nghiện cờ bạc, phá nhà phá cửa đã đành, lại còn ra ngoài tìm gái gú. Bà giận quá đòi ly hôn, dẫn con đi ở riêng từ đó đến giờ, ném bao khổ cực, hiểu rõ những gian truân ở đời, ít nhiều cũng có kinh nghiệm hơn. Vốn dĩ bà đã không xem trọng nghiệp bích họa này từ lâu rồi, nhưng ngại Đồ Canh Sơn nên không nói thẳng, hôm nay mới mượn chuyện của Đồ Nam mà nói luôn.

“Tiêu Nam, cháu đợi nhé, hôm nào dì giới thiệu cho mấy cậu đại gia, tranh thủ lúc đang còn trẻ thì lấy chồng sớm đi, bớt chịu khổ, bố cháu cũng được yên tâm.”

Đồ Canh Sơn tự biết không thể nói lý lẽ được với bà, đành nhìn Đồ Nam chăm chăm, “Đồ Nam, bố hỏi mày, sau này mày định thế nào?”

Đồ Nam biết câu trả lời ông mong chờ là gì, nhưng miệng cô mấp máy, lại chỉ nói ra một câu: “Chắc cũng không đến mức chết đói đâu.”

“...”, Đồ Canh Sơn mím môi, nặng nề gật đầu hai cái, không tả nổi là đang có cảm xúc gì. Ông đặt đĩa xuống rồi đứng dậy, nhắc chân bỏ đi.

Phương Tuyết Mai ngây người, lại tất tả đuổi theo, thấy ông đã xách chiếc túi du lịch.

“Ông làm gì đây?”

“Đi về.”

“Bây giờ?”

Đồ Canh Sơn đi ra cửa, lại dừng bước rồi ngoảnh lại nhìn Đồ Nam, “Bố không quản nổi mày nữa rồi, sau này mày thích làm thế nào thì làm.”

Bữa cơm giải tán trong bất hòa.

Phương Tuyết Mai vội đuổi theo tiễn Đồ Canh Sơn, còn Đồ Nam thì chẳng nói câu tạm biệt.

Phương Nguyễn tiến cô về, đón ánh đèn đường nhìn sắc mặt cô, anh chàng hỏi: “Đồ Nam, cô không nghĩ sau này định làm gì thật à?”

Đúng là Đồ Nam chưa nghĩ đến thật.

Từ Hoài có một địa vị rất cao trong giới, bắt đầu từ khi vào tổ của ông, Đồ Nam chưa từng nghĩ sẽ có ngày rời đi. Từ lúc về đến giờ không được một ngày nào yên ổn, cô cũng chẳng rảnh để suy nghĩ nhiều.

Hoặc cũng có lẽ, trước giờ cô chưa từng nghĩ đến một ngày kia mình sẽ rời bỏ bích họa.

Cô nhún vai, “Cùng lắm thì đến trông quán net cho anh thôi.”

Phương Nguyễn nói: “Thế thì phí tài năng lắm, thật ra cô có thể thử với cơ hội khác đi, nói không chừng lại có thu hoạch trên cả mong đợi ấy chứ.”

Đồ Nam nghi hoặc nhìn anh chàng, “Cơ hội gì?”

Phương Nguyễn chớp mắt hai cái, áp a áp ứng; “À, cô thấy đấy, đến cô mà còn phạm sai lầm, chứng tỏ ai mà chả có lúc sai đúng không? Thế nên, nếu một ngày nào đó anh có không cẩn thận làm sai gì đấy, cô có thể giơ cao đánh khẽ, quân tử không chấp kẻ tiểu nhân không?”

“Cái gì mà loằng ngoằng thế?”

“Không có gì, không có gì.”, Phương Nguyễn lơ đãng nhìn về đoạn đường phía trước, rồi xoay người lại bảo: “Anh không tiễn cô nữa, để đi xem bố cô đang đến đâu rồi, về anh gửi tin nhắn cho cô sau, đi cẩn thận nhé.”

Đồ Nam nhìn theo bóng dáng anh chàng, lại cảm thấy anh chàng có chuyện gì đó mà cứ phải luống cuống, bồn chồn.

Cô quay đầu đi hai bước, rồi lại không đi nữa, ngồi xõm xuống ven đường.

Bố cô đi rồi, lẽ ra cô phải thoải mái chứ, vậy mà lại chẳng cảm nhận được một chút nào.

Lời cần nói đã nói cả rồi, đáng lẽ phải thấy tự do, nhưng cũng chẳng cảm nhận được dù chỉ một phần nhỏ.

Trước mặt đột nhiên chói lòa một luồng sáng, là ánh đèn xe, chiếu thẳng vào người cô. Đồ Nam quay đầu lại thì thấy một chiếc xe đỗ ở phía trước, vậy mà vừa rồi lại chẳng để ý.

Cô nheo mắt lại, đứng dậy, chiếc xe này trông rất quen.

Đèn xe vụt tắt, cửa xe mở ra, rồi lại bị đóng sầm lại, Thạch Thanh Lâm khoác ánh đèn đường mờ nhạt mà đi tới, “Tôi sợ nếu không rọi đèn thì chắc cô ngủ luôn ở lề đường mất.”

Đồ Nam nhìn xung quanh, “Sao anh lại ở đây?”

“Đợi cô.”

“Đợi tôi?”

Thạch Thanh Lâm nâng cổ tay xem đồng hồ, “Tôi đợi cô một tiếng bốn mươi ba phút rồi.”

Nghe ra là một khoảng thời gian rất dài, dù sao thì anh cũng luôn bận rộn mà.

Đồ Nam bỗng cảm thấy có gì đó không bình thường, “Sao anh biết tôi ở đây?”

Thạch Thanh Lâm nhớ đến lời Phương Nguyễn dặn An Bội, rằng tuyệt đối không được để lộ ra anh chàng, vậy nên cũng có lòng tốt mà che giấu giúp, “Chỉ cần có lòng, thì sẽ tìm được thôi.”

“...”, Đồ Nam nhú mày, thật sự không nghĩ ra được lý do gì có thể khiến anh đặc biệt đến tìm cô, lại bất giác nghĩ sai đi, “Không đến mức ấy đâu chứ, hôm trước tôi chỉ uống say nên mới muốn đẩy anh thôi mà.”

Nhìn anh cũng không phải kiểu người có thù tất báo mà.

Thạch Thanh Lâm khẽ xoa môi, vẫn không nhin cười nổi, “Lên xe đi, tôi có lời muốn nói với cô.”

Đồ Nam không nhúc nhích, “Anh có chuyện gì mà không thể nói ở đây được?”

“Có lẽ hơi dài một chút.”

“Thì nói ngắn thôi.”

Thạch Thanh Lâm nhìn xuống cái bóng dưới ánh đèn đường của cô, anh gật gật đầu, “Vậy được, tôi muốn hợp tác với cô, ngắn chưa?”

“...”, ngắn, nhưng không rõ ràng.

Thạch Thanh Lâm nói: “Thế nên vẫn cứ là lên xe thì hơn.”

-----oOo-----

Chương 14

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 14

Hai chùm đèn như xuyên thủng đoạn đường phía trước, cảnh phố lùi dần về sau, cho đến khi xe đi chậm lại, vòng qua một khúc rẽ, rồi dừng hẳn.

Đồ Nam xuống xe, phát hiện ra mình được đưa đến một nơi quen thuộc, trước mắt là tòa nhà lần trước từng tới để lấy đồ.

Cô nhìn Thạch Thanh Lâm, đột nhiên nhận ra câu anh muốn hợp tác e là không phải chỉ bằng quơ mà nói ra, “Đưa tôi đến chỗ làm việc của anh để làm gì?”

Thạch Thanh Lâm khóa xe, đi về phía cửa chính, “Tôi hy vọng cô có thể tận mắt thấy được đề nghị của tôi.”

Buổi tối, tòa nhà gần như không có người qua lại, chỉ có hai người bảo vệ đang trực tại sảnh, nhìn thấy Thạch Thanh Lâm, họ gật đầu thay cho lời chào hỏi.

Đồ Nam theo sau anh đi xuyên qua sảnh lớn, lúc đi vào thang máy, cô đưa mắt nhìn lên bảng số chỉ tầng và hỏi: “Công ty các anh ở tầng mấy?”

“Tầng mấy ư?”, Thạch Thanh Lâm cười, đưa tay nhấn nút gọi thang, anh bảo: “Cả tòa này luôn.”

“...”, Đồ Nam nhướn mày, cũng lớn thật đấy.

Tốc độ thang đi lên rất nhanh, lần lượt từng con số sáng lên, Thạch Thanh Lâm giới thiệu với cô, “Mấy tầng ở dưới là khu vực triển lãm, mấy tầng này là nơi làm phim, tầng này là của bộ phận tuyên truyền, tầng này là của bộ phận chăm sóc khách hàng, bộ phận UI[1], bộ phận kiểm soát cảnh, bộ phận tranh gốc, bộ phận hiệu ứng mỹ thuật, bộ phận đồ họa, bộ phận âm thanh game, bộ phận hỗ trợ kỹ thuật.”

[1] UI: User Interface

Đồ Nam nghe mà như đi vào biển sương mù.

Cuối cùng, Thạch Thanh Lâm nói: “Văn phòng của tôi ở tầng cao nhất.”

“Rốt cuộc công ty các anh làm về cái gì đấy?”

“Game.”

“Hả?”

“Đình” một tiếng, thang máy đến nơi vào đúng lúc này.

Đồ Nam ngẩng đầu, cánh cửa trước mặt chậm chậm mở ra, đập ngay vào tầm mắt là một biển logo cực lớn.

Một dải lụa đỏ quấn quanh cây kiểng, phía dưới là ba chữ rồng bay phượng múa: Kiếm Phi Thiên.

Thạch Thanh Lâm bước ra trước, quay đầu nhìn cô vẫn đang đứng trong thang máy.

“Anh đừng nói với tôi game của công ty anh là Kiếm Phi Thiên đấy nhé.”, lúc này Đồ Nam mới thu tầm mắt khỏi tấm logo.

“Không sai.”

“...”

Dường như Thạch Thanh Lâm đã đoán trước được phản ứng này của cô, anh khẽ cười, “Đi thôi.”

Ở hướng ngược lại với logo Kiếm Phi Thiên là một cánh cửa kính, Đồ Nam theo anh đi vào trong, liếc mắt một cái là đã thấy An Bội đứng đợi ở đằng xa.

Trông thấy Đồ Nam, cô nàng vẫn giữ nguyên ánh nhìn hờ hững đó, lại liếc sang Thạch Thanh Lâm: “Anh vẫn tìm cô ta đến thật à?”

“Đương nhiên.”, Thạch Thanh Lâm hỏi: “Chuẩn bị xong hết chưa?”

“Xong rồi.”, tối muộn rồi mà vẫn phải làm việc, cả người An Bội tỏa đầy vẻ tức giận, cô nàng nhìn sang phía Đồ Nam và bảo: “Đi theo tôi.”

Vừa định xoay người dẫn đường, đột nhiên cô nàng bắt gặp Thạch Thanh Lâm đang nhìn mình.

An Bội mím môi, lại nhìn Đồ Nam lần nữa, nín nhịn mà sửa bỏ giọng điệu vừa rồi, “Mời cô đi theo tôi ạ.”, nói xong còn nở một nụ cười đầy công nghiệp.

Giờ thì Đồ Nam đã hiểu lý do thật sự khiến cô nàng tỏ thái độ như vậy, thì ra cô nàng và Thạch Thanh Lâm đều làm game này.

Mới đầu cô còn thấy vô cùng bất ngờ, sau lại cảm thấy buồn cười, trò chơi này cứ năm lần bảy lượt xuất hiện trước mắt, ai mà biết được nó lại tồn tại trong tòa nhà cách mình không xa, thậm chí còn liên quan đến cả hai người này nữa.

Trong nháy mắt, mọi chuyện đều đã được liên kết lại với nhau.

Cuộc thi kia vậy mà lại do họ tổ chức.

An Bội đi trước dẫn đường, Thạch Thanh Lâm đi cùng cô, cách nhau chừng mười bước chân, rồi cùng tiến vào một phòng hội nghị.

Một bàn hội nghị rất dài, gần như tất cả các ghế đều đã có người ngồi.

Đồ Nam vừa bước vào đã trở thành tâm điểm, mọi người cùng đổ dồn ánh mắt về phía cô.

Cô nhìn lướt qua từng người một, nhiều nam ít nữ, toàn bộ đều rất trẻ. Có người tinh thần tươi tỉnh, có người gọn gàng sáng sủa; có người đeo một cặp kính dày cộp, lời thôi lếch thếch; cũng có người trông như đã ba ngày ba đêm không được ngủ, hai mi mắt nhúu cả lại; ở một đầu khác, có người đang mở máy tính đặt trước mặt, hình như vẫn còn đang làm việc.

Đến khi Thạch Thanh Lâm kéo một cái ghế ra, bảo cô ngồi xuống, thì những người kia mới không nhìn nữa.

Trên tường có gắn màn hình máy chiếu, bên trên là ảnh minh họa của Kiếm Phi Thiên.

Đồ Nam hiểu ra, “Cái này là để cho tôi xem à?”

“Ừm.”, Thạch Thanh Lâm ngồi xuống cạnh cô, khoảng cách chỉ chừng nửa cánh tay, anh nói với An Bội: “Nói thẳng vào trọng tâm, cô ấy thích nói chuyện ngắn gọn.”

Đồ Nam không khỏi liếc anh một cái.

Anh cố ý.

An Bội đứng đó thao tác với máy chiếu, nhìn Đồ Nam và nói: “Kiếm Phi Thiên chuẩn bị cho ra mắt phiên bản mới, bao gồm hàng loạt bản đồ và cách chơi mới, tất cả đều cần dùng đến bích họa.”

Nghe đến bích họa, mí mắt Đồ Nam khẽ chớp, nhìn hình ảnh trên màn chiếu được đổi thành khung cảnh trong game.

Sản phẩm vẫn chưa hoàn thiện, khu vực đại diện tròn tuy rất hoành tráng, đầy hào khí, song trên bốn bức tường xung quanh lại chỉ là khoảng trống xám xịt.

“Nội dung của phiên bản mới là một cuốn sách từ thời thượng cổ đã bị thất truyền, để có thể đoạt được cuốn sách, người chơi cần phải thông qua những phương pháp nhất định để tiến được vào các cảnh trong bích họa, trong thế giới bích họa lại phải tìm manh mối để hoàn thành các nhiệm vụ, vậy nên bích họa là một yếu tố vô cùng quan trọng trong cả phiên bản.”, An Bội chỉ vào mấy bức bích họa và nói: “Mấy chỗ tương tự như thế này đều bỏ trống để chờ ghép bích họa vào.”

Vài câu đơn giản, nhưng cô nàng đã dùng cách ngắn gọn nhất để giới thiệu.

Đồ Nam nghe xong thì gật đầu, “Rất đặc sắc, nhưng chuyện này thì liên quan gì đến tôi?”

An Bội ngây người, cô nàng nghĩ mình đã giải thích rõ lắm rồi, mà sao người này vẫn không hiểu!

“Sao lại không liên quan gì đến cô, mời cô đến đây là vì cô hiểu bích họa chứ sao.”

“Người hiểu về bích họa nhiều mà, cũng có rất nhiều chuyên gia nổi tiếng, các cô có thể mời họ đến.”

Thạch Thanh Lâm đột ngột lên tiếng: “Từng mời rồi, đáng tiếc đều không cho ra được cảm giác tôi muốn.”

Đồ Nam buột miệng hỏi: “Anh muốn cảm giác gì?”

“Cảm giác như kiểu của cô.”

“...”

Thạch Thanh Lâm ra hiệu cho An Bội, cô nàng liền mở ra một trang ppt.

Đột nhiên Đồ Nam nhìn thấy tám ảnh chụp bức bích họa của mình, hai mắt khẽ nhắm lại.

Đó là khi cô chép một bức bích họa vẽ Văn Thù Bồ Tát, chính vì bức vẽ này, mà Từ Hoài vừa nhìn đã chọn cô, đưa cô vào tổ. Cũng chính vào lúc lưu bức ảnh chụp lại, cô không hề nghĩ sẽ có một ngày diễn ra cảnh tượng như lúc này.

Thạch Thanh Lâm để tay lên mặt bàn, mấy ngón tay gõ nhẹ hai cái, tầm mắt chuyển từ màn hình sang gương mặt cô, “Đồ Nam, tôi cho rằng cô có thể.”

Đồ Nam hơi buồn cười, quá bất ngờ, vào lúc mà mọi người đều phủ nhận cô, thì lại có người nói cô có thể.

Cô nhìn quanh một vòng, rồi hỏi: “Những người ngồi đây là?”

Thạch Thanh Lâm đáp: “Họ đều là trưởng các bộ phận, tôi đặc biệt giữ họ lại để gặp cô đây.”

Đồ Nam lại nhìn An Bội: “Thế còn cô ấy?”

“An Bội là trợ lý của tôi.”

Ánh mắt cô đặt trên anh, “Vậy trong công ty, anh làm gì?”

Thạch Thanh Lâm cười: “Cái gì tôi cũng làm hết.”

Đồ Nam đã hiểu, “Thế nên tôi muốn nói gì thì chỉ cần nói với một mình anh là đủ rồi.”

Thạch Thanh Lâm đưa mắt nhìn An Bội, “Tan họp trước đi.”

An Bội thu hết tài liệu lại rồi đi ra, vừa đi vừa không quên liếc Đồ Nam.

Những người ngồi quanh bàn hội nghị cũng lần lượt đứng dậy, lục tục rời đi, chỉ trong một lúc đã giải tán hết.

Đợi đến khi cả phòng hội nghị hoàn toàn im ắng, Đồ Nam mới lắc đầu bảo: “Tôi không hiểu về game, cũng không có hứng thú.”

Ý tứ đã rất rõ ràng rồi.

Thạch Thanh Lâm xoay cái ghế, ngồi đối diện với cô, “Cô chỉ cần tham gia vào thôi, chứ không nhất thiết phải hiểu công việc của chúng tôi.”

“Anh có chắc là vì không tìm được người không?”

“Nếu vì nguyên nhân này, thì dự án đã không phải kéo dài đến tận hôm nay. Đồ Nam, tôi không sợ không tìm được người, mà chỉ sợ tìm sai người thôi.”

Đồ Nam và anh nhìn nhau, lúc anh nhíu mày, đôi mắt thăm lại một cách lạ kỳ, hàm dưới thu lại, nét mặt bỗng hiện rõ vẻ nghiêm túc trước nay chưa từng thấy.

Cô dời tầm mắt đi, “Vậy nếu tôi nói, hiện giờ tôi không muốn động đến bích họa nữa thì sao?”

Thạch Thanh Lâm trầm mặc, đột nhiên anh lại nhớ đến cái đêm cô say bí tỉ.

Lúc vút màu hình như cô cũng đã nói, cô muốn cắt đứt với quá khứ, vút bỏ gốc rễ sự nghiệp.

Nhưng cô cũng nói muốn ném anh xuống sông, mà lại chẳng quảng được đấy thôi.

Thạch Thanh Lâm nhìn cô chăm chú, như thể muốn nhìn thấu tận đáy lòng cô.

Bất chợt, Đồ Nam đứng dậy, “Tôi phải về đây, anh không cần tiễn tôi đâu.”

Lúc An Bội quay lại phòng họp, Thạch Thanh Lâm vẫn còn ngồi ở đó.

“Tôi tiễn người ta lên taxi rồi, cũng trả tiền luôn rồi, anh vừa lòng chưa?”, An Bội nói đến Đồ Nam.

Hiện giờ cô gái kia đang là người quan trọng trong mắt người này, cô nàng không thích cũng vẫn phải tỏ ra khách sáo.

Thạch Thanh Lâm “ừ” một tiếng, dựa lưng vào ghế, đưa tay vớ lấy điều khiển, mở ra bản ppt kia.

Từng trang từng trang cảnh trong game lướt qua, toàn bộ đều là những hình ảnh quá đỗi quen thuộc với anh.

Kiểm Phi Thiên được thiết kế ra khi anh đang còn ở Mỹ, sau khi được phát hành, anh lại cảm thấy một tựa game cổ phong thì nên được phát triển tại Trung Quốc, vì thế nửa năm trước mới đem hết tài nguyên về đây, nhận được sự chú ý từ nhà đầu tư, thành lập công ty, từng bước từng bước có được ngày hôm nay.

Nhưng với bất kể game nào, đều không thể chỉ dựa vào một nhân tố mà phát triển thêm được, huống hồ Kiểm Phi Thiên chỉ vừa mới tìm được chỗ đứng.

Trong lòng Thạch Thanh Lâm hiểu, dự án phiên bản mới này thậm chí còn ảnh hưởng đến thành bại của cả game, nếu thành công, một bước lên mây, còn nếu thất bại, thì không thể quay lại được nữa.

Cho đến giờ, anh chưa từng thất bại.

Ấn điều khiển trong tay, màn hình dừng lại tại bức bích họa.

An Bội nín nhịn mãi, giờ mới dám xả ra: “Tôi đã bảo là Đồ Nam không coi Kiểm Phi Thiên ra gì rồi mà, không đời nào cô ta chịu tham gia, hôm nay tất cả các trưởng bộ phận đều có mặt, đến cả anh còn phải đích thân đi mời, thế mà cũng có được đâu.”

Thạch Thanh Lâm day ấn đường, đột nhiên khẽ bật cười, “Không ngờ cô ấy còn chẳng thèm bàn điều kiện mà đã từ chối thẳng thừng rồi.”

An Bội rào trước, “Anh làm thế nào thì làm, chỉ cần đừng bắt tôi liên lạc với cái tên Phương Nguyễn là được.”

“Tôi là sếp, trên phương diện công việc, tôi có quyền ra yêu cầu với cô, cô không thể vì chuyện riêng mà từ chối được.”, Thạch Thanh Lâm vắt chân, bỏ

sung thêm một câu: “Tăng 10% lương, chỉ cần Đồ Nam tham gia, đủ để an ủi cô chưa?”

“...”, An Bội sững người, chỉ vì một Đồ Nam, mà lại muốn dùng tiền để mua chuộc cô nàng.

Nhưng cô nàng cẩn thận ngẫm lại, cảm thấy đây cũng là một đề nghị không tồi, ít ra thì vẫn có lãi, vì thế không còn phản kháng nữa, thậm chí sắc mặt cũng tươi tỉnh lên nhiều.

“Làm trợ lý, tôi nhắc nhở anh một chút, bên đầu tư lại mới hỏi, khi nào thì có thể thực hiện được dự án.”

Thạch Thanh Lâm lại nhìn tấm ảnh chụp bức bích họa lần nữa, “Nói với Tiết Thành một câu thôi là xong, cứ bảo lúc nào cũng được, vấn đề mấu chốt của chúng ta đã được giải quyết.”

An Bội tròn tròn mắt, cô nàng muốn nói: Anh phán câu này hơi sớm rồi đấy.

Nhưng nghĩ đến khoản tăng lương 10%, nhìn gương mặt thâm trầm kia của anh, cô nàng vẫn nhận được.

-----oOo-----

Chương 15

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 15

“Đinh đinh” hai tiếng, đồng hồ treo trên tường điểm mười giờ sáng.

Bức tường treo chiếc đồng hồ được sơn màu xanh lam, chính giữa treo đầy tranh thiếu nhi, chĩnh tề ngay ngắn, cùng với những món đồ trang trí hình trăng sao, đầu đầu cũng tràn ngập sắc thái trẻ thơ.

Đồ Nam ngồi trên chiếc ghế dài đối diện bức tường, một tay cầm điện thoại trả lời tin nhắn của Phương Nguyễn.

Tối qua Phương Tuyết Mai tiễn Đồ Canh Sơn lên xe, Phương Nguyễn sợ cô không yên tâm nên nhắn tin cho cô, nhưng “nhờ” Thạch Thanh Lâm mà cô về nhà rất muộn, đến nỗi giờ mới đọc được tin nhắn.

Cũng chẳng có gì để nói, cô chỉ trả lời một từ “ừ”.

Gửi tin đi chưa được hai giây, Phương Nguyễn liền hỏi lại: “Em gái Nam của anh ơi, cô đang làm gì đấy?”

Đạo gần đây, anh chàng có vẻ quan tâm hơi thái quá về hành tung của cô. Đồ Nam gõ ba chữ rồi gửi sang: “Đang tìm việc.”

“Tìm việc? Cô định tìm việc gì cơ!!!”, có vẻ anh chàng rất kinh ngạc, đến ba dấu chấm than kèm theo cũng bộc lộ sự kinh ngạc ấy.

Đồ Nam trả lời: “Sao mà anh phải hết hồn như thế, làm được gì thì tìm việc nấy thôi.”

Bên kia đột nhiên gửi định vị đến, Đồ Nam tiện tay bấm vào, nhưng rồi lại thoát ra, cô gõ chữ: “Sao, anh còn định đến xem em phỏng vấn à?”

Phương Nguyễn không trả lời cô nữa.

Vừa đúng lúc có người đi qua trước mặt, Đồ Nam cất điện thoại, thu hai chân lại nhường đường cho người ta, lại nhìn mấy đứa nhỏ chừng năm sáu tuổi đang được bố mẹ dắt tay đi vào.

Phía đó là hai dãy phòng học vẽ, khắp dãy hành lang dài cũng treo những món đồ trang trí giống trên tường.

Hôm nay là Chủ nhật, là ngày nghỉ, nhưng lại là ngày bận rộn nhất của các trung tâm bồi dưỡng năng khiếu, hướng hồ đây lại là trung tâm dạy vẽ có tiếng, rất nhiều phụ huynh gửi con đến học, vô cùng tấp nập.

Đồ Nam chẳng mấy xa lạ với nơi này, hồi nhỏ, cô vẫn luôn học vẽ ở đây suốt một thời gian dài, không có ngày nghỉ. Khi ấy, nơi này vẫn chưa được trang hoàng đẹp như hiện giờ, chỉ có mấy gian phòng mộc mạc.

Sau này lớn hơn một chút, cô bắt đầu được bố cho theo học một số vị thầy nổi tiếng, nên không còn đến đây nữa.

Lũ trẻ đều đã vào phòng học, mấy người giáo viên đi ra từ văn phòng ở góc đối diện, trong đó có một người thầy trung niên đi thẳng về phía băng ghế đằng này, “Cô đến phỏng vấn à?”

Đồ Nam đứng dậy, “Vâng ạ.”

Thật ra cô chỉ đi mua đồ rồi tạt ngang qua đây, nhìn thấy thông báo tuyển dụng, lại nghĩ dù sao bây giờ cũng đang thất nghiệp, nên cô mới ghé vào.

Đi vẽ một thời gian dài, cô đã quen với công việc ở cường độ cao, giờ nhàn quá lại không quen, sớm muộn gì cũng phải tìm việc để làm.

“Áy, em là...”, đối phương nhìn kĩ cô một lúc, rồi đột nhiên hỏi: “Em là Đồ Nam phải không?”

Thầy ấy vừa nói, Đồ Nam liền nhận ra luôn, “Thầy Lý.”

“Đúng là em rồi.”

Thầy Lý là thầy dạy phác họa của Đồ Nam hồi nhỏ, trung tâm dạy vẽ này cũng do thầy mở. Nhiều năm không gặp, mái tóc thầy đã điểm trắng, không ngờ là

vẫn đến đây dạy cho học sinh.

Thầy vô cùng ngỡ ngàng, “Sao em lại đến đây phỏng vấn thế? Hai năm trước thầy có gặp bố em, nghe ông ấy bảo em làm việc trong tổ chép bích họa, công việc đấy lại chả tốt hơn nhiều dạy học cho lũ trẻ à?”

Đồ Nam khẽ cười, “Công việc nào mà chả giống nhau ạ.”

Thầy Lý lắc đầu cảm thán, “Nhân tài như em ở cái chỗ bé tí này của thầy thì không có đất để phát huy đâu.”

“Thầy đừng đề cao em quá, hồi đầu em cũng học từ đây ra mà.”

Có lẽ câu này nghe rất bùi tai, thầy Lý nhoẻn miệng cười đến nỗi lộ hết cả nếp nhăn trên mặt, “Thế còn cần gì phỏng vấn nữa, em muốn thì cứ thử xem sao.”

Đồ Nam vào phòng vẽ tham quan trước, bên trong có khoảng mười mấy đứa trẻ ngồi ngay ngắn xung quanh một cái bàn vuông dạng mở, trên người đứa nào đứa nấy đều đeo tạp dề, chốc chốc lại nghịch đồng thuốc màu trước mặt. Cô quan sát một lát rồi về văn phòng chuẩn bị.

Cô không có kinh nghiệm dạy trẻ con, cũng khó trách thầy Lý chỉ nói sẽ đề cô thử.

Các thầy cô khác đều đã lên lớp, có một cô giáo trẻ rất nhiệt tình, lúc gần đi còn cho cô mượn giáo án để tham khảo.

Đồ Nam ngồi xuống ghế, giờ ra xem qua, lại cảm thấy không còn sớm nên không xem nữa.

Vốn tưởng rằng mãi vẫn không có giáo viên, lũ trẻ sẽ quậy tung trời, lại không ngờ đi đến cửa lớp rồi mà chẳng nghe thấy động tĩnh gì.

Đồ Nam nhấc chân đi qua cửa, đưa mắt nhìn, rồi chợt sững sờ.

Không phải là không có đứa nào quậy, mà có lẽ là không dám quậy.

Thế giới của lũ trẻ đột nhiên có một người lớn xâm nhập, làm sao mà dám quậy ồn ào chứ.

Cạnh cái kệ để đồ trang trí, có một người đang khoanh tay, ngả lưng ngồi tựa vào thành ghế.

Đồ Nam nhìn anh, anh cũng nhìn Đồ Nam.

Quái lạ, sao anh lại tìm được đến đây?

Đồ Nam đánh định quay người đi tìm thầy Lý, nhưng còn chưa ra khỏi cửa thì thầy Lý đã tiến vào, trong tay cầm một cái ghế, “Nào, ngồi đây đi, ghế của bọn trẻ khó ngồi lắm.”

“Cảm ơn thầy.”, Thạch Thanh Lâm đón lấy, ngồi xuống cuối lớp.

Đồ Nam lại nhìn anh lần nữa, rồi theo thầy Lý ra cửa lớp, “Thầy Lý, sao lại thế ạ?”

Thầy Lý đáp: “Em hỏi về người đàn ông kia hả? Thầy còn đang định hỏi em xem có phải hai người quen nhau không, cậu ta nộp học phí, lại chỉ đích danh lớp em dạy, thầy cũng không thể đuổi người ta đi được.”

“...”, Đồ Nam không còn gì để nói.

Cô quay về phòng học, Thạch Thanh Lâm đã đổi đáng ngồi, một tay thoải mái đặt trên đùi, một tay lướt điện thoại, kể cả trước mặt là một đám trẻ, thế nhưng vẫn có cảm giác như anh đang ngồi trong văn phòng của mình vậy.

Có lẽ cảm giác được Đồ Nam đã quay về, anh ngược lên nhìn, cũng thu điện thoại lại.

Đồ Nam không nhìn anh, cô cầm một bức tranh màu nước dán lên tường, rồi bảo bọn trẻ chép lại.

Bọn trẻ ngơ ngác chẳng hiểu ra làm sao, còn tưởng có hai giáo viên mới cùng đến, đứa nào cũng lúi húi mở cặp, hết tìm bút lại tìm giấy, tập trung hơn bất cứ lúc nào.

Đến lúc này, Đồ Nam mới đi tới, thấp giọng hỏi: “Anh đến đây làm gì?”

Thạch Thanh Lâm cũng đề thấp giọng, “Tôi đến xem xem là công việc như thế nào lại có sức hấp dẫn hơn đề nghị của tôi.”

Không phải quản lý quán net thì là giáo viên dạy vẽ, anh cảm thấy sở thích của cô cũng thật đặc biệt.

Đồ Nam coi như đã hiểu, xem ra anh quyết không chịu từ bỏ việc hợp tác với cô rồi.

Cô nhìn anh từ trên cao, đến cuối cùng lại không nói gì nữa.

Được thôi, thích xem thì xem đi.

Trong phòng chỉ còn tiếng bút sột soạt.

Xem xong tranh của mấy đứa nhỏ, Đồ Nam ngẩng đầu nhìn thoáng qua, Thạch Thanh Lâm vẫn ngồi ở đó, thỉnh thoảng lại ngó điện thoại, nhưng trước sau vẫn không có ý định rời đi.

Đột nhiên cô cảm thấy tiết học này thật sự quá dài.

“Cô giáo Đồ.”, Thạch Thanh Lâm bỗng gọi cô.

Đồ Nam nhìn anh bằng ánh mắt kỳ quái, chẳng hiểu sao cách gọi này qua miệng anh lại trở nên cực kỳ khác lạ.

“Anh có chuyện gì?”

Thạch Thanh Lâm gật đầu, “Tôi muốn hỏi một chút, bích họa vẽ thế nào?”

Đồ Nam cau mày, “Anh cố ý à!”

Thạch Thanh Lâm thấp giọng cười một tiếng, nét mặt giãn ra, “Làm cô giáo nên đối xử công bằng, cô dạy bao nhiêu đứa thế này, tôi chỉ hỏi có một câu mà cũng không được à?”

Có lẽ bị gây sự chú ý bởi cuộc đối thoại của hai người, lũ trẻ ngẩn ngơ nhìn họ, chẳng còn để tâm đến việc vẽ nữa.

Cảm nhận được ánh nhìn của cả đám trẻ, Đồ Nam đưa mắt liếc qua, khiến chúng đồng loạt cúi đầu.

Bỗng nhiên, cô nhận ra có vẻ mình hơi dữ dằn, lại nhìn về phía Thạch Thanh Lâm, nhưng cũng không định trả lời câu hỏi của anh.

Có thể thấy được, anh cũng không thật sự cần câu trả lời.

Đúng vào lúc này, tiếng chuông tan học vang lên, Đồ Nam thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi ra ngoài.

Thầy Lý đã đợi sẵn ở trước cửa, nhìn thấy cô liền nhỏ tiếng hỏi: “Thế nào, người đàn ông kia có làm phiền em dạy không?”

Đồ Nam trả lời lại cho thầy, “Không ạ.”

Quả thật anh không hề làm phiền cô, trừ câu hỏi vừa rồi, thì đúng là anh chỉ đến xem mà thôi.

Thầy Lý lại hỏi: “Vậy em thấy ổn không?”

Khóe miệng Đồ Nam khẽ nhếch lên, cô không trả lời.

Chẳng nói được là ổn hay không, suốt cả tiết này, trong lòng cứ bồn chồn không yên.

“Đấy, thật ra thầy vẫn cảm thấy tiếc cho em, kẹt ở cái xó nhỏ này không có tương lai đâu, em cứ tự suy nghĩ cho kĩ đi.”, thầy Lý nói xong liền đi luôn.

Hàm ý là, thật ra thầy không mong cô ở lại nơi này.

Cửa phòng học đã tắt nấp phụ huynh đến đón con, Đồ Nam nhường đường, qua khóe mắt lại thấy Thạch Thanh Lâm đang đi từ bên trong ra.

“Đi không, cô giáo Đồ?”

“...”

Ra khỏi cửa, đúng vào lúc ánh nắng gay gắt nhất.

Xe của Thạch Thanh Lâm đỗ ở ngay ven đường, cách đó không xa là một tiệm đồ ăn nhanh, bên trong đang mở nhạc.

Đồ Nam đứng lại nghe, hình như là bài hát chủ đề của Kiếm Phi Thiên.

Mấy cô gái có vẻ là học sinh nói nói cười cười đi ra khỏi tiệm, trong tay cầm đồ uống, vừa đi vừa trò chuyện.

“Không ngờ ở đây cũng phát nhạc của Kiếm Phi Thiên, dạo gần đây game này hot thật đấy.”

“Cậu chơi chưa? Tớ thích kiếm khách trong game lắm ý, đẹp trai ghê cơ.”

“Chơi rồi chứ, tớ lại khoái thích khách cơ, chơi vai đấy vui hơn.”

“Bao giờ ra phiên bản mới nhờ? Tớ đang định giới thiệu cho người khác chơi cùng đây.”

Thật ra Đồ Nam nghe nhưng không hiểu lắm, chỉ biết là họ rất ham mê, gần như là bản sao của Phương Nguyễn.

Có lẽ trò chơi này rất có sức hấp dẫn với người khác, nhưng lại trừ cô ra.

Đồ Nam hơi xoay mặt sang, Thạch Thanh Lâm đang đứng bên cạnh cô.

Ánh mặt trời được tán cây đón lấy, tỏa xung quanh anh, hai tay anh đút vào túi quần, dáng đứng cao lớn, bờ vai rộng, thắt lưng hẹp, tất cả đều như được sao chép lại, nhập vào trong tranh.

Cô nhìn một lát, cuối cùng vẫn không tìm được phải hỏi: “Chẳng lẽ anh không bận à?”

Rõ ràng tối qua cả công ty anh vẫn còn phải tăng ca ngay trước mắt cô.

Khóe miệng Thạch Thanh Lâm khẽ cong lên thành một nụ cười mỉm, “Đúng là tôi rất bận.”, nói xong, một tay anh cầm điện thoại chìa ra cho cô xem.

Trên màn hình hiển thị năm mươi mấy cuộc gọi nhờ.

Đồ Nam dở khóc dở cười, “Thì anh về làm việc đi, sao cứ phải lãng phí thời gian ở chỗ tôi làm gì?”

Một người bận rộn đến nỗi không có thời gian ngủ, vậy mà lại có thể chạy đến lớp học vẽ, ai không biết còn tưởng anh rất rảnh rỗi.

Thạch Thanh Lâm lắc đầu, “Không có gì hồi đáp mới gọi là lãng phí, tôi cảm thấy tốn thời gian ở chỗ cô không thể tính là lãng phí được.”

“...”, nếu không biết ý đồ của anh, thì câu nói này chắc chắn sẽ khiến người ta hiểu lầm.

Đồ Nam mím môi, hai chân khẽ nhúc nhích, cô cảm thấy tối qua mình đã nói rất rõ ràng rồi, nhưng có vẻ người trước mặt đây không hề để tâm.

Xem ra cô không chỉ chẳng hiểu gì về game, mà đến người làm game, cô cũng không thể hiểu nổi.

Cô hít sâu một hơi, lại từ từ thở ra, rồi ngược lên nhìn anh, “Anh vẫn luôn kiên trì thế này à?”

Thạch Thanh Lâm ngẫm nghĩ, rồi gật đầu, “Chỉ cần với chuyện đã xác định, thì tôi đúng là một người rất có nghị lực.”

“...”

-----oOo-----

Chương 16

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 16

“Tiểu Nam à, sao cháu lại nghĩ đến chuyện tìm việc ở phòng tranh chứ, Nguyễn Nguyễn mà không nói thì dì cũng chẳng biết đâu.”

Đồ Nam đứng trên ban công, vừa tưới nước vừa nghe Phương Tuyết Mai nói.

“Quá mệt, mà cũng chẳng có tiền mấy đâu, vẫn nên làm như dì bảo đi, như thế cháu mới sống thoải mái được. Thế nên hôm nay cháu nhất định phải đi chuyến này.”

Đồ Nam “vâng” một tiếng, cũng tưới hết bình nước trong tay.

Lúc Phương Tuyết Mai đến có mang cho cô mấy chậu vạn niên thanh, nói là để cô thư giãn mắt, điều chỉnh tâm trạng. Trước đây thường xuyên không ở nhà, chẳng thể chăm được mấy thứ này, giờ đã có thời gian rồi, nên cô bèn giữ lại.

Vạn niên thanh đâm chồi nảy lá xanh um, bám kín bề cửa sổ, tầm mắt cô lần theo dải lá nhìn ra ngoài, chợt thấy một chiếc SUV đen đang đỗ ở dưới lầu.

Đường trong khu dân cư kiểu cũ rất hẹp, một chiếc xe đã chiếm quá nửa lối đi.

Tiếng ve xao động giữa trưa hè oi ả, dưới gốc táo có một bàn cờ, vây xung quanh là mấy ông lão đang đấu trí, như đang triển khai trận địa Sở hà Hán giới. Có một người lại đứng ngoài cuộc chiến, tựa vào thân cây, tay cầm điện thoại, nhánh táo che khuất tới tận đầu vai anh, thứ có thể thấy rõ chỉ có cặp chân dài.

Đồ Nam thấy một cô gái trẻ đeo túi xách đi ngang qua, vừa đi vừa ngoái lại nhìn anh. Còn có một bà cụ chống gậy đi tới hỏi có phải anh đang đợi người nào không, anh còn chưa nói được mấy câu, thì mấy ông lão chơi cờ lại hô lên, lẩn át cả âm thanh.

Cô thu tầm mắt lại, quay đầu nhìn đồng hồ treo trong phòng khách.

Gần ba tiếng rồi.

Ở bên ngoài phòng tranh, anh nói anh là người có nghị lực, giờ thì cô đã nhìn ra rồi, vậy mà lại đợi cô tận gần ba tiếng, hơn nữa có vẻ còn chưa định rời đi.

Trong lòng Đồ Nam bỗng có chút cảm giác mâu thuẫn.

“Tiểu Nam, xong chưa?”, Phương Tuyết Mai gọi cô: “Đi thôi.”

Cô hoàn hồn, đặt bình tưới nước xuống.

Nếu Phương Tuyết Mai không đến gọi cô đi, thì cô còn chẳng muốn bước chân ra khỏi cửa.

Cô đi ra cửa, khom lưng thay giày, Phương Tuyết Mai cứ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt cô, còn gật gù bảo, “Rất tốt, trời sinh ra đã đẹp rồi, không cần đánh phấn son.”

Đồ Nam còn chưa hiểu câu khen ngợi này từ đâu mà đến, thì đã bị bà kéo ra khỏi cửa rồi.

Xuống lầu, cô liếc về phía gốc cây táo, Thạch Thanh Lâm cũng lập tức đưa mắt nhìn cô.

Đồ Nam chỉ nhìn anh trong một thoáng chốc, rồi lập tức quay mặt đi, theo Phương Tuyết Mai ra khỏi khu nhà.

Có lẽ do bên cạnh cô còn có người khác, nên anh không lại gần.

Phương Tuyết Mai cũng nhìn về phía bên ấy, chắc hẳn do anh vẫn nhìn chăm chăm Đồ Nam, bà bèn hỏi: “Ai đấy?”

“Không biết ạ.”

“Mặc kệ cậu ta.”, Phương Tuyết Mai nói: “Hôm nay dì dẫn cháu đi làm quen người khác.”

Một nhà hàng cao cấp mở giữa trung tâm thành phố, được xây dựng theo lối kiến trúc thời dân quốc, đỉnh cao chót vót, mái hiên được làm từ đá bạch ngọc, bên ngoài cửa sổ là một hồ nước tròn, bên trong thả đầy cá chép đỏ.

Nơi này quá cao cấp, cũng là lần đầu tiên Đồ Nam tới. Lúc theo Phương Tuyết Mai vào, cô hỏi: “Dì Phương, đến chỗ xin thế này làm gì?”

“Vừa mới nói với cháu thôi mà sao đã quên rồi?”, Phương Tuyết Mai dẫn cô tìm chỗ ngồi, ấn cô ngồi xuống, “Lát nữa người ta đến cháu đừng căng thẳng nhé, chỉ gặp một chút thôi, được thì được, không được thì thôi.”

Đồ Nam nhìn ngó xung quanh, “Ai cơ ạ?”

“Đợi gặp sẽ biết.”, Phương Tuyết Mai ngồi xuống cạnh cô, “Đây là lần đầu tiên, đừng căng thẳng. Nghe nói nhà cậu kia rất khá giả, nhưng mình cũng không thể

chỉ nhìn vào tiền bạc được, đàn ông mà, quan trọng vẫn là nhân phẩm, nhân phẩm không tốt thì có nhiều tiền cũng vô dụng. Cháu cứ suy từ ông bố vô liêm sỉ của Nguyễn Nguyễn mà xem, có thấy đúng không? Tóm lại cháu cứ nhớ lời dì dặn nhé.”

Đồ Nam xem như đã hiểu, “Dì đang giới thiệu bạn trai cho cháu đấy à?”

“Đúng rồi.”, Phương Tuyết Mai giật mình, “Chẳng lẽ những lời dì nói với cháu lúc ở nhà cháu không nghe à?”

Có nghe, nhưng lúc đó ông thần kia còn đang ở dưới lầu, nên cô chẳng nghe kĩ được câu nào cả. Cứ tưởng hôm ấy Phương Tuyết Mai chỉ nói băng quơ trong lúc ăn cơm, không ngờ bà lại làm thật. Chẳng trách hôm nay lại chọn chỗ tốt thế này.

Đồ Nam không muốn xem mặt, cô đứng dậy và bảo: “Dì Phương, thôi, cháu về đây.”

Phương Tuyết Mai giữ chặt lấy cô, “Vốn dĩ dì cũng chẳng định bận lòng thế đâu, chỉ tại không muốn cháu phải làm công việc vất vả nữa, mặc kệ, cháu cứ gặp đi đã, có thể nào dì cũng theo ý cháu.”

Đồ Nam đứng im, một lát sau mới bảo: “Dì nói đấy nhé, tùy ý cháu.”

“Chắc chắn rồi.”

Lúc này cô mới ngồi xuống, một tay để trên bàn, đề lên tấm khăn trải trên đó.

Hoa văn hình khung vuông, rất trang nhã, nhưng lại khiến cô liên tưởng đến một chiếc lồng sắt. Cô cảm thấy hiện giờ mình như đang bị vây trong lồng, đúng là những người bên cạnh đều muốn tốt cho cô, nhưng chẳng một ai hiểu cô cả, chỉ toàn tự làm theo ý mình.

Lúc trước còn cảm thấy có chút mâu thuẫn, đến giờ lại càng nhiều hơn. Nếu không phải do trước kia Phương Tuyết Mai đã chăm sóc cô suốt một thời gian dài, thì giờ cô đã về luôn rồi.

“Đến rồi kìa.”, Phương Tuyết Mai vỗ vỗ tay cô.

Đồ Nam ngẩng đầu, một người đàn ông đi thẳng về phía bên này.

Một gã trai trẻ, nhưng cũng rất bình thường.

Đồ Nam chỉ nhìn lướt qua, không chú ý nhiều đến diện mạo của anh ta, phần lớn thời gian đều chỉ nhìn mặt bàn, nhìn cốc tách, thỉnh thoảng lại liếc sang nhìn Phương Tuyết Mai.

“Em gái, em không thích nói chuyện à?”, gã trai lân la làm quen với cô.

Nghe nói ở một số nơi đàn ông đều gọi phụ nữ trẻ là “em gái”, có điều, thành phố này không có phong tục ấy, Đồ Nam cảm thấy nếu không phải do anh ta

quá nhiệt tình, thì chính là quá lẻo mép. Cô thật sự không tìm được chuyện gì để nói, chỉ đành bung cốc nước lên nhấp một ngụm.

Phương Tuyết Mai ngồi bên cạnh đưa đẩy: “Tiểu Nam là họa sĩ vẽ bích họa, trầm tính, không phải người thích náo nhiệt.”

“Thế ạ? Cháu lại thích con gái trầm tính.”, gã trai có vẻ rất hài lòng, lại hỏi Đồ Nam: “Em biết vẽ bích họa à? Công việc là gì thế, kể cho anh nghe xem nào.”

Đồ Nam sửa lời, “Là chép bích họa.”

“Không phải là giống nhau cả à?”, gã trai còn trẻ, vậy mà giọng điệu lại như một ông già, “Con gái trẻ như em không nên làm mấy công việc nặng nhọc đâu, tìm một người đàn ông tốt rồi cưới, tranh thủ lúc còn trẻ thì sinh con, thế mới không hại sức khỏe. Dì thấy cháu nói có đúng không?”

Phương Tuyết Mai gật đầu, “Đúng đây.”

Đây là quan niệm của những người ở thế hệ của bà, đương nhiên là bà đồng ý rồi. Đồ Nam muốn lời điện thoại ra gọi Phương Nguyễn tới giải cứu, nhưng nghĩ đến việc mẹ anh chàng còn ở đây, tác dụng không lớn nên lại thôi.

Gã trai kia vẫn tiếp tục trò chuyện với Phương Tuyết Mai, nhưng mỗi một câu đều như đang nói cho Đồ Nam nghe. Từ chuyện gia đình anh ta có điều kiện, đến những bất động sản dưới tên anh ta, rồi tương lai sẽ thương vợ như thế nào.

Hiển nhiên là Phương Tuyết Mai rất hài lòng, vừa gật đầu vừa liếc nhìn Đồ Nam.

Đồ Nam lại uống một ngụm nước.

Chưa nói được mấy câu, mà một cốc nước đã được cô uống gần hết.

“Dì ạ, tính cháu thật thà, vừa gặp dì với em đây đã thấy có duyên rồi, còn đi thấy cháu thế nào ạ?”, gã trai hỏi.

Đồ Nam trầm nghĩ, rốt cuộc cũng có thể kết thúc được rồi.

“Tiểu Nam?”, Phương Tuyết Mai hỏi ý kiến cô.

Đồ Nam thẳng thắn lắc đầu.

Thật ra Phương Tuyết Mai cũng nhìn ra được, từ đầu đến cuối cô đều thờ ơ, lạnh nhạt, nên đành phải gượng gạo cười với gã trai, “Chuyện này phải dựa vào duyên phận, nếu duyên không tới thì đành phải thôi vậy, phiền cháu đi một chuyến, ngại quá.”

Gã trai như vẫn còn muốn cố, “Hai dì cháu ngồi thêm lát nữa đi ạ, có điểm nào không hài lòng thì có thể nói ra mà.”, có lẽ để đề phòng hai người rời đi, anh ta đưa một tay ra chặn lại.

Đồ Nam ngồi phía ngoài, nhìn thấy có bàn tay thò sang, đang định tránh thì bỗng có người giơ tay ra cản tay của anh ta.

“Cảm phiền.”

Cô quay đầu, thấy người đàn ông ngày hôm nay đã đợi mình suốt mấy tiếng.

Thạch Thanh Lâm đứng bên cạnh bàn, nhờ ưu thế chiều cao, mép bàn chỉ chạm tới đùi anh, ép vào nếp quần tây đen của anh, anh đứng đó, vô hình trung tạo ra cảm giác áp lực cho người đang ngồi.

Anh liếc Đồ Nam, rồi ngồi xuống ghé đôi diện cô.

Bên cạnh là gã trai kia, ngay lúc anh ngồi xuống, anh ta lại bắt giắc nhường chỗ cho anh.

Thạch Thanh Lâm ngồi xuống, giơ tay gọi nhân viên phục vụ lấy cho mình một cốc nước.

Phương Tuyết Mai và gã trai kia đều ngơ ngác không hiểu ra làm sao.

Bầu không khí kỳ quặc kéo dài gần một phút, đến khi nước được mang ra, anh mới lên tiếng: “Cháu đến tìm Đồ Nam.”

Phương Tuyết Mai liếc sang Đồ Nam, lại nhìn anh: “Cậu là?”

Thạch Thanh Lâm rút ra hai tấm danh thiếp, đưa cho Phương Tuyết Mai trước, rồi mới đưa cho gã trai kia.

Phương Tuyết Mai nhận lấy, đưa ra xa để đọc, tổng thiết kế game Kiếm Phi Thiên, nhà sản xuất, CEO công ty game Phi Thiên.

Gã trai kia kinh ngạc ngẩng đầu, “Trò Kiếm Phi Thiên là do anh làm à?”

Thạch Thanh Lâm cười, “Rất vui được gặp mặt.”

Phương Tuyết Mai lại nhìn Đồ Nam.

Đồ Nam bỗng đứng dậy và bảo: “Cháu vào nhà vệ sinh một lát.”

Lúc chuẩn bị đi, cô còn nhìn liếc sang phía đối diện.

Thạch Thanh Lâm cũng nhìn Đồ Nam, cho nên anh bắt trọn vẹn cái liếc mắt này.

Thật ra anh rất ít khi kiên nhẫn như vậy, theo cô đến trung tâm dạy vẽ, lại chờ cô trong khu nhà cô ở, hiện giờ thậm chí còn đến nơi xem mặt của cô nữa.

Vốn dĩ anh không định xuất hiện, anh chỉ đi vào tìm chỗ ngồi, nhưng nhìn tình hình bên này thì cũng nên bắt thời cơ để nói chuyện với Đồ Nam.

Xuất phát từ phép lịch sự, anh không nên phá buổi xem mặt của người khác, có điều, sau vài lần quan sát, anh phát hiện ra trên mặt Đồ Nam hiện rõ vẻ lạnh nhạt, liền đoán ắt hẳn cô cũng chẳng mặn mà gì với buổi gặp gỡ này.

Vì thế, cuối cùng vẫn sang đây.

Cũng không phải là chưa từng diễn để giúp cô, giờ quen việc nên làm nhanh mà thôi.

Đồ Nam vào nhà vệ sinh, gã trai đến xem mặt cũng biến sắc, từ sau khi anh bảo đến tìm Đồ Nam là thái độ anh ta đã thay đổi rồi. Có điều, không dây dưa lâu, anh ta nhanh chóng xin rút, còn chẳng chào hỏi gì Phương Tuyết Mai.

Phương Tuyết Mai cũng chẳng để ý đến anh ta nữa, mà chỉ quan sát Thạch Thanh Lâm.

“Cậu tìm Đồ Nam...”

“Có chút việc ạ.”, anh lễ phép cười bảo, “Là tại cháu mạo muội, nhưng thật ra xã hội bây giờ thay đổi rồi, một cô gái có tài như Đồ Nam không nên kết hôn sớm, cô ấy còn có không gian rộng lớn hơn để phát triển.”

Phương Tuyết Mai đáp lời, “Chuyện này thì tôi cũng hiểu mà, chỉ mong con bé không phải vất vả nữa thôi.”

“Đương nhiên, vật chất cũng rất quan trọng.”

“Đúng thế, cậu hiểu là được rồi.”

Hàn huyền vài câu, Thạch Thanh Lâm tìm cơ hội đi ra ngoài, dù sao thì cái liếc mắt của Đồ Nam lúc rời đi cũng đã như ra ám chỉ.

“Xin phép, cháu ra ngoài một chút ạ.”, anh đứng lên, tìm theo hướng mà Đồ Nam vừa rời đi.

Trong hồ, đàn cá chép đang thũng thẳng bơi qua bơi lại.

Đồ Nam đi từ bên trong ra, đứng đợi ở đây.

Ngoài trời hơi âm u, hình như sắp mưa, cảm giác rất oi bức. Cô cúi đầu, xắn ống tay áo, lúc ngẩng lên thì đã thấy Thạch Thanh Lâm đang đi về phía bên này.

Anh đi rất nhanh, chân dài, sải bước rộng, chỉ vài bước đã đến trước mặt cô.

Đồ Nam quay đầu nhìn vào hồ nước, “Anh nói rất rõ ràng, mà tôi cũng đã nói rõ ràng rồi.”

“Không thể xem xét thêm được à?”

Anh đứng đối diện cô, Đồ Nam cảm giác anh đang nhìn chăm chăm vào khuôn mặt mình, “Anh đang miễn cưỡng tôi đấy.”

“Đúng thật.”, vậy mà anh lại không phủ nhận, “Nhưng tôi cho rằng, cô cần có động lực thúc đẩy, thì mới bắt đầu một hành trình mới được.”

Rốt cuộc cô cũng quay đầu lại nhìn.

Thạch Thanh Lâm thu hai tay lại, nhìn cô và nói, “Tôi muốn thúc đẩy cô một chút thôi.”

Đồ Nam nhú mày, thoáng trầm mặc.

Bắt đầu một hành trình mới.

Thạch Thanh Lâm thật sự rất nghiêm túc, anh muốn thúc đẩy cô, hoặc cũng có thể nói là giúp đỡ cô, từ sau khi nhìn thấy nét bút của cô vào cái đêm cô say bí tỉ, anh không còn nhìn thấy được một ai khác.

Chừng nửa phút, rốt cuộc Đồ Nam cũng lên tiếng, “Không phải tôi không được à?”, cảm thấy câu vừa rồi có gì đó không ổn, cô bèn bổ sung một câu: “Ý tôi là hợp tác.”

“Đương nhiên.”, anh nhoen miệng cười, ngay cả ánh mắt nhìn cô cũng trở nên rạng ngời, “Tôi còn tưởng chúng ta đã quen biết một thời gian rồi, cô sẽ rất vui vẻ mà hợp tác với tôi cơ.”

“...”, cười cái gì mà cười. Đồ Nam lại nhìn vào hồ nước, không nhìn anh nữa, lúc anh cười tươi trông thật sự rất chói mắt, nói kiểu này, rõ ràng như muốn chơi bài tình cảm.

Thạch Thanh Lâm bước lại gần, đi sang bên cạnh, mặt hướng về phía hồ nước, đổi thành đứng sóng vai với cô. Anh liếc nhìn mặt hồ rồi lại nhìn cô, “Cá đẹp không?”

Cô liếc anh, “Đây là câu hỏi kiểu gì thế?”

“Câu hỏi của một người muốn hợp tác với cô.”

Cảm giác căng tức trong lòng Đồ Nam vẫn luôn bị nèn chặt suốt hai ngày nay, mãi cho đến lúc này mới bắt chợt được nói lỏng đi quá nửa. Cô nhìn đàn cá, trong lòng lại thấy buồn cười, thật sự phục người này rồi.

Jins: Do sơ suất nên mình không kiểm tra kĩ bản raw, bản raw mình lấy được khác rất nhiều so với bản trên Tân Giang (do tác giả đã sửa lại), nhìn chung thì mạch truyện vẫn thế, chỉ khác các câu chữ và một số chi tiết nhỏ, nên tạm thời mình sẽ không sửa lại 15 chương trước đó. Từ chương 16 này, mình mua raw Tân Giang nên đây sẽ là bản được cập nhật mới nhất. Thân!

-----oOo-----

Chương 17

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 17

Thạch Thanh Lâm chưa từng tốn nhiều thời gian cho một người như vậy, Đồ Nam là người đầu tiên.

Trong suốt thời gian ấy, anh từ chối tất cả mọi cuộc gọi, thậm chí đến cả tin nhắn, Wechat, đều không trả lời.

Cho tới khi anh về đến công ty, ánh mắt An Bội nhìn anh như chỉ hận không thể khoét hai lỗ trên người anh vậy.

Đi đến trước cửa văn phòng ở tầng cao nhất, anh nhìn đồng hồ, vừa qua tám giờ sáng.

An Bội đứng bên cạnh nhỏ giọng oán trách: “Anh cũng chịu xuất hiện rồi cơ đấy! Vì một Đồ Nam mà không cần cả công ty!”

Thạch Thanh Lâm rất muốn cười, nhưng cũng không đành lại mà hỏi: “Đến rồi à?”

An Bội bĩu môi, “Đợi anh gần nửa tiếng rồi.”

Anh gạt đầu, đẩy cửa đi vào.

Tiết Thành ngồi trên ghế của anh, hôm nay diện nguyên một cây âu phục, dáng vẻ rất trịnh trọng, nhìn thấy anh, anh ta cười bảo: “Cuối cùng cũng đợi được cậu rồi, sao, mấy hôm nay cũng nên về thăm ông cụ nhà cậu đi chứ hả?”

Thạch Thanh Lâm lắc đầu.

“Cậu bận thế cơ à?”, Tiết Thành cũng bó tay, “Nghe trợ lý An bảo hai hôm nay cậu đều không ở công ty, rốt cuộc là bận đi đâu thế?”

Đương nhiên là tốn hết thời gian cho Đồ Nam, nhưng nói ra miệng thì lại thấy hơi kỳ quặc, Thạch Thanh Lâm đáp: “Có thời gian tôi sẽ về ngay.”

“Thôi, chắc ông cụ nhà cậu còn mong cậu dẫn cho ông một cô cháu dâu về hơn đây, cậu về một mình chưa chắc ông cụ đã muốn nhìn thấy cậu.”

Ông cụ là ông nội Thạch Thanh Lâm, được xem như người thân gần gũi anh nhất. Đương nhiên anh cũng rất sốt ruột, nhưng hết cách, vừa về nước đã bận đủ thứ việc, không vút bỏ được, chỉ có thể đợi đến lúc rảnh rồi mới về thăm ông.

“Nói chuyện công việc đi.”, anh nói: “Đừng lúc nào cũng làm thuyết khách cho ông cụ nhà tôi.”

Tiết Thành hiểu con người anh, lúc cương quyết thì ngang ngạnh hơn bất cứ ai, nên không nhắc đến chuyện riêng tư của anh nữa, “Vậy thì nói chuyện công việc. Nghe nói cậu bảo là vấn đề mấu chốt của dự án đã được giải quyết, tôi được phía đầu tư ủy thác, đến xem tiến độ thế nào.”

Thạch Thanh Lâm cũng đoán anh ta đến đây là vì chuyện này, “Với tôi thì là đã được giải quyết rồi.”

Tiết Thành giờ tập tài liệu trước mặt, “Tôi xem phần giới thiệu của phiên bản mới rồi, thể giới bích họa chiếm đến 50%, số lượng lớn như thế, cậu giải quyết thế nào?”

“Mời chuyên gia đến làm cố vấn nghệ thuật, phần bích họa sẽ được vẽ theo sự chỉ đạo của cô ấy.”

“Trước đây có nghe nói cậu vẫn đợi người này xuất hiện, tôi biết tiêu chuẩn của cậu cao, người có thể lọt vào mắt cậu chắc chắn phải là người cực kỳ đỉnh.”, Tiết Thành hỏi: “Người cực kỳ đỉnh đấy có ở đây không? Tôi gặp một chút được không?”

Thạch Thanh Lâm chẳng tỏ thái độ gì, anh đứng trước khung cửa kính sát đất, giơ ngón tay lên, lật tấm rèm che nắng, trong nháy mắt cả gian phòng trở nên sáng sủa, anh nhìn xuống dưới rồi bảo: “E là vẫn phải đợi.”

Từ độ cao trên này nhìn xuống, mặt đất cách đây quá xa, bị những tòa cao ốc xung quanh vây tròn lấy thành một khoảng trống biệt lập, người nhỏ như kiến, thật ra rất khó để nhìn thấy được rõ. Nhưng anh vẫn nhìn, từ trong những chấm đen nhỏ bé đó, cố gắng tìm kiếm gì đó.

“Vẫn phải đợi? Chẳng lẽ chưa hợp tác thành công?”, Tiết Thành nói: “Con người cậu đúng là quá cầu toàn rồi, ngộ nhờ người ta không có ý định hợp tác thì cũng thôi đi, đôi người khác cũng được, cứ bắt bao nhiêu bộ phận phải đợi một người thế à?”

“Đây là một trong số ít ưu điểm của tôi, tốt nhất là vẫn nên giữ lại.”

Trong số đông những người đang đi lại bên dưới, bỗng xuất hiện một chấm đen, cái chấm ấy thoáng dừng lại. Thạch Thanh Lâm vừa thấy đã đứng thẳng dậy.

“Đúng, trong công việc thì đúng là ưu điểm, về khoản này thì không ai qua được cậu.”, Tiết Thành đi tới khoác vai anh, thấp giọng nói: “Ý của bên đầu tư là không muốn trì hoãn nữa, nếu chưa chốt được người, thì dự án này đành phải bàn lại thôi.”

Anh đáp: “Không đến nỗi.”

Tiết Thành chau mày, “Cậu không thể nói thật với tôi à? Tuy bên tôi giục gấp, nhưng cậu cũng không thể ỷ thế được, nếu thật sự không thể thực hiện dự án, cậu cứ nói thẳng với tôi, chắc tôi vẫn có thể giúp cậu nghĩ cách được.”

“Bên đầu tư không tin tôi thế cơ à?”

“Không tin cậu thì đã chẳng đầu tư cho cậu.”, giọng điệu Tiết Thành trở nên nghiêm túc, “Nhưng dù sao thì tư bản cũng là ông lớn, cậu nghe tôi đi, dù sao thì cũng không đến nỗi phải mở cuộc họp cổ đông đấy chứ?”

Thạch Thanh Lâm nghe ra hàm ý đằng sau, “Cho nên ý cậu là, nếu hôm nay không gặp được người kia, nghĩa là tôi bịa ra chuyện dự án để lừa nhà đầu tư?”

Tiết Thành bị lời nói của anh làm cho lặng đi giây lát, nhưng sau đó lại khẽ huých anh một cái, “Là anh em, tôi chỉ muốn tốt cho cậu thôi, sao cậu lại nói móc tôi thế?”

Anh khẽ cười một tiếng.

Tiết Thành ngồi về chỗ, “Rồi sao đây, cụ thể là khi nào thì mới được gặp vị cố vấn nghệ thuật kia?”

Thạch Thanh Lâm không trả lời, anh đang đợi.

Đợi chừng ba phút, Tiết Thành gần như mất hết kiên nhẫn, thì đột nhiên có tiếng gõ cửa.

Ba tiếng không mạnh không nhẹ, dường như có thể cảm nhận được sự hờ hững của người gõ cửa.

Anh lập tức nhìn sang, “Mời vào.”

Cửa mở, bên ngoài là Đồ Nam.

Bên cạnh cô là An Bội, bên trong là Tiết Thành, ai nấy đều đang nhìn cô.

Thạch Thanh Lâm cũng nhìn cô, mái tóc cô được buộc gọn lên, để lộ ra gương mặt trắng trẻo, đôi mắt nhìn lướt vào trong, cuối cùng dừng lại trên người anh.

“Tôi đến muộn à?”

“Không, đến vừa đúng lúc.”, anh đi tới, giơ tay lên, kéo cô vào phòng.

Tiết Thành đứng dậy, “Cô không phải là...”

“Đồ Nam.”, Thạch Thanh Lâm ngắt lời anh ta, “Giới thiệu với cậu, đây là cố vấn nghệ thuật tôi mời về, Đồ Nam.”

“Cái gì cơ?”, Tiết Thành còn tưởng mình nghe nhầm.

Đồ Nam nhìn quanh bốn phía.

Vừa rồi, trước khi lên, cô còn đứng dưới lầu ngẩng cổ lên nhìn tầng cao nhất, giờ đứng giữa căn phòng lại phát hiện ra, văn phòng của Thạch Thanh Lâm chẳng trang hoàng gì cả.

Cô bất giác nghĩ đến căn phòng của anh, hôm ấy tỉnh lại trên giường anh, trong ấn tượng cũng chỉ có một bức tường trắng trống trơn.

Nhìn hết một lượt, lại nghe thấy tiếng Tiết Thành nói chuyện bên ngoài cánh cửa.

“Thạch Thanh Lâm, cậu dám gọi nhân viên quán net đến giả danh để lừa tôi à? Có phải là cậu lừa nhà đầu tư không?”

Ban này, khi vừa giới thiệu xong, anh ta lập tức kéo Thạch Thanh Lâm ra ngoài, cánh cửa khép hờ, vẫn có thể loáng thoáng nghe được tiếng nói chuyện.

Thạch Thanh Lâm cười bảo: “Trí tưởng tượng của cậu phong phú thật, nhân viên quán net mới là thân phận giả của cô ấy, cậu không nhìn tay cô ấy à, nghề thật của cô ấy là họa sĩ chuyên đi chép bích họa, nếu còn không tin thì tôi cho cậu xem tác phẩm của cô ấy...”

Đồ Nam nghe thấy thế thì vô thức nhìn xuống tay mình, đúng là tay cô không được đẹp cho lắm, đầu ngón tay có vài đường vân, do dính thuốc màu trong thời gian dài, bình thường cũng không có thói quen chăm sóc.

Cô liếc mắt ra cửa, người này để ý tay cô từ khi nào vậy?

Lại quay đầu về, thấy An Bội đang nhìn mình chăm chăm, “Cô bị anh ấy làm cho đồng ý thật đấy à?”

Đồ Nam đáp: “Đừng hiểu lầm, tôi chỉ đồng ý thử một lần thôi.”

Đây là câu nói cuối cùng khi ở bên ngoài nhà hàng.

An Bội vẫn hơi ngỡ ngàng, ánh mắt đưa về phía sau lưng cô.

Đồ Nam nhìn theo, Thạch Thanh Lâm đã tiến vào.

Anh nói với An Bội: “Cô đi tiễn Tiết Thành đi.”

An Bội rời đi.

Cánh cửa khép lại, chỉ còn lại hai người, Đồ Nam nhích hai chân, đứng thẳng dậy, ngược mắt nhìn anh, “Vừa nãy tính là tôi giải vây cho anh?”

Anh gạt đầu, nhoen miệng cười, “Xem như thế.”

Mặc dù quan hệ giữa anh và Tiết Thành rất tốt, nhưng cũng vẫn phải “ăn cơm” của nhà đầu tư, quả thật anh ta cũng rất áp lực. Cũng hơi lo rằng cô không đến, tuy hôm ấy họ đã thỏa thuận xong xuôi rồi.

“Cũng may là cô đến.”, anh nói: “Nếu không đến, tôi đành phải đi tìm cô thêm lần nữa.”

“...”, Đồ Nam tin là anh nói nghiêm túc, khả năng thực hiện mục tiêu của anh thế nào, cô đã được lĩnh giáo rồi. Cô nhìn xuống bàn làm việc, mặt bàn sơn đen, hoàn toàn phù hợp với con người anh. Nhìn vài giây, cô nói: “Vẫn là câu nói đấy, tôi chỉ nhận lời anh đến thử chút thôi.”

“Đồ Nam.”, Thạch Thanh Lâm cười bảo: “Ở chỗ tôi, cô không có kỳ thử việc.”

Đồ Nam ngoảnh mặt lại, nhìn vào khẩu hình của anh, “Không phải anh nói mà được.”

Đôi môi anh hơi mỏng, khóe môi khẽ nhếch lên, nghe xong lời cô nói, khóe môi lại càng cong hơn, nhưng anh cố kiềm chế, không cười ra tiếng.

Ngày hôm qua, lúc đứng cạnh hồ nước bên ngoài nhà hàng, câu cuối cùng cô nói là: “Nếu anh đã kiên trì như thế, thì tôi có thể thử, nhưng tôi không đảm bảo được gì đâu nhé.”

Anh trả lời: “Cô không cần thử, chỉ cần tham gia thôi.”

Kết quả đúng là thử thật, kỳ thử việc này chẳng phải do anh đề nghị, mà là làm theo lời cô nói.

Anh cúi đầu, nhìn Đồ Nam, định bảo rằng tôi cũng không dễ nói chuyện thế đâu, nhưng cân nhắc đến việc chẳng dễ gì mới mời được người về, sau cùng anh chỉ nói: “Trước mặt cô, có lẽ tôi là người dễ nói chuyện nhất rồi đây.”

Đồ Nam không nói gì, chỉ khẽ chớp mắt.

Trước đây Thạch Thanh Lâm không cảm thấy gì, giờ biết thân phận thật sự của cô, lại cảm thấy đôi mắt này vô cùng lạnh lợi. Có phải người chép bích họa mới có đôi mắt như vậy hay không?

“Nghĩ gì thế?”, anh hỏi.

“Không có gì.”, ở đây không có người khác, lại trống trải, Đồ Nam gần như chỉ có thể nhìn anh.

Nhưng anh đang nhìn vào mắt cô, nên cô cũng ngại không nhìn anh nữa.

Thạch Thanh Lâm ngồi về bàn làm việc, đột nhiên nói: “À phải rồi, cuộc thi kia...”

Đồ Nam nhìn sang.

“Thật ra tôi muốn đưa bốn vạn cho cô cơ, nhưng tiếc là cô không tham gia.”

Đồ Nam không dám nói, thật ra hồi đầu cô nhanh chóng từ chối hợp tác với anh, có một phần nguyên nhân là vì xem thường cuộc thi kia, đồng thời còn cảm thấy công ty tổ chức cuộc thi này cũng chẳng ra làm sao.

Thạch Thanh Lâm bất ngờ xoay màn hình máy tính lại, “Giúp tôi chọn đi.”

Đồ Nam nhìn vào màn hình, trên đó là các tác phẩm của cuộc thi, tràn ngập những hình ảnh rực rỡ sắc màu.

Thạch Thanh Lâm nói: “Mời cô chọn ra giải nhất chắc không khó đúng không?”

“Khó.”, cô cảm thấy khó mà quyết định được, vì có nhiều bức vẽ cơ bản còn chẳng được coi là bích họa.

“Thế à?”, anh cười, giơ tay chỉ, “Vậy cô cứ chọn bừa một cái đi.”

“Sao anh không tự chọn đi?”, Đồ Nam hỏi. Bốn vạn kia không phải của cô, cô cảm thấy không đến lượt mình quyết định.

Thạch Thanh Lâm cũng không hiểu tại sao, có lẽ do tâm trạng hôm nay quá tốt, chỉ cần nhìn thấy cô đứng ở đây thôi, thì cuộc thi ra sao cũng không còn quan trọng nữa.

“Tại vì...”, anh tìm một lý do, “Bây giờ cô là cố vấn nghệ thuật của tôi.”

Đồ Nam nhìn thấy anh đưa tay qua, tóm lấy cổ tay cô, cả bàn tay cô bị kéo về phía màn hình, chạm vào một cái.

“Vậy thì là cái này đi.”, anh buông tay cô ra, rồi nói về tác phẩm trên màn hình đang được tay cô chạm vào, “Mắt nhìn của chuyên gia, tôi nghĩ là có thể khiến mọi người tâm phục khẩu phục.”

“...”, Đồ Nam thu tay lại, lẳng lặng sờ lên cổ tay. Thật ra anh rất có chừng mực, chỉ chạm bằng hai ngón tay, nhưng vẫn khiến cô thoáng sửng sốt.

Thạch Thanh Lâm quan sát biểu cảm của cô, thật ra cũng định trêu đùa một chút, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của cô, hai mắt cũng không nhìn anh, cuối cùng vẫn kìm lại.

Không nên làm quá.

Hai ngón tay khẽ chà vào nhau, anh đứng dậy và bảo: “Đi thôi, dẫn cô đi xem những chỗ khác.”

-----oOo-----

Chương 18

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 18

Thạch Thanh Lâm dẫn Đồ Nam đến bộ phận tranh gốc.

Trưởng bộ phận họ Cao, lúc tới nơi thì anh ta không có mặt, đến khi họ vào văn phòng thì anh ta mới vội vội vàng vàng chạy lại, ngồi xuống chào hỏi Thạch Thanh Lâm: “Thạch tổng, sao anh lại xuống đây?”

Thỉnh thoảng Thạch Thanh Lâm cũng rất hài hước, anh đùa: “Anh nói cứ như tôi rơi từ trên trời xuống không bằng.”, rồi anh xoay người, giới thiệu với anh ta, “Đây là Đồ Nam, sau này toàn bộ tranh gốc về bích họa sẽ do cô ấy xét duyệt.”

Trưởng bộ phận Cao nhìn Đồ Nam, khẽ gật đầu, “Tôi hiểu rồi.”

Đồ Nam có một chút ấn tượng về vị trưởng bộ phận Cao này. Lần trước, trong phòng hội nghị, cô được gặp một số người, có vài người trông như thể đã bận rộn mấy ngày liền không được ngủ, mà vị trưởng bộ phận này là một trong số đó. Xem ra làm game cũng chẳng hề thanh thoi.

Còn rất nhiều điểm cô vẫn chưa hiểu, vừa hay có thể hỏi anh ta: “Mọi người định xử lý phân tích họa như thế nào?”

Trưởng bộ phận Cao nói: “Đầu tiên cứ vẽ ra đã, sau đó chuyển cho bộ phận modeling[1], cuối cùng sẽ đưa vào game.”

[1] Là quá trình mô hình hóa 3D tạo ra các đối tượng kỹ thuật số bằng hoạt hình

Kiểm Phi Thiên là một game 3D trực tuyến, về cơ bản thì các game 3D đều được thực hiện theo các bước cơ bản ấy. Tranh gốc là thứ còn khá trừu tượng, sau bước modeling sẽ có cảm giác lập thể và chân thực hơn, từ đó mới khiến người chơi có được trải nghiệm như được lạc vào khung cảnh trong đó.

Đồ Nam không hiểu lắm, bèn đưa mắt nhìn Thạch Thanh Lâm.

Thạch Thanh Lâm hiểu ngay ra ý của cô, anh giải thích: “Chúng tôi đã thảo luận về phương diện này từ trước rồi, trên các bức tường sẽ giữ nguyên hình thức gốc của bích họa, sau khi người chơi vào được thế giới bích họa, thì không gian bên trong sẽ chuyển sang hình thức đã được modeling.”

Cô đã hiểu, không nói gì nữa mà đi ra ngoài.

Thạch Thanh Lâm đi theo, “Có gì khúc mắc không?”, anh vừa đi vừa nói: “Ý tôi là về game ấy.”

“Chỗ hiểu chỗ không.”, Đồ Nam không chút dè dặt, “Nhưng anh đã nói rồi mà, tôi không cần hiểu.”

“Ừm, tôi từng nói thế.”, đương nhiên cô không cần hiểu, chỉ cần hiểu bích họa là được rồi. Thạch Thanh Lâm bỗng cảm thấy khá thú vị, người ở độ tuổi này mà lại chẳng có chút hứng thú nào với game như cô, quả là nằm ngoài sức tưởng tượng của anh, “Đồ Nam, thỉnh thoảng tôi rất tò mò về tuổi thơ của cô.”

“Tuổi thơ của tôi?”, Đồ Nam nói: “Suốt ngày chỉ có vẽ thôi.”

Chẳng trách, giờ thì Thạch Thanh Lâm đã hiểu tại sao cô còn chẳng biết dùng máy pha cà phê, cuộc sống của cô quá đơn giản, nói khó nghe thì là nhàm chán, vô vị.

Anh thì không, từ nhỏ anh đã ham chơi, trò chơi điện tử nào cũng biết, được tiếp xúc với thế giới đa dạng sắc màu của game từ rất sớm. Anh quan sát vẻ mặt của người bên cạnh, lúc đi cô rất yên lặng, gần như là anh hỏi một câu cô trả lời một câu. Anh không biết cô đã vượt qua quãng thời gian đó thế nào, nhưng có lẽ chính vì cô đã vượt qua được, nên mới có thể vẽ ra được bức bích họa như vậy.

Vốn dĩ còn vài bộ phận nữa cần đến thăm, nhưng đột nhiên anh lại thay đổi ý định, “Kể cả cô không cần hiểu về game, tôi vẫn muốn cô có thể cảm nhận được sức hấp dẫn của game.”

“Gì cơ?”, Đồ Nam vẫn còn chưa hiểu được ý trong câu nói của anh, thì đã bị anh kéo vào thang máy.

Xuống tầng mười, đến một nơi, nghe thấy những tiếng nói chuyện ồn ào.

Trước mắt Đồ Nam có rất đông người, đa số là học sinh sinh viên, cũng có một số người trông giống người đã đi làm, trên người có đeo thẻ đại diện cho người chơi, tất cả đều đang đứng xếp thành một hàng dài.

Phía đầu của hàng dài là một cánh cửa lớn, có người đứng trước cửa, trông giống nhân viên kiểm phiếu ở rạp chiếu phim, kiểm tra thẻ của từng người vào trong.

Cô hỏi Thạch Thanh Lâm: “Các anh đang tổ chức sự kiện à?”

Thạch Thanh Lâm và cô đứng ở sau cùng, “Chắc thế.”

Tổ chức sự kiện là việc của bộ phận tuyên truyền, trong tay anh còn quá nhiều việc, những việc nhỏ như thế này thì anh không cần đích thân giải quyết, nên anh không biết cũng là chuyện bình thường.

Ban đầu, khi Kiếm Phi Thiên được phát hành tại Mỹ thì đã có một lượng fan nhất định, hiện giờ game đang hot, nhưng vẫn có rất nhiều người tưởng rằng đơn vị phát hành là một công ty của Mỹ, vì thế thỉnh thoảng lại tổ chức cho người chơi vào tham quan trải nghiệm bên trong công ty cũng sẽ có lợi cho việc tuyên truyền.

Hàng dài dần được thu ngắn lại, cuối cùng cũng đến lượt Đồ Nam.

Người nhân viên thấy trước ngực Đồ Nam không có thẻ thì lên tiếng cản lại: “Xin lỗi, bên trong đang tổ chức sự kiện tuyên truyền, không có thẻ thì không vào được ạ.”

Đồ Nam còn chưa đáp lời, thì Thạch Thanh Lâm đứng bên cạnh đã nâng tay, đeo vào cổ cô thứ gì đó.

Cô cúi đầu nhìn, là một tấm thẻ nhân viên, bên trên có tên và ảnh chụp của anh, còn có cả mã số, hàng mã số ghi 001.

“Cầm lấy mà dùng, dù sao thì bình thường tôi cũng chẳng dùng đến.”, Thạch Thanh Lâm quay đầu hỏi: “Giờ đã vào được chưa?”

Lúc này người nhân viên mới để ý thấy anh, liền vội vàng nói: “Được ạ, mời Thạch tổng.”

Đồ Nam đi qua cửa, cầm tấm thẻ lên xem rồi hỏi: “Sao lại là số 001? Anh cũng có phải nhân viên đâu?”

Thạch Thanh Lâm vừa đi vừa cười, “Không phải là đều giống nhau à, làm thuê cho người khác với làm thuê cho mình, đều là làm thuê mà.”

Đồ Nam lại cúi đầu nhìn bức ảnh trên tấm thẻ. Ảnh cỡ nhỏ, không nhìn ra được là chụp từ khi nào, chỉ cảm thấy mái tóc dài hơn hiện giờ một chút, che nhỏ gương mặt đi. Đường nét gương mặt anh vốn góc cạnh, nhưng trên mặt giấy phẳng lại chẳng có gì biến đổi. Cô đưa tay miết một cái, dường như làm thẻ có thể thấy rõ hơn.

“Đừng nhìn nữa, ảnh thẻ có gì đẹp mà nhìn.”, Thạch Thanh Lâm đứng bên cạnh nhìn hành động của cô.

Đồ Nam ngẩng đầu lên, “Cũng được mà.”

Ánh mắt anh lia sang, “Cô đang khen tôi à?”

Dường như đúng là có ý đó thật, Đồ Nam buông tay, thả tấm thẻ xuống.

Bên trong thật ra là một triển lãm, mọi nội dung đều liên quan đến game. Trong tủ kính bày mô hình các nhân vật, có những cái rất cao, tới gần một mét.

Một chàng trai đứng bên đó hô lên: “Con này đẹp trai thế, muốn ôm một con về ghê!”

Còn có người chụp ảnh với tấm poster trên tường, ban đầu là hai người, sau đó ngày càng đông, tập hợp thành một nhóm túm tụm chụp ảnh. Vốn dĩ chẳng quen biết gì, nhưng trên thẻ có ghi nhân vật và môn phái, nên bỗng chốc lại thành đại hội nhận người quen, mọi khoảng cách đều bị quét sạch.

Đồ Nam đứng trước màn hình điện tử giới thiệu trò chơi, bên trên chiếu quá trình từ khi trò chơi mới được thiết kế đến khi trò chơi được lập mô hình và hoàn thành, chưa đến một phút, rất ngắn gọn, nhưng cũng rất rõ ràng.

Cô nhìn sang Thạch Thanh Lâm. Đây là thẻ giới của anh.

Hư ảo, nhưng lại chinh phục được rất nhiều người.

Ở vị trí trung tâm có một bức biểu diễn nhỏ, có người dẫn chương trình đang giao lưu với người chơi, xung quanh phát nhạc nền của Kiếm Phi Thiên, chỉ cần có người diện bộ đồ của nhân vật trong game xuất hiện, là bên dưới lại vang lên tiếng hò reo.

Thạch Thanh Lâm dẫn cô ngồi xuống chỗ bên dưới sân khấu, anh hỏi: “Thế nào?”

“Không nói rõ được.”

“Không có chút cảm nhận nào à?”

Đồ Nam giở tờ giới thiệu về sự kiện mà cô mới lấy được, trong đó nói sự kiện còn kéo dài hai ngày nữa, hôm nay mới chỉ vừa bắt đầu. Xem xong, cô ngẩng đầu nhìn quanh một vòng rồi bảo: “Cảm nhận là mọi người đều rất hào hứng.”

Tiếng nói chuyện nhanh chóng bị át đi bởi những tiếng huyền não xung quanh, Thạch Thanh Lâm không thể không ghé lại gần thì mới nghe rõ lời cô nói.

Đồ Nam cảm nhận được hai mắt anh đang nhìn chăm chăm vào môi mình, đành phải nói rõ ra, “Một cái mô hình, một tấm poster, vậy mà họ vẫn có thể hào hứng đến mức ấy.”

“Hào hứng là vì những thứ đó đều có trong game.”, Thạch Thanh Lâm kể sát vai cô, đầu cũng ngả lại gần, anh khẽ nhích chân, dù hơi nghiêng về phía cô nhưng dáng ngồi trông vẫn vô cùng thoải mái, “Cô có nhìn thấy cái mô hình lắp ráp ban nãy không, An Bội bảo Phương Nguyễn cực kỳ muốn có một con, tại vì đây là nhân vật cậu ấy chơi.”

Đồ Nam lập tức nói: “Đừng cho anh ấy.”

“Tại sao?”

“Tôi không thích.”

Đương nhiên Thạch Thanh Lâm biết là vì lý do gì, anh nắm hờ tay lại che miệng, nhin cười mà bảo: “Được, vậy đợi khi nào cô thích thì cho cậu ấy.”

Đồ Nam cảm thấy chủ đề đang chệch hướng nên không nói gì nữa.

Thạch Thanh Lâm đột nhiên hỏi: “Chẳng lẽ cô không thích thứ gì à?”

Ý của anh là, nếu như có, thì hẳn là cô sẽ hiểu được họ, còn nếu không hiểu nổi, thì chẳng qua là không cùng một nhóm người mà thôi.

Đồ Nam ngẫm nghĩ giây lát, khoé miệng hơi cong lên, “Đã từng có, một cây bút.”

“Một cây bút?”

“Ừm.”

Cây bút của Từ Hoài.

Cô chưa từng thấy, nhưng trước đây có nghe mấy người trong tổ nhắc đến, họ bảo Từ Hoài có một cây bút, được truyền lại từ thầy của ông ấy, đã được truyền qua mấy đời rồi, chỉ có học trò được truyền nghề thì mới có thể nhận được cây bút này.

Vì thế đã từng có, bởi vì đó cũng chỉ là suy nghĩ khi mới vào tổ mà thôi.

Hiện giờ, đã chẳng có ý nghĩ đó trong đầu nữa.

Thạch Thanh Lâm quan sát vẻ mặt của cô thì biết đó chẳng phải là cây bút thông thường, anh giơ tay, búng một cái trước mắt cô, “Cô mất tập trung rồi kia.”

Đồ Nam nhanh chóng thoát ra khỏi dòng suy nghĩ, hai ngón tay miết mạnh lên tờ giấy giới thiệu, cô ngồi thẳng dậy, lại phát hiện ra hình như đang cách anh quá gần. Một tay anh khoác lên thành ghế, gần như chạm vào cô, tay áo xấn lên mấy vòng, để lộ ra cẳng tay rắn chắc cân đối.

Cô như lơ đãng hỏi một câu: “Anh có cảm nhận gì?”

“Tôi?”, Thạch Thanh Lâm đưa mắt nhìn về đám đông náo nhiệt, ở khoảng cách gần, giọng nói và cả hơi thở đều như chòn vòn bên tai cô, “Tôi chỉ cảm thấy, sau này nghĩ lại, trong hồi ức thanh xuân của những người này đều có phần tham dự của tôi, cũng không tôi chút nào.”

Đồ Nam quay đầu sang nhìn anh, biểu cảm trên gương mặt anh vẫn giống lúc bình thường, như thể anh chỉ buột miệng nói ra vậy mà thôi.

Thế giới này cũng thật thần kỳ, lúc họ mới gặp, chẳng thể ngờ lại có một ngày ngồi cạnh nhau mà nói những chuyện này.

Lúc rời phòng triển lãm, điện thoại của Thạch Thanh Lâm cứ chốc chốc lại có chuông rung.

Đồ Nam đứng đợi thang máy, thấy anh vừa nhìn điện thoại vừa giơ tay lên xem đồng hồ.

“Nếu anh bận thì cứ đi đi.”

Thạch Thanh Lâm bận từng phút từng giây, hôm nay chỉ đơn thuần là bớt ra chút thời gian để đến đây mà thôi, anh gật đầu, “Có chuyện gì nhớ tìm tôi, lúc nào cũng được.”

Đồ Nam không quá quen với kiểu dạn dỏ như thế này, tìm anh lúc nào cũng được, thật khiến người ta có cảm giác như cô được đối đãi đặc biệt vậy, “Đến lúc đấy thì tính sau.”

Thạch Thanh Lâm lôi điện thoại ra, mọi âm báo đều bị anh bỏ qua, anh đưa điện thoại cho cô, “Phương thức liên lạc của cô.”

Anh không muốn cứ phải thông qua Phương Nguyễn để tìm cô nữa.

Đồ Nam nhận lấy, đúng lúc màn hình tối sầm, anh đưa tay sang, ấn nút bằng ngón cái rồi để cô tiếp tục.

“Đừng để sót.”, anh nói: “Mọi phương thức liên lạc.”

Đồ Nam cúi đầu, nhập số điện thoại trước, rồi mới nhập Wechat. Còn gì nữa nhỉ? Cô nghĩ, có cần thiết phải nhập hết thế không nhỉ?

Thang máy đến, có người đi từ trong ra.

Cô vẫn đang cúi đầu, không hề chú ý, suýt chút nữa bị va vào, cánh tay được Thạch Thanh Lâm tóm lấy. Đứng sang bên cạnh anh, cô ngẩng đầu nhìn mấy người đi ngang qua mình.

“Ngại quá.”, một người phụ nữ xin lỗi cô.

Đồ Nam không để bụng, bước vào thang máy, lại không để ý dưới chân mà vấp phải khe hở cửa thang, cũng may cánh tay vẫn đang được Thạch Thanh Lâm đỡ. Nãy giờ anh không hề buông ra, mà cứ thế kéo cô vào thang máy.

Cô hơi giãy cánh tay ra, “Anh không buông tay làm sao tôi gỡ chữ được?”

Lúc này Thạch Thanh Lâm mới buông lỏng tay, “Cẩn thận chút, ngày đầu làm việc đã có chuyện thì không hay đâu.”

Không gian trong buồng thang máy chật hẹp, giọng nói của anh nghe lại càng trầm thấp hơn.

Đồ Nam bất giác cử động cánh tay, cô cảm thấy thì ra bàn tay của anh lại ấm áp như vậy.

-----oOo-----

Chương 19

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 19

Từ trên kệ bếp phát ra những tiếng xì xì, hơi nóng lách qua vung nồi tỏa khói nghi ngút.

Phương Nguyễn thò đầu nhìn vào phòng bếp.

Đồ Nam vừa về đến nhà chưa lâu, đang nấu bữa tối.

Sau khi đến, anh chàng cứ đi theo cô một bước không rời, nhưng cô lại mặc kệ. Anh chàng lại vẫn hạ quyết tâm, vịn cửa hô với vào trong: “Đồ Nam, rốt cuộc cô có chịu tha lỗi cho anh không?”

Đồ Nam quay đầu lại, “Anh biết lỗi rồi à?”

“Anh sai rồi.”, Phương Nguyễn chấp hai tay lại, “Anh sai thật rồi, anh không nên chưa hỏi ý cô mà đã báo hành tung của cô cho Thạch Hải Quy, xin cô tha lỗi cho anh, được không?”

“Biết lỗi thì còn cứu được.”, Đồ Nam nhặt một quả dưa chuột lên.

Phương Nguyễn giật lấy, “Vốn dĩ cô nhất quyết không chịu hợp tác với người ta, giờ thì cô cũng vào công ty của người ta rồi, tha lỗi cho anh đi mà.”, anh chàng cầm quả dưa chuột kề ngay bên cổ, “Cô mà không tha lỗi cho anh, anh sẽ chết trước mặt cô cho mà xem!”

Đồ Nam giật lại, một dao cắt đứt làm đôi.

Có điều sắc mặt đã dịu đi, “Nếu không vì chuyện anh đã từng cho em ở nhờ, thì anh thậm chí còn chẳng đứng được ở đây.”

“Đúng đúng đúng, anh biết lỗi thật rồi.”, Phương Nguyễn mếu máo giơ tay lên thề, “Anh thề sau này không làm ra chuyện như thế nữa.”

Đồ Nam thấy anh chàng có vẻ thành khẩn thì mới thật sự dịu giọng: “Nhớ lời anh nói đấy.”

“Chắc chắn!”, này giờ Phương Nguyễn chỉ dám đứng ngoài phòng bếp, lúc này rốt cuộc cũng bước vào, giúp cô một tay, “Thật ra vào công ty họ cũng không tệ mà, cô không biết Kiếm Phi Thiên đang nổi thế nào đâu, gần như ngày nào cũng lên hotsearch đấy.”

Đồ Nam tắt bếp, “Tức là em còn phải cảm ơn anh à?”

“Không không.”, anh chàng cuống cuống nói.

Đồ Nam ngẫm nghĩ lời anh chàng nói, chẳng hiểu sao lại nhớ đến câu “Mộc tú vu lâm, phong tất tồ chi”[1]. Trong một thời gian ngắn đã nổi như thế, ai mà biết được là chuyện tốt hay chuyện xấu.

[1] Cây cao vượt rừng, gió sẽ dập – Ý nói những gì xuất chúng sẽ dễ bị dị nghị, đàm tiếu

Thấy cô đã nấu gần xong, Phương Nguyễn không động tay vào nữa mà đi ra ngoài, ngồi chờ ở phòng khách, mở xem tin tức của Kiếm Phi Thiên. Chưa được một lúc, anh chàng lại bảo: “Cô nhìn đi, đến một cái sự kiện bình thường thôi mà còn mời bao nhiêu người như thế này, còn có cả tá người nổi tiếng trên mạng đến nữa, anh cũng muốn đi, tiếc là không tranh được suất mời.”

Anh chàng vừa nói vừa nhìn Đồ Nam.

Đồ Nam vừa nhìn vẻ mặt của anh chàng là đã biết có ý đồ gì, “Anh đừng nằm mơ.”

Vừa làm lành xong, Phương Nguyễn rất an phận, không dám làm phiền cô nữa, nhưng vẫn còn chút không cam lòng, “Thế cô xin hộ cho anh một chữ ký được không? Của nàng ca nữ có chất giọng dịu dàng Tiểu Y nhé, anh thích cô ấy lắm lắm luôn.”

“Không rảnh, anh có bản lĩnh giúp công ty người ta, sao không bảo người ta cho vào đi?”

“...”, Phương Nguyễn nhăn nhó, có cái kiêu đã kích người ta thế à?

Đồ Nam nhìn đồng hồ trên tường, “Anh nên về rồi đấy, em không định giữ anh lại ăn cơm đâu.”

Đã kích anh chàng xong lại còn ra lệnh đuổi khách, Phương Nguyễn lắm bầm một câu “Tuyệt tình!”, rồi đứng dậy, đi ra khỏi cửa.

Vừa tổng được anh chàng đi, điện thoại của Đồ Nam liền báo có tin nhắn Wechat.

Thạch Thanh Lâm gửi sang một tệp tài liệu, về phương án thực hiện bích họa cho phiên bản mới, gửi kèm một câu: *Cô xem thử đi.*

Đồ Nam: *Tối thì xem.*

Thạch Thanh Lâm: *Đang bận à?*

Cô không bận, nhưng xem cảm giác thì chắc chắn bây giờ anh đang bận.

Đồ Nam: *Bạn nấu bữa tối.*

Thạch Thanh Lâm: *Ăn gì thế?*

Anh vẫn rảnh rang để hỏi câu này sao? Trước kia Đồ Nam luôn bị anh trêu, nên dứt khoát đáp lễ một chút.

Đồ Nam: *Com.*

Thạch Thanh Lâm: *Là năng lực đọc hiểu của tôi có vấn đề, hay năng lực đọc hiểu của cô có vấn đề?*

Đồ Nam: ...

Hình như vẫn bị anh trêu cơ.

Đầu bên kia không nhấc nữa, Đồ Nam đoán có lẽ anh đang cười, thậm chí trong đầu còn hình dung ra được vẻ mặt ấy.

Đây cũng là tin nhắn đầu tiên cô nhận được từ anh.

Cô cầm điện thoại lên, nhìn chăm chú vào bức ảnh đại diện Wechat của anh. Ảnh đại diện của anh khá đặc biệt, là một bức tranh đơn sắc, màu rất đậm, thâm trầm, rất có chiều sâu.

Đương nhiên cô nhận ra bức tranh có màu gì.

Là màu Thạch Thanh.

Đồ Nam khẽ chạm ngón tay, ấn vào trang cá nhân của anh, nhưng anh lại chẳng mở trang cá nhân.

Không mấy ngạc nhiên, người cuồng công việc như anh, nếu mở trang cá nhân mới là chuyện lạ.

Ngày hôm sau, lúc Đồ Nam đến công ty lần nữa thì đã là giữa trưa.

Thạch Thanh Lâm không yêu cầu cô phải có mặt ở công ty từng giờ từng phút, lúc cần thì đến mà thôi, về mặt thời gian thì cô vô cùng tự do.

Trước lúc lên tầng, cô đưa mắt nhìn lên màn hình ở sảnh tầng một, trên đó đang chiếu các hoạt động trong phòng triển lãm. Hôm nay là ngày thứ hai, xem ra sẽ còn náo nhiệt hơn nhiều ngày hôm qua, đâu đâu cũng toàn là người.

Rất nhiều người cầm theo thẻ tên, bên trên ghi những cái tên khác nhau. Đồ Nam chỉ chú ý đến cái tên “Tiểu Y”, cảm thấy quen quen, nghĩ một lát mới nhớ ra, đó chính là cô ca sĩ mà Phương Nguyễn nhắc đến.

Nhìn phản ứng của những người chơi khác, có vẻ độ nổi tiếng không hề thấp chút nào.

Nghĩ đến Phương Nguyễn, cô liền tiện đường ghé qua.

Đến trước cửa sảnh chính, lại bất chợt nhìn thấy Thạch Thanh Lâm đang đứng đó, bên cạnh còn có hai người khác.

Đồ Nam đi tới, anh chỉ liếc mắt đã nhìn thấy.

“Xem phương án chưa?”

Một tên cuồng công việc chính hiệu, câu đầu tiên chính là câu này.

Đồ Nam đáp: “Xem một phần.”

“Rồi sao?”, Thạch Thanh Lâm đi từ bên cạnh sang, vừa nói vừa xoay cổ tay, mái tóc còn ẩm ẩm do chưa lau khô sau khi tắm.

Đồ Nam đưa mắt nhìn lên đầu anh, mái tóc anh khi thấm nước trông lại đen hơn rất nhiều, mà đang nhìn thì lại phát hiện ra anh cũng nhìn mình, cô đành chuyển tầm mắt đi, “Phần sau thì tôi vẫn chưa xem hết, nhưng tôi có thể nói, không thể thực hiện được.”

Thạch Thanh Lâm nhìn cô chăm chăm.

“Anh không cần nhìn tôi thế đâu, tôi nói thật.”

Mỗi một bức bích họa đều phải có sự kết hợp với mạch truyện, vừa phải giữ được nét tinh hoa của bích họa truyền thống, chỉ dựa vào mấy con chữ trong phương án thôi thì vô dụng.

Cô nói một câu lời ít ý nhiều: “Vẽ đi, không có gì mạnh hơn việc bắt tay vào làm, phải vẽ thì mới ra mạch được.”

Thạch Thanh Lâm hiếm khi nhìn cô như thế này, da cô rất trắng, lông mày lại đậm, đuôi mày hơi hất lên, nghe nói những người như vậy thường có sự quật cường từ trong xương tủy, rất khó bị người khác tác động.

Anh cảm thấy mình nhìn đã đủ lâu rồi, liền gạt đầu bảo: “Tôi sẽ đánh tiếng với phía bộ phận tranh gốc.”

Đồ Nam không hề lấy làm ngạc nhiên, anh vẫn luôn quyết đoán như vậy.

Thạch Thanh Lâm bỗng nhớ ra rồi hỏi một câu: “Sao cô lại đến đây thế?”

Đồ Nam nói: “Phương Nguyễn muốn chữ ký của một cô ca sĩ có chất giọng dịu dàng.”

Anh có chút bất ngờ, “Đến một con mô hình lắp ráp mà cô còn không muốn cho cậu ta, thế mà lại định đến xin chữ ký cho cậu ta à?”

“Ừ, tôi đang tính là xin được chữ ký rồi sẽ xé trước mặt anh ấy.”

Thạch Thanh Lâm không nhìn được cười, ngẫm ra thì đúng là có khả năng này thật, “Không lẽ cô cũng định sẽ trả thù tôi với An Bội như thế đấy chứ?”

“Ai mà biết được.”, Đồ Nam cố ý nói, ít ra thì thù lao họ trả cũng khá hậu hĩnh. Cô hỏi luôn: “Sao anh cũng đến?”

“Bộ phận tuyên truyền muốn tôi đến nói đôi ba câu.”, Thạch Thanh Lâm nhìn đồng hồ, “Tôi chỉ có hai mươi phút thôi.”

Bên trong có người đang hát, chất giọng thánh thót vọng cả ra ngoài. Người bên cạnh Thạch Thanh Lâm mời anh vào, anh liền gọi Đồ Nam: “Đi cùng đi.”

Đến gần sân khấu, theo quán tính, họ ngồi vào chỗ từng ngồi hôm qua.

Người phía trên vẫn đang hát, Đồ Nam ngược mắt nhìn, là một cô gái trẻ, mặc chiếc váy trắng dài đến chân, mái tóc đen suôn mượt, gương mặt trang điểm tinh tế, giọng hát cất lên vừa ngọt ngào vừa dịu dàng.

Đám đông bên dưới không ngừng hò reo: “Tiểu Y! Tiểu Y!”

Thạch Thanh Lâm liếc nhìn lên trên, “Phương Nguyễn muốn xin chữ ký của cô ấy?”

“Phải.”, quá ồn ào, Đồ Nam không muốn nói chuyện.

Bên cạnh có một cậu nhân viên chạy đến nói với Thạch Thanh Lâm: “Thạch tổng, đợt bài hát này kết thúc thì anh lên phát biểu mấy câu nhé, mọi người đều mong được nhìn thấy anh.”

Thạch Thanh Lâm lại nhìn đồng hồ, “Bây giờ cậu chỉ còn mười lăm phút.”

“...”, cậu nhân viên vội vàng chạy đi chuẩn bị.

Tiết mục trên sân khấu đã gần kết thúc, Tiểu Y cầm đóa hoa hồng trong tay rồi đi tới gần mép bục, tương tác với khán giả bên dưới trong những âm điệu cuối cùng.

Hoa hồng là một vật phẩm trong Kiếm Phi Thiên, người chơi có thể giành lấy để tặng cho người mình thích.

Trong game chỉ là số liệu, ra tới đời thực đã biến thành hoa hồng thật, khán giả bên dưới hết sức kích động, không ngừng vỗ tay, chỉ mong có thể nhận được đóa hoa hồng.

Không ngờ sau cùng Tiểu Y lại trực tiếp bước xuống khỏi sân khấu.

Đồ Nam đang cúi đầu gửi ảnh cho Phương Nguyễn, thì trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một đóa hoa hồng tươi rói.

Cô ngàng đầu, nhìn người trước mặt.

“Là Đồ Nam phải không? Cuối cùng cũng được gặp cô rồi.”, Tiểu Y không dùng micro, giọng nói nhanh chóng chìm ngấm giữa những tiếng ồn ào, cô ta giơ tay ra với Đồ Nam, “Chào cô, tôi là Hình Giai, còn nhớ tôi chứ? Chúng ta từng liên lạc rồi.”

Thạch Thanh Lâm đã đứng dậy đi lên sân khấu, lúc đi còn quay sang nhìn Đồ Nam một cái.

Hình Giai, có chút ấn tượng, là cô bạn gái từ thuở thiếu thời của Tiêu Quân.

Để phòng ngừa cô ta lại gửi tin nhắn thoại tiếp, Đồ Nam đã chặn số của Tiêu Quân, không ngờ bây giờ lại được gặp người thật.

Lại còn là người nổi tiếng trên mạng nữa.

Phản ứng đầu tiên của cô là nhìn xuống tay Hình Giai, xem thử xem có giống với bàn tay trong bức ảnh mà Tiêu Quân đăng trên trang cá nhân hay không.

Chẳng nhìn ra được gì cả, cô cười, “Trùng hợp ghê.”

“Đúng đấy, trùng hợp thật.”, Hình Giai ngồi xuống chỗ của Thạch Thanh Lâm, “Không ngờ đến đây tham gia sự kiện mà lại gặp cô, hôm qua suýt chút nữa thì va vào cô ở ngoài thang máy, tôi còn tưởng mình nhìn nhầm, vốn đã định đến thành phố này rồi thì phải gặp cô chào hỏi, đúng là duyên phận.”

Đồ Nam nhớ ra rồi, đúng là hôm qua có gặp một cô gái ở bên ngoài thang máy, lúc ấy chẳng để ý nhiều, hôm nay cô ta trang điểm đậm, hình tượng khác xa, vừa rồi không nghĩ ra là phải.

Cô nói một câu khách sáo: “Chẳng trách giọng cô lại hay thế, thì ra là làm ca sĩ.”

“Không tính là ca sĩ được, tôi cũng chỉ thỉnh thoảng hát trên mạng thôi, cô đừng chê cười.”, Hình Giai có vẻ bối rối.

Cầm lên không được buông xuống không xong nên mới bối rối, Đồ Nam cắt đứt gọn ghẽ dứt khoát, không thích dây dưa lằng nhằng, thoải mái hơn cô ta nhiều. Nhưng cô vẫn cảm thấy nghi hoặc, “Sao cô lại nhận ra tôi?”

“Tôi nhìn thấy ảnh của cô rồi, trong điện thoại của Tiêu Quân, cô xinh lắm, tôi nhìn cái là nhớ ngay.”, xung quanh có không ít người đang nhìn ngó, lúc nói chuyện, Hình Giai lại đưa tay lên che miệng, cách Đồ Nam rất gần.

Đồ Nam lại chẳng có ấn tượng gì, “Tôi không nhớ là đã từng chụp ảnh với anh ta.”

Công việc quá bận rộn, chẳng ai rảnh để chụp ảnh cả, đến yêu đương còn phải xa cách.

Hình Giai chỉ cười.

Từ lâu cô ta đã biết đó là ảnh Tiêu Quân chụp trộm, chụp lại dáng vẻ của Đồ Nam khi đang chép bích họa, một bức chụp góc nghiêng khuôn mặt, hai bức toàn thân.

Tuy nhanh chóng chia tay rồi ở bên cô ta đã đủ để thấy thái độ của Tiêu Quân, nhưng mấy bức ảnh chưa bị xóa ấy vẫn khiến cô ta cảm thấy khó chịu. Hôm đó cô ta đề nghị dùng điện thoại của Tiêu Quân để gửi tin nhắn thoại, Tiêu Quân do dự mãi một lúc, cuối cùng cũng đồng ý, nên cô ta mới thấy dễ chịu hơn đôi chút.

Cô ta nhìn lên sân khấu, “À phải rồi, người kia là bạn trai mới của cô à? Hôm qua cũng thấy anh ấy ở ngoài thang máy.”

Thạch Thanh Lâm đang phát biểu.

Đám đông bên dưới đã bắt đầu xôn xao, anh nói gì cũng chẳng nghe rõ nữa...

“Nhà sản xuất sao lại trẻ thế nhỉ? Tôi còn cứ tưởng là một ông chú cơ!”

“Bây giờ mấy nhà sản xuất game đều đẹp trai thế à?”

“Vãi, lập fanclub đi!”

Đồ Nam hiểu mà còn cố tình hỏi: “Gì cơ, cô nói ai cơ?”

Nhất thời Hình Giai trở nên gượng gạo, thỏ thẻ cười trừ, lại nhìn tấm thẻ nhân viên trên người cô, bèn chỉ vào người đàn ông trong ảnh, “Là người này này, anh ấy đưa cả thẻ nhân viên cho cô dùng cơ mà.”

-----oOo-----

Chương 20

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 20

Đồ Nam điều chỉnh dáng ngồi, chiếc thẻ trước ngực thoáng đụng đưa, cuối cùng lật ngược lại, mặt có ảnh áp sát vào ngực cô.

Cảm giác có chút gì đó kỳ kỳ, như thẻ mặt Thạch Thanh Lâm úp vào ngực cô vậy.

Nhưng nếu đưa tay lật lại thì càng kỳ hơn, vì Hình Giai vẫn đang nhìn cô.

“Cô nói anh ấy à...”, cô hồ hững nói: “Anh ấy không phải bạn trai tôi.”

Hình Giai sững sốt.

Đồ Nam cảm thấy ưu điểm lớn nhất của mình chính là dám làm dám chịu, chép tranh sai thì sẽ nhận sai, dám giấu bồ thì dám ăn mắng, mặc dù kết quả của khi ấy là do một phút uất ức không cam lòng, nhưng giờ thì chẳng sao nữa rồi.

Dù sao cũng chỉ ngồi có một lúc, cô không định xây dựng bất kỳ mối quan hệ nào với cô nàng ca nữ dịu dàng này, cô ta thích nghĩ thế nào thì nghĩ, không đáng để vì một chút sĩ diện mà lôi Thạch Thanh Lâm vào.

Một tràng pháo tay vang lên, Thạch Thanh Lâm đã phát biểu xong, đang đi xuống.

Hình Giai đứng dậy nhường chỗ cho anh, rồi lập tức nhỏ nhẹ chào hỏi: “Nhà sản xuất, chào anh.”

Lại nghe thấy cậu nhân viên đứng cạnh gọi anh là “Thạch tổng”, cô ta mới biết người này không chỉ đơn thuần là người sáng tạo ra trò chơi, bèn ngượng ngùng cười: “Thì ra còn là ông chủ, rất vui được tham gia sự kiện của công ty anh, hân hạnh.”

Thạch Thanh Lâm đáp, “Hoan nghênh cô.”

Anh vừa lên tiếng, Hình Giai đã ngay lập tức nhớ ra, “Là anh à! Tôi nhớ giọng anh, lần trước người trả lời Wechat thay Đồ Nam là anh đúng không?”

“...”, suýt chút nữa Đồ Nam quên mất Thạch Thanh Lâm có chất giọng trầm thấp dễ nhận biết như thế nào.

Vừa rồi Thạch Thanh Lâm còn đang nghĩ tại sao cô ta lại đi đến chỗ Đồ Nam, nghe cô ta nói vậy, anh liền nhớ ra chuyện kia ngay.

Anh nhìn Đồ Nam, trên mặt cô vẫn là vẻ thờ ơ hồ hững, chẳng có biểu cảm gì, như thể chuyện này chẳng liên quan gì đến cô cả. Nhưng tình huống xảy ra trước mắt đây, không thể nào là chuyện không liên quan được.

Hình Giai cười với Đồ Nam, “Giờ thì không cần phủ nhận nữa nhé, cô không phải xấu hổ đâu, tôi với Tiêu Quân đều mong cô hạnh phúc mà.”

Đồ Nam chẳng cần lời chúc phúc kiểu này, giống một củ khoai lang nóng bỏng tay bị vớt xong còn phải bận tâm xem đáng về có đủ tao nhã hay không, quá là rườm rà. Chẳng qua là cô muốn cắt đứt một cách dứt khoát, không muốn dây dưa nữa mà thôi. Nếu không phải vì người này quá khách sáo, thì cô còn chẳng muốn để ý đến cô ta.

“Không, anh ấy thật sự không phải là bạn trai tôi.”, Đồ Nam không muốn nán nã thêm nữa, cô đứng dậy rồi bảo: “Tôi còn có việc, gặp lại sau.”

Gương mặt Hình Giai hiện rõ vẻ xấu hổ, cô ta nhìn sang Thạch Thanh Lâm, “Xin lỗi Thạch tổng, có phải là tôi hiểu lầm gì rồi không, làm phiền hai người rồi?”

Thạch Thanh Lâm nói: “Không sai, chúng tôi đúng không phải là bạn trai bạn gái.”, anh đưa mắt nhìn theo bóng Đồ Nam, “Có lẽ tôi còn phải cố gắng hơn nữa.”

Đồ Nam vừa đi được hai bước liền dừng lại, quay đầu nhìn anh.

“À, thì ra anh vẫn đang theo đuổi...”, Hình Giai tủm tủm cười.

Thạch Thanh Lâm không quá chú ý đến biểu cảm của Hình Giai, chỉ mãi thưởng thức ánh mắt phản kích của Đồ Nam, đến khi cô xoay đầu lại tiếp tục đi ra cửa, anh mới ngoảnh sang bảo: “Phải rồi, có một người bạn của Đồ Nam rất thích cô, xin cô một chữ ký được không?”

Đồ Nam ra đến cửa, rời xa đám đông ồn ào, xung quanh yên tĩnh hơn hẳn, cô vỗ nhẹ hai tai, cảm giác vẫn còn hơi ừ.

Chỉ một lát sau, Thạch Thanh Lâm cũng ra đến nơi, tới cạnh cô, giơ tay lên, đưa cho cô tờ giấy có chữ ký, “Tôi giúp cô như này, liệu có thể khiến cô kết thúc kỳ thử việc sớm không?”

Người này có lối suy nghĩ quay nhanh đến mức không phải dạng thường, vậy mà lại có thể nghĩ đến chuyện này. Đồ Nam nhón hai ngón tay cầm lấy tờ giấy, “Đây là hai chuyện khác nhau.”

Thạch Thanh Lâm cười khẽ một tiếng, đương nhiên là hai chuyện khác nhau, còn chẳng phải vì sợ cô ngại nên mới nói thế hay sao? Anh lại nhìn đồng hồ, không còn thời gian để lè mề nữa, “Đi thôi, tôi còn có việc phải đi ra ngoài.”

Anh còn chẳng nhìn ra phía sau, cứ thế mà đi, một tay áp sau lưng cô, trông như đang dẫn cô ra cửa trong dáng vẻ vô cùng thân thiết. Lúc buông tay, anh thấp giọng nói: “Đừng khách sáo, diễn cho tròn vai, tiền Phạt phải tiền về Tây phương chứ.”

“...”

Lúc sự kiện kết thúc đã là năm giờ chiều, Đồ Nam xuống lầu còn tiện thể qua xem giới thiệu, ngày mai Hình Giai không có tiết mục, có thể cô mới thăm mừng trong lòng, nếu không mai lại phải cân nhắc xem có nên đến hay không nữa.

Cô đứng trên bậc thềm bên ngoài công ty, vươn tay ra, đón lấy vài hạt mưa lất phất.

Thành phố này là thế, cứ đến cuối hè là thời tiết lại thay đổi đột ngột, một đợt mưa lại một đợt lạnh, sau đó cái lạnh thật sự mới kéo tới. Người ở đây đều ca thán một năm hai mùa, chỉ có hè và đông, thậm chí còn khác biệt rõ rệt, hoàn toàn không có giai đoạn giao mùa.

Đồ Nam không mang ô, đành đứng dựa vào cột, định bụng chờ tạnh mưa thì về.

Từ đằng sau truyền đến tiếng giày cao gót lộc cộc, An Bội ôm theo tập tài liệu hốt hải đi ra, nhìn thấy Đồ Nam cũng không dừng lại, còn chẳng nhìn bậc thềm, cứ thế lao vào màn mưa.

Thời gian như được hẹn chuẩn khít, đúng lúc này, trên đường xuất hiện một chiếc SUV, dừng lại trước mặt cô nàng. Cửa kính xe hạ xuống, cô nàng liền tổng động tài liệu vào, vội vội vàng vàng nói mấy câu rồi quay người trở lại.

Lần này, lúc đi ngang qua Đồ Nam, cô nàng nói: “Hôm mộ cô ghê, không phải tặng ca.”

Đồ Nam nhìn theo cô nàng cho đến khi vào cửa, vì khiêm tốn nên không nói chính cô hôm nay cũng đã phải xem bao nhiêu bản vẽ, nếu còn phải tặng ca, e là hai mắt sẽ không chịu nổi nữa.

Quay đầu lại, bỗng phát hiện ra chiếc xe kia vẫn đỗ trước cửa, Thạch Thanh Lâm đang nhìn cô qua khung cửa kính.

“Không mang ô à?”, anh hỏi.

“Ừm.”

Cửa xe có tiếng vang khẽ, khóa mở, anh nói: “Tôi đưa cô về nhé?”

Đồ Nam vừa thấy An Bội bỏ tài liệu lên xe anh, biết chắc anh đang có việc, cô đưa mắt nhìn màn mưa mù mịt, “Không cần đâu, anh làm việc của anh đi.”

Đôi mắt Thạch Thanh Lâm như tối chìm dưới ánh đèn trong xe, anh bỗng thò tay ra, gác lên khung cửa sổ, chỉ về phía sau cô.

Đồ Nam quay đầu lại thì thấy Hình Giai và mấy người nhân viên khác đang đi xuyên qua sảnh chính.

Bộ đồ diễn trên người cô ta đã được rũ bỏ, thay vào đó là bộ thường phục, lớp trang điểm cũng đã được lau bỏ, để lộ ra một gương mặt trắng trẻo, vào một ngày mưa ảm đạm thế này thì trông lại yếu mềm hơn rất nhiều.

Đồ Nam nhìn ra được cô ta đang định tiến đến bắt chuyện, đau đầu, cô đành ngoảnh lại, bước xuống bậc thềm không chút do dự, đợi mưa đi về phía xe của anh.

Phía sau truyền đến tiếng nói của Hình Giai: “Đồ Nam?”

Đồ Nam không đáp, sợ đáp rồi sẽ phải nói chuyện một lúc lâu, chỉ đành làm như không nghe thấy, kéo cửa ra rồi ngồi vào xe.

Thạch Thanh Lâm đang giở tài liệu, xe vẫn chưa tắt máy.

“Không đi à?”, Đồ Nam nhìn anh.

“Đợi một lát.”, anh không ngẩng đầu mà cứ thế nói: “Nếu người ta đã tò mò, thì cứ để người ta nhìn thêm lúc nữa.”

Đồ Nam nhìn ra ngoài cửa sổ, quả nhiên Hình Giai đang nhìn vào trong xe.

Cô quay đầu, tránh chạm phải tầm mắt đối phương, trong đầu lại nghĩ sao lòng dạ gã này sâu đến thế, sao cứ như đang trêu đùa người ta vậy.

Đến khi gió tạt mưa vào trong, Thạch Thanh Lâm mới chịu đóng cửa kính xe lại.

Chớp mắt, trong ngoài đã được ngăn cách, phía bên này lại trở thành một không gian riêng tư tĩnh mịch.

Cách lớp cửa kính loang lổ vết mưa, Đồ Nam nhìn Hình Giai và mấy người nhân viên kia lần lượt lên xe.

Mãi đến lúc này cô mới nhớ ra, hồi cùng Tiêu Quân đi chép bích họa, có vài lần bắt gặp anh ta nghe nhạc. Anh ta thích nghe bằng điện thoại, cô từng một lần nhìn thấy list nhạc của anh ta, hình như trong đó đa phần là nhạc của người tên “Tiểu Y”, tất cả đều là nhạc cổ phong. Chép bích họa, lại thích nghe nhạc cổ phong, cô cảm thấy chẳng có vấn đề gì, cũng chưa từng lưu tâm đến người tên “Tiểu Y” này.

Giờ thì tốt rồi, anh ta có thể nghe mỗi ngày.

Đồ Nam nghĩ xong một vòng, nghe tiếng lật giấy loạt xoạt bên tai, qua khóe mắt thấy Thạch Thanh Lâm chốc chốc lại trở ngón tay, chăm chú đọc tài liệu.

Cô cũng thấy được, khắp cả trang giấy đều là những đoạn trích được in ra, có bài bình luận của một tài khoản chính thức trên Weibo, có những bài được photo từ báo ra, ước chừng khoảng mười tờ.

Thạch Thanh Lâm thôi không giở tài liệu nữa, mà đưa mắt nhìn cô, “Muốn xem thử không?”

Không đợi cô đưa tay, anh đã đặt cả tập tài liệu lên đùi cô.

Đồ Nam giở xem một lượt, phát hiện ra đây đều là những bình luận đánh giá về Kiếm Phi Thiên.

Tối qua Phương Nguyễn còn nói trò chơi này đang *hot* như thế nào, cô chỉ nghĩ cây to ắt đón gió lớn, vậy mà một lời thành thật, hiện giờ lại đang nhận về rất nhiều lời phê bình.

Tất cả những lời bình luận đều chẳng có gì khác biệt, chỉ xoay quanh việc trò chơi gây ảnh hưởng đến thể chất và tinh thần, tác động xấu đến việc học của trẻ em...

Thạch Thanh Lâm nói: “Cô xem cái cuối cùng đi, viết bằng lời lẽ rất sắc nhọn, tôi còn không nỡ đọc.”

Đồ Nam động ngón tay, giở đến trang cuối cùng, là một bài photo từ báo ra, quả nhiên phê phán rất gay gắt, mà tới khi nhìn xuống tên tác giả, chính cô cũng không dám đọc nữa.”

“Trùng hợp thật, tác giả viết bài này cũng họ Đồ, cùng họ với cô.”

“Đương nhiên, ông ấy là bố tôi mà.”

Tác giả đề tên Đồ Canh Sơn.

Chuyện này thì đúng là không ngờ đến thật, Thạch Thanh Lâm cười, “Xem ra thành kiến của bác trai với ngành của chúng tôi rất lớn.”

“...” , Đồ Nam không đáp lời.

Trong mắt bố cô, có lẽ chỉ với bích họa là ông không có thành kiến, ngành trò chơi điện tử này không thể nào lọt vào mắt ông, nếu không phải vậy thì khi cô còn bé ông đâu có cấm cô không được động vào game, lý do rất đơn giản, mê muội mất lý trí.

Hôm nay Thạch Thanh Lâm giúp cô một lần, cô cũng muốn giúp lại anh.

Đáng tiếc cô không tác động được đến bố cô, càng không tác động được đến tòa soạn nơi ông làm.

Chuyện này chỉ đành để xem vậy thôi.

Thạch Thanh Lâm khởi động xe, tuy chuyện này khiến An Bội sốt ruột, nhưng anh thì lại không quá để bụng.

Đồ Nam đặt tài liệu lên tay vịn, “Anh không giải quyết à?”

“Không sao, cây to gặp gió lớn, còn nhiều con mắt đang nhìn chăm chăm cô hơn nữa ấy chứ.”, hai tay anh đặt lên vô lăng, Đồ Nam nhìn sang, chợt cảm thấy đôi tay này thật rắn rỏi. Cô nghe anh nói: “Tôi quen rồi, sẽ ổn cả thôi.”

Bỗng nhiên cô ý thức được rằng, anh có thể đi lên đến địa vị này, có lẽ cũng đã chẳng dễ dàng gì.

Xe lao thẳng một đường, mưa vẫn không có dấu hiệu nhỏ lại, thậm chí lúc về đến cổng khu nhà thì mưa còn to hơn.

Đồ Nam vốn định xuống xe rồi chạy thẳng vào, nhưng lúc muốn đẩy cửa ra thì Thạch Thanh Lâm lại không mở khóa.

“Chờ chút.”

Anh quay người, lấy một cái ô cán dài từ ghế sau ra đưa cho cô.

Đồ Nam hỏi: “Anh có ô à?”

“Tôi nói tôi không có ô à?”

“Thế đáng ra lúc này anh cứ đưa ô cho tôi luôn đi.”

Thạch Thanh Lâm đặt chiếc ô lên đùi cô, “Ý cô là, để tôi là đàn ông thì ngồi trong xe, biết rõ là cô có thể bị ướt, nhưng vẫn không đưa về mà chỉ cho mượn ô?”

Suýt chút nữa Đồ Nam quên mất, đàn ông cũng là một sinh vật thích tỏ ra ga-lăng, phong độ.

Cô cầm lấy ô, rồi xuống xe.

Ô của đàn ông cũng mang đầy cảm giác đàn ông, từ trên xuống dưới chỉ có một màu đen.

Thạch Thanh Lâm nhìn cô bung ô, trong nháy mắt đội cả màn mưa trắng xóa, chỉ còn thấy được mỗi hai cẳng chân.

Trước giờ chưa từng thấy cô mặc váy, kể cả mùa hè cô cũng chỉ mặc quần dài. Lúc này, mép ống quần bị dính nước, dính lên trên, để lộ ra hai cẳng chân trắng nõn. 。

Đôi chân kia thoăn thoắt giẫm nước mưa mà đi về phía cổng lớn.

Bỗng phát hiện ra mình quan sát cô quá kỹ, Thạch Thanh Lâm không dám ánh mắt theo nữa, ngòai thẳng dậy, đánh lái rời đi.

-----oOo-----

Chương 21

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 21

Lại là một ngày làm việc như bình thường.

Đồ Nam nhìn chăm chăm tờ tranh.

Những tờ tranh như vậy chất thành một chồng trên bàn trước mặt cô, trên mỗi tờ đều là những nét vẽ uốn lượn tinh tế, hợp lại thành lớp lớp những hình ảnh phức tạp.

Cô giờ xem từng trang từng trang, thỉnh thoảng lại vẽ đầu ngón tay.

Nghe nói những người kiểm cơm nhờ đôi bàn tay đều hay thích hí hoáy nghịch tay, dạo gần đây cô cũng có thói quen ấy.

Văn phòng lặng ngắt như tờ, trưởng bộ phận Cao của bộ phận tranh gốc đứng bên cạnh cô, trông như thể đã nhập định[1], lại giống như rơi vào vùng cuồng phong, phần lớn thời gian là đứng yên bất động, nhưng thỉnh thoảng sẽ lại nghiêng người, nắm tay đưa lên miệng, chờ đợi quyết định.

[1] Trạng thái nhập định là khi tâm đã tĩnh hoàn toàn, trí không còn quá nhiều suy tưởng miên man tạp niệm.

Trong yên lặng, anh ta thăm quan sát biểu cảm của Đồ Nam, chẳng nhìn ra được sự thay đổi gì, lại để ý đến hai ngón tay của cô. Đầu ngón tay cô trắng nõn, mỗi lần giở trang giấy đánh “xoẹt” một cái, là lại như cửa một nhát vào lòng anh ta.

Đây đã là lần thứ ba cô duyệt bản thảo trong tuần này rồi.

Lần đầu tiên là vào hôm thứ Hai, Đồ Nam vừa xem đã lắc đầu, kết quả là toàn bộ sản phẩm thành rác.

Anh ta hỏi cô tại sao, cô lại bảo anh ta tự đi xem xem rốt cuộc bích họa truyền thống trông như thế nào, nói xong liền bỏ đi.

Lần thứ hai là vào ba hôm trước, lần này xem được đến một nửa, nhưng cuối cùng vẫn phải hủy bỏ hết.

Hôm nay có lẽ tốt hơn một chút, ít ra thì cho đến giờ, cô đã xem hết đồng bản thảo.

Đồ Nam xem hết một trang cuối cùng, sau đó đẩy ra.

Trưởng bộ phận Cao đứng hình trong nháy mắt, anh ta nhìn chăm chăm vào môi cô, chỉ sợ cô sẽ lại nói ra hai chữ “vẽ lại”.

Nhưng Đồ Nam không hề nói, cô rút một trang từ tập tranh ra và bảo: “Chỉ có trang này là được.”

Trong nháy mắt, bầu không khí được khơi thông, cả văn phòng như được sống lại.

Trưởng bộ phận Cao nhận lấy trang vẽ, “Vậy chúng tôi có thể dựa theo cảm giác này để vẽ tiếp ư?”

“Ừm, có thể chuẩn bị được rồi.”

Trưởng bộ phận Cao sững sờ, “Chuẩn bị? Còn phải chuẩn bị gì nữa?”

Đồ Nam lấy làm ngạc nhiên vì phản ứng của anh ta, “Còn phải hỏi ư, đương nhiên là chuẩn bị đồ để vẽ bích họa rồi.”

“...”

Thấy trưởng bộ phận Cao không lên tiếng, cô tự đoán: “Không phải anh cho rằng chỉ phủ màu lên mấy đường nét này thôi là thành bích họa rồi đấy chứ?”

Trưởng bộ phận Cao có chút lưỡng lự, “Nếu dựa theo cách thức vẽ bích họa truyền thống để làm, thì cũng quá...”

“Phiền phức?”, Đồ Nam tiếp lời: “Giờ mới nói có phải là quá muộn rồi không? Lúc quyết định làm dự án này, đáng ra các anh nên biết trước chứ.”

Trưởng bộ phận Cao không nói rõ được, ai cũng biết để vẽ ra một bức bích họa chính thống thì không thể hoàn thành trong một thời gian ngắn được, nếu làm như vậy, căn bản là không tiến hành được, bộ phận tranh gốc của họ chỉ là bước đầu tiên mà thôi, phía sau còn rất nhiều công việc đang chờ để được triển khai.

Cuối cùng, anh ta chỉ đành đề nghị: “Chúng tôi cứ chuyển cho bộ phận modeling xem trước được không?”

Đồ Nam lắc đầu, “Cái anh gửi đi bây giờ căn bản không phải là bích họa, cùng lắm chỉ được tính là phác họa thôi.”

Trưởng bộ phận Cao im bật, sau mấy hôm tiếp xúc, anh ta ngày càng cảm nhận được, với bích họa, cô gái trước mặt đây có một sự kiên trì và ngang bướng khó mà hiểu nổi.

Toàn bộ nhân viên của bộ phận đều có mặt, tất cả cũng đều câm nín không nói được gì.

Đồ Nam nhìn họ, rồi lại nhìn bản phác thảo trước mặt, những lời còn lại đều không cần nói ra nữa. Nói ra cũng vô ích, những thứ này còn xa mới đạt được đến tiêu chuẩn bích họa mà cô mong muốn.

Sau buổi chiều, Thạch Thanh Lâm vừa ngẩng đầu lên khỏi đồng công việc, thì đúng lúc nhìn thấy một bóng người bên ngoài cửa văn phòng, cô không nhìn ngang liếc dọc, cứ thế đi thẳng.

Anh cất tiếng gọi: “Đợi chút.”

Đồ Nam quay đầu lại, từ ngoài cửa đi vào cạnh anh, “Sao vậy?”

Thạch Thanh Lâm hỏi: “Nghe nói hôm nay cô lại lần nữa không thông qua bản thảo?”

“Đâu có, rõ ràng là tôi có duyệt được một trang.”

“Nhưng trưởng bộ phận Cao nói với tôi, như thế cũng chẳng khác gì không duyệt cả.”

Đồ Nam quan sát anh, “Anh đang định thuyết phục hộ đấy à?”

Thạch Thanh Lâm cười, “Nếu muốn thế thật, thì tôi đã chẳng cần khách sáo. Chẳng phải tôi đã giúp cô diễn kịch đấy à, mới được bao lâu cơ chứ?”

“...”, hai ngày nay Đồ Nam quên bém mắt chuyện này, hoàn toàn không hề nghĩ đến.

Cũng may là hai ngày nay được bình yên.

Hôm đó An Bội còn đặc biệt đến báo với cô, rằng đã đánh tiếng với bộ phận tuyên truyền, nếu sau này công ty tổ chức sự kiện sẽ không mời “Tiểu Y” tham gia nữa, cô đoán chuyện này cũng do anh sắp xếp.

“Tôi sẽ không xin hộ cho bộ phận tranh gốc, chỉ là tôi có một kế hoạch.”, Thạch Thanh Lâm chỉ vào máy tính, “Tạm thời dùng bức mà cô đã duyệt để làm trước một bản, rồi cho vào game để thử nghiệm.”

Đồ Nam ngó vào máy tính của anh, chẳng chịt những số liệu, cô chớp mắt, chẳng hiểu gì cả nên dứt khoát không xem nữa.

“Nhưng bức đó vẫn chưa phải là bích họa.”

“Tôi biết, chúng tôi chỉ thử xem hiệu quả thế nào thôi.”

Đồ Nam mím môi, “Đây là game của anh, nếu anh kiên quyết thì cứ quyết định thế đi.”

“Tôi coi như là cô đồng ý nhé.”, Thạch Thanh Lâm hạ tay xuống lạch cạch gõ bàn phím.

Đóng tài liệu trên máy lại, gửi đi, rồi anh đẩy bàn phím ra, ấn nút trên điện thoại, “An Bội, gửi cho cô rồi đấy, sắp xếp đi, chiều nay sẽ thử nghiệm.”

Giọng An Bội cao vồng lên, gần như át luôn cả tạp âm, “Chiều nay?!?”

Thạch Thanh Lâm nói: “Vừa hay hôm nay tôi có đủ thời gian cho cả chiều.”

“Anh cảm thấy thời gian một buổi chiều là dài à? Chúng tôi chạy làm sao kịp, bên tranh gốc còn đang sốt sình sịch lên kia kìa, anh đúng là ác quỷ!”

“Ác quỷ tôi đây có thể làm gì thì đều đã làm, quá là nhân từ rồi.”, Thạch Thanh Lâm dập máy, liếc sang bên cạnh, lại chợt nhớ đến bộ dạng của trưởng bộ phận tranh gốc lúc đến kêu than trước mặt anh.

“Đồ Nam, tự dung tôi lại cảm thấy, trên phương diện bích họa, cô mới là ác quỷ.”

Đồ Nam nhướn mày, không hề dị nghị gì về câu này, “Là anh mời ác quỷ này đến đây.”

“Không sai, nói rất chuẩn.”

Anh thừa nhận, ở một số phương diện, họ đều quái đản hết như nhau.

Tiếng “bùm bùm” vang khắp cả quán net.

Hôm nay Phương Nguyễn thắng ba trận liên tiếp trong Kiếm Phi Thiên, khắp người tỏa ra sự hưng phấn, anh chàng ngồi lì mấy tiếng đồng hồ trước máy tính.

Đến cả khi chiếc chuông trên cửa rung lên, có người vào, anh chàng cũng không buồn ngẩng đầu.

Một bàn tay thò tới, không nhẹ không nặng vỗ một phát vào gáy anh chàng.

Người ta bảo đánh người không đánh vào đầu, Phương Nguyễn hậm hực ngẩng lên, đang định câu gắt, nhưng vừa nhìn thấy người đến thì vội cười: “Ế, sao cô lại đến đây?”

Đồ Nam đứng ngoài quây, bên cạnh còn có một người đàn ông cao lớn.

Phương Nguyễn nhìn Đồ Nam, rồi lại nhìn anh, “Hôm nay ngọn gió nào thổi đến vậy, Đồ Nam đến, còn dẫn cả ông lớn đến theo. Giờ tôi nên gọi anh thế nào nhỉ?”

Thạch Thanh Lâm chống tay lên mặt quây, “Gọi là khách được rồi.”

“Anh lại đến để lên mạng à?”

“Không, tôi cần một số người chơi thử nghiệm hộ ít nội dung, mượn địa bàn của cậu chút nhé.”, Thạch Thanh Lâm đưa mắt nhìn vào bên trong, bắt gặp đồ họa của Kiếm Phi Thiên trên không ít màn hình.

Phương Nguyễn nhìn ngoài ra ngoài cửa, “Thử nghiệm thì đơn giản, nhưng mà, chỉ có hai người đến thôi à?”

Thạch Thanh Lâm cười: “Đợi chút, lần này An Bội sẽ đến.”

Phương Nguyễn miễn cưỡng vô cùng, “Hihi, thế thì sau này các anh cứ thoải mái đến chỗ tôi thử nghiệm, toàn bộ khách của tôi sẽ làm chuôt bạch cho anh.”

Thạch Thanh Lâm bảo: “Cậu không cần phải báo cho họ biết đâu, khi nội dung thử nghiệm chưa được công khai, tôi mong là nó sẽ được bảo mật.”

“Yên tâm, yên tâm, tôi hiểu mà.”

Đồ Nam nghiêng người, đi vào trong quây nhìn lên máy tính, quả nhiên anh chàng đang chơi Kiếm Phi Thiên.

Con chuôt trên bàn đề lên một tờ giấy, nét bút điệu đà viết hai chữ “Tiểu Y”.

Để ý thấy ánh mắt của cô, Phương Nguyễn lập tức rút ra cầm trên tay.

Tờ giấy có chữ ký được anh chàng lục ra được từ thùng rác nhà Đồ Nam. Lúc ấy Đồ Nam nói nhìn thôi cũng thấy khó chịu, còn chẳng thèm xé mà cứ thế vứt đi luôn, đến khi anh chàng tìm ra được thì đã nhăn nhúm cả, phải đề ở đây từ đây tới giờ.

Đồ Nam nhìn anh chàng, “Nâng niu thế cơ à?”

Phương Nguyễn không biết tại sao cô chỉ nhìn thôi cũng khó chịu, nhưng cân nhắc trước sau, mấy thứ này chỉ là phù du, dù là ngắn hạn hay trường kỳ, thì người trước mặt vẫn quan trọng hơn, thế nên bèn vứt tờ giấy có chữ ký đi, “Sao có thể chứ, anh chỉ vô tình nhặt được thôi, không cần nữa.”

Lúc này Đồ Nam mới thôi không nhìn anh chàng nữa.

Phương Nguyễn vút xong còn bày đặt phũ tay hai cái, rồi quay đầu lại vẫy tay với Thạch Thanh Lâm, “Khách quý, hôm nay anh đến đây đúng là khéo thật, game này do anh làm ra, có thể giúp tôi qua một cửa được không?”

“Cửa nào?”, Thạch Thanh Lâm không hề khách sáo, tự nhiên cầm bình lên rót cho mình một cốc nước lạnh, rồi bùng cốc nước đi vào quầy.

Phương Nguyễn kéo ghế cho anh ngồi.

Trên màn hình là giao diện của Kiếm Phi Thiên, một cảnh sa mạc mịt mù, xung quanh đầy những tài khoản nổi bật.

“Đánh mãi không qua, sao anh lại làm ra trò khó nhằn thế này chứ.”, Phương Nguyễn đứng bên cạnh ca thán.

Anh chàng chơi nhân vật đao khách, cầm trong tay một thanh đao cong, hiện giờ vũ khí đang bị nhuộm đỏ, cột máu cũng chạm đáy, hình ảnh trong game rất sống động, thậm chí còn nhìn thấy rõ cả độ oằn của lưỡi đao.

“Đợi tôi chút.”, Thạch Thanh Lâm nhấp một ngụm nước, rồi đặt cốc xuống, một tay cầm lấy con chuột, một tay ấn bàn phím, bắt đầu thao tác.

Mới đầu Phương Nguyễn còn tưởng lời này là nói với mình, để ý lại thì mới phát hiện ra là nói với Đồ Nam.

Đồ Nam lại chẳng mấy quan tâm, dù sao thì cũng phải đợi An Bội.

Cô mở điện thoại, đang định tìm cốt truyện của phiên bản mới do An Bội gửi từ hôm qua, thì lại chợt nhìn thấy một tin nhắn khác.

Chẳng biết là gửi đến từ khi nào, vậy mà giờ cô mới nhìn thấy.

“Nghe nói giờ mày vào làm cho một công ty game, giỏi thật đấy.”

Người gửi: Đồ Canh Sơn.

Đồ Nam nhìn chằm chằm ba chữ “giỏi thật đấy”.

Từ ngữ vốn rất kỳ diệu, chỉ cần liên hệ với người kia, thì cho dù không cần đọc ra thành lời, nhưng vẫn có thể cảm nhận được đó là kiểu giọng điệu như thế nào.

Cô có thể tưởng tượng ra vẻ mặt trào phúng của bố lúc gõ ra hàng chữ này, hoặc thậm chí ông còn giận dữ đập bàn.

Chẳng có gì bất ngờ cả, hẳn là Phương Tuyết Mai báo tin cho ông, trong mắt Phương Tuyết Mai thì đây là cơ hội tốt ngàn năm có một, nhưng trong mắt ông hiển nhiên là chẳng ra gì cả.

Lớn bằng từng này tuổi rồi mà chưa từng được nhận một lời khen ngợi nào từ ông, chẳng thể ngờ hôm nay lại nhận được qua một cách thức rất khác.

Cũng không biết là xuất phát từ tâm lý gì, Đồ Nam quay đầu đi ra cửa, ngấm đúng góc độ, chụp lại bức tranh cô vẽ trên tường, chỉnh sửa đôi chút, rồi gửi cho

Đồ Canh Sơn.

Chẳng cần nói gì cả, ông sẽ tự biết là do cô vẽ.

Cô không quan tâm bố sẽ đánh giá thế nào, quan hệ cha con đi đến bước này, thỉnh thoảng lại đâm cho nhau một nhát là chuyện khó tránh được.

Quay lại bên trong quán, cửa ải trong game mà Phương Nguyễn bị mắc kẹt cuối cùng đã qua được.

Anh chàng vẫn còn đang tăng tốc không ngớt lời, đến cả ánh mắt nhìn Thạch Thanh Lâm cũng dần biến thành ngưỡng mộ, “Đỉnh thật sự, không hổ là cha đẻ của game, khó thế mà cũng qua được.”

Thạch Thanh Lâm dựa vào thành ghế rồi hỏi: “Còn cửa nào đang kẹt không?”

“Có có có, chỗ này!”, Phương Nguyễn mở bản đồ rồi mở cho anh xem.

Thạch Thanh Lâm thao tác bằng một tay, một tay khác thì cầm cốc lên uống nốt ngụm nước cuối cùng.

Phương Nguyễn lập tức giành lấy cái cốc, “Đại thần chờ chút, để tôi đi lấy cho anh thêm cốc nữa.”

Đồ Nam ngồi trên ghế tựa, tiện tay vớ lấy một quả quýt trên mặt bàn quây ra bóc.

Từ nhỏ, không chỉ một lần nghe bố nói, trẻ con mà chơi game là không đứa nào giỏi cả, không được học theo, thế nhưng người ngồi trước mặt cô đây là lại hoàn toàn khác.

Cô phát hiện ra, lúc chơi game, người đàn ông này trông vô cùng thông dong, anh ngồi đó thao tác với bàn phím mà như đang điều khiển cả thế giới, chẳng nói mấy, gần như chỉ có bàn tay hoạt động.

Có lẽ do mùi thơm tỏa ra từ vỏ quýt Đồ Nam đang bóc, anh ngoảnh đầu lại nhìn, mà lúc này cô mới phát hiện ra trên màn hình không còn là đồ họa của Kiếm Phi Thiên nữa, mà là một game cô chưa từng thấy.

“Anh biết chơi cả trò khác nữa à?”

Thạch Thanh Lâm khẽ bật cười, “Sao lại không chơi được, đều là game thôi mà, giống như cô đây, cũng vẽ được tranh khác mà phải không?”

Anh quay đầu về, mười ngón tay trên bàn phím đảo như bay.

Đồ Nam cảm thấy câu này rất có lý.

Phương Nguyễn đi rót nước đã quay về, anh chàng cũng trông thấy, liền rú lên: “Ôi vãi, trò này mà anh cũng chơi siêu thế, anh quá đỉnh rồi đây.”

Thạch Thanh Lâm nhận lấy cái cốc, uống một ngụm lớn, “Chơi bữa chút thôi, xem người khác có điểm mạnh gì.”

Phương Nguyễn phục sát đất.

Thạch Thanh Lâm không tiếp tục nữa, rời khỏi giao diện của trò chơi, nhập chương trình từ máy tính của anh, chuẩn bị cho buổi thử nghiệm trong chốc lát nữa.

Đồ Nam gõ một múi quýt, lại thấy anh đã tiến vào trạng thái làm việc.

Thì ra đàn ông cũng có lúc này lúc khác.

Cô nhìn đồng hồ rồi hỏi: “Anh có chắc là họ đến kịp được không?”

“Được, đã ấn định thời gian rồi, họ không kịp cũng phải kịp.”

Đồ Nam thầm nói trong lòng, chẳng trách bị chửi là ác quỷ.

-----oOo-----

Chương 22

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 22

Rốt cuộc An Bội cũng mang túi đựng bản thử nghiệm đến quán net, ngoài trời đã tối mịt.

Thạch Thanh Lâm và Phương Nguyễn đã tìm xong khu vực để làm thử nghiệm, chỉ có khoảng mười chỗ ngồi.

Để bảo đảm bản thử nghiệm không bị lọt ra ngoài, nên phạm vi càng nhỏ, tính an toàn càng cao.

Bình thường bản thử nghiệm sẽ không được công khai, chỉ những người liên quan mới có thể vào được, nhưng sau khi cài đặt xong thì có thể vào thoải mái.

Trong khi An Bội cài bản thử nghiệm, Phương Nguyễn vẫn kè kè bên cạnh cô nàng không rời nửa bước, “Có phiền không? Để tôi giúp cô cho.”

An Bội lườm anh chàng, “Tránh tôi xa ra một chút, đừng có cản trở tôi làm việc.”

Phương Nguyễn giả bộ lùi ra hai bước, nhưng vẫn loanh quanh cạnh cô nàng.

An Bội hết cách, đành mặc kệ.

Đồ Nam tìm một chỗ ngồi ở khu vực tiến hành thử nghiệm, đợi xem kết quả.

Đệm sofa lún xuống, Thạch Thanh Lâm ngồi vào cạnh cô.

Chuẩn bị bắt đầu, đã có vài người lục tục khởi động máy.

Phương Nguyễn đã cố tình sắp xếp để những máy ở hàng cuối đều là người đến chơi Kiếm Phi Thiên.

Đại đa số các bản đồ đều không có gì khác lạ, chỉ có hai bản đồ là có sự xuất hiện của bích họa. Hai bản đồ này chưa có trong phiên bản hiện tại, nên trong bản thử nghiệm sẽ có những chỉ dẫn liên quan thu hút sự chú ý của người chơi.

“Ồ, có bug à? Chỗ này tự nhiên lại vào được này.”, đã có người tiến vào.

Đồ Nam nhìn sang phía bên đó, cả người cũng nghiêng sang theo, bất giác lại ngửi được một mùi hương thoang thoảng .

Áo sơ mi của Thạch Thanh Lâm chỉ thiếu chút nữa là chạm vào mặt cô, thì ra là mùi từ anh, hương nước hoa nam tính quyến lẫn với mùi cơ thể đàn ông, tạo thành một mùi hương đặc trưng độc nhất của anh.

Dù cho anh bận rộn tối ngày, nhưng áo sơ mi lúc nào cũng thẳng thớm không chút nhàu nhĩ. Có điều, hình như anh thích ăn mặc thoải mái, ống tay áo luôn xắn lên, cổ áo cũng không cài cúc. Ánh mắt Đồ Nam vô tình lướt qua, từ cổ áo nhìn vào đến xương quai xanh và yết hầu trên cổ anh.

Cô chớp mắt, lại cảm thấy mùi hương đó trở nên đậm hơn.

Con người quả nhiên vẫn có bản tính động vật, chính là sự mẫn cảm của động vật với mùi hương của loài khác giới.

Bên tai bỗng nghe thấy tiếng Thạch Thanh Lâm, anh ghé lại gần, trầm giọng nói: “Bắt đầu rồi.”

“Ừm.”, Đồ Nam thoáng ngồi thẳng dậy.

“Cái gì đây, cái trên tường là bích họa à?”, một người chơi đang di chuyển trong đại điện, những bức tường ở bốn phía đều là thành quả vất vả của cả một buổi chiều, bày ra những nhân vật thần bí nào đó và những cảnh tượng huyền ảo kỳ diệu.

Người bên cạnh hỏi: “Cậu cũng nhìn ra à? Chắc thế đấy, tôi cứ thấy rờn rợn làm sao ấy.”

“Ừ nhỏ, cảm giác cứ âm u tối mù.”

“Vẽ đẹp thêm tí nữa là cảm giác như đang đi trong miếu.”

Trong game có chương trình theo dõi hành tung và thao tác của người chơi, chú ý thời gian nán lại của họ, và đánh giá xem họ có ý định tiếp tục khám phá ở nơi ấy hay không.

Đồ Nam bỗng đứng bật dậy, đi đến sau lưng một người chơi.

Hình ảnh trong game được thêm hiệu ứng ánh sáng, để xây dựng tính huyền bí nên đã được xử lý một cách đặc biệt, thậm chí còn có cảm giác như đang đi trong hang ngầm, quả thật là khi vừa mới nhìn thôi đã có cảm giác chấn động.

Lần đầu tiên nhìn thấy bích họa, Đồ Nam cũng có cảm giác chấn động, tuy nhiên lại hoàn toàn khác với cảm giác ở hiện tại.

Trong tiếng gõ bàn phím, còn có thêm nhiều người vừa chơi vừa bàn tán.

Có người bảo: “Bích họa là thế đấy.”

“Chả sao, miễn chơi vui là được.”

An Bội ngồi sau quầy dùng máy tính của Phương Nguyễn, rất nhanh, cô nàng đã đi đến phía sau ghế, khom người nói thầm bên tai Thạch Thanh Lâm, “Tình hình không tốt cho lắm, bản ghi chép không mấy khả quan.”

Thạch Thanh Lâm liếc Đồ Nam một cái rồi bảo: “Tạm thời lưu lại đã, về thảo luận sau.”

An Bội gật đầu rồi rời đi.

Thời gian thử nghiệm tối đa là mười phút. Sau mười phút, tất cả số liệu đều bị xóa, người chơi sẽ bị logout, họ sẽ đều tưởng là hệ thống đang xử lý bug, không còn chút dấu vết.

Vẫn chưa đến giờ, Đồ Nam quay về, phát hiện ra Thạch Thanh Lâm đang nhìn mình.

“Anh cảm thấy có nhất thiết phải thử nữa không?”

Thạch Thanh Lâm hỏi ngược lại: “Cô thấy sao?”

“Tôi thấy không cần thiết nữa.”, Đồ Nam đi thẳng ra cửa.

Phương Nguyễn gọi với theo cô từ sau quầy: “Đi luôn à? Vẫn chưa thử xong cơ mà?”

Ra khỏi quán net, ngoài đường đã lên đèn, những tán ngô đồng nhẹ nhàng đưa theo làn gió lùa từ đường cái vào.

Đồ Nam đi được một lát mới phát hiện ra bóng dáng người đàn ông đi theo sau mình.

Bước chân Thạch Thanh Lâm vừa dài vừa nhanh, chẳng mấy chốc anh đã đến bên cô, đổi thành sóng vai đi cạnh nhau.

“Có mấy đứa còn trẻ con, không hiểu nhiều về bích họa.”

Đồ Nam giẫm lên cái bóng của anh mà đi về phía trước, “Tôi chỉ biết họ đều là người chơi của anh.”

Thạch Thanh Lâm cười, “Đúng, tính ra còn là nguồn kiếm cơm của tôi.”

Đồ Nam khẽ nhếch khóe miệng, vậy nên mới nói là không công bằng, bích họa cho du khách xem thì được mọi người tự nguyện đến chiêm ngưỡng, còn trong game thì lại phải chủ động đi thu hút người chơi.

“Dừng lại ở đằng trước một chút đi.”, đột nhiên Thạch Thanh Lâm nói.

Đồ Nam dừng lại.

Họ đã đi được nửa con phố, phía trước là một nhà hàng kiểu Nhật, treo rèm cửa xanh lam, thỉnh thoảng lại bị gió nhấc lên như đang chào mời khách hàng.

“Vào đi, cô vẫn chưa ăn cơm mà.”, Thạch Thanh Lâm vén rèm đi vào, thoáng dừng lại trước cửa, một tay giơ cao tấm rèm lên.

Đồ Nam cúi đầu dưới cánh tay anh mà đi vào, lúc này anh mới buông tay.

Bên trong không lớn lắm, cũng không quá đông, chỉ có hai ba bàn khách, cũng chỉ có một nhân viên chạy bàn.

Họ ngồi vào một chỗ cạnh tường, người phục vụ đưa thực đơn cho Đồ Nam, cô không nhận, người kia lại đành phải đưa cho Thạch Thanh Lâm.

Anh vừa giở vừa hỏi: “Không thích ăn ở ngoài à?”

Đồ Nam đáp: “Bình thường, chỉ là không quen thôi.”

“Vậy bình thường cô ăn uống thế nào?”

“Tự nấu.”

“Lúc đi chếp tranh cũng thế à?”

“Là vì đi chếp tranh nên mới thế.”, phần lớn thời gian đều ở khu du lịch hoặc ở vùng núi, chỉ đành tự giải quyết vấn đề ăn uống.

Thạch Thanh Lâm bị cái kiểu hỏi một câu đáp một câu này chọc cười, hệt như thăm vắn, anh chọn hai món rồi lại hỏi tiếp câu nữa: “Có kiêng ăn gì không?”

“Ngoài cay ra thì thế nào cũng được.”

Thạch Thanh Lâm gật đầu, ngoài mù tạt ra thì ở đây chẳng có món nào cay cả, dựa vào chi tiết này thì có thể thấy, cô cũng thật dễ nuôi.

Quyển thực đơn được người nhân viên phục vụ mang đi.

Trong lúc chờ món, một đĩa điểm tâm được bung lên, là món tặng kèm.

Mấy miếng bánh được xếp trên chiếc đĩa gỗ sơn, rất tinh xảo, bên dưới lót bằng mấy cánh hoa màu hồng nhạt.

Thạch Thanh Lâm nói: “Màu này nhìn đặc biệt thật.”

Đồ Nam nhìn một lúc rồi bảo: “Màu này gọi là Đà Nhan.”

“Đà Nhan?”

“Là màu đỏ trên mặt, “Đà” là trạng thái say rượu, “Đà Nhan” chính là màu khuôn mặt lúc say rượu.”

Từ cô nói là cách gọi cổ, còn được gọi là Đà Hồng.

Thạch Thanh Lâm tiếp lời một cách tự nhiên: “Là màu mặt của cô vào đêm hôm đấy đúng không?”

Đêm hôm ấy.

Đồ Nam biết anh đang nhắc đến cái đêm cô say bí tỉ, chớp mắt một cái, cô hồ hững nói: “Lúc đấy trời tối thui, chắc anh nhìn nhầm rồi.”

“Thế à?”, giọng anh cười trầm thấp một cách quá đáng, “Đêm hôm đó tôi theo cô tận mấy tiếng, nhìn nhầm thế nào được?”

Nghĩ kĩ lại, sắc mặt cô khi ấy còn đậm hơn thế này.

Ánh mắt Đồ Nam lướt qua gương mặt anh trong giây lát, “Đi theo tôi sao phải nhìn mặt tôi?”

Câu này khiến tiếng cười của anh càng trầm hơn, “Chẳng nhẽ tôi nên nhìn chỗ khác?”

“...”, hình như đề tài đang dần chuyển sang hướng bất thường rồi.

Thạch Thanh Lâm thấy đủ rồi liền dừng lại, anh chỉ vào đĩa bánh, “Thử đi.”

Đồ Nam cầm đũa gấp một miếng, đưa vào miệng.

Ngòn ngọt, vừa mềm vừa dai, cô không mấy thích loại khẩu vị không rõ ràng này, ăn hết một miếng rồi đặt đũa xuống.

Cô hỏi Thạch Thanh Lâm: “Sao anh không ăn?”

“Tôi không thích ăn ngọt.”

Từ nhỏ Thạch Thanh Lâm đã bị quản rất nghiêm, gần như không động vào mấy thứ đồ ngọt.

Có người nói người thích ăn ngọt sẽ có tính cách rất tốt, dễ thỏa mãn. Anh cảm thấy không phải là không có lý, đúng là con người anh rất khó thỏa mãn.

Chưa được mấy phút, nhân viên phục vụ đã mang đồ ăn ra.

Đồ Nam thấy hơi nóng, liền cởi bỏ chiếc áo khoác mỏng trên người, vắt lên thành ghế.

Mấy hôm nay mưa nhiều, trời chuyển lạnh, lúc ra ngoài cô mặc thêm một cái áo, sau khi cởi ra thì trên người chỉ còn một chiếc áo sát nách.

Thạch Thanh Lâm nhìn hai cánh tay trắng nõn cô đặt bên mép bàn, anh lần lên cổ tay, xoay lại dây đồng hồ, “Về buổi thử nghiệm hôm nay, cô vẫn không có gì muốn nói à?”

Đồ Nam cầm đĩa lên, “Tôi chỉ nhìn ra được là, game và bích họa gần như là không hòa nhập với nhau được.”

Anh khẽ chớp mắt, “Chúng tôi sẽ cho thử trong nội bộ thêm chút nữa.”

“Tranh như thế không được tính là bích họa, thử nữa cũng chẳng có ý nghĩa gì.”

Thạch Thanh Lâm nhìn cô, “Chúng tôi đã tạo ra được hiệu ứng như bích họa rồi.”

Đồ Nam tiếp lời: “Không tạo ra được hiệu ứng như bích họa thực thụ.”

Kỹ thuật chép hiện đại đã phát triển rất nhiều, có rất nhiều công cụ khoa học có thể hỗ trợ cho người thợ đạt được hiệu quả phục chế tốt nhất, nhưng vẫn kém xa bích họa truyền thống.

Máy móc là thứ vô tri, con người mới sống động, chỉ có con người mới có thể cảm nhận được tranh do con người tạo ra.

Thạch Thanh Lâm cười, cũng cầm đĩa lên, “Ăn trước đã, ăn xong tôi sẽ về xử lý.”

An Bội về đến công ty cũng đã là mười giờ tối.

Lúc rời quán net, Phương Nguyễn cứ đeo bám đòi mời cô đi ăn, vất vả lắm cô nàng mới thoát khỏi anh chàng, giờ quay về công ty, cứ tưởng đã muộn rồi, không ngờ lại vừa vặn gặp Thạch Thanh Lâm ở cửa chính.

Cô nàng nhìn hướng anh vừa đi tới, “Anh vừa đi tiễn Đồ Nam à?”

Thạch Thanh Lâm “ừ” một tiếng.

“Cô ấy nói thế nào?”

Thạch Thanh Lâm vừa đi vừa nói: “Phản hồi của cô ấy còn không tốt hơn cả đám người chơi.”

An Bội hậm hực: “Ra quân bất lợi.”

Thạch Thanh Lâm cười trong tiếng thở dài, “Cô biết mà, cảm nhận của một người rất khó truyền sang cho được người khác, cho dù là có cô ấy kiểm định, nhưng bộ phận tranh gốc cũng chỉ có thể miễn cưỡng làm được giống cô ấy thôi, chứ không bao giờ có thể là chính cô ấy.”

Mà thứ hợp ý anh lại chính là cảm giác ấy của cô.

Cô có thể phục chế bích họa, mà người của bộ phận tranh gốc lại không thể phục chế được cô.

An Bội bĩu môi, “Thế thì hết cách, lượng công việc lớn như thế, không thể để một mình cô ấy làm được, chúng ta cũng chẳng có nhiều thời gian để kéo dài thêm nữa.”

Thạch Thanh Lâm nhéo ấn đường, đi về phía sảnh lớn.

Ai cũng biết, thời gian đối với một trò chơi điện tử quan trọng đến nhường nào.

An Bội đi theo sau bảo: “Từ thông tin phản hồi hiện giờ thì có thể thấy, cũng chỉ đành thay đổi phong cách thôi.”

Thạch Thanh Lâm không đáp lời, dường như anh đang cân nhắc về lời đề nghị này, đến khi gần đi tới thang máy, anh mới nói một câu: “Nhưng đây là người mà không dễ gì tôi mới mời đến được.”

“Hả?”, An Bội nhìn anh với vẻ ngơ ngác, biết suy nghĩ của anh lại xoay chuyển đến một chốn vô danh nào đó, mà nghe giọng điệu lại như đang cảm thán này, thì có vẻ đúng là chẳng còn cách nào khác rồi.

Thạch Thanh Lâm không nói thêm gì nữa.

-----oOo-----

Chương 23

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 23

Rót cuộc Đồ Nam vẫn rất để ý đến việc xử lý sau khi tiến hành thử nghiệm. Ngày hôm sau, cô đến công ty từ rất sớm.

Xuyên qua sảnh chính, thấy cửa thang máy chuẩn bị khép lại, cô vội vàng bước nhanh đến, lách người tiến vào.

Chỉ có một mình An Bội đang đứng bên trong.

Đồ Nam đứng ngay cạnh cửa, cô nàng đứng ở góc trong cùng, hai người đối diện nhau theo một đường chéo.

Nhìn nhau chằm chằm gần một phút, An Bội không nhìn được nữa, phải nói: “Cô nhìn mặt cô xem, căng bóng bao nhiêu, cô lại nhìn mặt tôi đi!”, cô nàng chỉ vào mặt mình, “Tôi sắp biến thành bà cô già rồi!”

Đồ Nam vừa nhìn đã biết đêm qua cô nàng thiếu ngủ trầm trọng, quầng thâm dưới mắt hiện rõ mồn một. Cô bước hai bước lại gần cô nàng rồi bảo: “Thật à, để tôi xem nào.”

Vốn dĩ An Bội chỉ nói một câu băng quơ, không ngờ cô lại ghé vào nhìn thật.

Không chỉ dùng mắt, Đồ Nam còn đưa tay nâng cằm cô nàng lên, nhìn trái ngó phải, nhìn kỹ từng chút một.

“Vẫn ôn mà, vẫn là mỹ nhân.”

An Bội gạt tay cô ra, lùi lại phía sau một bước, “Cô đùa tôi đấy à!”

Đồ Nam trầm nghĩ quả nhiên là rất đáng yêu, bèn cười bảo: “Nói thật, nếu tôi mà là Phương Nguyễn, tôi cũng sẽ thích cô.”

“Bớt nhắc đến anh ta với tôi đi!”, An Bội trợn trừng mắt, xuất phát từ sự không phục, cô nàng cũng đưa tay lên sờ mặt cô, “Sao cô trắng thế?”

Phụ nữ thường có thói quen để ý nhiều đến ngoại hình của những người phụ nữ khác, cô nàng cũng đã quan sát Đồ Nam không chỉ mới một lần.

Rất nhiều người khi nhìn người khác sẽ chú ý đến vóc dáng đầu tiên. Do thói quen nghề nghiệp, Đồ Nam thường xuyên mặc quần dài, cơ thể cô mảnh khảnh, vóc người lại không hề thấp, hai chân vừa thẳng vừa thon, mặc kiểu quần gì cũng hợp. Nhưng thật ra ưu điểm lớn nhất trên người cô lại chính là làn da, trời sinh trắng đến nỗi phơi nắng cũng không đen được, nhìn lâu còn có cảm giác hơi nhợt nhạt ốm yếu, mà đặc biệt là cực kỳ mịn màng. Mái tóc đen nhánh dài qua vai, kết hợp cùng với làn da thì tuyệt đối phù hợp với hình tượng của cô.

Đồ Nam nói: “Thật ra là tôi đánh phấn đấy.”, vừa nói, cô vừa đưa tay lên mặt quẹt một cái, nhưng chẳng quẹt ra được cái gì.

An Bội trợn ngược mắt.

Mãi nói chuyện không để ý thấy thang máy đã dừng, có người từ ngoài bước vào, còn kêu lên một tiếng đầy hưng phấn “Ồ wow!”.

Đồ Nam quay đầu lại, phát hiện ra người vừa vào là Tiết Thành.

“Quý công ty thú vị thật, mới sáng ngày ra đã bùng nổ thế này rồi.”, anh ta chỉ vào hai cô gái, băng quơ buông lời trên ghẹo.

Đồ Nam không thân quen với anh ta, thấy anh ta nói chuyện mà chỉ nhìn An Bội, bèn đứng dẹp sang một bên.

An Bội hỏi Tiết Thành: “Sao anh Tiết đến sớm thế?”

“Đến tìm boss của cô hỏi thăm tiến độ, cô biết mà, cậu ta là hiện thân của quỷ hút máu người, không ăn không uống không ngủ nghỉ cũng chả làm sao cả, nghe nói tối qua còn kéo cả công ty ở lại đánh giá buổi thử nghiệm, đến cả phía đầu tư còn phải chú ý.”

Đồ Nam lẳng lặng nghe cuộc đối thoại của họ.

“Đỉnh” một tiếng, thang đã đến.

Tiết Thành ra trước, lúc đi lướt qua Đồ Nam còn cười với cô.

Thấy An Bội chuẩn bị ra, Đồ Nam giữ cô nàng lại, “Đêm qua mọi người lại thử thêm lần nữa à?”

Nhìn An Bội có vẻ không muốn nói, “Đại khái thế.”

“Kết quả thế nào?”

“Dù sao thì cô cũng sớm biết thôi, tôi vào làm trước đây.”, cô nàng vội vàng rời khỏi thang máy.

Thấy cô nàng như vậy, trong lòng Đồ Nam đã có suy đoán, chắc chắn là kết quả vẫn không tốt lên chút nào.

Có lẽ do đêm qua cả công ty phải tăng ca, nên dù đã sáng nhưng chẳng thấy người đi lại.

Đồ Nam bước vào văn phòng của bộ phận tranh gốc, trưởng bộ phận Cao đang ngồi vẽ. Trên bàn trải tờ giấy vẽ dài nửa mét, anh ta đang vùi đầu thêm màu cho tranh, hai mắt gần như dí sát vào trang giấy.

Lúc Đồ Nam nhắc chân đi đến bên cạnh, anh ta bỗng ngẩng đầu dậy, nhanh chóng dùng tay che bản thảo, còn nhanh nhẹn rút một tờ tranh khác đặt lên trên rồi đứng thẳng dậy hỏi: “Hôm nay cũng có buổi thẩm định à?”

Anh ta cũng bận rộn suốt cả đêm, chỉ ngủ được mấy tiếng, còn đang hoài nghi có phải mình mơ màng đến nỗi quên cả lịch làm việc hay không.

“Không có, tôi đến xem vài thứ.”, Đồ Nam không nhìn rõ anh ta vẽ gì, cô đi đến kệ tủ tài liệu đặt sát tường, vừa xem vừa hỏi: “Những bản vẽ gốc trước đây các anh vẽ cho game có được lưu lại không? Tôi muốn xem thử.”

“Có thì có, nhưng mà cô muốn xem để làm gì?”, trong lúc nói, trưởng bộ phận Cao đã đi đến lấy giúp cô.

“Không có gì, chỉ xem thôi.”

Đồ Nam nhìn theo tay anh ta với đến gần trên cùng, thân mình anh ta hơi mập, cũng không quá cao, giờ tay lên với được một lúc lại phải bỏ tay xuống.

Cô kéo cái ghế đến rồi bảo: “Thôi, để tự tôi tìm vậy.”

Trưởng bộ phận Cao dừng tay, nhường chỗ cho cô.

Đồ Nam giẫm lên mặt ghế mà đứng, độ cao vừa vặn, cũng không mang hẳn xuống mà đứng yên đó xem, muốn xem bản nào thì rút bản ấy.

Kiểm Phi Thiên là một trò chơi điện tử có cốt truyện rất trọn vẹn, đương nhiên tranh gốc liên quan đến cốt truyện cũng rất nhiều, chủ yếu là bản thảo về cảnh quan và NPC[1], đây đều là cấu trúc cơ bản hình thành một trò chơi điện tử, cũng chính là phong cách của nó.

[1] Non-player character: Nhân vật không phải là người chơi, và người chơi cũng không thể điều khiển được.

Thật sự Đồ Nam cảm thấy bích họa truyền thống và game là hai thứ không thể kết hợp được, nhưng với công việc, cô không thể qua quýt. Cô đã xem hết toàn bộ cốt truyện, buổi thử nghiệm tối qua lại thúc đẩy khiến cô phải đến đây để hiểu được đặc điểm hình ảnh của trò chơi này một cách nhanh nhất có thể.

Việc này với chép bích họa thật ra chẳng mấy khác biệt. Để chép được một bức bích họa đẹp, cô cũng thường xuyên phải nghiên ngẫm nghiên cứu bối cảnh của thời đại xuất hiện bức tranh, thậm chí cả nguồn gốc của nó, nếu có điều kiện còn nghiên cứu cả về họa sĩ vẽ ra nó nữa, album trong điện thoại của cô lưu rất nhiều tài liệu.

Còn về game, từ nhỏ tới giờ, đây vẫn luôn là lĩnh vực cô chẳng có chút kiến thức gì.

Trưởng bộ phận Cao không tiện vẽ trước mặt cô, chỉ đành đứng bên cạnh, lại chột ngoảnh đầu thì thấy có người bước vào.

Thạch Thanh Lâm vừa vào đã nhìn thấy Đồ Nam, dáng người cô vốn cao, giờ đứng trên ghế lại càng lênh khênh.

Trưởng bộ phận Cao định lên tiếng, nhưng lại bị anh giơ tay ngăn cản.

Anh rút bản thảo trên bàn, cuộn tròn lại, rồi ngược mắt nhìn Đồ Nam.

Đồ Nam đưa lưng về phía anh, cúi đầu xem rất tập trung, chẳng hề phát hiện ra có một người vừa vào.

Cô đang xem một cuộn tranh, vừa xem vừa xoay, một đầu của cuộn tranh rũ xuống, gần tuột ra một đoạn dài. Sợ làm hỏng tranh, cô đưa một tay xuống đỡ, hai mắt vẫn dán vào bức tranh, mò mẫm mãi vẫn không cầm được, mất thăng bằng, cả người thoáng chao đảo.

Một bàn tay đưa ra đỡ lấy thắt lưng cô, nhân thể cảm cả đầu cuộn tranh nhét vào tay cô.

“Cảm ơn, anh cứ làm việc đi.”, cô nhận lấy, vẫn tưởng là trưởng bộ phận Cao.

Thạch Thanh Lâm nhìn cô vài giây, lại quay sang lắc đầu với trưởng bộ phận Cao, rồi đi ra khỏi cửa với nét mặt nghiêm nghị.

Có tổng cộng khoảng hơn trăm bản thảo được lưu lại, mỗi một bản đều rất dày.

Trong hơn một tiếng, Đồ Nam đã xem hết những gì có thể xem được. Cô đặt chân xuống đất, xoay xoay cổ chân nhức mỏi, lại phát hiện ra bức bản thảo trên bàn trưởng bộ phận Cao không còn nữa.

“Anh vẽ xong rồi à?”

“À ừ, phải, lúc cô đến là đã gần xong rồi.”, trưởng bộ phận Cao sợ cô lại nhắc đến chuyện phê duyệt bản thảo.

Đồ Nam không hỏi nữa, trong lòng thì vẫn nghĩ về bức tranh nhìn thấy lúc mới tới, cô khẽ gật đầu rồi rời đi.

Sau vài phút, đến trước cửa thang máy, Đồ Nam lại gặp Tiết Thành, có vẻ anh ta đang định đi.

“Chào nhé em gái.”, anh ta vẫn nhớ chuyện cô làm ở quán net.

Đồ Nam khẽ nhú mày, “Tôi không có anh trai nào như anh cả.”

Bỗng nhiên Tiết Thành lại nhớ đến cái lần đứng ở ngoài quán net, Thạch Thanh Lâm nói không trêu được cô, giờ thì anh ta tin rồi. Anh ta cười bảo: “Tôi không có em gái, nếu cô thích nhận tôi làm anh cũng được.”

Đồ Nam biết anh ta đang đùa, cũng chỉ cười cười chứ không tiếp lời nữa.

Dưới nách Tiết Thành có kẹp một ống đựng tranh, cô nhìn thấy, bèn hỏi: “Các anh bàn chuyện bản tranh phác thảo à?”

“Phải.”, Tiết Thành nói: “Đêm qua họ thức đêm để quyết định hình thức cho bản thảo, tôi mang về cho phía đầu tư xem.”, nói rồi còn cười bảo thêm: “Thật ra đám tư bản chẳng nhất thiết muốn xem đâu, cái họ quan tâm chỉ là tiền của họ có sinh lời hay không mà thôi, mang về cho có lệ ấy mà.”

Đồ Nam nhìn chằm chằm ống tranh, “Cho tôi xem một chút được không?”

Tiết Thành thoải mái đưa cho cô, “Cô là cố vấn nghệ thuật, hẳn là phải xem rồi chứ.”

“Xem thêm lần nữa.”, Đồ Nam băng quơ đáp, mở nắp đây, rút tờ bản thảo ra.

Nhìn lướt qua toàn bộ bức tranh, cô hỏi: “Vừa nãy anh nói là họ mất cả đêm bàn bạc để cho ra bản thảo này?”

“Thấy bảo thế.”, không biết có phải là cảm giác sai hay không, nhưng Tiết Thành cứ cảm thấy sắc mặt cô dần lạnh đi, “Vẫn rất đẹp nhỉ?”

Đường nét trong tranh vô cùng lưu loát, nhân vật và cảnh tượng đều tinh tế, màu sắc cũng rất tươi sáng. Một người không hiểu nghệ thuật như anh ta đơn thuần chỉ nhìn ngắm bằng mắt, cũng có thể cảm nhận được nó rất đẹp.

“Ừm, đúng là rất đẹp.”, Đồ Nam nhếch khóe môi, nhét bản thảo lại, đóng nắp ống rồi trả cho anh ta.

Tiết Thành nhận lấy, “Đến giờ tôi vẫn rất tò mò tại sao Thạch Thanh Lâm lại khai quật ra cô, con người cậu ta, kén chọn vô đối, tôi quen biết cậu ta nhiều năm, rất hiếm người lọt được vào mắt cậu ta, cô là người đầu tiên tôi gặp được đây.”

“Thế à?”

“Đương nhiên.”, Tiết Thành đón được chuyển thang xuống, “Tôi đi trước đây, tạm biệt nhé em gái.”

“Không tiễn.”, Đồ Nam nhìn anh ta đi vào thang máy, đợi tới khi dừng lại, cô mới ấn nút gọi thang lên.

Lúc Thạch Thanh Lâm đến bộ phận tranh gốc một lần nữa, thì phát hiện Đồ Nam đã rời đi từ lâu rồi. Mà khi anh quay về tầng cao nhất, lại thấy cô đang ngồi trong văn phòng của mình. Cả hai cùng lỡ mất một bước.

“Tôi tưởng cô đã về rồi.”, anh khép cửa lại.

Đồ Nam đứng trước khung cửa sổ, khẽ gật đầu, “Tôi cũng nên về rồi.”

“Hôm nay đến sớm, mà về cũng sớm à?”

“Đương nhiên, có lẽ ở đây không cần đến tôi nữa.”

Bước chân Thạch Thanh Lâm khựng lại, anh dừng trước bàn làm việc, “Tại sao?”

Đồ Nam đưa mắt nhìn qua, “Bản thảo của anh đổi phong cách rồi đúng không?”

Thạch Thanh Lâm mím môi, đã hiểu là có chuyện gì rồi.

“Tôi đang định nói chuyện này với cô.”

“Không cần đâu, tôi nhìn thấy rồi.”, Đồ Nam cười khẽ một tiếng, “Không tệ, rất hợp với phong cách tranh trong game của anh.”

Thạch Thanh Lâm bắt giác cắn chặt hàm dưới.

Đây thật sự là một quyết định vô cùng khó khăn. Không dễ gì anh mới mời được cô gái này về, chính anh cũng cảm thấy bùi ngùi, nhưng đêm qua tiến hành thử nghiệm lại, kết quả vẫn chẳng mấy lý tưởng, phía đầu tư lại tạo áp lực, thời gian còn dư thì không nhiều.

Tất cả các bộ phận phải họp thông đến bốn giờ sáng, gần như mọi người đều tán thành với ý kiến này.

Thân là người điều hành, anh buộc phải giải quyết.

“Đồ Nam, tôi cảm thấy với điều kiện tiên quyết là giữ lại cảm giác tranh của cô, thì có thể thử thay đổi một chút.”

“Nhưng anh đã sửa mất tinh hoa của bích họa truyền thống.”

Đột nhiên Đồ Nam nghĩ đến cuộc thi kia, khi ấy cô từng cảm thấy chẳng qua họ chỉ dùng bích họa để làm trò, dù sao cũng chỉ là công ty game, căn bản là không thể thật sự theo đuổi cái gọi là hiệu quả và tinh hoa của bích họa truyền thống. Người đàn ông này đã từng khiến cô hoài nghi liệu có phải bản thân đã đánh giá sai hay không, nhưng giờ xem ra, vẫn không hề sai.

Thạch Thanh Lâm im lặng mãi một lúc lâu, anh rất ít khi tranh luận trực tiếp với phụ nữ.

Khẩu khí của Đồ Nam mỗi lúc một cứng rắn, còn anh lại mỗi lúc một bàng hoàng.

“Tranh tác động đến lựa chọn của người chơi, trực tiếp nhất là ảnh hưởng đến sự đánh giá tính đáng chơi. Đối với một trò chơi điện tử mà nói, không đáng chơi là đòn trí mạng.”

Bỗng nhiên anh cười, “Đồ Nam, chung quy tôi vẫn là thương nhân, mà game cũng là một thương phẩm.”

Đồ Nam gật đầu, đương nhiên, anh đã từng nói về sự quan trọng của vật chất trước mặt Phương Tuyết Mai. Anh là một nhân vật xuất chúng trong thương giới, dựa vào lập trường của anh mà nói, hẳn là đưa ra quyết định gì cũng đúng cả.

“Anh nói đúng, tôi hiểu. Vậy sao anh còn mời tôi đến? Tôi lại chẳng phải thương nhân.”

Cô tháo chiếc thẻ trên cổ xuống rồi ném qua.

Kỳ thử việc kết thúc rồi.

Thạch Thanh Lâm đón lấy bằng một tay, cánh cửa khép lại ngay trước mặt.

-----oOo-----

Chương 24

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 24

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, cả thành phố đã bước vào giai đoạn chuyển mùa, những cơn mưa dầm liên miên quét qua mọi đường to ngõ nhỏ.

Cứ đến thời điểm này là Phương Tuyết Mai lại đau nhức đủ chỗ, nhưng vẫn nhớ chuyện Đồ Nam đang ở một mình, ăn gì uống gì cũng phải gửi qua cho cô một ít.

Hôm nay cũng thế, tiếc là chưa ngồi được lâu thì đã thấy đau lưng.

Đồ Nam đưa bà đến thẳng bệnh viện, Phương Tuyết Mai ngại tốn kém, cần nhàn mãi cả buổi, sau cùng mới miễn cưỡng đồng ý đi đến bệnh viện bốc mấy thang thuốc điều trị theo Đông y.

Lúc hai người đến nơi là mười giờ sáng, đợi bên ngoài phòng thuốc, đã có cả hàng dài xếp sẵn rồi.

Chẳng dễ gì mới nhích được đến đầu hàng, đứng lâu mỗi, một tay Phương Tuyết Mai đỡ lưng, một tay vịn vào khuỷu tay Đồ Nam, vừa hay nhìn lên mặt đồng hồ điện tử treo trên tường hiển thị hôm nay là thứ Sáu, là ngày đi làm. Bà không biết thời gian đi làm cụ thể của Đồ Nam, bình thường bà hay đến nhà cô ngoài những giờ mọi người đi làm hay mới tan làm, hôm nay cũng đến từ sớm, nhưng lại phiền tới tận giờ này, chỉ sợ ảnh hưởng đến công việc của cô.

“Tiểu Nam, cháu vẫn còn phải đến công ty game làm đúng không? Mau đi đi.”

Đồ Nam đáp: “Không sao đâu, cháu không phải đi nữa rồi.”

Phương Tuyết Mai ngỡ ngàng, “Sao lại thế? Dì nhớ là cháu mới vào công ty họ được hơn một tuần mà, sao đã thôi rồi?”

“Chẳng sao cả, do ý tưởng không hợp nhau thôi.”

“Đám thanh niên bọn cháu, lúc nào cũng có cả đồng lý do, cái cậu Hy Nghệ Âu kia được lắm đấy, sao bảo thôi là thôi được?”

Đồ Nam ngẫm nghĩ một lúc mới hiểu từ bà nói là “CEO”, do phát âm không chuẩn nên thành ra thế, cảm giác rất buồn cười, “Rất được ở điểm nào ạ?”

“Điểm nào cũng được cả, vừa nhìn đã biết là người có giáo dưỡng, nhưng kiểu người như thế chắc chắn có tiêu chuẩn rất cao. Cháu đừng nghi ngờ, dì sống quá nửa đời người rồi, chả nhẽ lại nhìn không chuẩn.”

“Không nghi ngờ.”

Đồ Nam thâm nghĩ, mắt nhìn chuẩn thế nào mà lại nhìn trúng kiểu người như bố cô chứ.

Phương Tuyết Mai còn muốn nói tiếp, nhưng đã đến lượt bà, chỉ đành ngừng lại.

Đồ Nam đưa đơn thuốc ra, một vị bác sĩ trẻ nhìn thoáng qua, rồi quay người lại nhanh nhẹn bốc thuốc, loáng một cái đã được một bọc thuốc to. Phương Tuyết Mai định đỡ lấy, nhưng nhận ra bà là bệnh nhân, vị bác sĩ kia liền đưa cho Đồ Nam, “Thôi cứ để con gái bác cầm cho.”

Phương Tuyết Mai vừa nghe thấy thế đã cười toe toét, “Làm gì có phúc đấy, đây mà là con gái tôi thật thì tôi vui chết mất.”

Đồ Nam cười, xách bọc thuốc, đỡ bà đi ra.

Có lẽ từ “con gái” đã kích thích điểm phản xạ của Phương Tuyết Mai, khiến bà chợt nhớ đến Đồ Canh Sơn, bà vừa đi vừa bảo: “Nhắc đến mới nhớ, đã mấy ngày rồi bố cháu không nhận điện thoại của dì.”

Đồ Nam nói: “Chắc là dạo này tòa soạn đang nhiều việc.”

Cô vẫn luôn không can thiệp vào chuyện của hai người trung niên, gặp phải vấn đề này cũng chỉ có thể an ủi bà như vậy thôi.

Phương Tuyết Mai lại nói: “Nếu mà bạn thật thì cũng chẳng phải lo, chỉ sợ là lại đau đầu chóng mặt gì thôi, mấy hôm nay thời tiết cứ làm sao ấy, dễ đổ bệnh lắm, sốt ruột ghê cơ.”

Đồ Nam không đáp lời.

Vừa đi vừa dìu bà ra khỏi bệnh viện, tới chỗ đợi xe, sắc trời chuyển âm u sầm sì, xem ra là sắp mưa đến nơi rồi.

Đúng lúc này, Phương Tuyết Mai lại nhắc đến vấn đề ban nãy: “Cháu không đi làm thật à? Lúc đấy người ta tha thiết mời cháu...”

Đồ Nam ngắt lời bà: “Sắp mưa rồi, cháu không mang ô, còn không về nhanh là ướt đấy.”

Phương Tuyết Mai chỉ đành thôi, bà rút tay ra khỏi khuỷu tay Đồ Nam, “Dì tự về được rồi, cháu không cần tiễn đâu, không thì lại phải vòng đi đường xa.”

“Dì về một mình được không?”

“Được mà, cháu cứ làm như dì không đi nổi không bằng ấy, cháu nhìn xem, dì vẫn ổn mà.”, Phương Tuyết Mai đi hai bước cho cô xem.

“Vây được rồi.”, Đồ Nam đành bắt xe cho bà, tranh thủ cho bà về đến nhà trước khi trời đổ mưa.

Phương Tuyết Mai ngồi vào xe, nhận lấy bọc thuốc trong tay cô, “Nếu cháu không đến công ty nữa, thì giờ rảnh rồi rồi, hay là về huyện đi...”, nói đến đây, bà lại thôi, “Thôi vậy, cháu cứ coi như dì chưa nói gì cả nhé.”

Đồ Nam đoán bà muốn bảo cô về thăm bố, nhưng coi như không biết, cô vẫy tay, “Về cẩn thận nhé dì.”

Phương Tuyết Mai cũng vẫy tay, rồi đóng cửa lại, xe bắt đầu lăn bánh.

Đồ Nam đứng thẳng dậy, đợi một chiếc xe khác.

Con đường trước mặt vốn đang trong quá trình sửa chữa, hiện giờ lại phải tạm ngừng do mưa, một nửa đường bị chặn bởi những biển báo đen vàng, mặt đường lổ chỗ vài vũng nước, thỉnh thoảng có xe đi qua lại làm nước đọng bắn tung tóe. Bên dưới trạm chờ xe buýt có khá đông người đứng đợi, ven đường phía sau trạm có mấy chiếc xe, ngoài cùng là một chiếc SUV đen.

SUV, màu đen.

Lúc đảo mắt qua chiếc xe đó, Đồ Nam bất giác nhìn sang khu thương mại đối diện, đủ loại biển quảng cáo, mà ngay trước mặt cô là một quán Starbucks.

Thật ra khắp thành phố đầy những chiếc xe tương tự.

Cô thu tầm mắt, tiếp tục nhìn xem có chiếc taxi nào đi ngang qua không.

“Anh ơi?”

Thạch Thanh Lâm quay đầu lại, cô nhân viên Starbucks đang chờ anh order.

“Không đường, cảm ơn.”

“Vâng ạ, cảm phiền chờ một chút ạ.”, lúc ra hóa đơn, cô nhân viên vẫn nhìn anh bằng ánh mắt đong đầy nét cười.

Thạch Thanh Lâm thanh toán xong, quay đầu lại, xuyên qua tấm cửa kính nhìn sang phía đối diện, Đồ Nam đang đứng đó, anh vừa liếc mắt đã nhận ra.

Hôm nay cô mặc một chiếc áo dệt kim màu vàng xám, trông khá thoải mái, chẳng mấy nổi bật giữa một ngày thời tiết âm u như thế này, nhưng cách một con đường, anh lại vừa nhìn đã nhận ra cô.

Có lẽ dáng người cao gầy của cô đã để lại dấu ấn quá sâu trong đầu anh rồi.

Anh nhìn về phía sau Đồ Nam, nơi đó là một bệnh viện, không biết có phải cô mới đi từ đó ra hay không, nhưng trông thì có vẻ không ốm đau gì.

Trong tầm mắt, Đồ Nam đứng yên đó, chăm chú nhìn đường, từ đầu đến cuối không hề liếc sang hướng bên này.

Mà chỉ trong chốc lát, cô đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên trời, rồi giơ tay che lên đỉnh đầu.

Thạch Thanh Lâm cũng nhìn ra bên ngoài mới phát hiện trời đã đổ mưa.

Xem ra hôm nay cô lại không mang ô rồi.

“Xong rồi anh ơi, cà phê của anh đây ạ.”

Thạch Thanh Lâm quay đầu lại nhận cà phê, đi tới cửa, cầm theo ô của mình bước những bước lớn ra phía bên ngoài.

Bung ô đi tới bên đường, lại phát hiện ra Đồ Nam không còn đứng ở phía đối diện nữa, anh đưa mắt tìm một lát thì nhìn thấy cô đã chạy về một hướng khác rồi.

Anh đi về hướng đó mấy bước, cách một con phố nhìn thấy cô đi vào trạm tàu điện ngầm, nhoáng một cái đã chẳng thấy bóng dáng đâu nữa.

Trước đây sao lại không phát hiện ra cô chạy nhanh như thế nhỉ?

Anh đứng yên tại chỗ, nhấp một ngụm cà phê rồi mới xoay người quay về.

Vào xe, Thạch Thanh Lâm lại phát hiện ra chiếc di động bị anh quăng trên ghế đang không ngừng đổ chuông.

Anh vừa khởi động xe, vừa đeo tai nghe bluetooth, giọng An Bội dội ngay ra: “Thạch tổng! Tôi sắp bị các trưởng bộ phận tra khảo đến phát điên rồi đây, anh giải thích xem tại sao đột nhiên lại muốn tạm dừng dự án đi?”

“Tôi cần phải cân nhắc lại đã.”

“Anh vẫn cân nhắc suốt từ sau khi Đồ Nam đi rồi đấy.”

“Ừm.”

“...”, có lẽ An Bội bị anh làm cho nghẹn họng, vậy mà lại không nói thêm gì nữa.

“Không còn chuyện gì nữa thì cúp máy đây.”, Thạch Thanh Lâm gõ tai nghe xuống, tiện tay vứt sang bên cạnh.

Xe lăn bánh, cảnh vật xung quanh thì thụt lùi lại phía sau, còn người thì phải tiến về phía trước.

Thạch Thanh Lâm cũng không rõ liệu bản thân mình liệu có đang tiến về phía trước hay không nữa.

Mục tiêu của anh vẫn luôn rất rõ ràng, yêu cầu cũng rất cụ thể, nhưng từ sau khi gặp được Đồ Nam lại xuất hiện rất nhiều sai khác.

Chút sai khác đó có thể gây ra hậu quả gì, anh cần phải cân nhắc cho rõ ràng.

Trời đổ mưa làm giảm không ít người đi lại, ra đường không cần phải chen chúc nữa.

Thạch Thanh Lâm lái xe hơn ba mươi phút không chút trở ngại, cuối cùng dừng lại ở bên ngoài một tòa nhà thương mại ở trung tâm thành phố.

Tòa nhà đồ sộ, là một trong những minh chứng cho sự phồn thịnh của thành phố này.

Tiết Thành đã chờ sẵn ở khu nghỉ chân tại sảnh chính, điều thuốc lá trong tay vừa hay cháy hết, đang cầm bao thuốc lên định lấy điều mới thì thấy anh đến.

Thạch Thanh Lâm ngồi xuống ghế đối diện anh ta, ngoắc một ngón tay chỉ về phía bao thuốc.

Tiết Thành ngạc nhiên, “Đúng là hiếm thấy, thế nào mà hôm nay cậu lại chủ động xin thuốc vậy?”

“Có chút chuyện phiền lòng.”

“Phiền lòng? Đáng đời cậu, đã làm xong bản thảo rồi, đang yên đang lành tự dưng lại đòi tạm dừng dự án, tôi chờ xem lát nữa cậu giải thích thế nào trong cuộc họp.”, Tiết Thành nói xong mới đưa bao thuốc cho anh, lại rút cả bật lửa trong túi quần ra đưa cùng.

Thạch Thanh Lâm cười một tiếng, ngậm điều thuốc vào miệng, một tay châm lửa.

Nỗi phiền muộn của anh đâu chỉ có thế.

Tiết Thành nhìn anh một lát, hai đầu mày nhú chặt lại, “Tôi không biết cậu với Đồ Nam giải tán thế nào, nhưng cậu cũng đâu nhất thiết phải vì một cô gái mà rầu rĩ như thế này?”

“Thế nào gọi là vì một cô gái?”, làn khói lượn lơ trước mặt Thạch Thanh Lâm, “Người tạo ra game là tôi, xử lý game này thế nào cũng là do tôi quyết định.”

“Vậy cậu không quan tâm đến phía tư bản à?”

“Có chứ, nhưng tôi phải quan tâm đến game của tôi trước đã, về điểm này, tư bản có hùn vốn nhiều thế nào cũng không thể tác động được.”

“...”, Tiết Thành sa sầm nét mặt, lần đầu tiên nổi giận với anh vì chuyện công việc.

Thạch Thanh Lâm liếc anh ta, “Cậu bày ra vẻ mặt gì thế? Nếu thật sự muốn tốt cho game thì nên tin tôi.”

Tiết Thành nhìn anh chằm chằm một lát, sau lại thờ dài, “Người như cậu, sớm muộn gì cũng quần chết tôi.”

Lúc Đồ Nam hốt hải chạy ra khỏi trạm tàu điện ngầm để về nhà, trời vẫn mưa rả rích không ngớt, cả người gần như ướt rượt.

Sống ở nơi biên cương khô hạn quá lâu, cô thường xuyên quên phải mang ô khi đi ra ngoài. Nếu lượng mưa ở đây được chuyển cho nơi đó thì tốt biết bao, sa mạc cũng hóa thành ốc đảo.

Vừa vào nhà là phải lập tức đi tắm, rồi thay quần áo, cô vẫn sợ sẽ bị cảm nên liền mở tủ tìm hộp trà, kết quả là chỉ tìm thấy trà cỏ tình nhân.

Lại còn là hộp trà đã dùng để bán cho Thạch Thanh Lâm dạo trước.

Thôi, không bận lòng nữa, cứ pha mà uống thôi.

Đồ Nam lấy cốc, bỏ lá trà vào, đang rót nước nóng vào thì điện thoại đổ chuông.

Cô đặt ấm nước xuống, lục tìm điện thoại trong đống quần áo ướt, còn chưa kịp ấn nút nghe thì điện thoại đã sập nguồn, lại đành phải đi tìm dây cáp sạc pin.

Kết quả là cắm sạc vào ổ mà vẫn chẳng thấy chút phản ứng nào, ấn thử công tắc mới phát hiện ra trong nhà mất điện rồi.

Khu nhà cũ phiền phức vậy đó, mới qua vài trận mưa mà đã không trụ nổi rồi.

Đồ Nam thờ dài một hơi, cầm điện thoại xuống lầu đi tìm ban quản lý.

Rót cuộc cũng được một lần nhớ mang ô ra ngoài, cô tiện tay cầm lấy cái ô ở ngay cửa, lại chính là chiếc ô cán dài Thạch Thanh Lâm cho mượn dạo trước.

Chiếc ô đen được bung ra, che kín đỉnh đầu, cô vừa đi vừa nghĩ liệu có nên trả lại cho Thạch Thanh Lâm hay không, đã không còn hợp tác nữa, cũng nên trả đồ về cho anh.

Huống hồ đây còn là ô của nhân vật tài ba trong thương giới.

Cô nghĩ, chỉ bằng cứ đến Phương Nguyễn mang qua đó là được.

Phòng trực của ban quản lý ở ngay công khu nhà, đến nơi Đồ Nam mới phát hiện ra họ đang xử lý rồi, phải gọi điện cho người đến sửa chữa.

Cô thu ô lại, dừng ở cạnh cửa cho ráo nước, hỏi mượn sạc của nhân viên làm việc bên trong để sạc điện thoại.

Chưa tới hai phút, điện thoại đã hồi sinh, mà gần như ngay lúc đó, tiếng chuông điện thoại lại vang lên.

Đồ Nam cầm điện thoại áp lên tai, “alo” một tiếng, vừa nói vừa nhìn ra ngoài cửa.

Sắc trời âm u, cuối cùng cơn mưa cũng tạnh rồi.

-----oOo-----

Chương 25

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 25

Tám giờ tối, chuyến xe buýt từ thành phố về huyện đúng giờ vào bến, chiếc xe công kênh chậm chậm lăn bánh vào ô đỗ, “kít” một tiếng, như tiếng thở dài nặng trĩu khi xe phanh lại.

“Đến rồi!”, bác tài xế nhắc một câu như thường lệ, rồi xuống xe rời đi.

Đồ Nam đứng dậy khỏi dãy ghế sau cùng, nhắc túi đi xuống xe, một tay còn cầm điện thoại.

Ra khỏi trạm, ven đường chỉ có hai ba biển hiệu là còn sáng đèn, số người qua lại cũng có thể đếm trên đầu ngón tay. Dù sao cũng là nơi huyện nhỏ, đến cả đèn đường cũng chẳng sáng bằng đèn ở thành phố. Trong thành phố đã tạnh mưa, mà nơi này hình như còn chẳng có mưa, không khí oi bức, xung quanh như bị bao phủ bởi một tầng áp suất nặng nề.

Đồ Nam vừa đi vừa nhìn xem trên đường có taxi không, đúng lúc này, điện thoại bỗng có cuộc gọi đến.

Cô lập tức bắt máy, người ở đầu bên kia nói: “Xin lỗi phải thông báo với cô, ông Đồ Canh Sơn đã tự ý rời viện rồi ạ.”

Đồ Nam hỏi: “Tình hình của ông ấy nghiêm trọng lắm không?”

“Bị ngã, bị thương ngoài da và gãy xương, không tính là quá nghiêm trọng, nhưng vì ông ấy hôn mê trong lúc được đưa đến bệnh viện, nên tốt nhất là vẫn nên kiểm tra tổng quát. Cô là người nhà, hy vọng cô có thể khuyên ông ấy quay lại bệnh viện.”

Cuộc gọi kết thúc.

Cũng giống cuộc gọi cô nhận khi nãy, cuộc gọi này cũng đến từ phía bệnh viện.

Bệnh viện thông báo Đồ Canh Sơn gặp sự cố, cô phải vội vàng về đây.

Ai mà ngờ dự cảm của Phương Tuyết Mai lại chuẩn như thế, bà sợ bố cô có chuyện, vậy mà ông lại có chuyện thật.

Đồ Nam từ bỏ ý định bắt xe, tuy đã nhiều năm không về lại nơi này, nhưng vẫn quen thuộc đường sá, chỉ tầm mười phút đã đi được đến một con ngõ nhỏ.

Huyện nhỏ này nổi tiếng với những con ngõ chằng chịt, đan vào nhau như mê cung, nhưng chỉ cần đi đúng là có thể tiết kiệm đến mười phút.

Tới khi ra khỏi con ngõ cuối cùng, trước mắt Đồ Nam đã hiện ra một ngôi nhà.

Cổng nhà không khóa, chỉ khép hờ.

Cô đẩy cổng đi vào, trong sân sáng đèn, bốn phía đều được thắp sáng, trong bồn ở góc sân có trồng một cây đa, qua bao nhiêu năm, càng ngày tán lá càng um tùm.

Đồ Nam đứng lại dưới tán cây, hai tay nhắc bình nước lên, đang tưới nước vào bồn thì nghe thấy tiếng động, bèn ngoảnh đầu lại.

Trong nháy mắt, hai bố con nhìn nhau.

Chẳng có ngạc nhiên, cũng chẳng có vui mừng.

Đồ Nam nhìn thấy rõ, chỗ bị thương của ông là ở chân, chân phải đang bó thạch cao.

“Sao bệnh viện lại gọi mày đến?”, Đồ Canh Sơn đặt ấm nước xuống, chống nạng đi từng bước vào nhà.

Đồ Nam cũng im lặng vào theo.

Trong nhà có một bộ sofa cũ, trải một bộ đệm trắng, trên bàn bày la liệt túi thuốc, xem ra ông cũng mới quay lại chưa lâu.

Cô đặt đồ xuống, đi vào bếp, không ngoài dự đoán, lạnh tanh lạnh ngắt. Trong tủ lạnh chỉ còn lại một ít mì, mấy cọng rau xanh, còn chẳng có trứng gà.

Đồ Nam bật bếp đun nước, trong lúc đợi nước sôi thì nghe thấy bố ở ngoài nhận một cuộc điện thoại, cứ liên tục nói “Không sao!”, “Ồn mà!”, chẳng cần đoán cũng biết chắc chắn là do Phương Tuyết Mai gọi đến.

Tính Đồ Canh Sơn lập dị, không hề dễ gần, bao nhiêu năm nay đã chẳng còn qua lại với họ hàng thân thích, chỉ có nhà họ Phương là người quen thân thiết nhất ở thành phố này.

Cô vẫn luôn muốn bố sớm ngày nhận lời Phương Tuyết Mai thì tốt biết bao, nếu vậy thì người đến đây giờ này đã là Phương Tuyết Mai rồi. Chắc chắn dì Phương sẽ vô cùng vui sướng, bất kể là đau lưng mỗi gôi thế nào cũng sẽ vội vàng qua đây chăm sóc ông.

Đáng tiếc là ai cũng nhìn ra được, Đồ Canh Sơn với Phương Tuyết Mai vẫn chưa đến được bước ấy. Đồ Nam cũng biết, nếu như hồi nhỏ cô không nhận được sự chăm sóc chu đáo từ Phương Tuyết Mai, không nhận từng ấy ân tình, thì ông còn chẳng tỏ thái độ tốt như bây giờ.

Thế nên, trong chuyện tình cảm, bất kể là đến độ tuổi nào cũng khó mà lý giải được, cô cũng chỉ đành mặc kệ mà thôi.

Nước sôi, Đồ Nam bỏ mì vào, nhìn chăm chăm ngọn lửa.

Nước sôi, cuộn tròn những sợi mì lên.

Lúc cô bung mì ra, Đồ Canh Sơn đã nói chuyện điện thoại xong, đang uống thuốc. Ngoài bọc to bọc nhỏ thuốc mới, còn có thuốc đau dạ dày ông hay uống, lòng bàn tay đầy một vốc thuốc, ông bỏ cả vào miệng, rồi bung cốc lên uống một ngụm nước lớn.

Đồ Nam đặt mì xuống trước mặt ông, lại chẳng nói gì cả.

Đồ Canh Sơn cất thuốc đi, nhìn vào bát, trên vớt mì xếp mấy cọng rau xanh mướt.

Ông không động đũa, chỉ lạnh lùng hỏi: “Mày chạy về đây làm gì? Không phải mày đang vào làm trong công ty game à, còn tự vẽ được bích họa cơ mà, thế mà còn rảnh rỗi về đây hả?”

Sắc mặt Đồ Nam lạnh đi, cô cười khẩy, “Bố nói xem vì sao, chỉ vì bố là bố con, con là con gái bố!”

Mặt Đồ Canh Sơn biến sắc, ông bất giác ngậm miệng lại.

“Phiền bố nhanh chóng quay về bệnh viện.”, nói xong, Đồ Nam liền rời khỏi phòng khách.

Đồ Canh Sơn có quay về bệnh viện hay không Đồ Nam cũng không biết, dù sao thì sáng hôm sau cũng chẳng thấy ông đâu nữa.

Đồ Nam ăn xong bữa sáng, đi từ trong nhà ra ngoài sân cũng không thấy bóng dáng ông đâu, lại gọi điện thoại cho bệnh viện, bên đó nói không thấy Đồ Canh Sơn đến.

Chúng tỏ là không đi.

Cúp điện thoại, Đồ Nam do dự một hồi, cuối cùng vẫn đi vào phòng bố.

Cửa phòng không đóng, cô đứng bên ngoài ngó vào trong, lại phát hiện ra ông chẳng hề nằm nghỉ trong đó. Vừa định đi thì ánh mắt bỗng chạm phải một khung ảnh, cô bèn nán lại.

Ánh nắng sớm mai len qua khung cửa sổ hình thoi rọi vào, vừa vặn kết thành một chùm, hắt lên khung ảnh.

Bức ảnh trong khung là bức bích họa Phi Thiên thời Đường, có lẽ là cắt từ bản in trong một cuốn sách nào đó. Một đàn Phi Thiên[1], xiêm y lộng lẫy, cánh tay cuốn lụa, bay quanh đỉnh đầu Đức Phật. Có vị sà xuống, có vị bay lên, có vị tay cầm hoa, rải hoa, ca múa, tán tụng trong khi Đức Phật thuyết giảng.

[1] Phi Thiên (Tiên nữ, thiên nhân tán hoa) là biểu tượng của nghệ thuật Đôn Hoàng. Theo Phật giáo, Phi Thiên là hóa thân của Càn Thát Bà (Thần Thiên ca) có nhiệm vụ dâng hương, hoa, tán hoa, dâng đồ báu cúng dàng lên chư Phật, và Khẩn Na La (Thần Thiên nhạc) có nhiệm vụ ca múa, tấu nhạc trong thế giới Cực Lạc.

Tuy chẳng biết vì lý do gì, nhưng đây là bức bích họa mà bố cô thích nhất.

Đồ Nam nhìn một lúc thì nghe thấy ngoài sân có tiếng động, bèn đi ra khỏi phòng.

Cổng mở, Đồ Canh Sơn đã quay về, nhưng là được một người đàn ông trung niên đeo kính dìu về.

Đồ Nam đứng ở cửa nhìn, có chút ấn tượng, hình như là đồng nghiệp của bố cô.

“Đã ngã thành ra thế này rồi mà vẫn còn chạy ra ngoài, thôi ông đừng đến triển lãm nữa, cùng lắm thì để tòa soạn cử người khác đi là được rồi.”

Đồ Canh Sơn nói: “Sự kiện do một tay tôi chuẩn bị, tôi không đi thế nào được?”

“Thôi thôi, ông vì lo chuyện đấy nên mới bị ngã thành ra thế này đấy, không phải khoe tài ra nữa.”, vị đồng nghiệp đang nói thì nhìn thấy Đồ Nam, “Đây là con gái ông phải không? Đã lớn thế này rồi cơ à?”

“Ừ.”, Đồ Canh Sơn liếc Đồ Nam một cái, sắc mặt chẳng hiện rõ là ổn hay không.

“Ồ, tôi nhớ là con gái ông làm về bích họa mà, thế để con bé đi thay ông là được, con bé hiểu mà.”

Đồ Nam hỏi: “Đi đâu thế ạ?”

“Bố cháu ấy à...”, vị đồng nghiệp chỉ vào Đồ Canh Sơn, “Đạo trước bạn sắp bạn ngửa làm một cái triển lãm về bích họa liên kết với tòa soạn của bọn chú, kết quả là ngất xỉu, chân cứng thành ra thế này đây. Ông ấy không đi được nữa, cháu lại hiểu về bích họa, thay bố cháu đi chuyến này là được rồi.”

Đồ Nam đã hiểu, đây đích thực là việc mà bố cô vô cùng đam mê.

“Triển lãm vào hôm nay ạ?”

“Ừ, đúng hôm nay luôn.”

Đồ Canh Sơn hừ một tiếng không nặng không nhẹ, “Nó không làm bích họa nữa rồi, bảo nó đi triển lãm game may ra còn được.”

Tính phản nghịch trong cốt tủy Đồ Nam lại bỗng bị móc ra bởi tiếng hừ lạnh này, cô nói với vị đồng nghiệp kia: “Vừa hay cháu đang rảnh, cháu đi được ạ, phiên tòa soạn đưa bố cháu quay về bệnh viện là được ạ.”

Đồ Canh Sơn trợn mắt nhìn cô, nhưng ngại có người ngoài nên nhin không nói gì.

Vị đồng nghiệp kia lấy làm lạ bởi bầu không khí giữa hai bố con họ, gương gao cười, lại chẳng biết phải nói gì, chỉ đành dìu Đồ Canh Sơn vào nhà.

Đồ Nam nghe thấy Đồ Canh Sơn nhỏ giọng giải thích với đồng nghiệp: “Đừng nghe con bé nói linh tinh, tôi không sao đâu.”

Vị đồng nghiệp nói: “Thế thì ông cũng phải nghỉ cho khỏe đi, không phải lo chuyện khác nữa.”

Một lát sau, ông ấy đi ra, bắt tay với Đồ Nam, “Cháu là Đồ Nam phải không?”

“Vâng ạ.”

“Rồi, lát nữa qua bên đây thì ăn mặc lịch sự một chút là được.”

Vùng trung tâm của huyện này như một vòng tròn, đường đi quanh co, xung quanh là lớp lớp công trình, xen lẫn trong đó là một tòa kiến trúc mái cong phong cách giả cổ, trước cửa treo biển phòng triển lãm của huyện.

Hai giờ chiều, Đồ Nam xuống khỏi xe của tòa soạn, đi thẳng vào cửa.

Vị đồng nghiệp kia dẫn theo người của tòa soạn vào, có hai người khiêng thiết bị quay chụp xem chừng khá nặng, thoát nhìn trông rất chuyên nghiệp.

Đồ Nam không ôm quá nhiều kỳ vọng, kiểu triển lãm như thế này sẽ chẳng có nhiều người tới xem, tầng lớp phổ thông thường không mấy hứng thú, huống hồ lại còn là khu vực huyện nhỏ.

Đi vào bên trong, quả nhiên lác đác bóng người.

Cả một sảnh rộng lớn, vậy mà hầu như trống trơn.

Bích họa thực thụ rất khó để mang đi triển lãm, đương nhiên các bức bích họa ở đây đều là sản phẩm sao chép.

Bốn mặt tường treo đầy tác phẩm, có bức được đặt trong tủ kính, tính ra phải có đến hai ba chục bức. Đồ Nam quét hết một lượt thì phát hiện ra đây đều là bản sao chép của các tác phẩm nổi tiếng, xem ra để tổ chức được buổi triển lãm này, phải bỏ không ít công sức.

Trong lòng Đồ Nam có chút ý riêng, nhưng nhìn một vòng mà chẳng hề thấy một bức sao chép nào từ tổ của Từ Hoài cả.

Cũng phải thôi, người trong tổ của ông đều là nhân tài, tác phẩm luôn được đánh giá hàng đầu, được đưa đến những nơi cao quý, đương nhiên không thể nào xuất hiện ở chốn đìu hiu này được.

Không xem đến cuối cùng, bởi chẳng còn hứng thú, Đồ Nam đang định đi ra thì vị đồng nghiệp kia lại mang bút ghi âm đến, “Đồ Nam, đợi một chút, làm phỏng vấn thay bố cháu đi.”

Đồ Nam nói: “Ngắn gọn thôi ạ, cháu không rành chuyện này lắm đâu.”

“Không sao, chỉ cần nói vài câu về bích họa thôi, hôm nay có một nhân vật đặc biệt từ trong thành phố tới, lát nữa bọn chú còn phải qua đó phỏng vấn cảm nhận của anh ta, tốn của cháu vài phút thôi.”

Đồ Nam đành gật đầu.

Còn chưa hỏi đến ba câu, thì từ đầu bên kia đã có người chạy đến gọi: “Người đến rồi, đi thôi.”

Vị đồng nghiệp kia thu bút ghi âm lại, “Vây thế này thôi, cháu cứ xem tiếp đi, lát nữa gặp.”

Không đợi Đồ Nam đáp lời, ông ấy đã vội vàng rời đi.

Đồ Nam đi ra khỏi sảnh triển lãm, phát hiện bên ngoài mặt đất ẩm ướt, bầu trời xám xịt, ánh sáng hắt xuống phản chiếu một tầng ánh mờ mờ, có lẽ vừa rồi mới mưa một trận.

Điện thoại của cô đổ chuông.

Đồ Nam nhìn tên người gọi, bắt máy nhưng cố ý không nói gì.

Đối phương “alo” hai tiếng, có vẻ do dự, “Sao thế nhỉ? Không có kết nối à?”

Lúc này cô mới lên tiếng: “Kết nối rồi.”

“Cô...”, An Bội gào lên từ đầu bên kia: “Cô bị làm sao đấy?”

“Làm sao?”

“Thôi, không nói với cô chuyện này nữa.”

“Thế cô định nói chuyện gì với tôi?”

“Tôi hỏi cô, rốt cuộc cô muốn như nào?”

Câu này nghe như đàm phán trong một vụ bắt cóc tổng tiền vậy, Đồ Nam buồn cười, “Như nào cái gì cơ?”

“Cô muốn như nào mới chịu quay về? Dự án phiên bản mới dừng lại rồi, cả công ty quay về xuất phát điểm, thật sự là sắp điên mất thôi.”

“Dừng rồi?”, Đồ Nam bất giác lặp lại một lần.

“Dừng rồi! Cô vừa đi là dừng lại luôn!”

Rõ ràng đã xong bản thảo, sao lại dừng?

“Đến giờ tôi thậm chí còn chẳng tìm thấy vị CEO của bọn tôi đây này!”

“...”, Đồ Nam thầm nói, *chuyện này không liên quan đến tôi mà.*

“Vói lại, cô mà không quay về, vụ tăng lương 10% của tôi...”

“Hả?”

“Không có gì.”

Đồ Nam nhìn điện thoại, cuộc gọi đột nhiên kết thúc rồi.

Cô cất điện thoại đi, nhìn về phía cửa vào sảnh triển lãm, thấy mấy người nhân viên lom khom nhường lối, vị đồng nghiệp kia thì cầm bút ghi âm đi theo một người đàn ông từ bên trong ra.

Lúc người đàn ông vận bộ đồ âu phục đi ra, một tay đút vào túi quần, sải từng bước rộng, hai chân bước đi thoăn thoắt.

Trong nháy mắt, bên tai lại như văng vẳng câu nói không tìm thấy CEO của An Bội.

Rất nhanh, người đàn ông kia chỉ còn cách cô một khoảng chừng vài mét.

Anh thả chậm bước chân, ánh mắt thăm lại, bàn tay đút trong túi cũng bỏ ra ngoài.

“Đồ Nam.”

Chỉ có một tiếng gọi, ngắn gọn mà mạnh mẽ.

Thạch Thanh Lâm đi ra khỏi khu triển lãm mới dần thoát được cuộc phỏng vấn của đám phóng viên.

Quay người lại đợi một lát, Đồ Nam cũng chậm chậm bước đến.

“Sao anh lại đến đây?”, Đồ Nam chỉ nghĩ đến một khả năng, cô nhíu mày, “Lẽ nào lại là Phương Nguyễn?”

Thạch Thanh Lâm khẽ cười, “Lần này thật sự không liên quan đến Phương Nguyễn.”

Đồ Nam nhớ đến lời vị đồng nghiệp kia nói, “Anh đừng nói với tôi là anh đến xem triển lãm đấy nhé?”

“Không sai, tôi đến xem triển lãm, người tổ chức sự kiện là Đồ Canh Sơn, tôi cảm thấy nên đến xem một chút.”

Vậy mà lại liên quan đến cô.

Ngày hôm qua Thạch Thanh Lâm đọc được tin thì lập tức liên hệ đến tòa soạn, hẹn thời gian tới, có điều là không ngờ lại nhận được sự đón tiếp nồng hậu như thế này.

Mà có thể gặp được cô ở đây, lại là một niềm vui bất ngờ khác.

“Sao cô cũng ở đây?”

Đồ Nam im lặng hai giây, “Chuyện nhà.”

Thạch Thanh Lâm gật đầu, không hỏi nữa.

Đồ Nam quay đầu lại, chậm chậm đi dọc con đường.

Mặt đường sau cơn mưa vừa trơn vừa ướt, trái đá chuyên dụng rồi mà vẫn đầy chỗ lồi lõm. Vì sự kiện này, trước khi đến đây, cô phải đi mua một đôi giày cao gót, khiến bước đi lúc này đã có phần loạng choạng.

Thạch Thanh Lâm nhìn từ phía sau, tầm mắt cũng như chao đảo theo, “Biết hôm nay tôi xem những tác phẩm kia xong có cảm tưởng gì không?”, đây là câu hỏi mà vừa rồi phóng viên có hỏi đến.

Đồ Nam chớp mắt, “Cảm tưởng gì?”

“Đều không bằng cô.”

“...”, cảm giác này rất kỳ diệu, khiến Đồ Nam nhớ lại lúc anh đến chùa Linh Đàm. An Bội nói công ty lại quay về xuất phát điểm, cảm giác như thật sự quay lại lúc khởi đầu, anh lại tới xem tác phẩm. Cô thủ thỉ hỏi: “Không phải anh đã duyệt xong bản thảo rồi ư? Còn đến xem triển lãm làm gì?”

Thạch Thanh Lâm đút hai tay vào túi quần, “Chắc là vì cảm giác của tôi có thể còn tốt hơn nữa.”

Ngày hôm qua, lúc nói chuyện với nhà đầu tư, anh đã nói hết những gì nên nói, cuối cùng phải triển khai game thế nào, quyền quyết định cuối cùng vẫn ở anh.

Thương nhân theo đuổi lợi ích, nhà sản xuất theo đuổi sự hoàn mỹ, hai loại người này không hẳn là không thể kết hợp được, nhưng rất khó.

Hiện giờ anh vẫn đang phải chịu áp lực rất lớn.

“Tại sao?”, Đồ Nam không ngờ anh sẽ làm thế, lại còn đến đây xem triển lãm, chẳng qua chỉ là để tìm một điểm thu hút cho game, cũng đâu cần phải nghiêm trọng hóa tới vậy.

Suy nghĩ đến nỗi thất thân, cô giẫm phải một hòn gạch lồi ra, bất thành lĩnh bị trượt chân.

Cánh tay được bàn tay anh nắm chặt, Đồ Nam mới không bị ngã xuống đất.

Thạch Thanh Lâm nhìn chân cô, cười một tiếng, “Cô cần gì phải thế?”

“...”

-----oOo-----

Chương 26

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 26

Ven đường có một băng ghế dài, sau một trận mưa, mặt ghế ướt nhẹp.

Thạch Thanh Lâm cởi bỏ áo vest phủ lên trên, rồi đỡ cánh tay Đồ Nam, “Ngồi xuống đi.”

Đồ Nam nhìn chiếc áo vest phẳng phiu đất tiền của anh, do dự một lúc, cuối cùng không đo lại được sức từ tay anh, đành phải ngồi xuống.

“Cô có chắc là không sao không?”, Thạch Thanh Lâm nhìn chăm chăm chân cô.

“Không sao.”, Đồ Nam xoa thử cổ chân, thật ra có hơi đau thật, nhưng cô cảm thấy không quá nghiêm trọng, cũng ngại phải làm phiền đến người khác.

Thạch Thanh Lâm nhìn ngó trước sau, bên ngoài phòng triển lãm là trục đường chính, họ đang ngồi ở lối đi bộ, nơi này không nhiều cây xanh như trong thành phố, hai bên đường không có cây cối, cứ hễ có xe đi qua là lại cuốn tung một lớp bụi, anh hỏi: “Cô sống ở đâu?”

“Cách đây không xa.”

“Thế bao giờ thì cô được về?”

Đồ Nam hiểu ý anh, cô nhìn anh, “Nếu anh vội thì cứ đi đi, lát nữa tôi tự về.”

Thạch Thanh Lâm cười, “Ai nói tôi phải đi?”

“Không phải lúc nào anh cũng bận à?”

“Bây giờ không bận.”, Thạch Thanh Lâm cân nhắc lịch trình phía sau, rồi quyết định đẩy lùi một việc lại.

Đồ Nam ngẫm nghĩ, cuối cùng vẫn đứng dậy, “Đi thôi, tôi thấy chắc cũng không nghiêm trọng lắm.”

“Ngồi đi.”, Thạch Thanh Lâm ấn cô ngồi lại, rồi nâng tay lên nhìn đồng hồ, “Tôi xem thời gian rồi, nghỉ ngơi mười phút hẵng đi.”

“Anh coi tôi là cấp dưới để anh sai bảo à?”

“Chắc chẳng có ông chủ nào lại bị nhân viên đá trong thời gian thử việc như tôi cả.”

“...”, đúng là không nên nói điều người ta không thích nghe. Đồ Nam chỉ đành ngồi yên nhìn dòng người qua lại trên đường.

Thỉnh thoảng có người đi ngang qua nhìn cô ngồi trên chiếc áo vest nam, lại nhân tiện liếc sang nhìn Thạch Thanh Lâm.

Anh chẳng có biểu cảm gì, tay rút trong túi quần, dáng đứng thẳng tắp, hôm nay cúc áo sơ mi được cài nghiêm chỉnh, toàn thân toát lên vẻ phong độ mà chuyên nghiệp.

Trên đường có hai chiếc xe đi tới, rồi dừng lại, vị đồng nghiệp của bố cô bước xuống khỏi xe, “Đồ Nam, tìm cháu này giờ, sao lại ngồi đây, để chú đưa về nào.”, nói xong mới ngoảnh sang nhìn Thạch Thanh Lâm, ông ấy tỏ ra hơi ngạc nhiên, “Hai người quen nhau à?”

Thạch Thanh Lâm nói: “Để tôi đưa cô ấy về được rồi.”

Rõ là có quen biết rồi. Vị đồng nghiệp bước tới, nắm tay lại che bên miệng rồi nhỏ giọng nói với Đồ Nam: “Biết sớm thì đã để cháu ra phỏng vấn cậu ấy rồi, bố cháu tổ chức sự kiện này chẳng có gì thu hút cả, khó lắm mới có một thương nhân từ thành phố đến mà cũng chẳng chọn cái nào, bọn chú còn đang sợ mai chẳng có gì để mà viết ấy chứ.”

Đồ Nam thấp giọng nói: “Thế mà các chú còn lên bài chê game của anh ấy.”

“Gì cơ?”

“Không có gì ạ.”

Vị đồng nghiệp kia nhìn Thạch Thanh Lâm, lại nhìn Đồ Nam, “Thế thôi chú đi trước đây, cháu về bảo với bố cháu một tiếng, cứ bảo là sự kiện rất thành công, cho ông ấy khỏi bận lòng, dặn ông ấy nghỉ ngơi cho khỏe nhé.”

Xe đi rồi, Thạch Thanh Lâm mới hỏi: “Bố cô bị làm sao đấy?”

“Không sao cả, bị thương chút thôi.”

Thạch Thanh Lâm vốn định hỏi tiếp, nhưng lại cảm thấy như vậy có vẻ như dò hỏi sâu chuyện nhà cô, nên đành thôi, anh cúi đầu nhìn đồng hồ rồi bảo: “Đi thôi.”

“Đến mười phút rồi à?”, Đồ Nam đứng dậy.

“Còn hai phút nữa, tôi thấy cô bị người đi đường nhìn lâu quá rồi, vẫn nên đi thì hơn.”, anh cười, nhặt chiếc áo vest lên, rũ nhẹ hai cái rồi vắt lên khuỷu tay.

Lộ trình mười phút, Đồ Nam đi rất chậm, Thạch Thanh Lâm cũng thông dong đi bên cạnh. Trước giờ anh vẫn luôn đi rất nhanh, vậy mà lúc này lại hoàn toàn nương theo nhịp bước của cô mà đi.

Vào ngõ, con đường càng trở nên gồ ghề mấp mô, anh lịch thiệp đưa tay ra, thấy Đồ Nam vẫn có thể đi được thì lại lảng lảng thu tay dứt vào túi quần.

Cuối cùng cũng đến trước cửa một ngôi nhà, Đồ Nam nói: “Tôi đến nơi rồi.”

Thạch Thanh Lâm nhìn cánh cổng trước mặt, “Ở đây à?”

“Phải.”

Anh gật đầu, “Vậy tôi đi đây.”

Đồ Nam đẩy cánh cổng ra được một nửa thì quay đầu lại nhìn anh, muốn nói một câu tạm biệt nhưng lại cảm thấy hơi bất bình thường, mà chỉ trong vài giây do dự ấy thôi, anh đã đi vào ngõ rồi.

Con ngõ nhỏ âm u, bóng lưng của người đàn ông, hai hình ảnh chẳng có chút hòa hợp.

Cô khom người, xoa xoa cổ chân, lúc này mới hoàn toàn tiếp nhận được sự thật là đã gặp anh ở chốn này.

Có lẽ trên đời thật sự tồn tại một thứ gọi là duyên phận.

Đi vào phòng khách, lại thấy Đồ Canh Sơn đang uống thuốc.

Đồ Nam nhìn vốc thuốc y hết hôm qua trong lòng bàn tay ông, lúc ngửa cổ uống, yết hầu ông trượt lên xuống mấy lần, hình như phải cố lắm mới nuốt hết được. Cũng không biết có phải bởi ánh mặt trời âm đạm hay không, mà nhìn ông duỗi thẳng cái chân bó thạch cao, lặng lẽ ngồi đó, bỗng nhiên lại có cảm giác đui hiu quạnh quẽ.

Cô chậm chậm đi đến cạnh tủ, Đồ Canh Sơn để ý thấy bước chân của cô, rồi lại nhìn xuống chân cô.

Đồ Nam mở hòm thuốc trong tủ ra, chỉ lục được mấy lọ thuốc đau dạ dày nên lại đành phải tìm ở bên cạnh, mà Đồ Canh Sơn đã nhìn cô được một lúc rồi, “Đây là thuốc của bố, đừng có động vào.”, ngừng một lát mới nói tiếp: “Thuốc xị trong ngăn kéo ấy.”

Đồ Nam đóng hòm thuốc lại, lấy được một chai thuốc xị trong ngăn kéo.

Dường như Đồ Canh Sơn do dự một lúc mới mở miệng hỏi: “Triển lãm thế nào?”

“Chẳng thế nào cả.”, Đồ Nam nói bằng giọng hờ hững, chứ chẳng hề nói theo những gì vị đồng nghiệp kia dặn, “Gần như chẳng có ai đến xem cả, có khi mai tòa soạn chẳng đăng được gì đâu.”

“...”, sắc mặt Đồ Canh Sơn trông tệ hẳn đi.

Đồ Nam nghĩ thầm, nếu nói với ông rằng người tích cực đến xem nhất chính là nhà sản xuất ra tựa game từng bị ông phê phán nặng nề, không biết ông sẽ nghĩ gì.

Cô cầm chai thuốc xịt về phòng, lúc đi qua phòng bếp thì liếc vào, trong bồn rửa có một ít bát đĩa, chứng tỏ ông cũng chịu ăn cơm rồi.

Đồ Canh Sơn trông thấy, “Bố mày gãy chân chứ không gãy tay, vẫn tự lo được, không cần mày ở đây nữa.”

Đồ Nam không quan tâm, đi thẳng về phòng.

Lúc cô ngồi bên mép giường phun thuốc, điện thoại báo có mấy tin nhắn đến.

Đồ Nam nằm xuống giường rồi mở ra xem, là Phương Nguyễn, hỏi cô đang ở đâu.

Cô không thể nói là ở huyện được, bằng không anh chàng sẽ lại nói với mẹ, chắc chắn Phương Tuyết Mai sẽ lại trở tài do thám, dò hỏi xem bố cô có chuyện gì không, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, nên chỉ nói là đi chơi cho khuây khỏa.

Phương Nguyễn hỏi: “Cô hẹn Thạch Hải Quy à? An Bội không tìm thấy anh ta, anh cũng không tìm thấy cô.”

Suýt chút nữa thì Đồ Nam phì cười, không phải, nhưng mà lại như đã hẹn từ trước rồi. Cô hỏi: “Có phải An Bội phái anh đến làm thuyết khách không?”

Phương Nguyễn thành khẩn đáp: “Cô ấy có nói, nhưng anh không dám đâu, cô có muốn về hay không tùy cô, chỉ cần nếu cô ấy có hỏi đến thì nhớ phải bảo là anh đã có hết sức khuyến cô rồi.”

Đồ Nam tin lời anh chàng, ông tướng này rất khôn, tuyệt đối không dám phản cô lần hai.

Từ đầu bên kia, Phương Nguyễn gửi đến vài trang bản đồ.

Đồ Nam: “Cái gì đây?”

Phương Nguyễn: “Mấy ván anh mới thắng đấy, sướng chết mất, cho cô xem, haha...”

Đồ Nam phóng to bản đồ lên, cảnh tượng chiến đấu hoa lệ trong Kiếm Phi Thiên, anh chàng dùng điện thoại chụp lại, hơi mờ.

Đây chẳng phải là lần đầu tiên Phương Nguyễn gửi cho cô mấy thứ này, con người ta khi đang đắm chìm trong thứ mình thích, thường sẽ không nhận được

phải chia sẻ với người khác, kể cả biết thừa đối phương không có hứng thú, nhưng vẫn không kiềm chế được nỗi kích động muốn bộc lộ này.

Đột nhiên Đồ Nam đã hiểu ra những lời mà Thạch Thanh Lâm nói hồi đầu, sau này hồi tưởng lại, trong những năm tháng thanh xuân của những người này đều có phần của anh. Họ đều từng vì game của anh mà đam mê cuồng nhiệt.

Cô đặt điện thoại xuống, bất giác xoay người, vùi mặt vào gối.

Cô còn chưa hoàn toàn bước vào thế giới ấy, vậy mà đã có thể trải nghiệm thứ cảm giác nào đó rồi.

Buổi sáng ngày thứ hai ở huyện, lại không thấy Đồ Canh Sơn.

Đồ Nam chẳng cần đoán cũng biết chắc chắn ông lại đến tòa soạn rồi, khó lắm mới tìm được số điện thoại của tòa soạn để gọi, vừa hay là đúng vị đồng nghiệp hôm qua bắt máy, quả nhiên Đồ Canh Sơn đi sang bên đó xem tình hình bài viết. Ông ấy bảo Đồ Nam cứ yên tâm, một lát nữa sẽ đích thân đưa người về cho cô.

Đồ Nam nói: “Tốt hơn hết là chú đưa thẳng ông ấy vào viện ấy ạ.”

Vị đồng nghiệp kia khó xử, “Thế thì chú không làm được đâu, chuyện này phải nghe bố cháu chứ.”

Nghe ông thì không bao giờ đi rồi.

Cúp điện thoại, cô không muốn nán lại chờ đợi trong ngôi nhà quanh quẽ này, vào bếp xem, quả nhiên tủ lạnh trống trơn, cô đành quay về phòng lấy ví tiền rồi đi ra ngoài.

Ra đến cổng, trước mặt là con ngõ vừa hẹp vừa sâu, mà ngay đầu ngõ xuất hiện một bóng dáng quen thuộc.

Thạch Thanh Lâm đứng dựa ở đằng xa, ngón tay đang lướt như bay trên điện thoại, tới khi cô đến gần thì anh mới cất điện thoại rồi ngẩng đầu lên.

Đồ Nam ngỡ ngàng dừng bước, “Anh vẫn chưa về à?”

“Hình như tôi đâu có nói là tôi phải về.”

“...”, hình như không nói thật.

Hôm nay Thạch Thanh Lâm mặc một bộ âu phục đen, nhìn có vẻ khá mới, cắt may tỉ mỉ, cả người trông như một cây hắc tùng. Anh đứng thẳng dậy, theo sau động tác đơn giản này là một tiếng xuýt xoa khe khẽ, dường như do đứng lâu thành ra như vậy, sau đó anh lại nói như thường ngày, “Đi thôi.”

Đồ Nam hỏi: “Đi đâu?”

“Vậy phải xem cô.”, anh đưa tay bóp vai một cái, “Tôi không quen chỗ này lắm.”

“...”, Đò Nam đi đến cạnh anh, anh lại nhìn chân cô, “Sau một đêm đã nghỉ đủ chưa?”

“Vốn dĩ không nghiêm trọng mà.”, cô đi về phía trước.

Ngõ nhỏ ngoằn ngoèo, rẽ bảy tám lượt, Đò Nam rất khâm phục Thạch Thanh Lâm vì chỉ đi một lần đã có thể tìm được chính xác chỗ này.

Ra khỏi ngõ, đoạn ngã tư rộng rãi hơn hẳn, đêm qua có một cơn mưa, hiện giờ trên đường vẫn còn ướt sũng. Kề bên đó là san sát nhà nối nhà, không biết là con nhà ai vừa đuổi theo chú cún nhỏ vừa cười khanh khách, phía sau lại có người khác đang đuổi theo; Còn có người bày sạp bán hàng, vừa cò kè mặc cả với khách vừa láo liên nhìn xung quanh, chỉ đợi đội an ninh trật tự xuất hiện là sẽ bỏ chạy. Xa xa là khoảng trời xanh, lấp ló một ngọn núi ẩn mình dưới tầng sương mù mỏng.

Thạch Thanh Lâm hỏi: “Kia là núi gì?”

Quá ồn ào, Đò Nam không nghe rõ, “Gì cơ?”

Anh chỉ về phía ngọn núi, cúi đầu ghé lại gần hỏi thêm lần nữa: “Tôi hỏi kia là núi gì.”

Đò Nam đưa mắt nhìn, “Núi Bạch Thổ.”

Thạch Thanh Lâm nhắc chân đi về hướng đó, “Đi xem đi.”

Đò Nam chững lại một lát rồi mới đi theo, bảo đi đâu thì theo ý cô cơ mà, sao lại thành cô theo anh đi ngắm núi vậy?

Nhìn thì tưởng xa, nhưng thật ra không hề xa, đi tầm trăm bước là đến chân núi rồi.

Một nơi cách xa đường phố, xung quanh vô cùng yên tĩnh, Thạch Thanh Lâm cảm thấy đây mới là chỗ để nói chuyện, anh ngẩng đầu nhìn lên phía trên, “Chỗ này có giống với núi Linh Đàm không?”

Đò Nam cũng nhìn lên theo, đúng là hơi giống, chỉ có điều không dễ đi như ngôi chùa kia, đường núi ở đây chỉ là những tảng đá xếp vào cạnh nhau.

Thạch Thanh Lâm chìa tay ra, ý bảo cô đi trước.

Đến cả cử chỉ cũng giống lần đi chùa Linh Đàm, Đò Nam hoài nghi không biết mình có đến để làm hướng dẫn viên hay không nữa.

“Anh muốn lên núi làm gì?”

“Hôm qua tôi có nghe người ở chỗ triển lãm nói, đất ở chùa Bạch Thổ có thể dùng để vẽ bích họa.”

Đò Nam khá bất ngờ, thật ra cô biết đến ngọn núi này cũng vì nguyên nhân ấy, không ngờ anh đến đây không chỉ để nhìn ngắm, mà còn đến để tìm hiểu.

Cuối cùng, một nữ một nam trước sau chậm chậm đi lên.

Con đường đá vốn dĩ có một ít rêu, sau cơn mưa lại càng trở nên trơn trượt, Đồ Nam đi được vài bước đã thấy khó chịu, mặc dù chỗ treo chân của cô từ hôm qua không quá nghiêm trọng, nhưng đi đường núi thì vẫn không thoải mái.

Cô quay đầu lại nhìn, Thạch Thanh Lâm vẫn lẳng lặng theo sau.

Đồ Nam lại tiến về phía trước vài bước, cuối cùng dứt khoát nói: “Đợi chút.”

Thạch Thanh Lâm dừng lại, nhìn thấy cô cởi giày ra, xắn ống quần lên hai vòng, tay xách giày, để chân trần mà đi.

Trên mặt đá ướt rượt lẫn cả bùn đất, đôi chân con gái hiện ra trắng nõn như mỡ. Bởi vị trí, Thạch Thanh Lâm thấp hơn cô, thu trọn hình ảnh này vào tầm mắt, anh bất giác híp hai mắt lại. Vốn biết da cô trắng, nhưng không ngờ lại trắng đến lóa mắt thế này. Trên mắt cá chân vẫn còn vết sưng đỏ, dù không quá rõ nhưng vẫn lộ ra bởi màu da của cô. Anh đã hiểu, đưa mắt nhìn bóng lưng gầy của cô, rõ ràng đây là hậu quả của việc chủ quan từ ngày hôm qua.

“Đi chậm một chút.”, vốn dĩ đã đi chậm rồi, nhưng anh lại giảm tốc độ thêm nữa.

Đồ Nam tưởng anh mệt nên thả chậm bước chân, hai bàn chân không có gì bó buộc nên thoải mái hơn rất nhiều.

Không thể lên tới đỉnh núi, mấy ngày mưa liên tiếp nên đã bị chặn lại, nhưng bên sườn núi có một ngôi miếu Thổ Địa nho nhỏ, thành ra vẫn có người qua lại.

Mặc dù không phải điểm du lịch, nhưng vẫn có người buôn bán bên ngoài miếu, một cái tủ lạnh, một cái ô lớn, vậy là thành một sạp hàng.

Thạch Thanh Lâm đi tới mua nước, nhưng lại không có nước khoáng, chỉ có nước ngọt lạnh, mà còn chẳng có nhiều, xem ra là hàng thừa cuối vụ.

Nhìn vàng trán lấm tấm mồ hôi của Đồ Nam, anh kéo cánh tủ lạnh ra, rà một lượt, cuối cùng chọn bừa một cái rồi đưa cho cô.

Đồ Nam cảm thấy chỉ có bọn trẻ mới thích mấy thứ này, bèn lắc đầu, “Không cần đâu.”

Anh lắc tay, “Cầm đi, tôi còn phải trả tiền.”

Đồ Nam đành phải nhận lấy.

Gió núi lùa qua, nhè nhẹ, se se lạnh.

Đồ Nam cắn một miếng kem, “shhh” một tiếng, “Sao chua thế?”, kem dâu, vị quá nặng.

Thạch Thanh Lâm cười, “Xin lỗi, tôi không ăn cái này, chọn bừa đấy.”

Lại một cơn gió nữa ủa tới, phóng tầm mắt ra xa, khiến lòng người khoan khoái hơn rất nhiều.

Lúc Đồ Nam từ bỏ ý định ăn hết cây kem, cô nhìn thấy Thạch Thanh Lâm đã cởi bỏ áo vest trên người, đang cởi cả cúc cổ tay áo. Ngón tay thon dài đẩy cúc áo, xắn cổ tay áo lên, anh cúi đầu, lại cởi thêm hai cúc áo nữa. Gió hây qua lọn tóc trên trán anh, trong nháy mắt biến vẻ phong độ chuyên nghiệp của anh thành vẻ thông dong của một du khách.

Đột nhiên cô lại cảm thấy anh của lúc này cực kỳ quyến rũ.

“Ăn xong rồi à?”, Thạch Thanh Lâm đưa mắt nhìn sang.

“Không muốn ăn nữa.”, Đồ Nam không muốn ép dạ dày của mình, quay đầu đi tìm thùng rác.

Đợi cô quay lại, Thạch Thanh Lâm đã ung dung ngồi đợi cô rồi, “Đất đâu?”

Đồ Nam đi về phía con đường lên đỉnh núi, ngồi xổm xuống, gạt mấy lọn cỏ ra, để lộ một lớp đất màu trắng, cô dùng ngón tay khều khều và bảo: “Đất trắng ở đây khá mịn, trước kia có một thợ vẽ dùng nó làm màu lót cho bích họa. Màu lót sẽ tạo nên hiệu ứng cho bích họa, cũng không nhất thiết phải dùng đất trắng, bình thường cần căn cứ vào hiệu ứng hình ảnh của đối tượng vẽ và phương pháp vẽ để quyết định, tay nghề phải cao, nếu phần màu lót không làm tốt, sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến khâu phủ màu ở phía sau. Thật ra những tác phẩm dùng đất trắng làm màu lót không phải đều thành công, người ở triển lãm nói như thế với anh, đơn giản là để móc nối chút quan hệ, khiến anh cảm thấy vùng đất nhỏ bé này có lịch sử bích họa mà thôi.”, đây là lần đầu tiên cô kiên nhẫn nói những lời này với người khác.

Thạch Thanh Lâm đã hiểu, “Thì ra vẽ bích họa cũng phải chú ý nhiều như thế.”

“Ừm, trước đây thầy tôi từng mất nguyên một năm mà chỉ chép được một bức bích họa tám mét vuông.”, ngừng một lát, Đồ Nam lại nói: “Đương nhiên, nếu là bích họa tự sáng tác thì không cần phải chú ý nhiều như thế.”

Thạch Thanh Lâm gạt đầu, chỉ cần bước ra ngoài một bước, là đã thấy được thêm rất nhiều thứ. Tầm mắt của anh chuyển từ đồng đất trắng lên gương mặt cô, hai người nhìn nhau, dường như cả hai đều có lời muốn nói.

Cuối cùng vẫn là anh lên tiếng trước: “Đồ Nam, chúng ta nói chuyện đi.”

-----oOo-----

Chương 27

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 27

Thật ra mấy hôm nay Thạch Thanh Lâm vẫn luôn có ý định tìm Đồ Nam để nói chuyện, một là vẫn chưa cân nhắc xong chuyện dự án, không biết nên mở lời từ đâu, hai là không có cơ hội. Giờ đã gặp nhau, cơ hội cũng đến rồi.

Đồ Nam để chân trần ngồi xỏm trên con đường núi, “Anh nói đi.”

Anh hơi nhắc ống quần lên, cũng ngồi xỏm xuống cạnh cô, tầm mắt cả hai cùng hướng xuống chân núi, những nóc nhà thấp thoáng sau hàng cây, đường sá uốn lượn như bầy rồng, con người nhỏ bé như những nút đan.

“Đồ Nam, tôi hỏi cô, ngoài chuyện tinh túy của bích họa truyền thống bị tôi thay đổi ra, cô có gì bất mãn với tôi không?”

Đồ Nam đưa tay khều mấy ngọn cỏ bên chân, thật ra cảm giác của cô với người đàn ông này có chút phức tạp, lúc đầu là bởi nét vẽ màu Thạch Thanh, sau đó là vì anh kiên trì muốn hợp tác với cô, đương nhiên anh cũng từng giúp cô vô số lần, nếu nói là bất mãn thì không đến nỗi.

“Không có.”

Gương mặt Thạch Thanh Lâm hiện ra một nụ cười, anh khá hài lòng với câu trả lời này, “Vậy là vẫn chưa đến mức không thể cứu vãn.”

Đồ Nam nhìn anh, “Sao anh cứ nhất quyết muốn có cảm giác bích họa truyền thống, nếu chỉ là bích họa thôi, tôi sẽ chẳng nói gì cả.”

“Vì đây là game cổ phong, tôi hy vọng có thứ gì đó mang tính cổ đại.”

Càng là người từng sống ở nước ngoài lại càng hiểu tầm quan trọng của văn hóa. Một tựa game huyền bí của nước ngoài có thể kéo sự chú ý của cả thế giới đến một vùng đất còn chẳng tồn tại, chính là bởi những dấu ấn văn hóa tồn tại trong đó. Tham vọng của Thạch Thanh Lâm rất lớn, anh hy vọng một ngày nào đó game của anh không chỉ có người trong nước chơi, mà sẽ được lan tỏa, được mở rộng. Mà một tựa game không có gen văn hóa tự thân, chỉ sa đà vào hiệu quả giống các game khác, cuối cùng sẽ chìm ngấm trong dòng chảy của thời đại.

Anh chưa từng nói những ý tưởng này cho bất kỳ ai, anh là một thương nhân, chỉ là có quy hoạch rõ ràng với sản phẩm của mình mà thôi.

Đồ Nam chấp nhận cách giải thích này, cô khẽ gật đầu.

Thạch Thanh Lâm nói: “Cô có thể dùng cách thông thường nhất nói cho tôi nghe tinh túy của bích họa truyền thống là gì được không?”

Đồ Nam trầm ngâm một lát, “Có thể khiến người ta vừa nhìn đã có cảm giác đây là một bức bích họa cổ, đây chính là tinh túy.”

Cách giải thích này quả thật rất thông thường, “Như vậy với tiền đề là đảm bảo lưu giữ được tinh túy thì có thể hòa nhập với những sự sáng tạo mới?”

“Bích họa cũng có nhiều trường phái, từ cổ chí kim vẫn luôn dần dung hợp, tôi chưa từng nói là không được.”, Đồ Nam khẽ mím môi, “Nhưng mà cực kỳ khó.”

Thạch Thanh Lâm cũng hiểu, “Tôi nghe trưởng bộ phận Cao của bộ phận tranh gốc nói, dạo trước cô có qua bên đây xem tranh gốc của game.”

“Phải thì sao?”

“Phải thì chúng tôi chúng ta đều rất cố gắng.”

“Cố gắng của anh là sửa loạn lên à?”

Thạch Thanh Lâm nghe đến câu này thì bật cười.

Đồ Nam nghe thấy tiếng cười thì lập tức ngoảnh sang nhìn anh, “Nếu không phải nhìn thấy chút thành ý của anh, anh cảm thấy tôi sẽ ngồi đây nói mấy chuyện này với anh à? Còn phí thời gian giải thích về đất trắng cho anh nghe...”

Thạch Thanh Lâm nghe ra được ý hờn dỗi từ câu nói này, trong lòng thoáng lướt qua một thứ cảm xúc rất khó tả, vừa ê ẩm vừa mềm mại, khiến giọng anh cũng thấp xuống theo, “Cô cảm thấy trước đây tôi không dụng tâm?”

“Không chỉ anh, mà cả công ty đều không chuyên nghiệp.”

Anh chấp nhận lời phê bình này, “Đúng, thế nên tôi mới cần cô.”

Đồ Nam thoáng trầm mặc, lại đột nhiên hỏi: “Anh nói chuyện với ai cũng thế này à?”

“Hả?”, Thạch Thanh Lâm phản ứng rất nhanh, anh lắc đầu, “Đương nhiên không phải rồi.”, thật ra anh rất biết cách nói răn, đặc biệt là trước mặt nhà đầu tư. Còn trước mặt những người khác, thường là có sao nói vậy.

Đồ Nam không nói gì nữa.

“Được rồi.”, Thạch Thanh Lâm đứng dậy, “Tôi cảm thấy nói chuyện như thế là ổn rồi, ý tứ cũng đã rất rõ ràng.”

Đồ Nam không đáp lời nhưng có thể cảm nhận được, anh vẫn có ý muốn hợp tác.

Cô muốn đứng dậy, nhưng ngồi xồm lâu nên chân hơi tê, cả người đổ về phía trước, một tay chống xuống đất, làm vạt áo hơi nhấc lên, lộ ra một vòng eo mảnh khảnh.

“Kia là cái gì?”

Cô quay đầu, phát hiện ra Thạch Thanh Lâm đang nhìn chằm chằm thắt lưng của mình thì lập tức che lại.

Trong mắt Thạch Thanh Lâm hiện lên vẻ ngỡ ngàng, vừa rồi anh nhìn thấy rõ, trên thắt lưng trắng nõn của cô có một hoa văn màu xanh đen, “Tôi phát hiện ra

chuyện đặc biệt gì thế này, Đồ Nam, cô mà cũng xăm mình à?”

Đồ Nam nhú mày, hỏi bằng giọng lãnh đạm, “Ồ, có vấn đề gì à?”

Đây là sản phẩm từ thời kỳ phản nghịch của cô. Mười năm trước, từng có một lần cô muốn thoát khỏi sự kiểm soát của Đồ Canh Sơn, thoát khỏi bích họa, chạy đi xăm chỉ là một trong số những cách để phản nghịch mà thôi. Khi ấy thợ xăm hỏi cô muốn xăm gì, cô tiện tay chỉ bừa một hình, kết quả là khi bắt đầu xăm rồi cô mới nhận ra mình chọn hình đài hoa sen, lại còn là hình từ bích họa, quá nực cười, cuối cùng lại bỏ dở. Sau cùng để lại một dấu tích chẳng ra làm sao.

Ngay cả Tiêu Quân từng là bạn trai cô mà còn chưa được nhìn thấy chỗ này, vậy mà hôm nay lại lộ ngay trước mắt anh.

Hai mắt Thạch Thanh Lâm tràn ý cười, “Đương nhiên không có vấn đề gì cả, cũng không hề xấu.”

Đồ Nam kéo áo xuống, cô lại thấy rất xấu, ngoảnh lại nhìn về giai đoạn phản nghịch ấy, thậm chí còn cảm thấy cách làm khi đó thật sự quá vô vị. Có điều, thời thanh xuân của ai mà không từng vô vị chứ?

“Xuống thôi.”, Thạch Thanh Lâm cười, anh đi xuống trước, nhìn tâm trạng có vẻ vô cùng tốt.

Trở lại con phố, Đồ Nam mới nhớ ra mục đích ban đầu mình đi ra ngoài là để mua đồ, vậy mà lại bị Thạch Thanh Lâm chặn ngang làm cho quên bém mất.

Đã qua buổi trưa rồi.

Cô tìm một khu chợ ở gần nhất, dùng tốc độ nhanh nhất mua đầy hai túi to toàn đồ ăn, Thạch Thanh Lâm cũng đi cùng, lúc ra khỏi cổng còn nhận xách cả hai cái túi.

“Chân cô không tiện dùng sức.”

Đồ Nam đã đi giày lại, nghe thấy câu này thì lại xoay thử cổ chân, thoát cái đã thấy anh đi về phía trước, thân cao chân dài, bước chân thông thả, cánh tay dùng sức hằn lên những thớ gân săn chắc.

Bên đường có một đôi vợ chồng trẻ đi ngang qua, người vợ bế con, người chồng xách túi hàng nặng trĩu, cảnh tượng ấy khiến cô bất giác nhướn mày, lại nhìn về Thạch Thanh Lâm ở phía trước, bỗng nhiên lại thấy hơi mất tự nhiên.

Về đến nhà đã là đầu giờ chiều, mặt trời lên đến đỉnh đầu, rải một tầng nắng vàng nhạt xuống.

Thạch Thanh Lâm đưa đồ lại cho Đồ Nam, vừa định nói chuyện thì cổng nhà mở ra.

Đồ Canh Sơn chống vào cổng, nhìn hai người họ, sau hai vòng đảo qua lại, ánh mắt dừng lại trên người Thạch Thanh Lâm, “Cậu là?”

Thạch Thanh Lâm cười, “Chắc bác là bố Đồ Nam rồi, cháu là... bạn của Đồ Nam ạ.”

“Bạn?”, Đồ Canh Sơn liếc sang Đồ Nam, rồi lại nhìn sang đánh giá anh lần nữa.

Đồ Nam xách đồ đi vào cổng, Thạch Thanh Lâm có lời muốn nói mà không được, đành mím môi, chuẩn bị rời đi. Nhưng đột nhiên Đồ Canh Sơn gọi lại: “Cậu ăn cơm chưa?”

Anh quay đầu lại.

Đồ Canh Sơn kéo cổng mở to ra, “Sáng nay ra ngoài tôi đã nhìn thấy cậu rồi, nếu cậu chịu thì vào ăn bữa cơm rồi hãy đi.”

Thạch Thanh Lâm đưa mắt liếc Đồ Nam, sau đó nhắc đôi chân dài đi thẳng vào trong nhà, “Vâng cảm ơn bác ạ.”

Đồ Nam sững sờ mất mấy giây, nhưng vẫn trong tầm dự liệu, trước giờ Đồ Canh Sơn vẫn luôn khách sáo với người ngoài, thậm chí còn đối xử tốt hơn cả cô con gái là cô, hẳn nhiên đây là bệnh chung của mấy người ưa sĩ diện.

Cô mang đồ vào bếp, lúc chuẩn bị nấu cơm thì nghe thấy hai người ngoài phòng khách đang tán gẫu câu được câu chẳng...

“Cậu từ Mỹ về à?”

“Vâng, cháu ra nước ngoài hơn mười năm, năm nay mới về nước định cư.”

“Là người thành phố này à?”

“Vâng ạ.”

“Năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

“Sắp tròn ba mươi rồi ạ.”

Đồ Canh Sơn gật gù, “Ba mươi cũng không phải là lớn tuổi, vẫn còn trẻ. Cậu với Đồ Nam quen nhau bao lâu rồi?”

“Cũng không tính là lâu.”, Thạch Thanh Lâm đặt một tay lên tay vịn sofa, dáng vẻ vô cùng ung dung, “Nhưng cảm giác như đã lâu lắm rồi ạ.”

Đồ Canh Sơn nhìn anh lần nữa, sau đó không nói gì thêm.

Lúc cơm canh được dọn ra bàn thì cũng đã là ba giờ chiều, căn bản không thể tính là một bữa trưa.

Thạch Thanh Lâm đỡ Đồ Canh Sơn ra bàn, Đồ Nam ngồi xuống đối diện, lặng lẽ nhìn cảnh tượng “hài hòa” của hai người họ.

“Giờ thì tôi tin là cô tự nấu ăn rồi.”, Thạch Thanh Lâm nhìn một bàn đầy đồ ăn rồi nói với Đồ Nam.

“Chẳng lẽ tôi còn phải lừa anh à.”

Anh cười, “Lợi hại.”

Thật ra chỉ toàn món cơm nhà, nhưng với Thạch Thanh Lâm mà nói thì đã đạt đến đẳng cấp của đầu bếp giỏi rồi, mặc dù anh rất ít khi ăn cơm ở nhà.

Đồ Canh Sơn chỉ nhìn hai người họ anh hỏi tôi đáp chứ không nói gì, tới khi động đũa, ông mới hỏi Thạch Thanh Lâm: “Vẫn chưa biết cậu đang làm gì nhỉ?”

Bất giác Đồ Nam siết chặt đôi đũa, hay rồi, cuối cùng cũng hỏi đến chuyện chính rồi, cô cảm thấy Thạch Thanh Lâm dám ở lại ăn cơm đúng là quá liều.

Tuy nhiên Thạch Thanh Lâm lại tỏ ra rất bình tĩnh, anh đặt đũa xuống rồi bảo: “Cháu nghiên cứu bích họa ạ.”

“...”, Đồ Nam trợn ngược hai mắt.

“Hả?”, Đồ Canh Sơn lại tỏ ra rất hưng phấn, “Cậu làm nghiên cứu bích họa mà sao lại đi Mỹ du học?”

“Cháu học kinh tế ở Đại học Princeton, sau khi về nước mới bắt đầu làm việc về bích họa.”

“À, đại học lớn đấy, tôi từng nghe nói rồi.”, Đồ Canh Sơn nhìn anh bằng ánh mắt đầy tán thưởng, lại tự mình suy luận, “Thế nên cậu mới quen Đồ Nam?”

“Đúng ạ, cháu cảm thấy các tác phẩm Đồ Nam chép đều rất đáng để nghiên cứu.”, Thạch Thanh Lâm nói với vẻ mặt nghiêm túc, không hề giống như đang bịa chuyện, “Bích họa cô ấy chép tuân thủ chặt chẽ những dấu tích của cổ nhân, nhưng bên trong lại có hồn riêng, đây là điểm mà người khác không có đâu ạ.”

Đồ Canh Sơn liếc Đồ Nam một cái rồi hừ lạnh: “Ngày trước thầy Từ Hoài của nó cũng nói thế đấy, tiếc là giờ lại lưu lạc vào một công ty game.”

Đồ Nam lừ mắt bằng thái độ lạnh nhạt.

Từ lúc vào nhà là Thạch Thanh Lâm đã nhìn ra mối quan hệ xa cách giữa hai bố con họ, dòng suy nghĩ của anh bỗng trôi đi xa, trôi về cái đêm Đồ Nam say túy lúy, vết đỏ trên má cô, hai mắt đỏ hoe, không biết là có liên quan hay không nữa, anh cười bảo: “Đúng ạ, tiếc thật.”

Đồ Nam không khỏi nhìn sang anh, bên môi anh vẫn là nụ cười như thường ngày, trong đôi mắt đen láy thấp thoáng nét ranh mãnh.

Đồ Canh Sơn lại như gặp được tri kỷ, bỗng chốc nói chuyện với anh nhiều hơn hẳn.

Bầu không khí chẳng nóng cũng chẳng lạnh, tạm coi là hòa hợp.

Đến nửa bữa, Thạch Thanh Lâm vào nhà vệ sinh, trên bàn cơm chỉ còn lại hai bố con Đồ Nam, bầu không khí lại trở về yên tĩnh.

Đột nhiên Đồ Canh Sơn nói: “Cậu này phương diện nào cũng đều ổn cả, nếu hai đứa đang tìm hiểu, bố không phản đối.”

Đồ Nam nhìn ông với vẻ kỳ quái, trước đây ông chưa từng hỏi đến chuyện tình cảm của cô, vậy mà giờ lại nói ra mấy câu như này.

“Con nhớ là bố từng bảo sau này sẽ không quan tâm đến chuyện của con cơ mà, vậy thì bố phản đối hay không cũng có ý nghĩa gì đâu?”

Đồ Canh Sơn sa sầm nét mặt, lạnh giọng nói: “Thế thì mày nhanh chóng biến đi, không ở nhà này thì bố quan tâm làm gì.”

“Ai phải đi ạ?”, Thạch Thanh Lâm quay lại, cầm một chiếc khăn lau tay.

Sắc mặt Đồ Canh Sơn vẫn chưa dịu lại được, “Tôi đang nói với Đồ Nam.”

Thạch Thanh Lâm ngồi xuống, lấy điện thoại ra, “Cũng được ạ, thật ra bị thương thì nên có y tá chuyên nghiệp chăm sóc, nếu bác không ngại thì cháu có thể sắp xếp cho bác.”

“Không cần đâu.”, hai bố con đồng thanh nói.

Thạch Thanh Lâm đã nhắn tin cho An Bội để cô nàng sắp xếp rồi, thu điện thoại lại, anh nói với Đồ Canh Sơn: “Cũng không còn sớm nữa, cháu phải đi rồi ạ.”

Đồ Canh Sơn tiếp lời: “Nhanh thế à?”

“Vâng, cháu còn rất nhiều việc phải làm.”

Ông gạt đầu về cảm thông, “Nên thế, người ưu tú đều bận mà.”

Thạch Thanh Lâm cười, “Trước khi đi, cháu vẫn phải nói thật với bác.”

“Nói thật?”, Đồ Canh Sơn nhắc lại.

“Thật ra cháu không nghiên cứu bích họa.”

Đồ Nam còn đang ngẫm xem anh định nói gì, thì anh đã cất lời: “Thân phận thật sự của cháu là chủ của một công ty game, cháu đích thân lập trình ra một tựa game tên là Kiếm Phi Thiên, đã từng được bác dạy bảo, cháu đã được lĩnh hội tài văn chương sắc bén của bác trên báo rồi ạ.”

“...”, ánh mắt và sắc mặt Đồ Canh Sơn đều biến đổi.

“Vừa rồi là cháu cố tình lừa bác đấy.”, sắc mặt Thạch Thanh Lâm trầm xuống, đáng vẻ hết sức nghiêm túc, “Là vì cháu hy vọng bác có thể gạt bỏ thành kiến, không vì ấn tượng ban đầu mà ảnh hưởng đến việc đối đãi với cháu hay công việc của cháu, cháu tự thấy bất kể công việc hay cuộc sống của cháu đều không tệ, chứ không phải là kẻ mê muội vì game như lời phê bình của bác. Hơn nữa, con gái bác là được cháu thành tâm thành ý mời vào công ty, chứ không phải là lưu lặc vào ạ.”

Đồ Canh Sơn im bật, không nói được câu gì, chỉ có thể chăm chăm nhìn anh.

Thạch Thanh Lâm đứng dậy, “Nếu mạo phạm đến bác thì cho cháu xin lỗi, cảm ơn bác hôm nay đã thiết đãi.”, nói xong, anh liếc Đồ Nam một cái rồi đi ra cửa.

Sắc mặt Đồ Canh Sơn tái đi, đột nhiên ông quay sang nhìn Đồ Nam hằm hằm, “Mày cũng đi đi!”

Thạch Thanh Lâm ra khỏi cổng, sắc trời mờ tối, lại chuẩn bị hết chiều rồi.

Đồ Nam ra theo sau anh, càng nghĩ đến chuyện vừa rồi lại càng cảm thấy hưng phấn. Trước nay cô chưa từng thấy bố mình phải cam nín như vậy, gương mặt biến sắc đến mấy lượt, không thốt ra được câu nào, chẳng hiểu sao cô lại có chút sáng khoái, thậm chí cả cơn giận từ hồi bị tát cũng đã tiêu tan theo.

Cuối cùng, cô ngồi xổm xuống cạnh bồn hoa trong sân, vui mặt vào khuỷu tay.

Thạch Thanh Lâm quay đầu lại thì thấy cảnh tượng ấy, cô ngồi xổm, bả vai run run, hình như là đang cười.

“Đồ Nam?”

Đồ Nam ngẩng lên nhìn anh, khóe miệng vẫn còn hơi cong cong.

“Vừa nãy tôi bật bố cô đấy, cô phản ứng cái kiểu gì thế này?”

Đồ Nam không tài nào đánh giá được hành vi này của anh, có lẽ cũng giống như hồi xưa cô chạy đi xăm mình, đều rất vô vị, nhưng lại rất hợp lý. Cô vừa cảm thấy sáng khoái, lại vừa buồn cười, sau cùng chỉ nhỏ giọng nói một câu: “Ấu trĩ.”

Thạch Thanh Lâm bật cười, vừa trầm vừa thấp, coi như anh ấu trĩ cũng được. Anh dựa lưng vào cổng, cúi đầu nhìn cô, lời nói kìm nén mãi cuối cùng cùng nói ra được: “Vậy xin hỏi, cô có bằng lòng theo người ấu trĩ này về không?”

-----oOo-----

Chương 28

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 28

Đồ Nam đi ra phòng khách, trong tay cầm theo túi đồ vừa thu dọn trong phòng.

Đồ Canh Sơn vẫn ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, đến tận lúc này mà sắc mặt vẫn còn sa sầm.

Vốn dĩ cô có thể đi thẳng luôn, nhưng nhìn túi thuốc trước mặt ông, cô lại dừng bước.

Con người cuối cùng rồi cũng phải già đi, đủ thứ bệnh tật kéo đến, có kiên cường lắm thì cũng chẳng thể khỏe mạnh như trước kia.

“Bố.”

Đồ Canh Sơn ngẩng đầu lên, đây là lần đầu tiên Đồ Nam gọi ông trong suốt quãng thời gian vừa rồi.

Đồ Nam nhếch khóe miệng, giọng điệu vẫn lạnh nhạt: “Thật ra hai bố con mình cứ như thế này chả ra làm sao cả, con đi rồi thì bố phải đến bệnh viện khám cho tử tế, nên làm thế nào thì làm thế ấy, vậy thì cả bố lẫn con đều không cần phải khó chịu nữa.”

Trả lời cô là một tiếng hừ lạnh của Đồ Canh Sơn, “Lo làm tốt chuyện của mày là được.”, ông ngồi đó, không động đậy, mí mắt sụp xuống là sẽ trông hệt một con rối gỗ.

Đồ Nam mím môi, cơn giận trong cô đã vơi đi nhiều, giống như người gỡ được cả một tảng đá nặng nề khỏi hai vai, nhưng bố cô thì không, sau chuyện này rõ ràng cơn giận còn trở nên nghiêm trọng hơn.

Suy cho cùng đây vẫn là bố cô, cô là con gái ông, đến chết cũng không thay đổi được chuyện này, chẳng mong hòa thuận vui vẻ, nhưng có thể bình an vô sự là tốt rồi.

“Cứ thế đi.”, cô xách túi lên đi ra khỏi cửa.

Cánh cổng khép lại, thế giới của hai bố con cũng cách biệt.

Dọc theo con ngõ nhỏ đi ra ngoài, tới đầu ngã tư rộng lớn, chiếc SUV đen đã đỗ ở đó chờ cô sẵn rồi.

Đồ Nam kéo cửa xe ra, ngồi vào ghế phó lái, Thạch Thanh Lâm mới vừa nghe xong một cuộc điện thoại, anh đặt điện thoại xuống rồi nhìn sang phía cô, “Đi được rồi chứ?”

“Ừm.”, cô gác một tay lên khung cửa, một tay cài dây an toàn, nhưng cài một cách lơ đãng, đến mấy lần cũng không cài được, may mà Thạch Thanh Lâm đúng lúc rảnh tay, những ngón tay ấm áp đón lấy chốt an toàn, “cạch” một cái, giúp cô cài vào.

“An Bội đã sắp xếp xong rồi, ngày mai điều dưỡng sẽ đến chăm sóc cho bố cô.”, lúc đánh xe ra ngoài, Thạch Thanh Lâm nói.

Đồ Nam nhìn chằm chằm bên ngoài cửa sổ, “Anh đang mua chuộc tôi đây.”

Thạch Thanh Lâm vừa tăng tốc vừa cười, tiếng cười, tiếng cười như lượn lờ quanh không gian bên trong xe, luẩn quẩn bên tai, “Nếu cô dễ mua chuộc thế thì lại dễ quá rồi.”

Chuyện có thể dùng tiền giải quyết đều là chuyện nhỏ, đâu cần anh phải tốn nhiều công sức như thế này.

Mặc dù huyện nhỏ này ở ngoại thành, nhưng thật ra cách khá xa, lái xe lên cao tốc cũng phải mất hai ba tiếng mới đến nơi.

Lúc họ xuất phát đã không còn sớm nữa, về tới thành phố thì đã là tối muộn rồi, đèn đường rực rỡ, ánh sáng rực rỡ khắp đường.

Về tới trước cửa khu nhà của Đồ Nam, xung quanh lại tối om. Bên ngoài khu nhà cũ toàn những gốc cây cho bóng râm, ánh đèn đường bị che gần hết, chiếc xe màu đen cũng gần như bị chìm ngấm giữa bốn bề không gian.

Đồ Nam đang định xuống xe thì Thạch Thanh Lâm bỗng tóm lấy cánh tay cô, cô khựng lại, thấy anh đưa mắt nhìn ra bên ngoài ô cửa sổ.

Cô cũng nhìn ra theo, một nam một nữ đang đi ra khỏi khu nhà.

An Bội đi phía trước, đôi giày cao gót dễ phải đến bảy tám phân, trên người vận một bộ đồ công sở, mỗi một bước là chiếc váy lại như bó chặt lấy nhịp bước hùng hổ của cô nàng.

Phương Nguyễn vội vàng đuổi theo sau cô nàng, như thể sợ cô nàng ngã, một tay xách túi cho cô nàng, một tay thì như có như không muốn chạm vào cô nàng, “Này, cô từ từ đã nào, tôi đã bảo là con bé không có nhà rồi, tôi không tìm được nó thật, nhưng mà tôi đã gửi tin nhắn cho nó rồi, thật đấy, tôi khuyên hết lời luôn cơ mà! Nói không chừng mai nó lại đổi ý thì sao!”

An Bội dừng lại, ngoảnh đầu hỏi: “Anh không lừa tôi đấy chứ?”

“Sao có thể chứ, tôi mà nữ lừa cô à?”

“Oe, anh bớt sến sảm đi.”, An Bội giật chiếc túi xách trong tay anh chàng, lôi điện thoại ra lướt một lúc, miệng vẫn không ngừng cảm râm: “Tên sếp của tôi cũng thế, tôi thì đang khổ sở tìm người cho anh ta, anh ta thì hay rồi, không thấy bóng dáng đâu đã đành, đằng này còn bắt tôi sắp xếp một điều dưỡng về huyện, anh ta làm game hay làm từ thiện không biết nữa!”

Phương Nguyễn lập tức hỏi: “Huyện nào cơ?”

“Không liên quan đến anh, anh hỏi làm gì?”

“À.”, Phương Nguyễn nhanh chóng quẳng chuyện này ra khỏi đầu, khẽ kéo ống tay áo cô nàng, “Đừng ừ ừ nữa, đi, mời cô đi ăn cá hầm.”

“Không ăn, anh tự đi mà ăn.”, An Bội bước lộc cộc trên đôi giày cao gót mà đi thẳng về phía trước.

Phương Nguyễn lại đuổi theo, “Ăn đi, ăn đi mà, ăn xong là tâm trạng sẽ khá lên ngay...”

Đợi hai người đi khuất, Đồ Nam mới quay sang nhìn người đàn ông bên cạnh, “Sao tôi với anh lại phải trốn như ăn trộm thế hả?”

“Có phải trốn đâu.”, Thạch Thanh Lâm nói một cách hợp lý: “Là họ không nhìn thấy chúng ta.”

“...”, Đồ Nam đẩy cửa xe ra, “Vậy thì cảm ơn sự nghiệp từ thiện của anh ngày hôm nay, tạm biệt.”

“Đợi đã.”

Cô giữ cửa, quay đầu lại nhìn anh.

Thạch Thanh Lâm đặt tay trên vô lăng, xoay nửa người sang đối diện với cô, rồi đột nhiên hỏi: “Cô thích vẽ trong hoàn cảnh thế nào?”

“Hả?”, Đồ Nam cũng đã dần quen với cái kiểu suy nghĩ nhảy vọt của anh, ngẫm nghĩ một lát, cô nói: “Vẽ thì cần gì hoàn cảnh chứ, chỉ cần yên tĩnh là được rồi. Anh hỏi cái này làm gì?”

“Không có gì, hôm nay cũng muộn rồi, mai cô đến công ty một chuyến nhé.”

Đồ Nam đóng cửa xe lại, vịn vào khung cửa sổ và bảo: “Nếu tôi không đến thì sao?”

Lúc trước anh hỏi cô có bằng lòng theo anh về không, cô về rồi, nhưng không nói đến chuyện khác.

Thạch Thanh Lâm đáp: “Thì tôi chỉ đành đến đón cô đi thôi.”

“...”

“Ngày mai gặp lại.”, anh nâng cửa kính xe lên, đánh xe rời đi.

Một đêm yên bình, đến sáng hôm sau, tiết trời trong thành phố vẫn âm u nặng nề, nhưng rốt cuộc cũng tạnh mưa rồi.

Lên xe, rốt cuộc thì Đồ Nam vẫn đến công ty.

Tòa nhà văn phòng vẫn chẳng có gì thay đổi, mọi thứ vẫn thế. Vẫn chẳng thấy ai ở sảnh lớn, mọi người đều đang bận rộn ở khu vực làm việc của mỗi tầng.

Cô bắt thang máy lên tầng cao nhất, cửa vừa mở ra đã trông thấy An Bội ôm một sấp tài liệu.

“Cô về thật rồi?”, An Bội mở to hai mắt.

Tối qua Thạch Thanh Lâm quay về, báo với cô nàng hoãn hết việc trong ngày hôm nay, vì còn phải ở công ty đợi Đồ Nam, khi ấy cô nàng vẫn không tin.

“Nghe nói ở đây có một người vô cùng nhớ mong tôi, còn đến tận nhà tìm tôi nữa, nên đành quay về xem sao.”, Đồ Nam vừa ra khỏi thang máy vừa nói.

An Bội lập tức đảo mắt, “Thôi đi, tôi vì công việc, còn cô lại coi tôi là trò vui cơ đấy.”

“Không vui à?”, Đồ Nam quay đầu định đi, “Thế tôi về vậy.”

“Ấy!”, An Bội tóm tay áo cô lại, suýt chút nữa làm rơi cả sấp tài liệu, cô nàng chớp mắt bảo: “Sao cô lại thế, không thương bọn tôi vất vả chuẩn bị cho dự án bao lâu nay à? Lòng dạ sắt đá!”

Đến cả câu “lòng dạ sắt đá” còn dùng đến, Đồ Nam không trêu cô nàng nữa, tiếp tục đi vào trong.

An Bội nhắc nhở một câu: “Thạch tổng đang họp, cô đợi một chút đi.”

Đây là lần đầu tiên Đồ Nam nghe cô nàng gọi “Thạch tổng” nghiêm chỉnh như vậy, không nhin được phải nhìn cô nàng thêm một cái.

“Nhìn gì mà nhìn!”, cô nàng lẩm bẩm rồi quay đầu bỏ đi.

Đến trước cửa văn phòng Thạch Thanh Lâm, Đồ Nam nghe thấy bên trong có tiếng nói chuyện, chẳng nghe rõ được gì, chỉ có thể loáng thoáng nhận ra giọng của Tiết Thành.

Không lâu sau, cửa mở ra, quả nhiên Tiết Thành bước ra từ bên trong.

Trông anh ta rất lạnh lùng, rảo chân bước hai bước nhanh như bay. Nhìn thấy Đồ Nam, anh ta dừng lại, “Em gái Đồ, cuối cùng cô cũng quay về rồi.”

Thật ra diện mạo Tiết Thành không tồi, chỉ có điều gương mặt luôn có cảm giác rất phổ thông, trong mắt dân vẽ như Đồ Nam thì đây là kiểu rập khuôn, tiện tay cũng có thể vẽ ra được.

Đồ Nam nhìn ra nét giận dữ trên gương mặt anh ta ban nãy, “Tôi quay về khiến anh không vui à?”

“Tôi chẳng có gì mà không vui cả, Thanh Lâm vui là được rồi.”

Thì ra là nổi giận với Thạch Thanh Lâm.

Tiết Thành đi lướt qua cô, nghĩ ngợi một lát rồi lại dừng lại nói một câu: “Nhà đầu tư vẫn luôn theo dõi sát sao, hy vọng lần này các cô đừng gây ra rắc rối gì nữa.”

“Anh đang tạo áp lực cho tôi đấy à?”

“Tôi vừa nói với Thạch Thanh Lâm như thế đấy, nếu có áp lực thì cũng là áp lực cho cậu ta.”, Tiết Thành chỉ vào cửa văn phòng, nở nụ cười không rõ hàm ý, “Có lúc tôi cực kỳ hâm mộ cậu ta, làm gì cũng có thể tùy theo ý mình.”

“Đây không phải là tùy theo ý mình.”, cửa văn phòng mở ra, Thạch Thanh Lâm đứng trước cửa, diện nguyên cây âu phục phẳng phiu, “Đây gọi là có kế hoạch rõ ràng.”

“Tùy cậu.”, Tiết Thành bỏ đi trong sự bức bối.

Đồ Nam nhìn Thạch Thanh Lâm, “Không phải là quan hệ giữa hai anh vẫn rất tốt ư?”

“Đúng, anh em tốt quen biết nhau mười mấy năm rồi, nhưng hình như dạo gần đây mối quan hệ không được như trước nữa.”, nói thì nói thế, nhưng trên mặt Thạch Thanh Lâm vẫn hiển hiện một nụ cười, anh giơ tay lên xoay vai cô, “Đi với tôi.”

Đồ Nam theo anh đi chưa đến chục bước thì dừng lại, trước mặt là cánh cửa một văn phòng.

“Đêm qua tôi cho người chuẩn bị gấp, ngay bên cạnh văn phòng tôi, chắc chắn là rất yên tĩnh.”, anh giơ tay ra đẩy cửa.

Trong nháy mắt nhìn vào, Đồ Nam thoáng sửng sốt.

Đây không phải là văn phòng, bên trong không hề có lấy một thiết bị văn phòng nào cả, chỉ có giá tranh, ghế, tất cả đều là dụng cụ vẽ. Ba mặt tường trắng xóa, mặt hướng ra ngoài là một ô cửa sổ sát đất, ánh mặt trời rơi vào, như rải một tầng sáng mờ ảo khắp không gian bên trong.

Có lẽ là quá lạc quẻ với cả khu văn phòng, nhìn vào bên trong khiến người ta cảm thấy hơi không chân thực.

Cô nhìn quanh một vòng rồi hỏi: “Chỗ này để làm gì?”

Thạch Thanh Lâm áp tay lên lưng cô, đẩy cô đi vào trong, “Bắt đầu từ hôm nay, cô không còn làm cố vấn nghệ thuật nữa, tôi chính thức mời cô đảm nhiệm chức vụ tổng họa sĩ cho phiên bản mới, sau này ngoại trừ những chi tiết phụ ra, toàn bộ tranh gốc chính đều do cô tự hoàn thành.”

Đồ Nam còn tưởng mình nghe nhầm, “Anh không sợ không đủ thời gian à?”

“Tôi vừa kéo dài thời gian cho dự án ra gấp đôi rồi.”

“...”, Đồ Nam đi đến trước giá vẽ, đưa tay đặt lên thành ghế, bên trên được bọc da, dùng sức chọc lõm một hố, cô nhìn anh, thung thủng hỏi: “Thế anh không sợ game của anh không có tính đáng chơi à?”

Thạch Thanh Lâm bước đến, hai tay đặt lên vai cô, ấn cô ngồi xuống ghế, “Làm cho game có tính đáng chơi là việc của tôi, bích họa thì giao cho cô, sau này cô muốn vẽ thế nào thì vẽ.”

Trong lúc nhất thời, Đồ Nam không biết phải nói gì, anh đứng ở phía sau nên không nhìn được biểu cảm của anh, chỉ cảm nhận được đôi bàn tay mạnh mẽ đè trên vai cô, có lẽ cũng chỉ anh mới dám nói ra những lời như vậy.

“Còn nữa.”, Thạch Thanh Lâm khẽ vỗ nhẹ lên vai cô, trong lúc vô tình chạm vào tóc cô, anh bất giác miết ngón tay, “Đừng nói mấy câu kiểu như thử xem sao đã, lần này không cho phép có kỳ thử việc.”

Chương 29

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 29

“Sao rồi? Quay lại rồi à?”

“Quay lại lâu rồi! Tin tức của anh chậm quá đấy!”, An Bội trả lời tin nhắn Wechat của Phương Nguyễn, trong lòng thầm nghĩ kiểu gì anh chàng cũng nói là nhờ công của mình.

Quả nhiên, câu Phương Nguyễn gửi đến sau đó là: “Tôi đã bảo là tôi có khuyên Đồ Nam rồi mà, giờ con bé về rồi không thể không có công của tôi!”

An Bội trợn ngược mắt nhìn lên trời, thu điện thoại lại, không thèm nhiều lời với anh chàng nữa, ngoảnh mặt nhìn vào trong phòng vẽ, chỉ thấy một đám người nhón nháo ở bên trong, nhìn thêm lần nữa, Thạch Thanh Lâm bước từ trong phòng ra.

Trưởng bộ phận Cao của bộ phận tranh gốc dẫn cả đội sang phòng vẽ bên này.

Đồ Nam vừa vẽ xong phác thảo, đặt lên giá, “Trưởng bộ phận Cao, anh cảm thấy hiệu ứng bản thảo như thế này được không?”

Trưởng bộ phận Cao vẫn còn đang ngỡ ngàng, vừa rồi tận mắt nhìn thấy cô phác thảo, cả quá trình không hề dừng bút hay phải sửa lại, gần như là nét nào ra nét ấy, rất hiếm khi được nhìn thấy sản phẩm phác họa mà lại trôi chảy như vậy, nghe thấy câu hỏi của cô, anh ta cực kỳ bất ngờ, “Cô đang hỏi ý kiến tôi à?”

Trước đây luôn bị cô đánh giá một cách khắt khe, trưởng bộ phận Cao hơi sững sốt.

Đồ Nam gật đầu, “Anh cứ nói thoải mái.”

Trưởng bộ phận Cao nhìn vào bức phác thảo, “Cảm giác cấu trúc không giống trước kia lắm.”

“Tôi dùng cách phác họa của bích họa cổ đại.”, Đồ Nam dùng cấu trúc mở, tính trực quan và khả năng diễn tả ở cấu trúc này mạnh hơn hẳn, vừa khéo thích hợp để che giấu cốt truyện là những manh mối về cuốn sách cổ trong game phiên bản mới.

“À, thảo nào. Tôi thấy được đấy, xem cô nghĩ thế nào thôi.”

Có thể nhìn ra được Đồ Nam đã thêm thắt vào vài nét mới, trong truyền thống vẫn có chút đặc điểm của tranh gốc trong game. Cảm giác như lần này cô trở về, mỗi bên đều nhún nhường một bước. Có điều, trưởng bộ phận Cao không dám suy luận bừa, bởi vẫn bị ám ảnh bởi mỗi lần xét duyệt bản thảo.

Đồ Nam cầm bút đánh dấu một mốc thời gian lên tranh, “Vậy thì quyết định thế đi, các anh về vẽ phần phụ, sáng mai chúng ta sẽ gặp lại rồi triển khai bước tiếp theo.”

“Sáng mai?”, trưởng bộ phận Cao thốt lên.

“Chê chậm à?”, Đồ Nam nhìn anh ta, “Thế thì chiều nay vậy.”

“...”, lưng trưởng bộ phận Cao đỏ mồ hôi, sao người này lúc làm việc lại giống hệt Thạch tổng như vậy, “Hay là... tôi thấy sáng mai vẫn tốt hơn đấy.”

“Ừm.”

Cả đám vội vàng rời đi, lúc ra cửa đột nhiên khựng lại chào: “Thạch tổng.”

Đồ Nam nhìn ra, thấy Thạch Thanh Lâm đứng dựa vào khung cửa.

“Anh đến bao lâu rồi?”

“Thấy được toàn bộ quá trình ban nãy.”, bỗng nhiên Thạch Thanh Lâm hỏi: “Chiều vừa rồi của cô là học tôi đúng không?”

Đồ Nam nhướn mày, cố ý không trả lời anh.

Đúng là học từ anh thật, quả nhiên rất hiệu quả, ai nấy đều phải đi vào khuôn khổ.

Thạch Thanh Lâm nở một nụ cười vẻ đã hiểu, anh không gặng hỏi nữa, mà quay đầu gọi An Bội: “Tối đặt chỗ, tôi muốn mời Tiết Thành ăn cơm.”

An Bội vừa lôi điện thoại ra vừa bảo: “Người ta giận anh mấy ngày nay rồi, giờ mới biết mời người ta ăn cơm.”

“Có thời gian mà đi được là tốt lắm rồi.”, nói xong, Thạch Thanh Lâm lại nhìn vào phòng vẽ, “Cô cũng đi cùng đi.”

Đồ Nam nhìn anh, “Mọi người ăn cơm sao phải dẫn cả tôi đi?”

“Nhân thể ăn mừng chúng ta chính thức hợp tác.”, Thạch Thanh Lâm giải thích bằng một lý do rất hợp lý rồi đi luôn.

Tám giờ tối, bữa cơm diễn ra đúng hẹn.

An Bội đặt chỗ ở một nhà hàng gần sông, mở cửa sổ ra là có thể nhìn thấy cảnh đêm bên sông, thỉnh thoảng lại có đèn trên thuyền quét qua, rải những ánh vàng lấp lánh lên mặt sông, rất thi vị.

Hôm nay cô nàng cũng đi theo, bàn bốn chỗ, cô nàng và Tiết Thành ngồi chung, ăn được nửa bữa vẫn không quên khoe với anh ta: “Thế nào anh Tiết, chỗ này có hợp ý anh không?”

Đôi mày Tiết Thành vẫn chưa giãn ra hẳn, “Cũng được.”

“Nhỏ nhen, vẫn còn giận cơ.”, An Bội lẩm bẩm.

Ngồi ở phía đối diện, Thạch Thanh Lâm cười, “Đúng đây, cậu nhỏ nhen ghê.”

Tiết Thành nói: “Cậu thôi đi, nếu không phải tại cậu cứ khăng khăng muốn kéo dài thời gian, thì tôi giận cậu được à? Gấp đôi thời gian, dám gây sức ép với nhà đầu tư, họ Thạch nhà cậu cũng gớm thật.”

“Có thể rút ngắn thời gian lại.”

Tiếng nói bất thành linh khiến cả bàn im phăng phắc.

Đồ Nam ngồi ở ghế cạnh cửa sổ, sát bên Thạch Thanh Lâm, lúc đặt bộ dao nĩa trong tay xuống, cô thầm nghĩ không có đĩa phiên phức thật.

Thạch Thanh Lâm nhìn cô, vẻ mặt như không mấy để ý, vẫn còn tưởng cô chỉ băng quơ nói một câu mà thôi, “Cô nói gì cơ?”

Đồ Nam đẩy đĩa ra một chút, nghiêm túc nói: “Tôi nói là có thể rút ngắn thời gian lại.”

Nội dung cốt truyện của phiên bản mới kể rằng, khi cuốn sách cổ ghi lại bí kíp võ công xuất hiện đã gây ra những cuộc tàn sát khắp nơi, cũng may mà có rất nhiều cao nhân liên thủ dẹp yên sóng gió. Cuối cùng, cuốn sách được họ giấu đi, nhưng để không bị thất truyền, họ đã lệnh cho các họa sư để lại manh mối thông qua bích họa trên tường ở nơi họ tu luyện, nhằm sau này có thể truyền lại cho người có duyên.

Những cao nhân ấy đều là các nhân vật chương môn hoặc trưởng lão do người chơi điều khiển, dấu chân để lại khắp chốn thiên hạ, đương nhiên bích họa cũng xuất hiện ở mọi nơi, nhưng không phải bức bích họa nào cũng là thật, có khi là tranh vẽ đánh lạc hướng, có khi lại là chi tiết phụ. Bích họa chính và bích họa phụ có nhiều điểm khác biệt, nên hiển nhiên lượng công việc cần làm sẽ nhiều hơn.

Đồ Nam đích thân vẽ phần bích họa chứa manh mối liên quan đến các trưởng lão của các môn phái, còn phần phụ thì giao cho nhóm của trưởng bộ phận Cao. Hôm nay cô thử sắp xếp một lượt, cảm thấy có thể giản lược đi rất nhiều chỗ, hơn nữa cô lại dùng cách triển khai kết cấu mở, hoàn toàn có thể rút ngắn thời gian lại.

Tiết Thành hỏi: “Có thể rút ngắn được bao nhiêu?”

“Khoảng... ba bốn tháng.”, Đồ Nam ngẫm nghĩ, lại lắc đầu, “Tôi không thể bảo đảm tuyệt đối được, dù sao thì trong quá trình cũng có thể sẽ xảy ra những tình huống bất ngờ.”

“Ba bốn tháng?”, An Bội kinh ngạc thốt lên, thậm chí còn thu hút cả sự chú ý của bàn bên cạnh.

Đồ Nam nhìn cô nàng, “Đừng chê ngắn, đây là cổ hết sức rồi.”

“Tôi thấy dài ấy! Khối lượng công việc với cường độ cao như thế, cô làm được không?”, cô nàng kích động đến mức mặt đỏ gay lên.

“Cũng chẳng phải lần đầu tiên tôi làm công việc cường độ cao.”, chép bích họa cũng là công việc có cường độ cao tương tự, Đồ Nam rất giỏi thích ứng, trong trạng thái này, hiệu suất công việc của cô lại càng cao hơn.

Thạch Thanh Lâm ngồi bên cạnh khẽ nhúc nhích, Đồ Nam quay đầu sang vừa lúc bắt gặp anh ghé mặt vào sau tai cô rồi nói một câu: “Đồ Nam, nếu cô là đàn ông thì giờ tôi đã tung cô lên rồi.”

Cô thấp giọng hỏi: “Gì cơ?”

“Không có gì, đây là cách nói quá lên, thể hiện tâm trạng kích động.”

“Tôi chẳng nhìn ra anh kích động chỗ nào cả.”

“Thế mới phải dùng từ ngữ để biểu đạt.”

“...”, Đồ Nam nhìn ra ngoài cửa sổ, cố ý hỏi: “Anh có dám tung ở đây không?”

Bên ngoài là sông.

Thạch Thanh Lâm không nhin nổi, thấp giọng cười.

Tiết Thành ngồi ở bên kia gõ nhẹ xuống bàn, “Hai người thì thà thì thảm cái gì đấy?”

Thạch Thanh Lâm ngồi thẳng dậy, “Sao, giờ vừa lòng chưa?”

“Cậu đặc ý nhờ, người cậu mời về cho cậu thêm sĩ diện rồi đấy.”

“Ừm.”, Thạch Thanh Lâm liếc sang bên cạnh, một nửa gương mặt của Đồ Nam như bị giấu dưới sắc u trầm của mặt sông, một nửa được phô bày dưới ánh đèn rực rỡ, từ chóp mũi đến cổ vẽ lên thành một đường cong duyên dáng.

Sự thật đã chứng minh sự kiên trì của anh không hề sai.

Đồ Nam nhìn về mặt của Tiết Thành, “Sao, tin tức này không đáng để anh vui à?”

Tiết Thành sững sốt, vội vàng cười, “Sao tôi lại không vui được, cô có thể rút ngắn ba bốn tháng thì tôi không gọi cô là em gái nữa, gọi là chị còn được ấy chứ.”, anh ta đứng dậy, “Đi thôi, để ăn mừng, tôi mời mọi người đi uống rượu.”

Kết quả là ăn tối xong liền chuyển đến quán bar.

Đồ Nam ngồi trên chiếc sofa rộng, tận hưởng khúc nhạc du dương, thỉnh thoảng lại nghe hai người đàn ông tán gẫu chuyện trên thương trường.

“Biết vì sao nhà đầu tư cứ gây áp lực cho cậu không?”, Tiết Thành lắc ly rượu trong tay và bảo: “Kiếm Phi Thiên đang *hot*, rất nhiều công ty vội vàng ăn theo trào lưu, cậu thử nhớ lại tài khoản đánh dấu V trên Weibo dạo trước đi, rồi bao nhiêu tạp chí với đầu báo nữa, tại sao lại chỉ phê phán mỗi Kiếm Phi Thiên, rõ là có người tiếp tay sau lưng còn gì.”

Đồ Nam thâm nghĩ dù gì đi nữa bố cô cũng không phải là người dễ bị người khác sai khiến, lời phê bình của ông là thật lòng.

“Tôi nghĩ ra chuyện này từ lâu rồi.”, Thạch Thanh Lâm nói bằng giọng điệu như thể chẳng quan tâm.

Tiết Thành bật cười, “Con người cậu cứ phải đợi lúc nào ngã một phát thì mới biết đau.”

“Cậu là bạn bè kiểu gì thế, chỉ mong tôi tệ hại đi à.”

Sau vài tràng cười, đề tài kết thúc.

Bỗng nhiên An Bội nhoài người ra từ chỗ cạnh Đồ Nam, khẽ đẩy đẩy Thạch Thanh Lâm.

“Sao thế?”, Thạch Thanh Lâm nhìn sang.

An Bội bĩu môi chỉ về phía quầy bar.

Đồ Nam cũng nhìn theo, một cô nàng điệu đà ngồi bên đó đang nhìn chăm chăm về phía bên này.

“Tôi đoán kiểu gì cô ta cũng gửi rượu sang đây.”, An Bội nói.

Như cô nàng dự đoán, chưa đến một phút, người phục vụ đã bung một ly rượu đến trước mặt Thạch Thanh Lâm, “Anh ơi, chị đằng kia mời anh ạ.”

Tiết Thành nói: “Bất công thật, coi như tôi không tồn tại à?”

An Bội chẳng lấy làm lạ, “Vẫn cách cũ, cần tôi xuất chiêu không?”

Thạch Thanh Lâm ngồi yên, “Tùy cô, thù lao cộng chung vào tiền lương.”

“Được luôn.”, An Bội đứng dậy, chỉnh lại quần áo, vuốt lại tóc, ung dung đi về phía quầy bar.

Đồ Nam thấy cô nàng nói mấy câu gì đó với cô nàng kia, rồi cô nàng kia hậm hực bỏ đi.

Chỉ trong giây lát, An Bội đã trở về trên đôi giày cao gót.

Đồ Nam nhìn mà cảm thấy buồn cười, cảnh này hết như tình tiết trong phim truyền hình dài tập.

Đến cả Tiết Thành cũng không nhịn được mà phải vỗ tay, “Chẳng trách cậu tuyển trợ lý là phải tuyển thật xinh, có ích đấy.”, nói xong liền khựng lại, anh ta

chỉ sang Đồ Nam và bảo: “Mà này, bên cạnh cậu toàn người đẹp thôi, hôm nào thử để em gái Đồ cũng ra làm bình phong cho cậu đi?”

Đồ Nam chẳng buồn quan tâm.

Thạch Thanh Lâm thì lại nhìn sang Đồ Nam, anh cười bảo: “Tôi lại chẳng có nhiều thời gian để mà ngày nào cũng đến mấy chỗ như này.”

“Đúng thật, một năm đi được ba lần thôi là tốt lắm rồi, lần nào anh ấy cũng có người để ý, thử hỏi xem tôi làm trợ lý có mệt không?”, An Bội vừa ngồi xuống đã than thở, “Nếu không vì anh ấy xuống tay hào phóng, thì tôi đã bỏ công việc này từ lâu rồi.”

Tiết Thành chỉ vào Thạch Thanh Lâm, “Cô nói xem đám phụ nữ đấy nhìn trúng điểm gì ở cậu ta nhỉ?”

“Đẹp trai lại có tiền, tính tình cũng tốt, nếu không biết độ ác ma của anh ấy, thì tôi cũng yêu anh ấy luôn.”

“Đẹp trai thì đúng, có tiền cũng đúng, còn bảo tính tình cậu ta tốt thì tôi không thể đồng ý nổi, người trông càng tốt tính lại càng đáng sợ. Cô không biết ngày xưa hồi còn học ở bên Mỹ cậu ta từng đánh nhau đến mức lên cả báo đấy thôi.”

“Thật không?”

Đồ Nam không khỏi ngoảnh sang nhìn Thạch Thanh Lâm.

Anh vắt chân ngồi trên ghế, tủm tỉm cười, lại lên tiếng nhắc nhở: “Tiết Thành.”

Tiết Thành vẫn tiếp tục nói: “Thật mà, cảnh tượng đấy còn làm tôi phải sững sờ, hồi đó...”

“Tiết Thành.”, Thạch Thanh Lâm gọi một tiếng, gương mặt vẫn hiển hiện nụ cười, chỉ có giọng điệu là không bình thường nữa.

“Ok, chuyện ngày xưa, không nhắc đến nữa.”, Tiết Thành giơ hai tay đầu hàng, một tay đưa lên miệng, làm động tác kéo khóa.

An Bội “xì” một tiếng đầy thất vọng.

Đồ Nam quan sát dáng ngồi của Thạch Thanh Lâm, bàn tay cầm ly rượu của anh đặt trên đùi, vàng sáng mờ ảo vẽ lên đường nét bờ vai anh, lại mon man qua cảm và cổ áo mở rộng của anh.

Bất chợt khiến cô nhớ về cái đêm lần đầu gặp gỡ, anh dẫn cô đi theo sau, không ngoảnh đầu mà cứ thế đi về phía trước, chỉ để lại một bóng lưng.

Từ đó về sau chẳng còn thấy cảm giác ấy nữa, mãi cho đến tận lúc này, quanh người anh mới lại tản ra một thứ cảm giác xa cách không tả được thành lời.

Mười phút sau, Đồ Nam cầm cốc rượu trong tay đi về phía quầy bar.

Đã không còn sớm nữa, đồng hồ treo trên quầy gần điểm mười giờ tối.

Bên cạnh hơi tối lại, Thạch Thanh Lâm đi đến.

Đồ Nam chớp mắt nhìn hai ngón tay cầm ly rượu của anh, bỗng nảy ra một ý đồ tinh nghịch, cô thản nhiên hỏi: “Sinh viên ưu tú của đại học danh giá mà lại ra đường đánh nhau à?”

Thạch Thanh Lâm thấp giọng cười, “Họa sĩ dưới trướng bậc thầy nổi tiếng mà lại ra đường uống say à?”

“...”, chẳng thể trên cơ nổi.

Đột nhiên Thạch Thanh Lâm ghé lại gần nhìn cốc rượu trước mặt cô, lại nhìn lên mặt cô, “Đừng trách tôi không nhắc cô, trong này là cocktail, độ cồn cao hơn bia nhiều đấy.”

Đồ Nam lơ đãng nói: “Tôi chưa uống ngụm nào.”, rượu là do An Bội gọi, xanh lam óng ánh, cô chỉ nghĩ thôi đã thấy không thích rồi.

Thạch Thanh Lâm nói: “Vậy thì được, không có lát nữa say tôi lại phải khiêng cô về.”

“Lại?”, mí mắt Đồ Nam bắt giắc nảy lên.

Thạch Thanh Lâm nhếch khóe miệng, anh nhìn cô, cũng không giải thích câu này là thật hay giả, chỉ cầm cốc rượu trước mặt cô uống một hơi cạn sạch.

Lúc đặt cái cốc rỗng xuống, anh nói với người phục vụ: “Đổi cho cô ấy một cốc...”, anh nhìn Đồ Nam, buông lời trêu chọc, “Nước chanh nhé?”

Đồ Nam mím môi, “Nước lọc, thêm đá.”

-----oOo-----

Chương 30

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 30

Tối nay ai cũng vui, nhưng người đã từng say rượu nào đó lại là người tỉnh táo nhất, những người khác thì uống không hề ít.

Ngày hôm sau, lúc ngồi trong văn phòng, Thạch Thanh Lâm phải uống loại cà phê đậm gấp đôi bình thường.

Ánh nắng rọi vào qua ô cửa sổ sát đất, rắc đầy sắc vàng xuống mặt nền, hôm nay là một ngày đẹp trời hiếm thấy.

Anh đặt cốc cà phê xuống, nhìn lên màn hình máy tính, bên trên đang mở giao diện của một trò chơi điện tử.

Trưởng bộ phận Vương của bộ phận pháp vụ đứng ở phía đối diện, “Thạch tổng, rõ ràng là game này mô phỏng Kiếm Phi Thiên của chúng ta, có cần xử lý không ạ?”

Thạch Thanh Lâm chớp mắt một cái rồi nói: “Cũng không phải là lần đầu tiên gặp chuyện như thế này, cứ xử lý theo quy trình đi.”

“Vâng, tôi đi làm ngay đây.”, trưởng bộ phận Vương đi ra, có lẽ do đi quá vội nên va phải ai đó, Thạch Thanh Lâm chỉ nghe thấy anh ta nói, “Ôi xin lỗi nhé trưởng bộ phận Cao, anh đến đây họp à?”

“Phải, vừa thảo luận chuyện bản thảo với họa sĩ Đồ Nam.”

Thạch Thanh Lâm uống nốt ngụm cà phê cuối cùng, rồi đứng dậy đi ra khỏi văn phòng.

Trưởng bộ phận Vương đã đi rồi, trưởng bộ phận Cao thì không quá vội, nhìn thấy anh liền chào: “Thạch tổng.”

Thạch Thanh Lâm nhìn tập bản thảo anh ta kẹp dưới nách, “Có thuận lợi không?”

“Thuận lợi thì thuận lợi, có điều...”, trưởng bộ phận Cao vốn mập mạp, cách nói chuyện lại hơi rề rà, chỉ nhíu mày một cái là hai mí mắt híp lại, thật sự khiến người khác có cảm giác như anh ta đang lấp lửng một điều gì đó.

Thạch Thanh Lâm hỏi: “Có điều làm sao?”

“Lúc đầu chúng tôi đã rà một lượt toàn bộ kế hoạch triển khai tranh, đều không có vấn đề gì, nhưng sau đó lúc nói về việc phủ màu, Đồ Nam đột nhiên không nói chuyện nữa.”

Thạch Thanh Lâm gật đầu, “Biết rồi, anh đi làm việc đi.”

Trưởng bộ phận Cao rời đi.

Phủ màu là việc thuộc lĩnh vực bích họa, Thạch Thanh Lâm tự biết không thể cho ý kiến gì được. Anh đi đến cửa phòng vẽ, thấy Đồ Nam đang ngồi trên ghế, nhìn chăm chăm vào bản vẽ trên giá. Ánh nắng nhạt màu chiếu vào đuôi mắt của cô, mạ một lớp sáng dịu, khiến vẻ mặt cô vô cùng nghiêm nghị, cũng không biết đang nghĩ gì nữa.

Thạch Thanh Lâm vốn định đi, lại nghĩ đến game vừa nãy thì dừng bước rồi gõ cửa, cô lập tức ngoảnh ra nhìn.

“Qua đây một lát.”, anh quay về văn phòng.

Chỉ trong chốc lát, Đồ Nam đã sang.

Cô vừa vào, Thạch Thanh Lâm liền chỉ vào máy tính và bảo: “Cô chơi thử cái này đi.”

“Chơi cái gì?”, Đồ Nam ngồi xuống ghế của anh, nhìn giao diện trên màn hình mới biết anh bảo cô chơi game. Cô ngơ ngác, “Anh cũng biết là tôi không biết chơi game mà.”

Thạch Thanh Lâm nói: “Cô cứ thử cảm giác thôi.”

Đồ Nam chỉ đành cầm chuột bấm bấm vài cái, vì là một game miễn phí, nên không cần phải đăng nhập. Có điều cô từng nghe Phương Nguyễn nói, mấy trò chơi điện tử này đều có tính chất dẫn dụ, chỉ cần tiếp tục chơi là sẽ bị bắt phải đăng nhập, còn thu phí đạo cụ, về bản chất thật ra là một trò chơi đòi hỏi phải chi tiêu rất nhiều.

Con chuột di chuyển, khắp cả trang web với giao diện giống trang sách là một màu xanh vàng tươi, quá chói mắt, cô nhìn một lúc mà đã thấy hai mắt nhưng nhức. Phong cách nhân vật rõ ràng là bắt chước Kiếm Phi Thiên, có điều là quá sơ sài, giống một trò chơi 3D bị hạ cấp xuống 2D vậy.

Thạch Thanh Lâm đi đến bên cạnh cô, “Đánh giá thế nào?”

“Khó coi.”, Đồ Nam buông bỏ con chuột, chẳng có chút hứng thú nào.

Thạch Thanh Lâm đột ngột hỏi: “Trong mắt cô có được tính là bình thường không?”

“Còn lâu mới đến mức bình thường.”

“Vậy là được rồi.”

Đồ Nam nhìn anh, “Có ý gì?”

Thạch Thanh Lâm cười bảo: “Không có gì.”

An Bội từng nói cô đánh giá Kiếm Phi Thiên là “bình thường”, giờ game này còn chẳng đến mức “bình thường”, chẳng phải là không bằng Kiếm Phi Thiên hay sao!

Bỗng nhiên anh lại thấy “bình thường” cũng được coi là khen ngợi rồi.

Đồ Nam không thể nào hiểu nổi lối suy nghĩ thay đổi bất thường của anh, nhìn đồng hồ trên màn hình, cô đứng dậy rồi bảo: “Tôi còn có việc, đi trước đây.”

Thạch Thanh Lâm còn chưa kịp nói gì, thì cô đã ra khỏi cửa rồi.

Anh đoán có lẽ là việc liên quan đến chuyện phủ màu, bằng không sẽ không vội vàng như vậy, thế nên anh cũng không hỏi nữa.

Bận rộn cả một buổi sáng, không được rảnh rang lúc nào.

Tối trưa, Thạch Thanh Lâm đi qua cửa phòng vẽ, vô tình liếc vào, lại phát hiện chẳng thấy bóng ai trong đó.

Vừa lúc An Bội đi đến, thấy vậy liền bảo: “Đồ Nam không có ở đây đâu, đi ra ngoài rồi.”, hôm qua cô nàng uống nhiều nhất, Thạch Thanh Lâm cho cô nàng nghỉ một buổi sáng, mới vừa đến công ty không lâu, trong lúc nói chuyện vẫn còn đưa một tay lên day huyệt thái dương.

“Biết cô ấy đi đâu không?”

“Ai mà biết được, lúc tôi đến thì chạm mặt cô ta, tính ra cũng phải đi được mấy tiếng rồi đấy.”, An Bội có sao nói nấy quen rồi, nên lập tức nói tiếp: “Cô ta thế này là không được, hôm qua còn quả quyết nói có thể rút ngắn ba bốn tháng, giờ lại lặn mất dạng, không phải là lừa chúng ta đấy chứ!”

“Nếu tất cả đều giống cô thì dễ lừa đấy.”, Thạch Thanh Lâm cười đi ra ngoài, “Cô không cần quan tâm, tôi đi xem sao.”

“Tôi thềm vào quan tâm đến cô ta.”, An Bội bĩu môi, bỏ đi làm việc của mình.

Thạch Thanh Lâm xuống lầu, đi tới hầm đỗ xe, lôi di động ra gửi tin nhắn cho Đồ Nam, chỉ ngắn gọn ba chữ: “*Đang ở đâu?*”

Lúc ngồi vào xe, đầu ngón tay anh gõ gõ lên điện thoại, thầm đoán xem mấy giây nữa cô sẽ hồi âm, kết quả là đợi cả một phút cô mới trả lời.

“*Đang ra ngoài tìm đồ.*”

“*Vì dự án à?*”

“*Không thì sao, anh tưởng là tôi bỏ bê công việc à?*”

Cái giọng điệu này... Thạch Thanh Lâm bất giác mỉm cười, anh gửi đi một câu: “*Gửi định vị cho tôi, nếu không coi như cô bỏ bê công việc.*”

Đồ Nam trả lời anh bằng sáu dấu chấm.

Sau đó là tin nhắn gửi định vị.

Nửa tiếng sau, Thạch Thanh Lâm đã tìm đến được chỗ đó.

Thì ra là một cửa hàng chuyên về đồ vẽ nằm sâu trong một khu buôn bán.

Cửa của tiệm là hai cánh cửa bằng đồng, ngoài cửa còn đặt hai con sư tử đá, người không biết có khi còn tưởng bên trong là một nhà hàng cao cấp.

Đồ Nam đang đứng bên cạnh một con sư tử đá ngoài cửa, cầm giấy lau tay.

Lúc đi đến, Thạch Thanh Lâm nhìn thoáng quá, chỉ thấy đầu ngón tay cô dính một màu đỏ tươi, nhuộm kín những ngón tay trắng nõn của cô, thật sự là rất đột mắt người nhìn.

Anh dờn tầm mắt đi rồi hỏi: “Cô ở đây làm gì?”

Đồ Nam lau đi lau lại mà vẫn không sạch, cuối cùng không lau nữa, thu hai tay lại, “Tìm màu.”

“Tìm màu?”, Thạch Thanh Lâm nhớ lại, “Chẳng trách trưởng bộ phận Cao bảo lúc nói đến chuyện phủ màu thì cô không nói gì nữa, thì ra là vì không có màu à?”

“Ừm.”

Anh liếc vào trong cửa hàng, “Cửa hàng to thế này mà cũng không có màu cô muốn ư?”

Đồ Nam lắc đầu, “Không chỉ mỗi chỗ này đâu, tôi chạy đến rất nhiều chỗ rồi mà chẳng có gì dùng được cả.”

“Tại sao?”

“Màu dùng trong bích họa đều làm từ khoáng vật, hơn nữa còn phải là loại cao cấp nhất, bắt buộc phải là loại màu tôi dùng mới được.”

“Thế màu cô dùng đâu rồi?”

Đồ Nam nhìn anh, đầu mày khẽ nhíu lại, “Anh nói xem?”

Thạch Thanh Lâm nhìn vào đôi mắt đen láy của cô, nghĩ một lát thì nhớ ra, “À, đêm hôm đó...”

“Tôi vút rồi.”, Đồ Nam ngắt lời anh, lúc nói ra câu này quả thật là rất bức bối.

Thạch Thanh Lâm khẽ cười, hơi nghiêng người, chặn bỏ ánh nắng rơi vào cô, “Đúng, suýt chút nữa cô còn vút cả tôi.”

“...”, Đồ Nam chớp mắt, trong đầu như đang tua lại cảnh tượng đêm hôm đó, đúng là loạn thật.

“Màu khoáng vật loại cao cấp...”, đột nhiên Thạch Thanh Lâm lặp lại câu nói kia một lần.

Đồ Nam nghe ra sự kỳ lạ trong giọng điệu của anh, thậm chí đến cả biểu cảm cũng trở nên đầy hưng phấn, không nhịn được phải hỏi: “Sao thế?”

Thạch Thanh Lâm cười, “Sao ư? Đều quá đắt đỏ, cô không cảm thấy cái nghề này của cô rất phá của à?”

“...Đừng nhắc đến nữa.”

Khi đó hành động một cách dứt khoát sáng khoái, là bởi đang ôm tâm lý không động vào bích họa nữa, ai mà ngờ được lúc này lại có chỗ cần dùng đến. Cô đã đủ đau đầu lắm rồi.

Thạch Thanh Lâm không biết cô đã đi bao nhiêu chỗ, nhưng nhìn chớp mũi lăm lăm mồ hôi của cô, xem chừng là đôn đáo ngược xuôi suốt đến tận bây giờ. Anh hỏi: “Bắt buộc phải dùng màu khoáng vật à?”

“Đương nhiên, đây là màu chuyên vẽ bích họa truyền thống, vẽ bích họa quan trọng nhất là màu sắc, màu cổ mới cho ra được nét cổ, nếu không sẽ không ra được ý vị ấy đâu.”, Đồ Nam khẽ thở dài, “Có một số loại quặng phải nhập khẩu từ nước ngoài, khó làm lắm, trên thị trường nhiều hàng nhái lắm.”

Thạch Thanh Lâm đứng yên suy nghĩ một lát, cũng chỉ khoảng ba bốn giây, rồi đột nhiên lôi di động ra gọi điện.

“An Bội, bớt ra cho tôi hai ngày, tôi có chút chuyện phải làm.”, nói xong, anh giờ điện thoại ra xa.

Sau một giây, từ bên trong vọng ra tiếng gào của An Bội: “Hai ngày! Làm sao mà tôi xếp cho anh được!”

Thạch Thanh Lâm áp điện thoại vào tai, “Cứ thế nhé.”

Cúp điện thoại, anh móc chìa khóa xe ra, rồi nói với Đồ Nam: “Đi thôi, dẫn cô đến một chỗ này.”

Xe lao đi như bay trên đường.

Đồ Nam nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ xe, những tòa nhà cao tầng dần lùi lại phía sau, trung tâm kinh tế phồn hoa cũng dần chẳng thấy nữa, tầm nhìn bắt đầu xuất hiện những mái ngói đỏ, những con đường xám trắng, mở ra quần thể kiến trúc phong cách xưa cũ, những tán ngô đồng lấp ló lúc ẩn lúc hiện tràn cả vào tầm mắt.

Cô nhìn ra rồi: “Khu thành cổ đây mà.”

“Ừm.”, Thạch Thanh Lâm nắm vô lăng, liếc ra bên ngoài một cái.

Thành phố này quá rộng lớn, phân chia thành mười mấy khu vực to nhỏ, khu thành cổ nằm ở phía đông nam, công ty của anh thuộc khu công nghệ cao ở góc tây bắc, rõ ràng là nằm trên một đường chéo.

Sau cùng, xe dừng lại bên ngoài một ngôi nhà cổng son mái xám.

Đồ Nam xuống xe, đứng trước cổng quan sát, còn đang hoài nghi có phải mình đang được đến một nhà phú hào thời cổ đại hay không.

Thạch Thanh Lâm giơ tay lên đập cổng, đập hai cái, lại nhấc cái vòng sắt trên cổng đập thêm mấy cái, phát ra những tiếng uỳnh uỳnh giòn giã.

Bên trong có tiếng bước chân, cuối cùng cũng có người ra mở cổng.

Cánh cổng được mở ra, người bên trong ngó ra ngoài, một ông lão tóc bạc da nhăn, mặc áo kiểu thời Đường, dáng đứng thẳng tắp nhưng lại cầm ba toong trong tay, cảm giác hơi dư thừa.

Thạch Thanh Lâm cười, thò một chân vào cửa, “Ông, con về thăm ông đây.”

Đáp lại anh là một đầu ba toong.

“Thằng ranh, anh còn mặt mũi mà về à, về nước bao nhiêu lâu rồi cuối cùng mới mọc ra ít lương tâm hả? Tiết Thành còn đến thăm tôi mấy lần rồi đấy, anh còn chẳng bằng nó!”

Cánh tay Thạch Thanh Lâm dính đòn, ông không chịu nhường đường, nhưng anh vẫn cười, mắt thấy phát gậy thứ hai chuẩn bị giáng xuống, anh mới nhẹ nhàng tóm lấy, “Đừng thế mà ông, còn có người khác đây này.”

Lần này cây ba toong hạ xuống nữa, ông cụ nhìn người đứng đằng sau anh.

Mặc dù cảnh tượng có chút hỗn loạn, nhưng Đồ Nam vẫn cảm nhận được sự nồng hậu, cô không nhúc nhích, ngay cả gương mặt cũng giữ nguyên vẻ điềm tĩnh.

Không cần nói cô cũng có thể nhìn ra, vị này chắc là ông nội Thạch Thanh Lâm.

“Đây là?”

Thạch Thanh Lâm nói: “Cháu đưa về tìm ông đây.”

“Vào đi, vào đi.”, ông cụ lập tức thu gậy lại, sắc mặt rạng rỡ lên hẳn.

-----oOo-----

Chương 31

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 31

Trong phòng khách, Thạch Thanh Lâm ngồi trên chiếc ghế thái sư, xắn áo xoa bóp cánh tay, chỗ bị ông cụ đánh đã xanh tím một mảng.

“Ông, khó lắm con mới dành ra được hai ngày để về, thế mà ông lại ra tay nặng như này đây.”

Sắc mặt ông cụ mới dịu được đôi chút thì lại căng lên, “Anh bạn à, tôi không tin lâu như thế mà anh không bót ra được chút thời gian, anh bạn cỡ nào hả?”

“Nếu ông không ra cái luật là một lần phải về ít nhất hai ngày, thì con đã về thường xuyên rồi.”

“Tôi làm thế là để tốt cho anh, anh xem anh có lần nào được nghỉ cả ngày không?”

Thạch Thanh Lâm bật cười, “Vâng, giờ con nghỉ đây.”

“Hừ, đợi đấy, tôi đi tìm rượu thuốc cho anh.”, ông cụ hằm hằm thì hằm hằm thật, nhưng rốt cuộc là vẫn thương cháu, nhắc cây ba toong đi từng bước dài ra

khỏi cửa.

Đồ Nam đặt một tay lên tay vịn của chiếc ghế thái sư, cuối cùng cũng có cơ hội hỏi: “Anh dẫn tôi đến gặp ông nội anh làm gì?”

Thạch Thanh Lâm nhỏ giọng nói: “Ông cụ nhà tôi là một nhân vật lợi hại lắm đấy, nếu cô cần màu vẽ thì phải hỏi ông rồi.”, anh chỉ lên tường.

Đồ Nam ngược mắt lên, trên tường treo mấy khung ảnh rất lớn, trong hình là ông cụ chụp cùng nhiều nhân vật khác nhau qua các thời kỳ, bức ở chính giữa còn có chữ đính kèm, chữ viết “Tặng bậc thầy màu vẽ quốc họa Thạch Kính Niên, kính mong nhận lấy”.

“Bậc thầy màu vẽ quốc họa?”, Đồ Nam kêu lên một tiếng đầy kinh ngạc, cô cúi đầu nhìn anh, “Ông nội anh làm màu vẽ à?”

“Làm thủ công, toàn là hàng cao cấp đấy.”

Cô cực kỳ sửng sốt, “Sao tôi chưa từng nghe thấy tên ông nhi?”

“Ông không làm từ lâu rồi.”, giọng Thạch Thanh Lâm như đang thăm thì: “Ông cụ nhà tôi hiểu màu vẽ, cũng biết thưởng tranh, thêm bích họa vào game là do tôi lấy cảm hứng từ chỗ ông đấy.”

“Chẳng trách...”, từ lâu Đồ Nam đã cảm thấy rất tò mò, rõ ràng anh chẳng có chút liên quan nào với bích họa, không ngờ lại là vì nguyên nhân này.

Nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến.

Thạch Kính Niên quay về đúng lúc này, vừa bước một chân vào đã thấy hai người cúi đầu thăm thì to nhỏ, liền tùm tùm cười rồi hỏi một câu: “Đang nói gì thế?”

Ông không chỉ lấy rượu thuốc, mà tay phải còn cầm một bình trà bằng sứ trắng, nách trái kẹp một cái hộp gỗ đàn đỏ, nách phải kẹp ba toong, đi lại phăm phăm, không nhìn ra chút già cả nào.

Đồ Nam ngồi thẳng dậy, ngón tay khều cánh tay Thạch Thanh Lâm, nhướn mày ra hiệu với anh.

Thạch Thanh Lâm hiểu ý cô, anh cười bảo: “Ông, con vẫn chưa giới thiệu với ông, cô ấy tên là Đồ Nam.”

“Đồ Nam? Tên hay, tên hay lắm.”, dường như cứ lúc vui là Thạch Kính Niên sẽ nói tận hai lần liền, vừa đưa rượu thuốc cho Thạch Thanh Lâm, vừa đặt đồng hồ lên bàn, ông mở cái hộp gỗ ra, đẩy tới trước mặt Đồ Nam, thì ra là mứt hoa quả, “Nào, ăn thử đi.”

Đồ Nam không nỡ từ chối thịnh tình của ông cụ, bèn đưa tay nhón một quả mận khô, “Cháu cảm ơn ạ.”

“Đồ ăn thì để từ từ hẵng ăn, chúng ta nói chuyện trước.”, Thạch Thanh Lâm đổ một ít rượu thuốc lên chỗ bị thương, đầu mày đang nhú chặt dần giãn ra, anh

cười bảo: “Thật ra hai bọn con có chút chuyện muốn nhờ ông giúp.”

“Được thôi, chuyện gì?”

“Muốn xin ông ít màu.”

“...”, nụ cười trên mặt Thạch Kính Niên tắt ngấm, ông đột nhiên cầm ba toong chỉ thẳng vào anh, “Thằng ranh này giỏi thật, tôi biết ngay anh không có việc gì là không thêm về mà, anh về đây là vì thế phải không?”

Thạch Thanh Lâm hết cách, “Ông à...”

“Anh vào đây cho tôi!”, Thạch Kính Niên lại quay đầu đi ra cửa.

Thạch Thanh Lâm chỉ đành đặt chai rượu thuốc xuống, đứng dậy, “Mong là có thể lừa trót lọt.”

Đồ Nam hỏi: “Lừa gì cơ?”

Thạch Thanh Lâm nhìn cô, khẽ cười một tiếng, nhưng không trả lời mà đi ra ngoài luôn.

Đồ Nam ngồi trong phòng khách uống hết hai tách trà, cảm giác trời sắp tối rồi, vậy mà vẫn không thấy hai ông cháu quay về.

Cô ra cửa tìm, đi trên dãy hành lang lát gạch xám, vừa qua đoạn ngoặt đã trông thấy Thạch Kính Niên và Thạch Thanh Lâm một trước một sau đi tới.

Người còn chưa đến nơi, mà tiếng thì đã vọng tới trước, “Nam Nam?”

Đồ Nam thoáng sững sờ, người gọi cô là Thạch Kính Niên.

“Ông gọi cháu thế được không?”

Cô hoàn hồn, khẽ gạt đầu, “Được ạ.”

Trong hồi ức, chỉ có mẹ cô mới gọi cô như vậy. Mẹ cô bỏ đi lúc cô còn quá nhỏ, ngoài cách gọi này ra, gần như chẳng còn ấn tượng nào khác, khó tránh khỏi để lại dấu ấn sâu đậm, nên vừa nghe thấy cô mới có phản ứng mạnh như vậy.

Thạch Kính Niên lại nhiệt tình y như lúc đầu, vừa đi cùng cô vừa nói chuyện, “Ông vừa mới biết cháu chép bích họa phải không?”

“Vâng ạ.”, Đồ Nam liếc nhìn Thạch Thanh Lâm, anh đang thong dong bước đi theo sau hai người.

Thạch Kính Niên nói: “Không nhiều người làm nghề này đâu.”

“Vâng, đúng là không nhiều ạ.”

Trước khi vào tổ của Từ Hoài, Đồ Nam đã từng đi vẽ với người khác, mới đầu cả đội có tận mười hai người, sau cùng chỉ còn lại ba người. Không nói đến việc đi vẽ lắm yêu cầu cao mà lương lại ít, chỉ riêng tính chất công việc buồn tẻ đã khiến đám thanh niên chùn bước. Sau đó cô vào tổ của Từ Hoài, cố gắng không

kết thân với người trong tổ, ngoại trừ Tiêu Quân, vì luôn cảm thấy rồi sẽ có ngày mỗi người một ngã, không ngờ lần này người đi đầu tiên lại là cô.

Mỗi lần nghĩ đến chuyện này là cô lại cảm thấy buồn cười, có lẽ đây chính là cái gọi là thế sự vô thường.

Thạch Kính Niên vừa đi vừa cảm thán, “Thanh niên mà làm được nghề này thì đều là người giỏi, một cô gái trẻ như cháu thì lại càng hiếm thấy. Không giống như cái thằng nhà ông...”, ông giơ ba toong lên chỉ vào Thạch Thanh Lâm, “Giống hệt bố nó, toàn lũ thương nhân háms lợ!”

Thạch Thanh Lâm đi phía sau thấp giọng cười, “Ông ơi, nói gì thì cũng phải có lý chứ ạ, không có lũ thương nhân háms lợ bọn con, ông có được ở nhà to đẹp thế này không?”

“Anh tưởng là tôi thềm đấy?”, Thạch Kính Niên không chút nề mặt.

Trong lúc nói chuyện thì đã đi đến khu vườn sau nhà, Đồ Nam hạ tầm mắt xuống, còn tưởng rằng mình đi lạc vào công viên, mặt đất rải đá trắng, dọc hai bên con đường lát sỏi trồng những loại cây xanh thường thấy, thậm chí trong một góc còn dựng một hòn giả sơn. Cô nhẩm tính thử giá đất ở thành phố này, cảm thấy vừa rồi ông có thể nói câu không thềm thật sự là quá chất.

Thạch Kính Niên đi đến bên cạnh hòn giả sơn, lại tiếp tục chủ đề khi nãy: “Nam Nam, ông quý người như cháu lắm, làm việc gì cũng kiên trì, không mong hỏi đáp, xã hội bây giờ quá phù phiếm, thiếu những người như cháu.”

“Thật ra...”, Đồ Nam đang định nói mình đã rời ngành rồi, không nhận nổi lời khen ngợi của ông, nhưng lại bị Thạch Thanh Lâm ngắt lời, “Con thì không kiên trì ạ?”

“Anh thì kiên trì bận rộn!”, Thạch Kính Niên vung cây ba toong lên.

Thạch Thanh Lâm chớp thời cơ nói: “Thế ông có thể thông cảm cho sự bận rộn của con mà mau cho Đồ Nam màu không?”

Đồ Nam nghĩ đến màu vẽ, bèn gọi: “Ông Thạch?”

Thạch Kính Niên “ó” một tiếng, “Còn gọi ông Thạch à, gọi ông nội là được rồi.”

“...”

Đột nhiên ông cụ đi vòng ra sau hòn giả sơn, lôi một cái cần câu cá ra, quảng tới trước mặt Thạch Thanh Lâm, “Anh đi câu cá về đây cho tôi, không thì đừng nói đến chuyện màu vẽ, cũng đừng hòng ăn bữa tối nay.”

Thạch Thanh Lâm cầm cần câu, nhíu mày lại, “Ông biết con bận thế nào mà.”

“Bận gì mà bận, hôm nay anh thử dám động vào điện thoại xem, đi nhanh đi! Tôi đợi anh trong bếp.”, Thạch Kính Niên nói xong còn không quên cười với

Đồ Nam, rồi lại nhắc cái ba toong dư thừa của ông lên và đi về căn nhà ở phía trước.

Đồ Nam nhìn Thạch Thanh Lâm, “Rốt cuộc anh nói gì với ông anh thế?”

Anh đổi một tay khác cầm cần câu, khoe miệng nhếch lên thành một nụ cười, “Tôi chẳng nói gì cả, toàn là tự ông nghĩ ra.”, nói rồi anh đi về phía hồ nước, “Giờ ông đang thích cô, ít ra còn hơn cả đứa cháu “thương nhân hám lợi” tôi đây.”

“...”, giờ thì Đồ Nam hiểu anh bảo lừa cái gì rồi.

Trong vườn có một hồ nước cỡ vừa, bên trên thưa thớt mấy phiến lá sen, mùa hè đã qua, sắc xanh chẳng còn biếc, mặt lá đã lộ ra màu vàng úa nhàn nhạt.

Mãi một lúc sau Đồ Nam mới đi tìm, thì thấy Thạch Thanh Lâm đang dựa vào gốc cây, tay cầm cần câu, trên người vẫn còn diện nguyên cây áo phục giày da, nhìn thế nào cũng rất kỳ quái.

Cô hỏi: “Không thu hoạch được gì à?”

Thạch Thanh Lâm giơ tay lên xem đồng hồ, “Không sai, tôi cảm thấy tôi đang lãng phí cuộc đời đây.”

“Không tính là lãng phí, đây cũng là công việc.”

Anh gạt đầu, “Được đấy, cô cũng biết an ủi người khác rồi.”

Đồ Nam cảm thấy như vậy giống tự an ủi mình hơn, đột nhiên thấy mặt nước động, cô ngoảnh sang nhìn, “Có rồi à?”

Thạch Thanh Lâm đứng thẳng dậy, một tay thu dây câu, mặt nước xao động, lộ ra một cái bụng cá trắng ửng, nhoáng một cái đã lặn mất tăm, anh lại buông lỏng tay, “Ông cụ ác thật, rõ ràng hôm nay đã cho cá ăn rồi, thế mà còn khăng khăng bắt tôi câu cho ông một con.”

Đồ Nam cũng hết cách, “Tôi từng bảo trong quá trình có thể sẽ xảy ra tình huống bất ngờ, chính là ông nội anh đấy.”

Thạch Thanh Lâm bỗng xoay người sang nhìn cô, “Đồ Nam, chúng ta giao kèo đi, tôi giúp cô xử lý ông cụ, lấy được màu rồi, cô lại giúp tôi rút ngắn thêm một ít thời gian nữa nhé?”

Đồ Nam nhú mày, “Anh đúng thật là thương nhân, lại còn mặc cả nữa.”

“Tiết Thành là người của bên đầu tư, cô nói thế trước mặt cậu ta nghĩa là cực kỳ chắc chắn, chứng tỏ vẫn có thể rút ngắn thêm.”

Cô mím môi, mấy giây sau mới nói: “Tôi đã là năm tháng, như thế là quá lắm rồi đấy.”

“Chốt.”, Thạch Thanh Lâm đưa cần câu cho cô.

Đồ Nam đón lấy trong vô thức, “Làm gì đây?”

Thạch Thanh Lâm cởi bỏ áo vest, vừa cười vừa xắn tay áo lên, “Cá thôi mà, xuống bắt một con là được rồi.”

“Anh làm được không đây?”

“Cô nhìn xem tôi làm được không.”

Anh đã cởi giày, xắn ống quần, Đồ Nam phát hiện cẳng chân của anh vừa dài vừa rắn chắc, giống với màu da lộ bên ngoài của anh, một màu mạch nha nhàn nhạt, bị ánh mặt trời nhuộm màu lên, tạo ra nét gợi cảm khó mà tả được.

Đôi chân kia bước xuống nước, mặt nước còn chưa qua được đầu gối của anh.

Thạch Thanh Lâm giẫm giẫm chân, đưa mắt nhìn cô, “Nước hơi lạnh, cô đừng xuống, tôi đánh nhanh thắng nhanh.”

“Ừm.”, Đồ Nam vịn hai tay vào lan can, nhìn anh hành động.

Trong nhà bỗng truyền ra tiếng gọi của ông cụ: “Thạch Thanh! Bao lâu rồi, rốt cuộc thằng ranh nhà anh có câu được không đây!”

Thạch Thanh Lâm vừa cúi người, nghe thấy thế thì hơi lão đảo, anh cười bảo: “Suýt nữa thì cá bị ông dọa cho chạy hết rồi.”

Đồ Nam chậm rãi thu tầm mắt khỏi nơi phát ra giọng nói, “Ông vừa gọi anh là gì cơ?”

“Thạch Thanh.”, Thạch Thanh Lâm nhìn chằm chằm vào mặt nước, không ngẩng đầu mà chỉ nói: “Tên tôi là do ông đặt, trong nhà vẫn gọi tôi như thế.”

“...”, Đồ Nam sực hiểu ra, “Chẳng trách hồi đầu anh lại giới thiệu tên mình như thế.”

Thạch Thanh Lâm, Thạch Thanh trong màu thạch thanh, Lâm trong tiền tới.

Chẳng trách ngay cả ảnh đại diện Wechat của anh cũng là một bức ảnh màu thạch thanh.

Thì ra là thế.

Đồ Nam giậm chân xuống lớp đất bùn, dòng suy nghĩ cuộn cuộn chảy, từ nét bút sai trong hang, đến người ở trước mặt, rõ ràng là do ý trời, cô không sao nén nổi nụ cười.

“Thạch Thanh?”

“Rào rào” một tiếng bọt nước tung tóe, Thạch Thanh Lâm ngẩng đầu, trong tay là một con cá, thấy cô gái ở trên bờ đang tùm tùm cười.

“Cô gọi tôi à?”

“Phải.”, cô càng cười tươi hơn, “Thạch Thanh.”

Gió thu lành đượm, trời xanh mây trắng, cô đứng giữa làn gió với nụ cười tràn qua cả khóe mắt, gương mặt sinh động theo cách chưa từng thấy.

Tim Thạch Thanh Lâm bỗng hẫng một nhịp.

Đột nhiên ngấm lại, trước giờ cô chưa từng gọi tên anh, đây là lần đầu tiên. Hai chữ nhẹ bẫng kia tràn ra từ miệng cô, con chữ cứng nhắc như được tô điểm sắc màu, biến thành một nét chấm đậm nổi giữa một khoảng mờ nhạt.

Sau giây lát, anh cũng đột nhiên bật cười.

Đồ Nam vẫn còn tùm tùm cười, lại thấy người kia đã ra khỏi mặt nước, đi về phía này.

Trong lòng đột nhiên trĩu nặng, cần câu rơi xuống đất, cô vội vàng thu cánh tay lại, ôm lấy con cá đang quẫy đành đạch.

“Cô cười gì, hả?”, Thạch Thanh Lâm vẫy tay, đi lướt qua cô.

Đồ Nam ôm con cá, trên mặt dính đầy nước bị anh vẩy ra.

-----oOo-----

Chương 32

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 32

Đồ Nam mang con cá vào phòng bếp, Thạch Thanh Lâm đã đứng cạnh kệ bếp, tay cầm cốc uống nước, ánh mắt thì đảo sang cô.

Thạch Kính Niên đón lấy con cá rồi quở trách: “Nhìn xem cả hai đứa thành ra cái dạng gì rồi, mau đi lau người đi.”, nói rồi chỉ vào Thạch Thanh Lâm, “Nhất là anh, giỏi thật, còn nhảy xuống nước bắt cá, đi tắm nhanh lên, ôm rồi lại phiền phức ra!”

Cả hai người cùng bị đuổi ra ngoài.

Hai người đứng ở cửa nhìn nhau, cả hai đều ướm, trông thảm hại không tả nổi.

Đồ Nam nói: “Chuyện tốt anh làm đấy.”

Thạch Thanh Lâm cười, quay đầu đi về phía hành lang, “Đi theo tôi.”

Đồ Nam theo anh đi đến đầu bên kia, ở đó có một căn phòng, anh đẩy cánh cửa gỗ khắc hoa ra, đứng trước cửa, đợi cô vào trước.

Cô bước vào, phát hiện ra bên trong rất rộng, đồ đạc đều rất hiện đại, có đầy đủ cả sofa và tivi, thậm chí còn có một bàn làm việc, có vách ngăn, có một cái giường, xem ra là phòng của anh.

Thạch Thanh Lâm mở tủ quần áo, tìm hai cái áo rồi đưa cho cô một cái, “Cô không mang quần áo, mặc của tôi đi.”

Đồ Nam nhận lấy, cầm lên xem, áo phong nam màu trắng, không biết đã cất trong tủ bao lâu rồi, thoang thoảng mùi long não, cô mang nó theo vào phòng tắm.

Thạch Thanh Lâm chờ cô ở bên ngoài, cửa phòng tắm là loại kính mờ, anh vừa liếc sang là đã có thể nhìn thấy bóng người mơ hồ, trong những tiếng loạt soạt không chân thực, cô giơ cánh tay lên, là động tác cởi áo.

Anh quay đầu đi ra cửa, ôm cánh tay dựa vào khung cửa, ngẩng đầu nhìn lên trời, trong lòng thầm cảm thấy buồn cười.

Con người không nên có những suy nghĩ khác thường, một khi đã có thì sẽ càng có nhiều suy nghĩ lộn xộn hơn.

Cũng may cửa phòng tắm nhanh chóng mở ra, đánh gãy dòng suy nghĩ lộn xộn đó của anh.

Thạch Thanh Lâm quay đầu lại, Đồ Nam vừa bước ra, trên người mặc chiếc phong trắng rộng thùng thình, áo tay ngắn mà cô mặc gần ra thành áo tay lỡ, nhưng dáng cô cao, thành ra vẫn có thể chấp nhận được. Anh gật gù tán thưởng, “Không tồi, áo của tôi mà cô cũng mặc được.”

“Nhờ phúc của anh, không mặc được cũng phải mặc.”

Thạch Thanh Lâm cười.

Đồ Nam không thích thùng thình, bèn tóm vạt áo lại, thắt ở eo, như vậy trông ổn hơn hẳn. Cô mặc cái áo len của mình ở bên ngoài, rồi nhìn anh, “Tôi xong rồi.”

“Tôi đi tắm cái.”, Thạch Thanh Lâm đi vào phòng tắm.

Đồ Nam bước ra, đóng cửa cho anh, đột nhiên lại cảm thấy thật kỳ cục. Đi làm cái kiểu gì thế này, về nhà cũ của anh, gặp ông nội anh, còn mặc cả áo của anh nữa.

Cô mặc áo cái áo len vừa hay có thể che đi được cái áo phong nam trên người, quay về gian nhà trước, Thạch Kính Niên đang đợi cô ở đó.

“Nam Nam, lại đây, ông cho cháu xem cái này.”, ông cụ vẫy tay, trong tay cầm một quyển album ảnh.

Đồ Nam ngồi xuống cùng ông, ông liền mở quyển album ra, thì ra là ảnh Thạch Thanh Lâm hồi nhỏ.

Từng trang từng trang, có thể nhìn ra được là ông cất đã lâu rồi, bảo quản cũng rất cẩn thận.

“Nhìn đây, cái này là lúc nó bốn tuổi, còn tấm này hình như là lúc tám tuổi...”

Đồ Nam phối hợp ghé sát lại xem.

Vì màu vẽ, đành phải phối hợp.

“Không quá giống anh ấy của bây giờ ạ.”, cô nói.

Xem đi xem lại, người trong ảnh trắng trẻo bầu bĩnh giống một bé gái xinh đẹp, quá khác so với Thạch Thanh Lâm ở hiện tại.

“Đúng là không giống, hồi bé trông nó ngoan ngoãn hơn.”

Đồ Nam vô cùng tán đồng.

Được một lúc thì Thạch Thanh Lâm quay lại, Thạch Kính Niên còn chẳng thèm ngẩng đầu mà cứ thế nói: “Anh đi nấu cơm đi.”

Trên người anh đã thay sang một chiếc áo sạch sẽ, tay áo xắn cao, “Ông, ông đổi cách khác hành con được không, câu cá đã đành, sao còn bắt con nấu cơm nữa.”

Thạch Kính Niên nói: “Anh mà không nấu thì đừng có bàn gì nữa.”

Đồ Nam nhìn Thạch Thanh Lâm, anh cũng nhìn cô, cả hai cùng im lặng, rồi anh xoay người đi vào bếp.

Hết cách, giờ ông cụ là to nhất, họ đều phải nghe theo.

Cô lại cúi đầu xem ảnh, Thạch Kính Niên lại thao thao bất tuyệt giải thích cho cô nghe, tấm đó chụp Thạch Thanh Lâm lần đầu tiên đi học, tấm kia chụp trước khi anh ra nước ngoài.

Tấm chụp trước khi ra nước ngoài gần như là một bức ảnh gia đình, bối cảnh là sân bay, Thạch Thanh Lâm đứng ở giữa, chàng thiếu niên mười mấy tuổi dáng dấp cao lớn, nổi bật nhất giữa mọi người, gương mặt có phần non nớt, nhưng nụ cười thì giống như hiện tại, khóe môi khẽ cong lên, thoạt nhìn có nét gì đó rất ranh ma. Hai bên trái phải anh là một nam một nữ, có lẽ là bố mẹ anh, đặc biệt là người phụ nữ, mắt mũi đều rất giống anh. Ông cụ thì đứng cuối cùng, bên cạnh không thấy có ai là đồng tuổi, ngẫm ra có lẽ ông đã một mình từ rất lâu rồi.

“Trong này đều là người nhà ông ạ?”

Thạch Kính Niên gật đầu, “Phải.”, giọng điệu của ông loáng thoáng như đang cảm thán, nhìn tấm ảnh đó một lát, đột nhiên ông gập quyển album lại, “Ồi giờ, đã đến giờ này rồi cơ à, ông phải đi mang hai con chim ông nuôi về đây, lần sau lại cho cháu xem nhé.”

Vốn dĩ Đồ Nam cũng chỉ nể mặt ông cụ mà phối hợp chút thôi, cô bâng quơ đáp “vâng” một tiếng, nhìn ông mang quyển album đi.

Bất chợt có thứ gì đó trượt qua vai, rồi rơi xuống đất, cô cúi đầu nhìn, hóa ra là một cọng hồ tiêu khô. Cô quay đầu lại nhìn, Thạch Thanh Lâm đang dựa vào khung cửa phòng bếp, ngoắc ngón tay với cô.

“Làm sao, muốn tôi giúp à?”

“Đương nhiên.”, Thạch Thanh Lâm nhìn đồng hồ, “Không biết lúc nào thì ông về, nhanh lên.”

Đồ Nam đứng dậy, đi vào phòng bếp, phát hiện ra bên trong căn bản còn chưa bắt đầu làm gì cả.

Cởi bỏ áo khoác len để sang một bên, đi đến bên bồn rửa, bỗng cô cúi xuống ngửi cổ cái áo phông.

Thạch Thanh Lâm đang đứng phía sau cô, nhìn thấy vậy bèn hỏi: “Cô ngửi gì đấy?”

“Có mùi.”, lúc trước không để ý mùi long não lại đậm như thế này, mặc một lúc mới phát hiện ra.

“Gì cơ?”, Thạch Thanh Lâm cúi đầu, hít hà trên vai cô, lúc ngược mắt lên liền reo, “Ừm, mùi thanh xuân của tôi.”

Đồ Nam vừa quay đầu đã đối diện với gương mặt anh, cả người anh tỏa ra mùi sữa tắm, những lọn tóc ẩm ả rủ xuống trán, che đi ý cười trong đôi mắt anh. Cô khẽ chớp mắt, cảm giác hình như bị quá thân mật, liền dờn tầm mắt khỏi anh, “Thì ra thanh xuân của anh có mùi long não.”

Thạch Thanh Lâm nhìn chằm chằm hàng mi dài cụp xuống của cô, “Thế chắc thanh xuân của cô có mùi màu vẽ rồi.”

“Anh có cần tôi giúp nữa không?”

“Đương nhiên, không hầu hạ tốt ông cụ, làm sao lấy được màu?”, Thạch Thanh Lâm đứng thẳng dậy, chỉ sợ nói nữa cô sẽ chạy mất.

Đồ Nam nhìn con cá, “Đến giờ này rồi nên chắc tôi chỉ làm được món cá thôi.”

Anh lùi lại hai bước, “Không sao, tôi nhìn cô làm.”

Kết quả là bữa tối chỉ có đúng món cá thật.

Lúc Thạch Kính Niên quay về, đồ ăn đã được dọn ra bàn, Đồ Nam và Thạch Thanh Lâm ngồi vào sẵn chờ ông.

Ông cầm đĩa lên gấp một miếng cho vào miệng, lại nhìn Thạch Thanh Lâm, “Tay nghề của thằng ranh nhà anh tốt lên từ bao giờ thế?”

Thạch Thanh Lâm cũng không giấu giếm, “Không phải con nấu, là Đồ Nam nấu.”

“Tôi biết ngay mà.”, Thạch Kính Niên không hề nổi cáu, ngược lại còn cười với Đồ Nam đến nỗi hằn cả nếp nhăn, “Vẫn là Nam Nam chu đáo nhất.”

Đồ Nam nhìn sang bên cạnh, vẻ mặt Thạch Thanh Lâm tự nhiên hơn cô nhiều. Cô nghĩ một lát, nhân cơ hội nói: “Vây chuyện màu vẽ...”

“Đơn giản, đơn giản thôi, ăn cơm trước đã.”, Thạch Kính Niên hớn hờ nói.

Hai người chỉ biết im lặng thờ dài.

Làm đủ trò nịnh nọt ông cụ đến hết cả ngày.

Ngày hôm sau, nắng sớm vừa lên, Đồ Nam đã tỉnh dậy từ trên giường được mấy tiếng rồi.

Trong phòng dành cho khách có kê một chiếc giường kiểu cũ, gối đầu khá cứng, cô ngủ một đêm mà cảm giác như bị sái cổ, vừa xoa gáy vừa đi, lúc tạt ngang qua phòng Thạch Thanh Lâm thì nghe thấy anh đang gọi điện thoại.

Anh nói tiếng Anh, đây là lần đầu tiên Đồ Nam nghe thấy anh nói tiếng Anh, giọng vừa trầm vừa thấp, lọt vào tai cảm giác như đang nghe hội thoại trong phim điện ảnh nước ngoài. Cô không kiềm chế được phải đứng lại nghe một lúc nữa.

Cánh cửa đột nhiên mở từ bên trong ra, nhìn thấy cô, Thạch Thanh Lâm mỉm cười, “Còn tưởng là ông cụ, cô đến đây vừa lúc, canh cho tôi, tôi phải gọi cho An Bội một cú điện thoại, cô ấy thúc giục cả đêm rồi.”

Ông cụ không cho anh động vào điện thoại, ngày hôm qua còn ngồi trong phòng canh đến đêm mới đi, giờ anh mới có cơ hội xử lý công việc.

Đồ Nam nhân tiện hỏi: “Canh cho anh thế nào?”

“Để ý ông cụ là được.”, Thạch Thanh Lâm đã ấn nút gọi, đầu bên kia truyền ra giọng nói the thé của An Bội.

Đồ Nam đứng ngoài cửa canh cho anh, vừa hay gương mặt đối diện với cổ anh, có lẽ anh cũng mới dậy, cổ áo sơ mi còn chưa cài cúc, để lộ ra một mảng ngực, cảm giác mỗi một thớ thịt đều săn chắc, như mảnh gấm bị kéo căng.

Cô chớp chớp mắt, nhìn đủ rồi mới chậm rãi quay đầu đi.

Từ đằng xa, Thạch Kính Niên đã xuất hiện, vừa đi về phía bên này vừa vung tay làm động tác thái cực quyền.

Đồ Nam thầm nghĩ, chẳng trách đến tuổi này rồi mà vẫn khỏe mạnh như vậy.

Cô ho khẽ một tiếng, ra hiệu cho Thạch Thanh Lâm.

Thạch Thanh Lâm tập trung xử lý công việc, ánh mắt chỉ nhìn vào một góc trán của cô, vừa nghe thấy tiếng ho đó thì lập tức hoàn hồn, nói nốt hai ba câu rồi vội cúp máy.

“Nam Nam!”, Thạch Kính Niên đã đi đến trước mặt, làm như không nhìn thấy Thạch Thanh Lâm, chỉ vẫy tay gọi Đồ Nam, “Đi, đi với ông.”

Đồ Nam liếc Thạch Thanh Lâm rồi nhanh chóng đi theo.

Một đường đi thẳng đến phòng khách, Đồ Nam nhìn thấy trên bàn bày một chiếc hòm bằng mây, nhìn thì có vẻ như có từ khá lâu rồi.

Thạch Kính Niên sờ nắp hòm, nâng niu như bảo bối, “Mở ra xem đi.”

Đồ Nam mở ra theo lời ông, bên trong đều là màu vẽ, từng loại được phân chia rõ ràng, bên trên có ghi chú cụ thể.

“Chỗ này ông cất đi làm kỉ niệm, cứ nghĩ là không dùng đến nữa, không ngờ lại gặp được cháu, âu cũng là duyên phận.”, Thạch Kính Niên cười híp mắt, “Ông biết hai đứa có chỗ cần dùng đến, lấy hết đi.”

Đồ Nam cẩn thận kiểm tra từng loại một, về cơ bản, những màu cô cần dùng đều đủ, quả thật ông cụ rất chu đáo.

“Ông mài chỗ này mất không ít sức nhỉ?”

“Giờ không thể bì được với ngày xưa, chỉ mài được ít một thôi, cũng mài được mấy năm rồi.”

Đồ Nam thấy ông xoa cổ tay trong lúc nói chuyện, đoán chừng là do viêm gân, cô biết người làm công việc cần dùng đến tay nhiều đều sẽ bị căn bệnh nghề nghiệp này, không kiềm chế được phải hỏi: “Bao nhiêu năm rồi, sao ông không tìm người nối nghiệp ạ?”

Thạch Kính Niên thở dài: “Ai mà chịu được khổ như thế, vốn dĩ ông định truyền nghề cho bố của Thạch Thanh, nhưng bố nó nhất quyết đòi đi kinh doanh. Sau này lại muốn truyền cho Thạch Thanh, nhưng từ nhỏ nó đã chẳng hứng thú, ông cũng không đành miễn cưỡng, nên thôi vậy. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu không có tiền của hai bố con nó, ông cũng chẳng mua được nhiều quặng tốt như thế. Bây giờ đa phần màu được sản xuất bằng máy móc, không ra được cái hồn.”, nói đến đây, sắc mặt ông cụ lại tươi tỉnh lên, “Thế nên ông mới quý cháu, màu vẽ này, bích họa này, đều là những thứ cha ông mình truyền lại, dù sao cũng phải có người kế thừa chứ.”

Đồ Nam gật đầu, “Vâng.”, ông cụ thật sự là người có khí khái, cô lại chẳng làm công việc sao chép nữa, không dám sánh bằng.

Thạch Kính Niên càng nói càng vui vẻ, còn ra chiều thần bí mà bảo: “Trong tay ông còn một khối ngọc lưu ly, nhập khẩu với giá đắt đỏ từ Afghanistan về, hôm nào mài xong ông cho cháu, sau này muốn màu gì cứ tìm ông, ông chuẩn bị hết cho.”

Tám thịnh tình này, Đồ Nam có chút cảm giác vừa mừng vừa lo.

Đến khi cô ôm cái hòm mây đó ngồi vào xe, Thạch Thanh Lâm mới ra chào tạm biệt ông cụ.

Con người anh luôn tranh thủ từng phút một, lấy được màu rồi là không ở lại nữa.

Không lâu sau, Đồ Nam nhìn thấy anh đi ra từ cổng lớn, Thạch Kính Niên cầm ba toong đứng ở cổng, “Nhớ lời anh nói đấy, sau này phải thường xuyên về nhà.”

Thạch Thanh Lâm đáp: “Nhớ rồi ạ.”

“Đưa Nam Nam về cùng.”

“Không thành vấn đề.”

Đồ Nam bấm vào còi xe một cái, thu hút sự chú ý của hai người, Thạch Thanh Lâm ngoảnh ra nhìn.

Cô nhìn anh, qua ánh mắt, không cần nói cũng hiểu.

Không thành vấn đề? Ai nói không thành vấn đề? Lừa ông cụ như vậy là cô đã áy náy lắm rồi.

Thạch Thanh Lâm nhìn cô, không nói gì cả, lại quay đầu về nói chuyện với ông cụ tiếp.

“Được rồi, được rồi, giục anh rồi đấy, đi nhanh đi.”, Thạch Kính Niên hiểu lầm, còn vừa cười vừa vẫy tay với Đồ Nam, sau đó chấp tay sau lưng rồi đi vào nhà.

Đồ Nam cũng vẫy tay với ông, lúc quay đầu lại thì Thạch Thanh Lâm đã lên xe rồi.

“Ông cụ nhà tôi vẫn mềm lòng lắm, bảo là hành chúng ta, nhưng thật ra đã chuẩn bị đồ để đưa cho cô từ lâu rồi.”, lúc khởi động xe, anh nói.

Đồ Nam chớp mắt, lại nhìn chằm chằm khung cảnh bên ngoài cửa sổ, đột nhiên cô hỏi: “Có phải làm dự án nào anh cũng lừa ông anh như thế không?”

Thạch Thanh Lâm nắm chặt vô lăng, khẽ cười, “Không dám.”

Đây có lẽ là dự án anh để tâm nhất từ khi bắt đầu làm game đến giờ.

-----oOo-----

Chương 33

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 33

An Bội sốt ruột gọi điện cho Thạch Thanh Lâm không phải là không có lý.

Hằng năm trong nước đều tổ chức buổi họp thường niên của ngành game, năm nay địa điểm đã được ấn định ngay tại thành phố này.

Hoạt động này được coi như sự kiện quan trọng của ngành, sau lưng lại có chính phủ bảo trợ, nếu có thể lấy được giải thưởng, hình tượng và tương lai của công ty sẽ cực kỳ sáng sủa, không một công ty game nào dám coi nhẹ sự kiện này.

Năm nay Kiếm Phi Thiên đang phát triển mạnh mẽ, không quá bất ngờ khi công ty họ cũng được mời tham gia buổi họp.

Trong cuộc họp của công ty, cô nàng vừa báo tin tức này, tất cả mọi người đều vô cùng phấn khích, đến cả trưởng bộ phận Cao trông như Phật Di Lặc mà cũng hớn hờ không thôi.

An Bội nghiêm túc hỏi Thạch Thanh Lâm: “Thạch tổng, trước mắt đây có thể coi là chuyện quan trọng hàng đầu của công ty không?”

Thạch Thanh Lâm đang ngồi xem báo cáo game theo quý, nghe thấy thế thì chỉ đáp, “Có, nhưng chuyện quan trọng nhất vẫn là triển khai phiên bản mới.”

“...”, An Bội không hề bất ngờ khi anh nói vậy, cô nàng ngoảnh đầu lại, phát hiện ra người ngồi cạnh anh còn lợi hại hơn, hoàn toàn chẳng có biểu cảm gì.

Đương nhiên Đồ Nam chẳng mấy may kích động, bởi đây là lần đầu tiên cô nghe nói đến cuộc họp thường niên đó.

An Bội cố ý nói: “Không phải phiên bản mới đang tiến triển rất thuận lợi hay sao? Tôi thấy Đồ Nam vẽ nhanh lắm, kể cả muốn thử nghiệm một lần vào lúc nào cũng được.”

Thạch Thanh Lâm gấp bản báo cáo lại, nhìn sang Đồ Nam, “Thật à?”

Đồ Nam liếc anh, “Gần thế.”

Việc này phải cảm ơn ông nội của anh. Hôm đó, Đồ Nam mang cả hòm màu về công ty, giống như đi đánh giặc mà mang về được một thùng đầy đạn dược, như quân đội bị “binh vây mã thiếu” bỗng được tiếp cho một xe đầy lương thảo.

Lòng đầy hăng say.

Vì thế Thạch Thanh Lâm tiếp nhận lời đề nghị của An Bội, “Vậy thì vừa hay, thử một lần đi.”

“...”, An Bội không nhìn được phải vỗ miệng mình một cái, sao tự nhiên lại kiếm chuyện để nói, đang yên ổn lại lôi ra một đồng công việc.

Cuộc họp nhanh chóng kết thúc.

Trong lúc họp, các trưởng bộ phận đều vô cùng nghiêm túc, nhưng vừa tan họp là lập tức sôi nổi hẳn lên.

Một vị trưởng bộ phận nói: “Thạch tổng, chúng ta có thể cùng đến dự buổi họp thường niên năm nay không?”

Thạch Thanh Lâm đáp: “Đương nhiên là được rồi.”

Lại có người nói: “Vậy nếu Kiểm Phi Thiên được giải thưởng, chúng tôi có được phát tiền thưởng kè không?”

“Cũng có thể.”

Mọi người đều hớn hờ giải tán.

Cuối cùng, lần thử nghiệm được chọn trước hôm diễn ra cuộc họp thường niên một ngày.

Đồ Nam kéo cổ áo lên, đứng trước khung cửa sổ sát đất nhận một cuộc điện thoại.

Đạo gần đây tiết trời chuyển lạnh, trên người cô đã mặc loại áo len dày rồi.

Cuộc điện thoại do điều dưỡng Thạch Thanh Lâm sắp xếp gọi tới, đối phương báo công việc của cô ấy đã hoàn thành, chân bố cô đã được tháo thạch cao, có thể đi lại bình thường được.

“Thế ông ấy có đến bệnh viện kiểm tra không?”

Người điều dưỡng nói: “Chuyện này thì tôi không biết.”

Đồ Nam không hỏi nữa, bố cô mà muốn làm gì thì đến con gái là cô mà còn chẳng tác động nổi, hà cớ gì phải làm khó một người ngoài.

Cô cúp điện thoại, xoay người đi ra cửa, vừa hay chạm mặt Thạch Thanh Lâm đi từ văn phòng ra.

Hôm nay anh ăn vận rất trịnh trọng, vest đen, còn thắt cà vạt, tôn lên dáng người cao lớn.

Thạch Thanh Lâm đi đến trước mặt cô, “Cô không đến xem buổi thử nghiệm hôm nay thật à?”

“Ừm.”, trước đó đã nói rồi, cô sẽ không đến buổi thử nghiệm lần này.

“Tại sao, sợ kết quả không tốt ư?”

Đồ Nam dựa vào tường, hờ hững nói: “Kết quả không tốt, cùng lắm thì tôi lại đi thôi.”

Trong mắt Thạch Thanh Lâm như có ý cười, “Thế thì e là không được rồi.”, con người anh lúc ngồi họp thì nghiêm nghị lạnh lùng, lúc nói chuyện cá nhân, vừa

thấp giọng nói là sẽ rất trầm, nghe vô cùng cuốn hút.

Anh đứng phía trước cô, như chặn cả lối đi. Đầu mũi chân đối nhau, ánh mắt Đồ Nam đưa từ đùi lên thất lưng của anh, lại thoang thoảng ngửi thấy mùi hương nam tính trên người anh, đánh giá xong, cô hỏi: “Chẳng lẽ anh cũng không đi?”

“Ừm, không đi, tôi với Tiết Thành sang bên nhà đầu tư, ngày mai sẽ đến thẳng chỗ tổ chức cuộc họp thường niên. Cô cũng chuẩn bị đi nhé, mai gặp lại ở cuộc họp.”

Đồ Nam nghĩ đến dáng vẻ hào hức của cả công ty mà đành phải gật đầu, “Thôi được, mai gặp lại.”

Thạch Thanh Lâm nhắc chân, chuẩn bị đi, “Lúc nào thử nghiệm thì cô đến văn phòng tôi, tôi chuẩn bị cho cô một tài khoản, cô có thể đích thân trải nghiệm hiệu ứng bách họa.”

Đồ Nam không ngờ anh lại sắp xếp như vậy, cô có chút do dự, “Nếu tôi không biết thao tác thì sao?”

“Không sao, tôi sẽ dạy cô.”

Ba giờ chiều, An Bội một mình mang túi đựng bản thử nghiệm đến quán net của Phương Nguyễn thêm lần nữa.

Đồ Nam vừa ngồi vào văn phòng của Thạch Thanh Lâm, thì đã nhận được cuộc gọi video từ Phương Nguyễn.

Anh chàng cầm điện thoại, ghé sát đầu vào ống kính, cả khuôn mặt bị phóng to ra, “Đồ Nam, nghe nói cô không đến, anh đặc biệt quay lại kết quả thử nghiệm cho cô xem đây, thấy anh có chu đáo không?”

Đồ Nam nói: “Cũng được, cho em xem rốt cuộc nó ra làm sao.”

Phương Nguyễn chỉnh ống kính về phía An Bội, quá gần, nên bị cô nàng đẩy ra, “Bỏ xa ra, không biết quay thế này làm mặt bị to à.”

Phương Nguyễn cười hì hì, “Sao có thể chứ, cô thế nào cũng vẫn xinh.”

“Nín.”, An Bội đã ra khỏi ống kính để đi làm việc, một lát sau, giọng nói vọng vào, “Ok rồi.”

Đồ Nam tính thời gian.

“Ôi.”, không biết qua bao lâu, bỗng nhiên An Bội lên tiếng.

Cô hỏi: “Sao thế?”

An Bội ghé vào ống kính, nhăn nhó lắc đầu với cô.

Xem ra là không tích cực cho lắm. Đồ Nam bắt giác nhíu mày.

Nhưng chỉ sau một giây, An Bội lại đột nhiên phá lên cười, “Lừa cô đấy! Đồ Nam, cô cũng có ngày này, hehe!”

“...”

“Thật ra kết quả không tồi đâu.”

“Thật không?”, Đồ Nam đã không còn tin lời cô nàng nữa.

“Thật.”, An Bội nói: “Đương nhiên không thể nói là hoàn toàn không có vấn đề gì, có điều đã tốt hơn lần trước rồi, ít ra độ tiếp nhận phần tranh vẽ đã cao hơn lần trước, đợi tôi ghi chép kỹ càng đã, tôi còn phải báo cáo với sếp, thế nhé.”

Màn hình tối thui, Đồ Nam biết kết quả rồi nên cũng tắt luôn.

Chừng nửa phút sau, Wechat có tin nhắn mới.

Đồ Nam bấm mở ra, là tin nhắn thoại Thạch Thanh Lâm gửi tới: *“Chúc mừng cô, tổng họa sĩ Đồ, bước đầu có được... sự công nhận của người chơi.”*, cũng không biết hiện giờ anh đang ở đâu, mà cảm giác như có vẻ rất thư thái.

Dù Đồ Nam không đến mức hưng phấn, nhưng trong lòng cũng như trút được một tảng đá lớn, cô trả lời: *“Cùng vui.”*

Thạch Thanh Lâm: *“Cô đăng nhập vào tài khoản tôi lập cho cô chưa?”*

Đồ Nam nhìn lên màn hình máy tính, cầm con chuột, thử đăng nhập vào, liếc thấy tên nhân vật, cô cầm điện thoại lên hỏi: *“Đây là nhân vật gì thế?”*

Thạch Thanh Lâm: *“Mị Ảnh, tôi vẫn luôn cảm thấy nhân vật này rất hợp với cô.”*

Đồ Nam: *“Tại sao?”*

Thạch Thanh Lâm: *“Không tại sao cả, chỉ là cảm giác thôi.”*

Mị Ảnh là một nhân vật nữ trưởng thành, có dáng người vô cùng hoàn mỹ, gương mặt đã được chỉnh sửa, không phải là kiểu mắt tròn má hồng nghìn người như một, mà rất có cảm giác chân thực.

Đồ Nam ghé lại gần nhìn mới phát hiện ra nguyên nhân, gương mặt đó rất giống cô, đặc biệt là đôi mắt.

Chẳng lẽ là Thạch Thanh Lâm chỉnh?

Mị Ảnh là hóa thân của sắc đẹp, một thân hồng y, tóc đen bóng bèn, đáng tiếc là do thao tác vụng về của cô nên nhìn hơi ngốc nghếch, sau vài lần thử, cô mới khiến cho nhân vật nhảy lên được, rồi đi vào khung cảnh thử nghiệm.

Đây là lần đầu tiên Đồ Nam dùng cách này để xem tác phẩm của mình.

Trong đại điện lập lòe ánh nến, mọi vách tường hầu như đều trống không, chỉ có hai bức bích họa ở trong góc được đưa vào để thử nghiệm.

Ưu thế của khoa học kỹ thuật được phát huy vào chính lúc như thế này, gần như có thể nhìn thấy rõ được cả những đường vân rất nhỏ trên tranh.

Thạch Thanh Lâm lại gửi một tin nhắn thoại đến: “*Xảy ra chuyện gì thì bảo tôi.*”

Đồ Nam không trả lời, đang dần làm quen với việc điều khiển nhân vật. Gần đó có không ít người chơi tề tựu hết lại, có người còn đang đánh nhau, khung cảnh rất hỗn loạn, thậm chí gần chỗ khung chat còn có người đang đi cướp báu vật.

Cô thầm nghĩ trong game đã làm được đến như vậy rồi, liệu có thể thật sự đi vào cảnh tượng trong bức họa không, nhưng vừa tiến lại gần bức bức họa thì đã bị giết, màn hình có hiệu ứng lóe lên, nhân vật của cô ngã gục xuống đất.

Mị Ảnh bị giết, máu tràn ra trong nháy mắt, có một nhân vật nam đứng bên cạnh thi thể của cô, kéo theo sự chú ý của những người chơi khác.

Khung chat hiện ra: “*Lại có túi báu vật này, giết mau.*”

Đồ Nam nhớ ra, cô từng nghe An Bội nói, lần thử nghiệm này phải nguy trang giống với *bug* của lần trước, dùng cách “dụ dỗ”, người chơi đều bị những túi báu vật rải rác bên đường thu hút, ai cũng tưởng lại là *bug*, nghĩ tranh thủ kiếm được chút hời trong thời gian hệ thống dính *bug*, chẳng trách cô vừa nhúc nhích là đã bị giết.

Cô định hỏi Thạch Thanh Lâm nên xử lý ra sao, nhưng lại cảm thấy chuyện bé xé ra to nên đành đợi, tới khi biểu tượng hồi sinh xuất hiện, ấn nút hồi sinh, mà vừa đứng dậy thì chẳng biết là ai ra tay, đã lại gục xuống.

Đồ Nam nhíu mày, không hổ là game cổ phong, rất chú trọng đến tính thù hận, muốn giết thì giết, dùng kỹ thuật để nói chuyện.

Cô không có kỹ thuật, nên chẳng biết nói gì.

Lại chết thêm lần nữa, thời gian hồi sinh lâu hơn hẳn, cô cảm thấy thời gian thử nghiệm không còn dài nữa nên đành bỏ cuộc, đang định đăng xuất thì đột nhiên nhìn thấy một bóng người xuất hiện.

Bên cạnh thi thể cô còn có nhân vật nam giết cô lần đầu tiên, thanh máu trên đầu bỗng nhanh chóng sụt còn một nửa, giây tiếp theo, cùng với tràng nhạc hiệu bị thương, cô cứ thế gục xuống đất.

Một nhân vật kiếm khách xuất hiện bên cạnh thi thể của cô.

Có lẽ những người chơi khác muốn trợ thủ, trong nháy mắt, khung cảnh lập tức trở nên hỗn loạn.

Điện thoại bỗng đổ chuông.

Đồ Nam bắt máy, giọng Thạch Thanh Lâm truyền ra: “Bị giết sao không nói?”

Cô hiểu ra, “Là anh à?”

“Ừ.”

“Một nhân vật trong game thôi mà, bị giết thì giết thôi.”

“Thì cô cũng không thể cứ nằm thế được, mục đích của cô là thử nghiệm, không phải đã bảo cô là có chuyện gì thì tìm tôi à!”

Đồ Nam không đáp lời, cô chỉ cảm thấy không cần thiết phải làm thế, chỉ vì nhân vật trong game bị giết mà đi tìm anh trợ giúp, vậy thì quá quái gở.

“Cô muốn kiểm tra thì cứ kiểm tra, tôi chống đỡ cho cô.”

Cô liếc lên màn hình, lại ấn nút hồi sinh, tiếp cận bức bích họa một lần nữa.

Nhân vật vừa tiến lại gần bích họa, là kiếm khách sẽ bám sát theo sau.

Đồ Nam cầm điện thoại, nghe được tiếng gõ bàn phím ở đầu bên kia.

Khung cảnh trong game đã dần biến thành một trận hỗn chiến, cô đi một đường thẳng băng trong thế giới ảo, không ai có thể ngăn cản.

Tới khi trong điện thoại truyền ra giọng Thạch Thanh Lâm: “Đến giờ rồi, out thôi.”

Đồ Nam dừng lại.

Vài giây sau, màn hình tối thui, nhân vật bị ép phải đăng xuất, cuộc thử nghiệm kết thúc.

Động lại trong ánh mắt cô vào giây sau cùng là bóng dáng cầm kiếm của kiếm khách giữa đám đông nhốn nháo.

Ngón tay cô khẽ miết điện thoại, buồn cười, trước đây cô chưa từng chơi game, càng không có cảm giác nhập tâm gì, cho đến vừa rồi, nhìn thấy nhân vật của Thạch Thanh Lâm theo sau bảo vệ mình, trong chốc lát cô thật sự cảm thấy như chính mình lạc trong khung cảnh ấy, Mị Ảnh kia chính là cô.

Có điều cảm giác không phân rõ thật hư đó rất dễ khiến đám thiếu nữ ngây thơ trở nên u mê, còn cô thì đã bao nhiêu tuổi rồi chứ!

Sắc thu đã phủ kín khung cảnh bên ngoài cửa sổ xe, ngô đồng rụng lá, cả thành phố như được nhuộm một lớp màu vàng dịu dịu.

Tiết Thành ngồi vào xe, quay đầu sang nhìn, Thạch Thanh Lâm ngồi ghế phó lái, vừa gỡ tai nghe bluetooth xuống, laptop đặt trên đùi, ngón tay đang múa như bay.

Anh ta nhớ đây là động tác quen thuộc của anh mỗi lúc chơi game, vì thế bèn ngó sang nhìn máy tính của anh, vừa lúc giao diện game được đăng xuất.

“Cậu bảo tôi làm tài xế cho cậu, còn cậu thì ngồi đây chơi game à?”

“Thử nghiệm thôi mà.”, Thạch Thanh Lâm nhìn đồng hồ, trước sau mắt chưa đến mười phút. Anh bỏ laptop ra, uể oải dựa vào thành ghế.

“Thế à, kết quả như nào?”

“Tốt hơn mong đợi.”

Tiết Thành đánh xe ra, “Vậy thì tôi yên tâm rồi.”

-----oOo-----

Chương 34

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 34

Trước đây Đồ Nam chưa từng tham gia cuộc họp thường niên nào cả, có điều, một người trưởng thành không thể không biết gì về trường hợp này.

Tập hợp một ngành chọn một ngày tổ chức một buổi họp mà thôi, cô là người ngoài ngành, không cần phải quá tích cực, chỉ cần đến tham gia đúng giờ là được rồi.

Chiều hôm ấy, cô từ phòng vẽ ra, cũng vừa đến lúc tan tầm.

Vừa phủ màu cho một bức bích họa xong, trên tay cô còn dính không ít màu vẽ nên đi thẳng một mạch đến nhà vệ sinh, mở vòi rửa tay.

Rửa được một nửa thì điện thoại đột nhiên đổ chuông.

Đồ Nam định cho tay vào túi lấy, nhưng hai tay ướt sũng, vì thế dứt khoát để kệ cho nó kêu, tập trung rửa tay đã.

Đúng lúc An Bội từ bên ngoài đi vào, khoa trương bịt hai tai lại, “Điện thoại cô kêu kìa, sao không nghe?”

“Hộ tôi với.”, Đồ Nam quay đầu sang túi áo bên phải rồi ra hiệu.

“Phiền phức.”, An Bội vốn là kiểu ăn nói xéo xết, nhưng trong lúc nói đã thò tay vào túi lấy điện thoại hộ cô, bấm nút nghe rồi đặt bên tai cô.

Đồ Nam “alo” một tiếng.

Đầu bên kia không trả lời.

“...”, cô lùì lại nhìn.

An Bội cũng xoay điện thoại lại xem, “Sao đấy? Tôi chưa tắt mà.”

Đồ Nam lại ghé vào “alo” một tiếng, vẫn không có ai đáp.

“Thôi, cúp đi.”

An Bội nhấn nút tắt, trước khi bỏ lại điện thoại vào túi còn liếc một cái, là một dãy số gọi tới, không phải người quen. Cô nàng vừa lười thỏi son từ trong cái túi đựng đồ trang điểm ra vừa nói: “Chắc chắn là gọi nhầm rồi.”

“Ừm.”, Đồ Nam rửa tay xong liền rút một tờ khăn giấy ra lau khô tay, lại nhìn thấy gương mặt cô nàng trong gương thì không nhận được phải trêu cô nàng, “Hôm nay cô mà đến cuộc họp thì chắc chắn là áp đảo toàn bộ luôn.”

“Cô tép lại đi, chắc chắn lại đang trêu tôi.”

“Ai đẹp thì tôi trêu người đấy.”

An Bội biết Đồ Nam đùa mình, nhưng kiểu đùa này vẫn khiến cô nàng rất khoái chí, đang tô lại son mà khóe miệng cứ cong lên, suýt nữa tô lệch ra ngoài, không nhận được phải “chặc” một tiếng, vừa lau bỏ vết son chòem, vừa liếc sang bóng Đồ Nam trong gương.

Đồ Nam không mấy để tâm đến chuyện ăn vận, chỉ do để trông chảnh chu một chút, trên người mặc một chiếc áo khoác thắt eo, bên dưới mặc quần dài cạp cao, thậm chí còn chẳng đi giày cao gót, đôi chân dài hoàn toàn bị giấu trong hai ống quần, vòng eo mảnh dẻ, tỉ lệ cơ thể quá chuẩn.

Người học nghệ thuật thường có cảm quan về thẩm mỹ rất trực tiếp, quần áo cô mặc vẫn luôn có phong cách riêng.

An Bội nhìn mà trong lòng thầm xuýt xoa, nhưng tuyệt nhiên không muốn thể hiện ra ngoài để Đồ Nam được đắc ý, bằng không lại trên cơ mình, con người này nhìn thì tưởng hòa nhã, nhưng thật ra cũng rất “xấu tính”.

Thoa xong, cô nàng bặm bặm môi cho đều son, “Đi thôi, còn lại mỗi hai chúng ta, còn không đi là đến muộn đấy.”

Thạch Thanh Lâm đã đến nơi tổ chức cuộc họp trước.

Cuộc họp cả ngành năm nay long trọng hơn hẳn năm ngoái, cả một hội trường có không dưới một trăm bàn, nghe nói còn mời rất nhiều nhân vật đình đám trong giới thương nhân.

Đại biểu của các công ty game đều tranh thủ móc nối quan hệ, các vị quản lý đứng đầu đều gia nhập vào cuộc đua trao đổi danh thiếp, chỉ có anh là vẫn ngồi yên trên ghế.

Từ một đầu khác của hội trường, Tiết Thành đi xuyên qua đám đông, ngồi xuống rồi mới nói: “Nếu hôm nay Kiếm Phi Thiên nhận được giải thưởng, cậu lại lên một cấp nữa rồi.”

Thạch Thanh Lâm xoay cái cốc trên mặt bàn, sắc mặt thâm trầm, “Chưa chắc đã tốt số như thế, dựa vào thực lực của Kiếm Phi Thiên ở hiện tại, vẫn còn thiếu một chút, có điều mục tiêu của tôi vốn dĩ không phải ở chỗ này.”

“Mục tiêu của cậu là toàn cầu?”, Tiết Thành lắc đầu, “Tham vọng lớn quá người anh em ạ.”, trong mắt anh ta, trước mắt, chưa có tựa game nào trong nước có thể đạt được giải thưởng toàn cầu, có thể duy trì cả danh tiếng và lợi nhuận đã là rất tốt rồi.

Thạch Thanh Lâm không đáp, có một số thứ người khác không cần hiểu.

Thấy anh không nói gì, Tiết Thành liền chuyển chủ đề, “Sao, thử nghiệm phiên bản mới thuận lợi không?”

“Ừm.”, Thạch Thanh Lâm dựa vào lưng ghế, “Ông cụ nhà tôi ra tay trợ giúp, đương nhiên là thuận lợi rồi.”

“Tôi nghe nói, cậu đưa Đồ Nam về chỗ ông cụ. Ông cụ là ai chứ? Cậu đưa cô ấy về nhà cũ, rốt cuộc là coi cô ấy là cộng sự, hay coi cô ấy là bạn gái?”, Tiết Thành chưa từng gặp bố mẹ anh, trong ấn tượng, Thạch Thanh Lâm không thường xuyên qua lại với người nhà, chỉ thân thiết với mỗi ông cụ, đưa người khác giới về nhà không phải là hành động bình thường.

Thạch Thanh Lâm không trả lời, vì người họ vừa nhắc tới đang đi về phía bên này.

Đồ Nam đi sau An Bội, dáng người dong dỏng cao, làn da trắng nõn, cực kỳ bắt mắt.

Tiết Thành nhìn về phía cô rồi huýt sáo một cái, lại liếc Thạch Thanh Lâm, “Chẳng trách.”

Vừa đúng lúc An Bội đi đến, ngồi xuống liền hỏi: “Chẳng trách cái gì?”

Tiết Thành đáp: “Hỏi sếp cô đi.”

An Bội nhìn sang Thạch Thanh Lâm.

“Cô không cần quan tâm đến cậu ta.”, ánh mắt Thạch Thanh Lâm lướt qua Đồ Nam, từ vùng cổ trắng mịn nhìn lên trên.

Đồ Nam ngồi xuống cạnh anh.

Hai người vừa đến, các trưởng bộ phận cũng quay về chỗ ngồi.

Đột nhiên Tiết Thành chỉ tay về phía trước, “Có nhìn thấy mấy người kia không, người của Đông Hằng mới phát triển dạo gần đây, vẫn luôn bám đuôi Kiếm Phi Thiên, động thái rất ồn ào, thu hút sự chú ý lắm đấy.”

Những người khác đều không nói gì, chỉ có Đồ Nam là không hiểu, “Đông Hằng gì cơ?”

Thạch Thanh Lâm nói: “Còn nhớ game lần trước tôi cho cô chơi không?”

Đồ Nam nhớ lại, “Là cái game chất lượng thấp mô phỏng Kiếm Phi Thiên à?”

Ba chữ “chất lượng thấp” khiến Thạch Thanh Lâm nở một nụ cười mãn nguyện, “Không sai, game chất lượng thấp đây là sản phẩm của Đông Hằng, tôi đã bảo người bên bộ phận pháp vụ xử lý rồi.”

Đồ Nam đã hiểu.

Đề tài đến đây là kết thúc, ban tổ chức và một hàng khách mời đặc biệt đã lục tục đi vào chỗ ngồi.

Thạch Thanh Lâm nhìn sang phía bên kia, bắt gặp một người trong hàng đó đang ngược về phía bên này, anh lập tức chuyển tầm mắt đi.

※※※

Trước cuộc họp có không dưới mười tiết mục biểu diễn, nhưng không nhiều người chú ý xem.

Đồ Nam cũng là một trong số đó, cô phát hiện có rất nhiều người đang lảng xãng đi từ bàn này qua bàn khác, lảng lảng dò la về giải thưởng, lại nhìn sang Thạch Thanh Lâm, anh không hề có ý định đó.

Tiết Thành thò đầu sang thì thầm với cô: “Cô cảm thấy ông cụ Thạch thế nào?”

Đồ Nam không ngờ đột nhiên anh ta lại hỏi chuyện này, sau một thoáng sững sốt, cô nói: “Ông đức độ, rất thân thiện.”

“Chắc hẳn ông cụ rất thích cô.”

Thạch Thanh Lâm nhìn sang.

Tiết Thành để ý thấy ánh mắt anh, bèn đổi sang hỏi câu khác, “À phải rồi, nghe nói kết quả thử nghiệm lần này không tồi, bích họa của cô thế nào rồi?”

“Vẫn coi như thuận lợi, đến phần sau chắc sẽ hơi phiền phức một chút.”

“Tại sao?”

Đồ Nam thăm rà lại trình tự của cốt truyện, “Có một vị chương môn biết múa, không có động tác múa thì tôi không vẽ được, có lẽ cần phải tìm người tham chiếu.”

Tiết Thành hát cầm lên sân khấu, “Đang múa đây còn gì?”

Đồ Nam liếc lên theo, một nhóm mỹ nhân đang múa điệu tay áo nước, người dẫn đầu vung tay một cái, trông vô cùng uyển chuyển duyên dáng.

Anh ta lại nói tiếp: “Có điều nếu cần người múa đẹp thì hơi khó đấy, Thanh Lâm, cậu nói xem có đúng không?”

Thạch Thanh Lâm cúi đầu lướt điện thoại, băng quơ “ừ” một tiếng.

Tiết mục tiếp theo là tiết mục hát.

Người chơi ghi-ta lên sân khấu, ca sĩ từ tốn ngồi xuống, nhạc nổi lên, cô ta chậm chậm cất giọng, gương mặt hiện biểu cảm như đang phiêu du.

An Bội nhỏ giọng nói: “Đây chẳng phải là...”

Thạch Thanh Lâm nghe thấy thế thì ngẩng đầu, lại liếc sang Đồ Nam.

Đồ Nam đã nhìn thấy từ trước, là Hình Giai, đã lâu không gặp, cũng quên mất còn có người này,

“Tiểu Y, hình như tên là thế.”, An Bội nhớ ra, cô nàng đã từng xử lý chuyện của Tiểu Y, Thạch Thanh Lâm dặn sau này công ty tổ chức sự kiện gì cũng không mời cô ta tham gia, thế nên cô nàng có chút ấn tượng, “Tôi còn tưởng cô ta là hotgirl mạng bình thường thôi chứ, không ngờ lại được đến biểu diễn ở cả sự kiện lớn như thế này.”

Đồ Nam nói: “Ai mà biết được.”, cô cũng không quan tâm, công việc của người ta mà thôi, dù sao thì giữa hàng bao nhiêu người thế này, chẳng ai nhìn ra ai cả.

Tiết mục kết thúc, phần chính bắt đầu.

Các vị lãnh đạo lên sân khấu, công bố những đơn vị có hoạt động nổi bật trong năm nay.

Đồ Nam chăm chú nhìn lên sân khấu, trên đường đến đây, An Bội nói tính tất cả các công ty game lớn nhỏ trên toàn quốc thì nhiều không đếm xuể, nhưng chưa đến mười công ty nhận được giải thưởng, cô cũng nghĩ không biết có Kiếm Phi Thiên hay không.

“Giành được giải thưởng là...”

Những cái tên đầu tiên, không có. Tên thứ năm, thứ sáu, đến cái tên cuối cùng... Vẫn không có Kiếm Phi Thiên.

Nhận được giải thưởng đều là những game của các công ty lâu đời.

Tiết Thành vỗ vỗ đầu vai Thạch Thanh Lâm, “Đừng nản.”

“Trong tầm dự đoán.”, Thạch Thanh Lâm không ôm quá nhiều kỳ vọng, dù sao thì Kiếm Phi Thiên vẫn còn non trẻ.

Mặc dù anh đã nói vậy, nhưng nguyên một bàn ai nấy đều khó tránh khỏi cảm giác hụt hẫng.

Ngay cả An Bội bình thường vẫn luôn sôi nổi nhiệt tình thì giờ cũng chẳng nói câu nào.

Nào ai ngờ khi vị lãnh đạo vừa nói mấy câu tổng kết xong, thì đột nhiên lại chuyển hướng bài phát biểu: “Hôm nay chúng ta cũng cần phải biểu dương một ngôi sao mới đầy triển vọng trong ngành, đó là Kiếm Phi Thiên đến từ công ty game Phi Thiên, nhà sản xuất Thạch Thanh Lâm.”

Tiếng vỗ tay vang lên bốn phía, nhưng Thạch Thanh Lâm không hề nhúc nhích.

Tiết Thạch huých anh, “Làm gì đấy, mau đáp lễ đi chứ.”

Lúc này anh mới khẽ động dậy, thu chân lại, nhưng chỉ hơi nhồm lên, chưa đến hai giây đã ngồi xuống.

“Sao thế, vẫn bất mãn à?”

“Không phải.”, Thạch Thanh Lâm để tay lên đầu gối, “Chỉ là không ngờ còn có một giải an ủi.”

Những người ngồi cùng thì lại rất vui, trông An Bội tươi tỉnh lên hẳn, “Vẫn hơn là không có gì.”

Đồ Nam không nói gì, cô chỉ vỗ tay lúc anh đứng dậy.

Cô hơi xoay mặt nhìn về phía anh, dưới ánh đèn mờ, hốc mắt anh trông rất sâu, hai mắt như bị giấu trong bóng tối, không nhìn ra được là anh đang nghĩ gì.

Sau phần khen thưởng là tiệc rượu.

Tiết Thành đã rời đi rồi, trước giờ anh ta vẫn đi không ai biết về không ai hay như vậy.

Người của bên đầu tư không còn ở đây nữa, những nhân viên trong công ty thoải mái hơn hẳn, mọi người đều chúc mừng Thạch Thanh Lâm.

Trưởng bộ phận Cao giới ăn nói, bị đẩy ra hỏi thay mọi người: “Thạch tổng, khen thưởng suông thôi nhưng có tiền thưởng không?”

Các trưởng bộ phận khác đều phì cười.

Thạch Thanh Lâm cầm một cái đĩa lên gõ vào bát, đợi mọi người im lặng rồi anh mới nói: “Lần này tạm ghi khoản tiền thưởng này lại, đến khi tổng họa sĩ Đồ hoàn thành hết cả phiên bản mới thì sẽ phát một thể cho mọi người.”

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Đồ Nam, dường như cô đang nắm giữ toàn bộ số tiền thưởng.

Trên đĩa Đồ Nam còn đang gấp một con tôm, bị mọi người nhìn, cô chỉ đành bỏ xuống, đáp lại một câu: “Mọi người cố lên.”

An Bội đá xoáy cô: “Cô tưởng là động viên trước cuộc thi đấy à!”

Không lâu sau, có người đến chúc rượu.

Ở loại trường hợp này, người được khen thưởng nghiêm nhiên trở thành đối tượng được mọi người chú ý đến. Trong các cuộc họp thường niên mấy năm trước, chưa từng có công ty nào được đặc biệt khen ngợi riêng, năm nay có Kiểm Phi Thiên, thành ra lại thu hút sự chú ý hơn cả những công ty được thưởng.

Thạch Thanh Lâm không định uống rượu, anh còn phải lái xe về, nên khéo léo từ chối những “ý tốt” đó.

An Bội liền ra hiệu cho các trưởng bộ phận ra mặt.

Đồ Nam đặt đĩa xuống, cô không ăn nhiều, chẳng mấy mà đã no.

Bỗng một ngón tay xuất hiện trước mặt cô, cô lập tức ngẩng đầu, nhìn sang Thạch Thanh Lâm.

Động tác nhỏ này như một kiểu ám hiệu, cô cảm thấy anh đang gọi cô.

Anh hỏi: “Không ăn nữa à?”

“Ừm.”

Hai người không mặt đối mặt, cúi thấp đầu nói chuyện, như tự tạo ra một thế giới thu nhỏ tách biệt với những ồn ào xung quanh.

Thạch Thanh Lâm nói: “VẬY ĐỢI CHÚT NỮA THÌ VỀ.”

Vừa hay Đồ Nam muốn về, cô không lên tiếng, coi như ngầm đồng ý.

Lại đúng lúc bên cạnh thoáng xôn xao, trưởng bộ phận Cao đang chặn hai người lại, đôi bên cứ lôi lôi kéo kéo qua lại.

An Bội thấp giọng báo với Thạch Thanh Lâm, “Người của Đông Hằng muốn qua chúc rượu.”

“Cô đổi pho đi.”, Thạch Thanh Lâm đứng dậy, lại gõ ngón tay xuống trước mặt Đồ Nam.

Anh đi ra trước.

Đồ Nam cũng nhân cơ hội rời đi.

Lúc họ đi, trưởng bộ phận Cao vẫn còn đang đưa đẩy với hai người kia, một động tác nhỏ như vậy gần như chẳng gây chú ý giữa một nơi ồn ào thế này, An Bội ngồi đó chỉ huy, nghiêm nhiên trở thành một nữ tướng.

Thạch Thanh Lâm đi ra từ cửa hông của hội trường, Đồ Nam thì đi qua một cửa khác, sau khi ra lại chẳng thấy anh đâu, đành phải đi tìm.

Đến trước cửa thang máy, cô dừng bước.

Đột nhiên nhận ra hành động này thể hiện rõ ràng là cô để ý đến người đàn ông kia một cách đặc biệt.

Loại cảm giác này rất kỳ lạ.

Cửa thang máy mở ra, cô đứng tránh sang một bên, nhưng không có người vào cũng chẳng có người ra.

Khoảnh khắc cánh cửa chuẩn bị tự động đóng lại, thì đột nhiên một bàn tay áp vào lưng cô rồi đẩy cô vào thang máy.

Xoay người sang, Thạch Thanh Lâm đang đứng ngay sau lưng cô.

Thang máy của khách sạn nơi tổ chức cuộc họp là loại thang ngấm cảnh, qua lớp kính trong suốt có thể nhìn thấy cả thành phố ngợp trong ánh đèn, mờ mờ phản chiếu hình ảnh của họ.

“Còn tưởng cô đi rồi.”, Thạch Thanh Lâm cúi đầu, dáng đứng thoải mái, lại vừa hay phù hợp với chiều cao của cô, có thể ngửi được mùi hương thoang thoang bên gáy cô, không phải mùi nước hoa, mà có lẽ chỉ là mùi sữa tắm hoặc dầu gội đầu, nhưng rất dễ chịu.

Đồ Nam nói: “Không, đang đợi anh.”

Khóe miệng Thạch Thanh Lâm khẽ gợn lên một đường cong.

Đồ Nam nhìn thấy trên vách kính, bèn nói: “Giờ anh lại vui nhỉ!”

“Hả? Tôi không vui lúc nào?”

“Lúc được tuyên dương.”

“Đâu có, tôi vui mà.”, Thạch Thanh Lâm chống một tay lên vách kính, nhìn bóng hình mờ nhạt của cô, “Nhưng hình như cô chưa chúc mừng tôi.”

“...”, được thôi, có lẽ cô hiểu nhầm, Đồ Nam đành nói: “Chúc mừng anh, Thạch tổng.”

Giọng nói của anh pha lẫn cả ý cười, “Trịnh trọng thế, cô không gọi tôi là Thạch Thanh nữa à?”

“Vây thì chúc mừng anh, Thạch Thanh.”

Thật ra Thạch Thanh Lâm thích nghe cô gọi mình như vậy, bình thường chỉ có ông nội anh là gọi nhiều nhất, giờ có một cô gái gọi mình, cảm giác hoàn toàn khác biệt.

“Gọi lại lần nữa.”

Đồ Nam ngược mắt lên, “Anh muốn làm gì?”

Anh nắm tay kẻ bên môi, “Thì chỉ muốn nghe cô gọi một chút thôi.”

Đồ Nam quay đầu ra nhìn cảnh đêm thành phố, trước đây mỗi lần nói hai từ này, cô lại tự động nghĩ đến nét bút vẽ sai kia, nhưng giờ lại khác, hai chữ ấy liên quan đến người này.

“Không có chuyện gì gọi làm gì.”, cô cố ý nói.

Đêm nay chỉ có đôi ba vì sao.

Thạch Thanh Lâm cười, đúng lúc có điện thoại tới, anh trấn tĩnh lại, đứng thẳng dậy bắt máy.

Thang máy xuống đến tầng một, cửa thang mở ra.

Anh cắt điện thoại, “Đợi tôi chút nữa, có việc đột xuất.”

Đồ Nam khẽ gật đầu, một mình đi ra, nhưng chưa được hai bước thì đầu vai bỗng nặng nặng, quay lại nhìn, thì ra Thạch Thanh Lâm cởi áo vest choàng lên người cô.

“Mặc đi.”, anh quay vào trong.

-----oOo-----

Chương 35

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 35

Xuyên qua sảnh lớn, có một phòng nghỉ dành riêng cho khách VIP.

Thạch Thanh Lâm tiến vào, bên trong chỉ có một người đàn ông trung niên, trên người mặc bộ đồ âu phục vừa vặn, ông ấy không ngồi mà đứng cạnh sofa, nhìn thấy anh thì lập tức tiến lên một bước, “Cậu chủ, lâu lắm rồi không gặp cậu.”

“Đúng là lâu lắm rồi không gặp, chú Trần.”, thấy ông ấy đứng, Thạch Thanh Lâm liền ngồi luôn xuống tay vịn sofa.

Chú Trần là thư ký của bố anh, theo bố anh đã mấy chục năm, vẫn luôn gọi bố anh là ông chủ, gọi anh là cậu chủ. Từ khi còn trẻ đến giờ, ngoài đôi nét đã già đi, thì hầu như chẳng có gì thay đổi.

“Tính ra cũng phải hơn chục năm rồi, từ khi cậu ra nước ngoài là không còn gặp cậu nữa.”, chú Trần cảm thán, “Có phải cậu nên về thăm bố cậu một lần không?”

Thạch Thanh Lâm xoay xoay dây đồng hồ trên cổ tay, chỉ vài giây, trong đầu anh đã cân nhắc xong rồi, “Chắc là không cần đâu, vừa rồi lúc ông ta đi vào hội trường cùng ban tổ chức, tôi nhìn thấy ông ta rồi.”

Lúc ấy, khi nhóm người tiến vào, anh vừa liếc mắt đã nhìn thấy, bố anh cũng đưa mắt nhìn về phía anh, mặc dù không biết có phải là nhìn anh hay không. Anh cũng không ngờ lại gặp ông ta trong trường hợp này, bố anh kinh doanh trong rất nhiều lĩnh vực, chỉ riêng ngành game là chưa từng động vào.

Chú Trần nói: “Ý tôi là về nhà gặp, đã bao nhiêu năm rồi hai bố con cậu không cùng ngồi xuống ăn một bữa cơm chung với nhau.”

Nghe đến từ “nhà”, Thạch Thanh Lâm không nhịn được phải bật cười, khái niệm nhà đối với anh chỉ tồn tại ở nhà của ông nội, nơi anh đã sống gần mười năm trước khi ra nước ngoài. Còn về nhà của bố anh, từ lâu anh đã chẳng còn ấn tượng gì. Huống hồ hiện giờ bố anh đang sống tại đất thủ đô, không ở thành phố này nữa, thế nên lại càng xa cách.

“Chú Trần, tôi thật sự rất bận.”

“Vậy thì giờ gặp, bố cậu đang ở trong hội trường, tôi sẽ lập tức đi mời ông ấy đến.”

“Thật sự không cần đâu.”

Chú Trần thở dài, mối quan hệ của gia đình nhà họ Thạch rất phức tạp, ông ấy là người ngoài, cho dù có lòng, nhưng có những chuyện cũng chỉ nên nói đến đây thôi.

“Tôi phải đi đây.”, Thạch Thanh Lâm đứng dậy.

Chú Trần sửng người, “Nhanh thế ư?”

“Còn có người đang đợi tôi.”, Thạch Thanh Lâm đi hai bước, lại dừng lại, “Trước khi đi, phiền chú nhắc lại một câu với bố tôi, tôi biết ông ta có tiền, nhưng lần sau đừng mua giải thưởng cho tôi nữa.”

Chú Trần bần thần một lúc mới hiểu ra ý của anh, “Cậu đừng hiểu lầm, lời tuyên dương hôm nay không phải do mua mà có đâu, nếu bố cậu mà muốn mua thì đã mua giải lớn nhất rồi.”

Thạch Thanh Lâm cũng không nghi ngờ nữa, cứ cho là bố anh có thể làm chuyện này, nhưng chú Trần là người thật thà, nếu đã nói không phải rồi thì ắt là không phải.

“Vậy là tốt nhất.”

Anh đi đến cửa, lại bị chú Trần gọi với theo.

“Cậu chủ, ông cụ có gọi điện thoại kể với bố cậu, bảo là cậu dẫn một cô gái về nhà, trong nhà đang rất quan tâm đến chuyện này, đây là bạn gái cậu à?”

Thạch Thanh Lâm đang cầm lấy tay nắm cửa, anh chỉ cười, không trả lời mà đi thẳng ra ngoài luôn.

Ngoài sảnh có mấy người đi qua đi lại, anh đi tới quầy lễ tân, đột nhiên rất muốn hút một điếu thuốc, mà lại không mang theo bên mình.

Tình ý nhận ra anh có chuyện cần giúp, nhân viên lễ tân liền hỏi: “Chào anh, tôi có thể giúp gì cho anh ạ?”

Thạch Thanh Lâm hỏi: “Có thuốc lá không?”

“Có ạ, nhưng nếu hút thuốc phải đến khu vực hút thuốc ạ.”

Anh lấy một bao, tiện thể mượn một cái bật lửa.

Khu vực hút thuốc nằm trên hành lang, được ngăn cách bằng một cách cửa kính loại kéo, ánh đèn mờ mờ, bên trong không có ai cả. Thạch Thanh Lâm đi tới, đóng cửa vào, ngai mùi thuốc lá, anh đẩy cửa sổ ra cho có chút gió.

Tùng có một khoảng thời gian ở Mỹ anh hút thuốc rất nhiều, nhưng khi chính thức gia nhập vào ngành game thì cai luôn. Thuốc lá và công việc giống nhau, đều là thứ có thể khiến con người phấn chấn, có điều, công việc thì kéo dài, còn thuốc lá thì chỉ có vài phút mà thôi. Giờ anh đã không còn nghiện thuốc lá, cảm nhận chỉ trong vài phút ấy thôi cũng chẳng hề sâu sắc nữa.

Điện thoại báo có tin nhắn Wechat, anh cầm điều thuốc rồi cúi đầu mở ra xem.

Đồ Nam: *Tôi đang ở chỗ bồn hoa bên ngoài.*

Cô ra ngoài đợi anh, sợ anh không tìm được nên gửi tin nhắn nhắc nhở.

Thạch Thanh Lâm: *Ừm.*

Cất điện thoại, tin nhắn này còn khiến anh dễ chịu hơn điều thuốc lá.

Anh kẹp điều thuốc, gác tay lên khung cửa sổ, mặc kệ cho gió tạt đi làn khói trước mặt, nhìn hàng chữ trên điện thoại, nhớ lại khoảnh khắc ban nãy trong thang máy cô gọi anh là Thạch Thanh, ngón tay khẽ gảy một cái.

Trước nay chưa bao giờ có cảm nhận rõ ràng như hiện tại. Là một người đàn ông trưởng thành, Thạch Thanh Lâm biết đó là cảm giác gì.

Chẳng có gì ngoài cảm giác của một người đàn ông với một người phụ nữ.

Anh vẫn còn nhớ rõ dáng vẻ cô tươi cười khi đứng bên hồ nước ở nhà cũ. Kỳ lạ là, trong đầu lại đột nhiên hiện ra cảnh tượng lần đầu tiên gặp cô. Cái đêm giữa hè ấy, thật sự anh vốn định đi một đường khác, nhưng lại bắt gặp cô và tên say rượu ở đầu khúc ngoặt, bả vai gầy gò căng gồng lên, gương mặt bị ánh đèn đường leo lét hắt bóng, cuối cùng anh vẫn bước đến dẫn cô đi.

Có lẽ tất cả đã bắt đầu thay đổi ngay từ thời điểm đó.

Đợi đến khi anh phát hiện ra, thì nó đã tồn tại rồi.

Hiện giờ chú Trần, Tiết Thành, thậm chí cả ông nội, mỗi một người đều hỏi về cô.

Anh đưa bàn tay kẹp điều thuốc lên day ấn đường, bất giác bật ra một tiếng cười khẽ.

Hút hết một điều thuốc, từ bên ngoài có người bước vào, dòng suy nghĩ bị cắt ngang.

Anh thoát khỏi giao diện Wechat, dụi bỏ điều thuốc rồi rời đi.

Đồ Nam gửi xong tin nhắn thì cất điện thoại đi luôn. Trong bồn hoa bên cạnh có một gốc cây được sửa thành dáng “Tùng nghênh khách”[1], cô đứng ngay cạnh

tán rủ của cái cây, hai tay bắt chéo, kéo chặt vạt áo vest trên người, cảm nhận được hơi ấm nam tính bao bọc quanh mình, cô cúi đầu ngửi, vẫn là mùi hương quen thuộc ấy.

[1] Một cây tùng nghìn năm nổi tiếng ở Trung Quốc, xuất hiện trong nhiều tranh phong thủy với ý nghĩa tốt đẹp.

Dù gió còn đang thổi, nhưng trên người cô có áo khoác rồi, thật ra không hề lạnh, được một lúc thì cô cởi bỏ chiếc áo vest, gấp cổ áo lại, vắt lên khuỷu tay.

Cô sống tự lập từ rất sớm, không quen nhận sự chăm sóc từ đàn ông, nhưng hành động của Thạch Thanh Lâm trước giờ đều rất tự nhiên, thậm chí không khiến cô cảm nhận được dấu vết của sự chăm sóc, nên cô cũng đón nhận một cách điềm nhiên.

Lục tục có người đi ra khỏi khách sạn, thỉnh thoảng có người đi ngang qua lại liếc nhìn cô, Đồ Nam kẹp gọn chiếc áo vest lại, nhìn về phía bên đó, nhưng vẫn không thấy Thạch Thanh Lâm đâu cả.

Cô quay đầu nhìn ra đường, cách đó không xa có một chiếc xe bảo mẫu, một người mặc áo khoác trắng đứng bên ngoài, hình như là đang đợi ai đó, ánh đèn đường hắt xuống đổ một cái bóng rất dài.

Vốn dĩ Đồ Nam không mấy để ý, có lẽ do đèn đường quá sáng, cũng có lẽ do chỉ cách một con đường, cảm nhận thấy dường như ánh mắt của người ở phía đối diện đổ về phía mình, cô cũng nhìn sang, vừa hay nhìn thấy gương mặt của người đó.

Thì ra chẳng phải người xa lạ, có điều là đã mấy tháng rồi không gặp.

Đồ Nam chẳng thể hiện chút biểu cảm nào, có lẽ trong lòng hơi gọn sóng, bởi cô cảm thấy người này xuất hiện ở đây vào giờ phút này thật sự là rất kỳ lạ.

Anh ta thì rõ ràng là rất ngạc nhiên, dường như không thể ngờ sẽ gặp được cô ở đây.

Là Tiêu Quân.

Anh ta vẫn thế, tóc dài hơn một chút, dáng người gầy, cả người đậm vẻ thanh thoát của nghệ thuật gia.

Trước đây Đồ Nam cũng bị thu hút bởi nét khí chất này của anh ta, khiến người khác cảm thấy như “phúc trung hữu hóa, hung hữu khâu hách”[2], nào ngờ sau này lại phát hiện ra trong lòng anh ta còn có thứ tạp chất khác?

[2] Chỉ những người làm nghệ thuật khi sáng tác trong lòng đã có sẵn ý cảnh sâu xa rồi.

“Tiêu Quân.”

Có người gọi anh ta, từ đầu đường bên này đi về phía anh ta.

Là Hình Giai.

Lúc đi ngang qua Đồ Nam, cô ta khựng lại, “Đồ Nam?”, cô ta nhìn Tiêu Quân, lại nhìn về bên này, giọng điệu vẫn rất dịu dàng, chỉ có ánh mắt là thay đổi, “Hai người vừa gặp nhau à?”

Bầu không khí bỗng trở nên rất kỳ quái.

Tự bản thân Đồ Nam còn thấy kỳ quặc, cô nhìn Tiêu Quân, anh ta mím môi cúi thấp đầu, rồi nhanh chóng nhìn sang cột đèn đường ở bên cạnh. Cột đèn đường được sơn một lớp đen bóng, gương mặt anh ta cũng bị hắt một mảng tối đen.

Cô không nói gì, thậm chí còn bước hai bước về phía đầu bên kia của bồn hoa, coi như không nhìn thấy.

Thật sự không nhìn thấy thì tốt rồi, vừa nãy cô không nên liếc sang bên đó.

Hình Giai hé miệng nhưng không nói gì nữa, cô ta đi đến chỗ Tiêu Quân với vẻ mặt khó coi, anh ta không còn đứng im được nữa, “Đi thôi.”

Hình Giai lại liếc về phía Đồ Nam thêm lần nữa, Tiêu Quân liền vội kéo cô ta lên xe bảo mẫu.

Cửa xe đóng lại, chiếc xe nhanh chóng rời đi.

Đồ Nam chạm lên khuôn mặt lạnh lạnh vì bị gió thổi, trong lòng đã chẳng còn chút chộn rộn nào nữa, đây có lẽ là màn gặp lại người cũ kỳ quặc nhất, còn chẳng nói câu nào đã kết thúc rồi.

Chỉ sau giây lát, lúc cô ngoảnh đầu lại, thì xe của Thạch Thanh Lâm đã dừng trước mặt cô rồi.

“Xin lỗi, để cô đợi lâu rồi.”, anh nói qua cửa sổ xe.

“Cũng không lâu lắm.”

Thời gian rất vừa vặn, giả sử anh đến sớm vài phút thì đã nhìn thấy cảnh tượng kỳ cục ban nãy rồi.

Thạch Thanh Lâm quen đường đi thẳng một mạch đến trước khu nhà, cũng đã gần qua mười hai giờ đêm.

Đồ Nam xuống xe, đang định quay đầu lại chào tạm biệt anh, thì chợt phát hiện anh cũng xuống xe.

“Đi thôi, tôi tiễn cô.”, Thạch Thanh Lâm đóng cửa xe lại.

“Tôi đến nơi rồi.”

“Ý tôi là tiễn cô lên tầng.”

Cách một cái xe, Đồ Nam đưa mắt nhìn anh từ dưới lên trên.

“Cô đợi tôi lâu như thế, không tiễn cô lên nhà sao được.”, anh mỉm cười bước vào khu nhà.

Đồ Nam đi theo anh, bước chân anh dần chậm lại, chẳng mấy chốc cả hai đã sóng vai mà đi, dưới ánh đèn hắt qua ngọn cây, hai cái bóng chồng khít lên nhau.

Ở khoảng cách gần, cô ngửi thấy mùi thuốc lá thoang thoảng trên người anh, thật ra vừa rồi lên xe là đã ngửi thấy rồi, cô ngoảnh sang nhìn anh, “Anh hút thuốc à?”

“Ừm.”, Thạch Thanh Lâm đưa tay lên tháo cà vạt, cởi bỏ cúc cổ áo, rồi đột nhiên quay sang hỏi: “Đề ý không?”

Đồ Nam vẫn bước đi, khẽ lắc đầu, “Không sao.”

“Vây thì được.”, anh cười, “Tôi không thường xuyên hút, nếu cô đề ý thì tôi không hút nữa.”

Đồ Nam không thể không liếc sang nhìn anh.

Anh đang quan tâm đến cảm nhận của cô ư?

Cô hoài nghi liệu có phải mình nghĩ nhiều rồi không.

Xuyên qua con đường lát xi măng rợp bóng cây, đi vào mái hiên, bên trong còn tối hơn cả ngoài lối vào khu nhà.

Bức tường quét vôi đã lâu năm, từ màu trắng ngả thành một màu xám xịt, ngọn đèn cảm ứng trên đỉnh đầu đã ngỏm từ bao giờ, muốn chiếu sáng cũng đành bất lực, gần như là phải lần mò trong bóng tối mà lên tầng.

Đồ Nam đi phía trước, Thạch Thanh Lâm theo sau cô chừng hai bước chân.

Đến khúc ngoặt, xung quanh tối om, một bàn tay bỗng áp lên lưng cô, thì ra là Thạch Thanh Lâm đang đỡ lấy cô.

“Cẩn thận một chút.”

Đồ Nam đi rất vững, nhưng giờ lại phải nắm lấy tay vịn cầu thang. Trong bóng tối, xúc giác trở nên vô cùng nhạy cảm, vùng thắt lưng bị anh chạm vào như lún xuống, thậm chí còn có thể cảm nhận được dáng hình bàn tay anh.

Cô tiếp tục đi lên, nhỏ giọng nói: “Không sao, ngày nào tôi cũng đi, quen rồi.”

“Thế thì cô vẫn phải đi chậm một chút, tôi không đi quen, tôi mới đi lần đầu tiên mà.”, thoáng có chút ánh sáng, anh buông lỏng tay.

Đến trước cửa nhà cô mới xem như ổn hơn một chút, ít ra còn có thể thấy rõ không gian quanh dãy hàng lang.

Không có cửa sổ, vậy nên mới tối, nơi vốn dĩ có cửa sổ thì lại treo đầy biển quảng cáo, phía trên là poster của mấy bộ phim điện ảnh đang được giới thiệu dạo gần đây. Đều là poster mới, nhưng bởi hoàn cảnh ở chỗ này, nên khi có ánh đèn leo lét rọi vào lại trông như họa báo dán ngoài phố từ hồi xã hội cũ.

Thạch Thanh Lâm nhìn lướt một vòng, lại quay đầu nhìn Đồ Nam đang đứng mở cửa, “Cô có muốn xem phim nào không?”

Bàn tay đang vặn chìa khóa của Đồ Nam khựng lại, “Tôi?”

“Ngoài cô ra, ở đây có ai nữa đâu.”

“Tôi không hay xem phim cho lắm.”, cô tiếp tục vặn chìa, “Bạn quá.”

Thạch Thanh Lâm khẽ liếm mặt răng trong.

Đúng thật, anh cũng bận. Những năm qua anh vẫn luôn bẽ bộn công việc, từ lâu đã chẳng có thời gian cho những hoạt động giải trí ấy, giờ mới lợm lặt lại, thành ra hơi không quen.

“Vậy đợi hôm nào cô không bận, mình cùng đi xem.”

Khóa đã được mở, Đồ Nam ngoảnh đầu lại nhìn anh, “Hả?”

Xem phim? Cô không nghe nhầm đấy chứ?

Thạch Thanh Lâm bị biểu cảm của cô chọc cười, “Tôi nói là đợi đến lúc cả hai đều không bận.”, anh duỗi tay ra, thay cô mở cửa, “Vào đi.”

Đồ Nam đi vào nhà, lại quay đầu nhìn anh, mà anh thì đã đi xuống rồi, bước chân quay về với tốc độ thường ngày, đến khúc ngoặt chỉ còn thấy mái đầu đen nhánh của anh, nháy mắt đã không thấy nữa. Ở đâu ra dáng vẻ lần đầu đi như trong lời anh nói chứ.

-----oOo-----

Chương 36

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 36

Nói là muốn đi xem phim, nhưng gần như lại hóa thành một lời hẹn suông, vì trong cả một tuần sau đó, không có ngày nào là không bận.

Thật ra Thạch Thanh Lâm vốn không thích xem phim. Anh không có thú hưởng thụ nhàn hạ, nhưng vì suy nghĩ của anh xoay chuyển nhanh, khi đó nhìn thấy poster phim nên mới nói với Đồ Nam như vậy. Anh biết Đồ Nam đặc biệt, có lúc tính tình rất khó đoán, đôi lúc rất thờ ơ lãnh đạm, có lẽ dùng cách ôn hòa như vậy sẽ tốt hơn, anh không muốn dọa cho cô chạy mất.

Thạch Thanh Lâm ngồi trong xe, ngoảnh đầu sang nhìn ra khung cảnh bên ngoài cửa sổ.

Đúng tầm giờ cao điểm của buổi sáng, đường sá tắc cứng, những tiếng còi sốt ruột vang lên liên hồi.

Vốn dĩ anh đang vội đến công ty, nhưng giờ lại bị mắc kẹt ở đây.

Sốt ruột cũng vô dụng, anh bèn duỗi tay bật đài trong xe lên để giết thời gian.

Trên sóng phát thanh, nam nữ MC đang một hỏi một đáp trong một tiết mục hài hước ngắn, kể xong lại bắt đầu giới thiệu về những địa điểm thú vị ở thành phố, tất cả đều là các khu vui chơi, thắng cảnh, còn nhắc đến chùa Linh Đàm họ từng tới ở vùng ngoại thành.

Thạch Thanh Lâm cầm vô lăng bằng tay phải, tay trái gác lên khung cửa sổ, ngón tay gãi nhẹ khoe môi, thầm nghĩ xem có nên đến những chỗ này hay không.

Đột nhiên không nhìn được lại phì cười.

Đây quả thật không phải là những chuyện anh sẽ nghĩ đến, mà cũng chưa từng làm từ thuở mười bảy mười tám tuổi, vậy mà tới tuổi này lại nghiêm túc cân nhắc muốn thử một lần. Từ khi nào thì anh lại đủ kiên nhẫn như thế, thậm chí còn có thể tiến hành từng bước một, chậm rãi, từ từ?

Điện thoại đổ chuông, Thạch Thanh Lâm tắt đài đi, đeo tai nghe bluetooth, vừa lúc đèn xanh bật sáng, anh vừa đợi xe phía trước di chuyển, vừa ấn nút nghe.

Ở đầu bên kia, An Bội nói: “Còn bao lâu nữa mới đến thế? Tôi có một tập tài liệu về phiên bản mới cần anh ký đây.”

“Sắp, đường hơi tắc.”, Thạch Thanh Lâm nói xong liền nhân thể hỏi: “Đồ Nam đến chưa?”

“Cô ta à, đến từ sáng sớm rồi, tôi thấy phòng tranh đóng cửa suốt đây.”

Thạch Thanh Lâm nhớ ra, gần đây lúc vẽ bích họa Đồ Nam luôn đóng cửa, bất kể cả tầng đã rất yên tĩnh rồi, trong giai đoạn quan trọng, cô không muốn bị làm phiền.

“Biết rồi.”, anh chuẩn bị cúp máy.

An Bội hỏi bằng giọng đầy nghi hoặc, “Sao mấy hôm nay anh cứ hỏi về cô ta suốt thế?”

“Bớt tò mò đi, làm việc nhiều vào.”, Thạch Thanh Lâm ấn nút cúp máy.

Đâu có vì sao chứ, chỉ muốn biết cô đang ở đâu, đang làm gì mà thôi.

Đến công ty, miễn cưỡng có thể coi là sớm.

Đi ngang qua cửa phòng vẽ, quả nhiên cửa đóng then cài.

Thạch Thanh Lâm dừng lại trước cửa, nghe bên trong có vài tiếng động khe khẽ, đoán chừng Đồ Nam đang bận nên không gõ cửa, anh lấy điện thoại ra, xoay qua xoay lại, cuối cùng vẫn không gửi tin nhắn.

Đứng thêm tầm mười giây, anh quay về văn phòng của mình, lấy một tờ giấy ghi chú, rồi vận bút viết một dòng chữ.

Viết xong lại đi đến trước cửa phòng vẽ, khom người, nhét tờ giấy ghi chú qua khe cửa.

Đúng lúc An Bội ôm tập tài liệu đi ngang qua, thấy anh nhòm người dậy trước cửa phòng vẽ, cô nàng tò mò hỏi: “Anh làm gì đấy?”

Thạch Thanh Lâm chìa tay ra với cô nàng, “Không có gì. Tài liệu đâu?”

An Bội đưa tập tài liệu ra, anh nhận lấy rồi lập tức quay về văn phòng.

“Kỳ quặc.”, An Bội nhỏ giọng mắng một câu rồi rời đi.

Đồ Nam tạm thời dừng bút, cô xoay người, nhúng bút vào thùng nước nhẹ nhàng rửa sạch, đúng lúc liếc qua khốe mắt thì nhìn thấy thứ ở sau cánh cửa.

Là một tờ giấy ghi chú màu trắng.

Cô gác bút lên mép thùng, đi ra nhặt tờ giấy lên, đọc dòng chữ trên đó: *Trưa nay đi ăn cùng nhau đi.*

Bên dưới có ghi tên: *Thạch Thanh.*

Đồ Nam không biết anh nhét vào từ khi nào, còn nhìn ra cánh cửa ngẫm nghĩ một hồi, sau đó quay về chỗ ngồi, vội vàng móc điện thoại ra xem thời gian.

Đã gần mười hai giờ trưa rồi.

Giờ nghỉ trưa của công ty là mười một rưỡi, như vậy thì cũng sắp đến giờ cơm trưa rồi.

Cô thu dọn qua loa đồ dùng cụ vẽ, một tay rút khăn giấy lau mu bàn tay, một tay vẫn còn cầm tờ ghi chú.

Hàng chữ đen trên tờ giấy trắng. Không ngờ anh du học ở nước ngoài nhiều năm, vậy mà chữ viết tiếng Trung vẫn rất đẹp.

Người vẽ tranh nhìn chữ viết cũng phải nhìn bằng con mắt hội họa, vẫn nói chữ cũng như người, chữ viết tay của Thạch Thanh Lâm rất ngay ngắn, những nét kết lại rất nhọn, mới nhìn thì thấy khá sắc bén, nhưng có vẻ con người anh lại không phải như vậy.

Đồ Nam nhớ lại lần ở quán bar, nhớ đến lúc Tiết Thành kể về chiến tích đi đánh nhau huy hoàng của anh, bỗng nhiên cô cảm thấy hình như mình chẳng hiểu mấy về anh.

Cô gấp tờ giấy làm đôi, không biết nên để ở đâu, vứt thì không hay cho lắm, cuối cùng đành bỏ vào túi áo, sau đó đi ra khỏi phòng vẽ.

Người viết dòng chữ kia đang đợi cô.

Thật ra Thạch Thanh Lâm cũng mới ra khỏi văn phòng. Suốt từ lúc ấy đến giờ mà cô vẫn chưa hồi âm, biết chắc cô vẫn chưa nhìn thấy tờ giấy, anh đành đứng đợi trước cửa, đoán chừng sẽ không quá lâu.

“Muôn ăn gì?”

Anh hỏi vậy, chẳng khác nào hai người đã hẹn nhau từ trước rồi.

Đồ Nam không có quá nhiều yêu cầu với đồ ăn, “Gì cũng được.”

“Cô trả lời như này với bảo “tùy” có gì khác nhau không?”, anh cười bảo, cả hai đều là câu trả lời với độ khó ở dạng hệ số cao.

Đồ Nam nói: “Ăn ở dưới canteen thôi mà, gì cũng được.”

Thì ra cô nghĩ đi ăn cùng nhau là ăn ở nhà ăn nội bộ của công ty. Thạch Thanh Lâm gấp ngón tay lại, khẽ day lên đầu lông mày, có phải trước kia anh thể hiện ra quá rõ rằng anh coi cô là cộng sự, nên mới khiến cô đến một bữa cơm thôi cũng nghĩ thành bữa cơm bàn chuyện công việc?

Anh rất muốn cười, nhưng lại kiềm chế, chiều theo tưởng tượng của cô, “Được thôi, vậy thì ăn ở canteen, đi nào.”

Đồ Nam đi trước, anh đuổi theo sau, bước chân thoăn thoắt, sau vài bước đã đuổi kịp, anh lại đi một cách thong thả.

Nhà ăn của công ty nằm ở tầng dưới cùng, nguyên một tầng, diện tích rất lớn, không phải là kiểu nhà ăn đông đúc như trong tưởng tượng, thậm chí còn có cảm giác khá xa hoa, ghế sofa, bàn gỗ, thiết kế rất đơn giản mà lại thanh lịch. Đã qua giờ cao điểm, còn lại rất ít người ăn cơm, bên này một bàn, bên kia một bàn, trông có phần vắng vẻ.

Đồ Nam thường tự nấu cơm mang đến công ty, đây là lần đầu tiên cô xuống chỗ này.

Không ngờ vừa bước vào đã nhìn thấy có người vẫy tay gọi mình.

“Đồ Nam, ở đây!”

Là Phương Nguyễn.

Đồ Nam nhìn Thạch Thanh Lâm, “Sao anh ấy lại ở đây?”

“Không rõ.”, Thạch Thanh Lâm nhú mày, anh cảm thấy có lẽ bữa trưa nay không chỉ có hai người họ rồi.

Đồ Nam đi đến trước mặt Phương Nguyễn, anh chàng còn nhiệt tình chào hỏi Thạch Thanh Lâm, “Ày, anh Thạch, lâu quá không gặp.”[1]

[1] Ở đây *Phương Nguyễn* chào là “*Thạch ca*”

“Gọi thân thiết thế từ bao giờ đấy?”, *Đồ Nam* nhìn anh chàng bằng ánh mắt nghi hoặc.

“Anh ấy chơi game siêu như thế, anh gọi một tiếng “anh” thì sao?”, *Phương Nguyễn* còn hận không thể gọi anh là “*Thạch thần*”, nhưng nghe quá giống “*thực thần*”, lại quá trẻ trâu, không bằng gọi “anh” cho thân thiết, huống hồ còn là một người anh có tiền, sau này có thể kẻ lộc.

Thạch Thanh Lâm cởi bỏ áo vest, vắt lên thành ghế sofa, rồi đưa tay khẽ ấn *Đồ Nam* vào ghế trong, còn mình thì ngồi xuống ghế ngoài, “Đúng là lâu quá rồi không gặp. Sao cậu lại đến đây?”

“*An Bội* mời tôi ăn cơm, mọi người làm thử nghiệm ở quán tôi hai lần mà, cô ấy muốn trả nợ ân tình cho tôi, khó mà từ chối được tấm thịnh tình này.”, *Phương Nguyễn* không giấu nổi sự hưng phấn trên gương mặt.

Thạch Thanh Lâm nhớ ra rồi, chuyện này là do anh sắp xếp, khi ấy *An Bội* rất khó chịu, anh lại nói đây là ân tình trên phương diện công việc, cô nàng bắt buộc phải làm.

Kết quả là cô nàng lại mời người ta đến ăn cơm ở nhà ăn của công ty, thế này thì hơi qua quýt rồi.

Đồ Nam nói thẳng toẹt ra: “Mời anh đến đây ăn cơm mà anh cũng vui thế cơ à?”

“Ăn ở đâu quan trọng lắm à?”, *Phương Nguyễn* nói một câu đầy triết lý: “Quan trọng là ăn cùng ai!”

Thạch Thanh Lâm cảm thấy câu này rất bùi tai, “Có lý.”

“Cô xem, đến cả anh *Thạch* còn tán đồng.”, *Phương Nguyễn* lắc đầu với *Đồ Nam*, “Nói với cô cũng phí công, người chưa yêu đương bao giờ như cô không hiểu được đâu.”

“Cô...”, *Thạch Thanh Lâm* liếc sang bên cạnh, “Chưa từng yêu?”, ba chữ được nói ra gần như là ngắt từng chữ một, âm cuối còn kéo dài ra.

Đồ Nam thoáng lảng đi, *Phương Nguyễn* không hề biết về mấy chuyện đó của cô, mà có lẽ nên nói là chẳng có ai biết cả, vậy mà người biết rõ ràng nhất lại là anh.

Đương nhiên *Thạch Thanh Lâm* nhìn ra được, để tránh cho *Phương Nguyễn* sinh nghi, anh không nói nữa, chỉ trộm cười, đứng dậy đi tới chỗ máy lọc, rút cái cốc dùng một lần rồi lấy nước.

Trong lúc nước chảy xuống, anh chợt nghĩ ra một điều, thì ra bạn trai trước của cô là mối tình đầu của cô ư?

Thạch Thanh Lâm vịn vào máy lọc nước, nhìn về phía Đồ Nam. Cô ngồi đó, câu được câu chẳng nói chuyện với Phương Nguyễn, về mặt vẫn thờ ơ như thường.

Tình đầu, anh nghĩ, không biết có vị trí thế nào trong lòng cô?

Đến khi bung nước quay về, anh nghe thấy Phương Nguyễn nói: “Tối nay đến nhà anh ăn cơm nhé.”

Đồ Nam hỏi: “Tại sao?”

“Sinh nhật mẹ anh chứ sao.”, Phương Nguyễn nói: “Nghe nói dạo này cô bận vẽ bích họa suốt, không ai dám làm phiền cô cả, mẹ anh muốn gọi cô đến ăn cơm mà do dự mấy hôm rồi, hôm nay vừa khéo gặp thì anh bảo cô luôn.”

Thạch Thanh Lâm ngồi xuống ghế bên cạnh, trong tay cầm hai cốc nước, anh đưa cho Phương Nguyễn một cốc, còn một cốc cho Đồ Nam.

Đồ Nam vẫn chưa nhận ra việc để anh là sếp mà lại đi rót nước, chỉ mãi tập trung vào lời Phương Nguyễn nói nên cứ tự nhiên nhận lấy. Cô nhìn Phương Nguyễn, giờ mới nhớ ra, đúng là sinh nhật Phương Tuyết Mai vào tháng này, “Suýt nữa thì quên mất, dạo này đúng là em bận quá.”

“Thế cô có đến được không?”

Đồ Nam cân nhắc một lát, “Có lẽ là đến được.”, cô có thể đẩy nhanh tiến độ vẽ chỗ bích họa còn lại, không thiếu chút thời gian ấy.

Đột nhiên Phương Nguyễn quay sang nhìn Thạch Thanh Lâm, “Ày, anh Thạch cũng đến cùng nhé?”

Thạch Thanh Lâm nhìn sang, “Cậu cũng mời tôi à?”

“Mẹ tôi hay nhắc đến anh lắm, hai người cùng đến đi, gọi cả An Bội đến.”

Phương Nguyễn tính toán rất nhanh, ý của anh chàng thật ra là mời cả hội, Thạch Thanh Lâm là sếp mà còn đến, thì đương nhiên An Bội cũng phải đến rồi, nếu anh chàng đích thân mời, chắc chắn An Bội sẽ từ chối.

Thạch Thanh Lâm liếc sang Đồ Nam như đang hỏi ý kiến cô.

Đồ Nam nhìn anh, “Tùy anh thôi.”

Cũng đâu phải là mẹ ruột của cô, sao cô có thể bảo anh đi hay không được. Có điều, cô vẫn trợn mắt nhìn Phương Nguyễn, cảm thấy ý tưởng này của anh chàng quá kỳ quặc, chẳng có quan hệ gì với người ta mà lại mời người ta đến dự sinh nhật mẹ mình.

Thạch Thanh Lâm ngẫm nghĩ giây lát, “Nếu rảnh nhất định tôi sẽ đến.”

Phương Nguyễn hớn hờ, “Vậy lát nữa tôi sẽ gửi địa chỉ cho anh, anh cố gắng thu xếp thời gian đến nhé. Đến cả nhé, mọi người đến cả nhé.”

Vừa hay An Bội đi tới, nhìn thấy ba người ngồi vào bàn, cô nàng thoáng sùng sốt, “Sao lại ở đây hết thế này?”

Phương Nguyễn hỉ hả nói: “Cô mời bọn tôi cùng đến ăn cơm còn gì.”

“Anh nghĩ anh là ai hả? Làm như mình quan trọng lắm không bằng.”, An Bội lườm anh chàng, lại nhìn sang Thạch Thanh Lâm, “Thạch tổng xuống đây ăn cơm, là muốn đầu bếp hoảng đến nỗi phải vớt muối đúng không?”

Giờ thì Thạch Thanh Lâm thật sự hơi hối hận vì đã đến đây, còn chưa đáp lời thì điện thoại đã đổ chuông.

Anh lấy ra xem, rồi ấn nút tắt.

Đồ Nam đã nhìn thấy rồi, “Điện thoại công việc à?”

“Ừ.”

Giờ này mà còn hẹn bàn công việc, thì chắc chắn là phải giải quyết trên bàn cơm rồi, anh không nên ngồi đây ăn cơm nhân viên với cô, Đồ Nam miết lên miệng cốc, “Anh cứ đi đi.”

Thạch Thanh Lâm liếc sang An Bội và Phương Nguyễn, kế hoạch cùng nhau ăn cơm cứ thế mà tan tành, anh chỉ đành gật đầu.

Anh xoay người, nhặt cái áo vest từ thành ghế lên, mượn lúc sai vị trí mà nói thầm bên tai Đồ Nam: “Lần sau vẫn nên ra ngoài ăn thì hơn.”

“...”, lúc Đồ Nam phản ứng lại được thì anh đã đứng dậy rồi, cô nhìn anh vừa đi vừa khoác lại chiếc áo vest, khi đi ngang qua một bàn, những nhân viên ngồi đó liền vội vàng chào anh, anh chỉ gật đầu, đi tới cửa thì đẩy cánh cửa rồi bước ra ngoài.

Đồ Nam đưa tay lên chạm vào cổ, vừa nãy lúc anh ghé lại gần, vạt áo anh khẽ lướt qua cổ cô, hơi ngứa ngứa. Cô bất giác đưa mắt nhìn xung quanh, An Bội vẫn đang nói chuyện gì đó với Phương Nguyễn, không hề chú ý đến động tác nhỏ này.

Cũng không ai để ý thấy, có chút bối rối thoáng hiện trên gương mặt cô.

Thạch Thanh Lâm đi từ nhà ăn ra, xuyên qua sảnh chính, bước tới cửa công ty, xe của Tiết Thành đang dừng ở bên ngoài.

Anh kéo cửa xe rồi ngồi lên, Tiết Thành liền nói: “Hôm nay làm sao đây? Đây là lần đầu tiên cậu cúp điện thoại của tôi.”

“Sau này vào giờ ăn thì đừng gọi điện cho tôi.”, Thạch Thanh Lâm nói.

Tiết Thành cảm thấy có gì đó lạ thường, “Sao thế này, làm việc nhiều quá nên đòi tính à?”

Thạch Thanh Lâm cúi đầu, xoay điện thoại, “Tôi cần có thời gian riêng tư.”

“Thời gian riêng tư? Đàn ông độc thân như cậu mà cũng cần thời gian riêng tư?”, Tiết Thành quan sát về mặt anh, “Có gì rồi à?”

Thạch Thanh Lâm chỉ cười chứ không đáp.

Tiết Thành nhìn chăm chăm nét mặt anh, dù đã quen biết nhiều năm, cũng hiểu khá nhiều, nhưng thái độ của anh ngày hôm nay rất khác thường, nói không chừng thật sự có gì đó rồi. Người đầu tiên anh ta nghĩ đến là Đồ Nam.

Anh ta có mấy lời muốn nói, nhưng cuối cùng vẫn kiềm chế được, nổ máy rồi đánh xe ra đường.

Trên đường đi, Thạch Thanh Lâm phân loại lại danh bạ điện thoại, một bên là các số liên quan đến công việc, một bên là các số riêng tư.

Sau cùng mới phát hiện ra, danh bạ riêng tư chỉ có số của ông nội, và thêm cả Đồ Nam.

Anh cất điện thoại, tự suy xét lại một chút, trước đây thật sự quá coi trọng công việc, đợi tới khi người ấy xuất hiện thì mới nhận ra chuyện này.

Mặc dù Phương Tuyết Mai tên là Tuyết Mai, nhưng lại sinh vào mùa thu.

Phương Nguyễn nói với Đồ Nam, thật ra bà còn mời cả Đồ Canh Sơn, nhưng Đồ Canh Sơn nói đang bận công việc nên không có thời gian đến.

Tám phần là lấy cớ, nhưng ông không đến cũng tốt, Đồ Nam càng thoải mái.

Gần về tới thời tiết càng tệ, gió thổi vù vù, lạnh hơn ban ngày những mấy độ.

Đồ Nam gõ cửa nhà Phương Nguyễn, gần như phải rụt cả cổ lại.

Cửa mở ra, Phương Nguyễn liền nhìn về phía sau cô, “Có một mình cô thôi à? Họ đâu?”

“Không biết.”, lúc Đồ Nam đi thì Thạch Thanh Lâm vẫn chưa về công ty, không chắc là anh có đến hay không, bởi vốn dĩ anh cũng nói là nếu có thời gian sẽ đến.

“Chắc người ta không rảnh.”, cô vào nhà, rút cái lì xì trong túi áo ra nhét vào tay Phương Nguyễn, “Cho mẹ anh, nếu không nhận thì em về luôn.”

Cô không có thời gian đi mua quà, biếu tiền mặt, tiết kiệm cả thời gian lẫn công sức.

Phương Nguyễn rầu rĩ, thẫn thờ nhận lấy cái lì xì.

Anh Thạch không đến, An Bội cũng không đến luôn.

Vừa lúc Phương Tuyết Mai đi từ trong bếp ra, vừa liếc mắt đã trông thấy cái lì xì, bà lập tức giật lấy, nhét lại vào tay Đồ Nam, “Cháu làm gì đấy, con cháu mà lại lì xì cho người lớn, ra cái thẻ thông gì nữa?”

Đồ Nam đưa lại, “Nên thế mà dì Phương, tại sợ dì không nhận nên cháu mới đưa cho Phương Nguyễn đây.”

“Dì của cháu thích tiền thật đấy, nhưng cháu cũng có nhiều tiền đâu, sao nhận của cháu được, cầm lại đi.”

Đồ Nam dứt khoát đi đến chỗ bộ sofa, đặt cái lì xì lên bàn. Phương Tuyết Mai lại định trả lại, lúc đi ngang qua Phương Nguyễn bị vướng chân, suýt nữa bổ nhào, Đồ Nam vội duỗi tay ra đỡ, chân bước vội, tay cũng chìa ra theo phản xạ.

Phương Tuyết Mai phải vịn vào cổ tay cô mới đứng vững được, bà quay đầu lườm Phương Nguyễn một cái cháy mắt, anh chàng mới hoàn hồn khỏi sự tiếc nuối, khẽ thở dài một tiếng.

“Thằng ranh này, không biết đang nghĩ vẩn vơ cái gì nữa...”, Phương Tuyết Mai lại mắng thêm câu nữa, rồi quay đầu lại nhìn Đồ Nam, biết không lay chuyển được sự cố chấp của cô, bà cũng không nói nhiều nữa, “Ngồi xuống uống gì đi, để dì đi lấy trà, tối nay mình ăn lẩu.”

“Vâng.”, Đồ Nam ngồi xuống cạnh bàn, khẽ bóp cổ tay, vừa rồi cổ tay cô phải dùng không ít lực.

Đến khi ăn xong nồi lẩu rồi mà vẫn không thấy người khác đến.

Phương Nguyễn thất vọng tràn trề, lúc thu bát đĩa còn thì thăm với Đồ Nam: “Phí công anh gọi anh Thạch anh Thạch đến là thân thiết, chả được tích sự gì.”

“Anh nghĩ ai cũng rảnh như anh à.”, Đồ Nam đã kích anh chàng.

“Ồ, cô cũng chả được tích sự gì, chỉ bênh người ngoài thôi.”, Phương Nguyễn hậm hực bê bát đĩa vào bếp.

Đồ Nam không định ở lại đây, có lẽ sáng mai sẽ mưa, không tiện về, nên ngay cả khi Phương Tuyết Mai bê bánh sinh nhật ra thì cô cũng không định ăn.

Phương Tuyết Mai tiến cô ra đến tận cửa, đột nhiên nhỏ giọng hỏi: “Tiểu Nam, dạo này cháu với cậu Hy Nghệ Âu kia thế nào rồi? Có còn thấy bất đồng quan điểm nữa không?”

Nghe bà nói từ “CEO” mà Đồ Nam lại thấy buồn cười, “Cũng được ạ, dạo này bọn cháu... rất ổn.”

Cô cũng không hình dung được, cứ cảm thấy có chỗ nào đó đã khác đi, đó là một loại cảm giác rất lạ lùng, sau cùng lại chỉ có thể nói là rất ổn mà thôi.

“Thế thì cháu phải giữ cho chặt nhé, con người cậu ấy thật sự rất được đấy.”

Cô nghĩ có lẽ do Phương Tuyết Mai đã có tuổi rồi, nên hể nói chuyện với cô là lại không rời được chủ đề yêu đương với kết hôn. Đồ Nam cười, “Thôi không nói nữa, cháu đi đây, chúc dì sinh nhật vui vẻ nhé.”

Phương Tuyết Mai vẫy tay, “Đi đường cẩn thận đấy. Hay là để Phương Nguyễn đưa cháu về?”

“Không cần đâu ạ.”

Rời khỏi khu nhà, ra đường, gió cuốn cả đám lá rụng hất thẳng vào người.

Đồ Nam kéo cao cổ áo lên, vừa đi vừa nắn bóp cổ tay.

Nếu không cử động cổ tay thì sẽ không có cảm giác gì, lúc cử động mới thấy hơi khó chịu, nhâm nhâm đau, với người bình thường thì không được tính là vết thương gì cả, nhưng nghĩ đến việc ngày mai còn phải vẽ tranh, cô mới để ý đến cái tay nhiều hơn.

Cô đi vào sát rìa đường, để tránh gió, cô rút cổ thấp xuống, đến khi trong tầm mắt xuất hiện một cái bóng bị ánh đèn đường kéo dài, mới đột nhiên nhận ra có người đang đi tới.

Ngước mắt lên, lại phát hiện ra đó là Thạch Thanh Lâm.

Xe của anh dừng ở ven đường phía trước.

Không biết anh từ đâu đến, trên người không còn áo vest, bên ngoài áo sơ mi trắng là một chiếc áo gió, áo màu xám đậm vừa sát người, rất tôn dáng, lúc bước đi khiến người khác dồn hết sự chú ý vào đôi chân dài của anh.

Đồ Nam còn chưa lên tiếng thì anh đã đi đến trước mặt, hai mắt nhìn chăm chăm vào cổ tay cô, “Cô sao thế?”

Không ngờ một động tác nhỏ này lại bị anh nhìn ra, cô giải thích qua loa với anh: “Cổ tay hơi khó chịu, không nghiêm trọng đâu.”

Thạch Thanh Lâm hỏi: “Tay trái à?”

Cô dùng tay phải chỉ vào cổ tay trái.

“Tay trái.”, Đồ Nam nói: “Yên tâm, tôi cầm bút bằng tay phải.”, tay trái phải cầm bảng pha màu, cái bảng bằng gỗ, cầm lâu sẽ bị nhức tay, nhưng đương nhiên nếu so với tay cầm bút thì cũng chỉ là thứ yếu.

Thạch Thanh Lâm nhìn cô, anh chỉ hỏi xem tay nào khó chịu, kết quả là theo ý hiểu của cô thì anh quá tuyệt tình. Anh nhìn cổ tay đó, không nhìn ra bất thường gì cả, “Cô bóp như thế có tác dụng không?”

“Có, bóp một lúc là ổn thôi.”

Thạch Thanh Lâm gật đầu, tới lúc Đồ Nam phản ứng lại được thì anh đã cầm lấy bàn tay đó, bốn ngón tay đặt trên cổ tay cô, nhẹ nhàng nắn bóp.

“Có phải lực của tôi ổn hơn không?”, anh hỏi.

Đồ Nam khẽ híp mắt, quá ổn ấy chứ, khi xoa bóp thì lực tay của đàn ông tốt hơn hẳn. Vì không thể nói ra miệng câu cảm ơn, cô chỉ đành khẽ “ừm” một tiếng.

Tay cô bị gió thổi lạnh, lòng bàn tay anh lại ấm nóng, được anh xoa bóp một lúc, cổ tay cô cũng ấm lên theo, cô bắt giắc cuộn ngón tay lại, kìm nén cảm giác bản năng muốn được cọ vào nguồn nhiệt.

Cô cảm thấy nên nói gì đó để đánh trống lảng, bằng không đứng ngoài đường ngoài ngõ thế này, lại để một người đàn ông nắm tay cho mình cũng quá kỳ quái, mà người đi đường đâu biết rằng họ đều là vì nghĩ cho bích họa mà thôi.

“Anh đến một mình à?”

“Ừm.”, Thạch Thanh Lâm đáp, cảm thấy cổ tay trong lòng bàn tay mình quá nhỏ, lại trắng nõn, nắm bóp chưa tới hai phút mà cổ tay đã đỏ ửng lên. Vừa rồi động tác cầm lấy cổ tay cô diễn ra quá nhanh, ngay cả bản thân anh còn thấy mạo muội, nhưng nhìn Đồ Nam thì có vẻ như cô không bị hành động này làm cho khó chịu, nên anh vẫn tiếp tục.

Đồ Nam nghĩ đến phản ứng của Phương Nguyễn, bèn nói: “Không gọi An Bội lại hay, Phương Nguyễn chỉ mượn anh để ép cô ấy đến thôi.”

Lần này chắc chắn Thạch Thanh Lâm sẽ không gọi An Bội tới, trên phương diện công việc thì có thể yêu cầu An Bội tiếp xúc với Phương Nguyễn, còn về chuyện riêng tư thì anh không miễn cưỡng được. Anh cười, liếc mắt nhìn cô, “Nói như vậy, cô cũng nghĩ cho tôi đấy chứ.”

“...”, Đồ Nam liếc anh, bình thường trêu đùa còn được, lúc này anh lại đang bóp cổ tay cho cô, tự nhiên lại kéo đến một thứ cảm giác khiến người ta phải mơ màng.

Cô khẽ lắc cổ tay, “Đỡ nhiều rồi.”

“Chắc chưa?”

“Ừm.”

Thạch Thanh Lâm buông tay, rõ ràng chỉ hơn một phút là cùng, nhưng anh lại cảm thấy ngón tay mình cứng ngắc, rõ ràng anh chỉ nắm bóp cổ tay cô, nhưng lại phải kiềm chế để giữ phong độ lịch thiệp.

Anh đứng thẳng dậy, miết lòng ngón tay, có điều chẳng thể xóa đi cảm giác còn sót lại trên da thịt, anh dứt khoát dứt tay vào túi áo khoác, nhìn trái nhìn phải rồi bảo: “Tìm một chỗ ăn cơm đi, tôi vẫn chưa ăn gì.”

Đồ Nam nghĩ một lát, “Mấy quán ăn ở đây bình thường lắm, không biết anh có ăn quen không.”

“Tôi cũng có phải đại thiếu gia khó chiều đâu.”, Thạch Thanh Lâm mỉm cười tránh sang một bên, “Dẫn đường đi.”

Bữa cơm lần trước không thể ăn cùng nhau, bữa này tạm coi là ăn bù.

Đồ Nam dẫn anh vào một quán ăn nhỏ vô cùng bình dân, cô không hay ra ngoài ăn, nhưng vì Phương Nguyễn nói quán này rất được nên cô mới có chút ấn tượng.

Thời tiết không tốt, khách cũng vắng theo.

Thạch Thanh Lâm để cô gọi món, cô nhớ là anh không ăn ngọt, nên gọi cho anh mìn thầu hấp và sủi cảo chiền, lại cảm thấy hơi nhiều dầu mỡ nên gọi thêm một bát canh.

Hai người ngồi chung trong một cái bàn cỡ nhỏ, gần như cánh tay phải chạm vào nhau.

Đồ Nam bỏ tay xuống, đặt lên đùi, lại cảm thấy hai chân của anh dưới gầm bàn cũng chạm vào mình, chỉ cần khẽ động đây là sẽ có tiếng ma sát từ hai ống quần, vậy thì sẽ càng khó lờ đi hơn, vì thế cô dứt khoát ngồi im, lẳng lẳng nhìn Thạch Thanh Lâm ăn.

Thật sự anh chưa từng tỏ ra cao giá gì cho cam, có thể thích nghi với bất kỳ hoàn cảnh nào, nếu không phải bởi tướng ăn quá nhã nhặn, thì sẽ chẳng thể khiến người ta biết được đây là lần đầu tiên anh đến ăn ở chỗ như thế này.

Trong lúc ăn, Thạch Thanh Lâm ngẩng đầu lên, “Cô nói mấy câu đi.”

“Nói gì?”

“Tùy, cũng có phải là lần đầu tiên mình ăn cơm cùng nhau đâu, trước đây nói thế nào thì cô cứ nói thế đi.”

Trước đây? Hình như toàn nói chuyện công việc, mà nói chuyện công việc ở một nơi bình dân như thế này có vẻ không phù hợp cho lắm. Đồ Nam nắm lấy cái cốc thủy tinh trước mặt, nhân thể ngẩng đầu lên, “Tôi không ngờ anh lại đến thật.”

Thạch Thanh Lâm đặt đũa xuống, “Thật ra tôi đến không phải vì mẹ Phương Nguyễn.”

“Thế thì vì gì?”

“Tôi khá tò mò.”, anh rút một tờ khăn giấy, nhưng chỉ cầm trong tay, “Lần đầu tiên gặp dì Phương, tôi cứ tưởng đây là mẹ cô.”

Ý anh nói là cái lần cô đi xem mặt, sau đó Phương Nguyễn nói với anh, thì mới biết là không phải.

Lần trước, lúc ở huyện, anh còn tế nhị lảng tránh chuyện riêng của cô, không hỏi quá nhiều về hoàn cảnh gia đình cô, giờ lại không kiềm chế được muốn khám phá thêm. Anh muốn biết nhiều hơn, biết càng nhiều càng tốt, lại không thể hỏi thẳng, vì thế mới nhận lời mời của Phương Nguyễn, tiếc là đến muộn.

Đồ Nam chạm lên viền cốc thủy tinh, chậm rãi miết nửa vòng, “Dì ấy không phải mẹ tôi, mẹ tôi đi từ lâu rồi.”

Thạch Thanh Lâm sững sờ mất một giây, “Xin lỗi, tôi không biết.”

“Không, không phải là “đi” đấy.”, Đồ Nam biết anh hiểu lầm, liền lập tức giải thích: “Là đi mất rồi, đi theo nghĩa đen ấy.”

Anh nhanh chóng hiểu ra, “Hiểu rồi.”, nghĩa là đã ly hôn với bố cô, “Biết bà ấy đi đâu không?”

“Không biết.”, từ hồi còn rất nhỏ, Đồ Nam từng nghe bố cô gọi một cuộc điện thoại quốc tế, hình như là gọi đến một nơi nào đó ở châu Âu, trong lòng vẫn luôn giữ suy đoán rằng có lẽ mẹ cô ra nước ngoài rồi. Nhưng cô chưa từng nghĩ đến chuyện đi tìm, thế nên chỉ giữ trong lòng mà thôi.

“Thật ra...”, mấy giây sau, đột nhiên Thạch Thanh Lâm lên tiếng, “Mẹ tôi cũng đi rồi.”

Đồ Nam nhìn anh.

“Không phải là đi theo nghĩa đen, mà là “đi” thật rồi.”, anh nói.

Đồ Nam mấp máy môi, bỗng nhiên lại nhớ đến bức ảnh gia đình cô xem được ở nhà cũ, lúc cô hỏi đó có phải là người nhà của ông không, ông liền gấp cuốn album lại, có lẽ cũng vì nhớ đến người này.

“Không ngờ...”, cô hơi ngậm ngùi, trong ấn tượng, mẹ anh trong ảnh rất đẹp, là kiểu đẹp đoan trang, hiền hòa.

“Thế nên chúng ta đều là những đứa trẻ không có mẹ.”, Thạch Thanh Lâm hơi cúi đầu, lúc ghé lại gần, hai chân dưới gầm bàn gần như bọc trọn lấy hai chân cô, dán sát vào sườn ngoài của chân cô, “Chỉ có thể nâng đỡ lẫn nhau.”

Đồ Nam nhìn vào hai mắt anh, ánh mắt anh rất sâu, không giống như đang cười, nhưng trên gương mặt lại hiện một nụ cười, có thể nhận ra được anh đang muốn khuấy động bầu không khí.

Vì thế cô cũng nhoen miệng, khẽ cười, “Nâng đỡ một CEO, tôi không có tài cán đấy đâu.”

Thạch Thanh Lâm nhìn cô chăm chú, khi cô cười và khi không cười là hai dáng vẻ hoàn toàn khác nhau, không cười thì lạnh lùng xa cách, còn khi cười lên lại khiến người ta không kìm lòng được mà muốn tới gần.

Tâm trạng anh cũng tốt lên theo, ngón tay gõ nhẹ lên đầu gối hai cái, như để chặn lại cảm giác chộn rộn trong lòng.

-----oOo-----

Chương 37

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 37

Ăn xong, hai người cùng ra khỏi quán.

Bên ngoài quán là cánh cửa dạng kéo kiểu cũ, vừa kéo ra đã nghe thấy tiếng “kèo kẹt”. Ngay lúc mở cửa, Thạch Thanh Lâm đã chuẩn bị tinh thần để cởi áo khoác cho Đồ Nam mặc, nhưng đi ra rồi mới phát hiện gió đã lặng, rõ ràng đã muộn rồi, mà lại không lạnh bằng lúc trước.

Anh không có cơ hội, một tay đã đặt lên vạt áo rồi lại đành phải thả xuống.

Trước đây anh chưa từng “ga-lăng” như vậy, ngay cả với cấp dưới thân cận là An Bội cũng chưa bao giờ được hưởng sự đãi ngộ đó của anh, chỉ có Đồ Nam, hết lần này đến lần khác, không kiềm chế được, như thể vốn dĩ nên là vậy.

Rõ ràng bên ngoài cô cũng đâu có vẻ yếu đuối mỏng manh.

Thạch Thanh Lâm nhớ lại xem đâu là lần đầu tiên anh có cảm giác muốn được chăm sóc cô. Hình như là từ cái lần ở huyện, nhìn thấy cô bị trẹo chân, là bắt đầu muốn quan tâm cô theo một cách rất tự nhiên.

Khi ấy chỉ cảm thấy tất cả đều do anh cần tài năng của cô, giờ ngẫm lại mới thấy rõ ràng là không hợp với tác phong của anh.

Anh không thể nghĩ tiếp nữa, còn nghĩ nữa sẽ cảm thấy mình quá trì độn, hết một đũa trẻ không hiểu tình ái, lại cảm thấy thật nực cười, không khỏi thở dài một hơi, rồi khẽ hắng giọng.

Ngoài đường tĩnh lặng, góc đường có một cái túi nilon bị gió thổi tung, thỉnh thoảng có xe đi qua là lại bị hất lên giữa không trung, căng phồng như một quả khinh khí cầu ử rữ.

Đồ Nam nghe thấy âm thanh từ anh thì ngoảnh sang nhìn, vừa rồi ở trong quán còn chẳng cảm thấy gì, giờ càng nghĩ càng cảm thấy không bình thường.

Tại sao lại nhắc đến chuyện của mẹ cô?

Bao năm qua, cô chưa từng nhắc đến chuyện này với ai cả, ngay cả khi thật sự thân thiết với Phương Nguyễn, chủ đề này cũng bị lảng tránh, giống như một điều cấm kỵ, sao lại kể với anh tự nhiên như thế?

Chỉ vì anh nói một câu tò mò?

Hơn nữa, chính anh cũng kể cho cô về mẹ của anh.

Chủ đề câu chuyện giữa họ chẳng phải vẫn luôn là công việc hay sao? Sao bỗng dưng lại trôi sâu đến thế này?

Nghĩ đến những điều này, cô lại bất giác nhớ tới ánh mắt anh nhìn cô, nhớ tới đôi chân kẻ sát bên cô ở dưới gầm bàn, thậm chí cả chút biến đổi nho nhỏ trong mắt lúc anh nói với cô rằng mẹ anh không còn nữa.

Thì ra cô lại để ý kỹ đến thế.

Chỉ vón vện mười phút đi bộ, mà mỗi người đều ôm một nỗi niềm riêng.

Thạch Thanh Lâm cảm khái suýt chút nữa thì lơ là chuyện tình cảm vì công việc.

Đồ Nam thì đang hoài nghi đủ thứ.

Đi thêm mấy phút nữa, Thạch Thanh Lâm bỗng dừng chân, vốn dĩ anh đi ở phía trước, ngoảnh lại thì thấy Đồ Nam đang cúi đầu, đợi cô đến trước mặt, anh mới lùi về một bước, đi ở phía bên ngoài.

“Cuối tuần này cô có thời gian không?”, anh hỏi.

Đồ Nam thu dòng suy nghĩ lại, ngẩng đầu lên nhìn, “Có chuyện gì à?”

“Dạo trước chả bảo nếu có thời gian thì đi xem phim đấy ư?”, cánh tay buông thông sượt qua cổ tay áo của cô, suýt chút nữa thì chạm được vào ngón tay cô, anh liếc mắt, lảng lảng cho tay vào túi áo rồi bảo: “Cuối tuần này tôi rảnh.”

Anh không nói thì Đồ Nam cũng suýt quên mất chuyện này, vốn dĩ chỉ nghĩ anh nói băng quơ, nên cô cũng chẳng để ý.

“Anh định đi xem thật hả?”

“Cô tưởng tôi nói đùa cô à?”

“...”, Đồ Nam nắm lấy vạt áo trong vô thức.

Thạch Thanh Lâm quan sát vẻ mặt của cô, “Sao thế, không rảnh ư?”

“Chúng ta đi xem phim...”, ngừng giây lát, cô liếc mắt nhìn sang rồi hỏi: “Có bị kỳ quặc lắm không?”

“Kỳ quặc chỗ nào?”

Chỗ nào cũng kỳ quặc cả.

Cảm giác giống như một lời mời hẹn hò vậy.

Nhưng người đưa ra lời mời là Thạch Thanh Lâm, bình thường mạch suy nghĩ của anh xoay chuyển rất nhanh, thật sự Đồ Nam không thể nắm bắt được ý nghĩ của anh, cô không muốn tự mình suy diễn viển vông.

Thạch Thanh Lâm đang chờ cô trả lời, không đợi được, anh lại tự phì cười.

“Đồ Nam.”, anh cười gọi cô, Đồ Nam ngược mắt, thấy anh cúi đầu, bốn mắt nhìn nhau, đôi mắt anh phản chiếu ánh đèn lơ mờ bên đường, giọng nói trầm đến mức không thể trầm hơn được nữa, “Cô cảm thấy, xem phim cùng tôi kỳ quặc lắm à?”

Cùng tôi, kỳ quặc lắm à?

Một câu mang theo sự thăm dò.

Là ai nói, thuở ban đầu của tình yêu luôn là sự thăm dò?

Nói xong, anh quan sát phản ứng của người trước mặt.

Trong một khoảnh khắc, Đồ Nam như bị mất tiếng.

Đây không phải là Thạch Thanh Lâm của lúc bình thường, ít ra thì không phải là Thạch Thanh Lâm trong công việc, anh như biến thành một người khác, từ ánh mắt đến lời nói, đều thay đổi, là kiểu khiến cô không tài nào chống đỡ được.

Cô mím môi, không nói gì nữa.

“Cố gắng bớt chút thời gian nhé?”, cuối cùng vẫn là anh nói, giống như đang hỏi ý kiến, lại càng giống như câu chốt gọn gàng.

Nói xong, anh đứng thẳng dậy, rút tay ra, thật sự muốn ôm lấy bả vai cô rồi cùng đi về phía trước, nhưng cuối cùng vẫn kiềm chế được.

Tối qua, Thạch Thanh Lâm lại đưa Đồ Nam lên tận cửa, mà lần này phải đợi cô vào nhà rồi mới rời đi.

Cả đêm Đồ Nam không sao ngon giấc nổi, gần như trần trọc nhớ đi nhớ lại câu nói kia của anh: “*Cô cảm thấy, xem phim cùng tôi kỳ quặc lắm à?*”

Đến tận bây giờ, khi đang nghỉ ngơi trong phòng vẽ, cô vẫn không khống chế được mà cứ nghĩ mãi về nó.

Đồ Nam dồn ánh mắt vào bức bích họa, tập trung tinh thần, không nghĩ ngợi nữa, chỉ có điều là lại lơ đãng nhìn vào cổ tay trái.

Lực ấn của Thạch Thanh Lâm quá tốt, xua tan đi hẳn chút cảm giác nhoi nhói khó chịu, ngoại trừ chỗ được ngón cái day có một dấu vết mờ mờ, thì giống như chẳng có chuyện gì xảy ra cả, hoàn toàn không ảnh hưởng đến việc vẽ tranh của cô vào lúc này.

Cửa phòng vẽ bị gõ hai tiếng, không đợi cô trả lời, An Bội đã đẩy cửa đi vào.

“Uôi, cô vẽ nhanh thật đấy!”, cô nàng vừa vào đã nhìn thấy bản vẽ được giăng khắp phòng, liền bật thốt lên.

“Cũng tạm tạm.”, Đồ Nam không phải kiểu người quá bị ảnh hưởng bởi cảm xúc, kể cả trong đầu liên tục nghĩ về câu nói của Thạch Thanh Lâm, nhưng công việc trên tay thì vẫn không bị chậm lại.

Nếu không phải lúc này là hai giờ chiều, tiết trời thu lại dễ gây buồn ngủ, thì cô cũng sẽ không dừng lại nghỉ ngơi vài phút.

Kết quả là trong mấy phút nghỉ ngơi, cô vẫn nghĩ về chuyện của Thạch Thanh Lâm.

Đúng là kỳ quặc. Đồ Nam hoàn hồn, nhìn về phía An Bội, “Sao rồi, chuyện tôi nói có thể sắp xếp được không?”

Cô nói đến chuyện công việc, đã vẽ đến phần bích họa của cốt truyện ở đoạn giữa rồi, sau khi hoàn thành phần màu cho bức đang làm dở, thì sẽ đến phần mà cô bận tâm nhất, là phần vẽ vị chưởng môn biết múa.

Tuy hỏi đi chép bích họa cô đã vẽ không ít hình ảnh Phi Thiên ca múa hay các nữ thần tiên, nhưng vũ công trong game thì lại khác, có lẽ vẫn cần phải thiết kế lại, tương đối phức tạp. Cô nhờ An Bội tìm đến trường nghệ thuật trong thành phố, xem thử xem có thể chọn được một người múa đẹp hay không, rồi cô dựa vào đó mà vẽ là ổn.

“Tôi đã liên hệ với trường nghệ thuật tốt nhất thành phố rồi.”, An Bội nói: “Nhưng mà tôi không hiểu gì về múa, cô tự đi chọn người đi.”

“Cũng được.”, Đồ Nam hỏi: “Bao giờ đi?”

“Cuối tuần này.”

“...”. Cuối tuần này? Vừa hay trùng vào lịch đi xem phim?

“Sao thế?”, An Bội nhìn cô chăm chăm.

“Không có gì.”, Đồ Nam nhặt bút vẽ lên.

Cô vốn là người không có nhiều biểu cảm phong phú, An Bội cũng không nhìn ra được gì, thấy cô phải làm việc nên đành đi ra.

Đúng lúc chuẩn bị đóng cửa, An Bội ngẫm nghĩ một lát mà vẫn không thể kiểm chế được nữa, bèn giữ cửa lại rồi nói một câu: “Đạo này hai người cứ kỳ quái thế nào ấy.”, cô nàng chỉ vào Đồ Nam, “Cô.”, lại chỉ sang cánh cửa bên cạnh, “Và cả vị boss kia nữa, rất kỳ lạ.”

“Chúng tôi làm sao?”, Đồ Nam hỏi: “Đều không làm việc chăm chỉ?”

“Công việc thì không phải bàn, nhưng cứ là lạ làm sao ấy.”

An Bội không tả rõ được sự kỳ lạ ấy, dù sao thì cứ luôn cảm thấy có chuyện gì đó đang bị giấu giếm. Nhanh nhẩu nói xong, sợ Đồ Nam gọi quay lại, cô nàng “xì” một tiếng rồi đóng cửa bỏ đi, không cho người ta cơ hội mở miệng.

Đồ Nam cúi đầu pha màu, cô kỳ quái cái gì chứ, người kỳ quái rõ ràng chỉ có vị kia thôi mà nhỉ?

Đột nhiên cô nghĩ ra, vừa rồi An Bội chỉ sang phòng bên cạnh, nhưng vốn dĩ Thạch Thanh Lâm không có ở trong đó, từ sau buổi tối hôm ấy đến bây giờ, vẫn chưa nhìn thấy anh lần nào.

Có lẽ là lại bận rồi. Đã bận như vậy mà còn muốn đi xem phim cùng cô.

Cùng cô. Hai chữ này kích thích thần kinh Đồ Nam, khiến bàn tay đang pha màu không thể không dừng lại.

Sau vài giây mới có thể chậm chậm làm tiếp.

Nghĩ gì thế này? Cô thầm cười trong lòng.

Thạch Thanh Lâm ngồi trong quán cà phê, laptop đặt trên đùi, mười ngón tay như lướt trên bàn phím.

Đề phiên bản mới được ra mắt, hôm nay anh và Tiết Thành cùng hẹn gặp đại diện của đơn vị phát hành, lúc này đã bàn xong việc, người của nhà phát hành cũng đã về, nhưng anh thì vẫn nán lại đây.

Trên chiếc bàn tròn nhỏ trước mặt, cà phê trong chiếc cốc sứ trắng đã nguội ngắt. Anh bung lên uống một ngụm, khẽ nhăn mày lại, cà phê do bên phát hành mời quá ngấy, không thể nào nâng cao tinh thần được. Anh đặt cốc xuống, dựa vào thành ghế, đổi sang một dáng ngồi khá thoải mái, các ngón tay lại tiếp tục múa lượn trên bàn phím.

Lúc Tiết Thành quay trở lại từ nhà vệ sinh thì bắt gặp cảnh tượng như vậy, anh ta nhòm vào màn hình của anh, chỉ thấy toàn những số liệu như ma trận, “Cậu có cần đến nỗi này không? Vừa mới bàn chuyện công việc xong đã lại tranh thủ làm kỹ thuật à?”

“Cho kịp thời gian.”, Thạch Thanh Lâm hất cằm về phía cốc không trên bàn, “Gọi cho tôi một cốc khác đi, Americano, tôi còn phải làm thêm mấy tiếng nữa.”

Tiết Thành bặm môi, nhăn nài đến quày gọi cà phê cho anh, nhân thể gọi cho mình một cốc, sau đó quay về đặt cà phê trước mặt anh rồi hỏi: “Rốt cuộc cậu đang vội cái gì thế?”

“Cuối tuần có việc, đang muốn xử lý cho xong những việc cần phải làm.”, Thạch Thanh Lâm cầm cốc cà phê lên uống một ngụm, vẫn không đủ mạnh, nhưng đủ độ đắng, ít ra cũng đúng vị hơn cốc trước đó. Hôm qua anh làm việc đến tận nửa đêm, cần gấp tính kích thích trong cafein tập trung tinh thần.

Tiết Thành nhìn anh làm việc, được mấy phút, anh ta không nhịn nổi nữa, “Cậu giành ra cả cuối tuần, là vì thời gian riêng tư mà cậu nói đến lần trước hả?”

“Ừ.”

“Vì ai?”, cuối cùng Tiết Thành cũng hỏi ra, “Đồ Nam phải không?”

Thạch Thanh Lâm cười, không phủ nhận, chỉ im lặng giây lát rồi lại cầm cốc cà phê lên nhấp một ngụm.

Vốn dĩ khi nghe nói anh đưa người ấy về nhà thì anh ta mới chỉ nghi ngờ, giờ thì đã được chứng thực rồi. Trong ấn tượng của Tiết Thành, anh ta chưa từng thấy anh như thế này bao giờ, mặc dù anh bận rộn nhiều công việc, nhưng kỹ năng làm việc cực tốt, vì một cô gái mà thực mạng tăng ca, có lẽ ngay cả trong thời kỳ bận rộn nhất khi cho ra mắt game lần đầu cũng chưa từng như vậy.

“Nhìn em gái Đồ như thế, không giống như người chủ động.”, anh ta nói.

“Cô ấy không chủ động.”, Thạch Thanh Lâm nói: “Là tôi đang theo đuổi cô ấy.”

Mặc dù vẫn còn rất mông lung.

“Tôi không nghe nhầm đấy chứ?”, ánh mắt Tiết Thành trở nên đầy dò xét, “Cậu mà lại chủ động theo đuổi người ta?”

“Ừ, cậu không nghe nhầm đâu.”

Tiết Thành gần như phải mất một lúc mới tiêu hóa được tin tức này, anh ta nhìn xung quanh, muốn tìm một chỗ để hạ tầm mắt, lại chỉ nhìn thấy một đôi nam nữ trông có vẻ rất nhàn nhã, “Trước kia đều là người ta theo đuổi cậu, cậu còn nhớ không?”

“Chuyện từ bao nhiêu năm trước rồi.”, Thạch Thanh Lâm cười, lại cúi đầu nhìn đồng hồ.

Tiết Thành thì lại có hồi ức vô cùng sâu sắc, “Người theo đuổi cậu lâu nhất ấy, cậu quên rồi hả?”

Thạch Thanh Lâm liếc anh ta, “Tôi nên nhớ à?”

“Chuẩn rồi, cậu thì quên, chứ tôi vẫn không quên đâu.”, Tiết Thành cười một tiếng, “Tốt xấu gì cũng coi như là bạn chung của tôi với cậu mà.”

Thạch Thanh Lâm gõ bàn phím, làm như không nghe thấy.

Nói là bạn chung thì có chút kỳ quặc, vì đến giờ bọn họ cũng chưa từng nhắc đến người đó.

Hôm nay Tiết Thành lại như nhất định phải nhắc đến, anh ta lại hỏi: “Đến giờ cô ấy vẫn không liên lạc với cậu ư?”

“Từng liên lạc.”, Thạch Thanh Lâm tiếp tục gõ bàn phím, các ngón tay không hề dừng lại, trả lời kiểu lấy lệ, “Hồi ở nhà cũ có nhận một cuộc điện thoại.”

Khi ấy có một cuộc điện thoại từ Mỹ gọi tới, anh bắt máy, sau đó vừa lúc thấy Đồ Nam, anh liền bảo cô canh giúp mình, rồi gọi lại cho An Bội.

“Sau đó thì sao?”

“Không có sau đó nữa.”, anh quên hết sạch nội dung của cuộc điện thoại, có lẽ chỉ là mấy câu tán gẫu bình thường.

Tiết Thành quan sát biểu cảm của anh, mà tinh thần của anh tập trung hết vào công việc, hoàn toàn chẳng để ý gì đến lời anh ta nói. Anh ta móc bao thuốc lá ra, rút một điếu, khẽ đập vào móng tay cái, “Lần này cậu nghiêm túc à?”

Cuối cùng Thạch Thanh Lâm cũng dừng lại, sợ gõ sai ở chỗ mấu chốt, anh bung cốc cà phê lên, kê bên môi, rồi nhìn sang phía đối diện, “Chúng tôi đã ở cạnh nhau rất lâu rồi.”

Xem ra chỉ là một câu không đầu không cuối, nhưng ẩn ý bên trong thì không cần nói cũng hiểu. Từ người lạ đến người quen, rồi thành cộng sự, là từng chút

từng chút tích lũy thành, không phải là ý nghĩ nông nổi, cũng chẳng phải anh nhất thời có hứng.

Tiết Thành châm thuốc, rít một hơi, rồi bật cười, “Thôi, đây là chuyện của cậu, tôi không quản nổi.”

“Kệ đi, coi như không biết là tốt nhất.”, Thạch Thanh Lâm không quá để ý đến cách nhìn của người khác, nếu như hôm nay Tiết Thành không hỏi, thì anh cũng sẽ không nói. Nhìn trúng ai thì là người đó, anh không cần thiết phải báo cáo với người khác.

Anh nhìn đồng hồ, rồi ấn nút lưu, sau đó gấp laptop lại.

“Chuẩn bị về đây hả?”, Tiết Thành nhìn anh.

“Ừ.”, giờ quay về, có lẽ Đồ Nam vẫn chưa tan ca. Thạch Thanh Lâm đứng dậy, “Cốc này tôi mời.”

“Phí bặt miệng à?”, Tiết Thành trêu.

Thạch Thanh Lâm nhếch khóe môi, xách laptop đến quầy thanh toán, quay đầu lại vẫy tay với anh ta rồi đi ra cửa.

Tiết Thành nhả một vòng khói, nhìn bóng lưng anh ở phía xa thì đánh giá một câu: “Người đàn ông rơi vào tình ái, chắc chắn.”

Đã qua giờ tan tâm, Đồ Nam ở lại phòng vẽ làm thêm mấy tiếng nữa.

Thật ra là tăng ca theo thói quen, nhưng hôm nay, có lẽ còn bởi suy nghĩ khác, giả dụ như làm thế thì có thể bớt ra chút thời gian cho cuối tuần.

Một bộ phim cùng lắm thì mất mấy tiếng, không đến ba bốn tiếng nhỉ? Cô cảm thấy chắc chắn là có đủ thời gian rảnh.

Có tiếng gõ cửa, cô ngoảnh đầu lại, người đi vào là An Bội.

“Lại là chuyện trước đó à?”, cô hỏi.

“Không phải, có người tìm cô.”, An Bội đứng ở cửa, nói với vẻ rất thần bí, “Một người đàn ông.”, biểu cảm của cô nàng như thể cô nàng đang muốn nói: *Thế mà cũng có đàn ông đến tìm cô cơ đấy.*

Đồ Nam không để ý đến vẻ mặt ấy của cô nàng, “Đàn ông nào?”

“Tôi biết làm sao được, có quen đâu, bảo vệ báo cho tôi, nói là đợi ở dưới lâu lâu lắm rồi, hỏi ra thì mới biết là tìm cô.”

“Nói rõ là đến tìm tôi à?”

An Bội gần mất hết kiên nhẫn, “Không thì sao? Tôi rảnh quá đi lừa cô hay gì? Hôm nay cũng có phải Cá tháng Tư đâu.”

“Thế thì cô bảo anh ta lên đây đi.”, Đồ Nam nghĩ đến cái tính tò mò của cô nàng, lại đổi ý, “Thôi, để tôi xuống vậy.”

“Nhỏ mọn, ai thèm rình hai người chứ, tôi tan ca đây!” , An Bội bỏ đi.

Đồ Nam thu dọn từng món dụng cụ, cất gọn lại, rồi đứng dậy đi xuống dưới.

Người trong công ty đã về gần hết, ngoài trời cũng đã nhá nhem tối.

Cô ra khỏi tòa nhà công ty, không thấy ai cả, nhìn ngó xung quanh một lúc mới trông thấy một bóng người ở lối vào hầm đỗ xe, cô bèn đi qua bên đó.

Còn chưa tới nơi thì người kia đã bước ra, chạm mặt cô ngay ở bậc thang.

Đồ Nam đã thử nghĩ xem rốt cuộc là ai, nhưng vào lúc nhìn thấy rồi, thì vẫn không thể ngờ được.

Người đến vậy mà lại là Tiêu Quân.

Anh ta vẫn mặc cái áo khoác trắng giống lần gặp trước, trong tay cầm một cái túi du lịch to. Sắc trời bên ngoài tối mịt, nếu không nhờ ánh sáng từ tòa nhà văn phòng rọi ra, hắt xuống chân anh ta, thì trông anh ta hết như một cái bóng gầy guộc mà không chân thực.

Một bên là đường, một bên là cột đá cạnh bậc thềm, hai cái, một phải một trái sừng sững trước cửa tòa nhà, đã không còn ai ra vào nữa, có thể yên tâm đứng đây nói chuyện. Đồ Nam đứng cách anh ta chừng năm sáu bước chân, im lặng không nói gì.

Vào lúc cô cho rằng cảnh tượng ở bên ngoài nơi tổ chức cuộc họp thường niên lần trước sẽ tái diễn, thì Tiêu Quân bỗng lên tiếng, anh ta đặt cái túi du lịch xuống trước mặt cô, “Người trong tổ nhờ tôi gửi cho cô.”

Đồ Nam liếc cái túi, anh ta đặt xuống rất nhanh, thả cạnh chân cô rồi lùi lại về chỗ cũ, như thể giữa hai người tồn tại một dải phân cách vậy.

“Một ít đặc sản ở quê họ.”, anh ta giải thích, “Tôi hoàn thành xong việc, được nghỉ thì đến đây, họ nghe nói thế nên bảo tôi mang đồ qua cho cô.”, nói đến đây, anh ta tạm dừng lại giây lát rồi mới nói tiếp: “Không từ chối được.”

Trong tổ không có ai biết về mối quan hệ giữa hai người họ, chỉ nghe nói anh ta sẽ đến thành phố này, là quê của Đồ Nam, liền nhờ anh ta đến thăm hỏi, đúng là chẳng có lý do gì để thoái thác cả.

Với các thành viên trong tổ, Đồ Nam vẫn luôn giữ khoảng cách, không mấy thân thiết, chỉ nói chuyện xã giao bình thường mà thôi, nhưng họ vẫn nhớ đến cô, làm tâm trạng của cô lúc này rất phức tạp, “Vậy thì cảm ơn họ nhé.”

Chạm mặt lần nữa, vậy mà lại là vì lý do ân tình gượng gạo như thế này.

...

Lại là một khoảng lặng im lìm, kéo dài tới gần nửa phút.

Tiêu Quân bồn chồn muốn kéo khóa áo khoác lên, lại phát hiện cái khóa đã được kéo lên rồi, nên đành phải buông tay xuống.

Trước khi đến, anh ta vốn định gọi điện thoại hẹn Đồ Nam, kết quả lại phát hiện ra không những Wechat, mà số điện thoại cũng đã bị cô chặn rồi. Lúc đó là anh ta nói muốn phân rõ giới hạn, nhưng trên hành động thì cô mới là người dứt khoát hơn.

Hôm diễn ra cuộc họp thường niên, anh ta theo Hình Giai đến đó. Sau có thời gian, anh ta dùng số điện thoại mới gọi qua, nhưng vừa nghe thấy giọng Đồ Nam thì lại chẳng biết nên nói gì, cuối cùng cũng đành thôi. Vốn dĩ anh ta cũng không định mang cái túi này tới, coi như uống phí lòng tốt của các thành viên trong tổ cũng được, nếu không phải vì gặp được cô ở bên ngoài nơi tổ chức cuộc họp, thì có lẽ anh ta sẽ thật sự làm vậy.

Có điều, đến thật rồi mới phát hiện ra Đồ Nam hoàn toàn chẳng hề bận tâm, cô cũng không hề thắc mắc tại sao anh ta lại xuất hiện ở đây, đến đây thế nào, mang tâm trạng gì, đến thì đến, chỉ vậy thôi.

Tiêu Quân không dám nhìn vào mặt cô, ánh mắt chỉ đổ vào tay cô, nương theo ánh đèn mờ nhạt thì thấy bàn tay cô dính đầy màu vẽ.

“Cô đang vẽ à?”

Đồ Nam không nhìn anh ta, chỉ nhìn cây cột ở góc, trên đó khắc hoa văn vô cùng tinh tế, cô thờ ơ đáp: “Ừ, không ngờ phải không?”

Đúng là không ngờ tới. Tiêu Quân nói: “Tôi nghe Hình Giai nói cô vào làm cho một công ty game, còn tưởng cô bỏ nghề rồi.”

“Thế hả, cô ta còn nói gì nữa không?”

“Không có gì cả.”, Tiêu Quân mím môi, thật ra còn nói ông chủ công ty đang theo đuổi cô. Đến giờ anh ta vẫn còn nhớ rõ như in lời Hình Giai nói: “Vừa cao ráo vừa đẹp trai vừa manly, anh nói xem, như thế này thì có được tính là Đồ Nam tìm được phúc trong họa không?”

Anh ta không nhớ rõ giọng điệu của Hình Giai khi ấy, chỉ nhớ nội dung như thế mà thôi.

Tối hôm đó, lúc nhìn thấy chiếc áo vest nam vắt trên khuỷu tay Đồ Nam, anh ta ngay lập tức nhớ đến câu nói này.

Anh ta cảm thấy Đồ Nam thay đổi rồi, từ lúc gặp lại vào tối hôm ấy đã mơ hồ cảm nhận được, không phải là thay đổi ở bề ngoài, mà là một loại cảm giác, trở nên rất xa cách, khiến anh ta sắp không nhận ra nữa. Cũng có lẽ đây mới là con người thật của cô, khác hoàn toàn so với khi còn ở trong tổ. Anh ta không biết có phải vì người mà Hình Giai nhắc đến hay không nữa.

Lời cần nói đã nói hết, chẳng còn gì để nói nữa.

Sự kiên nhẫn của Đồ Nam là dành cho tấm lòng của các thành viên trong tổ, vì túi đặc sản ấy, cô mới nán lại đến tận lúc này. Cô bước hai bước nhỏ, như để thả lỏng cho đôi chân đã đứng lâu, “Còn chuyện gì không?”

Cô phát hiện ra, nói xong câu này, cả người Tiêu Quân như gồng cứng lên.

Anh ta không trả lời, vì điện thoại nhằm đúng lúc này mà đổ chuông.

Đồ Nam nhìn anh ta bắt máy, hơi nghiêng người, xoay mặt về phía cây cột rồi thấp giọng nói hai câu: “Biết rồi... Sắp về rồi đây... Em lại nghĩ linh tinh cái gì thế...”

Nghe giọng điệu này, kiểu nói này, ở đầu bên kia chắc chắn là Hình Giai.

Cô không muốn nghe thêm, nể tình anh ta vất vả đi chuyến này, cũng để lại chút phép lịch sự, cô định đợi anh ta nghe xong điện thoại rồi nói câu tạm biệt, sau đó xách túi đi về, nhưng có lẽ do xung quanh quá tĩnh lặng, cô vô tình nghe thấy Hình Giai nhắc đến tên mình trong điện thoại.

Tiêu Quân nhanh chóng cúp máy, xoay người lại. Anh ta để ý thấy ánh mắt của cô, mặc dù chỉ là thoáng qua, nhưng rất lạnh nhạt, khiến anh ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Cô ấy luôn thiếu cảm giác an toàn, không có ý gì đâu.”, anh ta nói, vẻ mặt trông không tốt cho lắm, cũng có lẽ do bên ngoài quá tối.

Đồ Nam khẽ cười một tiếng, “Cần thiết phải thế à? Tôi với anh còn chưa đến bước đấy, cô ta có cái gì mà phải lo?”

Chưa đến bước ngủ với nhau, nếu không phải là đang ở ngoài, thì cô đã nói thẳng ra thế rồi. Con người cô, dù rất truyền thống, nhưng không hề bảo thủ, có những lúc không nói một lời, ôn hòa điềm đạm, nhưng có những khi chỉ nói một câu thôi, mà sắc lẹm như dao. Một câu này, giọng điệu trầm thấp, tràn ngập sự chế giễu, còn sắc hơn lưỡi dao.

Về mặt Tiêu Quân trở nên sống sượng, bị một nhát dao này rạch nát lòng tự tôn của đàn ông, anh ta nhìn Đồ Nam chằm chằm, nhìn gương mặt trắng nõn ẩn trong màn đêm u tối, mãi một lúc sau mới gằn ra được một câu: “Đồ Nam, nhiều khi cô chính là như thế này đây!”

“Thế nào?”

“Lạnh nhạt, vĩnh viễn không bao giờ có thể hâm nóng nổi!”, Tiêu Quân gằn như là nghiến răng nghiến lợi mà nói.

“Thế sao?”, Đồ Nam nói: “Đương nhiên không thể sánh bằng “ánh trăng sáng” của anh rồi.”

“Đồ Nam!”

Rất tốt, cuối cùng cũng không giữ được vẻ khách sáo nữa rồi, Đồ Nam thầm nghĩ, chẳng khác nào đang cãi nhau cả, bọn họ không cãi nhau vào lúc chia tay,

cũng không cãi nhau lúc gửi tin nhắn thoại, vậy mà lúc này có vẻ là sắp rồi.

Cô cười khẩy nhìn anh ta, đợi được phản ứng của anh ta, giống như cố ý, cô lại chém thêm một dao nữa, “Con người tôi lắm tật, thế lúc đầu là ai giấu màu của tôi đi, thu hút sự chú ý của tôi?”

“...”, Tiêu Quân tự biết lúc này sắc mặt mình rất khó coi.

Đồ Nam không chút nề mặt anh ta, trên người như kết một tảng băng, bọc kín lại hết những xấu xí không muốn để người khác nhìn thấy, vậy mà cuối cùng vẫn bị chính cô mở toang cả ra. Anh ta do dự nhiều ngày, buông bỏ chút ngạo mạn đáng nực cười để đến đây gặp cô, nhưng lại đổi lấy cảnh tượng như thế này.

Anh ta nghiêng răng, quai hàm căng cứng, đến sau cùng cũng không nói được gì, chỉ đành xoay người bỏ đi. Cây ngô đồng ven đường rụng một phiến lá xuống chân anh ta, giẫm lên thành tiếng “loạt soạt”, anh ta dùng sức nghiền nát nó, khẽ xoay cổ, nhưng rốt cuộc vẫn không đủ dũng khí mà ngoảnh lại nhìn.

Đồ Nam không thể tả nổi sự sáng khoái trong lòng, cô rất ít khi có hứng trở tài đấu võ mồm, hôm nay hoàn toàn là do bất mãn với Hình Giai.

Chia tay rồi là dứt khoát sạch sẽ, cô là người ngoài mà lại “bị tồn tại” giữa hai người họ còn ra thế thống gì nữa, xé rách bức màn ấy rồi, sau này đừng ai đến làm phiền ai nữa.

Cô khom lưng xách cái túi lên, mở ra xem thử, toàn là hoa quả sấy khô. Người trong tổ đến từ bốn phương tứ xứ, bình thường sau mỗi kỳ nghỉ được về quê, việc đầu tiên khi tụ họp lại là chia sẻ đặc sản quê nhà.

Đồ Nam chậm chậm kéo khóa túi lại, hồi tưởng gương mặt của từng người, thật ra đều có ấn tượng, chỉ là không sâu đậm mà thôi.

Cô xách túi lên, ngẫm nghĩ xem nên đem về thế nào.

Chưa được vài bước, hai chân bỗng dừng lại.

Từ chỗ bậc thang đi chéo về bên trái là có thể vào được hầm đỗ xe, ở giữa không có gờ giảm tốc, chỉ có một trạm bảo vệ nhỏ, không có bảo vệ trực, trạm trống không, từ bên cạnh có một người đi ra.

Đồ Nam bất giác đặt cái túi trong tay xuống, nhìn về phía anh.

Thạch Thanh Lâm đi từ bên đó sang, vạt áo vest để mở, cũng đã tháo cà vạt, một tay xách túi đựng laptop, một tay khác đút vào túi quần, bước chân không nhanh, thậm chí là rất thong thả.

Đến gần, Đồ Nam mới nhìn rõ quảng thâm dưới mắt anh, xem ra là đã lâu rồi không được ngủ ngon.

“Anh...”, cô khẽ nhú mảy, vừa rời trước mặt Tiêu Quân chẳng phải nhanh mồm nhanh miệng lắm ư, sao giờ lại không nói được gì thế này?

Thạch Thanh Lâm dừng lại trước mặt, đưa mắt nhìn cô.

“Vừa rời anh...”, Đồ Nam vẫn hỏi: “Nhìn thấy cả rồi?”

“Ừm.”, giọng anh nghe khàn hơn lúc bình thường, mang theo cảm giác mệt mỏi, “Nhìn thấy rồi, cũng nghe thấy rồi.”

“... Nghe được bao nhiêu rồi?”

Gần như là toàn bộ, thế nên cũng rất dễ để đoán ra đối phương là ai. Nhưng Thạch Thanh Lâm cảm thấy đây không phải việc của mình, chỉ cần cô không bị rơi vào hoàn cảnh khó xử, anh không tiện ra mặt, nên để cô tự giải quyết thì hơn.

“Cô để ý à?”

Đồ Nam không biết có phải là để ý hay không, nhưng thật sự không muốn để anh nghe thấy những câu đó, tóm lại là không thoải mái. Cô ngoảnh đầu đi, đưa tay lên vuốt cái mái xòa xuống trước trán, không để lộ ra sự hỗn loạn trong lòng.

Thạch Thanh Lâm nhìn cô, cô ngoảnh mặt đi như để lảng tránh ánh mắt anh, lúc nhìn xuống, hai hàng mi nhẹ nhàng lay động, cái mái vừa được cô vuốt lại xòa xuống, thậm chí anh còn muốn đưa tay lên vuốt lại cho cô.

Đồ Nam quay đầu lại, nhìn lên cằm anh, độ cong hoàn hảo như dùng bút họa thành, nhưng có cảm giác như đang căng cứng, cô ngược lên, nhìn vào mắt anh.

“Tôi nghe thấy, anh ta giấu màu của cô để thu hút sự chú ý từ cô?”, Thạch Thanh Lâm nhếch khóe môi, ánh mắt lại hạ xuống, không hề chứa ý cười, “Đồ Nam, thì ra cô dễ theo đuổi như thế à?”

Anh bỗng cảm thấy mình thật vô vị, tính toán từng bước từng bước một, sắp xếp tỉ mỉ, sợ dọa đến cô, chỉ có thể tiến hành chút một chút một, vì muốn đi cùng cô nên cố gắng dành thời gian. Kết quả là tên đàn ông khác lại chỉ dùng một thủ đoạn vụng về mà có thể chiếm được tình đầu của cô ư?

Thật sự khiến anh trở nên quá nực cười.

Đồ Nam không đáp lời, trầm mặc gần mười giây, ánh mắt dời khỏi gương mặt anh, sắc mặt lạnh lùng, giọng điệu cũng lãnh đạm, “Đúng đấy, tôi dễ theo đuổi thế đấy, thì sao?”

Cô lạnh lùng xách cái túi lên, lướt qua người anh rồi bỏ đi.

-----oOo-----

Chương 38

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 38

Lúc rời quán cà phê, trong lòng Thạch Thanh Lâm đã tự hiểu rất rõ rồi.

Anh muốn quay về để vừa lúc Đồ Nam tan làm, bình thường cô hay về vào giờ nào, anh đã nắm rõ như trong lòng bàn tay. Vào giờ ấy, trong công ty không còn ai nữa, họ có thể thoải mái cùng nhau đi ăn tối, kể cả chỉ nói chuyện đôi ba câu thôi cũng được, sau đó anh đưa cô về nhà, rồi quay lại làm nốt những việc chưa hoàn thành sau.

Sau đó nữa, có thể yên tâm đợi đến cuối tuần.

Kế hoạch không tồi, nhưng không ngờ lại phát sinh tình huống bất ngờ.

Anh hơi mệt, chớp mắt trong xe chừng nửa tiếng, hoặc có lẽ chỉ được mười phút, lúc ra khỏi hầm đỗ xe còn đặc biệt lấy lại tinh thần, là vì để có thể gặp Đồ Nam trong trạng thái tốt, chứ không phải để gặp bạn trai cũ của cô.

...

Thạch Thanh Lâm nhìn điện thoại hết lần này đến lần khác, mở Wechat, thoát ra, mở lại, rồi lại thoát ra.

Đồ Nam đang giận anh, anh biết, bằng không cô sẽ chẳng bỏ đi nhanh như thế, bước thẳng ra ven đường bắt xe rồi rời đi luôn.

Anh nên đuổi theo, nhưng vì tâm trạng đang không quá tốt nên đành thôi.

Trước kia làm gì cũng dứt khoát nhanh gọn, giờ thì lại chỉ biết cầm điện thoại, đứng trước cửa công ty, lần đầu tiên anh cảm thấy gửi một tin nhắn Wechat thôi mà cũng khó đến vậy.

Đương nhiên gửi Wechat thì cũng không thể nói rõ ràng được.

“Thạch tổng.”, nhân viên bảo vệ đến thay ca, nhìn thấy anh thì vội chào hỏi.

Thạch Thanh Lâm hoàn hồn, khẽ gạt đầu, cất điện thoại đi, đổi tay xách laptop, bước lên bậc thang, đi vào công ty.

Người bảo vệ không nhận ra điều gì bất thường, nhìn anh vẫn y như mọi khi, cả ngày chỉ chú tâm vào công việc, trong mắt cũng chỉ có công việc mà thôi.

“Làm ông chủ cũng có dễ dàng gì đâu.”, người bảo vệ cảm thán.

Đồ Nam giận không hề nhẹ.

Về đến nhà, cô tiện tay quăng cái túi kia lên sofa, cũng ngồi phịch xuống, chìm cả người vào, chẳng muốn động đây, chỉ có lồng ngực là không ngừng phập phồng.

Chẳng phải lần đầu tiên Thạch Thanh Lâm khiến cô chịu thiệt vì lời nói của anh, trước đây anh cũng hay thích trêu cô, nhưng những lần trước thì chẳng có cảm giác gì, chỉ mỗi lần này, rõ là anh không hề trêu cô, cô cũng nghĩ là thật.

Rõ ràng trước kia anh không như vậy, anh giúp cô trả lời tin nhắn, còn bảo cô đừng hiểu lầm, chẳng qua chỉ là giúp cô mà thôi, cũng giúp cô diễn kịch, đối phó với Hình Giai. Trước kia đều rất thoải mái, vậy mà hôm nay lại dùng một kiểu giọng điệu xa lạ nói cô dễ theo đuổi.

Nói cô dễ theo đuổi, có khác nào nói cô dễ tán.

Cô cảm thấy mình giống như một đồng tro bụi, bị anh xem thường, chà đạp dưới chân, không đáng được nhắc tới.

Không phải là người khác, mà lại là anh.

Đồ Nam không chỉ giận, mà chỉ cần nghĩ đến việc người coi thường cô là Thạch Thanh Lâm, cô lại càng thấy phiền muộn. Trong công việc thì ngày càng ảm đạm, vậy mà trong chuyện riêng tư, anh lại nhìn nhận cô như vậy.

Cô đổ người về phía trước, hai cùi trỏ chống lên đầu gối, hai tay ôm mặt, cảm giác tận đáy lòng như bị thít lại, thít chặt đến khó chịu, không kìm được bèn cười lạnh một tiếng, tự lẩm bầm một mình: “Chẳng ra làm sao.”

Đến cô còn chẳng biết, câu này là nói về Thạch Thanh Lâm, hay nói về mình.

Mấy ngày tiếp sau đó, không ai nhìn thấy ai cả.

Thạch Thanh Lâm có thể cảm nhận được một cách sâu sắc, rằng Đồ Nam đang cố lảng tránh anh.

Anh ngồi trong văn phòng, đối diện là máy tính, logo Kiếm Phi Thiên vẫn đang tung tẩy trên nền đen, màn hình chính thì đã bị tắt từ lâu rồi.

Cho dù hiện giờ cô vẫn đang ở phòng bên cạnh, nhưng lại có thể khiến anh không sao gặp được. Anh không biết cô làm cách nào, mà đến cả một lần chạm mặt tình cờ cũng không có.

An Bội đang ngồi cạnh bàn kiểm tra lại tiến độ công việc, vừa lật đống tài liệu chồng chất trước mặt anh, vừa kinh ngạc hỏi: “Anh làm xong hết mọi việc rồi cơ á?”

“Ừ.”, đương nhiên đều xong cả rồi, vốn dĩ là để kịp thời gian đi xem phim, mấy hôm nay đều cố cho xong, mà khi làm việc thì mới tạm thời gác lại chuyện khác được.

Buồn cười là, vì thế mà hiệu suất công việc cao hơn hẳn.

Thạch Thanh Lâm giơ tay trái lên, đang định xem giờ, lại chợt chú ý đến dây đeo đồng hồ. Nhìn vết màu trên dây đeo, anh mới phát hiện ra mình lấy nhầm đồng hồ rồi.

Anh chỉ đeo chiếc đồng hồ này vào hôm Đồ Nam say rượu, hôm ấy cô dùng bút quệt một nét màu thạch thanh từ cổ tay đến hồ khẩu của anh, làm bẩn cả áo sơ mi của anh, và cả chiếc đồng hồ này. Áo đã bị vứt bỏ, vết màu trên tay đã được rửa sạch, chỉ có chiếc đồng hồ này, đã mấy tháng rồi anh không đeo, cứ bỏ ở đó, vốn dĩ không bao giờ lấy nhầm, thế nào mà hôm nay lại cầm nhầm, còn đeo lên tay nữa.

Kim giây đang dịch chuyển, kim giờ chỉ bốn giờ chiều, mà cũng đã đến ngày cuối tuần.

Đã hoàn thành công việc, cũng có thời gian rồi, vậy nhưng anh lại không cách nào hẹn được Đồ Nam.

Thạch Thanh Lâm muốn hút thuốc, nhưng đến cuối cùng suy nghĩ này lại bị anh đè xuống.

An Bội lại cực kỳ vui sướng, “Cuối cùng thì tuần này tôi cũng có một ngày không phải tăng ca rồi, biết sớm thì hôm nay đã không đến.”

Anh nói: “Xong mấy việc này thì cô về đi.”

An Bội hưng phấn nhường mày, không nói thêm gì, thu dọn đồng tài liệu chuẩn bị giao đến từng bộ phận, lại đột nhiên nghe thấy Thạch Thanh Lâm hỏi: “Dạo này Đồ Nam thế nào rồi?”

Giờ cô nàng đã quen với cái kiểu hơi một chút là anh lại hỏi đến Đồ Nam, “Cô ta ấy hả, dạo này làm việc như bán mạng.”, cô nàng ôm đồng tài liệu vào ngực, dừng lại trước cửa rồi bảo: “Vẫn cứ vẽ suốt ngày suốt đêm đấy.”

Thạch Thanh Lâm ngoảnh đầu nhìn ra cửa, “Đã bao lâu rồi?”

“Cũng được mấy ngày rồi, tôi kiểm tra ghi chép ra vào, dạo này cô ta gần như là toàn về nhà lúc nửa đêm, sáng sớm hôm sau lại đến, tôi còn nghi không biết có phải cô ta ở luôn trong phòng vẽ hay không nữa.”

“Sao không báo cáo?”

“Hả?”, An Bội chẳng hiểu ra làm sao, “Chuyện như này mà cũng phải báo cáo ư?”

Chẳng trách dạo này không nhìn thấy cô. Thạch Thanh Lâm đứng bật dậy, đi ra khỏi văn phòng.

An Bội thấy anh đi thẳng về phía phòng vẽ, rảo bước thoăn thoắt, rồi thấy anh dừng lại gõ cửa.

Ba tiếng không nặng không nhẹ, anh không chế lực tay, cũng kiểm soát cả sự kiên nhẫn.

Bên trong không có tiếng đáp.

An Bội cố ý đùa, “Có khi cô ta vội vàng vẽ cho xong rồi bỏ của chạy lấy người rồi.”

Đột nhiên Thạch Thanh Lâm quay sang nhìn cô nàng, An Bội cảm thấy ánh mắt này vô cùng nghiêm nghị. Từ hồi anh còn ở Mỹ, cô nàng đã nhận lời mời làm trợ lý của anh thông qua một cuộc gọi video, cộng tác cũng rất lâu rồi, nhưng đây là lần đầu tiên cô nàng thấy anh như vậy. Trước giờ cô nàng vẫn luôn cảm thấy tính cách anh rất tốt, chưa từng nổi giận, vì thế cũng quen nghĩ gì nói nấy, lúc này lại bị ánh mắt của anh làm cho câm nín.

“Cô đi làm việc đi.”, anh lên tiếng.

An Bội nhìn anh, lại nhìn phòng vẽ, trong lòng thầm nghĩ đi nghĩ lại nghĩ tái nghĩ hồi, rồi đi thẳng đến chỗ thang máy.

Như thế này mà còn không nhìn ra thì đúng là đồ ngốc, chẳng trách dạo gần đây cứ là lạ, hai người này chắc chắn có gì đó rồi.

Đợi đến khi cả tầng không còn một ai khác, Thạch Thanh Lâm mới lại ngoảnh về, giơ tay lên, cuối cùng chỉ chống tay lên cánh cửa.

“Mở cửa.”, không gõ cửa, mà trực tiếp lên tiếng, anh biết Đồ Nam có thể nghe thấy.

Một cánh cửa ngăn cách hai người.

Đúng là Đồ Nam có nghe thấy, cô cầm bút lông, hai mắt dán chặt vào bản vẽ trước mặt, rồi cô đưa ngòi bút lên, cẩn thận dặm màu.

Bên ngoài có tiếng bước chân đi lại khe khẽ, thậm chí Đồ Nam còn có thể tưởng tượng được dáng vẻ đứng bên ngoài của Thạch Thanh Lâm. Có lẽ anh dịch chuyển hai bước, nhưng cô thà chỉ có hình ảnh đó trong đầu, chứ quyết không quay lại xem, càng không ra mở cửa.

“Đồ Nam.”, anh đứng bên ngoài gọi cô, giọng nói dè dặt hơn bình thường, “Mở cửa.”

Đồ Nam tiếp tục phối màu, chấm màu, rồi phủ màu.

Thậm chí đến nét bút cuối cùng, lại một bức vẽ nữa được hoàn thành, cô vẫn nhìn chăm chú vào bức vẽ, rất tốt, không có bất cứ vấn đề gì.

Bên ngoài không có tiếng động nữa, hình như Thạch Thanh Lâm đã đi rồi.

Cô ngồi im, tiếp tục nhìn bức tranh, cũng không biết có gì hay ho để nhìn nữa.

Ngay sau đó, bên ngoài bỗng vang lên âm thanh tra chìa khóa vào ổ.

Cô quay ngoắt đầu lại, chỉ giây lát đã hiểu ra.

Sao lại quên mất, ở đây vốn dĩ là địa bàn của anh.

Cửa mở ra, lúc rút chìa, Thạch Thanh Lâm dán chặt hai mắt vào cô.

Đồ Nam vốn đang dậm màu ở góc dưới cùng nên phải ngồi xổm trước giá vẽ, lúc anh vào thì cô đã kịp quay đầu về, chỉ để lại cho anh một bóng lưng.

Vốn đã gầy yếu, giờ lại còn ngồi xổm ở đó nữa, Thạch Thanh Lâm nhìn thấy thế thì bất giác siết chặt chùm chìa khóa trong tay. Anh cảm thấy mình quá hồ đồ, mấy ngày qua làm gì mà giờ mới sang đây, để cô đày đọa bản thân thế này.

Đồ Nam đặt bút xuống, thu dọn đồ màu, cảm nhận được anh đã đi đến sau lưng, cái bóng đổ dồn về trước mặt cô.

“Đứng dậy đi, Đồ Nam.”, anh thấp giọng nói, giọng điệu cũng trở nên nhẹ nhàng, “Cô cần phải nghỉ ngơi.”

Tranh đã được hoàn thành trong phòng vẽ lại nhiều thêm, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, anh thật sự hoài nghi liệu có phải cô muốn vẽ cho xong rồi bỏ đi hay không. Ý nghĩ này khiến anh vô cùng khó chịu.

Đồ Nam không quan tâm, cô làm công việc của cô mà thôi, lười giải thích, nên dứt khoát không nói gì hết.

Thạch Thanh Lâm nhìn cô, nhưng chỉ hai giây, anh khom người, trực tiếp tóm lấy cánh tay cô. Đồ Nam ngẩng đầu, mà cả người đã bị anh kéo dậy.

Rốt cuộc thì anh cũng nhìn thấy rõ gương mặt cô, làn da cô vốn trắng nõn nà, chưa từng có khuyết điểm, vậy mà lúc này lại có thể nhìn thấy quảng thâm dưới mắt. Mái tóc xõa tung, che khuất gò má, chỉ để lộ ra cái cằm gầy gò.

Đồ Nam lại chẳng hề nhìn anh, chỉ khẽ lắc cánh tay, “Bỏ ra.”

Anh chỉ đành buông tay, “Cô biết hôm nay là thứ mấy không?”, giọng anh trầm xuống, “Cuối tuần rồi đấy, cô làm việc liên tục mấy ngày liền rồi.”

Cuối tuần rồi.

Đồ Nam khẽ chớp mắt, vốn dĩ họ có hẹn đi xem phim.

Nhưng ai mà muốn đi xem phim với người coi thường mình chứ.

Thế nhưng, hình như còn có việc khác nữa.

Cô ngẫm nghĩ, rồi nhấc áo khoác, xoay người đi ra cửa.

Bước chân rất nhanh, không nghĩ anh sẽ đi theo, đến khi bước vào thang máy, mà anh cũng len vào cùng, Đồ Nam mới phát hiện ra.

Cô ấn nút xuống, đứng thụt vào góc buồng thang máy, nhìn lên những con số đang nhảy nhót, nhìn vách tường trong thang, chứ quyết không nhìn anh.

Thạch Thanh Lâm cũng im lặng, Đồ Nam là thế, thậm chí còn chẳng cảm nhận được cô đang giận, tưởng là hiền hòa, nhưng lại cất giấu sự ngang ngạnh cứng

cỏi, anh càng hiểu rõ thì lại càng không đành lòng.

Ra khỏi công ty, Đồ Nam lấy điện thoại xem địa chỉ An Bội gửi cho cô từ trước đó.

Cả quá trình, Thạch Thanh Lâm đều theo sát bên cạnh cô.

Dường như anh có điều muốn nói, có lẽ lại muốn khuyên cô nghỉ ngơi.

Cô cất điện thoại, thay đổi phương hướng, đi đến trạm tàu điện ngầm ở gần đó.

Vốn tưởng anh sẽ không theo xuống tận đây, nhưng lúc vào trạm, Đồ Nam liếc qua khước mắt nhìn về phía sau, mà vừa nhìn đã thấy hai chân của anh. Chiếc quần âu của anh được là phẳng phiu, màu xám nhạt, không phải loại đen thẫm hay mặc.

Tim Đồ Nam hẫng một nhịp, trực tiếp quẹt thẻ qua cổng.

Cô không tin một người chưa từng đi tàu điện ngầm như anh lại có thể, mua vé một chiều thì tốn thời gian, mà anh lại coi trọng thời gian nhất.

Đứng trước trạm lên tàu, cánh cửa chặn mờ hồ phản chiếu hình bóng cô, còn hai phút nữa mới đến chuyến tiếp theo.

Xung quanh chỉ có khoảng hai ba người đợi tàu.

Đồ Nam ôm áo khoác, nhìn chằm chằm vào bóng dáng của mình trên cửa kính, đúng là trông hơi tiêu tụy thật. Sự bận rộn của mấy ngày qua khiến cô gần như trở nên vô tri vô thức, cơ thể thì đang ở hiện tại, nhưng suy nghĩ thì vẫn dừng lại ở ngày hôm ấy.

Trên cửa bỗng xuất hiện thêm một bóng dáng nữa, cô khẽ chớp mắt, Thạch Thanh Lâm đã đứng bên cạnh cô rồi.

Không nhìn thấy rõ gương mặt anh, cửa kính màu đen, dường như cũng nhuộm thêm một lớp sắc đen lên thân mình anh, quần âu xám đậm, áo vest xám đậm, tất cả đều được phủ lên một màu tối sẫm.

Cô không thể tin nổi, vậy mà anh lại theo lên đây.

Trong tay Thạch Thanh Lâm cầm tấm vé một chiều, đây là lần đầu tiên anh đi tàu điện ngầm, lúc đi mua vé phải xếp một hàng rất dài. Có một bà lão hẳn là thấy anh cứ ngó về phía trước, bèn tốt bụng hỏi có phải anh đang vội hay không, nếu vội thì bà sẽ nhường chỗ cho. Anh nói cảm ơn, còn nói rằng đang chọc cho người ta giận, giờ phải vội đi xin lỗi. Bà lão lại càng nhiệt tình hơn, đi thẳng đến đầu hàng, thì ra chồng bà đang mua vé, được bà dặn nên nhân thể mua thêm một vé nữa.

Không biết Đồ Nam muốn đi đâu, anh mua luôn vé đến trạm cuối.

Thạch Thanh Lâm nhìn Đồ Nam, cân nhắc xem nên mở miệng thế nào. Tàu vào trạm đúng giờ, tiếng còi réo vọng đến, chẳng nghe rõ được gì, nên anh chỉ đành tạm thời nén ý định ấy lại.

Cửa mở ra, gần như chẳng có mấy người xuống, bên trong đông nghịt, không còn một chỗ ngồi nào.

Đồ Nam đứng ngay gần cửa, mặt hướng về phía dãy ghế ngồi, vì Thạch Thanh Lâm đứng kế bên cô, nếu quay đầu lại thì sẽ thành mặt đối mặt với anh.

Bên dưới dãy ghế ngồi có một chiếc hộp giấy do người nào đó đặt xuống, lòi ra ngoài, chạm sát vào chân cô khiến cô không sao đứng thẳng được, chỉ có thể nắm lấy tay vịn trên ghế để giữ thăng bằng.

Ngay bên cạnh còn có một cậu học sinh, trên vai đeo cái ba lô to đùng, tàu vừa di chuyển, cậu ta lập tức chao đảo, suýt chút nữa ngã sấp xuống, hất cả cái ba lô sang. Đồ Nam ngửa đầu ra theo phản xạ thì đập vào cửa, phía sau nghe rõ một tiếng “huych” rất mạnh, nhưng lại không thấy đau là mấy.

Cô ngoảnh đầu lại, tay trái của Thạch Thanh Lâm kê ngay sau đầu cô, tay phải thì kéo lấy cậu học sinh.

“Em xin lỗi ạ.”, cậu học sinh cố đứng vững lại, ngượng ngùng xin lỗi.

“Không sao.”, anh đỡ cậu ta dậy rồi buông tay, bàn tay ấy lại nắm vào thanh vịn trước mặt Đồ Nam, ngăn cách cậu ta và cái ba lô to oạch, vây lấy Đồ Nam trong một góc gần cửa.

Anh nhìn Đồ Nam, lúc này mới thu bàn tay kê sau đầu cô về, hơi điếng, anh khẽ cử động các ngón tay rồi lảng lạng cho tay vào túi.

Đồ Nam bị anh vây trọn lấy, có cảm giác như không chốn thoát thân, chẳng biết đặt ánh mắt vào đâu, lơ đãng liếc qua thì chợt thấy có cô bé ngồi trong góc chốc chốc lại ngó sang nhìn Thạch Thanh Lâm. Có lẽ do họ đứng quá gần, bên cạnh cũng có người đang nhìn họ, cuối cùng, cô cũng ngược lên nhìn liếc anh một cái.

Kết quả là anh đã nhìn cô từ lâu rồi, giờ thì vừa hay chạm ánh mắt vào nhau.

Cô có muốn thu tầm mắt về cũng không kịp, đôi mắt đảo một vòng, cuối cùng dứt khoát nhìn lại.

Cũng vào lúc này, cô mới phát hiện ra anh có vẻ còn mệt mỏi hơn cô, anh lại đang cúi đầu, tóc rủ xuống trán, hất bóng che đi màu xanh đen dưới quần mắt anh, cho dù trên người có diện một bộ âu phục thẳng thớm, thì cũng không giấu đi được vẻ uể oải của anh.

Mấy ngày trôi qua, cuối cùng cũng phải đối diện với nhau.

Đúng lúc tàu đi vào hầm tối, những tiếng nói chuyện xen lẫn với tiếng ma sát đều đều của tàu, tạo thành một nền âm thanh đơn điệu chán ngắt.

“Đồ Nam.”, anh khẽ gọi cô, dùng âm lượng chỉ đủ để cô nghe thấy mà hỏi: “Vẫn đang giận à?”

Đây rõ ràng là biết rồi mà còn cố hỏi, chẳng qua chỉ là để có cớ dẫn đến câu sau mà thôi.

Đồ Nam nhỏ giọng châm biếm: “Sao, chẳng lẽ tôi không nên giận?”

Đột nhiên Thạch Thanh Lâm lại không đoán ra được suy nghĩ của cô, nếu là người khác, có lẽ sẽ hỏi là “Tại sao tôi phải giận?”, hoặc sẽ bảo “Tôi đâu có giận!”, nhưng lúc này cô lại hỏi ra câu ấy.

“Câu của tôi lúc đấy, không hề có ý kia.”, anh mím chặt môi dưới, “Tôi không hề có ý coi thường cô.”

Chính câu nói đó làm hỏng chuyện, lúc nói ra là anh đã biết rồi. Chỉ có điều là không biết nên giải thích thế nào.

Vốn dĩ không nên nói kiêu thoai như thế, nhưng nhiều khi buông lời ra lại mang một sắc thái khác, chẳng có gì khác ngoài việc cảm xúc bị quấy rối, che mờ đi lý trí.

“Thế anh có ý gì?”, Đồ Nam nhìn thẳng, vừa vặn nhìn vào vết hằn của anh. Vết hằn của anh khẽ động, giống như có một câu nói đang mắc kẹt ở giữa, nói ra không được, mà nuốt lại cũng không xong.

Anh chuyển tầm mắt, nhìn vào cái móc khóa trên ba lô của cậu học sinh kia, nhìn di động trong tay một hành khách khác, thậm chí còn nhìn một lượt quảng cáo nhà đất dán trên tàu, rồi mới nhìn cô, “Tôi chỉ cảm thấy, có một số người quá may mắn.”, vết hằn anh lại trượt lần nữa, anh nói: “Dễ dàng theo đuổi được cô như thế, mà lại không biết trân trọng.”

Có lẽ anh luôn đứng ở vị trí quá cao, lúc đi học, khi gây dựng sự nghiệp, cho dù là trên đường tình cũng chưa bao giờ phải cúi đầu, ngạo nghễ gần ba mươi năm, thật sự anh không muốn thừa nhận mình lại phải đối đầu với một gã đàn ông khác.

Kiểu cảm xúc này khiến người ta rất mất mặt, cũng đánh mất cả phong độ. Mà anh thì không muốn thừa nhận.

Đã có lời mở đầu rồi, phần sau dễ nói hơn hẳn, đến cả khóe miệng anh còn treo một nụ cười như mọi khi, “Tôi cảm thấy không đáng thay cô, hồi trước cô không nên để cậu ta thành công dễ dàng như thế.”

“...”, Đồ Nam đã từng suy nghĩ rất nhiều, nhưng lại không ngờ câu nói ấy chẳng hề nhắm vào cô.

Cô ngoảnh đầu đi, mấp máy môi, cuối cùng vẫn không nói câu nào.

Thạch Thanh Lâm ngấm mái tóc xõa của cô, hơi cong, trông có vẻ rất mềm, chỉ cần cô tiến thêm một bước là đầu cô sẽ áp vào ngực anh, anh siết chặt bàn tay

đang nắm lấy thanh vịn, cúi thấp đầu, khẽ cười nói bên tai cô: “Xin lỗi, tôi quên việc không đầu rồi.”

Rốt cuộc cũng nói được câu xin lỗi, dù bút rứt cũng chẳng có lập trường, anh chẳng phải là gì của cô cả, chẳng có tư cách thấy không cam lòng, cũng chẳng đủ tư cách cảm thấy không đáng thay cô.

Nhưng nói ra rồi, anh cũng thấy nhẹ nhõm.

Đồ Nam cụp mí mắt xuống, như vô tình lại như cố ý, để mái tóc che đi hai tai.

Cô vẫn luôn im lặng, con tàu điện ngầm đang lướt đi một cách êm ái, con người khẽ lắc lư, con tim cũng thoáng nhộn nhạo, trên mặt chẳng có biểu cảm gì, nhưng cảm xúc trong lòng lại như triều dâng, từng lớp từng lớp dồn tới.

Người đàn ông này nếu như không phải mồm miệng dẻo quẹo, thì chính là tâm tư quá sâu xa.

Một giây trước vẫn còn khiến cô cảm thấy như bị đánh giá giống một đồng tro bụi, thì một giây sau lại khiến cô có cảm giác như được nâng niu trong lòng bàn tay.

Trên thực tế, tất cả đều có khả năng, bởi anh vốn dĩ là một người rất khó đoán.

Một lát sau, cô mới nhỏ giọng bảo: “Vớ vẩn.”

Vào tổ của Từ Hoài gần ba năm, cô và Tiêu Quân ở cạnh nhau chỉ được bảy tháng, là trước và sau khi đi chép bức bích họa kia, anh ta không hề dễ dàng theo đuổi được cô, chỉ là quá dễ dàng buông tay.

Thạch Thanh Lâm không nghe rõ, anh nhìn cô.

Cô lại không muốn nói lại lần hai, nhìn trạm ở phía trước rồi bảo: “Đến rồi.”

Tàu vào trạm, cửa mở.

Thạch Thanh Lâm buông tay, mở ra vòng vây do tự mình tạo cho cô, để cô đi ra trước rồi mới theo sau.

Đứng trên sân ga, Đồ Nam chậm chậm khoác áo vào, lại liếc sang anh qua khóe mắt.

Câu chuyện vừa rồi trên tàu tạm dừng, không ai nói tới nữa.

Đây chính là ngôi trường nghệ thuật mà An Bội đã liên hệ trước đó.

Dạo gần đây Đồ Nam hầu như chỉ cắm đầu trong phòng vẽ, quên luôn mọi sự, nên hôm nay đến muộn rồi.

Thạch Thanh Lâm không hỏi cô đến đây làm gì, nhìn biển hiệu trường nghệ thuật là anh đã biết nguyên nhân rồi, trong cuộc họp thường niên, cô từng nói với Tiết Thành, dù chỉ một câu, nhưng anh lại nhớ rất rõ.

“Xong việc thì về nghỉ ngơi đi.”, cuối cùng cũng quay về mục đích ban đầu, anh muốn cô tạm dừng công việc lại, chứ không muốn cô nhận thêm việc.

Đồ Nam không đáp, lúc trước là không muốn, còn giờ là không biết nên nói gì.

Thạch Thanh Lâm coi như cô vẫn chưa nguôi giận, anh thu hai tay lại, theo sát phía sau.

Nếu đổi là lúc khác, có lẽ anh sẽ trực tiếp lôi cô về, ép cô phải nghỉ ngơi. Còn hiện giờ thì không được, chỉ sợ mối quan hệ sẽ càng tệ đi.

Cả ngôi trường chìm trong tĩnh lặng, chỉ có tiếng bước chân của hai người họ.

Đồ Nam cũng xuất thân là người học nghệ thuật, không mấy lạ lẫm với cấu trúc của trường, đi ngang qua vườn cây, chẳng mấy chốc đã tìm được phòng tập của khoa múa.

Hai cánh cửa kính, bên trong là một vách tường màu vàng cam, bên trên đề ba chữ mạ vàng “Phòng tập múa” cỡ lớn.

Có điều, lúc này mặt trời đã xuống núi, cũng đã qua giờ hẹn, chẳng gặp được người mà An Bội hẹn trước.

Một người mặc đồng phục bảo vệ đi ngang qua, để ý thấy họ muốn tiến vào liền tới nhắc nhở một câu, người ngoài trường không được vào.

Đồ Nam chỉ đành rời khỏi cửa, đi nửa vòng, đến sườn cạnh bên. Vì nằm cạnh một tòa nhà dạy học khác, nên ở giữa có một khe hẹp, khung cửa sổ cao ngang đầu cô, dù có kiễng chân cũng chẳng thể nhìn được vào trong, nhưng có thể nghe thấy tiếng người nói chuyện, chứng tỏ lúc này vẫn còn người ở bên trong phòng tập.

Cô đứng dưới thềm cửa sổ, có lẽ là do quá mệt, đầu óc chẳng nghĩ được gì nữa, lúc trước chỉ muốn rời khỏi phòng vẽ, biến mất khỏi tầm mắt của người đàn ông này, giờ đến rồi lại không thể vào trong, càng không biết có nên về hay không.

“Muốn xem không?”

Cô chậm chậm ngoảnh mặt sang, đưa mắt nhìn Thạch Thanh Lâm.

Anh vẫn luôn đứng cạnh cô.

Cô trầm nghĩ, đã không vào được, hỏi vậy cũng có nghĩa lý gì.

Thạch Thanh Lâm nhìn khung cửa sổ, không biết nghĩ đến chuyện gì, mà anh đưa một tay khẽ chạm lên mũi, trong mắt thấp thoáng ý cười, “Đồ Nam, nếu cô muốn xem thì cứ nói.”

Cuối cùng Đồ Nam cũng chịu lên tiếng, cô thoáng lơ đãng, “Xem thế nào?”

Cô để ý thấy, nụ cười bên khóe miệng anh càng sâu thêm, “Có lẽ phải mạo phạm cô một chút, chỉ cần cô đồng ý là sẽ không vì chuyện này mà giận thêm nữa.”

Cô không hiểu ý anh cho lắm.

“Không nói coi như cô đồng ý nhé.”

Đồ Nam thật sự không nói gì.

Hai giây sau, cô nhìn thấy Thạch Thanh Lâm rút bàn tay trong túi quần ra, cởi bỏ chiếc áo vest, không có chỗ để, anh đành quẳng tạm xuống chân tường.

Anh quan sát xung quanh, rồi bước lên trước mặt cô, quay lưng lại, sau đó ngồi xổm xuống, vòng tay vào khuỷu chân cô, hơi ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt cô như muốn hỏi: *Biết tôi làm thế nào chưa?*

Lúc Đồ Nam phản ứng lại được thì hai chân đã bị tóm chặt, cả người cô được nhấc bổng lên trong nháy mắt, hai tay vịn lấy bả vai anh theo phản xạ, cô cúi xuống nhìn anh, hai mắt mở trừng trừng.

Thạch Thanh Lâm đưa mắt về phía khung cửa sổ, “Mau nhìn đi.”

Khó lắm mới quay đầu đi được, cô lập tức ngó vào bên trong cửa sổ.

Tư thế này thật ra chẳng khác ôm là bao. Cô nhìn những bóng người lờ mờ bên trong, mà lòng lại thấp thỏm không yên. Hai cánh tay anh kìm chặt lấy hai đùi cô, nhích lên chút nữa là hông cô, nhưng anh không dịch chuyển thêm một phân nào, ngoại trừ chỗ phải chịu lực từ cánh tay, anh không chạm vào bất kỳ chỗ nào khác, duy trì giới hạn đúng mực.

Dù là thế, cô vẫn cảm thấy hơi bối rối.

Không bao giờ có thể hiểu nổi người đàn ông này, rõ ràng là mới xin lỗi mình một cách nghiêm túc, rồi lại nhấc bổng mình lên một cách bất cần.

Suy nghĩ trong cô đã rồi thành một đồng bùi nhùi, mà trên mặt lại chẳng thể hiện ra chút biểu cảm nào.

Thạch Thanh Lâm vẫn ngược lên nhìn cô, hai bên là hai cánh tay đang vịn vào vai anh, khiến anh có cảm giác như đang chôn đầu trong lòng cô. Cô nhìn vào bên trong, anh lại chỉ có thể nhìn thấy đường cong từ cằm đến cổ cô, dịu dàng nhưng lại lạnh nhạt.

Có lẽ là anh cố ý muốn phá vỡ sự trầm lặng của cô, phá vỡ miếng băng mỏng giữa họ, nhưng có vẻ như anh đã đánh giá quá cao khả năng kiềm chế của mình. Đồ Nam không nặng, anh cũng chẳng thấy mệt, chỉ là do khoảng cách quá gần, mùi hương trên người cô cứ quán quanh chớp mũi anh, có lẽ là mùi thuốc màu, cũng có thể là hương sữa tắm, không tả rõ được. Một phần cơ thể hai người kề sát vào nhau, anh dễ dàng cảm nhận được cô đang cố ưỡn thẳng lưng lên, nhưng cơ thể vẫn vô cùng mềm mại.

Chừng hơn mười giây, Đồ Nam như đã tỉnh táo lại, cô khẽ đẩy anh ra, “Bỏ tôi xuống.”

Thạch Thanh Lâm thả cô xuống, cơ thể không nặng, mà anh lại cảm thấy như trong lòng vừa thả được một tảng đá nặng trĩu.

Trong lúc nhất thời, dường như cả hai đều cùng thở phào nhẹ nhõm.

Đồ Nam nghĩ chắc mình mệt đến mức hồ đồ rồi, đáng ra nên từ chối sớm mới phải.

“Nhìn thấy không?”, anh hỏi.

“Không.”, bên trong không có người tập múa, chỉ đang nghỉ ngơi, mặc nguyên đồ tập múa ngồi dưới đất tán gẫu. Cô chỉ liếc thoáng qua, rồi không nhìn thêm nữa.

“Thế thì tốn sức vô ích rồi.”, anh muốn nói là ôm vô ích, nhưng kịp thời sửa miệng, chỉ sợ Đồ Nam sẽ cảm thấy bị mạo phạm, đã tặc càng tặc hơn.

Đột nhiên có người hô lên, “Làm cái gì đấy!”, là người bảo vệ ban này.

Thạch Thanh Lâm tóm lấy cánh tay cô, “Đi thôi.”

Đồ Nam vội khom người, nhặt cái áo vest của anh ở chân tường, rồi cả người nhanh chóng bị kéo đi.

Hai người hốt hải chạy đi, gió thu vù vù bên tai, khiến người ta chẳng kịp suy nghĩ gì nữa. Đến khi rời xa khỏi phòng múa, cũng rời xa tòa nhà dạy học, họ mới dừng lại.

Chắc hẳn là do chạy quá nhanh, nên tim Đồ Nam cứ thỉnh thoảng không ngừng, thở hổn hển không ra hơi.

Thạch Thanh Lâm buông tay, cô liền đưa cái áo cho anh.

Sắc trời dần tối, hoàng hôn phủ bóng khắp bốn bề, chẳng nhìn ra vẻ mặt của ai cả.

“Làm như ăn trộm không bằng.”, Thạch Thanh Lâm nói: “Thà lần sau tìm thời gian đường đường chính chính mà đến.”

Đồ Nam lấy lại nhịp thở, thầm nói trong lòng: *Không bao giờ đến nữa.*

Không có lời đáp, bầu không khí lại rơi vào trầm mặc.

Cuối cùng, Thạch Thanh Lâm nói: “Giờ thì cô phải nghỉ ngơi rồi.”

-----oOo-----

Chương 39

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 39

Đến khi anh nói xong một câu như mệnh lệnh này, trong đầu Đồ Nam vẫn không thôi hỗn loạn.

Thạch Thanh Lâm đưa cô đi, lần này là bắt xe về.

Suốt dọc đường, hai người cùng ngồi ở hàng ghế sau nhưng không hề trò chuyện.

Tới tận khi cả hai cùng xuống xe, lên tầng, đứng trước cửa một căn hộ.

Đồ Nam chỉ nghe thấy một tiếng “lạch cạch”, là do Thạch Thanh Lâm mở cửa.

Trong bóng tối, thân hình anh trông lại càng cao lớn hơn, cô đứng phía sau, nhìn anh bước vào, cánh tay duỗi ra phía cạnh cửa, lập tức đèn bật sáng.

Ánh sáng ấm áp tỏa khắp gian nhà, rọi cả đến bên chân cô.

“Vào đi.”, anh mở cửa ra mức rộng nhất, rồi quay đầu lại bảo.

Đồ Nam bước vào rồi mới nhận ra, “Sao lại phải đến nhà anh?”

Lúc lên xe không để ý địa chỉ anh báo, vậy mà anh lại đưa cô về thẳng nhà anh. Còn cô thì cứ ngơ ngác mà theo về.

“Cô cần nghỉ ngơi.”, Thạch Thanh Lâm đóng cửa lại, anh nhìn cô, “Nếu để cô về, khó mà bảo đảm được cô sẽ không chạy đến phòng vẽ tự đâm đầu vào mình.”

Anh mà lại gọi đây là đâm đầu à? Trước kia là ai mong cô giúp anh rút ngắn thời gian lại? Giờ cô nỗ lực làm việc rồi, thì anh lại ngăn cản. Đồ Nam oán thâm, lại đưa mắt nhìn xung quanh.

Đây là lần thứ hai cô đến nhà anh, lần trước bỏ đi vội quá, căn bản là không kịp quan sát.

Nhà anh rất trống trải, ngoài những thiết bị gia dụng cần thiết ra thì chẳng có món đồ trang trí dư thừa nào, khiến người ta không cảm nhận được sự ấm cúng. Ngay lối vào có thể nhìn thấy căn bếp thiết kế dạng mở, kệ bếp lát bằng đá cẩm thạch trắng xám, bên trên treo một bóng đèn tỏa ánh sáng lạnh lạnh.

Cô nhìn về phía Thạch Thanh Lâm, “Anh muốn giám sát tôi đấy hả?”

Thạch Thanh Lâm quăng cái áo vest trong tay lên kệ đựng đồ ở cạnh cửa, rồi khẽ cười, “Đúng, tôi muốn chắc chắn là hôm nay cô có nghỉ ngơi, nghỉ đủ rồi, muốn đi muốn ở, tôi tuyệt đối không ngăn cản cô.”

Anh muốn làm thế này lâu rồi, nhưng vẫn nhịn mãi cho đến khi rời khỏi trường nghệ thuật, nếu cô tiếp tục làm việc, nói không chừng sẽ gục mất. Bình thường anh bận rộn bao nhiêu, thì cũng biết rõ tầm quan trọng của sức khỏe bấy nhiêu.

Đồ Nam không có thói quen rèn luyện thể thao giống anh, gầy như thế, nhìn thôi đã biết là tố chất cơ thể không tốt rồi, không thể để mặc cô làm bừa được.

Hai người đứng trước cửa, dường như đang thăm thi gan, đến khi Đồ Nam ngoảnh vào bếp, hỏi một câu: “Có nước không?”

Cô thật sự rất mệt, phản ứng đầu tiên của cơ thể là khát, cổ họng đã lâu chưa được ngậm nước nào, giống như có cả nắm cát nghiền tới nghiền lui bên trong.

Thạch Thanh Lâm đi vào bếp, mở vòi rửa tay trước, rồi mới lấy một cái cốc sạch đi lấy nước, anh chỉ ra phòng khách, “Ra đợi một lát đi.”

Đồ Nam đi đến chỗ sofa, chiếc ghế màu xám đậm, thử ngồi xuống, không hề mềm, thậm chí còn hơi cứng, càng khiến cô cảm thấy rệu rã hơn.

Kỳ lạ là, trước kia có bận đến đâu cũng không cảm thấy mệt, vậy mà giờ cả người đều bải hoải, ngay cả ngón chân còn chẳng muốn động dậy.

Cô liếc nhìn vào bếp, Thạch Thanh Lâm đang cúi đầu rót nước cho cô, cổ áo mở rộng, cổ tay áo xắn đến khuỷu tay, để lộ ra cánh tay săn chắc, ánh đèn trên trần nhà rọi xuống, viền quanh những đường nét cơ thể anh bằng một quầng trắng mờ ảo, gương mặt sắc nét, hết như bức điêu khắc từng được cô vẽ từ rất lâu về trước.

Bỗng nhiên anh nhìn ra, vừa ngước lên đã chạm phải tầm mắt của cô, như thể đã biết cô đang nhìn anh từ trước đó rồi.

Đồ Nam lập tức dời tầm mắt đi.

Không lâu sau, anh cầm cốc nước ra, đưa cho cô.

Đồ Nam nhận lấy, lẳng lặng uống một ngụm.

Anh không nói gì, lại quay người đi vào bếp.

Đồ Nam thở phào một hơi, như thể anh vừa đi là bớt được cảm giác bị theo dõi sát sao.

Thạch Thanh Lâm trở lại chỗ kệ bếp, quay lưng về phía Đồ Nam, một tay chống lên mặt kệ, ngón tay khẽ gõ nhẹ mấy cái.

Gõ được gần một phút, anh quay đầu lại nhìn, Đồ Nam đã ngã ra sofa, ngủ li bì.

Anh đi tới, nhìn ngắm gương mặt cô.

Lúc ngủ vẫn là đáng yêu nhất, không chút phòng bị, nét mặt cũng thả lỏng.

Thạch Thanh Lâm ngồi xuống cạnh cô, duỗi tay ra, để lơ lửng bên trên cô, lúc này anh mới phát hiện mình chẳng hề có chút kinh nghiệm gì trên phương diện này cả, phải cân nhắc một lúc mới quyết định nên làm thế nào. Đầu tiên là đưa một tay nhẹ nhàng nâng đầu cô dậy, kê khuỷu tay xuống gáy cô, sau đó một tay khác luôn xuống dưới khuỷu chân cô, cúi đầu nhìn cô giây lát, rồi dùng lực, bế cả người cô dậy, đi vào phòng.

Cửa phòng khép hờ, anh dùng đầu gối đẩy ra, sợ tạo tiếng động, anh lại dùng chân ngoắc vào, sau đó mới tiếp tục đi, đặt cô lên giường.

Khoảnh khắc cô được đặt xuống, anh cũng cúi người xuống theo, cánh tay còn kẹt dưới gáy cô, mặt đối mặt, chóp mũi chạm chóp mũi.

Trong nháy mắt, sức tư duy vốn rất linh hoạt giờ lại trở nên trì độn. Anh cảm nhận được hơi thở nhẹ nhàng từ mũi Đồ Nam như đang vờn qua, ánh mắt bất giác đi dần từ trên xuống dưới, lướt từ hàng mi của cô, gò má, khóe môi, xuống cằm, cuối cùng lại trở về đôi môi.

Đôi môi vừa mới uống nước vẫn còn ẩm ướt, Thạch Thanh Lâm nhìn mấy giây, rồi vội quay đầu đi.

Anh rút cánh tay ra khỏi gáy cô, cởi giày cho cô, đặt hai chân cô lên giường, kéo chăn đắp lên, rồi xoay người đi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Một loạt hành động diễn ra vô cùng dứt khoát, không chút chần chừ.

Quay về phòng bếp, anh mở tủ lạnh ra định lấy một chai nước mát, lại phát hiện ra đã hết nước, chỉ còn bia lạnh.

Anh lấy một lon, giật nắp, uống một ngụm.

Đồ Nam sẽ không tỉnh dậy, bởi lúc lấy nước cho cô, anh bỏ thêm vào nửa viên thuốc ngủ, vốn dĩ là để cô ngủ ngon giấc, nhưng giờ ngẫm ra lại thấy có gì đó không bình thường.

Anh đưa cô về nhà, làm cho cô ngủ, đối mặt với cô còn suy nghĩ đủ thứ vẩn vơ, chẳng hiểu sao đột nhiên lại cảm thấy những hành vi này vô cùng đáng khinh bỉ.

Thạch Thanh Lâm không kiềm chế được, bật cười rồi tự chửi một câu “Shit!”, một tay cào tóc, đóng sầm cửa tủ lạnh lại.

Đồ Nam vẫn đang ngủ.

Còn Thạch Thanh Lâm thì lại chẳng có việc gì để làm.

Trước đó phải gấp rút hoàn thành công việc, giờ anh lại quá nhàn rỗi, thành ra hơi không quen.

Anh cầm lon bia đi vào phòng bên cạnh, đây vốn là phòng ngủ phụ, được anh sửa sang lại thành phòng làm việc. Trên bàn đặt hai máy tính, một màn hình đặt thẳng anh dùng để soạn code, một màn hình khác đặt ngang.

Thạch Thanh Lâm đặt lon bia lên bàn, ngồi xuống ghế, bật cái máy tính nằm ngang lên.

Giao diện đăng nhập Kiếm Phi Thiên hiện ra, anh tiện tay đăng nhập vào một tài khoản.

Trong game náo nhiệt hơn anh tưởng tượng rất nhiều, trên kênh Thế Giới[1], những đoạn chat hiện lên liên tục.

[1] Trong game online có nhiều kênh tán gẫu, kênh Thế Giới dùng để gửi tin nhắn đến tất cả mọi người đang online trong game đó.

Một tay cầm chuột, tay kia điều khiển bàn phím, lúc này anh mới phát hiện ra đốt ngón tay trái bị bầm tím, thử co duỗi hai lần, nhâm nhâm đau, có lẽ do che chắn cho Đồ Nam lúc ở trên tàu điện ngầm, vậy mà mãi đến giờ mới biết.

Khung giờ ở góc phải màn hình hiển thị mười giờ năm mươi sáu phút, thích hợp để ăn khuya, vậy mà anh lại quên bống mất chuyện này.

Đồ Nam còn chưa ăn cơm, anh cũng chưa ăn, mà anh hoàn toàn không cảm thấy đói, có lẽ do đầu óc chỉ bận nghĩ đến chuyện cô đang giận.

Anh vừa nhìn chăm chăm khung chat trên màn hình, vừa ngẫm xem nên chuẩn bị ăn gì. Có điều rất có thể Đồ Nam sẽ ngủ một mạch đến sáng mai, nên chuẩn bị cho bữa sáng mai thì hơn.

Vậy thì nên ăn gì vào bữa sáng?

Nghĩ một lát cũng không ra, anh dứt khoát gửi câu hỏi vào kênh Thế Giới.

Sau vài giây, trong game, tại kênh Thế Giới, đột nhiên xuất hiện một thông báo từ hệ thống...

[Thế Giới] GM[2]: Thỉnh giáo các bạn nữ một chút, bình thường sau khi tỉnh dậy, mọi người muốn ăn gì nhất?

[2] Game Master là người trực tiếp chịu trách nhiệm về một sản phẩm trò chơi do công ty mà họ làm việc phát hành.

[Thế Giới] Người chơi 1: ????

[Thế Giới] Người chơi 2: ????

[Thế Giới] Người chơi 3: ????

Trong nháy mắt, kênh Thế Giới nổi lên rất nhiều tin nhắn, tất cả đều gửi dấu hỏi chấm.

Tình huống gì thế này, đêm hôm khuya khoắt, GM đang đùa với người chơi nữ ư?

Cuối cùng, trong cả đám đông người chơi, cũng có người trả lời.

[Thế Giới] Người chơi H: GM đại nhân, tôi là người chơi nữ, lúc tỉnh dậy tôi thích ăn tô mì hủm đất nhất.

[Thế Giới] Người chơi N: Cũng là người chơi nữ, tôi thích đồ nướng.

...

Thạch Thanh Lâm đọc từng cái một, rồi gõ chữ.

[Thế Giới] GM: Ăn sáng đây, không có món gì thanh đạm một chút sao?

Anh nhớ khẩu vị của Đồ Nam rất thanh đạm.

[Thế Giới] Người chơi X: Muốn thanh đạm, vậy thì ăn cháo đi.

Thật kỳ quái, GM trong game trước giờ đều tồn tại như một người máy, giờ đột nhiên lại trở nên sống động, nói những chuyện rất đời thường.

Có người chơi không kiềm chế được bèn kêu gọi trên kênh Thế Giới: *GM đại nhân, nói chuyện thêm mấy câu nữa đi!*

[Thế Giới] Người chơi Y: Tôi chỉ muốn nói chuyện với nhà sản xuất, nhìn thấy người thật rồi, đẹp trai dã man!

[Thế Giới] Người chơi Z: Lâu trên biển đi, nhà sản xuất là của tôi.

Đề tài chệch hướng, người chơi trên kênh Thế Giới hình như đã quên mất vị “GM” vừa rồi.

Thạch Thanh Lâm không còn nhìn máy tính nữa, anh ra khỏi phòng làm việc, khê cử động ngón tay trái, tay phải thì lướt điện thoại, tìm quán cháo ngon nhất thành phố.

Đồ Nam không biết mình đã ngủ bao lâu rồi, lúc tỉnh dậy, từ bên ngoài cửa sổ đã có tia nắng sớm vàng dịu rọi vào.

Xung quanh tĩnh lặng.

Giấc ngủ này quá ngon, không chút mộng mị, vô cùng say sưa. Cô còn chưa tỉnh hẳn, khê xoay người, vùi mặt vào gối, lại ngửi thấy một mùi hương nhẹ nhẹ.

Sảng khoái, sạch sẽ, thơm tho, giống mùi cỏ non, mùi nước hoa đàn ông, mùi gió thu, và giống mùi... trên tóc Thạch Thanh Lâm.

Có thể tả rõ mùi hương này như vậy, là vì không lâu trước đó cô được anh công, hai tay vịn vào vai anh, không thể né tránh được mà cứ thế ngửi được mùi tóc của anh.

Cũng vì thế, Đồ Nam nhận ra được, đây không phải là giường của cô, cũng không phải là phòng của cô.

Ngồi bật dậy ngay lập tức.

Cô duỗi tay sờ xuống mặt nệm, cái giường này lớn giống như trong hồi ức, chạm tới mép giường, cô thả hai chân xuống, giẫm lên sàn, coi như đã hoàn toàn tỉnh táo. Cảm thấy trong phòng không đủ sáng, cô giơ tay lần sang cạnh giường tìm công tắc, bật đèn lên.

Cái đèn ngủ cạnh giường vuông vung vức, không hề có chút cảm giác mềm mại, hoàn toàn mang phong cách nam tính. Ánh sáng tỏa xuống, một màu trắng

ngả phủ lên người cô. Cô ngồi trong quảng sáng một lúc rồi cúi người xuống, đưa tay móc lấy đôi giày để xỏ vào.

Đột nhiên lại nhìn thấy một cái vali ở góc tường, chiếc vali màu vàng, là của cô.

Vào cái đêm Đồ Nam vứt màu, chiếc vali này được anh mang về, có lẽ bên trong vẫn còn sót lại mấy loại dụng cụ vẽ. Ngày hôm sau cô bỏ đi quá vội vàng, cứ tưởng anh đã vứt đi rồi, cũng không còn mặt mũi mà nhắc đến, vậy mà không ngờ anh vẫn giữ lại, còn đặt ở góc phòng anh, bên trên phủ một cái somi của anh.

Áo somi trắng, được vắt lên chiếc vali của anh một cách tùy tiện, khiến chiếc vali trông như thuộc về anh, nghiêm nhiên trở thành một phần trong số những đồ đạc ở nhà anh.

Đồ Nam nhìn chằm chằm một lúc, càng nhìn càng cảm thấy kỳ lạ, chẳng hiểu sao lại cứ cảm thấy ngôi nhà này đã chiếm lấy một phần ký ức của cô.

Cô đứng dậy, đi ra cửa phòng, mới đầu chỉ mở hé hé, ngó ra ngoài xem, vậy mà lại chẳng thấy ai cả.

Hình như Thạch Thanh Lâm không có ở đây.

Cô kéo cửa đi ra.

Quả thật là không thấy anh đâu cả, đèn trong nhà vẫn còn sáng, cô nhìn lên đồng hồ treo tường, năm giờ sáng, chẳng trách lại cảm thấy tối như vậy.

Cô ngồi xuống sofa thì mới phát hiện ra trên đó có một tấm chăn, một góc bị rơi xuống đất, tiện tay nhặt lên, lại thầm nghĩ không biết có phải đêm qua anh ngủ ở đây hay không.

E là lần trước cô đến đây, anh cũng làm như vậy.

Đồ Nam thò tay vào túi áo, lôi điện thoại ra.

Không biết Thạch Thanh Lâm đang ở đâu, chỉ bằng cứ gửi cho anh một tin nhắn, sau đó về nhà.

Cô mở Wechat, phát hiện ra cuộc hội thoại giữa họ từ lần trước dừng lại ở buổi tối hôm diễn ra cuộc họp thường niên, cô nói cô đang đợi anh ở ngoài, rồi anh đáp lời.

Cảm giác rất kỳ quái, trước kia có gì nói nấy, rõ ràng rành mạch, khác hoàn toàn cái kiểu lập lờ khó hiểu hiện giờ.

Càng nghĩ lại càng do dự, còn chưa làm hòa, có cần thiết phải gửi tin nhắn không?

Đồ Nam xoay điện thoại, mặt không biểu cảm, nhưng trong lòng lại nhộn nhạo không thôi.

Đột nhiên có tiếng mở cửa, cô ngoảnh đầu ra, người vừa muốn tìm đã quay về.

Thạch Thanh Lâm xách theo một cái túi, vào nhà thay giày rồi mới phát hiện ra Đồ Nam đã dậy rồi.

Bốn mắt nhìn nhau.

Anh đã thay một bộ quần áo khác, bên trong mặc áo phong trắng, bên ngoài khoác áo gió, để mở vạt, trông vô cùng thoải mái, không còn cảm giác đỉnh đặc thường ngày khi mặc âu phục, mà giống như trạng thái ở nhà hơn.

Lần đầu tiên cô thấy anh như vậy, rất mới lạ.

Thạch Thanh Lâm đặt cái túi lên kệ bếp, nhìn về phía cô rồi cười, “Tỉnh vừa đúng lúc, đánh răng rửa mặt cái đi rồi ra ăn sáng.”

Trong túi đặt suất cháo mới được mang đến.

Đêm qua Thạch Thanh Lâm lướt điện thoại mãi một lúc lâu mới tìm ra tiệm cháo được đánh giá là ngon nhất thành phố, đặt giao vào giờ này, bởi đoán chắc tối qua cô ngủ từ sớm thì hôm nay cũng sẽ dậy rất sớm.

Cháo thịt băm với trứng muối rất thanh đạm, không biết có hợp với khẩu vị của Đồ Nam hay không, anh đặt hoàn toàn dựa vào trực giác.

Anh sống trong một khu nhà khá xa hoa, quản lý nghiêm ngặt, shipper không được vào, thế nên anh đành phải tự xuống lấy.

Lấy xong lại không vội lên tầng, anh tranh thủ ra cửa hàng tiện lợi ở gần đó mua cho cô mấy món đồ vệ sinh cá nhân, mua thêm cả một bao thuốc.

Đồ Nam nói không thấy phiền khi anh hút thuốc, anh cũng không bận tâm nhiều nữa. Thật ra cũng không quá nghiện, chỉ do nghĩ đến người còn đang ngủ ở trên nhà, lại nghĩ đến biểu hiện của mình trong lúc cô ngủ, đến bản thân mình còn thấy mình xa lạ, nên muốn giải sầu một chút mà thôi.

Anh đứng dưới lầu hút hết một điếu, vài phút, ngẫm lại từng chút từng chút một hành động của mình, quá khô hài, lại phải chờ dài một hơi.

Trước kia ông nội từng mắng anh, ngày nào cũng bận bịu, chỉ biết đến công việc, đợi đến lúc thích cô gái nào đó rồi sẽ biết thế nào là tai hại.

Giờ thì anh biết rồi, đúng là quá tai hại, mà còn là kiểu tai hại khiến người ta phải thay đổi.

Còn chưa hút hết điếu thuốc, anh đã vội dụi bỏ, sáng sớm gió to, còn hút nữa thì cháo trong túi sẽ bị nguội mất.

Lúc lên tầng, anh còn đoán xem liệu Đồ Nam đã tỉnh chưa, mở cửa ra xem, quả nhiên là dự liệu quá chuẩn.

Vốn dĩ Đồ Nam đã định đi rồi, thế nên lúc anh đưa khăn mặt và bàn chải, cô không nhận.

Thạch Thanh Lâm hỏi: “Cô muốn để thế này mà ra cửa à?”

Cô ngẫm nghĩ, ngủ khoảng mười tiếng, e là trông mình rất khó coi, nên mới đành nhận lấy, đi vào nhà vệ sinh.

Trong gương phản chiếu gương mặt cô, cô chạm thử, đúng thật, ngủ quá lâu, mặt phù cả lên.

Bộ dạng này cũng bị anh nhìn thấy rồi, thật mất mặt.

Cô hứng chút nước vỗ lên mặt, rồi mới lấy bàn chải đánh răng, bàn chải màu xanh da trời, họa tiết trên khăn mặt cũng là hình ca-rô rất cơ bản, quả nhiên là thứ do anh mua, đều mang phong cách của anh, không hề có chút nữ tính nào.

Mấy món đồ đặt cạnh bồn rửa mặt đều chỉ có một chiếc, cô cầm cái cốc sứ trắng lên, biết thừa là đồ Thạch Thanh Lâm dùng, nhưng cũng chỉ đành dùng tạm.

Đợi cô làm vệ sinh xong, cháo cũng đã được đổ ra bát, đặt lên bàn trà.

Thạch Thanh Lâm đứng cạnh kệ bếp đun cà phê, anh cúi đầu, trông rất chăm chú.

Đồ Nam ngồi xuống sofa, cầm thìa lên, trong lòng thầm nghĩ ăn cho xong rồi đi về.

Đúng là cô rất đói, đã nhịn hai bữa rồi, mà vốn dĩ ngồi vẽ cũng rất hao thể lực.

Một người đứng ở đầu bên kia, một người ngồi ở đầu bên này, cả hai đều im lặng, chỉ có hương cà phê và mùi thơm phức của bát cháo là quện vào nhau.

Ăn xong miếng cuối cùng, Đồ Nam định mang bát vào bồn rửa, nhưng vừa đứng dậy đã thấy Thạch Thanh Lâm đang nhìn mình.

Anh làm gì có tâm trạng pha cà phê, chẳng qua là tìm việc để làm mà thôi, nhác trông thì tưởng là tập trung, nhưng thật ra đã nhìn Đồ Nam từ lâu rồi, nhìn cô ăn hết sạch cả bát cháo.

“Mùi vị được không?”, lúc ánh mắt chạm nhau, anh hỏi.

“Cũng được.”, Đồ Nam mở miệng nói mới nhận ra vẫn hơi khản cổ, hắng hắng giọng, cô đi tới, đặt bát vào bồn.

Hai người cùng chen trong bếp, cô xoay người, lơ đãng liếc nhìn tay trái của anh, phát hiện các khớp ngón tay của anh đều bầm tím, còn hơi sưng lên.

Mới đầu còn không nghĩ ra, nhưng ngay sau đó lại sức nhớ đến chuyện trên tàu điện ngầm.

Lúc trước còn hiên ngang thốc cô lên, tưởng không sao, thì ra lại nghiêm trọng như vậy.

Cẩn thận nhớ lại, khi đó cô còn nghe thấy một tiếng động rất mạnh, chắc chắn là không hề đơn giản.

Cô kiềm chế, nhưng rồi vẫn không kiềm chế được mà phải bảo: “Anh dán cao vào đi.”

“Hả?”, Thạch Thanh Lâm quay đầu nhìn cô, thật ra anh nghe rõ, nhưng hơi không dám chắc, không dám chắc cô có còn giận hay không.

Đồ Nam nhìn chăm chăm các ngón tay anh, lặp lại ba chữ ngắn gọn: “Dán cao vào.”

“Cần thiết không?”, Thạch Thanh Lâm giơ bàn tay kia lên, cuộn năm ngón lại, rồi lại duỗi ta, “Lần trước tay cô bị đau chỉ cần xoa bóp là khỏi rồi mà, cần gì cao dán?”

“Không giống.”

“Thế phải dán thế nào?”, đôi mắt đen láy của anh nhìn thẳng vào cô, “Cô giúp tôi nhé?”

Đồ Nam mím môi, không biết có phải anh cố ý không, mà lúc nói ra mấy chữ này, giọng điệu anh hoàn toàn khác. Cô quay đầu nhìn xung quanh, cố tình lơ đi, “Tủ thuốc ở đâu?”

Thạch Thanh Lâm đến quây đồ lấy, đặt xuống trước mặt cô.

Cô cúi đầu lục lọi một lúc mới lôi ra được một miếng cao dán trị tổn thương gân cốt, cũng không biết là đã để trong này bao lâu rồi.

“Còn cần gì nữa?”, anh hỏi.

Đồ Nam cảm thấy như anh đang cười, “Kéo.”

Thạch Thanh Lâm tìm kéo đưa cho cô.

Cô cắt miếng cao ra thành từng dải một, vừa hay phù hợp với kích thước của ngón tay, sau đó bóc một miếng, nhìn anh bảo: “Đưa tay đây.”

Anh duỗi tay ra, vô cùng phối hợp.

Năm ngón tay, vừa dài vừa rắn rỏi, ngoại trừ ngón cái, thì cả bốn ngón kia đều bị thương.

Đồ Nam dán cao lên, cẩn thận dán một vòng quanh chỗ bị thương, khẽ miết cho dính chặt lại.

Đổi sang ngón khác, lại dán một vòng.

Không ai lên tiếng, cô cúi đầu chậm chậm dán cao, Thạch Thanh Lâm dựa vào quầy bếp nhìn cô, ngắm vẻ mặt chăm chú của cô, lại liếc xuống những ngón tay đang được cô chạm vào.

Anh không hề cử động các ngón tay, mặc dù rất muốn, thậm chí còn muốn dứt khoát nắm trọn cả bàn tay cô lại. Nào có nghiêm trọng chút nào đâu, chẳng qua là muốn tương kế tựu kế, dùng khổ nhục kế để khiến cô mềm lòng, rồi có lẽ sẽ không giận nữa.

Anh tự thấy lắm lúc mình cũng cực kỳ xấu tính.

Cuối cùng cũng dán xong, chẳng hề thấy dễ chịu, mà ngược lại còn như bị tra tấn.

Anh lật qua lật lại bàn tay trái, rồi khẽ cười, “Có phải cô cố ý không, như thế này làm sao mà ra ngoài gặp người khác được?”

Đồ Nam thu dọn đồ đạc, quay lưng lại, đầu cúi gằm xuống như muốn gục cả vào hòm thuốc, khoe môi không khỏi cong lên, trong lòng thì thầm nghĩ: *Đáng đời.*

-----oOo-----

Chương 40

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 40

Trên kệ, mùi cà phê tỏa ra thơm lừng.

Thạch Thanh Lâm tắt máy, quay đầu nhìn Đồ Nam rửa sạch bát và thìa vừa bỏ vào bồn.

Cô vắt cái giẻ ẩm, rải sang một bên, còn bát thì cất lên trên, xong xuôi thì rửa tay, đóng vòi nước lại.

Một loạt động tác này như muốn thông báo, ở đây không còn việc gì nữa.

Cô xoay người lại nhìn anh, môi mím chặt.

“Muốn uống không?”, Thạch Thanh Lâm hỏi, tay chỉ vào bình cà phê.

Lúc hỏi ra miệng, anh đã biết đáp án rồi, Đồ Nam không thích uống thứ này, chỉ vì quan sát thấy cô có điều muốn nói, anh mới hỏi trước một câu.

Quả nhiên Đồ Nam lắc đầu, “Không cần đâu.”

Hai người đứng đối diện nhau, nhưng chẳng có gì để nói cả.

Nên quay về rồi. Cô chỉ đang nghĩ xem nên nói thế nào, ngủ trên giường của anh, ăn cháo của anh, có lẽ nên nói một câu cảm ơn nhỉ? Vừa rồi cô để ý thấy anh xách túi cháo về, nhìn thì chỉ là một phần cháo bình thường, nhưng cô biết cửa hàng đó, giá cả vô cùng đắt đỏ.

Trong tình huống này, hình như đến cả một câu giao tiếp thông thường cũng trở nên khó khăn. Nhưng cô lại nghĩ, là ai gây ra tình huống này, chẳng phải chính là Thạch Thanh Lâm hay sao? Thế nên vẫn là đáng đời anh.

Đồ Nam nghĩ kĩ rồi, bèn nói: “Tôi...”

Đột nhiên có người gõ cửa, ba chữ “phải về đây” bị cắt ngang.

Cô nhìn ra cửa, lại nhìn Thạch Thanh Lâm.

Thạch Thanh Lâm cũng không ngờ, anh đã chuẩn bị tinh thần nghe Đồ Nam nói rồi, vậy mà lại có người gõ cửa vào đúng lúc này.

Người bên ngoài lại gõ cửa thêm hai lần nữa, sau đổi thành đập cửa, rồi gào lên: “Thanh Lâm, là tôi đây, vẫn chưa dậy à?”

Là Tiết Thành.

Đồ Nam vội vàng bước nhanh ra khỏi bếp, chui tọt vào nhà vệ sinh ở gần nhất, rồi đóng sập cửa lại.

Cô phản ứng quá nhanh, Thạch Thanh Lâm còn phải bất ngờ, thậm chí là buồn cười, anh rút bàn tay được cô quán thành cái bánh ú vào túi áo, rồi đi ra mở cửa.

Cửa mở ra, quả nhiên là Tiết Thành.

“Mới sáng sớm đã đến gõ cửa nhà tôi làm gì?”, Thạch Thanh Lâm dựa người vào cạnh cửa, một tay chống lên khung cửa, gần như chỉ mở một nửa mà thôi.

“Đi qua nên lên đây thôi.”, Tiết Thành nói: “Hôm nay là cuối tuần mà, cậu làm xong hết việc rồi, ra ngoài high tí đi?”

“High cái gì, không có hứng.”, Thạch Thanh Lâm làm bộ như muốn đóng cửa.

Tiết Thành thò chân vào chặn cửa, “Cậu trọng sắc khinh bạn đấy nhé, không thể chia một ít thời gian cá nhân cho tôi à? Khó lắm mới đợi được lúc dự án phiên bản mới triển khai thuận lợi, bớt chút thời gian ra bồi dưỡng tình cảm anh em được không?”

Lúc nghe đến câu “trọng sắc khinh bạn”, Thạch Thanh Lâm khẽ quay đầu, liếc vào nhà vệ sinh một cái, khoảng cách xa, chắc là Đồ Nam không nghe thấy. Anh thử phân tích lời Tiết Thành nói một lượt, cảm thấy cũng có lý, không phải có lý ở chuyện phân chia thời gian cá nhân, mà chỉ là anh cảm thấy cũng có thể dẫn Đồ Nam đi cùng, biết đâu lại là một ý kiến không tồi, “Hôm nay thì không được, để lần sau.”

“Thế còn giống tiếng người.”, Tiết Thành xoa xoa tay, anh ta ra ngoài sớm, chỉ mặc một chiếc áo khoác mỏng, hơi lạnh, liếc vào trong nhà, lại ngửi thấy mùi thơm, “Pha cà phê à? Sao không mời tôi vào uống một cốc?”

“Muốn uống thì tự đi mà mua.”, Thạch Thanh Lâm đẩy cửa, cười bảo: “Tôi có việc thật, hẹn lần sau nhé.”, nói xong anh đóng cửa vào luôn.

Tiết Thành không dùng đẳng lâu, chỉ đám một cái lên cánh cửa nhà anh, như để lên án sự vô tình của anh mà thôi.

Biết chắc tên kia đã đi rồi, Thạch Thanh Lâm mới quay đầu đi vào nhà vệ sinh.

Đồ Nam chống hai tay lên mép bồn rửa mặt, nhìn vào gương mà khẽ nhíu mày.

Hành động này thật ra có chút không ổn, nếu người đến là một người xa lạ thì còn được, có điều lại là Tiết Thành, bị anh ta chứng kiến cô ở đây thì khó mà giải thích rõ ràng được.

Có tiếng gõ cửa, Thạch Thanh Lâm đẩy cửa vào.

Anh không tiến vào trong, mà chỉ đứng ở cửa nhìn cô.

Nhà vệ sinh không hề nhỏ, thậm chí là khá rộng, nhưng anh đứng ở cửa khiến Đồ Nam bỗng cảm thấy rất chật chội, dường như còn chẳng có lối ra, chỉ chừa lại đúng một chút không gian giữa hai người họ.

“Đi rồi à?”, cô chỉ hỏi mỗi vậy.

“Ừm.”, Thạch Thanh Lâm nói: “Cậu ta chỉ lên nói mấy câu vớ vẩn thôi, không phát hiện ra gì cả.”

Không nói câu này còn đỡ, nói ra rồi mới lại xấu hổ. Đồ Nam im lặng, cụp mắt xuống, đột nhiên lại chú ý đến một chi tiết, cô vẫn đi giày của mình, còn Thạch Thanh Lâm thì đã thay dép lê. Dù anh sống một mình nhưng trong nhà vẫn rất sạch sẽ ngăn nắp, vậy mà anh lại không yêu cầu cô thay giày.

Cô ngược mắt, chỉ nhìn thấy cằm của anh, lại lướt qua người anh, định đi ra ngoài.

Đúng lúc cô nghiêng người để đi qua, anh đột ngột duỗi tay ra.

Đồ Nam đứng lại, Thạch Thanh Lâm chống tay lên cửa, chặn đường của cô.

Cô liếc sang nhìn anh.

Thạch Thanh Lâm nghiêng người, nhìn cô chăm chú.

Dạo gần đây anh rất hay nhìn cô, Đồ Nam gần như đã quen rồi, nhưng lúc này lại cảm thấy rất mất tự nhiên, những khi anh nhìn cô chăm chăm luôn khiến cô có cảm giác như cả thế giới chỉ còn lại một mình cô vậy.

“Đồ Nam.”, anh thấp giọng nói: “Hôm nay là ngày cuối cùng của kỳ nghỉ cuối tuần rồi.”

“Cho nên?”, cô hỏi, giọng nói thoáng run rẩy.

“Cái hẹn xem phim của chúng ta, vẫn chưa đi được.”, Thạch Thanh Lâm nói xong liền chờ phản ứng của cô, không phải nhất thời kích động, mà bởi vừa rồi Tiết Thành đến nên cắt ngang lời Đồ Nam, anh phải cố đè nén những điều muốn nói đến tận bây giờ mới dám lôi ra lại.

Anh có một trực giác, rằng nếu bỏ lỡ lần này thì khả năng cao là sẽ không còn cơ hội nữa.

Đồ Nam không ngờ anh lại nhắc đến chuyện cũ, trầm mặc hai giây, cô bảo: “Tôi không muốn đến rạp chiếu phim.”

Bận rộn đến giờ, mặt mày xám xịt, lại ngủ ở đây nguyên một đêm, cô muốn về nhà tắm rửa thay quần áo, rất hợp tình hợp lý. Nhân thế, cũng từ chối lời đề nghị này luôn.

“Không cần đến rạp chiếu phim.”, ai ngờ Thạch Thanh Lâm lại nói: “Xem luôn ở đây cũng thế thôi.”

“...”, Đồ Nam nhìn anh.

Thạch Thanh Lâm chặn cửa bằng cánh tay trái, anh khẽ dịch chuyển, bàn tay chống lên khung cửa lật lại, để lộ ra những ngón tay còn đang quấn cao dán.

Cô nhìn thấy rõ ràng, thấy cả đôi mắt đen láy của anh đang quan sát mình, cô khẽ cắn môi, trong lòng thầm nói nhất định là anh cố ý.

Cố ý để cô mềm lòng, đến cả câu từ chối cũng không đành nói ra.

“Xem xong tôi đưa cô về.”, anh cúi đầu, hỏi dò: “Nhé?”

Đồ Nam lại nhìn mấy ngón tay anh, đúng là có chút mềm lòng, chỉ là không muốn thừa nhận mà thôi, “Trong nhà anh làm sao có phim được?”

Nhìn anh có vẻ không giống kiểu người thích tiêu khiển ở nhà.

“Cô đồng ý thì sẽ có.”, anh đáp một cách ngắn gọn.

Giờ thì chẳng còn lý do gì nữa rồi.

Thạch Thanh Lâm quan sát vẻ mặt của cô, biết đã đạt được mục đích, anh liền đứng thẳng dậy, thu cánh tay lại, nghiêng người cho cô đi ra.

Căn hộ này được anh mua từ trước khi về nước, lúc trang hoàng từng được hỏi xem có muốn thiết kế một rạp chiếu phim gia đình không, anh bận rộn không dùng đến nên đương nhiên đã từ chối, giờ đột nhiên lại thấy hơi hối hận vì không đồng ý với lời đề nghị hồi ấy.

Đồ Nam ngồi xuống sofa.

“Đợi tôi chút.”, anh nói xong liền đi thẳng vào phòng làm việc.

Đêm qua vẫn chưa tắt máy tính, anh ra khỏi phòng liền hí hục tìm quán cháo, mệt rồi ngủ luôn trên sofa, hoàn toàn quên luôn việc trước đó đã đăng nhập vào game.

Tài khoản của GM vẫn online đến tận bây giờ.

Thạch Thanh Lâm ngồi xuống, bắt đầu gõ chữ.

Rất nhanh chóng, trên kênh Thế Giới trong game lại xuất hiện dòng thông báo hệ thống...

[Thế Giới] GM: Mọi người có đề cử phim nào thích hợp xem hai người không?

[Thế Giới] Người chơi 1: Vãi đạn, GM tối qua lại xuất hiện rồi ư?

[Thế Giới] Người chơi 2: Hôm qua ăn cơm, hôm nay xem phim?

[Thế Giới] Người chơi 3: GM đại nhân, anh đang tán gái à?

Lại lệch chủ đề rồi, cả kênh Thế Giới nháo nhào cả lên.

Thạch Thanh Lâm còn đang nghĩ là không có ai trả lời câu hỏi, cũng may vẫn có mấy câu trả lời vụn vặt, có người còn khuyên nên xem phim kinh dị, lý do là tranh thủ lúc bạn nữ sợ là có thể sơ mũi được chút ít.

Anh phì cười, nếu chỉ đề sơ mũi được chút ít mà phải xem phim, vậy thì quá phiền phức rồi. Hơn nữa anh cũng không nghĩ Đồ Nam là kiểu sẽ nép vào lòng người khác lúc sợ hãi.

[Thế Giới] Người chơi X: Hai người thì nhất định là phải xem phim tình cảm rồi...

Chính là người chơi hôm qua khuyên anh mua cháo, vì tiếp thu ý kiến của đôi phương, nên Thạch Thanh Lâm có một chút ấn tượng về ID đó. Anh đọc hết mấy cái tên đôi phương liệt kê ra, sau đó gửi tặng một món quà đáp lễ.

[Thế Giới] Người chơi X: Ôi vãi, tôi nhận được Tuyệt Thế Thần Binh!

Kênh Thế Giới lại xôn xao cả lên.

Hàng loạt người chơi cùng nhắn: *GM đại nhân, sau này thường xuyên hỏi nhé, nhất định chúng tôi sẽ biết gì nói đấy!!!*

Những lời này được gửi lặp đi lặp lại liên tục cho đến khi Thạch Thanh Lâm thoát khỏi game và tắt máy.

Anh cầm điện thoại, liếc thoáng ra bên ngoài, Đồ Nam vẫn ngồi trên sofa, trông có vẻ không quá nhàm chán, bởi trước giờ cô luôn là người có tính nhẫn nại cực cao.

Thạch Thanh Lâm lại đi ra ngoài một chuyến, lần này là để lấy đĩa phim.

Dù là xem phim ở nhà, nhưng cũng phải thật cẩn chu, anh tìm một tiệm bán đĩa phim gốc, gọi điện nhờ người mang đến.

Có lẽ người chơi kia là người trong ngành, mấy bộ phim được giới thiệu đều là những bộ tình cảm nổi tiếng, anh chọn một bộ có vẻ là kinh điển nhất.

Đi nhanh, lúc về hơi nóng. Anh cởi bỏ áo khoác gió rồi để ở chỗ ngay cửa vào, sau đó đi vào bếp lấy nước cho Đồ Nam. Lúc mở tủ lạnh, nhìn thấy mấy lon bia,

thật ra cũng định trêu cô một chút, nhưng xét ra cô vẫn chưa hoàn toàn bỏ qua nên lại thôi.

Đồ Nam vẫn ngồi chờ anh ở phòng khách.

Sau khi cởi bỏ áo khoác, Thạch Thanh Lâm chỉ còn mặc một chiếc somi trắng cộc tay ở trong, dù không ôm sát, nhưng lúc anh đi lại, vẫn có thể nhìn ra các đường nét cơ thể. Cô nhìn anh cầm cốc nước đặt lên bàn trà, rồi xé túi bọc đĩa phim, còn tò mò không biết anh lấy đâu ra cái đĩa chỉ trong một thời gian ngắn như thế, trước đó cô còn tưởng anh sẽ thôi vì quá phiền phức.

Anh đặt đĩa vào đầu phát, cầm điều khiển theo rồi ngồi xuống sofa, một tay ấn nút, vắt chéo chân, rồi quay sang liếc cô một cái.

Lúc này Đồ Nam mới nhìn lên tivi, màn hình cực lớn, nhưng cô đoán trước giờ chắc chắn chỉ để đó cho có mà thôi, nói không chừng đây còn là lần đầu tiên anh sử dụng.

Tiêu đề phim hiện ra, “*Titanic*”.

Thạch Thanh Lâm nhìn sang, “Cô xem chưa?”

“Chưa.”, chỉ từng nghe tên, rất kinh điển, nhưng Đồ Nam chưa từng xem.

“Vừa khéo, tôi cũng chưa xem bao giờ.”, Thạch Thanh Lâm cũng chỉ nghe cái tên quen tai, lúc chọn phim, anh mất một phút để xem qua giới thiệu vắn tắt về các phim trong danh sách, chỉ vì nam chính phim này là họa sĩ nên anh mới chọn.

Đồ Nam ngồi ở mép ngoài, ngay bên phải là tay vịn sofa, Thạch Thanh Lâm ngồi bên trái cô, khoảng cách rất gần, cô vừa đưa mắt sang là đã thấy đôi chân đang vắt chéo và cánh tay để trần của anh.

Mới sáng sớm, còn chưa hẳn đã đến giờ ăn sáng, vậy mà hai người họ lại ở nhà xem phim.

Nghĩ vậy thôi, cô lại bất giác muốn phì cười.

“Về mặt của cô là sao thế?”, Thạch Thanh Lâm hỏi.

Đồ Nam nhìn anh, rõ ràng là còn đang chăm chú theo dõi màn hình, sao lại nhìn ra biểu cảm của cô chứ. Cô thu biểu cảm đó lại, rồi hỏi: “Bình thường vào giờ này chúng ta đang làm gì?”

“Làm việc.”, Thạch Thanh Lâm đáp.

“Thế nên không cảm thấy buồn cười lắm ư?”

“Ngày nào cũng làm việc đúng là buồn cười.”

“...”, Đồ Nam lại liếc sang anh.

Thạch Thanh Lâm không giống cô, nụ cười hiện ra rõ ràng, có thể thấy câu này là đang cố tình bẻ cong ý của cô, lúc cô ngoảnh sang, anh còn chỉ lên màn hình,

“Xem phim đi.”

Đồ Nam chỉ đành quay đầu lại tiếp tục xem.

Đĩa phim âm thanh gốc, toàn bộ là thoại tiếng Anh, phải xem phụ đề. Có điều cô nghĩ chắc hẳn Thạch Thanh Lâm không cần, cô nhớ đã từng nghe anh nói tiếng Anh, chính là cảm giác như thoại trong phim.

Liên tưởng đến chuyện này, lúc xem phim cứ tập trung nghe nam chính thoại, nói gì không quan trọng, chỉ biết là rất hay.

Mặc dù giọng nói chẳng giống chút nào.

...

Đều chưa từng xem bộ phim này, chỉ biết là có liên quan đến một vụ đắm tàu, thế nên khi trong phim xuất hiện cảnh khỏa thân, cả hai đều ngớ ngàng.

Nam chính vẽ tranh khỏa thân cho nữ chính.

Rõ ràng đang là ban ngày, nhưng dường như đột nhiên xung quanh trở nên tối sầm lại.

Người khỏa thân là nữ chính, thật ra Đồ Nam có thể nhìn một cách thoải mái, nhưng bên cạnh lại có một người đàn ông, cảm giác ấy hoàn toàn khác biệt.

Cô trộm liếc sang Thạch Thanh Lâm, vẻ mặt anh trông vẫn khá điềm tĩnh, nói không chừng là kinh nghiệm dày mình rồi cũng nên, cô nghĩ vậy.

Gương mặt ấy bất thành linh ngoảnh sang, suýt chút nữa cô tưởng rằng lời oán thán của mình bị anh phát hiện rồi, bèn nhìn lảng đi chỗ khác.

Vốn dĩ đã ngồi rất gần rồi, vậy mà anh còn nghiêng đầu, nói khẽ bên tai cô, giọng nói loáng thoáng mang ý cười, “Họa sĩ các cô đều lãng mạn thế à?”

“...”, Đồ Nam nhìn lên màn hình, nam chính vẽ tranh khỏa thân cho nữ chính, đúng là rất lãng mạn, nhưng nếu kéo cô vào thì lại khác, nói như thể cô cũng vẽ tranh khỏa thân cho người khác vậy.

Cô hạ tầm mắt nhìn xuống cánh tay anh, phim ảnh không cho cô sự kích thích giác quan là bao, nhưng lúc này lại đột ngột cảm nhận được. Câu nói của anh bỗng như có thêm một tầng ý vị khác, khiến trong đầu cô tự dưng xuất hiện một vài hình ảnh không thích hợp, nhất thời lại chẳng biết phải đặt tầm mắt vào đâu nữa.

“Tôi cũng có phải họa sĩ đâu.”, cô miễn cưỡng tìm lại được giọng nói của mình, “Chép tranh thôi mà, cùng lắm thì được tính là thợ thủ công.”

Vốn dĩ Thạch Thanh Lâm sợ cô ngại nên trêu chọc một chút, kết quả là cô lại hiểu sai, bói đầu ra lãng mạn nữa. Anh khẽ sờ lên miềng cao dán trên tay, đột nhiên lại rất muốn cười, xem ra hai từ lãng mạn chẳng dính dáng gì đến cô rồi.

Không ngờ, rất nhanh sau đó lại là một cảnh tình cảm mãnh liệt.

Bản thân Thạch Thanh Lâm thật ra chẳng cảm thấy gì, nhưng xem cùng người mình thích thì lại khác, dù không lộ ra, nhưng chỉ tưởng tượng thôi đã khiến người ta phải suy nghĩ vẩn vơ rồi. Chợt nhớ đến lúc mặt đối mặt với Đồ Nam, lúc nhìn đôi môi ướt át của cô, anh vội cúi đầu, lảng lạng tháo đồng hồ ra.

Đồ Nam không xem nữa, đảo mắt trong vô định, thoáng nhìn sang bên cạnh, phát hiện Thạch Thanh Lâm cúi đầu cởi đồng hồ, cô bỗng chú ý đến cái dây đeo.

“Cái gì kia?”, cô nhìn ra một nét màu thạch thanh trên dây đồng hồ.

Thạch Thanh Lâm ngoảnh mặt sang, lại nhìn xuống theo ánh mắt cô, vẽ mặt thoáng thả lỏng, anh đưa chiếc đồng hồ cho cô, “Kiệt tác của cô đấy, quên rồi à?”

Đồ Nam nhận lấy, khẽ miết qua, dây đồng hồ da, màu trắng, một nét màu này quá bắt mắt, “Tôi làm à?”

“Ừm.”, anh nhắc, “Cô tự nghĩ lại xem.”

Đồ Nam lục lại toàn bộ kí ức, liên quan đến màu thạch thanh thì rất dễ tìm, chẳng mấy chốc đã nhớ ra, “Chẳng lẽ là hôm tôi uống say?”

Anh gạt đầu, “Trả lời đúng rồi đấy.”

“...”, đúng, ngày hôm ấy cô vẽ một nét trên tay anh, còn nói màu thạch thanh này là anh nữa.

Đột nhiên Thạch Thanh Lâm nói: “Tặng cô đấy.”

Đồ Nam nhìn anh, “Tôi lấy một cái đồng hồ nam làm gì?”

“Tùy cô xử lý.”, anh cười đáp. Vốn dĩ là chọn nhầm, lúc về cũng quên tháo xuống, sau này chắc cũng không đeo nữa.

Anh nói xong thì đứng dậy, đi vào phòng.

Thật sự Đồ Nam không sao hiểu nổi ý anh, cô cúi đầu nhìn chiếc đồng hồ, rất nặng, vừa nhìn đã biết là đồng hồ đắt tiền, vậy mà lại tùy cô xử lý.

Cô lại nhìn lên màn hình, cảnh phim mãnh liệt kia vẫn chưa hết, cũng may là anh đi rồi.

Thạch Thanh Lâm vào phòng, định bụng chờ cho cảnh phim kia hết rồi mới lại đi ra.

Việc này cũng là vì quan tâm đến Đồ Nam, nếu cô xấu hổ, mà anh không ở đó nữa, ít nhiều cô cũng sẽ thoải mái hơn một chút.

Nhưng khi anh quay đầu ngó ra ngoài, thì phát hiện Đồ Nam không ở đó nữa, một giây sau lại trông thấy cô đi từ phòng làm việc của anh ra, trong tay cầm một cây bút, cô nói với về phía anh: “Mượn dùng một lúc nhé.”

“Dùng đi.”, anh thấy cô ngồi xuống ghế, bèn đi đến tủ cạnh giường, khom lưng, lôi ngăn kéo ra.

Bên trong có hộp đựng đồng hồ, để mười chiếc anh thường xuyên đeo. Anh chọn một chiếc, vừa đặt lên cổ tay, nghĩ ngợi một lúc lại đặt vào, đưa chân đóng ngăn kéo.

Bình thường bận bịu công việc, làm gì cũng phải tranh thủ thời gian. Vậy mà hôm nay lại không cần nữa, đã tiếc thời gian ngắn rồi, còn đeo đồng hồ để nhắc nhở mình làm gì.

Anh để tay không đi ra ngoài, lơ đãng liếc thấy chiếc vali để ở góc tường, lúc quay lại, anh nói với Đồ Nam: “Đồ của cô vẫn ở đây này.”, anh ngồi xuống, “Cái vali ấy.”

Đương nhiên Đồ Nam biết, cô ngồi nghiêng, nửa người tựa vào tay vịn sofa, nắm chặt cái bút, chiếc đồng hồ bị đè dưới tay, “Ừm.”

Thạch Thanh Lâm vốn muốn hỏi cô có muốn mang về không, nhưng lại lập tức gạt bỏ suy nghĩ này, anh bảo: “Hôm nào cần thì lại đến lấy, cứ để tạm ở đây đã.”

Đồ Nam không đáp lời, vậy thì lại phải đến lần nữa rồi.

Không nói nữa, tiếp tục xem nốt bộ phim.

Bộ phim rất dài, thế nên lần này Đồ Nam nán lại tận mấy tiếng.

Xem xong, gần như chẳng nhớ gì nữa, Đồ Nam chỉ có chút cảm nhận, có lẽ là xúc động.

Thạch Thanh Lâm bấm nút tắt đầu phát, đứng dậy khỏi sofa, cầm áo khoác lên. Cô nhìn ra rồi, biết anh định tiễn mình về, cô bèn nói trước một bước, “Không cần tiễn tôi đâu, tự tôi về được.”

Anh đi cùng cô ra tận cửa, không nói gì hết.

Lần mò đến tận bây giờ, anh đã biết trong con người Đồ Nam tồn tại một cái tật, ấy là thỉnh thoảng ngang ngược một chút có thể khiến cô nghe theo ý mình, nhưng cũng thỉnh thoảng phải thuận theo ý cô, nếu cố chấp thì sẽ giống như trước kia, cuối cùng người chịu thiệt chẳng có ai khác ngoài anh cả.

Thế nên anh không cương quyết nữa, “Được, đi đường cẩn thận.”

Đồ Nam kéo cửa, bước ra ngoài, như vừa từ nơi bị niêm phong được trở về với trần gian, chính cô còn cảm thấy không thể tin nổi, vậy mà mình lại ở nhà người đàn ông này lâu đến thế.

Ngoảnh đầu lại xem, Thạch Thanh Lâm vẫn đứng ở cửa nhìn cô.

Cô kéo vạt áo khoác, rồi thò tay vào túi áo, lại rút ra, đưa chiếc đồng hồ cho anh, “Cho anh này, tôi không nhận được món đồ đắt giá thế này đâu.”

Thạch Thanh Lâm cảm lấy, ánh mắt bỗng biến đổi hoàn toàn.

Đồ Nam để ý thấy, “Anh nói đấy, tùy tôi xử lý.”

Anh ngược mắt lên, nhìn cô chăm chăm.

“Tôi đi đây.”, Đồ Nam như muốn né tránh khỏi tầm mắt anh, cô duỗi tay, tự đẩy cửa vào.

Cô nhìn cánh cửa đóng kín mấy giây, lại cho tay vào túi áo rồi quay đầu đi xuống lầu.

Bên trong, Thạch Thanh Lâm lại cúi đầu nhìn chiếc đồng hồ.

Chẳng trách trước đó cô lại mượn bút của anh, dây đồng hồ đã được cô dùng bút vẽ lên, chỉ bằng một cây bút dầu đơn giản lại có thể vẽ ra hiệu quả tốt đến vậy, từ nét màu thạch thanh kéo dài ra bên ngoài, trông như mây, lại giống hoa cỏ, rất trừu tượng, nhưng không hề dị hợm, mà lại trở thành món đồ trang sức tốt nhất.

Anh sợ làm nhòe màu nên cầm vào mặt đồng hồ, xoay người dựa lưng vào cửa. Ai nói hai chữ lãng mạn không dính dáng đến cô chứ? Anh giờ chiếc đồng hồ lên trước mặt, híp hai mắt lại, nhoẻn miệng cười, “Phiên bản toàn cầu chỉ có một.”

Sau này lại càng không đeo nữa.

-----oOo-----

Chương 41

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 41

Lúc về nhà, Đồ Nam cũng chọn đi tàu điện ngầm.

Không phải ngày làm việc, trên tàu gần như trống trơn.

Cô không ngồi mà đứng đối diện với cửa, nhìn hình ảnh mình phản chiếu trên đó, rồi ngẫm lại những hành vi lúc trước của mình.

Cũng không biết đã nghĩ thế nào, có lẽ là lấy cảm hứng khi xem phim, vừa nghĩ tới là làm luôn.

Lúc vẽ cũng không nghĩ sẽ vẽ gì cho đẹp, cứ sửa dựa theo nét màu, đầu bút dầu mực đen, lại phải sửa màu thạch thanh, còn phải đảm bảo không được kỳ quặc,

làm thế nào cũng khó. Giống như khi vốn dĩ không định làm gì đó, sau lại đột nhiên dốc tâm dốc sức mà làm, thành ra rất khó xuống tay.

Những nét đầu tiên trông giống cỏ tình nhân, nhưng cô lại sợ như vậy quá nữ tính, mà nét nam tính trong Thạch Thanh Lâm quá mạnh mẽ, không hợp với phong cách ấy, nên đành phải thay đổi phương hướng. Sau vẽ thành cái gì, chính cô còn chẳng biết.

Lúc ra khỏi cửa, thật ra cô không quá muốn đưa cho anh, cảm giác vẽ chẳng ra làm sao, kiểu gì Thạch Thanh Lâm nhìn thấy cũng sẽ trêu cô. Nhưng lúc thật sự đưa cho anh, khoảnh khắc nhìn thấy ánh mắt anh, cô mới biết mình nghĩ sai rồi.

Dường như anh vô cùng bất ngờ.

Trước giờ Đồ Nam chưa từng nhìn thấy ánh mắt đó của anh, hai mắt lấp lánh, ngay cả thần thái cũng đổi khác, cô không chống đỡ nổi, phải vội vàng đẩy cửa bỏ đi.

Cô kéo cao cổ áo, che kín cổ, trong lòng thầm nhieéc mình quá mềm lòng với anh, hai mắt nhìn chăm chăm lên cửa tàu điện ngầm, càng nhìn càng chộn rộn. Lỗi tại chính cái nơi này, mới khiến cô mềm lòng với anh như vậy.

Có lẽ vì để ý thấy ánh mắt cô, nên ông chú trung niên ngồi trên ghế nhìn cô bằng vẻ mặt rất kỳ cục.

Cô đành phải ngoảnh đi, không nhìn nữa.

Về đến nhà, vừa đứng giữa trưa.

Đồ Nam đi tắm, thay quần áo, chuẩn bị nấu bữa trưa, nhưng còn chưa vào đến bếp thì lại nghe thấy chuông báo có tin nhắn Wechat.

Cô quay đầu, tìm điện thoại trên sofa, mở ra xem, vậy mà lại là một bức hình.

Do Thạch Thanh Lâm gửi đến.

Chiếc đồng hồ được anh đặt vào hộp, chụp ảnh rồi gửi qua luôn, ngay cả hai ngón tay cầm hộp của anh cũng lọt vào ống kính.

Trong hộp đặt đệm kê bọc nhung trắng, cho dù dây đồng hồ có bị vẽ chẳng chịt, thì trông vẫn có vẻ rất cao cấp.

Không có một chữ dư thừa, chỉ một bức ảnh, hình như anh đặc biệt chụp để gửi cho cô xem.

Đồ Nam nhìn tấm hình rất lâu, tấm hình vừa xuất hiện, cuộc hội thoại giữa họ đột nhiên đổi hướng, có cảm giác như mang theo hơi thở của cuộc sống sinh hoạt thường ngày.

Cô suy tư mãi, vẫn không nghĩ ra nên trả lời thế nào, cũng may anh lại gửi đến một câu.

Thạch Thanh Lâm: *Về đến nhà rồi à?*

Đồ Nam: *Ừm.*

Thạch Thanh Lâm: *Ok.*

Thạch Thanh Lâm: *Lần sau về đến nhà nhớ nói với tôi một tiếng.*

Thạch Thanh Lâm: *Không cần trả lời đâu, nghỉ ngơi đi.*

Rất tốt, cả cuộc hội thoại đều là một mình anh nói.

Đồ Nam nắm chặt chiếc điện thoại, nhìn chăm chăm vào avatar của anh.

Ở tầng sâu nhất của màu thạch thanh là một lớp lam thẫm ngả đen, kiểu màu này rất thâm trầm, lạnh lẽo, nhưng giờ ngấm kĩ lại nhìn ra chút ấm áp.

Tên tài khoản là Thạch Thanh Lâm, anh chỉ coi Wechat là một công cụ để liên lạc, dùng nhiều trong công việc, thế nên vẫn luôn giữ tên gốc, cô cũng thế.

Nhìn một lúc, Đồ Nam chạm tay vào ảnh avatar của anh, tìm chỗ ghi chú, đổi tên khác cho anh: *Thạch Thanh.*

Đổi xong lại có chút đắn đo, vì xem ra hơi thân thiết quá, nhưng cũng chỉ cảm thấy vậy trong chốc lát mà thôi, dù sao thì cũng chẳng có ai biết.

Cô đặt điện thoại xuống, cần làm gì thì làm này.

Có lẽ do đã nghỉ ngơi quá lâu ở chỗ Thạch Thanh Lâm rồi, nên Đồ Nam không còn cảm thấy mệt mỏi nữa.

Một ngày làm việc mới đến, tinh thần vô cùng soảng khoái.

Cô lấy ra một cái áo khoác len mỏng, ra khỏi nhà, xuống lầu, đến công ty.

Vừa ra khỏi khu nhà đã nghe thấy tiếng còi ô tô, Phương Nguyễn thò đầu ra khỏi xe của anh chàng, vẫy tay với cô, “Lên xe.”

Đồ Nam kéo cửa ngồi vào xe, “Làm gì đây?”

“Còn làm gì nữa, tiện đường đưa cô đi làm thôi.”, Phương Nguyễn nổ máy đánh xe ra đường.

Con xe này của anh chàng quá cũ, bình thường chẳng đi bao giờ, hôm nay anh chàng lại chủ động lái xe đến đưa cô đi làm? Đồ Nam nghi ngờ, “Tốt bụng thế cơ?”

“Tiện đường mà.”, Phương Nguyễn bật nhạc lên, vừa ngân nga theo vừa liếc nhìn cô.

Thật ra là Thạch Thanh Lâm bảo anh chàng đến, nói rằng đã chọn cho Đồ Nam giận nên nhờ anh chàng đến thăm dò tình hình, còn cụ thể thế nào thì không nói. Có điều, nhìn dáng vẻ Đồ Nam thế này, hình như chuyện cũng không nghiêm trọng lắm.

Anh chàng cũng không nghĩ nhiều, còn cho rằng hai người họ chỉ có chút mâu thuẫn trong công việc mà thôi.

Đồ Nam lắng nghe điệu nhạc trong xe, phong cách cổ đại, giọng hát nghe rất quen tai.

Phương Nguyễn hơi liếc sang nhìn cô, phát hiện cô đang nhìn chăm chăm vào hệ thống âm thanh, bèn lập tức tắt đi.

“Anh quên mất.”, anh chàng cười khì, “Không nhớ ra là cô không thích Tiểu Y.”

Chẳng trách lại cảm thấy quen đến thế, thì ra là Hình Giai hát.

Đồ Nam cũng chẳng để bụng, bài hát là bài hát, người là người, cô nói: “Anh muốn nghe thì cứ nghe đi, em không quan tâm.”

“Không nghe nữa.”, Phương Nguyễn cảm vô lăng bằng cả hai tay, tập trung lái xe, đột nhiên lại nghĩ ra một chuyện, “À phải rồi, nhắc mới nhớ, Tiểu Y chia tay bạn trai rồi đấy, cô biết chưa?”

Đồ Nam ngoảnh đầu sang nhìn anh chàng.

“Thật đấy.”, Phương Nguyễn tưởng cô không tin, “Chuyện từ cuối tuần vừa rồi, hôm đấy anh thấy cô ấy khóc suốt cả buổi livestream, tội nghiệp, không biết là bị thằng khốn nạn nào làm cho đau lòng như thế...”

Đồ Nam không nói gì, tin tức này đến có chút đột ngột, tuy nhiên hai người đó muốn ly muốn hợp ra sao, chẳng liên quan gì đến cô cả.

Chỉ có điều, đột nhiên lại cảm thấy, dịp cuối tuần vừa rồi đặc sắc thật.

Đường không quá đông, chẳng mấy chốc đã đến trước cửa công ty.

Lúc Đồ Nam xuống xe, Phương Nguyễn ngó nghiêng vào trong tòa nhà một lát, không thấy bóng dáng An Bội đâu mới vẫy tay tạm biệt cô.

Cô vào công ty, lúc bắt thang máy đi lên có để ý nhìn đồng hồ, vẫn sớm, chắc Thạch Thanh Lâm chưa đến.

Thạch Thanh Lâm không có mặt ở công ty, hôm nay anh phải đi công tác.

Cũng không phải là quá xa, Kiếm Phi Thiên tham gia triển lãm ở thành phố bên cạnh, ban tổ chức muốn nhà sản xuất có thể đến, không từ chối được.

Hôm qua đã chốt lịch, lúc ấy anh nhắn tin cho Đồ Nam, chụp ảnh chiếc đồng hồ gửi cho cô, nói mấy câu vắn vơ chứ không nhắc một chữ nào đến công việc cả.

Anh lấy mấy bộ quần áo cho vào túi, ra đến cửa liền đặt túi lên kệ tủ đựng đồ, cúi đầu, gỡ miếng cao dán trên tay xuống.

Phải ra ngoài làm việc, không thể cứ thế này mà đi được, trước khi ra cửa, anh đành gỡ hết xuống.

Vừa gõ xong thì điện thoại báo có tin nhắn.

Anh giơ tay lên, một tay khác lôi điện thoại ra, là tin nhắn do Phương Nguyễn gửi đến: *Anh Thạch, vấn đề không đáng ngại, trông Đồ Nam không giống như đang giận đâu.*

Có vẻ là một tin tốt.

Thật ra, kể từ lúc cô đưa chiếc đồng hồ cho anh, là anh đã có cảm giác rằng mối quan hệ giữa họ đã dịu lại rồi.

Hồi âm bằng một câu cảm ơn, anh gom hết chỗ cao dán vừa gỡ xuống vào một chỗ, cũng không vứt, mà chỉ để đó.

Điện thoại đồ chuông dồn dập, là An Bội gọi.

“Anh ra khỏi nhà chưa đấy? Có cần phải mang cái gì theo không? Để tôi đem qua cho anh.”

Thạch Thanh Lâm đáp: “Không cần mang gì cả, cô không cần sang đâu.”

“Ừm, vậy anh lên đường thuận lợi nhé.”

Cuộc gọi kết thúc.

Thạch Thanh Lâm không vội đi, lại giơ điện thoại lên.

Mở Wechat, mở khung thoại của anh và Đồ Nam.

Tên của cô trong danh bạ của anh không còn là Đồ Nam nữa, mà chỉ còn một chữ “Nam”, anh đã đổi từ lâu rồi, còn cài đặt đặc biệt để không bị lỡ mất tin nhắn của cô.

Anh cúi đầu gõ tin nhắn, rồi gửi đi.

Thoát ra, loáng thoáng liếc thấy gương mặt mình phản chiếu trên màn hình, anh bèn soi lại, rồi xoa xoa cằm.

Hôm qua ngủ không ngon giấc, sau khi Đồ Nam về, anh làm được không ít việc, gửi tin nhắn cho cô xong lại tiếp tục làm việc, rất hăng say, nhưng đến đêm lại không ngủ được mấy, chần gối giường nệm được cô dùng qua, làm sao mà anh ngủ nổi.

Lần đầu tiên đưa cô về nhà cũng đâu có bị như thế này.

Quả nhiên là do tâm lý thay đổi.

Anh bật cười tự giễu, rồi xách túi, mở cửa đi ra ngoài, lại cúi đầu gửi tin nhắn, gửi xong thì cầm điện thoại trong tay, đợi cô trả lời.

Tác phong của Đồ Nam vẫn luôn rất nhanh nhẹn, mới đó mà cô đã bắt đầu ngồi trong phòng vẽ bích họa rồi.

Phòng vẽ quá yên tĩnh, thế nên một tiếng chuông báo tin nhắn vang lên rất rõ ràng.

Người đầu tiên cô nghĩ đến là Thạch Thanh Lâm, ngoài anh ra, gần như chẳng có mấy ai động đến Wechat của cô cả.

Cô đặt bút vẽ xuống, lau tay, lấy điện thoại ra.

Quả nhiên là anh.

Thạch Thanh: *Trên bàn làm việc của tôi có một tập tài liệu, có thể giúp tôi mang đến đây được không?*

Đồ Nam cảm thấy rất kỳ quặc, hình như đây là công việc của An Bội cơ mà?

Không đợi cô trả lời, lại một tin nhắn nữa đến.

Thạch Thanh: *Tôi đang vội đi công tác, cần dùng gấp.*

Thạch Thanh: *Đương nhiên, nếu cô vẫn còn đang giận tôi, thì cứ coi như tôi chưa nói gì.*

Anh phải đi công tác ư?

Vậy thì tạm thời không gặp nhau nữa rồi.

Đồ Nam đứng dậy, hành động đi trước ý thức, đứng dậy rồi mới phát giác ra là mình định đi thật.

Nhưng vẫn đắn đo mất vài giây, là vì cảm thấy câu cuối cùng của anh rất gian xảo.

Cũng chỉ trong vài giây, cô ra quyết định, cầm áo khoác theo rồi đi ra khỏi cửa, vừa đi vừa gõ tin nhắn: *Anh đang ở đâu?*

Anh gửi định vị qua.

Thạch Thanh: *Không cần vội, tôi đợi cô.*

Vừa rồi không phải anh nói là đang cần dùng gấp hay sao?

Đồ Nam đi sang phòng bên cạnh lấy tài liệu, lúc xuống lầu còn thầm nghĩ, con người này đúng là nói chuyện câu trước đá câu sau.

Vốn dĩ tưởng rằng chỗ anh chờ ở rất xa, không ngờ lại chẳng xa chút nào.

Cô bắt xe, mười phút đã đến nơi.

Vừa xuống xe đã nhìn thấy một tiệm Haagen-Dazs, tọa lạc tại một khu tấp nập của thành phố.

Cô bước đến, đẩy cửa đi vào tiệm, liếc mắt một cái đã trông thấy Thạch Thanh Lâm.

Dưới chân anh đặt một chiếc túi du lịch, anh đứng cạnh quầy lễ tân, trên người mặc chiếc áo khoác dáng ngắn hai hàng cúc, một tay cầm điện thoại, một tay

đút vào túi áo, vốn dĩ còn đang cúi đầu, nhưng Đồ Nam vừa bước vào, hai mắt anh lập tức rời khỏi màn hình điện thoại, nhìn về phía cô.

Đồ Nam đi tới, đưa tập tài liệu cho anh, “Sao lại hẹn gặp ở đây?”

Anh nói: “Sợ cô khó tìm.”

Câu này nửa thật nửa giả, anh muốn gặp cô một lát trước khi đi, nhưng nếu gọi cô ra, lại không nỡ để cô phải đi quá xa, thế nên đành đi thêm một đoạn, vừa hay có thể gặp cô ở nửa đường.

Ngay lúc đầu vốn chẳng định gặp ở đây, nhưng đúng lúc đi ngang qua, nghĩ đến câu quảng cáo mập mờ của hãng Haagen-Dazs[1], anh liền ghé vào.

[1] Câu slogan của hãng: If you love her, take her to Haagen-Dazs

Anh ngoảnh đầu sang, chỉ vào quầy, “Muốn ăn không?”

Đồ Nam nhìn lướt qua tủ quầy sặc sỡ sắc màu, “Không muốn.”

Đáp án nằm trong dự liệu, Thạch Thanh Lâm đứng thẳng dậy, anh vô cùng mong Đồ Nam sẽ có dáng vẻ háo hức muốn có cái này muốn ăn cái kia muốn mua cái nọ của các cô gái khác, vậy thì anh cũng đỡ lo, nhưng nếu thật sự là dáng vẻ đó, có lẽ anh sẽ chẳng động lòng.

Cô chẳng cần gì cả, có lúc bận còn chẳng cần anh giúp, nhưng anh lại cứ thích cái kiểu đó của cô.

Chốc chốc Đồ Nam lại liếc nhìn anh, có lẽ người nhân viên đoán hai người không định order gì nên cứ nhìn họ chằm chằm, thỉnh thoảng có vài vị khách bước vào cũng đưa mắt nhìn họ, cô xoay người lại bảo: “Thôi đi ra đi.”

Thạch Thanh Lâm xách túi lên, cầm tập tài liệu cô mang đến cho, theo sau cô đi ra ngoài.

Ngay ven đường có một chiếc xe đang đỗ, vừa thấy anh ra, người trong xe liền ngó ra phía anh.

Đồ Nam nhìn chiếc xe, rồi quay đầu lại hỏi: “Đến đón anh à?”

“Ừm.”, Thạch Thanh Lâm nói với người kia, “Lên ngay đây.”

Đối phương gật đầu, vẫn nhìn về phía họ.

Gần đến giờ phải xuất phát rồi, người do phía bên kia cử đến để đón anh vốn định tới tận khu nhà anh, vừa rồi trong lúc đợi cô, anh mới đổi địa điểm sang đây, còn phải chờ thêm một lát nữa.

Đồ Nam lại nhìn anh, “Đi mấy hôm?”

“Hai hôm.”, Thạch Thanh Lâm vốn định nhân thể nói rằng không đi xa, nhưng lại cố ý nén lại, không nói ra nữa.

Đồ Nam cũng không hỏi, còn tưởng là một nơi rất xa, cô lại nhìn ra xe, “VẬY anh lên đường thuận lợi nhé.”

Câu này quá khách sáo, Thạch Thanh Lâm nhìn cô chăm chú, sau đó tiến một bước về phía cô, vừa hay chặn lại tầm nhìn của người trong xe, anh cúi đầu hỏi: “Hết giận hờn chưa?”

Đồ Nam nhìn sang hai bên, trên đường tấp nập người qua người lại, ai nấy đều hỏi hả vội vã, chẳng ai chú ý đến họ, có thể cô mới nhìn anh.

Quả nhiên là rất gian xảo, hỏi câu này vào lúc này, đã vậy thì cô cứ không mở miệng đấy.

“Cho cô một lời khuyên.”, bỗng nhiên anh nói: “Đừng dễ dàng tha thứ cho đàn ông, bởi vì đàn ông là loài sinh vật được đấng chân lân đấng đầu.”

“...”, cô đảo mắt tròn một vòng, rốt cuộc tên này nói gì vậy? Tự mình nói mình ư?

Thạch Thanh Lâm bật cười, cô chịu đến đây, là anh biết cô đã tha thứ cho mình rồi.

“Tôi phải đi đây, gửi tin nhắn cho cô sau.”, anh xách túi, vài bước đã đến cạnh xe, kéo cửa rồi ngồi vào.

Dứt khoát như vậy, nếu không bởi câu nói trước đó, Đồ Nam còn hoài nghi rằng mình chủ động đến tiền anh, còn anh thì hờ hững chẳng quan tâm.

Xe vẫn chưa chạy, điện thoại trong tay báo có tin nhắn.

Cô cúi đầu, nhìn thấy một câu.

Thạch Thanh: *Cô thích cậu ta ở điểm gì?*

Thạch Thanh: *Ý tôi là bạn trai cũ của cô.*

Quả nhiên là được đấng chân lân đấng đầu, vừa khỏi vết thương đã quên đau, đang yên lành lại nhắc đến chuyện này.

Đồ Nam ngược mắt nhìn sang, Thạch Thanh Lâm ngồi ở ghế sau, cách tấm kính màu trà, chỉ để lộ nửa sườn mặt, anh không nhìn cô.

Cô cúi đầu gõ chữ: *Không biết.*

Cô chưa từng suy nghĩ về chuyện này, giờ cũng rất muốn tự hỏi mình, khi ấy rốt cuộc thích Tiêu Quân ở điểm gì.

Thạch Thanh: *Vậy cô đã quét dọn sạch sẽ chưa?*

Đồ Nam: *Gì cơ?*

Thạch Thanh: *Có một phép so sánh thế này, trái tim con người cũng giống như một căn nhà.*

Thạch Thanh: *Từng có người ở trước đó rồi, phải quét dọn sạch sẽ thì mới đón được khách trọ mới.*

Cô đã từng nghe cách ví von này rồi, không có gì xa lạ cả.

Đồ Nam: *Khách trọ gì cơ?*

Cô chỉ trả lời nường theo câu hỏi của anh, gỡ câu này rất thuận tay. Cũng kỳ lạ, gỡ xong cô liền ngẩng đầu nhìn sang bên kia.

Đúng lúc xe nổ máy, Thạch Thanh Lâm ngoảnh đầu sang, nhìn cô qua lớp cửa kính.

Ánh nhìn đó lướt qua quá nhanh, cô chưa kịp nhìn kĩ thì anh đã rời khỏi tầm mắt của cô rồi.

Điện thoại lại rung lên, cô cúi đầu.

Thạch Thanh: *Vậy phải xem cô muốn dạng khách trọ như thế nào.*

-----oOo-----

Chương 42

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 42

Đồ Nam đổi điện thoại từ tay trái sang tay phải, mắt nhìn đắm đắm vào tin nhắn Wechat, đọc đi đọc lại câu kia hai lần nữa.

Không khó để hiểu được câu này, biến đổi đi một chút, sẽ là: *Vậy phải xem cô thích người như thế nào.*

Cô thích kiểu như thế nào, trước giờ chưa từng nghĩ tới.

Vốn dĩ cô là người nói ít làm nhiều. Trước kia, khi chưa chính thức hẹn hò với Tiêu Quân, cô cũng chưa từng nghĩ đến, sau này quyết định ở cạnh anh ta, thì cảm thấy kiểu mình thích chính là như anh ta.

Còn hiện tại, cô ngẫm nghĩ, trong đầu bỗng hiện ra một hình ảnh.

Chính là vào hôm đứng bên ngoài phòng tập múa, cô được người đàn ông công trên lưng.

Hai tay cô vịn vào vai anh, anh ôm cô, nâng cả người cô lên, rồi ngửa mặt nhìn cô.

Đột nhiên, nhịp tim bỗng trở nên dồn dập.

...

Bên cạnh có người đi ngang qua, không cẩn thận va vào vai cô.

Đồ Nam hoàn hồn, người kia xin lỗi mà cô còn chẳng để ý thấy, giờ một tay lên ấn khế vào ngực.

Cô vẫn luôn không nghĩ quá nhiều về kiểu câu hỏi như thế này, nhưng khi thông suốt rồi thì cũng hiểu một cách rõ ràng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Với Thạch Thanh Lâm... e là cô có cảm giác rồi.

Trên đường chợt nổi gió, cô đứng giữa làn gió, để cái se se lạnh khiến mình tỉnh táo lại.

Thật ra từ lâu đã mơ hồ có cảm giác rồi, nhưng cô không quá chú ý, mãi tới tận bây giờ, khi bị anh đào ra.

Với anh, vậy mà cô lại có cảm xúc khác ngoài công việc.

Cúi đầu nhìn điện thoại, màn hình đã tắt từ lâu, Đồ Nam chạm vào cho sáng trở lại, từ lúc anh gửi tin nhắn ấy đến giờ đã quá nửa tiếng rồi.

Trong suốt khoảng thời gian dài dằng dặc ấy, cô vẫn đứng đây, phơ gió, trầm tư, thần thờ.

Cô lấy lại tinh thần, cất điện thoại vào túi áo.

Mặc kệ tin nhắn ấy, không trả lời nữa.

Hôm ấy, hiệu suất công việc của Đồ Nam cực kỳ cao.

Cô không giống với những người khác, lúc trong đầu đang lẫn lộn chuyện gì là không còn tâm trạng làm việc. Trạng thái của cô lại rất kỳ lạ, càng đang bận tâm chuyện gì, lúc làm việc lại càng tập trung.

Trong phòng vẽ, Đồ Nam đuổi người một cái, nhìn ra ngoài khung cửa sổ sát đất, trời đã sẩm tối rồi.

Cô thu dọn từng món dụng cụ, cây bút lông trong tay hơi bị tê ngò, cô dùng ngón tay chậm chậm miết lại, tận gần một phút liền.

Sau đó mặc áo khoác, tắt đèn, ra khỏi cửa.

Đáng lẽ khi về sẽ giống mọi khi, tự nấu cơm, ăn cơm. Nhưng hôm nay cô không có tâm trạng vào bếp, lần đầu tiên chủ động nghĩ đến chuyện ăn ở ngoài.

Nhất thời chẳng nghĩ ra được chỗ nên đi, cô liền đến quán nhỏ lần trước dẫn Thạch Thanh Lâm tới ăn.

Có lẽ do cô đến muộn, giống lần trước, nên trong quán không còn mấy khách. Cô ngồi xuống cái bàn từng ngồi, gọi mấy món lần trước từng gọi cho Thạch

Thanh Lâm.

Ông chủ rất chu đáo, lúc mang màn thầu ra cho cô còn nhắc một câu, có lẽ cô gọi hơi nhiều món rồi.

Cô nghĩ cũng phải, khẩu phần của cô sao bằng được một người đàn ông, đúng là gọi hơi nhiều, vì thế phải gọi rút đi.

Cuối cùng chỉ còn một phần màn thầu, một bát canh.

Lúc ăn đột nhiên lại cảm thấy kỳ quặc, quán ăn nhỏ này cách công ty một lộ trình dài bốn mươi phút, ngồi tàu điện ngầm cũng phải mất một tiếng, quãng đường xa như vậy, mà cô vẫn có tâm trạng chạy đến tận đây.

Càng nghĩ càng thấy không bình thường, ăn xong còn có cảm giác nghèn nghẹn, phải nuốt ngực mãi một lúc.

Ông chủ tưởng cô bị nghẹn thật, lại tặng cho cô một bát canh.

Cô cảm ơn, thanh toán rồi ra về.

Trên đường quay về, Đồ Nam rút một tay vào túi áo lần sờ cái điện thoại.

Từ sau câu ấy, Đồ Nam không hề hồi âm, Thạch Thanh Lâm cũng không gửi tin nhắn đến nữa.

Cô bất giác đi được một quãng rất xa, nhìn đường chăm chú, nghiêng ngẫm vàng trắng chẳng mấy sáng trên bầu trời đêm nay. Ánh trăng rơi xuống mặt đất bàng bạc lấp lánh, chẳng trách lại có câu ví màu trắng như nước.

Bên đường có một đám thanh niên đi qua, cười cười nói nói, còn có anh chàng cổ tình ngoái lại huýt sáo với cô. Vốn dĩ cô không nhìn đến, nhưng chợt nghe thấy một trong số họ buông một câu chửi tục, mới đưa mắt liếc sang.

Thì ra có một gã say xỉn đang nôn mửa ở ven đường, suýt chút nữa nôn trúng họ, cả đám cảm rờn rợn rồi bỏ đi.

Đồ Nam vốn chẳng chú ý nhiều, cũng đã đi lướt qua rồi, nhưng đột nhiên lại có cảm giác người kia rất quen, bèn ngoảnh đầu lại nhìn thử, mà đối phương cũng đang nhìn cô.

“Đồ Nam?”, dường như anh ta không dám chắc chắn, nhìn vài lần rồi mới lên tiếng.

Đồ Nam nhìn anh ta một lượt từ trên xuống dưới, “Anh làm gì mà thành ra cái dạng này thế?”

Anh ta không trả lời, chỉ ngồi xồm xuống.

Lúc này Đồ Nam mới nhìn rõ anh ta.

Được một lúc, cô mới nhớ ra chuyện Phương Nguyễn từng nói, anh ta chia tay rồi.

Có điều, say thành ra cái dạng này, hình như không khớp với chuyện Phương Nguyễn nói, đâu giống như anh ta đá Hình Giai, mà là bị Hình Giai đá thì đúng hơn.

“Tiêu Quân.”, Đồ Nam gọi tên anh ta, vốn định nói, “Anh cũng có ngày hôm nay.”, nhưng đột nhiên lương tâm thức tỉnh, lại không định giậu đổ bìm leo, bèn nuốt lời muốn nói về.

Bỗng nhiên Tiêu Quân đứng phắt dậy, có vẻ định đi, một chân bước ra, lại giẫm trúng mép vỉa hè, cả người đổ về phía trước, đầu gối quỳ đập xuống, ngã vật ra đất.

Cú ngã này có đau hay không thì không biết, nhưng chắc chắn là rất xấu hổ, bởi Đồ Nam đang đứng trước mặt anh ta, như thế này chẳng khác gì đang quỳ gối trước cô.

Anh ta muốn đứng dậy, hai tay chống xuống đất, lưng khễ gồng dậy, nhưng vẫn không thể đứng lên nổi.

Đồ Nam nhìn đến lúc này thì không thể nhìn thêm được nữa, “Anh ở chỗ nào?”

Tiêu Quân chống tay xuống đất, miễn cưỡng ngóc đầu dậy, “Chẳng lẽ cô...định đưa tôi về?”

“Anh yên tâm.”, Đồ Nam nói: “Tiền gọi xe cho anh, tôi vẫn trả được.”

Xung quanh đây không thấy chỗ nào có thể uống rượu, cô cũng không biết anh ta uống ở đâu mà say mềm như vậy, và cũng chẳng muốn biết, đung mắt thế này coi như cô đen đủi.

“Tôi chia tay rồi.”, không ngờ, đột nhiên Tiêu Quân lại lên tiếng: “Chuyện từ hai hôm trước...”

Hình như vẫn chưa quá say, ít ra nói năng vẫn khá rành mạch.

Đồ Nam im lặng nghe.

Thì ra chuyện này không phải chỉ mới xảy ra lần đầu.

Trước kia, khi Tiêu Quân chưa ở cạnh Hình Giai, nhìn thế nào cũng thấy tốt, đến khi thật sự ở bên nhau rồi, mới phát hiện ra con người cô ta không giống trong tưởng tượng của anh ta, nói dễ nghe là không có cảm giác an toàn, mà nói khó nghe là quá đa nghi. Bắt đầu từ khi phát hiện ra tấm ảnh chụp Đồ Nam trong điện thoại anh ta, là hàng loạt vấn đề xảy ra liên tiếp. Mới đầu chỉ là hờn giận vớ vẩn, dù sao thì tình cảm vẫn ổn, nhưng sau này số lần nhiều lên, cứ dùng chuyện chia tay để hù dọa, cảm giác cũng dần thay đổi. Chẳng phải lần đầu họ âm ỉ đòi chia tay, nhưng lần này là lần âm ỉ hóa thật mà thôi.

Chuyện lần trước Tiêu Quân đến tìm Đồ Nam chính là mồi dẫn lửa. Hình Giai chiến tranh lạnh với anh ta tận vài ngày, nêu ra rất nhiều yêu cầu, sau Tiêu Quân

cũng thấy phiền, bèn nói một câu “Thế thì chia tay đi!”, rồi xào xáo đến cơ sự này.

“Lần này, cô ấy muốn tôi bỏ nghề chép bích họa...”, Tiêu Quân nói, ngồi phệt xuống đường, “Cô ấy nói tôi cứ còn ở tỏ thì chẳng có tương lai gì hết...”

Đồ Nam không quá bất ngờ, có lẽ Hình Giai đã ở “giới nghệ thuật” lâu rồi, nên mắt nhìn cũng sẽ đổi khác, nhìn quen hào quang rực rỡ, sao có thể vừa mắt đám đi chép tranh. Cô hỏi: “Anh đồng ý?”

Nhất thời Tiêu Quân không trả lời.

Thật ra anh ta vẫn còn lời chưa nói, Hình Giai rất ghen tỵ với cô, ghen tỵ cô ra khỏi tổ mới có được tương lai sáng sủa, ghen tỵ cô được một người đàn ông có điều kiện tốt theo đuổi. Những điều này, Hình Giai không cần nói rõ ràng thì vẫn có thể nhận ra được, chỉ là không nói ra khỏi miệng được mà thôi, người say, nhưng lòng vẫn tỉnh táo, nói ra lại mất hết thể diện của bản thân.

Cuối cùng, anh ta bảo: “Tôi gọi điện thoại cho thầy Từ rồi.”

Đồ Nam thở dài một hơi, “Anh vẫn định rút thật à, uống công thầy Từ coi anh là học trò nổi nghiệp.”

Trước kia cô theo đuổi mà chẳng được, còn anh ta thì tính là gì đây, vì yêu mà từ bỏ sự nghiệp ư?

“Học trò nổi nghiệp...”, Tiêu Quân cười khẩy một tiếng, còn về việc có rút hay không, anh ta không nhắc đến nữa chứ.

Đồ Nam không có tâm trạng nói chuyện tiếp, rút điện thoại ra gọi xe cho anh ta.

Khu vực này rất dễ gọi xe, chẳng mấy chốc đã có một xe đến.

Cô không đỡ anh ta, chỉ giúp anh ta che tầm mắt của người đi đường, rồi gọi tài xế đến đỡ.

Lúc tài xế đi xuống, Tiêu Quân loạng choạng đứng dậy, Đồ Nam định đi, vừa xoay người thì cánh tay đã bị tóm lấy.

Cô quay đầu lại, nhìn Tiêu Quân, “Anh làm gì đấy?”

Anh ta cúi đầu, không nhìn cô, lại nắm lấy cánh tay cô, dùng lực rất mạnh.

Tài xế không hiểu tình huống ra làm sao, chỉ biết nhìn họ.

Đồ Nam nói: “Giúp với.”

Lúc này tài xế mới vội vàng đỡ lấy anh ta.

Không ngờ Tiêu Quân lại đột ngột làm vậy, có lẽ là hành động phát tác trong khi say, anh ta cứ tóm lấy cô, nhưng lại không nói câu nào, cho tới khi tài xế đỡ anh ta đứng dậy, dìu anh ta đi về phía xe đỗ, anh ta mới chịu buông tay.

Đèn đường rọi chiếu, chiếc xe chìm trong vàng sáng mờ nhạt. Người đã được đưa lên xe, cửa sổ đóng kín, chẳng nhìn rõ gì hết.

Có lẽ cho rằng hai người họ đang xích mích, nên sau khi đưa Tiêu Quân lên xe, tài xế liền ngoảnh sang nhìn Đồ Nam với ánh mắt ôn hòa, “Yên tâm, nhất định tôi sẽ đưa cậu ấy về đến nơi đến chốn.”

Đồ Nam không quan tâm, dùng điện thoại thanh toán tiền, rồi nhìn tài xế lái xe rời đi.

Cô sờ lên cánh tay, cũng may có ống tay áo khoác, bằng không chắc sẽ tím đỏ rồi. Gã say kia dùng lực rất mạnh, điều này khiến cô phải hoài nghi liệu có phải Tiêu Quân hận mình hay không.

Cô cúi đầu nhìn điện thoại, lại mở khung hội thoại với Thạch Thanh Lâm ra.

Trước đó anh hỏi cô, thích Tiêu Quân ở điểm gì.

Vừa rồi đột nhiên nghĩ ra, có lẽ vì hồi đầu Tiêu Quân thể hiện quá tốt trong việc chép bích họa, nên mới lay động được cô. Nhưng có lẽ cũng chỉ là đoán vạy thôi, vì tất cả đã chẳng còn quan trọng nữa,

Đồ Nam bước về phía trước hai bước, lại nhìn tin nhắn anh gửi đến trong Wechat, đột nhiên rất muốn gửi một tin cho anh, chỉ là chẳng nghĩ ra nên nói điều gì.

Dù sao thì cũng không thể nói là “tôi vừa gặp bạn trai cũ của tôi” được.

Cuối cùng về đến tận nhà rồi, mà Đồ Nam cũng không thể gửi đi được tin nhắn nào.

Trước khi ngủ, nằm trên giường, cô vẫn phân vân một hồi, hình như gửi câu nào đi thì cũng có vẻ sẽ để lộ ra điều gì đó, kết quả vẫn vậy, chẳng gửi được một chữ nào.

Cô gửi tin nhắn cho Phương Nguyễn, hỏi anh chàng bình thường liên lạc với An Bội hay nói chuyện gì.

Phương Nguyễn: *Nghĩ gì thì nói nấy thôi.*

Đúng là nói thừa.

Phương Nguyễn: *Cô hỏi cái này làm gì?*

Đồ Nam: *Hỏi bừa thôi.*

Cô giờ mình, áp mặt vào gối. Trạng thái này đáng ghét thật, vì mình không đủ phóng khoáng điềm nhiên.

Sau đó cứ thế ngủ thiếp đi, hôm sau tỉnh dậy là bị âm báo tin nhắn đánh thức.

Đồ Nam hé mắt, lập tức vớ lấy điện thoại rồi mở ra xem.

Thạch Thanh: *Chào buổi sáng.*

Bỗng dưng cô chẳng có lời nào mà đáp cả.

Gã này đúng là quá đáng, quăng lại một câu hỏi, hại cô nghĩ ngợi đủ thứ, thậm chí còn rối rắm nguyên một buổi tối xem nên nhắn gì cho anh, kết quả là hôm sau anh lại coi như không có chuyện gì mà gửi đúng một câu chào buổi sáng.

Đồ Nam đưa mắt nhìn đồng hồ, vẫn rất sớm, còn chưa đến bảy giờ sáng.

Bình thường cô đều dậy vào lúc này.

Đồ Nam: *Chào buổi sáng.*

Vừa mặc áo vừa gửi tin đi.

Gửi xong lại nhìn điện thoại, cảm giác anh sẽ gửi tiếp câu nữa, còn chưa kịp nghĩ đã gõ một câu.

Đồ Nam: *À này...*

Giữa chừng khựng lại hai giây, rồi tiếp tục...

Đồ Nam: *Tôi quét dọn sạch sẽ rồi.*

Ma xui quỷ khiến gửi xong câu đó, cô bật chế độ im lặng, để điện thoại xuống, không nhìn thêm nữa, mà đi thẳng vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt.

Trái tim cũng giống như một căn nhà, cô đã quét dọn sạch sẽ rồi.

Đột ngột gửi câu đó cho anh, chỉ sợ anh không hiểu được rằng cô đang trả lời câu anh nói hôm trước, lại sợ anh hiểu được, rồi sẽ nhìn ra điều gì đó.

Đồ Nam mở vòi nước, vỗ vỗ mặt, nhìn vào gương, cũng may gương mặt không để lộ biểu cảm gì.

Làm vệ sinh xong xuôi, đi ra ngoài, cô mới cầm điện thoại lên xem.

Tin nhắn của anh đã gửi sang được một lúc rồi.

Thạch Thanh: *Rất tốt.*

Đồ Nam nhìn chằm chằm hai chữ này, tưởng tượng ra biểu cảm của anh, chẳng hiểu sao lại có cảm giác, hình như giọng điệu của anh mang theo cả sự khen ngợi.

Thạch Thanh Lâm ngồi trong nhà hàng, một tay cầm điện thoại, một tay cầm miếng bánh mì nướng.

Hôm qua anh vẫn luôn đợi Đồ Nam hồi âm, sau đó lại bận bịu suốt, tới khi không còn bận nữa, về khách sạn, muốn gửi cho cô một tin nhắn nhưng đã quá muộn, đoán chừng cô cũng đi ngủ rồi nên đành thôi.

Đặt trước báo thức vào sáng sớm, ngồi vào bàn ăn, đoán đã đến giờ cô ngủ dậy, việc đầu tiên là phải gửi tin nhắn chào buổi sáng cho cô.

Anh đặt miếng bánh mì xuống, bung nước lên uống một ngụm, rồi cúi đầu nhìn ba hàng chữ trên màn hình, đặc biệt là hàng cuối.

Nam: *Tôi quét dọn sạch sẽ rồi.*

Cho dù có vẻ chẳng liên quan, nhưng anh vẫn có thể vừa đọc là đã hiểu cô đang nói gì.

Lúc hỏi ra mấy câu đó, anh cũng có chút do dự, chỉ sợ cô sẽ lại bực mình, nhưng nếu không hỏi, anh cũng không chịu được.

Không ngờ cô lại thật sự trả lời, mà đến tận giờ này mới nhắn, không phải là cân nhắc cả một đêm đấy chứ?

Thạch Thanh Lâm bị suy nghĩ này của mình làm cho phì cười, nắm một tay lại để bên miệng, một tay khác thoăn thoắt gõ chữ.

Rất tốt.

Nếu như cô ở ngay bên cạnh, anh hận không thể vừa xoa đầu cô vừa nói câu này.

Cũng không biết cô đọc được rồi sẽ có cảm giác gì, chỉ biết là cô không trả lời nữa.

Lần này, phải đến gần hai ngày Đồ Nam không trả lời tin nhắn của anh.

Cứ nhìn thấy Wechat là lại không kiềm chế được mà nghĩ ngợi lung tung, nên cô dứt khoát không xem nữa.

Trong phòng vẽ, công việc lại tiến triển thêm một bước nữa.

Đồ Nam vừa vẽ vừa xem cốt truyện.

Những phần khác đã được vẽ kha khá rồi, cuối cùng cũng đến tình tiết liên quan tới nghệ thuật múa.

Tình tiết này nằm ở phần sau, rồi sẽ tới phần cuối cùng.

Tiến triển nhanh như vậy, hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của cô.

Đồ Nam dừng bút lại, nhưng cũng chỉ trong một giây, cô lại tập trung tinh thần tiếp tục vẽ.

Đột nhiên có tiếng gõ cửa.

Cửa không khóa, cô ngoảnh đầu ra xem người gõ cửa là ai, vốn tưởng là An Bội, nhưng không ngờ lại là Tiết Thành.

“Vất vả rồi, tôi đến xem tiến độ.”, anh ta bước vào, vận âu phục giày da, trông đúng chất người đại diện của bên đầu tư.

“Xem thoải mái.”, Đồ Nam quay đầu về vẽ tiếp.

Tiết Thành nhìn quanh một vòng, những bức bích họa đã xong đều được treo lên, lần lượt theo trình tự, nhìn thoáng qua giống như một chuỗi tranh liên hoàn. Đến lúc này anh ta mới thật sự khâm phục Đồ Nam, trước kia nghe Thạch Thanh Lâm nói chẳng qua cũng chỉ là tai nghe mà thôi, tận mắt chứng kiến mới phát hiện ra, cô có thể dựa trên những con chữ trong cốt truyện mà vẽ nên thành những bức họa này, quả là vô cùng lợi hại.

Anh ta không xem quá kĩ, nhanh chóng chuyển tầm mắt sang nhìn bức vẽ Đồ Nam đang thực hiện, “Nghe nói cô cần một người biết múa?”

Đồ Nam ngừng bút, quay đầu lại nhìn anh ta, “Anh vẫn nhớ à?”, lần trước chỉ nói qua một lần trong buổi họp thường niên, cô còn tưởng anh ta chẳng hề lưu tâm.

“Đương nhiên rồi, dự án cùng đầu tư tiền, tôi cũng phải góp chút sức lực chứ.”, anh ta rút điện thoại trong túi ra, lướt một lượt, rồi đưa qua, “Giới thiệu một người cho cô.”

Đồ Nam cầm lấy xem.

Trong điện thoại là một đoạn clip múa.

Cô mở ra, trên sân khấu rực rỡ ánh đèn, một cô gái trẻ đang múa đơn ở chính giữa.

Tiết Thành nói: “Người này giỏi lắm, điệu múa gì cũng biết, không chỉ biết múa, mà còn biết biên đạo nữa.”

Xem ra là rất được. Đồ Nam không hiểu về múa, chỉ dựa vào cảm giác khi vẽ để phán đoán. Cô xem hết cả đoạn clip, rồi ngẩng đầu hỏi: “Anh tìm được người này ở đâu đấy?”

“Một người bạn.”, anh ta cười đáp.

Không ngờ anh ta lại quen một người bạn biết múa. Cô hỏi: “Vậy làm thế nào tôi mới gặp được người bạn này của anh đây?”

“Cô muốn gặp à?”, Tiết Thành nói: “Dễ thôi, đợi đến lúc đây tôi dẫn cô đi gặp.”

Đồ Nam gật đầu, lấy điện thoại ra, “Gửi đoạn clip này cho tôi đi, tôi muốn xem kĩ hơn.”

Tiết Thành không chút do dự mà gửi cho cô luôn.

Gửi xong thì không còn chuyện gì nữa, anh ta nói vài câu băng quơ rồi ra về.

Đợi anh ta đi khỏi, Đồ Nam mới mở khung Wechat với Thạch Thanh Lâm ra, gửi đoạn clip đó sang.

Đồ Nam: *Có một người biết múa được chọn, cho anh xem thử, rồi quyết định đi.*

Có nội dung công việc, cô gửi đi rất nhanh.

Nhiều nhất là ba giây, đầu bên kia đã trả lời.

Thạch Thanh: *Tự cô quyết định đi.*

Thạch Thanh: *Tôi tin vào phán đoán của cô.*

Nhìn đã biết là không thèm xem clip rồi.

Đúng lúc Đồ Nam đang không biết trả lời gì nữa, anh lại gửi một tấm hình sang.

Thạch Thanh: *Nhìn đi, có muốn giữ một con làm kỉ niệm không?*

Bức hình anh chụp mô hình, không biết bên đó là chỗ nào, chỉ thấy một hàng những bức tượng gỗ nhỏ xinh màu sắc sặc sỡ, thoát nhìn giống với sản phẩm thủ công.

Anh rất ít khi có tâm trạng thanh thoi như thế.

Đồ Nam nhìn đồng tượng, trước giờ cô chưa từng để lộ tính trẻ con, nhưng lường trước Thạch Thanh Lâm lại cố ý trêu mình, cô đành nhìn kĩ lại từng con trong ảnh.

Đồ Nam: *Con màu đen.*

Con màu đen, cảm giác hơi giống anh, đương nhiên chỉ là cảm giác mà thôi, cô cũng không thể nói ra được.

Thạch Thanh Lâm vừa đi vừa xem điện thoại, bước chân thoáng dừng lại.

Anh còn tưởng Đồ Nam sẽ như trước kia mà hờ hững nói một câu không cần, thế nên chỉ nghĩ là thêm một lần hỏi vô ích, không ngờ cô lại đột ngột chọn một con.

Anh lập tức ngoảnh đầu lại, bước vội về chỗ quầy trưng bày.

Vậy mà con màu đen lại bị mua mất rồi.

Anh hỏi người trực quầy xem còn không, đôi phương lắc đầu với vẻ tiếc nuối.

Anh lại hỏi xem là ai mua, người đó liền chỉ về phía cô nữ sinh vừa mới rời đi chưa lâu.

Thạch Thanh Lâm vội đuổi theo.

Cô gái đeo ba lô, đột nhiên bị gọi lại thì có chút bất ngờ, hai mắt nhìn anh chăm chăm.

Thạch Thanh Lâm hỏi cô ấy có thể nhường lại con tượng đen cho mình được không.

“Anh cũng thích con này à?”, cô gái hơi ngạc nhiên, nhìn anh không giống như đang ở độ tuổi thích chơi cái này.

Thạch Thanh Lâm đáp: “Không phải là tôi thích, mà mua về để tặng người khác.”

“Tặng con gái phải không ạ?”

Anh cười, “Phải.”

Anh vừa cười, gương mặt cô gái bỗng đỏ ửng lên, cũng không đành từ chối, cô ấy lập tức đưa con tượng cho anh.

Thạch Thanh Lâm trả dư thêm cho cô gái.

Anh đứng yên ở đó, nhìn món đồ chơi, chẳng có gì đặc biệt cả, vậy mà vẫn khiến Đồ Nam nhìn trúng, thật sự quá bất ngờ.

Vốn dĩ định gửi tin nhắn nói với cô rằng đã mua được rồi, nhưng bên tổ chức lại tới mời anh đi, nên anh chỉ đành cất điện thoại lại.

Tiết Thành lại đến tìm Đồ Nam là chuyện vào buổi chiều.

Thật trùng hợp, Đồ Nam vừa hoàn thành xong bức vẽ đang dở dang, đúng lúc định xử lý phần tiếp theo, nên lập tức theo anh ta ra ngoài.

Tiết Thành lái xe, đưa cô đi qua gần một vòng thành phố.

Cuối cùng cũng đến vùng ngoại ô, một nơi giống với khu nghỉ dưỡng, đi qua cổng là tới một khách sạn vô cùng xa hoa.

“Sao lại đến chỗ này?”, lúc đi vào, Đồ Nam hỏi.

“Chỗ này thích hợp để hẹn gặp mặt.”

Đồ Nam nhìn anh ta, “Là ý gì?”

Tiết Thành nhìn sắc mặt của cô mà phì cười, “Tôi biết rồi, chỉ có Thanh Lâm mới hẹn được cô thôi, người khác thì không được.”

“...”, Đồ Nam nghe giọng điệu của anh ta mà chợt hoài nghi, liệu có phải hôm ấy ở nhà Thạch Thanh Lâm bị anh ta phát hiện rồi hay không, cô ngắt lời, “Thế còn bạn anh đâu?”

“Ồ trong ấy.”

Đồ Nam theo anh ta đi đến quầy lễ tân, anh ta báo tên của mình, lễ tân bảo họ đợi một lát, rồi gọi điện thoại hỏi, một lát sau thì mời họ vào trong, người kia đang đợi họ.

Tiết Thành đi trước, Đồ Nam phát hiện ra hôm nay anh ta ăn mặc rất thoải mái, cả cây đồ thể thao, trông có vẻ như đã lên kế hoạch từ hồi sáng rồi.

Nơi họ đến là một khán đài, cô nhìn về phía trước, trông thấy một cô gái trẻ, trên người mặc bộ đồ thể thao đỏ, đầu đội mũ che nắng, rất cuốn hút, chỉ liếc một cái thôi là đã phải chú ý đến rồi.

Bên dưới là một khoảng sân vận động, có giăng lưới, trông như đang chuẩn bị diễn ra một trận thi đấu.

“Chân Chân.”, Tiết Thành gọi cô ấy.

Cô gái quay đầu lại, nhìn anh ta, lại nhìn sang Đồ Nam.

Đồ Nam vừa nhìn đã nhận ra ngay cô ấy chính là người trong đoạn clip múa kia.

“Giới thiệu một chút.”, Tiết Thành đứng giữa hai người, “Lê Chân Chân, Đồ Nam.”

Cô ấy duỗi tay ra, Đồ Nam liền bắt lấy, đôi bên chào hỏi qua lại.

“Xem đấu bóng không?”, Lê Chân Chân chỉ xuống sân vận động ở dưới.

Đồ Nam liếc xuống, rồi lắc đầu, “Tôi đến để nói chuyện với cô.”

Lê Chân Chân nhìn Tiết Thành, anh ta gật đầu, “Cô ấy chính là họa sĩ mà tôi đã nói đấy.”

Đồ Nam hỏi: “Cô có đảm bảo biên đạo được vũ điệu cổ trang không?”

Lê Chân Chân cười, “Không có vũ điệu nào là tôi không đảm bảo được.”

Đồ Nam bị lời nói của cô ấy làm cho phải nhìn cô ấy thêm lần nữa, mọi đường nét trên gương mặt ấy đều rất đẹp, kiêu đẹp vô cùng nổi bật, có lẽ vì rất tự tin vào bản thân mình, nên trong mắt cô ấy còn loáng thoáng hiện vẻ kiêu kỳ ngạo nghễ.

Có điều, tìm người không phải là cần tìm người tự tin như thế này hay sao?

Đồ Nam gật đầu, “Vậy chúng ta tìm thời gian đến công ty đi.”

“Được, thời gian do cô quyết định.”

Nói xong, Đồ Nam chuẩn bị ra về.

Vừa định mở miệng, dường như Tiết Thành đã nhìn ra ý định của cô, “Sao thế, định về à? Tôi vừa tính gọi Thanh Lâm đến này.”

Đồ Nam khựng lại.

Tiết Thành nói: “Vốn dĩ tôi muốn hẹn Thanh Lâm đi *high* một trận, không ngờ cậu ta lại đi công tác, hôm nay có lẽ là về rồi ấy nhỉ?”

Đúng là hôm nay về, Đồ Nam vẫn cố dè nén để không nghĩ đến chuyện này, cuối cùng vẫn bị anh ta lôi ra.

Cô cô ý nói: “Không rõ nữa.”

Tiết Thành cười, lời điện thoại ra bấm số gọi.

Rất nhanh, chuông chờ vang lên từ đâu bên kia.

Đồ Nam xoay người, gác cánh tay lên mặt quầy, đưa mắt nhìn ra xa. Hôm nay thời tiết ở vùng này không tệ, không biết ở chỗ anh thế nào.

Cô còn chẳng biết anh đang ở đâu.

Đầu bên kia đã bắt máy, chỉ một câu “Alo” ngắn gọn, nhưng Đồ Nam lại nghe thấy rất rõ.

Qua sóng truyền điện thoại mà sao giọng nói lại trầm đến thế?

Tiết Thành đang hỏi xem anh có đến được không.

Có lẽ người trong điện thoại nói không đến, Tiết Thành liền bực bội quở trách anh.

Chưa nói được hai câu, Tiết Thành liền đưa điện thoại ra, “Đồ Nam, cô nói với cậu ta đi.”

Đồ Nam ngoảnh đầu lại nhìn, anh ta dí điện thoại đến trước mặt cô, “Nhanh lên.”

Cô đành nhận lấy, áp điện thoại lên tai.

“Đồ Nam?”, ở đầu bên kia, Thạch Thanh Lâm hỏi: “Cô ở đây à?”

“Ừm.”

Bên kia lặng đi mất hai giây, có tiếng sột sột soạt soạt, không biết là đang làm gì, đột nhiên anh nói: “Đợi tôi, cùng lắm một tiếng nữa là đến nơi.”

-----oOo-----

Chương 43

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 43

Đồ Nam trả điện thoại lại cho Tiết Thành, anh ta chẳng cần hỏi cũng biết kết quả, bèn đề nghị vừa xem thi đấu vừa đợi Thạch Thanh Lâm.

Lê Chân Chân đi trước, tìm một chỗ ngồi, rồi chỉ lên phía trên, “Đằng kia có phục vụ đồ ăn nhẹ, hai người cứ tự nhiên nhé.”

Đồ Nam liếc về phía đó, mấy người nhân viên phục vụ đang đứng cùng với xe đẩy đựng đồ ăn, bên trên bày bánh và trà.

Tiết Thành cũng ngoái lại nhìn, rồi nhỏ giọng nói với cô: “Đây là sản nghiệp của nhà cô ấy.”, anh ta chỉ về phía Lê Chân Chân, “Người có tiền đấy.”

Chẳng trách lại nói bằng giọng đả khách như thế.

Trên khán đài lắp đặt mấy hàng ghế nhựa, phân khu ghế xanh ghế đỏ.

Lê Chân Chân ngồi xuống ghế ở giữa, Tiết Thành ngồi bên cạnh cô ấy.

Đồ Nam cố ý không ngồi cùng chỗ với họ, cô cảm thấy bạn bè người ta nói chuyện thân mật, cô đến là vì công việc, chẳng có gì để tán gẫu với người ta cả.

Cô lấy điện thoại, mở ra xem, không thấy có tin nhắn mới.

Tiết Thành quay đầu lại thì thấy cô đang ngồi ở hàng ghế sau, còn cách hẳn mấy ghế, lại trông thấy cô cầm điện thoại thì nở một nụ cười mờ ám, rồi ngoảnh đầu trở về.

Đồ Nam có cảm giác chút hành động nhỏ ấy đã bị anh ta nhìn thấy rõ mồn một rồi, chỉ đành coi như không biết, đưa mắt xuống sân thi đấu.

Trận đấu tennis, cô không có hứng thú. Nhìn chéch về phía bên phải, Lê Chân Chân lại đang xem một cách chăm chú, thỉnh thoảng Tiết Thành lại nhỏ giọng thảo luận mấy câu với cô ấy. Từ đầu đến cuối, cô ấy đều không ngoảnh đầu lại, dường như đã quên luôn ở đây còn có một người khác.

Đồ Nam cũng không quá để ý, cô cũng không thích gần gũi với người mới quen biết.

Cúi đầu nhìn điện thoại, đã mười phút trôi qua rồi.

Vừa rời trong điện thoại Thạch Thanh Lâm nói cùng lắm là một tiếng sẽ đến nơi. Anh từ đâu đến, gấp gáp như vậy, liệu có đủ thời gian không?

Cô bỏ điện thoại vào túi áo, một lát sau lại lấy ra.

Lần đầu tiên có cảm giác, một tiếng đồng hồ lại dài đến vậy.

...

Cũng may là có một trận đấu, thời gian trôi đi dường như không quá chậm.

Đồ Nam không xem điện thoại nữa, mà thăm soát lại cốt truyện của bách họa, rồi cân nhắc xem tới đây sẽ phối hợp với Lê Chân Chân như thế nào, vừa nãy mới chỉ nói với cô ấy đôi ba câu đã chốt xong, nhưng vẫn chưa nói đến chi tiết cụ thể.

Bất giác, thời gian cũng trôi qua.

Có người ghi điểm, Tiết Thành và Lê Chân Chân đều vỗ tay tán thưởng.

Đồ Nam tranh thủ vào nhà vệ sinh.

Đến khi cô quay về thì có chuông báo tin nhắn Wechat.

Cô ngồi xuống ghế, lấy điện thoại ra xem.

Thạch Thanh: *Tôi đến rồi.*

Cô ngoảnh đầu lại, nhìn về phía lối vào, đúng lúc trận đấu bên dưới đến khúc gay cấn, một tràng reo hò vang lên, cô vô thức liếc xuống xem.

Lại nhìn về phía đằng kia, vừa lúc trông thấy bóng dáng người đàn ông.

Thạch Thanh Lâm đi qua cửa, cổ áo của chiếc áo khoác màu kaki trên người anh được dựng thẳng, vừa đi anh vừa đưa mắt tìm, không lâu sau, tầm mắt đã lia về phía bên này, bước chân cũng chợt trở nên nhanh hơn.

“Thanh Lâm đến rồi.”, Tiết Thành cũng phát hiện ra anh.

Qua khoeo mắt bỗng thấy có người đứng dậy, Đồ Nam đưa mắt sang, là Lê Chân Chân, cô ấy đang nhìn về phía Thạch Thanh Lâm.

Tiết Thành khẽ kéo một cái, cô ấy lại ngồi xuống.

Nhìn thế này có vẻ như cũng quen biết nhỉ? Đồ Nam thầm nghĩ. Quay đầu lại, trước mắt bỗng tối sầm, người đàn ông kia đã ngồi xuống cạnh cô rồi.

Vừa ngồi xuống, anh liền ngả ra sau, tựa lưng vào thành ghế, một chân duỗi thẳng, không hề che giấu vẻ ỷ rũ, ánh mắt đã dán chặt vào cô từ lâu, “Vừa phải gửi túi lại ở chỗ lễ tân, không muộn đấy chứ?”

Đồ Nam nhìn điện thoại, “Anh còn đến sớm tận mấy phút.”

Anh cười, “Sao lại đến đây?”

“Đến để gặp diễn viên múa kia.”

Thạch Thanh Lâm nhìn sang chỗ cạnh Tiết Thành, “Ừm.”

Anh không hỏi thêm gì, đúng như đã nói trước đó, anh hoàn toàn giao phó cho cô.

Đồ Nam trông thấy trên cổ anh còn đeo thẻ tham gia triển lãm, vừa nhìn đã biết là từ trung tâm triển lãm đến thẳng đây, bèn giơ tay ra chỉ. Anh cúi xuống nhìn, rồi lập tức gỡ ra, tiện tay đút vào túi áo.

“Anh có thể đến từ từ mà, không nhất thiết phải vội vàng.”, cô nhỏ giọng nói.

“Sợ cô đợi lâu.”

Câu này đến quá nhanh, Đồ Nam không biết nên trả lời thế nào. Trong tầm mắt, mái tóc của anh được ánh nắng rọi xuống, một quầng sáng nhạt bao quanh, khiến cả người anh như được nhuộm thêm một lớp màu ấm áp.

Bỗng một bàn tay duỗi ra, trong lòng bàn tay là một con mô hình màu đen, Thạch Thanh Lâm đặt nó lên đùi cô, “Cô chọn đấy, bắt buộc phải nhận.”

Thật ra đây chỉ là một món đồ nhỏ, anh không dám chắc Đồ Nam có thực sự muốn hay không, nhưng anh đường đường là một người đàn ông trưởng thành đã phải đi xin một cô nữ sinh nhường lại cho rồi, không muốn cũng phải muốn.

Đồ Nam nhìn anh, cất con mô hình vào túi áo, nhưng vẫn không rút bàn tay đó ra, mà để yên bên trong lặng lẽ vuốt ve nó.

“Sao hôm nay ít nói thế?”, anh hỏi.

“Đâu có.”, không phải là ít nói, chỉ là trước mặt anh đột nhiên lại chẳng biết nên nói gì, mỗi câu mỗi chữ anh nói đều hướng về cô, khiến cô không khổng chế được mà phải nghĩ ngợi lan man.

“Tôi còn tưởng cô không có gì để nói với tôi.”, anh cố ý trêu ghẹo, một tay xoa xoa bụng.

Đồ Nam không đáp lời anh, nhưng lại để ý đến hành động nhỏ này của anh, “Sao thế?”

“Chưa ăn cơm.”, anh cười, có vẻ hơi ngại, “Chạy đi vội quá.”

Thạch Thanh Lâm không đợi xe của ban tổ chức đưa đi, mà tự bắt xe đến đây, bữa cơm vốn đã được đặt xong rồi lại phải hủy, tới giờ đúng là hơi đói thật.

Đồ Nam trầm ngâm giây lát, rồi đứng bật dậy.

“Đi đâu đấy?”, anh hỏi.

“Đi ra đây một lát.”, Đồ Nam thấp giọng nói: “Tôi sẽ quay lại ngay.”

Thạch Thanh Lâm thu hai chân lại, nhường đường cho cô, ánh mắt nhìn theo cô đi lên phía trên, sau đó vừa quay đầu lại thì bắt gặp một đôi mắt đang nhìn mình chăm chú.

“Thanh Lâm.”, Lê Chân Chân gọi anh, “Lâu quá rồi không gặp.”

Thạch Thanh Lâm khẽ gật đầu, “Đã lâu không gặp.”

Tiết Thành nói: “Vừa đến một cái chỉ mãi thì thì thăm thăm với người ta, quãng hai đứa bạn này sang một bên rồi?”

Thạch Thanh Lâm khoác cánh tay lên thành ghế, đưa mắt nhìn xuống trận đấu đang diễn ra bên dưới, “Chắc tại giờ tôi dễ tính quá, nên mới dễ cậu học được cách dùng mỗi câu tôi đến.”

Mỗi là ai, có thể nhận ra rõ ràng.

Tiết Thành cười, anh ta biết tính tình Thạch Thanh Lâm, không phải anh đang giận thật, nhưng nếu đã nói ra rồi, thì nghĩa là ít nhiều cũng có chút không thoải mái.

“Thì cũng phải câu được cậu mới nói chứ, bọn tôi cũng chỉ muốn tụ tập với cậu thôi mà.”, nói xong liền liếc sang Lê Chân Chân.

Từ lúc chào hỏi xong, Lê Chân Chân vẫn cúi đầu, không nói câu nào.

“Thì tụ tập, ít ra địa điểm cũng không tệ.”, ánh mắt Thạch Thanh Lâm vẫn không rời khỏi trận đấu tennis, nhìn dáng vẻ như thể đang rất muốn tập trung

xem, cho dù trận đấu đã gần kết thúc rồi.

Vốn dĩ anh định sẽ tìm cơ hội dẫn Đồ Nam đi chơi, đổi là chỗ này thì cũng không phải là không được.

Tiết Thành mở đề tài, tranh thủ thảo luận với anh về trận đấu, rằng vừa rồi lúc anh chưa đến thì đã có một hiệp thắng thế nào, đặc sắc ra sao...

Chủ đề chuyển hẳn sang môn thể thao, câu nói vừa rồi bị gạt bay đi như không khí. Thạch Thanh Lâm chẳng nói mấy, chỉ nghe Tiết Thành liên thoảng không ngừng, vội vàng chạy đến đây đã mệt rồi, Đồ Nam lại đi mất, anh làm gì có tâm trạng nói chuyện.

Đồ Nam chỉ rời đi chừng năm phút, rất nhanh sau đó đã quay lại.

Tiết Thành thấy cô quay về thì nhanh chóng kết thúc chủ đề, ngoảnh đầu lại tiếp tục xem tennis.

Thạch Thanh Lâm nhìn theo cô suốt cả chặng đường. Cô đi ngang qua chân anh, hai đầu gối khẽ chạm vào nhau, một tay nhét vào trong vạt áo khoác, vừa ngồi xuống liền liếc về phía Tiết Thành, rồi mới nhìn sang anh.

“Cho anh này.”, bàn tay nhét trong vạt áo bỗng rút ra, cầm theo một cái gì đó, khẽ đập vào bụng chân anh.

Thạch Thanh Lâm cúi đầu nhìn, một cái túi giấy, được các ngón tay cô nhón lấy, do cú đụng chạm vừa rồi nên còn đang lúng lẳng.

Giọng cô còn bị đè thấp hơn cả trước đó, thế nên anh cũng nén giọng nhỏ lại theo: “Cái gì đây?”

Đồ Nam duỗi một tay khác ra, mở cái túi giấy, rồi nhặt lấy một miếng bánh ngọt từ bên trong.

Cô nhớ đến chỗ Lê Chân Chân nói lúc mới tới, ban nãy lại nghe anh bảo chưa ăn cơm, bèn nghĩ ngay ra chỗ đó, rồi qua hỏi thử xem có thể mang một ít đi được không.

Nhân viên phục vụ rất chu đáo, còn đi lấy túi giấy cho cô, đáng tiếc là trên xe chỉ có mấy món bánh ngọt, chọn mãi mới được mấy món ít đường, cô bỏ vào túi rồi xách về đây.

Lần đầu tiên làm chuyện này nên hơi chột dạ, vừa rồi cô có chút lo lắng hai người kia sẽ nhìn thấy, cũng may là họ đều không ngoảnh đầu lại.

Thạch Thanh Lâm vẫn ngồi yên, anh nhìn chằm chằm miếng bánh, ánh mắt dần dời lên khuôn mặt Đồ Nam, “Lấy riêng cho tôi à?”

Miếng bánh trong tay Đồ Nam đã được đưa đến trước mặt anh, rõ ràng như thế mà anh còn hỏi, đôi mắt đang nhìn anh không khỏi chớp khẽ một cái, “Ừm.”

Đột nhiên anh cúi thấp đầu, đang lúc cô thấy kỳ lạ thì anh lại ngược lên, trên mặt hiện một nụ cười tươi rói, hai mắt sáng lấp lánh, “Tốt thế cơ?”

Câu hỏi nửa đùa nửa thật, giọng nói trầm thấp quẩn quanh bên tai cô, làm cô cảm thấy bàn tay cầm miếng bánh đang khẽ run lên, cô lại đưa gần với anh hơn, “Nhanh lên.”

Thạch Thanh Lâm không nhận lấy, anh nắm chặt cổ tay cô, rồi cúi đầu, ngặm miếng bánh trong tay cô vào miệng.

Đồ Nam sững sờ, nhìn anh ngẩng mặt lên, mà tay thì vẫn để nguyên tư thế ban nãy.

Anh nhìn cô chăm chú, đáy mắt vừa đen vừa sâu, bàn tay vẫn không hề buông ra.

Bầu không khí bỗng có gì đó đang dần biến đổi.

Cho đến khi một tràng pháo tay vang lên, Thạch Thanh Lâm mới đưa mắt nhìn về phía trước, rồi buông tay ra.

Đồ Nam ngồi thẳng dậy, bắt giắc liếc về phía Tiết Thành, thu chặt bàn tay kia lại.

Tiết Thành quay đầu lại, “Đi thôi Thanh Lâm, xuống làm một trận nào!”

Bên dưới, trận đấu đã kết thúc rồi.

Kiểu thi đấu mang tính chất phô diễn thể này cũng chỉ có mấy người xem, vậy nhưng vẫn đấu một cách hoàn chỉnh.

Thạch Thanh Lâm chậm chậm gấp cái túi trong tay lại, “Vội vàng đến đây đã mệt chết rồi, ai mà muốn chơi tennis với cậu nữa chứ.”

“Thể lực trâu bò như cậu mệt làm sao được, đi nào, chẳng mấy khi có dịp.”

Lê Chân Chân đứng dậy, “Các cậu chơi đi, tôi phải đi tập lại mấy điệu múa cổ điển, để đợt tới đây còn hợp tác với các cậu.”

Cô ấy rời khỏi hàng ghế, đi về phía cửa vào.

Thạch Thanh Lâm nhìn Đồ Nam, “Cô chơi không?”

Cô lắc đầu, “Tôi không biết chơi.”

Tiết Thành nói: “Thôi, tôi với cậu chơi đi, bao nhiêu lâu rồi không chơi món này với cậu, cậu định không chia cho tôi chút thời gian thật đấy à?”, anh ta đi thẳng sang bên này, kéo Thạch Thanh Lâm dậy.

Thạch Thanh Lâm đứng dậy, lại nhìn Đồ Nam thêm lần nữa rồi mới đi xuống bên dưới cùng Tiết Thành.

Từ khán đài đi xuống tới sân tennis.

Tiết Thành đã chuẩn bị từ trước rồi, Thạch Thanh Lâm thì hoàn toàn chẳng có chút chuẩn bị nào. Anh cũng không mấy quan tâm, cởi áo khoác ra quẳng xuống cạnh lưới, chỉ mặc mỗi cái áo sơ mi.

Dụng cụ chơi vẫn để lại từ trận đấu trước, Tiết Thành ném vợt cho anh, “Cậu với Đồ Nam tình chàng ý thiếp thế cơ à? Cậu ngồi đây cả buổi mà chẳng thấy cậu nhìn người khác. Chân Chân mới từ Mỹ về, khó lắm mới gặp nhau được một hôm, thế mà cậu còn chẳng thèm đoái hoài gì.”

Thạch Thanh Lâm một tay cầm vợt, một tay xắn ống tay áo, “Bị cậu chen ngang vào đây thôi?”

Tiết Thành phát hiện ra ngay cả câu trả lời của anh cũng hoàn toàn không có sự tồn tại của Lê Chân Chân, bàn tay cầm vợt giơ lên, đánh bóng qua, “Xem ra chuyện này Chân Chân về đây chẳng có ý nghĩa gì rồi.”

Thạch Thanh Lâm đỡ bóng, lại phát sang, không hề đáp lời.

Tiết Thành khẽ cười, “Người ta theo đuổi cậu bao nhiêu năm ở Mỹ, cậu vừa về nước là đã lên kế hoạch về theo, giờ biết game của cậu cần người biết múa thì lập tức tích cực liên hệ, ngay cả vừa nãy phải đi thi cũng trong tâm thế tận tâm tận lực vì công việc của cậu, cậu không có gì để nói hả?”

Thạch Thanh Lâm hoàn toàn coi như không nghe thấy, anh cầm bóng đi về phía đối diện, ngược mắt nhìn lên khán đài, Đồ Nam đang ngồi ở đó.

Anh dừng lại, không đi nữa.

Tiết Thành nói mãi mà vẫn không nghe thấy anh trả lời, liền gào lên với anh: “Cậu nghĩ gì đấy!”

Nghĩ gì? Mọi thứ Thạch Thanh Lâm nghĩ đều là chuyện ban nãy bị chen ngang, đều là người con gái đang ngồi trên khán đài.

Dáng vẽ Đồ Nam vuốt ve con mô hình trong túi áo, dáng vẽ lấy bánh ngọt cho anh, lúc ấy suýt chút nữa anh đã muốn nói hết những lời vẫn đè nén bấy lâu ra.

Rồi anh nhớ đến điều cô đã nhắn trên Wechat, rằng cô quét dọn sạch sẽ rồi.

Đột nhiên Thạch Thanh Lâm rất muốn hút thuốc, lại ý thức được đây là sân bóng, nên mới không động tay nữa.

Tay không động đây, nhưng tâm tư thì đang dao động không hề nhẹ, từ khi anh đi đến khi anh về, từng chút từng chút đều nhớ lại một lượt.

Anh quay đầu, sai những bước dài về phía bên ấy.

Tiết Thành gọi anh, “Cậu đi đâu đấy?”

Thạch Thanh Lâm đi thẳng về phía khán đài.

Đồ Nam nghĩ họ sẽ còn chơi một lúc nữa, đang chuẩn bị rời khỏi khu khán đài, đúng lúc đứng dậy định đi thì đột nhiên nghe thấy mình bị gọi tên: “Đồ Nam!”

Cô quay đầu lại, vừa hay trông thấy Thạch Thanh Lâm đang đi từ phía sân bóng về bên này, anh bỏ cả bóng cả vợt xuống đất, vòng qua cột lưới, đi sang rìa sân, hai tay chống lên rào chắn, nhảy qua, rồi đứng bên dưới cô.

“Em xem.”, anh giang rộng tay, lùi lại hai bước, ngửa đầu nhìn cô chăm chú, “Khách trọ như anh có được không?”

-----oOo-----

Chương 44

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 44

Tiếng nói của anh vọng vào tai, không thua gì tiếng sấm vang dậy mặt đất, khiến Đồ Nam sững sờ đến ngây người.

“Em xem, khách trọ như anh có được không?”

Một câu này, chỉ họ mới hiểu được nó có ý gì.

Đồ Nam nhìn anh, gương mặt hiện vẻ ngơ ngác.

Ý anh là, anh đối với cô...

Đầu óc trống rỗng, Thạch Thanh Lâm quá khó hiểu, cô vẫn luôn đoán tới đoán lui, nhưng lại không dám chắc, kể cả vừa rồi bị anh nắm tay, thì cũng chỉ là hoài nghi mà thôi.

Hoài nghi anh đang trêu cô hay có ý đồ khác, con người nhiều lúc là thế, bản thân mình động lòng, lại sợ sự rung động ấy chỉ là đơn phương, ban nãy cô ngồi đây đã nghĩ đi nghĩ lại về chuyện này không biết bao nhiêu lần.

Cho đến tận lúc này, đột nhiên anh nói ra câu ấy, khiến cô trở tay không kịp.

Cô quá kinh ngạc, thậm chí còn quên luôn việc nên mở miệng đáp lời.

Dường như Thạch Thanh Lâm đã nhìn ra suy nghĩ của cô, anh hạ tay xuống, mỉm cười với cô, nói ra một câu xong liền cầm bóng và vợt quay lại sân đấu, về đúng chỗ anh vừa rời đi.

Tiết Thành đang gọi anh.

Đồ Nam nghe thấy câu anh vừa nói, anh bảo: “Đề nói sau.”

Anh đang cho cô thời gian tiêu hóa ư?

Cô chậm chậm xoay người, không nhìn thấy anh thì mới hoàn hồn, vừa rồi tim nháy nhót không ngừng, tới giờ mới từng chút từng chút bình phục lại.

Trong tai, trong đầu, quần đi quần lại giọng anh khi nói câu ấy...

Thạch Thanh Lâm quay về sân bóng, cách tám lưới, anh đứng đối diện Tiết Thành, trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười.

Trước nay anh chưa từng thư thái thế này, cuối cùng cũng nói ra được lời đã đè nặng trong lòng, có lẽ bởi đã đến lúc, nên khi nói ra mới cảm thấy thoải mái như vậy.

Tiết Thành cũng nghe thấy câu anh vừa nói, vẫn còn đang mơ hồ không hiểu, “Khách trọ gì cơ, cậu vẫn phải đi thuê nhà à?”

Nụ cười của Thạch Thanh Lâm càng sâu hơn, người khác đều không hiểu, hội thoại giữa họ có vẻ như chứa đầy ẩn ý, nhưng anh lại rất hưởng thụ cái cảm giác bí mật ấy.

Anh giơ tay, phát bóng sang.

Tiết Thành vội vàng đỡ, nhưng đỡ trượt, nhặt bóng lên rồi bảo: “Cậu phát bóng cái kiểu gì đấy? Còn chẳng đúng kĩ thuật.”

“Không đúng thì không đúng.”, anh nói: “Đánh bừa đi.”

Tâm tư vốn đang không đặt vào trận bóng, thích đánh thế nào thì đánh thế ấy.

Anh ngoảnh đầu liếc lên khán đài, Đồ Nam đã không còn ở đó nữa rồi.

Có lẽ không đến nỗi sợ quá mà bỏ chạy đâu.

Quay đầu về, đường bóng của Tiết Thành bay tới, anh cũng không thèm đón.

Chẳng quan tâm, những lúc như thế này, ai mà nghĩ đến chuyện thắng thua nữa.

Kết quả thế nào thì đã rõ ràng, trận tennis này diễn ra vô cùng tùy hứng.

Sau cùng Tiết Thành không thể nhịn được nữa, hô dừng lại trước, “Thôi thôi, không đánh nữa, từ lúc đến tới giờ, cậu không có một phút nào là bình thường cả.”

“Tiết Thành.”, Thạch Thanh Lâm xoay cái vợt trong tay, cách tám lưới nhìn về phía anh ta, “Tôi tỏ tình với Đồ Nam rồi, thế nên sau này đừng nhắc đến người khác trước mặt tôi, đặc biệt là lúc có Đồ Nam, một chữ cũng đừng nhắc đến, không thích hợp.”

Tiết Thành thoáng ngây người, rồi cười khẽ một tiếng, “Cậu tưởng là tôi muốn nhắc đến à?”

Thạch Thanh Lâm cười, không nói thêm lời dư thừa nào. Giữa đàn ông với nhau, có thể nói được đến đâu, tự họ phải biết.

Anh đặt vợt xuống, nhặt cái áo khoác cạnh lưới, vắt lên tay, rồi rời khỏi sân bóng.

Thời gian một trận bóng, không biết có đủ để Đồ Nam tiếp nhận thông tin ấy không.

Đến lúc này, đột nhiên lại có chút lo lắng, lo lắng về câu trả lời của cô sau khi đón nhận thông tin kia.

Thời gian của một trận bóng kia là dành cho cô, có lẽ cũng là cho chính anh.

Lên khán đài, từ cửa đi ra, quay về khu khách sạn.

Anh không đủ kiên nhẫn đi tìm từng chỗ một, mà lấy điện thoại ra gửi tin nhắn.

Thạch Thanh Lâm: *Đi đâu rồi?*

Đồ Nam trả lời khá nhanh, chỉ sau vài giây.

Nam: *Ở gần đấy thôi.*

Anh cười, mím môi, gõ chữ tiếp.

Thạch Thanh Lâm: *Căng thẳng à?*

Nam: *Đâu có.*

Thạch Thanh Lâm: *Thế sao phải trốn?*

Nam: *Tôi không trốn.*

Cảm giác như có một cặp mắt đang nhìn mình, Thạch Thanh Lâm ngẩng đầu lên, vừa vặn trông thấy Đồ Nam.

Cô thật sự không hề trốn tránh, chỉ đứng chờ trong sảnh khách sạn mà thôi.

Có một cái bể cá hình chữ nhật, bên trong thả mấy con cá nhiệt đới lững lờ bơi giữa đám tảo, cô đợi ở ngay đầu bể, cả người gần như bị che khuất, một tay cầm điện thoại, đứng cách bể cá nhìn về phía anh.

Khoảng cách chỉ chừng mười mấy mét, không xa, cũng không gần.

Thạch Thanh Lâm cúi đầu, lẳng lặng gõ chữ.

Thạch Thanh Lâm: *Lại đây.*

Anh ngẩng đầu, nhìn Đồ Nam cúi xuống xem điện thoại, sau đó lại ngược lên nhìn anh.

Cuối cùng, cô cũng vòng qua bể cá mà đi đến chỗ anh.

Bước chân của cô rất nhẹ, tốc độ không nhanh, nhưng chẳng hiểu vì sao lại như thể đang giẫm lên tim anh, cứ thêm một bước là anh lại cảm thấy nhịp thở tăng lên.

Anh sờ mũi, lẳng lặng cười, thế nên nói cô căng thẳng cái gì chứ, bản thân anh cũng chẳng khác hơn là bao.

Đồ Nam đi đến trước mặt anh.

Đúng là Đồ Nam không hề trốn, chỉ lơ đãng đi sang bên đó mà thôi.

Sân thi đấu không phải là nơi để nói chuyện, nhưng rõ ràng, ở đây cũng không phải. Tuy không phải ngày lễ nghỉ gì, kiểu khách sạn nghỉ dưỡng như thế này không có mấy khách qua lại, nhưng ở quầy lễ tân thì vẫn có người.

Cô nhìn Thạch Thanh Lâm, vừa chơi bóng xong, anh vắt áo khoác lên khuỷu tay, cởi bỏ cúc cổ áo, một tay cầm điện thoại, trong vẻ mệt mỏi mang theo cả vẻ thoải mái và ngang tàng, nhưng ánh mắt nhìn cô lại vô cùng chuyên chú.

Còn chưa kịp nói gì, thì từ gian sảnh rộng lớn bỗng có tiếng bước chân.

Đồ Nam ngoảnh lại nhìn theo nơi phát ra âm thanh, người đến là Lê Chân Chân.

Có lẽ do vừa luyện múa xong, nên cô ấy đã thay quần áo, ăn vận rất đơn giản, trông có cảm giác thân thiết hơn nhiều.

“Thanh Lâm.”, cô ấy đi tới, rồi cười bảo: “Ở đây có phòng máy tính, bọn mình sang đây chơi thử game của cậu đi, vừa hay để tôi làm quen một chút.”

Thạch Thanh Lâm vẫn luôn nhìn Đồ Nam, nghe thấy cô ấy gọi mình thì mới liếc sang một cái.

“Cậu rủ cậu ta chơi game?”, người tiếp lời là Tiết Thành, anh ta vừa hay đi từ phía sân tennis lại, đúng là nhầm thời gian rất chuẩn, “Đừng có tự ngược đãi mình, chơi game với cậu ta thì có gì hay ho chứ, ai mà đánh thắng được cậu ta?”

Thạch Thanh Lâm tiện đà nói theo anh ta: “Thế thì đừng chơi nữa.”

Lê Chân Chân nhìn anh, “Vậy thì chơi cái khác đi, hiếm lắm bọn mình mới tụ tập được, cũng phải chơi với nhau một lúc chứ. Hay là đánh bài đi, lấy một phòng riêng, gọi ít đồ ăn nữa.”

Tiết Thành nói: “Phải chơi cùng nhau chứ, Đồ Nam cũng đến mà.”

Từ vừa nãy Đồ Nam vẫn luôn quan sát Lê Chân Chân, bị anh ta gọi tên nên mới ngoảnh sang. Tiết Thành giơ một tay ra bầu vai Thạch Thanh Lâm, rồi chỉ vào cô, “Cô cũng chơi đi, bốn người chơi, yên tâm, lần này cô mà còn không biết chơi nữa thì để Thanh Lâm dạy cô.”

Thạch Thanh Lâm nhìn Đồ Nam, lần này ánh mắt anh hiện đầy vẻ hứng thú.

Đồ Nam nói: “Lý do cũng bị anh chặn trước rồi, tôi còn nói được gì nữa?”

Thạch Thanh Lâm cười, “Vậy thì đi.”

Lê Chân Chân liếc nhìn Tiết Thành, rồi lại nhìn Thạch Thanh Lâm, sau đó dẫn đầu đi đến quầy lễ tân để lấy phòng.

Căn phòng nhanh chóng được sắp xếp, ở tầng 27.

Bốn người lần lượt đi vào thang máy, kỳ lạ là, chẳng ai nói câu nào.

Đồ Nam đứng ở vị trí gần cửa, Thạch Thanh Lâm đứng cạnh cô, chạm cả cánh tay vào cô. Cô cố ý liếc sang, Lê Chân Chân đứng ngay kế bên anh, cách anh rất gần, mà anh đã dứt tay bên đó vào túi quần rồi.

Lúc này cô có thể chắc chắn rằng Lê Chân Chân có quen anh, nhìn tình huống này thì thậm chí không chỉ đơn thuần là quen biết. Trước đây cô chưa từng phát hiện ra mình có trực giác với phụ nữ, mãi đến giờ, đột nhiên lại trở nên nhạy bén như thế.

Đồ Nam không phải kiểu người tự xem thường mình, nhưng cô gái xinh đẹp tự tin lại xuất thân ưu việt trước mặt đây rõ ràng là có ý với Thạch Thanh Lâm, cô vẫn không kiềm chế được mà nghĩ, rốt cuộc thì Thạch Thanh Lâm nhìn trúng cô ở điểm gì.

Thậm chí còn không dám chắc câu kia là thật hay giả.

Thang máy đến nơi, cô không nghĩ ngợi tiếp nữa.

Lê Chân Chân lấy phòng tổng thống, bên ngoài có phòng nghỉ, đồ để chơi bài gì cũng đều được chuẩn bị đủ cả.

Tiết Thành đẩy Thạch Thanh Lâm ngồi xuống trước, rồi ngồi sang bên cạnh anh, định đánh poker hai đấu hai.

Kiểu chơi này bắt buộc phải chia đội, Thạch Thanh Lâm nhìn Đồ Nam, “Ngồi đối diện anh.”

Vậy là muốn cùng một đội với cô rồi.

Đồ Nam ngồi xuống, nhìn thấy Lê Chân Chân đứng bên cạnh mấy giây rồi mới ngồi xuống cạnh Tiết Thành.

“Biết chơi không?”, Thạch Thanh Lâm hỏi cô.

“Một chút chút.”, bài poker thì cô biết, trước đây đã từng chơi với Phương Nguyễn, tuy số lần chơi không nhiều.

“Vậy để anh nói lại một chút về cách chơi.”, anh thật sự có đủ nhẫn nại để dạy cô, chậm rãi nói cho cô nghe một lượt về luật chơi trò này, “Nói một cách đơn giản, chính là em phối hợp với anh để thắng họ.”

“Ừm.”, Đồ Nam lơ đãng, vào lúc thế này, tâm tư của cô sao có thể đặt trên mấy lá bài được.

Bắt đầu chơi, quả nhiên là hồng bét, chưa được bao lâu thì cô đã ra sai quân, vừa hay bị Lê Chân Chân chặn lại.

Cũng may đến phiên Thạch Thanh Lâm, anh lại xoay chuyển tình thế.

“Sao thế em gái Đồ, cô có ý bẫy Thanh Lâm phải không?”, Tiết Thành trêu.

Ai cũng có thể nhìn ra được rằng cô phạm phải lỗi rất sơ đẳng.

Đồ Nam nhìn Thạch Thanh Lâm, không lên tiếng.

Anh cũng nhìn cô, “Không sao, người do tôi dẫn, có bấy tôi thì tôi cũng vui.”

Cô xòe mấy lá bài, cảm giác như chúng đang dính chặt vào nhau, không sao xòe nổi.

Thì ra sau khi bày tỏ, anh nói gì cũng rõ ràng như vậy.

Tiết Thành ngồi bên cạnh bật cười, “Bái phục, bái phục.”, nói liên tiếp hai lần.

Đến khi bị một câu hô bài của Lê Chân Chân chen vào, ba người mới tập trung lại vào ván bài được.

Chơi khoảng hơn nửa tiếng, Thạch Thanh Lâm một chơi hai mà vẫn thắng mấy ván.

Tiết Thành bắt măn, “Đến cả đánh bài mà cậu cũng không nhường người ta được à?”

“Nhường cái gì, đều là trò chơi, mà trò chơi thì phải có thắng thua.”, Thạch Thanh Lâm ra quân bài cuối cùng, lại thắng thêm ván nữa.

Lê Chân Chân đặt bài xuống rồi bảo: “Cậu vẫn lợi hại như xưa.”

Tiết Thành cười khẽ một tiếng, dường như cười vì cô ấy thua mà vẫn khen đối thủ.

Vừa lúc phục vụ mang đồ ăn và rượu đến, tạm thời ngắt ngang câu chuyện.

Không chơi bài nữa, mà chuyển sang tán gẫu hàn huyên.

Lê Chân Chân mở đầu, kể về những chuyện ở Mỹ, còn nói con phố nơi anh từng sống trước kia đã thay đổi thế nào, trong số những người bạn năm xưa đã có ai kết hôn, toàn chuyện vụn vặt, nhưng lại rất thân thiết.

Thỉnh thoảng Tiết Thành mới tiếp được mấy câu, Đồ Nam thì hoàn toàn không chen vào được.

Cô mượn cớ đi uống nước để ra gian phòng bên ngoài, đứng cạnh xe đồ ăn thả lỏng tâm trạng.

Rõ ràng chỉ là một cuộc chơi bài bình thường, nhưng hình như lại ẩn giấu rất nhiều tâm tư.

Điện thoại trong túi bỗng rung lên, cô lấy ra, mở Wechat.

Thạch Thanh: *Quan hệ giữa anh và cô ấy không sâu.*

Cô ngó vào nhìn ba người ngồi bên trong, hai người kia đều đang nói chuyện, chỉ có Thạch Thanh Lâm là dựa vào ghế, uể oải nghịch điện thoại.

Điện thoại lại rung lên, cô cúi đầu nhìn.

Thạch Thanh: *Không muốn em hiểu lầm.*

Thạch Thanh: *Nếu em muốn về, thì giờ mình về luôn.*

Đồ Nam: *Các anh không tụ tập nữa à?*

Gửi xong lại nhìn vào trong, phát hiện ra anh đang xem điện thoại.

Thạch Thanh: *Tụ tập gì chứ, nếu không phải em xem trọng tài múa của người ta, thì anh lại ở đây lâu thế này chắc?*

Hóa ra nguyên nhân là vì cô ư? Đồ Nam gõ chữ: *Vậy thì đi thôi.*

Trong phòng nghỉ, Thạch Thanh Lâm đứng dậy, “Thôi, chơi cũng chơi rồi, tụ tập cũng tụ tập rồi, tôi phải về đây.”

Lê Chân Chân đứng dậy theo, “Nhanh vậy? Thật ra mọi người ở lại đây một đêm cũng được mà.”

“Còn công việc, đến giờ tôi vẫn chưa về nhà.”, Thạch Thanh Lâm đã đi ra bên ngoài, liếc nhìn Đồ Nam, đưa mắt ra hiệu.

Đồ Nam khẽ gật đầu với hai người kia, rồi đi ra theo.

Lê Chân Chân ra cùng, tiễn đến tận cửa.

Tiết Thành theo sau, “Cái gì nên nói, tôi đã nói rồi, cậu cũng thấy đấy, trong lòng cậu ta có người khác rồi.”

Lê Chân Chân quay đầu nhìn anh ta.

“Cần gì phải thế?”, anh ta nói tiếp: “Người có thể khiến Thạch Thanh Lâm cúi đầu giải thích, còn ai xoay chuyển được nữa?”

Một người cao ngạo như thế, ngay cả khi bị người nhà cắt đứt nguồn kinh tế, lâm vào cảnh cùng quẫn ở Mỹ, mà vẫn không chịu cúi đầu, vậy mà giờ lại cúi đầu trước một cô gái, cậu nói xem có gì có thể xoay chuyển được?

Đồ Nam xuống lầu, Thạch Thanh Lâm đã nhận lại túi hành lý chờ ở ngoài cửa, còn gọi sẵn xe rồi.

Họ sống ở hai hướng khác nhau, thật ra không nên ngồi cùng xe, nhưng lại vẫn về cùng nhau.

Suốt dọc đường, chẳng thể nói được gì, vì còn có tài xế.

Cùng ngồi ở hàng ghế sau, nhưng chỉ có điện thoại là chốc chốc lại rung lên.

Đồ Nam cúi đầu, trong tầm nhìn có màn hình điện thoại của mình, và cả một chân của người đàn ông ngồi sát bên cạnh.

Thạch Thanh: *Mình vẫn chưa nói xong chuyện khi này.*

Trong nháy mắt, cảm giác như làn gió trên khăn đài lại thoảng qua, cả giọng nói của anh, từng chữ từng từ đâm sâu vào lồng ngực cô.

Đồ Nam: *Ừm.*

Đúng là còn chưa nói hết.

Thạch Thanh: *Đợi lát nữa thì nói.*

Cô cất điện thoại đi, nhìn ra bên ngoài cửa sổ xe, trời tối mịt, trên ô kính phản chiếu gương mặt anh, từ nãy đến giờ vẫn nhìn về phía cô.

Sau chừng bốn mươi phút xe mới dừng lại, đỗ ngay ven đường bên ngoài khu nhà cô, anh tiễn cô về trước.

Thạch Thanh Lâm dẫn tài xế đợi mình một chút, sau đó nói với Đồ Nam: “Xuống xe đi.”

Đồ Nam đẩy cửa xuống xe, anh xuống theo sau cô, vẫn không mặc áo khoác, chỉ vận đúng chiếc sơ mi phong phanh, nhưng trông có vẻ không bị lạnh.

Con đường đã từng cùng nhau đi vô số lần, hàng cây tỏa bóng, mờ mờ tỏ tỏ.

Hai người lặng lẽ đi hết một đoạn đường, bỗng nhiên cánh tay Đồ Nam bị tóm lấy, cô dừng bước, quay đầu lại, Thạch Thanh Lâm liền nói lỏng tay.

Cô biết, anh muốn nói chuyện.

Anh đứng đối diện cô, gương mặt như ẩn trong bóng tối, nhìn không rõ ràng, “Những lời trước đó, anh nói nghiêm túc đấy.”

Đồ Nam ngẩng đầu nhìn anh, không lên tiếng, hai tay chẳng biết đặt ở đâu, chỉ đành cho vào túi áo.

Chỉ một câu nói, đã xóa đi hết nghi ngờ trong cô, anh nghiêm túc.

“Từ lúc nào...”, cô không biết tại sao lại hỏi vậy, giọng nói cũng thay đổi, mặt đối mặt nói chuyện này thật sự là rất thử thách sức bền của trái tim.

Anh cười khẽ, “Làm sao anh biết được từ lúc nào, em còn chưa để anh bước vào tim em, thì đã chiếm hết địa bàn của anh rồi.”

“...”, Đồ Nam lại càng không đỡ nổi, cô mím môi, miệng lưỡi khô đắng.

“Cho anh một câu trả lời thuyết phục đi.”, giọng anh thấp đến mức không thể thấp hơn được nữa, anh cúi đầu, cuối cùng cũng để cô nhìn rõ đôi mắt anh, “Không phải bây giờ cũng không sao, anh đợi được.”

Đã đợi lâu thế rồi, với cô, anh còn có thể kiên nhẫn hơn nữa.

Đồ Nam gật đầu một cái, rất khẽ.

“Anh đợi em.”, anh quay đầu lên xe.

Đồ Nam nhìn anh ngồi vào trong, rồi nhìn theo chiếc xe rời đi, cả khuôn mặt vùi vào cổ áo, khóe miệng không kiềm chế được mà cong lên.

Hình như đây là cảm giác mà trước giờ chưa từng có.

-----oOo-----

Chương 45

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 45

Tối nay, khi về đến nhà, Đồ Nam làm hết sạch mọi việc có thể làm. Nấu cơm, ăn cơm, giặt quần áo, quét nhà, thu dọn đồ vẽ, chỉnh sửa tài liệu, toàn những chuyện lật vật không thể lật vật hơn, dường như chỉ khi làm việc thì cô mới bình tĩnh được.

Đến lúc chẳng còn việc gì để làm, cô ngồi xuống sofa, không ngừng nghịch điện thoại.

Mở Wechat ra, xem thông tin cá nhân của Thạch Thanh Lâm, chỉ có vài chữ, liếc một cái đã đọc hết, nhưng lại không kiềm chế được mà đọc thêm mấy lần.

Mỗi chữ anh nói, cũng được cô nghĩ đi nghĩ lại đến mấy lượt.

Thạch Thanh Lâm mà lại tỏ tình với cô.

Chỉ cần nghĩ đến điều này thôi, là trong lòng như có mồi lửa nhen nhóm, vừa nóng vừa rát.

Anh nói không biết bắt đầu từ khi nào, giống cô, cũng chẳng thể nói rõ là động lòng từ bao giờ nữa.

Cô mở khung Wechat với anh, vẫn còn câu anh gửi: *Đợi lát nữa rồi nói.*

Câu này như đang nhắc nhở cô, rằng anh vẫn đang chờ cô trả lời.

Đồ Nam đặt điện thoại xuống, không xem nữa.

Còn xem tiếp, sợ là đêm nay sẽ mất ngủ.

Cũng may là không bị mất ngủ, còn công việc phải tiếp tục làm.

Lúc Đồ Nam đến công ty, Lê Chân Chân đã có mặt rồi.

Cô nhận được tin của An Bội từ sớm, không lên tầng cao nhất nữa, mà đến tầng chỗ được An Bội sắp xếp.

Địa điểm tại tầng mười bốn, vốn dĩ là khu vực của bộ phận thiết kế chuyển động, giờ lại được cải tạo thành phòng tập múa.

Đến cửa, đúng lúc An Bội đi từ trong ra, vừa đưa tay đóng cửa lại thì nhìn thấy cô.

“Nghe nói người này được bên đầu tư giới thiệu hả?”, cô nàng thì thầm, vừa hỏi vừa đưa bản cốt truyện mà Đồ Nam cần cho cô.

Tiết Thành giới thiệu, cũng xem như bên đầu tư giới thiệu. Đồ Nam nhận lấy rồi bảo: “Ừm, còn mới từ Mỹ về đây.”

“Chẳng trách lại kiêu như thế.”, An Bội lại liếc vào trong, nhếch khóe môi rồi bỏ đi.

Đồ Nam đẩy cửa tiến vào, Lê Chân Chân đang làm động tác giãn chân ở cạnh tường, trên người đã mặc sẵn bộ đồ của nhân vật vị chương môn kia.

Môn phái đó tên Mị Ảnh, là môn phái nữ, vì thế chương môn cũng là nữ, bộ trang phục trong game giờ khoác lên người cô ấy thật sự rất phù hợp. Đồ Nam ngẩng nhìn một hồi, lại bỗng dưng nhớ đến tài khoản Thạch Thanh Lâm từng lập cho cô, cũng là Mị Ảnh, còn nói nó rất hợp với cô. Nghĩ như vậy, thành ra lại giống như đang so sánh lẫn nhau.

Cô khẽ hắng giọng, nhắc nhở Lê Chân Chân, cũng là nhắc nhở mình.

Đừng phân tâm nữa, nên làm việc thôi.

Lê Chân Chân thu chân lại, đưa mắt nhìn cô, “Bắt đầu từ phần nào trước?”

“Rà lại cốt truyện trước đã.”

“Được.”

Đồ Nam đóng cửa lại, đi vào, đưa tập cốt truyện cho cô ấy.

Lê Chân Chân cầm lấy rồi giờ ra xem, cô ấy đứng ngay trước mặt cô, mới vừa xem được một lát thì tầm mắt bỗng chuyển từ trang giấy sang cô, “Nghe nói cô đã gặp người nhà Thanh Lâm rồi.”

Đồ Nam nhìn cô ấy, vóc người Lê Chân Chân dong dỏng cao, gần như cao bằng cô, bởi thế nên hai đôi mắt nhìn thẳng vào nhau, “Ừm, thì sao?”

“Tôi từng cho rằng, tôi sẽ là người đầu tiên có cơ hội đó.”, Lê Chân Chân nói: “Hồi ấy suýt chút nữa cậu ấy đã chấp nhận tôi rồi.”

Một câu thẳng tuột như thế, ít nhiều cũng có phần đột ngột, nhưng được phát ra từ miệng một cô gái như cô ấy thì lại chẳng có gì kỳ lạ cả.

Dùng câu của An Bội để nói, cô ấy rất kiêu. Là vì cô ấy có điều kiện để kiêu.

Thái độ của Đồ Nam lại cực kỳ điềm tĩnh, “Tiếc thật.”

Mặc dù lúc ấy đến đó là vì nguyên nhân công việc, nhưng cô không muốn giải thích.

Gương mặt Lê Chân Chân thoáng hiện vẻ sượng sùng.

Có lẽ là không ngờ, cô lại có thể cho qua một cách nhẹ tênh như thế.

Đồ Nam chỉ vào tập cốt truyện, “Nếu không để ý, chúng ta làm việc trước.”, ý là không muốn nói chuyện riêng tư trong thời gian làm việc.

Lê Chân Chân hoàn hồn, xem lại cốt truyện từ đầu, “Xin lỗi.”

Sau đó không còn nhắc đến chuyện khác nữa.

Sau một tiếng, Đồ Nam ra khỏi phòng múa.

Lê Chân Chân rà một lượt toàn bộ cốt truyện rồi sẽ biên đạo động tác, đến lúc đó cô chỉ cần vẽ lại là được.

Ra đến ngoài cửa, mới nhớ lại chuyện đang nói dở trước đó.

Trong lòng không thể không có chút dao động nào, nhất là khi nghe Lê Chân Chân nói suýt chút nữa Thạch Thanh Lâm chấp nhận cô ấy.

Cho dù biết đó là chuyện quá khứ, nhưng ít nhiều cũng có chút khó chịu.

Cô lấy lại tinh thần, vừa định đi thì chợt nhìn thấy Tiết Thành đi tới, diện âu phục giầy da, hẳn là vừa từ chỗ làm đến.

“Xong việc rồi hả?”, anh ta chào hỏi.

“Chắc anh không đến tìm tôi.”, Đồ Nam nói.

Tiết Thành cười đáp, “Không phải, tôi đợi Chân Chân.”

Đồ Nam gật đầu, vừa đi lướt qua anh ta thì lại nghe thấy anh ta hỏi: “Cô ấy nói gì đó với cô phải không?”

Cô ngoảnh đầu lại nhìn anh ta, “Ý anh nói là chuyện gì?”

“Giả ngốc nữa đi, cô mà lại không biết ý tôi nói là chuyện gì ư?”

Đồ Nam chỉ đành nói thật: “Có nói.”

Tiết Thành cười, “Tôi biết ngay mà.”

Anh ta thậm chí còn chẳng phải hỏi đến nội dung, như thể là đã biết rõ ràng rồi.

Đồ Nam quan sát anh ta, đột nhiên nhận ra rằng anh ta luôn có mặt quanh Lê Chân Chân từ sau khi cô ấy xuất hiện, “Anh thích cô ấy?”

Tiết Thành nhìn cô, như cười như không, anh ta hỏi: “Sao lại nhìn ra?”

Đồ Nam cũng chỉ đoán vậy, nhưng nhìn phản ứng của anh ta thế này thì đúng rồi, “Không thích cô ấy thì không thể nào mà để ý đến cả việc cô ấy nói gì như

này chứ nhỉ?”

Tiết Thành đùa cô, “Sao cô nhìn chuyện của người khác thì thông minh, mà chuyện Thanh Lâm theo đuổi cô thì lại không nhìn ra được thế?”

Đồ Nam ngoảnh mặt đi, hờ hững nói: “Cái đấy khác.”

“Sao lại khác? Tại cô là người trong cuộc nên u mê, hay tại cậu ta phức tạp hơn tôi?”

Ở nơi làm việc, thỉnh thoảng vẫn có người đi ngang qua, anh ta lại nói những chuyện ấy. Đồ Nam băng quơ nói một câu “Chắc thế!”, rồi đi thẳng luôn.

Tiết Thành cười sau lưng cô, “Phụ nữ các cô toàn thích đàn ông phức tạp thôi.”

Nghe giọng điệu thì chẳng biết là đang nói nghiêm túc hay đang đùa nữa.

Đồ Nam tiến vào thang máy, đi lên tầng cao nhất.

Đầu tiên là vào phòng vẽ chuẩn bị một số thứ, sau đó vẫn không kiểm chế được mà đi sang phòng bên cạnh.

Tới trước cửa văn phòng CEO, mới phát hiện ra cửa không đóng, cô liếc vào trong, phía sau bàn làm việc, chiếc ghế trống không, Thạch Thanh Lâm không có ở trong đó.

Có đôi chút thất vọng, nhưng lại như thở phào nhẹ nhõm. Cô tựa vào khung cửa nở một nụ cười tự giễu, rốt cuộc là muốn gặp anh, hay không muốn gặp anh đây?

Vốn dĩ, Đồ Nam cho rằng Thạch Thanh Lâm không có mặt ở văn phòng chỉ là ngẫu nhiên, dù sao thì anh cũng thường xuyên đi ra ngoài làm việc.

Nhưng không ngờ, mấy ngày tiếp theo cũng không thấy anh đâu.

Trong điện thoại cũng không có tin nhắn của anh.

Nếu An Bội không nhắc đến chuyện anh vẫn đang làm việc mỗi ngày, thì cô còn hoài nghi liệu có phải anh mất tích rồi hay không.

Nhưng cô vẫn không thể hỏi được, sợ An Bội lại vạo linh tinh.

Lúc Đồ Nam rời khỏi phòng múa lân nữa, trong tay cầm theo một xấp bản thảo. Chỉ trong vòng vài ngày, Lê Chân Chân đã biên đạo xong trọn vẹn phần vũ đạo, cô dựa theo rồi vẽ được một tập bản thảo rất dày.

Phía sau, Lê Chân Chân cũng ra theo, đột nhiên lại hỏi một câu: “Cô còn có chỗ khác để vẽ à?”

Đồ Nam quay đầu lại nhìn cô ấy, “Có vấn đề gì không?”

“Không có gì, chỉ hỏi thế thôi.”, cô ấy không nói gì nữa, quay đi thay quần áo.

Đồ Nam kéo cửa đi ra, không hề ngạc nhiên khi lại nhìn thấy Tiết Thành.

“Thành quả công việc ngày hôm nay không tồi.”, anh ta vẫn chào hỏi như mấy ngày gần đây.

Đồ Nam “ừm” một tiếng rồi đi luôn.

Anh ta đuổi theo hỏi: “Sao thế, hình như không vui thì phải?”

Cô không quan tâm, vào thang máy đi lên tầng cao nhất, mang bản thảo vào phòng vẽ.

Bận rộn đến khi trời tối mịt mới đi ra, lần này không đi sang phòng bên cạnh như lần trước nữa, mà đi thẳng xuống dưới, ra khỏi tòa nhà công ty.

Gần đây, tiết trời trở lạnh hơn hẳn, gió lùa cả vào cổ áo. Cô cúi thấp đầu, nhìn chằm chằm con đường dưới chân, ngón tay vùi trong túi áo cứ chốc chốc lại miết khẽ lên chiếc điện thoại.

Người ấy, rốt cuộc là đang làm gì?

Vừa đi vừa nghĩ, tầm mắt cô thoáng đảo sang bên cạnh, đột nhiên trông thấy một cái bóng chồng lên cái bóng của cô.

Cô dừng bước, quay đầu lại, ngay lập tức nhìn thấy người đàn ông mình đang nghĩ tới.

Hai tay Thạch Thanh Lâm đút vào túi áo khoác, anh theo sau cô, lúc cô ngoảnh đầu thì dừng lại, rút một tay ra khỏi túi áo, cọ cọ đầu mũi rồi cười bảo: “Anh vẫn đang nghĩ xem, nên nhắc em thế nào.”

Đồ Nam nhìn anh chằm chằm, trước đó còn bị đủ thứ suy nghĩ rối loạn quần lầy, giờ lại hoàn toàn chẳng thấy đâu nữa, chỉ sót lại nỗi kinh ngạc khi nhìn thấy anh, “Anh về từ khi nào đấy?”

Anh chỉ về phía cửa lớn của tòa nhà văn phòng ở phía sau, “Đợi em dưới lầu từ lâu rồi, nhưng em đi lướt qua anh, chẳng để ý gì cả.”

Lúc ra khỏi cửa, đúng là cô chẳng để tâm nhìn xung quanh.

“Không nghĩ anh lại ở đây. Mấy hôm nay anh...”, cô ngập ngừng mấy giây, tìm một cách hỏi tương đối súc tích, “Vẫn bận rộn làm việc ở bên ngoài à?”

“Ừm, anh cố ý tránh đi đấy.”, anh bước lại gần, vừa hay cản gió cho cô, “Không phải là tránh em, phòng vũ đạo kia là do anh dặn An Bội bố trí cho xa tầng đỉnh ra.”

Đồ Nam hiểu rồi, anh cố ý tránh Lê Chân Chân.

Chẳng trách Lê Chân Chân lại hỏi có phải cô còn chỗ khác để vẽ hay không, hẳn là do không thấy anh đâu nên mới nghĩ vậy.

“Tôi cứ tưởng...”, cô dừng lại kịp thời, nhìn chằm chằm vào cổ áo khoác của anh, hôm nay anh mặc áo khoác dáng dài, màu đen, cổ áo kéo cao, chỉ nhìn thấy được cái yếm hầu.

“Tuồng gì? Tuồng anh tránh né em à?”, anh cười, “Anh không phải trẻ con mà tỏ tình xong là chạy trốn mất.”

Ánh mắt Đồ Nam bị câu nói thẳng thắn của anh làm cho dao động, “Tại anh không có chút tin tức nào đấy chứ.”, thế nên cô mới phải nghĩ ngợi nhiều.

Thạch Thanh Lâm nhìn ngắm gương mặt cô, hôm nay cô buộc gọn tóc lên, để lộ cả khuôn mặt, đầu cúi thấp, các đường nét duyên dáng hài hòa, “Muốn gửi tin nhắn cho em.”, lúc nói, anh vẫn luôn quan sát nét mặt của cô, chỉ sợ bỏ qua mất một biểu cảm nào đó, “Lại sợ em nghĩ là anh đang thúc giục em.”

Đồ Nam ngẩng phắt lên nhìn anh.

Đột nhiên anh bật cười, vì cảm thấy nói thế này càng giống như một cách thúc giục biến tướng. Anh giơ tay lên nhìn đồng hồ, cố ý cao giọng: “Đi thôi, đưa em đến một chỗ này.”

Nói to như thế để nhắc mình ra khỏi phút dè dặt vừa nhắc tới.

Đồ Nam nhắc chân đi theo sau anh, đến chỗ anh đỗ xe. Anh thậm chí còn chẳng đỗ xe trong công ty, mà đỗ ở ven đường cách công ty một quãng không quá xa.

Thạch Thanh Lâm lái xe đưa Đồ Nam đi, chừng một tiếng sau mới dừng lại, và vẫn là ở ven đường.

Anh xuống xe, đi sang mở cửa cho cô, rồi chỉ về một hướng, “Còn một đoạn đường nữa, mình đi bộ qua đó.”

Đi xe không bằng đi bộ, thật ra nếu không quá xa, anh thà cùng cô thông thả đi bộ đến đây, như vậy có thể ở cạnh cô được lâu hơn.

Đồ Nam xuống xe, anh lại hỏi: “Lạnh không?”

Trên người cô mặc một chiếc áo khoác len dài, không hề lạnh chút nào, nên cô khẽ lắc đầu.

Lúc này anh mới bước về phía trước, đi sát cạnh cô, vai kề vai.

Tạt ngang qua đường, phía trước là một khu phố buôn bán, người đến người đi vô cùng nhộn nhịp, nhưng ở một lối rẽ bên cạnh lại cực kỳ yên tĩnh. Con đường trước mặt trải thảm một màu vàng nhạt, là thứ màu của những phiến lá rụng bị đèn đường rọi vào.

Đối diện đoạn đường là một nhà hàng Trung Quốc rất có phong cách.

Thạch Thanh Lâm dẫn cô tiến vào.

Cô hỏi: “Đi một quãng xa thế này chỉ để ăn cơm?”

“Ừ, chỗ này khác.”, anh vừa đi vào vừa nói.

Bàn đã được đặt trước, chính giữa nhà hàng có một cái bàn tròn cỡ lớn, anh vòng qua, kéo ghế cho Đồ Nam rồi mới nói: “Bữa ăn gia đình cuối cùng trước khi anh ra nước ngoài là ăn ở đây, đúng cái bàn này.”

Đồ Nam ngồi xuống, lại nhìn quanh nhà hàng và nhìn cái bàn này, ánh mắt hơi biến đổi, “Sao lại dẫn tôi đến đây?”

Thạch Thanh Lâm vừa cởi bỏ áo khoác, đặt một tay lên thành ghế, anh quay mặt sang, “Không dẫn em thì dẫn ai đến?”

Hỏi lại một câu không cao không thấp, lại chạm trúng trái tim cô. Tức thời cô chẳng nói được gì.

Đúng là cô hỏi một câu quá dư thừa, anh đã tỏ tình với cô rồi, không dẫn cô thì dẫn ai đến.

Thạch Thanh Lâm ngồi xuống cạnh cô, kéo ghế lại gần hơn, hai mắt nhìn cô chăm chú, “Có chỗ nào của em mà anh chưa đến không?”

Đồ Nam gặm nhấm, “Hình như anh đều đến rồi.”

Anh từng đến phòng vẽ tranh cô theo học hồi bé, từng đến nơi cô sống, ngay cả nơi bố cô sống ở huyện mà anh cũng từng đến rồi, còn chỗ nào mà anh chưa đến nữa đâu?

Anh thấp giọng cười, “Vẫn chưa đủ.”

Cô nhìn sang, Thạch Thanh Lâm vẫn đang cười, gọi nhân viên phục vụ đến để gọi món.

Thật ra anh không cố tình sắp đặt, chỉ muốn Đồ Nam có thể cảm nhận được quá khứ của anh, mà giữa những chốn xưa cũ kia, nơi này nảy ra đầu tiên trong đầu anh. Trên phương diện này, đúng là anh có chút ưu thế, giống như anh tham gia vào cuộc sống của cô trước, nhưng vẫn chưa đủ.

Trong suốt quá trình, anh vẫn nhìn Đồ Nam, cô ngồi bên trái anh, mà vị trí này, trước kia là chỗ mẹ anh ngồi.

Đều là những người phụ nữ quan trọng trong cuộc đời, chỉ là cảm nhận không giống nhau mà thôi.

...

Bữa cơm này rất đặc biệt.

Đồ Nam không nói chuyện, thỉnh thoảng cô lại ngược lên nhìn Thạch Thanh Lâm, trên đỉnh đầu họ là ngọn đèn màu trắng ngà, rọi xuống chớp mũi anh, vượt thành một đường vừa cao vừa thẳng, nhấn sâu vào hốc mắt anh.

Cô vẫn luôn nghĩ, khi ấy cả gia đình họ ăn cơm ở đây trông như thế nào, Thạch Thanh Lâm của khi ấy mang dáng dấp ra sao.

Tiết Thành biết dáng vẻ của anh hồi xưa ấy, có lẽ Lê Chân Chân cũng biết, chỉ cô là không.

Đột nhiên anh nhìn sang, “Em nhìn gì thế?”

Đồ Nam không tránh kịp, chỉ đành hỏi: “Hồi đây nhà anh vừa ăn vừa nói chuyện gì?”

Anh hồi tưởng lại, “Không nhớ rõ lắm, hình như ông lo anh không ăn quen đồ ăn Mỹ, ngoài ra thì chẳng có gì cả.”

“Ừm.”, Đồ Nam cũng không hỏi nữa.

Thạch Thanh Lâm ăn đến lưng bụng, anh hỏi: “Muốn ngồi thêm lúc nữa không?”

Cô nhìn anh, “Tùy anh.”

“Anh cũng không phải người hay nhớ nhung quá khứ.”, anh đứng dậy, “Ra ngoài đợi anh trước đi.”

Anh đi đến quầy thu ngân, áo khoác vẫn để nguyên ở chỗ cũ, Đồ Nam cầm lên, đi ra khỏi cửa.

Không lâu sau anh đã đi ra, cô đưa áo khoác lại cho anh, anh nhận lấy rồi duỗi tay mặc vào, một tay khế áp lên lưng cô, hơi nghiêng đầu bảo: “Đi từ đây.”

Đồ Nam đi theo anh, phía không xa là một con sông, là cảnh trí nhân tạo của thành phố này, bên trên dựng một cây cầu đá, đầu cầu bên kia là đoạn phố cổ tĩnh mịch.

Đi bộ từ chỗ này, vòng sang chỗ đỗ xe, sẽ rất xa, cô thầm biết vậy, nhưng thà coi như không biết.

Trên đường người qua người lại, cô liếc nhìn anh, tầm mắt chuyển từ cằm đến lồng ngực anh, cảm giác đêm hôm ấy lại trào lên.

“Thạch Thanh.”, cô gọi anh.

“Hả?”, anh nhìn sang một cách tự nhiên.

Vừa hay có người đi đường lướt ngang qua, tiếng nói cười vọng lại, đè át cả tiếng nói của họ, khóe môi cô hé mở, rồi lại ngậm vào.

Nên nói thế nào, chẳng lẽ lại bảo em chuẩn bị xong rồi, muốn cho anh một đáp án ư?

Cô vốn chẳng phải người không dứt khoát, nhưng trên con phố tấp nập người qua lại, vẫn không sao mở miệng được.

Thạch Thanh Lâm như đã cảm nhận được gì đó, “Có lời muốn nói với anh à?”

“Ừm.”, cô cảm thấy đáp một tiếng này thì đã thể hiện rằng cô muốn nói gì rồi.

Anh dừng lại, im lặng hai giây, chỉ nhìn cô, sau đó lại nhìn xung quanh rồi chỉ về phía trước, “Đi sang bên kia rồi nói.”

Đồ Nam lẳng lẳng theo anh đi sang bên đó.

Nơi này đã là cuối đường, chỉ có một quán cà phê còn đang mở cửa, trên những ghế ngồi ngoài trời chỉ còn lác đác vài vị khách, đều là người nước ngoài, có lẽ là khách du lịch.

Họ đứng ở một góc bên ngoài quán, tránh xa những người đi đường.

Thạch Thanh Lâm nói: “Ở đây chỉ còn người nước ngoài, không nghe hiểu em nói gì, thích hợp để nói chuyện.”

Đồ Nam vẫn “ừm” một tiếng, cô không quá quan tâm đến người khác, nhưng lại để ý tới mấy chữ “thích hợp để nói chuyện.”

“Vậy bây giờ em có muốn nói không?”, anh hỏi.

Cô ngược mắt lên, anh cũng nhìn cô, ánh mắt khiến lòng cô nhiều loạn.

Vài giây trôi qua, vẫn không có lời nào.

“Đồ Nam.”, anh cúi đầu, nhìn xoáy vào mắt cô, thấp giọng nói: “Mấy ngày rồi, tâm trạng anh cũng chẳng khác em là mấy, em không nhất thiết phải trình trọng thế đâu.”

Đồ Nam bị anh nói trúng tim đen, lại bị anh nhìn chằm chằm, bất giác liếc sang xung quanh, cũng may những người ngoại quốc kia đều đang say mê tán gẫu.

Cô cúi đầu đáp: “Đâu có chuyện đó.”

“Nhìn em trông trình trọng lắm.”, anh cười, “Thật ra, anh nghĩ, hẳn là em...”, nói đến đây, anh dừng lại, giọng nói càng thấp hơn, ánh nhìn càng khóa lấy cô chặt hơn, “Hẳn là em không muốn từ chối anh.”

Đồ Nam lập tức ngẩng phắt lên mắt đối mắt với anh.

Trên mặt anh không còn nụ cười nữa, đôi mắt đen láy, vẻ mặt đầy nghiêm túc, “Anh đoán thế, cảm giác dựa vào cách đối nhân xử thế của em, nếu muốn từ chối thì không đời nào lại đợi đến tận bây giờ.”

Đồ Nam mím môi, quay đầu sang nhìn mấy người ngoại quốc. Con người này lắm lúc đều thật, thậm chí tính toán từng bước từng bước một, nếu không phải vẫn còn chút không chắc chắn, thì gần như là nắm chắc phần thắng trong tay rồi.

Thạch Thanh Lâm đứng thẳng dậy, ánh mắt nhìn cô loáng thoáng ý cười, “Muốn mua một cốc để uống xong rồi nói không?”

Đồ Nam nhìn anh, “Tùy.”

Anh cười, bước vào bên trong.

Đồ Nam chậm rãi thở phào một hơi, bất giác cô bật cười, thật ra không khó để mở lời, nhưng chẳng hiểu sao trước mặt anh lại khác.

Cô đi ra khỏi góc khuất đó, mấy vị khách nước ngoài kia cũng đứng dậy ra về, bỗng một người đàn ông trung niên tóc vàng đi tới, nói một câu: “Excuse me!”

Chưa tới hai phút, Thạch Thanh Lâm đã bước ra khỏi quán, trong tay cầm theo một cốc cà phê, không thấy Đồ Nam đâu, mà chỉ thấy mấy người ngoại quốc.

Người đàn ông trung niên kia tiến đến chặn anh lại, tay cầm một mảnh giấy, hỏi anh có thể mua thứ viết trên đó ở chỗ nào.

Thạch Thanh Lâm cúi xuống nhìn, một hàng dài những từ phức tạp, đều là tên thuốc, anh liền chỉ cho ông ta hướng đi đến hiệu thuốc ở gần đó.

Người đàn ông nói cảm ơn, còn bảo cô gái vừa nãy nói đúng, tìm anh là chuẩn rồi.

Vốn dĩ Thạch Thanh Lâm đã định đi rồi, đột nhiên nghe thấy một từ trong câu nói của ông ta thì khựng lại, lịch sự ngắt lời, gắng hỏi một câu, rằng khi ấy cô gái kia đã nói gì khi bảo ông ta đến tìm anh.

Ông nghiêm túc nhắc lại một lần.

Thạch Thanh Lâm nói cảm ơn, tạm biệt ông ta rồi rảo bước nhanh như bay.

Phía sau, người đàn ông ngoại quốc vẫy tay với anh, cao giọng nói cảm ơn lần nữa, còn dùng tiếng Anh nói chúc họ có một tình yêu ngọt ngào.

Anh quay đầu, vừa cười vừa nói câu cảm ơn.

Lại ngoảnh đầu về, bước chân anh càng trở nên nhanh hơn.

Dọc đường trở về, anh rút điện thoại ra, vừa đi vừa gửi tin nhắn.

Thạch Thanh Lâm: *Vừa nãy em gọi anh là gì với người ngoại quốc kia?*

Nam: *Không nhớ.*

Ngón tay Thạch Thanh Lâm gõ một chữ nhanh thoăn thoắt, rồi gửi đi.

Anh dừng lại, vừa cười vừa nhìn vào điện thoại, ngẩng đầu lên thì đã đi tới cây cầu đá, mà Đồ Nam đang đứng trên cầu.

Cô cũng nhìn thấy anh, ánh sáng xanh từ màn hình hắt lên khuôn mặt, chiếu ra cả nụ cười tím tím lan lên tận đầu mày, cô muốn thu về cũng không kịp nữa, lồng ngực căng lên vì hồi hộp.

Trên điện thoại, là một chữ do anh gửi đến.

Thạch Thanh: *Boyfriend.*

Trước đó khi người ngoại quốc kia hỏi cô, nhìn một hàng từ vựng chuyên ngành cực kỳ khó, cô liền đưa tay chỉ về phía Thạch Thanh Lâm.

Người kia không dám chắc có đợi được để xin sự giúp đỡ hay không, thế nên bèn hỏi đó là ai của cô.

Cô đáp: Là bạn trai của cô.

Đồ Nam cất điện thoại, xoay người lại, tiếp tục đi về phía đầu cầu.

Phía sau dồn dập tiếng bước chân, cánh tay cô bị giữ chặt lấy, vừa ngoảnh đầu lại đã đâm sầm vào lồng ngực của người đàn ông. Thạch Thanh Lâm duỗi tay ôm lấy cô, anh cúi đầu, hỏi thăm bên tai cô: “Đi đâu thế, bạn gái?”

-----oOo-----

Chương 46

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trước kia bận bịu tới ngày, cảm thấy ngoài mình ra, thêm một người thôi cũng quá phiền phức.

Giờ lại thấy, không còn một mình nữa thật tốt.

LƯU Ý TỪ CHỦ NHÀ:

– Truyện được đăng dưới dạng clip cho một số lượng chương nhất định (không phải tất cả) để phòng trộm, chính vì vậy, để tiện theo dõi thì các bạn có thể làm theo tip sau:

- Bật chế độ toàn màn hình để đọc được cỡ chữ to.
- Nhấn pause, khi đọc hết một trang thì nhấn nút tua 10s (hoặc nhấn 2 lần để tua 10s, tùy chế độ của mỗi phiên bản youtube ở mỗi điện thoại) để sang đọc trang tiếp theo. Mình đã đánh số trang để người đọc không bị tua quá trang.

-----oOo-----

Chương 47

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cuối cùng, Đồ Nam vẫn không ngủ được.

Sáng sớm, lúc thức dậy đánh răng rửa mặt, nhìn vào gương bỗng phát hiện ra trong mắt mình có mấy sợi tơ máu, cô vội vàng bỏ khăn mặt xuống đi tìm thuốc nhỏ mắt, nhỏ xong lại vào phòng tắm soi gương, may là không có quầng thâm, cũng không mọc mụn.

Lau mặt xong, cô mới sực nhận ra, trước giờ chưa từng quá để ý những chuyện này, vậy mà hôm nay lại bận tâm đến ngoại hình như thế.

Quả nhiên yêu vào là khác ngay, nhỉ?

Cô giờ bàn tay ướt sũng lên, lau lau mặt gương, tự cảm thấy buồn cười nên đi ra ngoài làm bữa sáng.

Ăn sáng xong, lại đến công ty như thường ngày.

Đồ Nam ra khỏi khu nhà, mấy đứa trẻ chuẩn bị đi học chạy ngang qua, suýt chút nữa xô ngã cô. Cô nhường đường, nép vào một bên để đi ra ngoài, vừa ngẩng đầu đã trông thấy chiếc SUV đen đỗ ngay trước cổng.

Cô rào nhanh bước chân, tới nơi, vừa lúc cửa sổ xe hạ xuống, gương mặt Thạch Thanh Lâm xuất hiện, anh đã thấy cô từ trước đó lâu rồi.

Đồ Nam ngồi lên, thắt dây an toàn, lại nhìn anh, “Anh đến lâu rồi phải không?”

Mới đầu giờ sáng, trên người anh chỉ mặc một chiếc sơ mi, dưới cằm tron láng nhẵn nhụi, có lẽ đã tắm từ sớm tinh mơ rồi, cả người thoang thoang mùi sữa tắm. “Ừm, mới một lúc thôi.”, anh khởi động xe, “Tiện đường.”

Nào có tiện đường, khoảng cách xa như thế, rõ ràng là phải vòng một đoạn đường dài để tới. Cô nhìn anh, không biết nên nói gì cho ổn.

“Xa như thế, anh không cần lặn lội đến đâu.”, một mặt là vì không muốn làm phiền anh, một mặt là quan tâm đến anh, đợi từ đầu sáng thế này, chắc chắn là phải dậy rất sớm, bình thường anh đã đủ bận rộn rồi, ngủ được mỗi mấy tiếng đồng hồ.

Thạch Thanh Lâm nhìn cô, anh khẽ cười, “Xót anh thế cơ à? Vậy thì em dứt khoát dọn sang chỗ anh đi, anh không cần phải ngày nào cũng chạy cả quãng xa như này.”

Sang nhà anh?

Đồ Nam không ngờ anh lại đột nhiên nói câu này, đang yên đang lành, bỗng dưng trái tim lại phải thổn thức. Cô chuyển tầm mắt đi, ngồi ngay ngắn, liếc vào kính chiếu hậu, gương mặt thì vẫn đầy vẻ điềm tĩnh.

Ngồi bên cạnh, Thạch Thanh Lâm thấp giọng cười bảo: “Được rồi, anh đùa thôi, đừng giận.”

Đồ Nam nhìn anh, anh nắm chặt vô lăng, lái xe rất chắc chắn, xem ra vừa rồi đúng là chỉ băng quơ đùa giỡn vậy thôi.

“Không sao.”, cô gầy gầy tóc mái, nhìn thẳng ra con đường phía trước, “Thật ra, trước mặt em, anh không cần phải cẩn thận thế đâu.”

Cô có thể cảm nhận được, trước mặt cô, anh luôn rất kiềm chế, luôn rất phong độ, rất chú ý ngôn từ, nếu không phải thỉnh thoảng có đôi lần “lời đùa”, khiến cô nhìn ra được một mặt bất cần của anh, thì biểu hiện của anh gần như là hoàn mỹ. Huống hồ, cô đoán, anh sống ở Mỹ bao nhiêu năm như vậy, có lẽ cũng rất cởi mở, nói ra những câu này cũng chẳng có gì là lạ cả, chỉ khi ở trước mặt cô mới phải không chế mà thôi.

Thạch Thanh Lâm nhìn ra được, nụ cười của anh càng sâu hơn, “Là em nói đấy nhé.”

Đồ Nam liếc sang anh, không đáp lời, người này lắm lúc nói chuyện vẫn hay gài ẩn ý thế đấy.

Tình hình giao thông hôm nay không tệ lắm, xe đi thẳng một đường tới công ty.

Đỗ xe trong hầm xong, Thạch Thanh Lâm vội lấy cái áo vest ở ghế sau, rồi mở cửa xuống xe.

Đồ Nam đợi anh ở bên cạnh.

Anh mặc áo vest, vừa chỉnh lại cổ tay áo vừa đi sang, chỉnh xong liền hạ tay xuống, dán sát vào tay cô, sau đó nắm lấy tay cô một cách tự nhiên.

Đồ Nam được anh dắt tay đi ra ngoài, cô luôn cảm thấy để nói về tay con gái thì tay mình không phải là nhỏ, nhưng được anh nắm chặt thế này, thì cả bàn tay nằm gọn trong lòng bàn tay ấm áp của anh. Cô cúi đầu nhìn, trên mu bàn tay anh nổi mấy đường gân mảnh, cổ tay áo sơ mi trắng bị đè dưới cổ tay áo đen của chiếc vest, chẳng hiểu sao lại cảm thấy vô cùng đẹp.

Cô nhìn về phía trước, hơi lắc cánh tay, “Có người đấy.”

Sắp ra khỏi hầm đỗ xe rồi.

Thạch Thanh Lâm một tay nắm tay cô, một tay đút vào túi quần, anh bảo: “Đợi có người rồi hẵng nói.”

Đồ Nam chỉ đành để yên cho anh nắm tay đi ra ngoài.

Họ đến khá sớm, cả quãng đường đi vào tòa nhà vẫn không thấy ai, mãi tới khi đứng trong thang máy thì mới chạm mặt vài người nhân viên.

Đồ Nam rút tay ra, đứng lui vào trong góc.

Thạch Thanh Lâm nhìn cô. Trong công ty, anh vẫn phải chú ý đến hình tượng, nên chỉ đành thu bàn tay kia lại, cho vào túi quần.

Đồ Nam liếc nhìn hành động của anh, cô muốn cười nhưng lại quay đầu đi, nghe mấy người nhân viên kia chào anh, lần lượt từng người gọi “Thạch tổng”,

anh “ừm” một tiếng, coi như đáp lời.

Cửa thang máy đóng mở vài lượt, mấy người nhân viên lục tục đi ra.

Lại đi lên trên, sắp đến tầng mười bốn, khu vực của phòng tập múa.

Đồ Nam nhìn những con số hiển thị số tầng, “Em phải đi rồi.”

Thạch Thanh Lâm rút tay ra, đuổi về phía cô, “Còn mấy tầng nữa cơ mà?”

Đồ Nam không biết tại sao, mà lại bị hành động nhỏ này của anh làm cho hai tai nóng bừng lên, cô khẽ chìa tay ra, ngay lập tức bị anh nắm lấy. Thật ra là anh dùng ngón tay ngoắc lấy ngón tay cô, anh ngửa đầu nhìn lên trên, tay khẽ động đây, từng ngón từng ngón đan vào tay cô, cuối cùng mới hoàn toàn nắm trọn lấy, bao bọc trong lòng bàn tay.

Quá trình này khiến cô không khỏi suy nghĩ vu vơ, cô ngước mắt lên, phát hiện ra thang máy đã đến nơi rồi.

Thạch Thanh Lâm buông cô ra, bàn tay áp lên sau lưng cô, đỡ hờ lấy.

Cửa mở, Tiết Thành và Lê Chân Chân đang đứng ở bên ngoài, xem ra họ cũng vừa mới tới.

“Khéo ghê, quả nhiên là phải đến thật sớm thì mới gặp được cậu.”, Tiết Thành nói, lại liếc sang Đồ Nam, như thể đang hỏi có phải họ đến cùng nhau hay không. Có điều vẫn không hỏi ra, anh ta bước một chân vào thang máy, đề phòng cửa thang đóng lại, rồi nói với Thạch Thanh Lâm: “Gặp được cậu đúng lúc đấy, tối nay tôi đặt chỗ ở nhà hàng, nhớ đến nhé.”

“Có chuyện gì?”, Thạch Thanh Lâm hỏi.

Tiết Thành nói: “Còn chuyện gì được nữa, bữa cơm bàn chuyện công việc thôi. Hợp tác cùng nhau, Chân Chân cũng đến được mấy ngày rồi, chúng ta cũng nên làm một bữa chào mừng chứ.”

Thạch Thanh Lâm ngoảnh sang nhìn Đồ Nam, không cần mở miệng nói, chỉ dùng ánh mắt để xin ý kiến của cô.

Đồ Nam thấp giọng nói: “Cũng nên thế mà.”

Tiết Thành đã nói là bữa cơm bàn chuyện công việc rồi, mà cũng là phép lịch sự, theo lý đáng ra Thạch Thanh Lâm nên chủ động nhắc đến, cô không thể nhỏ nhen được.

Thạch Thanh Lâm đứng thẳng dậy, nói với Tiết Thành: “Vậy để tôi bảo An Bộ sắp xếp.”, hoàn toàn là giọng điệu khi nói chuyện công việc.

Đồ Nam bước ra khỏi thang máy, thoáng liếc sang Lê Chân Chân. Cô ấy vẫn nhìn Thạch Thanh Lâm đang đứng trong thang máy, tới tận khi cửa thang đóng lại thì mới chịu đi.

Tiết Thành ngoảnh đầu lại nhìn họ, “Vây thôi tôi không làm phiền hai người làm việc nữa, tôi gặp lại.”

Đợi anh ta cũng vào thang đi xuống lầu, Lê Chân Chân mới liếc sang Đồ Nam, rồi đi về phía phòng tập múa.

Đồ Nam đi theo, không nói gì cả, cô có cảm giác giữa họ chỉ cần giao tiếp trong phạm vi công việc là tốt nhất, những thứ khác, nói gì cũng là dư thừa.

Các điệu múa được biên đạo rất trôi chảy, về cơ bản là không có gì lấn cấn cả, đối với việc sáng tác bích họa thì đây cũng là một chuyện tốt.

Sáu giờ chiều, An Bội gọi điện đến nhắc Đồ Nam, cô và Lê Chân Chân mới kết thúc công việc.

Tiết Thành là người của phía đầu tư nên lời nói rất có trọng lượng, anh ta hẹn đi ăn cũng là phía đầu tư hẹn, nên không thể đến muộn được.

Múa suốt một ngày, cả người Lê Chân Chân túa đẫm mồ hôi, chỉ nói một câu rằng phải về tắm rửa thay quần áo, rồi rời khỏi phòng múa trước.

Đồ Nam nán lại thêm một lúc, thu dọn từng cuộn bản thảo và dụng cụ vẽ, đột nhiên nghĩ đến chuyện có thể Thạch Thanh Lâm đang đợi mình, cô mới vội vàng tắt đèn rồi đi.

Xuống lầu, quả nhiên ngay lập tức trông thấy xe của anh ở trước cửa.

Anh không ngồi trong xe, mà đứng bên cạnh hút thuốc lá. Thấy cô, anh lập tức dụi bỏ điếu thuốc, vọt vào thùng rác rồi sải bước đi tới.

“Đợi lâu rồi à?”, cô ngửi thấy mùi thuốc lá nhàn nhạt trên người anh.

“Đâu có.”, Thạch Thanh Lâm cho rằng cô đang có ý chỉ việc hút thuốc, “Đây là anh lười chẳng buồn đối phó với bữa cơm này thôi.”, anh kéo cửa ra cho cô.

Đây là lời thật lòng, trước giờ chẳng hề cảm thấy thế, trong công việc, chuyện gì cũng có thể đối phó được, còn giờ thì chỉ muốn cùng cô ăn bữa cơm hai người mà thôi.

Đồ Nam lên xe, vốn dĩ còn muốn hỏi anh vừa rồi có nhìn thấy Lê Chân Chân xuống trước hay không, nhưng ngẫm nghĩ lại thôi, vậy thì rõ là không độ lượng.

Khách sạn cách đây khá xa, lái xe mất khoảng bốn mươi phút.

Thạch Thanh Lâm phải đi đỗ xe, anh không bảo Đồ Nam vào trước, mà đợi đến khi đỗ xe xong rồi cùng cô đi vào.

Lúc đi lên, anh lại nắm tay cô.

Tới trước cửa phòng ăn, cô khẽ giằng tay ra.

Anh nhìn cô, “Sao thế, ở đây mà cũng không được à?”

“Không phải.”, Đồ Nam lắc lắc cánh tay, “Em muốn vào nhà vệ sinh.”

Thạch Thanh Lâm cười, buông tay ra.

Đồ Nam đi đến trước cửa nhà vệ sinh, vừa hay chạm mặt An Bội cũng mới tới chưa lâu. Cô nàng vừa bước ra, vốn dĩ là nhìn Đồ Nam, sau lại hơi nghiêng đầu nhìn lướt qua bả vai cô, đột nhiên ra hiệu với vẻ bí hiểm, “Thì ra bà chị mới từ Mỹ về lại biết ăn diện như thế.”

Đồ Nam ngoảnh đầu lại, nhìn thấy “chị gái mới từ Mỹ về” mà cô nàng nói, không nén được phải nhìn nhiều thêm một lúc.

Là Lê Chân Chân. Cô ấy đến khá nhanh, trên người đã thay sang một bộ váy dài liền thân, màu đỏ, khoét ngực bó eo, làn váy dài tha thướt, đang đi thẳng về phía phòng ăn.

An Bội ra vẻ như thể đã nhìn thấu mọi sự, “Nhìn cái kiêu của cô ta, thì mục tiêu không phải là Tiết Thành, mà chính là boss của tôi, đương nhiên đến tám mươi phần trăm là nhắm vào vị Thạch tổng nhà mình rồi.”

Đồ Nam không tiếp lời, trong lòng thầm nói: *Boss của cô đã có chủ rồi.*

Chẳng có nhiều người ăn bữa cơm này, nhưng trong phòng vẫn bày một cái bàn tròn đủ cho hai mươi mấy người.

Chiếc tivi trên tường đang chiếu trận đấu bóng đá trong giải ngoại hạng Anh.

Thạch Thanh Lâm ngồi cùng Tiết Thành, vừa xem vừa nói chuyện được một lúc thì Lê Chân Chân bước vào.

Tầm mắt của Tiết Thành lập tức bị thu hút, rồi liếc sang bên cạnh, Thạch Thanh Lâm cũng nhìn về phía cô ấy một cái, nhưng ngay sau đó lại nhìn về màn hình tivi.

Cái nhìn đó là bởi cô ấy mặc màu đỏ, đột nhiên có một thứ màu bắt mắt xuất hiện, là ai thì cũng phải ngoảnh ra. Còn những thứ khác, chẳng có cảm nhận gì nhiều.

Lê Chân Chân ngồi xuống cạnh anh, rót cho mình một cốc nước, cũng không nói gì cả.

Một bên Thạch Thanh Lâm là Tiết Thành, giờ cô ấy ngồi xuống bên còn lại, Đồ Nam không còn chỗ ngồi nữa rồi. Nhớ ra Đồ Nam đã vào nhà vệ sinh được một lúc rồi, anh liền đứng dậy.

“Không nói chuyện à?”, Tiết Thành hỏi anh.

“Ra gọi một cú điện thoại.”, anh tìm bừa một lý do.

Ra khỏi phòng ăn, vừa hay An Bội đi tới, anh nói: “Đúng lúc lắm, vào trong ứng phó thay tôi.”

“Ok sếp! Đây là công việc của tôi mà.”, An Bội đẩy cửa tiến vào.

Thạch Thanh Lâm đi thẳng dãy hành lang, cuối cùng cũng nhìn thấy Đồ Nam.

Nhà hàng này không có quá nhiều tầng, phỏng theo phong cách kiến trúc Âu Mỹ. Hành lang thông ra một gian ban công nhỏ, ngăn cách bằng hai cánh cửa kính, đúng lúc Đồ Nam đi đến chỗ đó. Nhìn thấy anh, cô không tiến về phía trước nữa, sau đó đưa mắt nhìn về sau lưng anh.

Hôm nay cô mặc một chiếc áo khoác dáng dài màu gạo, phanh vạt, phía dưới mặc quần dài đen, kiểu ăn vận phổ thông thế này, chỉ cô mặc mới thấy có phong cách, mái tóc buông xõa, nhìn kỹ rất có nét phụ nữ.

Thạch Thanh Lâm đi đến trước mặt cô, anh hỏi: “Em nhìn ai đấy?”

Đồ Nam thu tầm mắt lại, “Không ai cả.”

Thạch Thanh Lâm vẫn ngoái lại nhìn, Lê Chân Chân đi ra, đang nói chuyện với một nhân viên phục vụ của nhà hàng, có lẽ cũng muốn tìm nhà vệ sinh.

Anh quay đầu về, đưa tay nắm lấy bả vai Đồ Nam, tay khác đẩy cánh cửa bên cạnh, ôm cô đi ra ngoài ban công.

Cửa khép lại, người bên trong không nhìn thấy được nữa.

Tay anh vẫn nắm bả vai cô, đột nhiên anh bảo: “Em mà mặc váy nhất định còn đẹp hơn cô ấy.”

Đồ Nam không ngờ được một câu đột ngột này, vành tai như ngứa ngứa bởi giọng nói của anh, cô cười rồi tiếp lời: “Anh cũng đã nhìn thấy em mặc váy bao giờ đâu.”

“Không cần nhìn.”, anh cười bảo: “Nghĩ là biết rồi.”, vừa nói, bàn tay anh vừa dờ xuống eo cô, giống như đang kiểm chứng lời mình nói, nhẹ nhàng ve vuốt một lúc.

Cô có cảm giác eo mình nóng bừng lên, khẽ động đậy, nhìn vào mắt anh, cô thấp giọng nói: “Trong đầu anh đang nghĩ lung tung cái gì thế.”

“Bạn gái của anh, nghĩ thế nào mà chả được.”

Đồ Nam khẽ cắn môi, một tay nắm lấy lan can.

Lan can làm theo phong cách Baroque, từng cột từng cột, quét sơn trắng muốt. Xuyên qua những khoảng hở có thể nhìn thấy mặt cỏ xanh ở bên dưới, phía xa là con phố tấp nập xe cộ.

Trong vầng sáng mờ mờ, Thạch Thanh Lâm nhìn ngắm khuôn mặt cô, để ý thấy cô đang cắn môi, cánh tay anh liền thu chặt lại, cúi thấp đầu, ghé sát vào tai cô mà bảo: “Đã nói rồi, bảo anh không cần cần thận trước mặt em mà?”

Chẳng phải chính cô bảo anh thoải mái đấy sao?

Đồ Nam quay đầu lại nhìn anh, vừa khéo đụng phải chóp mũi anh, đối diện với đôi mắt của anh, còn chưa nhìn rõ ánh mắt anh thì hơi thở đã trở nên rối loạn, cô nắm chặt lấy lan can, “Ừm, là em nói, em cũng có chồi đâu.”

Anh cười, hơi thở lắt phát qua mặt cô, bởi khoảng cách quá gần.

Gần thế này, sắp chạm vào nhau rồi.

Nhịp thở của Đồ Nam dần trở nên hỗn loạn.

“Căng thẳng à?”, đột nhiên anh hỏi.

Cô im lặng, cảm giác như bị khiêu khích, không biết có phải anh cố ý không, cô khẽ ngoảnh mặt đi.

Trong mấy giây ngắn ngủi, còn chưa quay đầu lại, thì lọn tóc trên vai cô đột nhiên được anh vén ra, để lộ cả sườn mặt và cổ, gió se se lạnh, nhưng bỗng chốc bị át đi bởi một cảm giác ấm nóng.

Là hơi thở, gương mặt Thạch Thanh Lâm dán sát vào cổ cô, hơi thở phả ra sau gáy cô. Lòng ngực cô phập phồng liên tục, rồi bỗng cứng đờ, là môi của anh.

Anh đặt một nụ hôn lên cổ cô.

Đồ Nam siết tay nắm chặt lan can, siết rất mạnh. Bờ môi của anh sao lại nóng như vậy, cảm giác như cổ cô sắp bị thiêu cháy rồi.

Lúc anh từ tốn ngẩng đầu lên, thì cô đã như bị rút cạn sức, quay đầu lại nhìn, phát hiện ra anh đang cup mí mắt, tầm nhìn dường như đặt cả vào môi cô.

Tim cô dồn thình thịch.

Nhưng anh không tiếp tục nữa, dù sao thì vẫn đang ở nhà hàng.

“Lần sau tiếp tục.”, anh nói.

Đồ Nam liếc nhìn anh, quá đột ngột, còn chẳng kịp chuẩn bị tinh thần.

Bị ánh mắt của cô chọc cười, anh kéo bàn tay đang tóm chặt lan can của cô xuống, nắm trọn lấy.

-----oOo-----

Chương 48

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trên cổ hơi có cảm giác nóng rát.

Đồ Nam rút tay ra sờ thử, bị Thạch Thanh Lâm nhìn thấy, anh bèn giơ tay lên làm thay cô, nhẹ nhàng xoa, rồi cúi đầu hỏi: “Anh làm mạnh quá à?”

“Không phải.”, cô không chắc có phải cả cổ mình đang đỏ rần lên không, chỉ nhỏ giọng bảo: “Tại anh hôn lâu quá.”

Anh cười, “Anh vẫn còn thấy nhanh đấy.”

Đồ Nam bị anh kéo sát lại, áp vào lồng ngực anh, lại bị cảm giác rung bần bật khi anh cười làm cho bật cười theo. Người gì thế này, sớm biết anh có đủ kiểu mặt, nhưng vẫn quá xem nhẹ anh rồi, có những lúc cả bụng chứa đầy ý nghĩ xấu xa nữa là đằng khác.

Cô đưa mắt nhìn về phía cánh cửa kính, hình như ngoài hành lang có người đang đi tới, nên cô vội vàng đẩy anh ra.

Thạch Thanh Lâm buông lỏng tay, cánh cửa bị đẩy từ bên trong ra, Tiết Thành bước tới, ánh mắt đảo qua hai người, “Là ai bảo phải ra ngoài gọi điện thoại ấy nhỉ? Kết quả là lại ở đây tận hưởng thế giới hai người. Còn cần tôi phải đích thân ra mời hai người vào ăn đúng không?”

Đồ Nam đưa tay kéo áo khoác, một tay khác thì vuốt tóc, lẳng lặng che cổ đi.

Đề phòng ngộ nhỡ, sợ có dấu vết.

Thạch Thanh Lâm đứng thẳng dậy, “Vậy thì đi thôi.”, anh đặt tay lên thắt lưng Đồ Nam.

Tiết Thành nhường đường cho hai người, đợi Đồ Nam đi vào trước, anh ta mới ghé lại gần Thạch Thanh Lâm rồi nhỏ giọng hỏi: “Thế nào rồi, tiền triển có vẻ nhanh nhỉ?”

Thạch Thanh Lâm không trả lời, chỉ cười một tiếng.

Đồ Nam nghe thấy, cũng chỉ đành coi như không nghe thấy gì.

Bên trong phòng ăn, Lê Chân Chân vẫn ngồi ở chỗ cũ, đối diện là An Bội, cách khá xa, nhìn có vẻ như không nói chuyện với nhau.

Đương nhiên Thạch Thanh Lâm sẽ không ngồi vào chỗ cũ, đợi Đồ Nam ngồi xuống, anh mới ngồi cạnh cô, cởi bỏ áo vest đặt sang một bên.

Lê Chân Chân vẫn nhìn đăm đăm từ lúc anh bước vào, cuối cùng cũng nói được câu đầu tiên với anh trong suốt cả buổi tối hôm nay: “Sao giờ mới quay lại thế?”

Tiết Thành ngồi xuống, nhìn hai người bằng vẻ mặt như cười như không, “Đương nhiên là lâu rồi, người ta đi trốn cùng nhau, không biết là làm gì nữa.”

Lê Chân Chân nhìn anh ta với vẻ không hiểu.

May mà Đồ Nam luôn không hay bày biểu cảm ra, bằng không bên này bị An Bội nhìn chăm chăm, bên kia bị bốn con mắt khác quan sát, thì sự bồn chồn trong lòng đã lộ ra cả rồi. Cô cầm cái cốc thủy tinh ở trước mặt lên, định với lấy cái bình thủy tinh để rót nước, thì bỗng Thạch Thanh Lâm duỗi tay ra, lấy bình nước trước rồi rót cho cô, vừa rót vừa thùng thình nói: “Tôi với bạn gái tôi ở cùng nhau, sao phải trốn?”

Chỉ một câu nhẹ bằng băng quơ, lại như một tiếng sấm vang rền, trong nháy mắt, cả căn phòng lập tức im phăng phắc.

Người đầu tiên lên tiếng là An Bội, cô nàng nhìn Đồ Nam với vẻ kinh ngạc, rồi hú lên, “Hai người này... Chuyện từ lúc nào thế? Tôi đã đoán ngay là hai người có vấn đề rồi, thế mà lại là thật!”

Tiết Thành đã biết tin từ trước rồi nên không sửng sốt như vậy, chỉ cười khẽ hai tiếng rồi nhìn Thạch Thanh Lâm, “Xem ra tôi không cần phải đãi bữa cơm này nữa rồi, đến lượt cậu đấy.”

“Được thôi.”, rót nước cho Đồ Nam xong, Thạch Thanh Lâm đặt bình xuống và bảo: “Mọi người cứ thoải mái, tôi mời.”

“Thế để tôi gọi thêm một chai rượu nữa.”, Tiết Thành nói rồi nhìn sang bên cạnh, cao giọng gọi nhân viên phục vụ đến.

Còn Lê Chân Chân ngồi bên cạnh anh ta thì không hé răng nói nửa lời.

Đồ Nam cầm cốc lên uống nước, nuốt từng ngụm nhỏ. Cô nhìn ra được, Thạch Thanh Lâm cố tình chọn đúng lúc này để nói, trước mặt tất cả mọi người, nói cho rõ ràng rành mạch, chính là vì không muốn cô nghĩ ngợi nhiều.

Rượu được mang tới, Tiết Thành khai màn, rót cho mình một cốc, vừa đặt chai rượu xuống thì bất chợt lại có một bàn tay nhắc nó lên.

Là Lê Chân Chân, cô ấy nắm lấy cổ chai, rót cho mình một cốc đầy, rồi ngửa cổ uống cạn.

An Bội nhìn mà há hốc miệng, bèn khách sáo bảo: “Tửu lượng của chị Lê khá thật đấy.”

Lê Chân Chân không nhìn cô nàng, cũng chẳng buồn tiếp lời, lại rót thêm một cốc nữa, tự uống một mình.

Bầu không khí trên bàn cơm bắt đầu trở nên kỳ lạ, bởi quá rõ ràng, ai cũng có thể nhìn ra được rằng cô ấy mất vui vì tin tức đột ngột vừa rồi.

Đồ Nam phát hiện ra An Bội nhìn về phía mình mấy lần rồi, nhưng cũng coi như không thấy, coi như cho Lê Chân Chân chút thể diện, giả vờ không hiểu gì về hành động rõ ràng của cô ấy, chỉ liếc sang Thạch Thanh Lâm. Anh ngồi ngay bên cạnh cô, gương mặt cũng quay về phía cô, căn bản là không quá để ý, cũng không động đến một giọt rượu nào.

Cuối cùng vẫn là Tiết Thành cướp chai rượu khỏi tay Lê Chân Chân, rồi đùa rằng rượu do anh ta gọi, không thể cho cô ấy hưởng hết được. Cú đánh lái này xem như một cách để cho qua tình huống.

Mọi người bắt đầu ăn cơm như thể chưa xảy ra chuyện gì.

Sau cùng, nguyên một chai rượu Tây mà Tiết Thành tranh phần được không ít, chỉ còn dư lại một chút, nhưng Lê Chân Chân vẫn say mềm. Cô ấy bịt miệng đứng dậy, Tiết Thành muốn đỡ nhưng bị cô ấy đẩy ra.

Tiết Thành chỉ đành quay đầu cầu cứu An Bội: “Trợ lý An, giúp đi mà.”

Trông An Bội không hề tình nguyện chút nào, nhưng cô nàng vẫn đứng dậy, đỡ cô ấy đi vào nhà vệ sinh.

Đồ Nam nhìn theo hai cô gái ra đến tận cửa, bộ váy đỏ hơi bó, hạn chế bước đi của Lê Chân Chân, An Bội phải đỡ cô ấy đi từ từ. Đợi cả hai đi khỏi, Tiết Thành mới dựa vào ghế, xem ra cũng đã ngà ngà. Anh ta chỉ vào Thạch Thanh Lâm, “Cậu tệ thật đấy, không uống một ngụm nào.”

Thạch Thanh Lâm biết rõ vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, anh không uống là vì không muốn bị hiểu lầm thành đỡ rượu thay cho Lê Chân Chân, càng vào những lúc thế này lại càng phải dứt khoát, chuyện không có khả năng thì không thể để người ta có một tia hy vọng. Anh hỏi: “Cậu định về thế nào?”, uống thành ra cái dạng này rồi, chắc chắn là không thể lái xe được nữa.

Tiết Thành đáp: “Tôi thì dễ thôi, Chân Chân thì sắp bắt tỉnh nhân sự rồi mà còn không cho tôi động vào, muốn đưa về cũng không được.”

“Hoặc là gọi người đến đón, hoặc là đặt phòng nghỉ lại một đêm, sáng mai hẵng về.”, Thạch Thanh Lâm rất dứt khoát, “Cậu chọn một trong hai đi.”

“Để cô ấy ở lại đi, thế này rồi cũng không về được.”, Tiết Thành cũng chọn rất dứt khoát.

Thạch Thanh Lâm chuẩn bị đi đặt phòng, xoay người lấy áo vest, lại nhìn Đồ Nam, “Ồ đây đợi anh.”

“Ừm.”, cô gạt đầu, nhìn anh vịn vào thành ghế sau lưng mình để đứng dậy, rồi đi ra ngoài.

Cô ngoảnh đầu lại, vừa hay bắt gặp Tiết Thành đang nhìn chằm chằm mình cùng với một nụ cười đầy ẩn ý.

Cô không quan tâm, dù sao thì sẽ chẳng có gì ngoài trêu chọc cô.

Tiết Thành móc bao thuốc lá ra, rút một điếu rồi châm lửa, vừa hút vừa bảo: “Bữa cơm này đúng là không tệ, có thể nghe được tin tốt từ hai người.”

Đồ Nam hỏi: “Ý anh là Lê Chân Chân?”

“Coi như thế.”, anh ta không phủ nhận, “Để cô ấy thấy rõ hiện thực cũng tốt.”, nói đến đây, anh ta chợt cười khẽ một tiếng mà không rõ là có ý gì, “Chỉ có điều

là không ngờ cô ấy lại phản ứng mạnh như thế, trước mặt người ta mà uống say bí tỉ.”

Đồ Nam im lặng nghe.

Đột nhiên Tiết Thành nhìn cô và bảo: “Có lúc tôi thật sự rất ngưỡng mộ cậu ta.”

Trước đó còn đang nói về Lê Chân Chân, Đồ Nam chưa hiểu ra anh ta đang nói đến ai ngay được, cô hỏi: “Ngưỡng mộ ai cơ?”

“Còn ai được nữa?”, anh ta cười bảo: “Bạn trai cô.”

Cô bị cách xưng hô này làm cho xốn xang, vừa rồi chỉ như đang nghe chuyện của người khác, mà giờ thì lại cảm thấy rất chân thực, “Anh ngưỡng mộ anh ấy vì cái gì chứ?”

“Cô nghĩ sao?”, Tiết Thành hỏi ngược lại, “Con người cậu ta, xuất thân, trí tuệ, cái gì cũng ưu tú, làm gì cũng chưa từng thất bại, đến cả phụ nữ cũng nhớ mãi không quên cậu ta, không ngưỡng mộ sao được?”

Người anh ta nói quả thật là Thạch Thanh Lâm, nhưng Đồ Nam lại cảm thấy cũng không hoàn toàn là Thạch Thanh Lâm.

Không biết phải tiếp lời thế nào, vậy nên đành im lặng.

Một lát sau, cánh cửa phòng ăn bị đẩy vào, Thạch Thanh Lâm quay trở lại.

“Đang nói chuyện gì thế?”, anh hỏi.

“Không có gì.”, Tiết Thành cười, đáp một câu, lại châm thuốc rồi bảo: “Hai người về trước đi, tôi ngồi thêm lúc nữa.”

Thạch Thanh Lâm nói: “Tôi dặn An Bội rồi, cô ấy sẽ đưa người đến chỗ nghỉ.”

Tiết Thành gật đầu.

Thạch Thanh Lâm đưa mắt nhìn Đồ Nam, cô liền đứng dậy, theo anh ra cửa.

Chiếc áo vest vẫn luôn được anh cầm trong tay, đến khi ra khỏi cửa nhà hàng thì mới mặc lại, vừa xỏ áo vừa hỏi Đồ Nam: “Có vội về không?”

Đồ Nam lắc đầu, “Không vội.”, về rồi cũng chỉ có một mình, đương nhiên là không vội rồi.

“Vội về nhà anh đi.”, anh nói theo luôn.

Đồ Nam nhìn anh, rất nhanh, hai tai như nóng bừng lên.

Rõ ràng anh nói một cách rất thoải mái, rất tự nhiên.

“Mai là cuối tuần rồi.”, anh nhìn cô chăm chú, rồi bảo: “Bọn mình có nhiều thời gian ở cạnh nhau hơn.”

Lại đến một cuối tuần nữa. Đồ Nam nhớ lại cuối tuần trước vẫn còn đang giận dỗi với anh, rồi lại xem phim ở nhà anh, cuối tuần này, họ đã chính thức thành đôi rồi.

Cô khẽ mím môi, bất giác lại hơi hoảng hốt.

Nhà hàng cách nơi ở của Thạch Thanh Lâm không xa, lộ trình còn chưa tới nửa tiếng.

Xe về đến khu nhà anh, Đồ Nam theo anh đi lên, giờ xem như đã quen cửa quen ngõ, nhưng đây lại là lần đầu tiên cô đến nhà anh trong tư cách bạn gái.

Cảm xúc không hề giống, cả quãng đường đi lên, cô đều im lặng không nói câu nào.

Thạch Thanh Lâm mở cửa, bật đèn, rồi quay đầu lại, cô mới bước ra từ phía sau anh, chậm chậm tiến vào nhà.

Đây là lần đầu tiên anh trông thấy dáng vẻ này của cô, rõ ràng vẫn rất thân nhiên, nhưng mi mắt lại run nhẹ. Mắt cô là kiểu mắt hạnh nhân điển hình, hai mí sâu, chỉ hơi ngược lên là thấy tròn vẹn cả trông đen trông trắng.

Anh duỗi tay, tóm lấy khuỷu tay cô, kéo cô đến trước người mình rồi giang tay ôm lấy cô, cúi đầu nhìn vào mắt cô, “Căng thẳng cái gì, sợ anh giở trò gì với em à?”

Đồ Nam nhìn anh, “Nhanh quá.”, cô nói: “Em chưa chuẩn bị kịp.”

Thạch Thanh Lâm thật sự chưa từng thấy dáng vẻ rúm ró này của cô, sao lại đáng yêu thế chứ, anh phải mím chặt môi mới không bật cười, “Anh biết, chỉ là muốn ở cạnh em thôi, đừng lo, hôm nay đã hôn rồi, sẽ không chạm vào em nữa.”

Đồ Nam bị lời nói thẳng thắn của anh làm cho không biết nên đáp thế nào, cô thấp giọng mắng: “Lưu manh.”

“Anh thà làm một tên lưu manh.”, anh cười rồi buông tay, bỏ giày, lúc mở tủ giày ra, anh nói: “Lần sau sẽ chuẩn bị cho em một đôi.”

Anh nghiêng đầu nhìn cô, bộ dạng hệt như đang suy tính một cách nghiêm túc.

Đồ Nam khẽ “ừm” một tiếng, cô đi vào bếp, làm bộ như muốn tìm cốc uống nước, lúc xoay người lại, tranh thủ anh không chú ý liền vỗ vỗ lên mặt.

Chuyện gì thế này? Không già cũng không trẻ nữa, sao lại chỉ bởi đôi ba câu của anh mà trống ngực đã dồn thành thịch rồi.

Thạch Thanh Lâm thay dép xong liền đi vào nhà vệ sinh để rửa tay rửa mặt, lúc ra tới phòng bếp, phát hiện thấy Đồ Nam đang bỏ hoa quả.

Trên chiếc đĩa sứ trắng đặt chỗ táo mới được bỏ, miếng nào miếng nấy đều nhau, được gọt vỏ sạch sẽ. Cô cầm nửa quả bằng tay trái, tay phải cầm dao đề lên trên, bỗng cô ngừng lại rồi nhìn anh, “Vừa thấy trong tủ lạnh nên em lấy ra.”

“Cứ lấy thoải mái.”, anh đứng phía sau cô, nhìn cô làm, lại nói nốt câu còn dở dang, “Trong nhà này, không có gì là em không động vào được.”

Đồ Nam cảm thấy con người này quá biết cách ăn nói, cô chỉ muốn tìm chút việc để làm, vậy mà cũng bị một câu nói của anh làm cho xốn xang. Cô cúi đầu bỏ nốt nửa quả táo, cầm một miếng đưa đến bên miệng anh. Anh cũng cúi đầu cắn lấy, một tay cầm đĩa, một tay dắt cô đi ra phòng khách.

Đĩa táo được đặt lên bàn, anh ngồi xuống sofa, Đồ Nam còn muốn đi rửa tay nhưng lại bị anh kéo ngồi xuống cùng, loạng choạng ngã vào lòng anh, anh bèn nhân cơ hội ôm chầm lấy, “Đừng đi đâu cả, ở đây, nói chuyện với anh một lúc.”

Đồ Nam nhìn anh, người đàn ông lạnh lùng chẳng nói được mấy câu trong bữa cơm ban nãy, giờ lại muốn nói chuyện với cô.

“Nói gì?”

“Thì cứ nói bừa đi.”, còn chưa bắt đầu chủ đề câu chuyện, anh đã cười rồi. Kỳ lạ, một người sợ nhất là lãng phí thời gian như anh, vậy mà khi ở cạnh cô, nói mấy câu vô nghĩa cũng chẳng hề thấy nhàm chán.

Chỉ cần nhìn cô ngã vào lòng anh như lúc này thôi, là đã mãn nguyện lắm rồi. Anh nghiêng đầu, cái cằm vừa vịn tì vào đỉnh đầu cô, lại cúi mặt xuống, muốn chạm vào cô, nhưng nghĩ đến câu nói lúc mới đầu, cuối cùng chỉ đành hôn một cái lên tóc cô.

Đồ Nam hơi cảnh giác, ngẩng đầu nhìn anh. Anh vẫn ôm cô, mà cô chỉ khẽ cựa mình một cái thôi, cánh tay kia của anh liền quàng qua người cô, cách một lớp áo áp lên bụng cô, lòng bàn tay nóng rực.

Lớp vải quá mỏng, cô có cảm giác như cái tay kia thật sự đã chạm vào rồi, bèn khẽ liếc anh một cái.

Anh nhìn ra, không khỏi thấp giọng cười: “Yên tâm, thật sự không chạm vào em đâu.”

Đồ Nam bị bàn tay anh khiêu khích đến mức thấp thỏm, trong đầu toàn những suy nghĩ rối loạn, trong lòng lại thầm nghĩ liệu có phải anh là một tay lão luyện hay không, mới có thể trêu chọc cô một cách dàng dàng như thế, vừa nghĩ vừa nhìn anh.

Lời nói của Tiết Thành bỗng nhiên dội lại trong đầu, quả thật đây chính là người đàn ông khiến phụ nữ nhớ mãi không quên trong câu của anh ta.

“Sao lại nhìn anh chằm chằm như thế?”, anh hỏi.

Dường như cô đã nhìn như vậy quá lâu, bị hỏi đến, cô mới chớp mắt, không kiềm chế được bèn hỏi anh: “Trước đây, anh đã từng yêu chưa?”

Đổi lại trước kia, cô thật sự không phải là người hay để ý đến quá khứ của đối phương, chính Tiêu Quân cũng chưa từng hỏi tới kiểu chuyện ấy, chuyện của Hình Giai là do cô vô tình phát hiện ra mà thôi. Nhưng Thạch Thanh Lâm thì

không giống, cô muốn biết về quá khứ của anh, nếu như anh cũng có một Hình Giai... Hình như cô không lò đi dễ dàng được.

“Chưa.”, anh đáp vô cùng dứt khoát, “Lúc đi học thì không có cơ hội, không thích, sau này làm game thì không có thời gian, cũng không có hứng thú.”

Đồ Nam hỏi: “Nhưng có phải suýt nữa thì anh nhận lời Lê Chân Chân hay không?”

Nói câu này ra liền hối hận, cô siết chặt ngón tay, còn cô tỏ ra không mấy quan tâm, nhưng thật ra ít nhiều cũng có để bụng.

Thạch Thanh Lâm nhìn cô, không biết có phải cô bị hành động của Lê Chân Chân tối nay kích thích nên mới hỏi câu ấy hay không, bản thân anh thì chẳng bận tâm, nhưng anh vẫn không muốn cô hiểu lầm.

“Đúng là có chuyện này.”

Đồ Nam chớp mắt, ánh mắt rõ ràng là tối lại, anh nhạy bén phát hiện ra, tay ôm càng chặt hơn, “Nhưng lúc đấy khác, lúc đấy anh gặp phải một số chuyện.”, anh thoáng dừng trong mấy giây, rồi mới nói tiếp: “Vừa hay có người theo đuổi mình ráo riết, nên nghĩ hay cứ dứt khoát nhận lời cô ấy đi cho xong, nhưng sau lại phát hiện không phù hợp nên thôi.”

“Anh gặp phải chuyện gì?”, Đồ Nam hỏi.

Đến lúc này rồi, chuyện khác không còn quan trọng nữa, chỉ đề ý tới chuyện của anh. Đột nhiên cô phát hiện ra, chút để bụng đó của cô, có lẽ đến từ việc không hiểu về quá khứ của anh.

Không hiểu, cũng không biết anh từ khi ấy, mà một khi đã động lòng, thì sẽ lo được lo mất.

“Thật ra cũng chẳng có gì.”, Thạch Thanh Lâm từ tốn nói: “Hồi đấy mẹ anh mất, anh mâu thuẫn với gia đình, lại chẳng có gì ở Mỹ cả.”

Chút chuyện cũ đó, anh chưa từng nói với ai, ngay cả Tiết Thành cũng không biết, nhưng Đồ Nam muốn biết thì anh sẽ kể.

Đồ Nam chăm chú nghe, bất giác dựa sát vào lòng anh, “Lúc đấy anh bao nhiêu tuổi?”

“Thành niên rồi, vừa tròn mười tám, hồi ra nước ngoài là mười bảy.”, anh hồi tưởng lại, “Lúc đấy không biết, ra nước ngoài rồi mới biết thì ra bố mẹ vội vàng đưa anh đi là để ly hôn, không lâu sau đó bố anh tái hôn, người ông ta cưới là dì anh, dì ruột.”, nói đến đây, gương mặt anh hiện ra một nụ cười đầy trào phúng, “Anh làm âm lên với họ, kết quả là sau đám cưới của họ mấy tháng thì mẹ anh đi, bà ấy không chịu nổi cú shock này, nghĩ quần.”

Đồ Nam sững sờ, không biết nên nói gì.

“Hôm nhận được tin, anh muốn quay về nhưng còn chẳng có tiền mua vé máy bay.”, anh cười, “Chẳng dễ gì mới chơi game thắng được người ta để lấy tiền thưởng, trước là bỏ sung học phí, sau đây lúc định đi mua vé thì lại bị trộm mất, anh đánh tên kia đến mức sống dở chết dở, chuyện này Tiết Thành từng nói rồi, ầm ỉ lên cả báo mà.”

Giọng điệu của anh rất thông dong, nhưng Đồ Nam lại cảm thấy vô cùng khó chịu, có lẽ vì gia đình cô cũng không hoàn chỉnh, nên cô có thể cảm nhận cực kỳ sâu sắc. Chỉ cần tưởng tượng đến việc một cậu thiếu niên mới mười mấy tuổi một mình ở nơi xứ người mà lại gặp phải những chuyện ấy, tim cô như thắt lại.

Thạch Thanh Lâm nhìn cô cúi đầu im lặng, trong lòng thầm có tính toán, anh nói những chuyện này tuyệt đối không phải vì muốn cô thương xót gì cho anh.

Bàn tay anh khẽ động đây, vén áo cô lên, thò tay vào, chạm đến eo cô. Vòng eo con gái, vừa mềm vừa mịn trong lòng bàn tay anh.

Đồ Nam hoàn hồn, dè tay anh lại, đưa mắt nhìn anh, như thể đang tố anh lật lọng, ánh mắt như sắp nặn được ra nước.

Thạch Thanh Lâm cười khẽ, chậm chậm rút tay ra, rồi kéo phẳng áo cho cô.

Cô cảm thấy nụ cười của anh càng khiến cô đau lòng hơn.

“Còn muốn biết gì nữa?”, anh ấn đầu cô tựa vào vai mình, “Anh kể hết cho em.”

“Hết rồi.”, Đồ Nam rầu rĩ nói: “Anh không cần kể nữa.”

Đã qua cả rồi, cô không muốn vạch lại vết sẹo trong anh.

Biết trước thì đã chẳng hỏi, đáng ra nên kìm nén lại.

-----oOo-----

Chương 49

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 49

Thạch Thanh Lâm thầm hiểu rõ ràng, Đồ Nam là một người ngoài lạnh trong nóng, nói là không muốn biết nữa, thật ra là vì không muốn anh khó chịu mà thôi.

Anh nghiền hàm, dè nén cảm xúc trong lòng lại, chút chuyện nhà này trong mắt anh hết như một trò hề luân lý, kể trước mặt cô, thật ra chỉ là giả vờ ung dung

vậy thôi, anh không muốn bị xem nhẹ, càng không muốn bị thương cảm.

Trước mặt người mình thích, lúc nào cũng muốn bày ra những thứ tốt đẹp nhất.

“Vậy mình nói chuyện trước đó.”, anh ôm cô, khẽ vuốt tóc cô, “Hồi đấy anh chỉ đồng ý sẽ cân nhắc thôi, sau từ chối luôn, giữa anh và cô ấy không xảy ra chuyện gì cả.”

Anh đang nói đến Lê Chân Chân.

Thời niên thiếu tính tình bốc đồng, muốn mượn chút chuyện để làm mình phân tâm, sau khi được cô gái kia theo đuổi rất lâu, cuối cùng anh cũng xuôi, nhưng vào hôm phải đưa ra câu trả lời, lại đột nhiên phát hiện rằng mình còn chẳng thể gọi được tên đầy đủ của đối phương. Anh cảm thấy quá nực cười, bản thân xem nhẹ chuyện tình cảm, vô trách nhiệm, nào có khác gì bố anh, nên cuối cùng đã từ chối.

Quan hệ chỉ vốn vẹn vậy thôi, sau đó chẳng có gì nữa cả. Với anh mà nói, Lê Chân Chân có lẽ cũng lắm chỉ được tính là một người quen biết.

Đồ Nam thử tưởng tượng ra khung cảnh lúc ấy, nhưng cũng đều chỉ là những tưởng tượng trống rỗng mơ mơ hồ hồ. Cô nghĩ, khi đó anh tứ cố vô thân nơi đất Mỹ xa xôi, đột nhiên có một cô gái quán lấy anh như vậy, theo lý thường mà nói thì hẳn là sẽ nhận lời, nghĩ thế, cô cũng cảm thấy vốn dĩ nên vậy.

“Không sao, đều qua cả rồi.”, cô không bận tâm đến mức ấy.

“Đồ Nam.”, lúc gọi tên cô, giọng anh trở nên nghiêm túc một cách đặc biệt, “Đừng quên là anh theo đuổi em, anh sẽ không chủ động với người mà anh không xác định đâu, em là bạn gái đầu tiên của anh.”

Câu nói này khiến cô hoàn toàn an tâm. Anh còn không được tính là bạn trai đầu tiên của cô, vậy mà cô lại ghen tỵ vớ vẩn, hình như rất là không nên.

“Em không có ý gì khác, không phải là nghi ngờ anh, mà là...”, cô nhìn anh, “Mà tại cảm thấy anh rất thành thực.”

Thạch Thanh Lâm bật cười, đưa tay véo cằm cô, “Em nói thế này, anh coi như em đang khen anh nhé.”

Cằm Đồ Nam bị tay anh véo đến mức nóng lên, nghe ý của anh, hình như chính anh còn chẳng nghĩ đó là thành thực. Cô nghĩ, quả nhiên là cô quá vu vơ rồi.

Thạch Thanh Lâm vừa nhìn cô vừa cười, nếu Đồ Nam không nói, anh thật sự còn chẳng biết trong mắt cô mình lại mang hình tượng một tay “lão làng”. Quả thật anh chưa từng hẹn hò yêu đương, nhưng nhờ có ưu thế ngoại hình, bắt đầu từ năm mười mấy tuổi là đã liên tục được theo đuổi, nên có nhận thức về phương diện này khá sớm, lại từng ở Mỹ nhiều năm, chưa từng làm thì cũng phải từng nghe qua rồi, không đến nỗi ngờ nghệch chẳng biết gì như một thằng ngốc.

Cô thì ngược lại, rõ là đã từng yêu rồi, mà lại chẳng khác gì chưa yêu bao giờ.

Có điều, anh rất mẫn nguyện.

“Không thích anh như thế này à?”, anh cố ý hỏi.

“Không nhắc chuyện này nữa.”, ánh mắt Đồ Nam vừa hay chạm phải bàn tay đang để trên đầu gối của anh, vừa rồi chính bàn tay này đã véo cằm cô. Cô nhìn thêm lúc nữa rồi duỗi tay, kéo bàn tay đó của anh ra trước mặt, cẩn thận nhìn đồng hồ trên cổ tay anh, vậy mà đã không còn sớm nữa, “Gần mười một giờ rồi.”

Thạch Thanh Lâm trở tay kéo tay cô lại, đặt lên ngực, “Muộn thế này rồi, thôi đừng về nữa.”

Chỉ một câu, nhưng chặn ngang điều cô đang định nói tiếp, mí mắt bất giác chớp chớp vài cái.

“Anh vẫn còn nhớ lời đảm bảo của anh.”, anh sợ cô lo nên nói rõ lần nữa, “Nếu em không yên tâm, anh sẽ ngủ ở đây.”, anh vỗ một tay xuống mặt sofa, “Dù sao thì cũng không phải là chưa từng ngủ ở đây mà.”

Những gì còn có thể nói, anh đều nói cả rồi. Không phải là Đồ Nam không tin vào nhân phẩm của anh, mà ngược lại, cô sợ mình còn dễ dàng nghi ngờ đâu đâu hơn. Cô tránh cái tay kia ra rồi ngồi thẳng dậy, thấp giọng bảo: “Vậy em đi tắm đây.”

Thạch Thanh Lâm buông cánh tay đang ôm cô ra, “Anh đi tìm cho em một bộ quần áo để thay nhé?”

“Không cần đâu.”, Đồ Nam đứng dậy, đi vào phòng tắm.

Mặc quần áo của anh, chỉ sợ là còn bồn chồn hơn, đành chịu khó một chút vậy.

Bật sáng đèn, cô đóng cửa lại, nhìn sang cạnh bồn rửa mặt, chiếc bàn chải lần trước cô dùng vẫn còn ở đó, bên cạnh là máy cạo râu của anh. Chiếc khăn mặt cô từng dùng cũng vẫn còn treo trên giá, kế bên treo một chiếc khăn khác, là của anh.

Cách một tuần, vậy mà đồ vệ sinh cá nhân của cô vẫn ở đó, thậm chí còn như hòa vào cuộc sống của anh.

Cô cười, ngẩng đầu nhìn vào gương, giơ một tay lên vén tóc ra, quả nhiên trên cổ có một vết đỏ.

Không quá sẫm, chỉ hơi đỏ, chẳng ra hình thù gì. Cô bặm môi nghĩ, liệu có phải lúc ấy anh cắn hay không, trong đầu bỗng trào ra hình ảnh đó, bất giác lại phảng phất tính khêu gợi, làm cô phải thôi tưởng tượng vãn vơ.

Nhìn tới nhìn lui vẫn thấy rất rõ ràng, cuối cùng cô đành phải xoa tóc xuống.

Thạch Thanh Lâm thu dọn đĩa hoa quả vào bếp, lại đi vào phòng tìm một bộ quần áo, đợi một lúc thì Đồ Nam cũng bước ra khỏi phòng tắm.

Anh nhìn lên người cô, chiếc áo khoác đã được cởi bỏ, chỉ mặc chiếc áo thun trắng, chiếc quần dài được mặc một cách chỉnh tề, nhất thời anh rất muốn bật cười. Biết cô còn chưa chuẩn bị tinh thần, anh không trêu cô mà bảo: “Vào phòng ngủ đi.”

Đồ Nam thấy anh định đi vào phòng tắm, ngẫm nghĩ giây lát, cuối cùng vẫn giơ tay ra kéo anh lại.

Thạch Thanh Lâm quay đầu, thấy cô liếc về phía sofa, “Anh không cần ngủ ở đằng kia đâu.”

Dù sao đây cũng là nhà anh, hết lần này đến lần khác bắt anh ngủ trên sofa, không phải là cô không thấy áy náy, y như tu hú chiếm tổ chim khách vậy.

Thạch Thanh Lâm cười, cô đang quan tâm anh, anh không thể nào không nhìn ra được, bèn giơ tay véo má cô, “Biết rồi, đi đi.”

Đồ Nam nhìn anh đi vào phòng tắm, chạm nhẹ một cái lên má, rồi xoay người thông thả đi vào phòng.

Bật đèn đầu giường lên, trong phòng vẫn y hệt như cũ, thói quen sinh hoạt của anh không tồi, chưa bao giờ thấy phòng ồ lộn xộn cả, thậm chí cái vali của cô vẫn được để nguyên ở vị trí ban đầu.

Cô ngồi bên mép giường một lát, rồi mới nằm xuống.

Cẩn thận nghĩ lại, đúng là cô không muốn về thật, mà muốn ở cạnh anh, đặc biệt là vào lúc này, cô muốn bầu bạn với anh, không muốn anh lại giống như hồi còn ở Mỹ, đơn độc lẻ loi, chẳng có gì cả.

Trên đùi bỗng có cảm giác tê nhẹ, là do điện thoại trong túi quần cô rung lên. Cô lôi ra xem, là tin nhắn Phương Nguyễn gửi tới.

Phương Nguyễn: *Cô cứ im ỉm thế mà lại hẹn hò với anh Thạch rồi!*

Chắc chắn là An Bội kể với anh chàng.

Đồ Nam: Ờ.

Cô không quen kể chuyện cá nhân, nên vẫn chưa nói tin này cho anh chàng biết.

Phương Nguyễn: *Cô khai thật đi, có phải anh Thạch bị khuôn mặt cô mê hoặc không, chứ cô lạnh nhạt thế cơ mà.*

Đồ Nam: ...

Phương Nguyễn: *Đùa thôi, hihi.*

Phương Nguyễn: *Kể đoàng hoàng đi, đừng có mà lờ lợ lợ!*

Đồ Nam không thèm quan tâm đến anh chàng, bạn bè cái kiểu gì, mà cuối cùng vẫn tạt cho cô một gáo nước lạnh. Chắc chắn là vì tưởng cô mới yêu lần đầu, nên không có lòng tin với cô.

Cửa phòng mở ra, cô đặt điện thoại xuống, cảm thấy sau lưng khễ lún xuống, cô bèn xoay người lại, vừa vặn đối diện với gương mặt của Thạch Thanh Lâm.

Giường khá rộng, hai người nằm vẫn dư ra đầy chỗ, nhưng anh lại cứ nằm sát cạnh cô, áp cả người vào, cánh tay giang ra, ôm ghì lấy cô.

Đồ Nam phát hiện ra bộ đồ anh mặc sau khi tắm xong là áo thun dài tay và quần dài, hai chân được bọc trong chiếc quần thể thao, đủ hiểu câu nói của anh không phải chỉ là nói chơi. Ở nhà mình mà còn phải nghiêm chỉnh như vậy, thật sự là anh quá quan tâm đến cảm xúc của cô rồi.

Ánh sáng vàng dịu từ bóng đèn đầu giường tỏa xuống, gương mặt anh ngược sáng, sống mũi trông càng thẳng hơn, hốc mắt càng thêm sâu, “Ôm ngủ thì được chứ?”

Cô không lên tiếng, coi như ngầm chấp nhận.

Bị anh nhìn chăm chăm, ánh mắt cô không biết đặt vào đâu, chỉ đành rơi xuống vòm ngực anh. Trước ngực áo của anh có thêu một chữ “S”, cô giơ tay nhẹ nhàng sờ lên, coi như để phân tán sự chú ý.

Thạch Thanh Lâm hiểu ra, anh giải thích: “Cái áo này lâu lắm rồi, hồi ở Mỹ anh hay mặc, chữ S trên áo là viết tắt họ của anh.”

Đồ Nam nghe đến nước Mỹ thì lại nhớ tới những chuyện anh từng phải trải qua, trầm mặc giây lát, cô hỏi: “Sao lại quyết định về nước?”

Đôi là cô, e rằng thà cứ ở lại Mỹ, chứ quyết không muốn về nữa.

“Nhiều nguyên nhân, vì game, vì ông nội...”, Thạch Thanh Lâm thấp giọng nói: “Trước đây cũng từng do dự đấy, nhưng giờ lại cảm thấy, về là đúng.”

Không về, làm sao gặp được em.

Anh không nói ra, nhưng Đồ Nam vẫn hiểu.

Giọng anh nghe rất dịu dàng, muốn không hiểu cũng khó.

Trong lòng ngổn ngang đủ thứ cảm xúc, xót xa thay anh, lại không đè nén được sự ngọt ngào từ câu nói của anh, trộn lẫn vào nhau, khiến lòng ngực tung tức nghèn nghẹn, chẳng hình dung nổi đây là cảm giác gì, dù sao thì cũng là lần đầu tiên cảm nhận thấy.

Cô duỗi tay ra, nhích người lại gần, ôm lấy anh.

Thạch Thanh Lâm thoáng giật mình, anh cúi đầu nhìn người đang nằm gọn giữa vòng tay mình, trong lòng chột ảm lên. Hình như đây là lần đầu tiên cô chủ động gần gũi với anh, anh thu cánh tay lại, ôm cô càng chặt hơn.

“Em cứ thế này anh làm sao mà ngủ được?”, anh cố ý trêu cô.

Đồ Nam dùng tay đang ôm anh vỗ một cái lên lưng anh, vốn dĩ là định đánh anh, nhưng vì tư thế nên không dùng lực được.

Kết quả là làm anh bật cười khùng khục.

Cô vui đầu xuống, kệ cho anh cười.

Vừa rồi Phương Nguyễn nói cô lạnh nhạt, Tiêu Quân cũng bảo cô hờ hững, đến bản thân cô còn phải thừa nhận, nhưng cô chỉ không muốn để anh cảm thấy mình lãnh đạm mà thôi, người khác nghĩ sao đều không quan trọng.

Sau cùng, rốt cuộc thì cũng buồn ngủ.

Đồ Nam ngày nào cũng phải vẽ, vốn dĩ đã rất mệt rồi, trước đó lại nghe câu chuyện của Thạch Thanh Lâm, đầu óc hoạt động không ngừng, giờ được thả lỏng, cảm giác uể oải cũng kéo tới.

Mơ mơ hồ hồ, cô nghe thấy anh bảo: “Ngủ đi.”, trên trán âm ẩm, đầu óc không còn tỉnh táo nữa, trong lòng còn thầm nghĩ, đã bảo không chạm vào cô cơ mà, nhưng không trụ được nữa nên thiếp đi.

Thạch Thanh Lâm nhìn cô chìm vào giấc ngủ, vừa rồi, là anh hôn lên trán cô.

Không nhịn được, trước mặt cô, rất khó để anh kiềm chế được ham muốn gần gũi với cô. Dù gì anh cũng là một người đàn ông bình thường, đối diện là cô gái mình thích, anh không có cảm giác gì mới là bất bình thường.

Cũng may cô ngủ rất nhanh, bằng không lại càng khó nhịn hơn.

Anh khẽ nâng đầu cô dậy, đặt vào hõm vai mình để cô ngủ được thoải mái hơn, một lát sau thì cũng dần buồn ngủ. Sợ ánh đèn làm cô không ngủ ngon, anh liền tắt đi.

Trong bóng tối, ôm cô, cảm nhận càng rõ ràng hơn.

Cánh tay vốn đang ôm anh của cô dần buông lỏng, hạ xuống bụng dưới của anh, đúng là giày vò anh mà. Anh nhẹ nhàng nhấc ra, đặt lên ngực mình, để lòng bàn tay cô áp lên tim anh.

Không thể ngủ nổi, chỉ đành nghĩ sang chuyện khác.

Sau đó anh dứt khoát chuyển sang nghĩ xem ở đây còn thiếu thứ gì của cô, để mai ngày kia sẽ đi mua hết, phòng lần sau cô đến có cái dùng.

Rồi lại lên kế hoạch xem ngày mai nên dẫn cô đi đâu, làm gì.

Anh đã để ý từ lâu, trong thành phố có một triển lãm tranh, không biết cô có hứng thú không, mà thật ra anh cũng đã mua vé rồi.

Trước đây anh chỉ lên kế hoạch tỉ mỉ như vậy với công việc. Giờ thì khác rồi, mọi chuyện liên quan đến cô, tỉ mỉ đến mấy cũng không đủ, thậm chí còn sợ mình làm không tốt.

Nghĩ đến đây, anh khẽ bật cười giữa bóng tối, như thế này cô lại cảm thấy mình là tay lão làng nữa thì sao?

Chương 50

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 50

Có ánh sáng rọi vào mắt, Đồ Nam khê cự mình, rồi tỉnh dậy.

Khoảnh khắc tỉnh lại, cô đã ý thức được ngay, rằng mình đang không ở nhà. Cô mở mắt, lập tức nhìn thấy người đàn ông nằm bên cạnh.

Thạch Thanh Lâm vẫn đang ngủ.

Vốn dĩ cô nằm gối lên vai anh, nhưng đã lăn ra từ lâu rồi, đôi thành nằm trên một cái gối khác, một tay đặt trên ngực anh, dưới lòng bàn tay là nhịp tim đều đều của anh.

Người đàn ông đang say giấc, tiếng hít thở vừa đều vừa nhẹ.

Ở khoảng cách gần thế này, Đồ Nam thậm chí còn có thể nhìn thấy rõ từng cọng lông mi đang rủ xuống của anh. Khi ngủ, dáng vẻ anh hoàn toàn khác, không chút phòng bị, chỉ ngấm thối cũng thấy xao xuyến vô cớ. Cô nhìn lên sống mũi thẳng tắp của anh, nhìn lọn tóc rủ xuống trán anh, cuối cùng càng nhìn càng cảm thấy anh quá đẹp trai.

Đồ Nam gác một tay lên trán, che khuất tầm nhìn, cũng chẳng phải lần đầu biết diện mạo của anh xuất chúng, mà sao mới sáng sớm đã phạm tội háo sắc thế này.

Lặng lẽ bỏ tay xuống, lại liếc nhìn anh, đột nhiên cô nhớ ra gì đó, vội duỗi tay tìm điện thoại. Mò mẫm một lúc dưới gối mới thấy, chỉnh chế độ im lặng, bật máy ảnh, chụp lại một tấm hình gương mặt anh.

Nhìn một lúc, vẫn không đủ, cô nhòm nửa người dậy, đổi góc độ, chụp thêm mấy tấm nữa.

Cất điện thoại vào túi quần, cô chống tay xuống giường, sợ làm anh tỉnh, cô chầm chậm lê tới cuối giường rồi mới đi xuống, nhón chân bước ra khỏi phòng.

Ra tới phòng khách, cô lại lấy điện thoại ra xem mấy tấm hình trong album ảnh.

Từng tấm từng tấm, ngón tay cô chạm lên đôi mắt, sống mũi, bờ môi của người đàn ông trong ảnh, chậm rãi xem hết một lượt, khê miệng cô khê cong lên, rồi cô chọn một tấm, sau đó mở Wechat.

Cô muốn thay ảnh đại diện, nhưng vừa nghĩ, sao có thể đổi thế được, tấm hình chụp lúc anh đang ngủ lại được đặt làm ảnh đại diện của cô, sẽ khiến người khác nghĩ ngợi miên man, rằng rõ là cô không biết ngượng.

Nhất định là ngại ngủ đến mức hồ đồ rồi. Cũng may, cô mím môi, cũng may là phản ứng kịp thời.

Thạch Thanh Lâm dậy muộn hơn Đồ Nam hai tiếng. Đương nhiên là vì đêm qua thức khuya để làm việc.

Anh không có thói quen ngủ nướng, đã tỉnh là tỉnh hẳn luôn. Mở mắt, phát hiện Đồ Nam không còn ở bên cạnh, bả vai lại hơi ê ẩm, anh ngồi dậy, dùng tay bóp mấy cái mới nhớ ra chỗ này bị Đồ Nam gối lên gần như suốt đêm.

Anh xuống giường, mở cửa đi ra, đưa mắt tìm Đồ Nam, cách một gian phòng khách, anh nhìn thấy cô đang đứng trong gian bếp kiểu mở.

Tiếng mở cửa đánh động, cô quay đầu lại nhìn, “Anh dậy rồi à?”, cô chỉ vào tủ lạnh, “Vốn dĩ định làm bữa sáng, nhưng trong này chỉ toàn đồ ăn sẵn thôi.”

Ở nhà anh, đến gạo còn không có, trong tủ lạnh chỉ có bột yến mạch và sữa, có một ít bánh mì lát, toàn thứ lấy ra là ăn được luôn.

Thạch Thanh Lâm cũng không muốn để cô bận rộn, anh lê dép đi tới, cầm cốc nước lạnh trên kệ bếp uống một ngụm cho nhuận họng, “Đừng làm gì cả, đợi anh chút, mình ra ngoài ăn.”

Đâu thể để cô cùng anh ăn một bữa sáng toàn đồ tiện lợi được.

Anh lập tức vào nhà tắm, sợ Đồ Nam phải đợi lâu, anh nhanh chóng cạo râu, rửa mặt, rồi vào phòng thay quần áo.

Lúc anh trở ra, Đồ Nam đã cầm áo khoác đợi anh trước cửa rồi.

Giờ phút này, anh mới nhận ra thời gian của một đêm quá ngắn, trôi qua chóng vánh, cô lại phải bước ra khỏi cánh cửa này rồi.

Đồ Nam nhìn anh đi tới, một tay đã cầm vào tay nắm cửa, chuẩn bị mở ra, nhưng lại không nghe thấy tiếng bước chân của anh nữa.

Cô ngoảnh đầu lại, nhìn thấy anh đứng cạnh tủ đựng đồ, trong tay cầm một chùm chìa khóa, im lặng gỡ chìa.

Cầm cửa anh đã được cạo nhẵn nhụi, tóc trước trán cũng được đã vuốt gọn lên, trên người mặc một chiếc áo khoác jean, bên trong là áo thun trắng, bên dưới là quần jean. Rũ bỏ bộ âu phục mọi ngày vẫn mặc đi làm, bỗng nhiên trông anh lại có cảm giác gần gũi hơn hẳn.

Cô thầm nghĩ, người này mặc gì cũng đẹp là sao...

Trong lúc cô thoáng thất thần, chiếc chìa trong tay anh đã được gỡ xong, anh cầm chìa đi tới.

Đồ Nam quay đầu, tay vặn một cái, chuẩn bị mở cửa ra ngoài, nhưng anh bỗng duỗi tay ra, đóng sầm cánh cửa lại.

“Đợi chút.”, anh chống tay lên cửa, vây kín cô lại.

Đồ Nam dựa lưng vào cánh cửa, ngẩng đầu nhìn anh.

Anh cúi đầu, nhìn xoáy vào mắt cô, “Hôm nay là một ngày mới rồi.”

Hôm qua đã hứa là không chạm vào em, nhưng hôm nay, lại là một ngày mới rồi.

Đồ Nam hiểu ra ngay lập tức, hô hấp dần trở nên dồn dập.

Chóp mũi Thạch Thanh Lâm hạ thấp xuống, đảo qua lại, vờn quanh chóp mũi cô, anh hạ tầm mắt, nhìn chằm chằm vào môi cô. Tay cô bất giác quờ quạng muốn bấu lấy một thứ gì đó, chỉ là cái động chạm từ đầu mũi, mà cả người cô đã nóng lên rồi.

Cô cố tập trung nhìn vào môi anh, tưởng tượng đôi môi ấy có thể áp tới bất cứ lúc nào, nhưng chỉ vừa kịp nhìn thấy khoe môi anh khẽ nhếch lên, ngay sau đó, khoe môi cô bỗng nóng rực, bị hôn lên rồi.

Nụ hôn của anh chỉ đặt trên khoe môi cô chứ không trực tiếp hôn lên môi, nhưng lại lướt qua viền môi, cái kiểu trêu chọc nửa vờn này càng khiến đầu óc cô rối loạn hơn, hít vào nặng nề, thở ra khó nhọc, hơi thở của anh chờn vờn quần quanh, quện vào làm một với hơi thở của cô. Trước mắt là gương mặt của anh, đại não cô cũng như bị xâm chiếm, rồi tỉnh thành một mớ hỗn độn. Sau cùng, cô cảm nhận thấy có đầu lưỡi khẽ liếm qua khoe môi mình, trong tích tắc, tim đập liên tục không còn theo quy luật nữa.

Rốt cuộc thì đôi môi anh cũng dời đi, chuyển sang hai má, ý thức của cô mới quay trở về.

Anh đưa một tay ra đỡ gáy cô, hôn lên má cô, mơn man qua tai cô, hơi thở thoáng dồn dập, “Lần sau bất kể thế nào, anh cũng không bỏ qua chỗ này đâu.”, anh miết ngón tay cái lên môi cô.

Đồ Nam khẽ thở gấp, không nói ra được thành lời, trong lòng chộn rộn, sao lại có một người đàn ông như anh cơ chứ, vào lúc này rồi mà vẫn còn quan tâm đến cô.

Cô rất muốn chạm vào anh, nhưng lại phát hiện ra hai tay vẫn luôn nắm chặt lấy áo khoác của mình, đến mức gần mất cảm giác rồi.

“Thật sự không muốn để em đi sớm thế này đâu.”, anh cầm lấy một tay của cô, nắm gọn trong lòng bàn tay, “Về sau em đến đây lúc nào cũng được.”

Nói xong, tự anh bật cười, trong lòng thầm tự khen lời mình nói rất khá, đàn ông quả thật là loài sinh vật được voi đòi tiên, mong cô đến, chính là mong cô ở lại.

Cuối cùng anh cũng chịu buông tay, đứng thẳng dậy.

Đồ Nam hơi tránh đi, nhìn anh mở cửa, rồi cùng theo anh ra ngoài. Bàn tay nắm lại một lát thì mở ra, là chiếc chìa khóa ban nãy anh nhét vào lòng bàn tay cô.

Lúc trước thấy anh đứng lại đằng đó một lúc, thì ra là hí hoáy tháo một chìa trong chùm chìa khóa nhà ra để đưa cho cô.

Cô nắm chặt lấy, cất vào túi áo, như thể không yên tâm, lại dùng tay đè nó lại.

Bữa sáng được giải quyết ở ngay gần đó, Đồ Nam dậy sớm, Thạch Thanh Lâm sợ cô đói nên không đi quá xa.

Ăn xong thì rời khỏi quán, anh rút từ trong túi áo ra hai tấm vé, đưa cho Đồ Nam, “Đi cùng nhau đi.”

Đồ Nam nhận lấy, phát hiện ra là vé vào triển lãm tranh.

“Sao lại mua cái này?”, bản thân cô là người vẽ tranh mà còn chẳng để ý xem dạo gần đây có triển lãm gì, anh bận rộn như vậy mà vẫn biết được.

“Không nghĩ ra em còn có sở thích gì, nên chỉ đành dẫn em đến chỗ này thôi,”, anh nói nửa đùa nửa thật.

“Nhưng anh không thích cái này lắm mà.”, cô nhớ hồi trước anh đến dự triển lãm do bố cô tổ chức là vì bích họa, nhưng đó là công việc, còn bản thân anh chắc chắn chẳng hứng thú gì.

Thạch Thanh Lâm gật đầu, “Anh không có hứng thú với tranh, có hứng thú với người thôi là được rồi.”

Không có gì cũng thích trêu chọc cô.

Đồ Nam cố ý cúi đầu không nhìn anh, nhưng lại không nhìn được mà phải phì cười, mái tóc xoa bên vai rủ cả xuống, cô liền đưa tay vén qua tai.

Thạch Thanh Lâm bắt gặp được hành động nhỏ lơ đãng này của cô, cô đứng giữa chùm nắng cuối thu, trên con đường người xe tấp nập, sau lưng là góc ngõ đồng cỏ thụ, bên cạnh là cái thùng rác xanh biếc, cảnh tượng hết sức bình thường, nhưng vì có cô nên in đậm dấu trong mắt anh.

Anh lôi điện thoại ra, duỗi tay kéo cô lại, cả người áp sát vào.

Đồ Nam ngoảnh đầu sang trong vô thức, bốn mắt nhìn nhau, bên tai thoáng nghe thấy một tiếng “tách”, mới phát hiện ra là anh dùng một tay khác giờ điện thoại lên, ống kính hướng vào hai người họ.

Anh đứng thẳng dậy, mở ảnh ra xem, “Suýt nữa thì quên mất chuyện phải gửi anh cho em.”, nhìn ngắm một lát, anh giơ ra trước mặt Đồ Nam cho cô xem, “Tấm này thế nào, dùng nó nhé?”

Đồ Nam nhìn lên màn hình điện thoại, nam nữ mặt đối mặt, bốn mắt nhìn nhau. Tấm hình chụp trộm không được tính là hoàn hảo, nhưng rất chân thực, là khoảnh khắc thuộc về họ, một giây thôi, mà lại trở thành vĩnh viễn.

Cô lắc đầu.

“Không đẹp à?”, Thạch Thanh Lâm hỏi, rồi lấy điện thoại về, “VẬY chụp lại tấm nữa.”

“Không phải.”, cô nhìn anh, không kiềm chế được mà bật cười, “Em đổi ảnh đại diện Wechat rồi.”

Thạch Thanh Lâm nhìn cô, ánh mắt hiện rõ vẻ ngạc nhiên, “Em đổi ảnh gì đây?”

Đồ Nam lấy điện thoại ra khỏi túi áo, mở Wechat, rồi gửi một tấm hình từ album ảnh sang cho anh.

Thạch Thanh Lâm ấn nút nhận, ngay lập tức nhìn thấy một tấm hình.

Ảnh chụp khi anh đang ngủ, đầu xoay nghiêng trên gối, vừa vặn đối diện với ống kính, dáng vẻ khi ngủ trông rất say sưa.

“Chụp trộm anh à?”, anh xem xong thì khóe miệng khẽ cong lên, trông hơi giống một nụ cười gian manh.

Đồ Nam liếc xuống điện thoại của anh, “Lúc này anh cũng chụp trộm em đây thôi, huê.”

Cũng nhanh trí đấy, anh không còn lời nào để phản biện. Anh gật đầu, “Được, vậy dùng tấm này.”

Vừa nói anh vừa mở ảnh đại diện của cô ra xem, lại phát hiện ra không phải là tấm hình này của anh, mà là tấm hình đã được vẽ lại.

Có vẻ như là được vẽ lại dựa trên tấm hình kia, kích thước nhỏ lại một chút.

Đồ Nam giải thích: “Sáng nay em vẽ trong phòng làm việc của anh đấy.”

Lúc ấy dậy sớm, cô có đủ thời gian nên mò vào phòng làm việc của anh tìm giấy bút, chiếu theo bức ảnh của anh để vẽ lại.

Bức tranh rất đơn giản, vì đã được cố tình lược đi một số chi tiết, nửa gương mặt của người đàn ông vùi trong gối, một nửa lộ ra, đôi mắt bị lộn tóc xòa xuống che đi mất, chỉ có sống mũi và đôi môi là rõ ràng nhất, cả cục yết hầu sau cổ áo thun nữa.

Tấm ảnh Thạch Thanh Lâm chuyển từ điện thoại của cô lên gương mặt cô, “Không đủ đẹp, vẫn nên đổi tấm ảnh chụp đi.”

Đồ Nam nhìn anh, ánh mắt hiện rõ vẻ bối rối, “Thế này thôi, lộ quá.”

Thạch Thanh Lâm đi đến chỗ đỗ xe cạnh ven đường, “Ừm, vậy thì thế này đi.”

Đồ Nam sững người giây lát, hơi nhú mào, chẳng lẽ giận rồi?

Cô đi theo sau, mở cửa bên ghế phó lái ra, nhìn anh đã ngồi vào trong xe chuẩn bị nổ máy, cô mới lên xe, đóng cửa lại, cài dây an toàn, rồi đưa mắt sang phía anh.

Thạch Thanh Lâm một tay nắm vô lăng, một tay cầm điện thoại gõ chữ.

Điện thoại của Đồ Nam bỗng rung lên, cô cúi đầu, Wechat báo có tin nhắn anh gửi đến.

Thạch Thanh: *Lừa em đấy.*

Thạch Thanh: *Anh rất mãin nguyện.*

Cô ngẩng đầu, chạm phải ánh mắt anh, cánh tay anh gác lên vô lăng, vừa lúc anh nhìn cô cười.

Bất chợt cô hơi có cảm giác bức bối, thì ra lại lấy cô làm trò đùa, cô còn thật sự tưởng anh giận rồi, suýt chút nữa là tự trách mình.

Thạch Thanh Lâm thu nụ cười lại, ngồi ngay ngắn, ngón tay bấm mấy cái vào màn hình điện thoại rồi đặt xuống, khởi động xe.

Điện thoại Đồ Nam lại rung lên, cô cúi đầu xem.

Thạch Thanh: *Thank u.*

Thạch Thanh: *My love.*

Xe nổ máy, Đồ Nam cũng hóa ngây dại, trong mắt chỉ còn hai từ đơn tiếng Anh.

My Love.

Thì ra có những điều chẳng cần phải nói thành lời, chỉ đơn giản được viết bằng tiếng nước ngoài, lại mang một sự lãng mạn vô cùng tinh tế, cảm nhận cũng trở nên sâu sắc, như ngấm sâu vào tận cốt tủy.

Cô liếc nhìn góc cạnh khuôn mặt Thạch Thanh Lâm, người đàn ông này quá giỏi tán tỉnh rồi.

Cô nắm chặt điện thoại, không muốn bị anh phát hiện ra rằng mình cứ nhìn anh chăm chăm, cô bèn thoát ra khỏi khung chat, lại phát hiện ra có một lời mời kết bạn.

Mở ra xem, hơi bồn chồn, nhưng vẫn ấn chấp nhận.

Một lát sau, cô lại mở khung chat ra, nhìn vào dòng cuối cùng.

Chốc chốc lại nhìn, cứ vậy bất giác nhìn không biết bao nhiêu lần.

Triển lãm tranh được tổ chức trong bảo tàng thành phố, cuối tuần có rất đông người đến bảo tàng, ngoài cửa chen chúc đến nỗi tắc cả lối vào bên trong.

Thạch Thanh Lâm dắt tay Đồ Nam lách qua một đám sinh viên, vất vả lắm mới đến được chỗ soát vé, lại là một hàng dài nữa.

Lúc Đồ Nam đứng đợi ở cuối hàng, điện thoại trong túi rung lên liên tục mấy lần.

Cô nhìn Thạch Thanh Lâm, còn tưởng anh lại dùng Wechat để gửi gì đó, nhưng phát hiện ra anh không cầm điện thoại, bèn thò một tay vào túi lấy điện thoại ra.

Phương Nguyễn: *Vãi ẹ, cô thay quả avatar háo sắc gì thế?*

Phương Nguyễn: *Đúng là yêu rồi có khác.*

Phương Nguyễn: *Trông giống anh Thạch lắm.*

Phương Nguyễn: *Rốt cuộc có phải là anh Thạch không thế?*

Đồ Nam mặc kệ, quyết định không thèm để ý đến anh chàng nữa.

Xem chừng anh chàng vẫn chưa nhận ra được đó là Thạch Thanh Lâm, mà chỉ cảm thấy giống thôi.

Vậy thì đúng rồi, cô rất hài lòng với hiệu quả này.

Thoát ra, lại có mấy tin nhắn khác, hình như là người cô đã nhận lời mời kết bạn từ trước đó, không có ảnh đại diện, tên XY. Cô mở ra, đọc mấy tin nhắn...

XY: *Đồ Nam, là anh đây.*

XY: *Có thời gian không?*

XY: *Anh muốn gặp em.*

Nghe giọng điệu này thì là người quen rồi.

Đồ Nam nhìn vào hai chữ cái viết tắt này mấy lần, đến khi nhận ra thì liền hỏi: *Anh là Tiêu Quân?*

XY: *Là anh.*

Vậy mà lại là anh ta thật.

“Ai nhắn tin đây?”, Thạch Thanh Lâm đứng bên cạnh cô, chỉ nghiêng đầu là có thể dễ dàng nhìn thấy cô đang nói chuyện qua Wechat, nhưng không nhìn thấy nội dung, câu hỏi này cũng chỉ là hỏi một cách băng quơ mà thôi.

Đồ Nam đáp: “Một người qua đường không đâu thôi.”, nói rồi cô bấm vào ô ảnh đại diện của anh ta, chuẩn bị cho vào danh sách chặn.

“Người qua đường mà phải chặn à?”, anh nhìn cô, nếu bảo không nhìn ra được chút gì đó thì rõ là chuyện không thể.

Đồ Nam không muốn giấu anh, “Là bạn trai cũ của em.”, cô dứt khoát đưa điện thoại cho anh, để anh tự đọc.

Cũng chẳng có gì phải giấu giếm cả, trước mặt anh, từ lâu cô đã chẳng còn bí mật gì rồi.

Thạch Thanh Lâm cầm điện thoại lên xem, ngón tay thon thả gõ chữ.

Mới đầu Đồ Nam còn không chú ý, tới khi nghe điện thoại có âm báo thì mới phát hiện ra, cô ngạc nhiên hỏi anh: “Anh đang làm gì đây?”

“Trả lời cậu ta, không phải cậu ta muốn gặp em à? Anh đồng ý rồi.”, Thạch Thanh Lâm vừa gõ chữ vừa nói.

Đồ Nam không hiểu ý anh, “Không cần thiết đâu, chặn luôn đi là được.”

“Để cậu ta đến.”, anh đưa điện thoại cho cô, khẽ cười một tiếng, “Anh gặp cậu ta.”

-----oOo-----

Chương 51

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 51

Đồ Nam xem lại nội dung cuộc hội thoại của họ trong điện thoại, thì mới biết rằng anh không hề nói chơi.

Đồ Nam: *Gặp ở đâu?*

XY: *Đến chỗ anh đi.*

Đồ Nam: *Tiếc quá, tôi không phải Đồ Nam, cũng sẽ không đến chỗ cậu.*

Đồ Nam: *Nếu muốn gặp, thì tìm một chỗ khác.*

XY: *Được.*

Chữ “Được” này, cách câu “Tôi không phải Đồ Nam” những gần một phút, cô không hiểu tại sao Tiêu Quân lại nhận lời.

Phía dưới là phần họ hẹn nơi gặp mặt, sau đó không còn gì nữa.

Cô ngược mắt, nhìn Thạch Thanh Lâm khép vạt áo khoác lại, kéo cao cổ áo, rồi giơ cổ tay trái lên xem đồng hồ, trông có vẻ như thật sự định đến chỗ hẹn.

“Anh định đi gặp anh ta thật à?”, cô nhú mảy, “Em với anh ta không còn gì từ lâu rồi.”

Thạch Thanh Lâm nhìn cô, bởi đối diện với hướng ánh mặt trời, hai mắt anh hơi nheo lại, nhưng ánh mắt thì rất nghiêm túc, “Anh biết, gặp cậu ta không phải là vì không tin em, mà vì có một số chuyện, chỉ có thể nói giữa đàn ông với nhau.”

Đồ Nam mím môi, đầu mảy giãn ra.

“Triển lãm sắp bắt đầu rồi.”, anh nghiêng đầu về phía cửa khu triển lãm, “Em vào xem trước đi, lát nữa anh đến đón em.”

Đồ Nam nhìn về phía cửa vào, hàng người đã nhích lên được một đoạn dài, sắp đến lượt cô. Cô tiến lên vài bước, lại quay đầu, anh đang đứng ở phía sau nhìn theo cô, chợt anh cười, “Sao thế, mới có một lúc thôi mà đã bịn rịn rồi à?”

Cô lại bị chọc ghẹo, quay phắt đầu lại, bước nhanh tới cửa chờ đến lượt soát vé.

Không ngoảnh đầu lại nữa, nhưng cô vẫn cảm nhận được, cô biết anh vẫn nhìn theo cho đến khi cô vào cửa.

Vào tới nơi, Đồ Nam mới biết triển lãm lần này trưng bày toàn các tác phẩm tranh truyền thống. Đúng là Thạch Thanh Lâm quá dụng tâm rồi, biết bích họa cô chép cũng thuộc dòng tranh truyền thống, nên đã đặc biệt chọn triển lãm này để dẫn cô đi xem.

Cô lấy một tập giới thiệu ở cửa khu triển lãm, muốn nghiêm túc đọc chỉ dẫn đi xem các tác phẩm tranh, nhưng giờ hết cả tập rồi mà lại chẳng nhớ được gì.

Làm gì còn tâm trạng xem tranh nữa, chỉ mãi nghĩ xem cuộc gặp của hai người kia sẽ thế nào. Cho dù anh tin cô, nhưng cô vẫn hơi lo liệu Tiêu Quân có nói gì khiến anh dễ bụng hay không.

Lúc này lại đột nhiên cảm thấy hối hận vô cùng, hối hận vì sao hồi đó lại hẹn hò với Tiêu Quân. Nếu con người có thể biết trước những gì sẽ xảy ra thì tốt rồi, nếu biết trước sau này sẽ gặp anh, sẽ thích anh, thì nhất định sẽ không dây dưa với bất cứ ai, mà giờ cũng sẽ chẳng có tình huống này.

Cô nhìn về phía cửa, đoán chừng Thạch Thanh Lâm đã rời đi rồi, nên đành thu tầm mắt lại, tiếp tục giờ tập giới thiệu.

Thôi, cứ xem triển lãm trước đã. Bất kể thế nào, thì cô cũng tin anh.

Thạch Thanh Lâm đi từ cửa khu triển lãm ra tới cửa bảo tàng, dòng người ra ra vào vào rất đông, anh luồn lách đi về phía trước, bên kia đường có một công viên nhỏ, các cụ đi tập thể dục buổi sáng đã về hết rồi, lúc này chẳng còn mấy người đi lại, xung quanh vắng vẻ, yên tĩnh. Đi qua công viên là lại tới một khu rất náo nhiệt, trên đường dựng một dãy đầy biển hiệu, trong đó có một cái nhô ra hẳn ở vị trí cao nhất, quảng cáo ở tầng hai có một trung tâm giải trí, anh đi lên trên theo chỉ dẫn.

Chỗ Tiêu Quân chọn, có thể nhìn ra được, không phải là anh ta không biết chút gì về anh cả.

Cho dù là nơi nào đi nữa thì cũng tốt hơn là đến chỗ anh ta. Lúc trước, khi đọc được tin nhắn của anh ta, suýt chút nữa Thạch Thanh Lâm đã bật cười, đúng là quá đề cao bản thân rồi, vậy mà lại dám bảo Đồ Nam đến chỗ anh ta.

Nhất thời lại càng muốn gặp gã họ Tiêu này hơn. Anh tin Đồ Nam, nhưng không tin tên Tiêu Quân này, đây là trực giác của đàn ông.

Vì là cuối tuần, nên bên trong trung tâm giải trí có rất nhiều thanh thiếu niên đến chơi, cực kỳ ồn ào.

Thạch Thanh Lâm đi ngang qua một đám con trai đang chơi game bóng rổ, ngồi xuống một ghế trong khu game bắn súng, bắt chéo chân, ung dung chờ.

Lần cuối cùng đến nơi kiểu như thế này là từ hồi cấp Hai, lên cấp Ba thì đi Mỹ, không còn tới những khu vui chơi nữa. Trong kí ức, hồi ấy vẫn chưa có nhiều trò cho lắm, trong mắt mọi người, khi nhắc đến game, cái đầu tiên họ nghĩ tới là những game chơi bằng máy như thế này, nhưng không lâu sau đó thì chuyển sang thời đại của game điện tử trên internet.

Trong lúc nhớ lại những chuyện ấy, thì thời gian cũng dần trôi đi.

Nhanh hơn anh tưởng tượng, có lẽ chỉ phải chờ không tới hai mươi phút, người kia đã đến rồi.

Thạch Thanh Lâm đã từng nhìn thấy anh ta, nên vẫn có ấn tượng, chỉ vừa xuất hiện trong tầm mắt là anh đã nhận ra được rồi.

Tiêu Quân đi thẳng tới, đưa mắt tìm kiếm khắp nơi, đến trước mặt anh thì dừng lại.

“Chào anh.”, anh ta lên tiếng chào hỏi trước, giọng điệu nghe rất khách sáo.

Thạch Thanh Lâm nhìn chiếc áo vest trên người anh ta, dáng vẻ rất trịnh trọng, tạo cho người ta cảm giác như anh ta phải chuẩn bị kĩ càng trước khi đến, còn anh thì ngược lại, hôm nay mang trạng thái thả lỏng nhất, anh nhếch môi, khẽ gật đầu, “Thạch Thanh Lâm.”

“Tiêu Quân.”, anh ta ngồi xuống ghế bên cạnh, trong tay cầm mấy đồng xèng để chơi game, “Chơi trước một ván chứ?”

“Tùy thôi.”, Thạch Thanh Lâm nhận lấy một đồng, nhét vào khe nhận xèng.

Cuộc gặp gỡ của hai người được bắt đầu bằng một ván game. Đã lâu rồi không chơi kiểu game như thế này, Thạch Thanh Lâm hơi ngượng tay, nhưng hình như không bị ảnh hưởng nhiều, khẩu súng trong tay không bắn trượt phát nào. Anh tập trung nhìn vào màn hình, ngón tay bấm một cái, bắn ra viên đạn cuối cùng, rồi ngồi thẳng dậy, kết thúc trò chơi.

Ngồi bên cạnh, Tiêu Quân đã bị thua phải dừng trò chơi từ trước rồi.

“Một ván nữa.”

“Không cần.”, Thạch Thanh Lâm đan hai tay vào nhau, các ngón tay gõ nhẹ, “Đây không phải thế mạnh của cậu, cậu không thắng được đâu.”

Tiêu Quân nhìn anh, đồng xèng vừa mới đổi còn chưa kịp lấy ra thì đã bị câu nói của anh đả kích, nhưng vẫn không cam lòng, “Một trò chơi mà thôi.”

“Không sai, một trò chơi mà thôi.”, Thạch Thanh Lâm cười.

Giọng điệu và nụ cười đó, khiến Tiêu Quân cảm thấy dường như anh đang muốn nói: *Một trò chơi mà thôi, cậu vẫn không thắng được.*

Mẹ kiếp, quá là ngạo mạn.

Đúng là Tiêu Quân không thắng nổi, chọn chỗ này để gặp mặt, cũng vì muốn xem xem đối phương có phải là người mà mình đoán, là ông chủ công ty game đang theo đuổi Đồ Nam hay không.

Gặp rồi, lại có thể dựa vào ảnh đại diện của Đồ Nam mà nhận ra được.

Lâu quá rồi, anh ta không thấy Đồ Nam thay ảnh đại diện, vậy mà lần này lại thay bằng tranh vẽ một người đàn ông, mở ra xem kỹ là sẽ biết do chính tay cô vẽ. Trong ấn tượng, ngoài bức họa ra, Đồ Nam gần như không vẽ người, chí ít là Tiêu Quân chưa từng thấy bao giờ.

Một người đàn ông đang ngủ...

“Anh với Đồ Nam, có quan hệ gì?”, lúc hỏi ra câu này, anh ta mới phát hiện ra giọng điệu không đúng cho lắm.

“Cậu nghĩ sao?”, Thạch Thanh Lâm hỏi: “Là quan hệ thế nào mà lại dùng được điện thoại của đối phương, không phải cậu là người hiểu rõ nhất à?”

Hồi trước điện thoại của anh ta cũng bị Hình Giai dùng để gửi tin nhắn đầy thôi?

Tiêu Quân nhìn anh, câu hỏi vặn lại này khiến sắc mặt anh ta trông tệ hẳn, “Vậy được, tôi hiểu rồi.”

Thạch Thanh Lâm buông hai tay ra, đặt trên tay vịn ghế, cả người ngả ra phía sau.

Anh tự cảm thấy thái độ của mình không thật sự tốt, nhưng cũng coi như đã đủ khách sáo rồi. Trên thực tế, anh còn xem thường kiểu người này ấy chứ.

Trên phương diện tình cảm, người anh khâm phục nhất là ông nội. Bà nội anh mất từ rất sớm, trước cả khi anh ra đời, ông nội độc thân hơn nửa cuộc đời, nhưng chưa bao giờ phạm phải thói trăng hoa. Còn kiểu qua loa hời hợt với tình cảm như thế này, giống hệt bố anh, khiến anh cực kỳ khó chịu.

“Tôi không biết cậu muốn gặp Đồ Nam để làm gì.”, anh nói: “Cậu muốn gặp cô ấy, tôi cũng không có ý kiến, tự cô ấy quyết định, đó là quyền tự do của cô ấy.”,

đến đây chuyện này, chẳng qua là vì anh muốn nói chuyện cho rõ ràng mà thôi, anh hơi xoay ghế lại, đối diện với Tiêu Quân, “Nhưng tôi khuyên cậu đừng có quay xe, cô ấy là người, không phải là thứ cậu muốn vứt thì vứt, đến khi hối hận lại muốn nhặt về.”

Tiêu Quân nhìn anh chằm chằm, phát hiện ra anh đang nghiêng hàm, ánh mắt lạnh buốt.

“Có tôi rồi, cậu không có nửa cơ hội đâu.”

Anh nói câu này ngay sau đó, cũng có thể hiểu là cảnh cáo.

Quá khứ của Đồ Nam, anh sẽ không hỏi đến, còn hiện tại đã có anh rồi, tương lai, cũng sẽ không cho người khác có cơ hội chen vào.

Bất kể là người trước mặt đây lòng có nguội lạnh hay không, nhưng tốt nhất là phải khiến cho anh ta nén chặt cái ý định đó lại.

Đến cuối cùng, Đồ Nam vẫn không xem được hết buổi triển lãm tranh.

Cô thấp thỏm mãi không thôi, nên đành rời khỏi triển lãm.

Bên ngoài cổng, nắng thu rực rỡ, rọi thẳng xuống đỉnh đầu. Vừa từ bên trong ra, cô hơi không thích ứng được với ánh nắng nên liền đưa tay lên che, lại nhìn thấy Thạch Thanh Lâm từ xa đi tới.

Hai tay anh đút trong túi áo khoác jean, thong thả bước đi, sải chân không nhanh như thường ngày, mà từng bước từng bước đến trước mặt cô.

Đồ Nam muốn hỏi anh đi lâu như vậy thì nói những chuyện gì, nhưng còn chưa mở miệng thì anh đã hỏi trước: “Triển lãm thế nào?”

“Cũng được.”, cô chỉ có thể đáp như thế.

“Vậy thì tốt rồi.”, anh rút một tay ra định dặt tay cô.

Đồ Nam duỗi tay ra, lại thu về, cảm giác như vừa rồi anh cố ý muốn lãng đi, nhưng nhìn về mặt của anh thì lại giống như chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Thạch Thanh Lâm nhìn bàn tay đó của cô, lại nhìn lên mặt cô, đột nhiên anh hỏi: “Anh so với bạn trai cũ của em, thế nào?”

Đồ Nam bị câu hỏi bất thành hình này của anh làm cho ngây ra, “Sao lại phải so sánh với anh ta?”

“Vừa rồi gặp cậu ta, tự dưng lại không nhận được muốn so sánh với cậu ta.”, anh cười giải thích một câu, thu bàn tay vào túi áo, rồi xoay người lại bảo: “Đi nào, anh chỉ hỏi đại thế thôi, em không cần trả lời cũng được.”

Anh đi trước, trong lòng thầm tự cười nhạo chính mình, có thể tự tin ngạo nghễ trước mặt gã đàn ông khác, nhưng trước mặt cô thì lại khó tránh khỏi cảm giác

thấp thỏm, bản thân anh chiếm bao nhiêu phần trong lòng cô, anh dự tính được, nhưng không dám chắc.

Đồ Nam nhìn anh đi về phía trước, không kịp nghĩ nhiều mà phải vội vàng đuổi theo, đuổi tay ra, quàng lấy cánh tay anh.

Thạch Thanh Lâm dừng bước, anh nhìn cô, cô khoác tay vào khuỷu tay anh, nhỏ giọng nói: “Anh hơn anh ta.”

Anh bật cười, kéo cánh tay cô xuống, nắm lấy, giữ thật chặt.

Không cần phải nói thêm gì nữa.

Đồ Nam cùng anh đi ra chỗ đỗ xe, trên đường, điện thoại trong túi bỗng rung lên, hình như là có tin nhắn đến.

Cô rút tay ra lấy điện thoại, mở tin nhắn, là Tiêu Quân.

Thạch Thanh Lâm buông lỏng cô ra, “Trả lời đi.”

Anh không cần xem cũng biết người gửi là ai, chính anh cũng nói rằng có thể tìm cô, cô sẽ tự quyết định gặp hay không.

Đồ Nam cúi đầu nhìn điện thoại, anh đứng bên cạnh, quan sát đường đi thay cô.

Trong điện thoại thậm chí đã có vài tin nhắn rồi...

XY: *Bạn trai em rất lợi hại.*

XY: *Liệu đây có phải là quả báo dành cho anh không?*

XY: *Có lẽ em cũng không muốn gặp anh nữa, nên nói qua điện thoại đi.*

XY: *Có một công ty tên Đông Hằng mời anh về, cũng làm game.*

XY: *Vốn dĩ anh muốn nghe ý kiến của em.*

XY: *Giờ xem ra, em cũng không nhất thiết phải nói gì với anh nữa.*

Đồ Nam lần lượt xem hết mấy tin nhắn, cô không vội trả lời ngay, mà đưa điện thoại cho Thạch Thanh Lâm đọc trước.

Anh cúi đầu nhìn, rồi khẽ cười, “Xem ra anh không giới hạn việc cậu ta tìm em lại là chuyện tốt, thế mà lại có được một thông tin quan trọng.”

Đông Hằng, công ty vẫn luôn mô phỏng theo game Kiếm Phi Thiên, đột nhiên lại mời Tiêu Quân là người làm về bách họa tới, e rằng thứ họ muốn làm cũng liên quan đến bách họa.

“Có ảnh hưởng đến phiên bản mới không?”, Đồ Nam cũng cảnh giác được chuyện này.

“Có lẽ có.”, Thạch Thanh Lâm ngẫm nghĩ giây lát, lại nhìn cô, “Nếu anh muốn tăng tốc giới thiệu nội dung phiên bản mới ra, em có bị vội không?”

“Không đâu.”, Đồ Nam trả lời rất nghiêm túc, “Em có thể phối hợp với anh.”

Ánh mắt Thạch Thanh Lâm nhìn cô bất giác trầm xuống, trong lòng bỗng có thứ gì đó thít lại, chỉ có cô mới có thể ăn ý với anh đến vậy, một câu thôi là đã đủ xóa tan đi mọi bận tâm của anh.

“Vậy thì được, quyết định thế đi.”, một khi đã công bố ra bên ngoài, thì sẽ chiếm ưu thế trước, kể cả Đông Hằng có nắm bắt được phong cách rồi mô phỏng theo, thì con đường phía sau cũng sẽ bị chặn cứng.

Bị chuyện này chen ngang, suýt chút nữa Đồ Nam quên luôn tin nhắn, cô cúi đầu nhìn lại, ngẫm nghĩ một lát rồi mới trả lời.

Tiêu Quân hỏi ý kiến của cô, xem ra là thật sự có ý định muốn rời khỏi tổ chếp bích họa.

Đồ Nam: *Tôi nghĩ anh đừng nên từ bỏ công việc sao chép.*

Đồ Nam: *Thật lòng đấy.*

Trầm ngâm một lúc, cô lại gõ thêm một câu...

Đồ Nam: *Chỉ lúc anh sao chép tranh, mới bày ra được sức cuốn hút.*

Tin nhắn đó không được hồi âm.

Câu đó là mắng hay khuyên anh ta, không quan trọng, ít ra thì trong mắt Đồ Nam, người như anh ta, một khi đã từ bỏ nghiệp sao chép, thì cũng chẳng còn chút hào quang nào nữa.

Ngẩng đầu lên, vừa hay bắt gặp Thạch Thanh Lâm đang nhìn cô, “Nói xong chưa?”

“Rồi.”

Đã rõ ràng dứt khoát từ lâu rồi, giờ chẳng qua chỉ là họa điểm thêm một câu mà thôi. Trước mặt cô là anh, trong mắt nào còn có thể chứa được người khác.

-----oOo-----

Chương 52

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 52

Chuyện này không thể trì hoãn lại được, giải quyết càng nhanh càng tốt. Thạch Thanh Lâm vừa lên xe đã gọi điện ngay cho An Bội, đầu bên kia oán thán tại sao chỉ mới yêu thôi mà đã thay đổi bản tính cuồng công việc rồi, tới khi anh

nói lại lời của Tiêu Quân thì cô nàng lập tức im bất, ngay sau đó sửa lời quay sang chửi Đông Hằng.

Cúp điện thoại, Thạch Thanh Lâm nhìn sang bên cạnh, Đồ Nam ngồi rất im lặng, một tay duỗi ra cài dây an toàn.

Anh hơi áy náy, một kỳ cuối tuần đang yên lành lại thành ra thế này, mọi kế hoạch ban đầu đều tạm thời phải gác sang một bên.

“Đưa em về nhà trước đã.”, anh khởi động xe.

Đồ Nam lắc đầu, “Em về công ty cùng anh.”

“Về đi. Anh không muốn để em phải tăng ca cùng anh.”, vừa nói vừa xoay vô lăng, anh muốn cô có một ngày nghỉ thoải mái.

“Em muốn.”, trong nháy mắt câu này được nói ra, cô nhìn thấy anh ngoảnh mặt sang, loáng thoáng về áy náy, “Mặc dù mảng bích họa đã đi đến bước cuối cùng rồi, nhưng cũng vẫn phải đẩy nhanh tiến độ lên.”

Thạch Thanh Lâm cười, lại chỉ im lặng, có một người bằng lòng đi cùng mình, còn gì phải bàn nữa, làm gì cũng thấy mãn nguyện.

Cuối cùng cả hai đến công ty. Một người chủ trì cuộc họp gấp, một người vào phòng vẽ.

Lần này bận rộn suốt một khoảng thời gian.

Phiên bản mới sắp được công bố chính thức, đương nhiên nhà sản xuất như Thạch Thanh Lâm là người bận nhất, mỗi một chi tiết đều phải do đích thân anh xử lý.

Chưa tới hai hôm đã định được ngày công bố, đơn vị đầu tư, đơn vị phát hành, đều cần phải bàn bạc cụ thể, có lúc anh còn chẳng rảnh để về công ty.

Đồ Nam lại quay về phòng vẽ, đã một thời gian không gặp anh rồi.

Trong suốt khoảng thời gian này, hầu như chỉ liên lạc qua Wechat, cứ đến tối muộn, Thạch Thanh Lâm sẽ dành ra đôi ba phút để nói chuyện với cô. Đạo gần đây, dường như hai người phải xa nhau dù rõ ràng chỉ cách một bức tường, một khi bắt đầu bận là cũng chỉ có thể yêu qua điện thoại mà thôi.

Đồ Nam thôi không nghĩ ngợi nữa, thuần thực pha màu, cầm bút chấm màu, đặt lên giấy vẽ. Trong tranh, toàn bộ vũ đài đã được điểm thêm một tầng màu sắc, nhân vật như múa lượn trên đó.

Hai tiếng gõ cửa vang lên, cô dừng bút, xoay người lại, nhìn thấy người trong tranh đang đứng trước cửa phòng.

Lê Chân Chân nói: “Xin lỗi, tôi đến muộn.”

Kể từ sau buổi tối hôm cô ấy say mềm, đến giờ mới gặp lại. Đồ Nam biết nguyên nhân, thế nên mấy hôm nay mới không giục cô ấy, giờ gặp rồi thì coi như chưa có chuyện gì xảy ra hết, “Không sao, xuống phòng vẽ thôi.”

Lê Chân Chân nhìn một vòng cả căn phòng, lại liếc về phía căn phòng bên cạnh, không nói gì cả, chỉ khẽ gật đầu.

Chỉ cần từng biết Thạch Thanh Lâm trong thời kỳ còn ở Mỹ, thì sẽ cực kỳ ngỡ ngàng trước việc làm này của anh. Trên thực tế, anh hoàn toàn không phải là người dễ gần, vậy mà lại dành riêng ra một phòng vẽ cho Đồ Nam trên cùng một tầng vốn chỉ có văn phòng CEO của anh.

Lê Chân Chân đưa mắt về phía Đồ Nam đang thu dọn dụng cụ vẽ, trong lòng thầm nghĩ, có thể trở thành bạn gái của một người như thế, nhất định là rất hạnh phúc.

Đồ Nam thu dọn xong liền ra ngoài, đóng cửa lại, rồi cùng cô ấy một trước một sau đi vào thang máy.

Trùng hợp là, xuống tới tầng của phòng múa, đi từ thang máy ra, vừa hay lại chạm mặt Tiết Thành.

Xem ra anh ta đã đến sẵn tầng này để đợi, nhưng Lê Chân Chân không hề chào hỏi anh ta mà đi thẳng về phía cửa phòng múa.

Tiết Thành quay mặt về phía cô ấy, ánh mắt bám chặt theo.

Đồ Nam cảm giác có gì đó không bình thường, bèn nhìn anh ta hỏi, “Hai người cãi nhau à?”

“Nếu mà cãi nhau thì đã tốt.”, anh ta cười, “Nói ra chắc sẽ khiến cô cười, thật ra thì tôi bị từ chối rồi.”

Đồ Nam không ngờ anh ta đã tỏ tình rồi, với kết quả này, cũng không biết nên nói gì nữa. Mà xem ra, mấy ngày nay Lê Chân Chân không đến công ty, có lẽ cũng vì nguyên nhân này.

“Đã thế này rồi mà vẫn nhất quyết không chịu cho tôi cơ hội, chắc cảm thấy tôi không bằng Thanh Lâm.”, Tiết Thành cười khẽ hai tiếng, rồi đi vào thang máy.

“Sao lại nói thế!”, Đồ Nam không giỏi an ủi người khác, chuyện tình cảm của người khác, cô cũng không tiện nhiều lời, chỉ có điều, câu nói của anh ta kéo cả Thạch Thanh Lâm vào nên nghe rất kỳ quặc, chuyện này đâu có liên quan gì đến Thạch Thanh Lâm.

Tiết Thành chỉ cười, cũng không biết là cười mình hay cười cô nữa, đưa tay bấm nút, cửa thang khép lại.

Đồ Nam đi vào phòng múa, Lê Chân Chân đã thay xong trang phục, đang làm động tác giãn người.

Cô tỏ ra như không biết chuyện gì, tập trung chuẩn bị vẽ tranh.

Thạch Thanh Lâm đang bận với việc công bố phiên bản mới, cô chỉ có thể hỗ trợ anh, những chuyện khác, nghe qua loa rồi lờ đi là được.

Kết thúc điệu múa thì ngoài trời cũng đã tối.

Lê Chân Chân cầm khăn lông lau mồ hôi, Đồ Nam thì chỉnh sửa bản thảo, vừa chỉnh vừa nhẩm rà lại nội dung của cốt truyện, không được tính là nhiều nữa, cô nhẹ nhõm hơn nhiều, nên hôm nay có thể yên tâm kết thúc công việc.

Điện thoại có âm báo tin nhắn, người cô nghĩ đến đầu tiên là Thạch Thanh Lâm, một tay cầm bản thảo, một tay thò vào túi áo lấy điện thoại, mở ra xem, quả nhiên là anh.

Thạch Thanh: *Ngày mai tổ chức họp báo rồi.*

Cô nhìn chăm chú vào màn hình điện thoại, đúng thật rồi.

Đồ Nam: *Ừm.*

Thạch Thanh: *Xem như có thể gặp nhau rồi.*

Đồ Nam giơ điện thoại lên, khoe miệng bất giác nhoẻn thành một nụ cười, đột nhiên nhớ ra còn có người khác ở đây, vừa ngẩng đầu lên đã trông thấy Lê Chân Chân đang nhìn mình.

Nhìn vài giây, Lê Chân Chân im lặng bỏ đi.

Cô thôi nghĩ ngợi, thu dọn qua loa đóng đồ rồi tắt đèn, rời khỏi phòng múa.

Trên đường đi, cô vẫn liên tục nhắn tin với Thạch Thanh Lâm.

Chắc chắn anh đang làm việc ở bên ngoài, có khi phải mãi một lúc lâu mới trả lời tin nhắn, cô cũng kiên nhẫn chờ.

Wechat có thêm một tin nhắn khác, cô thoát khỏi khung chat để xem. Là Phương Nguyễn, anh chàng nói muốn đưa cô về nhà.

Đồ Nam nhìn ra đường, trên đoạn đường đi đến quán net, đúng là thấy chiếc xe cũ rích của anh chàng đang đỗ ở đó.

Cô đi đến, kéo cửa ra rồi ngồi vào xe, Phương Nguyễn đang đeo tai nghe, đầu đang đưa phiêu theo điệu nhạc, thấy cô, anh chàng lập tức tháo xuống, gãi gãi đầu, “Nghe nói ngày mai công ty cô mở họp báo, có thể dẫn anh vào xem không?”

Đồ Nam nói: “Biết ngay, tự nhiên tốt bụng là chắc chắn có mục đích.”

“Nói thế nào thì giờ anh cũng được tính là người có liên quan đấy nhé, chẳng nhẽ lại không tận dụng được một tí à.”, Phương Nguyễn nhìn thấy cô đang cầm điện thoại bèn thúc giục: “Nhanh, gọi cho anh Thạch đi, mở cửa sau cho anh.”

Đồ Nam nghĩ chắc Thạch Thanh Lâm đang bận nên mặc kệ anh chàng.

Phương Nguyễn nhanh tay giật lấy điện thoại của cô, vẫn chưa khóa màn hình, anh chàng giơ một tay ra chặn đề phòng Đồ Nam cướp lại, một tay tìm số của Thạch Thanh Lâm, ấn nút gọi rồi mở loa ngoài, cũng không vội lái xe đi.

Đồ Nam duỗi tay ra định giật lấy, nhưng chỉ sau một hồi chuông là cuộc gọi đã được kết nối.

Giọng Thạch Thanh Lâm truyền ra qua sóng điện thoại, vừa trầm vừa thấp, còn mang theo ý cười, “Nhớ anh à?”

Trong xe im lặng mất một giây, Phương Nguyễn ngoảnh mặt sang nhìn bằng ánh mắt đầy mờ ám.

Đồ Nam trừng mắt, hai tai nóng lên, hắng giọng một cái rồi bảo: “Phương Nguyễn đang ở đây, là anh ấy gọi cho anh đây.”

Phương Nguyễn lập tức hô lên tiếp lời: “Anh Thạch, em đây.”

“Có việc gì à?”, giọng Thạch Thanh Lâm trở nên nghiêm túc, nhanh chóng kéo giãn khoảng cách ra.

Phương Nguyễn hơi ngại khi nói ra ý đồ của mình.

“Không cần hỏi tôi, hỏi Đồ Nam ấy.”, anh nói ở đầu bên kia điện thoại, “Chỉ cần cô ấy đồng ý thì tôi không có ý kiến gì cả, sau này cậu có yêu cầu gì thì cứ hỏi cô ấy.”

Phương Nguyễn ngậy ra, trợn tròn mắt nhìn Đồ Nam.

Thật sự không ngờ, một nhân vật xuất chúng từ nước ngoài về, bình thường trông rất ngạo nghễ, vậy mà lại bị cô ăn sạch sành sanh, cung chiều cô đến vậy.

Đồ Nam bị cái nhìn đó làm cho hai bên tai nóng ran lên, cô giật lại điện thoại, tắt loa ngoài, áp lên tai rồi nói với Thạch Thanh Lâm: “Kệ anh ấy, anh cứ làm việc tiếp đi, có làm phiền anh không đấy?”

Phương Nguyễn khởi động xe, chốc chốc vẫn liếc sang phía cô. Cô hạ cửa sổ xe xuống, quay mặt nhìn ra bên ngoài, một tay che ống nghe.

Giọng Thạch Thanh Lâm nghe có vẻ hơi mệt mỏi, cô muốn để anh được nghỉ ngơi một chút.

“Không sao, muốn nói chuyện với em thêm một lúc nữa.”, đầu bên kia có tiếng nói chuyện, không chỉ một người, anh đề thấp giọng, có lẽ là tránh đi để nhận cuộc điện thoại của cô.

Đồ Nam nghĩ đến cảnh tượng đó mà xót xa, hẳn là mấy ngày hôm nay anh đều bận rộn như vậy, “Không nói chuyện nữa, anh làm việc đi, ngày mai gặp rồi còn gì?”

Thạch Thanh Lâm cười, “Vây thôi, mai gặp lại.”

Đồ Nam nhẹ nhàng “ừm” một tiếng rồi cúp điện thoại, ngoảnh mặt sang, đúng lúc Phương Nguyễn cũng nhìn về bên này.

“Đồ Nam, cô được đấy.”, anh chàng cảm thán: “Như thế này là anh Thạch coi cô là vợ rồi còn gì, nhỉ?”

“Bớt tào lao đi.”, Đồ Nam thấp giọng mắng một câu, lại nhìn ra bên ngoài cửa sổ, vuốt vuốt tóc, che đi vành tai nóng rực.

Đèn đỏ, xe dừng lại.

Ánh mắt cô bỗng rơi vào tủ kính của một cửa tiệm ở ven đường.

Trong tủ, trên người ma-nơ-canh mặc một bộ váy dài, cô nhìn từ trên xuống dưới, trong đầu đột nhiên nhớ ra câu Thạch Thanh Lâm từng nói: “Em mà mặc váy nhất định còn đẹp hơn cô ấy.”, thì thoáng thất thần.

“Nhìn gì đấy?”, Phương Nguyễn thò đầu ra nhìn.

“Không có gì.”, Đồ Nam thu tầm mắt lại, “Lái xe hẩn hoi đi, không thì đừng hòng đến họp báo.”

Phương Nguyễn lập tức ngồi ngay ngắn, hai tay nắm vô lăng, cực kỳ ngoan ngoãn.

Thật ra chỉ là lừa anh chàng thôi, Thạch Thanh Lâm đã nói từ trước với cô rằng hôm họp báo sẽ mời một số người chơi đến tham gia, để dành một chỗ cho anh chàng chẳng có gì khó cả.

Địa điểm tổ chức họp báo được đặt tại khách sạn năm sao tốt nhất thành phố, hôm ấy, hoạt động của công ty tạm dừng, xem như một ngày nghỉ.

Đồ Nam ra ngoài một chuyến, mang theo một cái túi giấy về nhà, nhìn đồng hồ, cũng sắp đến giờ rồi.

Cô vào phòng, mở túi, lấy ra một bộ váy, trải lên giường.

Là một bộ váy hai dây đen dài.

Trên đường tình cờ nhìn thấy cửa tiệm kia, cuối cùng cô vẫn đi mua. Nhìn một lúc, cô mới cầm đi thay.

Cũng may, rất vừa vặn.

Cô tìm một chiếc áo khoác dày mặc lên người, kéo khóa kín cổ rồi đi ra ngoài.

Gần như là đến khách sạn vừa sát giờ.

Lúc Đồ Nam đi đến hội trường, buổi họp báo vừa hay bắt đầu, An Bội đang tắt bật chuẩn bị trên sân khấu, ánh đèn cũng dần tối lại.

Lần đầu tiên chứng kiến một sự kiện hoành tráng đến vậy, bên trong hội trường có rất nhiều phóng viên, đủ loại ống kính dài ngắn hướng hết lên sân khấu, ghé

bên dưới chật cứng người, chẳng nhìn rõ được ai với ai.

Nhóm người chơi được xếp ở những hàng ghế cuối cùng, quá tối, cô không tìm thấy Phương Nguyễn đang ngồi ở đâu nên dứt khoát không tìm nữa. Đi về phía trước, nhìn thấy hội của trường bộ phận Cao, nhưng cô không ngồi vào cùng họ mà tìm một chỗ ở góc khuất.

Nhìn về phía trước, Tiết Thành ngồi ngay hàng đầu tiên, có lẽ đó là chỗ của bên đầu tư, hôm nay không thấy Lê Chân Chân đâu cả.

Trên sân khấu, An Bội bắt đầu nói, sự chú ý của mọi người dồn cả về phía bên đó, ở một đầu khác, Thạch Thanh Lâm đi từ khoảng tối lên sân khấu.

Đồ Nam nhìn anh, đã một thời gian không gặp, trông mặt anh hình như gầy đi một chút, có lẽ do quá bận rộn. Bộ âu phục trên người anh vô cùng thẳng thớm, anh thắt cà vạt, vẻ mặt nghiêm nghị, tầm mắt thoáng đảo xuống dưới, khi nhìn về phía cô, vẻ mặt lại trở nên ôn hòa.

Cô chạm thử lên mặt, ở đây tối thế này, cũng không chắc anh có thể nhìn thấy cô, là tại cô nghĩ nhiều mà thôi.

An Bội đưa micro cho anh rồi xuống sân khấu, màn hình sau lưng anh bắt đầu trình chiếu phần giới thiệu phiên bản mới, phản chiếu ánh sáng loang loáng chớp nháy không ngừng xuống phía dưới.

Toàn bộ nội dung của phiên bản mới đều do một mình Thạch Thanh Lâm giới thiệu, không có bản thảo, thứ anh làm ra, nội dung đều có sẵn trong đầu anh rồi, không vấp vấp một chữ nào.

Toàn hội trường im phăng phắc, đến khi anh kết thúc thì bên dưới mới vang lên những tràng pháo tay.

Sau đó là phần phóng viên đặt câu hỏi, hội trường dần trở nên náo nhiệt.

Câu hỏi của cánh phóng viên không có gì quá đặc biệt, hầu như đều xoay quanh việc tại sao anh lại nghĩ đến chuyện đưa bích họa vào làm chủ đề trong game, làm thế nào để hiện thực hóa nó, khi nào thì phiên bản mới có thể chính thức phát hành, vân vân...

Thạch Thanh Lâm trả lời từng câu một, lúc này với khi sinh hoạt cá nhân dường như là hai con người hoàn toàn khác biệt.

Đồ Nam nhìn rất lâu, không hề dời mắt, người đàn ông khi tập trung làm việc quả nhiên là đẹp trai nhất, giờ thì cô tin rồi.

Sau nửa tiếng, phần phỏng vấn kết thúc, các nội dung khác của buổi họp báo tiếp tục được tiến hành, người dẫn chương trình chuyên nghiệp do An Bội sắp xếp đi lên, nhà sản xuất có thể nghỉ ngơi rồi.

Gần như cùng lúc, Thạch Thanh Lâm đặt micro xuống, rải những bước dài rời khỏi sân khấu.

Ánh mắt của cánh phóng viên và nhóm người chơi vẫn nhìn theo, cho tới khi nhìn thấy anh đi đến trước một hàng ghế trong góc, đặt một tay lên tay vịn ghế, cúi thấp đầu, ghé lại gần một cô gái đang ngồi ở đó.

“Nhà sản xuất có bạn gái rồi à?”, không biết là người chơi nào đoán ra trước.

“Có phải là diễn không? Buổi họp báo giới thiệu phiên bản mới mượn tin này để *hot* lên?”

“Chưa chắc đâu, trai đẹp lại đang còn trẻ có bạn gái cũng là bình thường mà nhì?”

Phương Nguyễn bỗng lên tiếng giữa đám đông: “Không phải là diễn đâu, là thật đấy.”

Cả đám đồng loạt nhìn về phía anh chàng.

“Tình cảm của họ còn rất tốt nữa cơ.”, anh chàng tiếp tục nói.

Ở bên kia, Thạch Thanh Lâm đã đứng thẳng dậy đi về phía nhà đầu tư, một hàng người lần lượt rời khỏi hội trường.

Đồ Nam không ngẩng đầu, vừa rời anh đột ngột đi tới, khiến cô trở tay không kịp, thật ra anh chỉ đứng đó ghé vào tai cô nói câu “Lát nữa gặp.” mà thôi.

Đặc biệt đi đến, lại chỉ để nói câu này.

Người đi rồi, để lại hơi thở nóng rực còn quấn quanh bên tai.

Buổi họp báo kết thúc, nhóm người chơi và cánh phóng viên ra về hết, nội bộ công ty thì vẫn còn phải tham gia một bữa tiệc tri ân.

Lúc đến phòng tiệc, Đồ Nam nhận được tin nhắn Phương Nguyễn gửi đến.

Phương Nguyễn: *Để cảm ơn cô cho anh vào tham dự, anh giúp cô củng cố địa vị bà chủ rồi đấy.*

Đồ Nam: *Gì cơ?*

Phương Nguyễn: *Không cần cảm ơn anh, ai bảo cô là em gái Nam của anh chứ.*

Đồ Nam không biết anh chàng đang nói gì.

Cô cởi bỏ áo khoác, bỏ ở chỗ cạnh cửa, rồi đi vào sảnh tiệc.

An Bội đang đứng trước cửa, nhìn thấy cô thì lập tức đưa mắt đánh giá, “Chuyện lạ đây, lần đầu tiên thấy cô mặc váy đấy.”

Đây không phải là lần đầu tiên Đồ Nam mặc váy, nhưng đúng là đã lâu lắm rồi không mặc, cô cúi đầu nhìn người mình rồi hỏi: “Họp không?”

“Họp cực, dịp như thế này thì phải ăn vận lộng lẫy, tôi còn sợ cô không biết, ít ra thì giờ cô cũng là tổng họa sĩ của công ty chúng tôi mà.”, An Bội cũng đã

thay trang phục, trên người mặc bộ váy bó màu tím nhạt, khuôn mặt được trang điểm rất tỉ mỉ.

Đồ Nam khen một câu: “Cô còn hợp hơn.”

“Xì.”, giờ An Bội chỉ có thể trêu chọc qua quýt, dù gì cũng là bạn gái của ông chủ, ít nhiều cũng phải cho chút thể diện, “Đi thôi, đi ăn cái gì đấy trước đã, Thạch tổng phải đi xã giao, không ở hội trường, hôm nay cô có mặc đẹp hơn nữa thì anh ấy cũng không thấy được đâu.”

Đồ Nam thoáng ngậy người, anh không ở đây?

Trước đó còn bảo cô là lát nữa gặp lại.

Cô mím môi, không nói gì cả, đi theo An Bội về phía sảnh tiệc.

Toàn bộ nhân viên công ty đều có mặt, ai nấy đều ăn vận hết sức trang trọng. Trưởng bộ phận Cao mặc âu phục cũng không che đi được cái bụng nhô ra, đang cầm nĩa đút đồ ăn vào miệng, nhìn thấy cô liền dừng lại, cong khóe môi.

Trước đó đã nghe nói Thạch tổng và cô ở bên nhau, chẳng trách.

...

An Bội từ từ làm quen với nhóm người chơi, bung đĩa đồ ăn vào ngồi cùng họ.

Đồ Nam đứng một mình, chỉ ăn chút hoa quả, tay cầm đĩa, một tay khác vẫn nắm chặt lấy cái điện thoại.

Trên đĩa có mấy miếng xoài được cắt vuông vức, cô cầm nĩa xiên lấy một miếng cho vào miệng nhai từ từ, chẳng ném ra được vị gì cả, thần trí chỉ để ý xem có âm báo nào không.

Chẳng có tiếng chuông nào vang lên cả, cô cũng không biết anh bảo đợi là phải đợi bao lâu nữa.

Vốn dĩ đã nhiều ngày không gặp rồi, cũng chẳng cảm thấy có vấn đề gì, lúc thật sự được gặp mà lại không gặp được thì lại cảm thấy hụt hẫng.

Trong lòng hơi bồn chồn, còn thừa lại một miếng xoài cũng chẳng ăn nổi nữa.

Ở đằng kia, mọi người đều rất phấn khởi, nói cười hi hi ha ha, bỗng nhiên cửa phòng tiệc được mở ra.

Lúc Thạch Thanh Lâm đi vào, mọi người lập tức im bật.

Bên ngoài bộ âu phục, anh mặc thêm một chiếc áo khoác dáng dài, vừa nhìn đã biết là mới từ chỗ khác quay về, còn chưa kịp cởi ra mà cứ thế đi thẳng vào đây.

Rất nhanh, anh đã trông thấy Đồ Nam, ánh mắt không dời đi một giây nào.

Cô không nhìn thấy anh, chỉ đứng một mình trong góc phòng tiệc, mí mắt sụp xuống, nhìn chằm chằm vào cái nĩa trong tay, chốc chốc lại chọc lên đĩa ăn,

biểu cảm hờ hững, bộ váy đen ôm sát mọi đường cong cơ thể, để lộ ra bả vai và cánh tay trắng nõn, lại sinh ra một cảm giác rất huyền bí.

Ánh mắt Thạch Thanh Lâm chậm chậm lướt từ trên xuống dưới cơ thể cô một lượt, vừa nhìn vừa đi tới.

Đồ Nam có cảm giác trước mắt hơi tối lại, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy gương mặt anh, bất chợt chưa thể hoàn hồn lại ngay được.

Thạch Thanh Lâm đón lấy cái đĩa và nĩa ăn trong tay cô, đặt lên mặt quầy, hai mắt nhìn cô chăm chú.

Anh còn chưa hé miệng, Đồ Nam đã ngửi thấy mùi rượu thoang thoang trên người anh, cô nhỏ giọng hỏi: “Anh uống rượu đấy à?”

“Ừm, không chối được, khó lắm mới về trước được đấy.”, anh nhìn chiếc điện thoại trong tay cô, “Đợi anh lâu lắm phải không?”

Đồ Nam liếc nhìn xung quanh, cả công ty đều đang nhìn, cô hạ thấp giọng hơn nữa: “Không sao, dù gì thì anh cũng đến rồi mà.”

Anh cười, duỗi tay ra nắm lấy cánh tay cô, lại trượt xuống bàn tay, cầm lấy, “Thời gian còn lại của anh đều là của một mình em.”

Cô thật sự hoài nghi liệu có phải mọi người đều nghe thấy hay không, hình như xung quanh lặng ngắt, toàn bộ dồn hết sự chú ý vào cô.

Thạch Thanh Lâm dắt cô đi ra ngoài.

Đám đông lập tức nhường đường, đồng loạt nói “Thạch tổng đi thông thả”, ai nấy đều cực kỳ ngỡ ngàng.

Đây có còn là tên ác ma cuồng công việc kia không? Tại sao yêu vào là hóa thành người khác rồi, đến chẳng nói câu nào, trong mắt chỉ có một mình Đồ Nam.

Đồ Nam được Thạch Thanh Lâm dắt ra ngoài, một mạch đi thẳng ra khỏi khách sạn.

Cô gần như đã quên mất mình đang mặc váy, đến khi ra tới chỗ anh đỗ xe, một làn gió lạnh lùa qua, cô mới nhớ là mình ra ngoài vội quá, quên không cầm áo khoác theo.

Thạch Thanh Lâm nhận ra cô lạnh, một tay kéo cô vào lòng, một tay mở cửa xe, nhưng Đồ Nam lại đẩy cửa trở vào, “Anh uống nhiều thế này, không lái xe được.”

Anh cúi đầu nhìn cô, ánh mắt rơi trên người cô. Một bên dây áo trượt khỏi bả vai, để lộ ra một vết hằn nhàn nhạt, anh đưa tay ngoắc lấy, kéo lên cho cô, ngón tay lùa xuống dưới dây áo, nhẹ nhàng vuốt ve dấu vết kia, rồi bỗng nói một câu chẳng liên quan: “Anh đã bảo rồi mà, em mặc váy sẽ cực kỳ đẹp.”

Vốn dĩ Đồ Nam còn đang thấy lạnh, nhưng anh đứng chắn phía trước, cả người che kín cho cô, bả vai dưới những ngón tay anh mỗi lúc một nóng ran, cô dựa vào cửa xe, ngẩng đầu nhìn anh, “Anh thích không?”

Thạch Thanh Lâm cúi đầu xuống thấp, tựa vào trán cô, lồng ngực căng phồng, mùi rượu bốc lên, anh trầm giọng nói: “Sắp chết mê chết mệt rồi.”

Chỉ vài chữ giáng xuống, dội từ màng tai đến trái tim, cô khẽ cắn môi, lại không giấu nổi nụ cười. Lúc ngược lên, bắt gặp Thạch Thanh Lâm đang nhìn mình, đèn đường mờ tối, lại bị thân xe che quá nửa, nhưng cô vẫn thấy rõ được ánh mắt đen láy sâu hun hút của anh.

Đôi mắt anh nhìn chăm chăm vào môi cô, anh chống một tay lên cửa xe, một tay nói lỏng cà vạt, cúi thấp đầu, gương mặt ghé sát lại.

Trong mắt Đồ Nam chỉ còn lại hình ảnh sống mũi cao thẳng và bờ môi của anh, đôi môi hơi mỏng, đang khẽ nhếch lên.

Cô cố kìm lại nhịp tim, dự cảm sẽ phát sinh chuyện gì đó.

Lần trước anh xoa môi cô và bảo, lần sau bất kể thế nào, anh cũng sẽ không bỏ qua chỗ này.

Hiện giờ, anh đang nhìn chăm chăm vào môi cô.

Cô bất giác nhả răng ra, không cắn môi nữa, hình như đã từng nghe nói, cắn môi, giống một kiểu ám chỉ.

Có lẽ cảm nhận được tâm trạng của cô, anh khẽ cười, tựa trán vào trán cô, chóp mũi chạm vào chóp mũi cô, hơi rượu hòa cùng hơi thở phả ra.

Một giây sau, bờ môi bỗng nóng lên, anh trực tiếp dán môi lên.

Không cho cô thời gian suy nghĩ, anh hành động luôn. Tim Đồ Nam đập không theo quy luật, hơi thở cũng trở nên dồn dập, hỗn loạn.

Mới đầu anh chỉ nhẹ nhàng mon trớn, nhưng nhanh chóng thay đổi trạng thái, có thứ xúc cảm ướt át vẽ quanh viền môi cô, là lưỡi của anh.

Anh mút nhẹ môi cô, hơi xoay mặt, thoáng dùng lực, đột nhiên ngậm chặt lấy.

Đầu óc Đồ Nam ù đặc, cảm giác như sắp nổ tung, hít thở khó nhọc, thở ra một hơi, lại hít vào mùi rượu trên người anh, cô cảm thấy chính mình cũng chuyển choáng say rồi.

Mơ hồ nghe thấy tiếng bước chân, sau đó là giọng nói của An Bội: “Đâu rồi, không thêm cầm áo đi à?”

Trong nháy mắt, cô cực kỳ căng thẳng, khẽ cựa cở nhưng anh không buông, áp cả người vào cô, ấn cô lên cửa xe, ngay sau đó cô cảm thấy bờ vai âm ẩm, ra là anh dùng áo khoác bọc cô lại.

Xung quanh nhanh chóng yên tĩnh trở lại, Đồ Nam bị anh ghì lấy, hôn mãi một lúc lâu.

Đến lúc tách ra, cô mới hoàn hồn, cơ thể bủn rủn, sau lưng là cửa xe, trước ngực là cơ thể anh, có thể mới đứng vững được.

Thạch Thanh Lâm đứng thẳng dậy, cởi áo khoác ra, choàng lên người cô rồi khép chặt vạt áo lại, “Còn lạnh không?”, anh nắm lấy vạt áo vest, định cởi cả ra cho cô mặc.

Đồ Nam đè tay anh lại, khẽ lắc đầu, bất chợt chẳng biết phải nói gì, nhịp tim vẫn nhanh kinh khủng, cả người run rẩy, bờ môi cũng tê dại, cô cần thời gian để bình tĩnh lại.

Thạch Thanh Lâm buông lỏng tay, “Không lái xe nữa, bắt xe đưa em về.”, nhịp thở của anh hơi hỗn loạn, giọng nói cũng bất thường, hơi khàn khàn, rượu tác dụng chậm, bằng không e là sẽ không nở buông cô ra mắt.

-----oOo-----

Chương 53

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 53

Đồ Nam cầm theo mỗi cái điện thoại, chìa khóa nhà vẫn để trong túi áo khoác, nếu muốn về thì phải quay lại bên trong lấy áo đã.

Cô quay trở lại khách sạn, vừa vào tới sảnh thì đã trông thấy Phương Nguyễn, trong tay đang cầm áo khoác của cô.

Phương Nguyễn vẫn ở đây ngay cả khi buổi họp báo đã kết thúc, kết quả là An Bội lại bắt anh chàng ra trả áo cho Đồ Nam. Vốn dĩ anh chàng còn tưởng phải mang về nhà cho cô, vậy mà cô lại quay trở vào.

Hai người chạm mặt nhưng không nói chuyện gì nhiều, Phương Nguyễn nhét áo vào tay cô, nhìn thấy trên người cô khoác áo của đàn ông, còn che chắn kín mít, bèn hỏi với vẻ hóng chuyện: “Nghe An Bội nói cô bị anh Thạch kéo đi, hai người vừa trốn ở đâu thế hả?”

Lúc quay vào, Đồ Nam phải đứng ngoài gió lạnh một lát thì khuôn mặt mới bớt nóng, đoán chắc anh chàng sẽ chẳng nhìn ra được gì, nhưng cô vẫn hơi bặm môi, loáng thoáng vẻ mặt tự nhiên, “Lo chuyện của anh đi, em về đây.”

Phương Nguyễn thấy cô định đi thì đột nhiên hỏi hận vì vừa nãy không đứng đợi ở bên ngoài khách sạn, biết đâu lại có thể nhìn thấy cảnh tượng mùi mẫn nào đó.

Đồ Nam cầm áo khoác đi ra ngoài. Thạch Thanh Lâm đã bắt được xe, cửa xe mở, anh ngồi ở hàng ghế sau đợi cô.

Cô ngồi lên, nhìn anh bất động dựa vào ghế, thấy cô rồi liền nhắm hai mắt lại. Cô định báo địa chỉ nhà anh, nhưng Thạch Thanh Lâm lại cướp lời, đọc địa chỉ nhà cô. Anh ngước mắt lên, nhìn cô chăm chăm.

Anh muốn đưa cô về nhà trước.

Cô chỉ đành nghe theo anh.

Đến trước cửa khu nhà của Đồ Nam, thì cũng đã là tối muộn rồi, hàng xóm xung quanh đều đã đi ngủ, đường lên tầng im phăng phắc, không nghe thấy một tiếng động nào.

Cô cúi đầu mở cửa, bật đèn, rồi quay lại nhìn anh, “Anh không sao thật chứ?”, giọng nói thủ thỉ, sợ làm ảnh hưởng đến hàng xóm.

Thạch Thanh Lâm đứng trước cửa, giơ một tay lên chống vào khung cửa, mỉm cười với cô rồi thấp giọng nói: “Cần anh hôn em lần nữa để chứng minh không?”

Đồ Nam ngậm miệng, trong nháy mắt, tâm trí chỉ còn nhớ đến nụ hôn kéo dài của anh.

Hình như đôi môi vẫn còn lưu lại độ ấm.

Thạch Thanh Lâm chỉ trêu cô chứ không hành động thật, “Vốn dĩ muốn ở cùng em, nhưng hôm nay thì không được rồi.”, anh đứng thẳng dậy, bàn tay chống vào khung cửa hạ xuống, anh lại duỗi tay ra, nắm lấy cánh tay cô, “Lại đây, ôm anh một cái rồi anh về.”

Đồ Nam bị anh kéo lại, ôm chầm lấy, anh nói được làm được, chỉ ôm rồi thả tay ra luôn, sau đó xoay người đi xuống lầu.

Cô nhìn theo anh, đến tận khi không thấy bóng dáng anh đâu nữa thì mới khép cửa lại, còn sờ lên môi.

Là cảm giác sai sao? Có lẽ ban nãy sẽ kết thúc bằng một nụ hôn, nhưng nhìn anh, cô cứ có cảm giác như anh đang cố kiềm chế.

Cô bỏ cái áo khoác trong tay xuống, lại nhìn chiếc áo khoác dài trên người mình, mới nhớ ra quên không trả lại cho anh. Vội vàng chạy ra ban công, cô nhìn xuống dưới qua ô cửa sổ, muốn xem xem anh đi đến đâu rồi, nhưng mãi một lúc lâu mà vẫn chẳng thấy bóng dáng anh.

Không thể nào đi nhanh như thế được, xuống lầu cũng cần thời gian chứ.

Thạch Thanh Lâm căn bản vẫn chưa đi xa, chỉ đang ở tầng dưới, hai tay chống vào tường, đầu cúi gục xuống.

Đúng là uống quá nhiều rồi.

Nội dung của phiên bản mới được công bố, tất nhiên phải tiệc tùng xã giao với phía đầu tư. Người của bên đầu tư đến nguyên một bàn, anh lại muốn về nhanh là đã không nể nang họ lắm rồi, thế nên rượu được đưa đến trước mặt không thể chối nôi nữa.

Thật ra tửu lượng của anh không tệ, nhưng vẫn không đỡ nổi mấy chai lẫn lộn cả rượu tây lẫn rượu trắng. Trước đây Tiết Thành còn đỡ thay anh, nhưng hôm nay lại không hề ra mặt. Anh cũng chẳng phải kiểu người ưa nói chuyện mềm mỏng, uống đến khi cả đám chịu thừa người mới thôi, lúc vội vàng đến chỗ Đồ Nam là đã phải chống đỡ vất vả lắm rồi, chống đỡ suốt cả chặng đường, biết rượu bắt đầu ngấm, nên mới vội vàng đưa cô về nhà.

Đến lúc này, phoi gió suốt một lúc, thật sự không chịu nổi nữa, còn không đi e rằng sẽ gục trước mặt cô mất.

Anh là kiểu dù uống nhiều cũng không nôn ra được, như vậy mới là khó chịu nhất. Anh xoay người lại, dựa vào tường, thò tay vào túi quần tìm thuốc lá, muốn mượn sự kích thích của nicotine để tỉnh táo một chút, ít nhiều cũng có thể gắng gượng đến khi về nhà. Đã lấy được bao thuốc ra rồi, nhưng “cách” một tiếng – rơi xuống đất, anh cúi người nhặt, có điều đầu nặng trĩu, cả người đổ về phía trước, anh vội giơ một tay chống đất, ngồi xồm bất động.

Đèn trên dãy cầu thang đột nhiên sáng lên.

Đồ Nam ngẫm nghĩ một lúc vẫn thấy không yên tâm, liền đi xuống, kết quả là vừa đến đây thì đã trông thấy cảnh tượng này, trong tức khắc hiểu ngay ra được đã có chuyện gì.

Thạch Thanh Lâm ngẩng đầu nhìn cô, cô đang mặc áo khoác của mình, trong tay cầm áo của anh, ánh đèn mờ nên không nhìn rõ được vẻ mặt. Cô sững sờ nhìn anh gần nửa phút rồi mới chạy tới, ngồi xồm xuống, kéo cánh tay anh quàng lên vai mình.

Trước giờ anh chưa từng để phụ nữ dìu mình, nhưng rõ là Đồ Nam đang lôi anh, dùng lực rất mạnh, anh đành phải bám vào, mượn đà kéo của cô mà đứng dậy.

Cô không nói gì, chỉ choàng cái áo khoác dài lên người anh, Thạch Thanh Lâm mơ hồ cảm thấy hình như cô giận rồi.

“Đồ Nam.”, anh gọi cô.

Đồ Nam không quan tâm, đến khi mặc xong áo thì mới nhìn anh, “Anh giỏi quá nhỉ? Sao không nói gì?”

Quả nhiên là giận rồi. Thạch Thanh Lâm cười, “Không nói cho em biết là vì không muốn để em nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác này của anh, ngộ nhờ em

ngửa mặt thì làm thế nào bây giờ?”

Đến lúc này rồi còn không quên đùa giỡn, Đồ Nam không biết nên nói gì nữa, sao lại có kiểu người như thế này cơ chứ, uống say rồi còn cố mà cười đùa, chẳng biết nên giận anh hay nên xót anh nữa.

Cô lại quàng cánh tay anh lên vai mình, “Lần sau mà còn thế này thì em không thèm để ý đến anh nữa.”

Vốn dĩ đúng là Thạch Thanh Lâm muốn giữ sĩ diện, bụng dạ đàn ông mà, chỉ muốn mang dáng vẻ tốt nhất trước mặt người con gái mình yêu, giờ bị cô phát hiện ra lại sợ cô hiểu lầm rằng mình chỉ coi cô là người ngoài nên mới giấu giếm như thế, thế nên chẳng dám chống đối nữa, gì cũng nghe cô hết, “Không có lần sau, sau này không giấu em nữa.”

Rót cuộc thì cô vẫn mềm lòng, dìu anh đi lên nhà.

“Chậm thôi.”, anh biết người say rất nặng, cố gắng đi vững để không dòn hết trọng lượng lên người cô.

Loạng choạng lên lầu, Đồ Nam hơi mất sức, hít thở hỗn hển, một tay vẫn ôm chặt lấy hông anh.

Chẳng dễ gì mới vào được nhà, cô đỡ anh ngồi xuống sofa, thả lỏng tay, vừa thở phì phò vừa cởi bỏ áo khoác, rồi vội vàng chạy vào bếp.

Thạch Thanh Lâm cởi áo khoác bỏ sang một bên, cơ thể vốn gắng gượng chống đỡ giờ đã mệt mỏi rã rời, nhưng đầu óc lại rất tỉnh táo. Anh nhìn bóng dáng tât bật của Đồ Nam trong bếp, trên người cô chỉ còn mặc mỗi chiếc váy đen dài.

Cánh tay trắng nõn, bờ vai trắng nõn, đường cong cơ thể được bọc gọn dưới lớp váy đen, trong mắt anh chỉ còn lại bức họa hai màu đen trắng đối lập.

Men rượu đang quấy phá.

Lúc đi ra, trong tay Đồ Nam cầm theo một cái bát, đựng nước trà đường cô mới đun, “Mau uống đi, giải rượu.”

Thạch Thanh Lâm không đón lấy cái bát, mà tóm lấy tay cô, ngửa cổ lên uống, trông đúng như đã say lắm rồi.

Cô sợ làm đổ nên đưa cả hai tay ra đỡ, chậm chậm rót vào miệng anh, thấy anh uống hết sạch không còn giọt nào nhưng vẫn nhíu mày, “Ngọt quá.”

Đồ Nam biết anh không thích đồ ngọt, nhưng hết cách, “Trong nhà chỉ có cái này thôi, chẳng có cái gì giải rượu được cả.”, cô muốn rút tay ra, nhưng anh không buông, ngược lại còn tóm chặt hơn.

Anh lấy cái bát không trong tay cô đi, đặt lên bàn, rồi thoáng dùng lực, kéo cô ngồi xuống đùi mình.

Đồ Nam bối rối tránh đi cái nhìn của anh, cô hạ tầm mắt xuống, nhìn thấy hai bên sườn áo vest của anh nhăn nhúm một cách kỳ cục, mới nhớ lại lúc bị anh

hôn, hình như cô tóm áo anh rất chặt.

“Vừa nãy anh kiềm chế lắm mới không vào nhà, em lại lôi anh vào.”

Thì ra vừa rồi anh kiềm chế thật. Đồ Nam ngược mắt lên, nhìn vào đôi mắt thoáng lơ đãng của anh.

“Nhưng em cũng không đuổi anh đi được mà.”, cô trả lời với giọng hơi gắt gỏng.

Thạch Thanh Lâm cười, khẽ động hai chân, mặt vải ma sát tạo thành âm thanh sột soạt, anh đưa tay đè thắt lưng cô lại, rồi ghé vào tai cô nói thầm một câu.

Mặc đẹp thế này còn để bạn trai đang say vào nhà, có biết là nguy hiểm thế nào không hả?

Tim Đồ Nam thót lại, cô duỗi tay đẩy anh ra. Anh vừa cười vừa ngả đầu ra sau, cô lại sợ anh đập trúng vào đầu đó, nên vội kéo cà vạt của anh.

Anh tạm ngồi yên, dựa lưng vào sofa, đưa mắt nhìn từ ngón tay lên đến khuôn mặt của cô.

Bị nhìn chăm chăm, cô vội cup mí mắt, nhìn chiếc cà vạt sẫm màu trong tay mình thì vội buông tay ra, định bụng vuốt phẳng nếp nhăn trên đó.

Đột nhiên anh bảo: “Cởi ra cho anh.”

Đồ Nam liếc nhìn anh, đưa tay lên cổ áo anh, chậm chậm bỏ nút cà vạt, không quá thuần thục, loay hoay một lúc mới cởi được, sau đó rút nó ra.

“Chỗ này nữa.”, anh khẽ xoay cổ, lúc say, đúng là hơi bí bách khó chịu.

Cô lại cởi bỏ cúc cổ áo cho anh, cởi được một cúc, sợ anh vẫn không thoải mái, cô lại cởi thêm một cúc nữa.

Trong lúc cô bận rộn, Thạch Thanh Lâm chợt gỡ bỏ dây áo khỏi đầu vai cô, sợi dây trượt xuống cánh tay cô, anh lại gỡ dây bên kia, cả hai dây đều đã tuột xuống. Đồ Nam vội đưa tay lên che ngực, trợn mắt nhìn anh.

Cô nghĩ, tên này say rồi định làm loạn à?

Anh nhìn cô rồi bật cười, giơ tay ra ấn lưng cô, để cô dựa sát vào mình. Để đề phòng cái váy tuột xuống, Đồ Nam chỉ còn cách áp vào người anh, gần như là nằm rạp trên người anh rồi.

Thạch Thanh Lâm không làm khó cô, một tay đặt trên lưng cô, chiếc váy bằng nhung, viền váy mềm mại vô cùng. Cả hai đều lặng đi mất vài giây, rồi anh bỗng nghiêng đầu, đột nhiên ghé vào tai cô nhỏ giọng hỏi: “Cái gì đây?”

“Đừng hỏi mà.”, Đồ Nam ngoảnh mặt đi. Là miếng dán ngực, mặc loại váy này chỉ có thể dùng miếng dán ngực, cô khẽ kéo váy lên, chẳng còn mặt mũi mà thảo luận về vấn đề này.

Anh bật cười, không hỏi nữa, coi như một câu lèm bèm lúc say. Bàn tay chuyển động chậm rì rì như thể chẳng còn ý thức, tay kia thì luồn vào vạt váy của cô, chạm đến khuỷu chân cô liền tiếp tục đi lên, tới khi động phải nơi bí mật, bèn lách vào.

Cô ngồi im bất động, cả người như gỗ cứng lên.

“Có lạnh không?”, anh hỏi, giọng nói bất giác khàn đi.

Đồ Nam không đáp, lạnh làm sao được, cả người đang nóng rực lên đây. Cánh tay đang khoác trên vai anh nổi một tảng gai ốc, nhưng chắc chắn không phải vì lạnh.

Cô vẫn ngồi im, bởi cô có cảm giác cơ thể người đàn ông này đang căng lên như một sợi dây, chỉ sợ một khi động đây, là sợi dây sẽ đứt phụt làm đôi.

Trong thoáng chốc, cả căn phòng im phăng phắc, chỉ còn lại tiếng hít thở của cả hai.

Mùi rượu, mùi trên cơ thể, quyện vào với nhau.

Có lẽ thật sự do tác dụng của rượu, mà anh như biến thành một người khác. Đồ Nam chưa từng có cảm giác chực rùng mình như thế này, cô áp vào người anh, sợ phát ra âm thanh nên vội cắn chặt răng, hai chân muốn động đây mà như bị rút cạn sức. Cô bồn chồn nghĩ, tại sao bây giờ anh lại không hôn cô?

Thạch Thanh Lâm cố tình không hôn, đầu óc vẩn vát, cơ thể không thoải mái, mọi ý thức còn sót lại dồn cả vào tay.

Đến khi một tiếng chuông báo tin nhắn vang lên, mới đánh vỡ được bầu không khí kỳ lạ này.

“Điện thoại của em.”, Thạch Thanh Lâm rút tay ra, giúp cô kéo dây váy lên, ngón tay chạm vào bờ vai cô còn hơi ẩm ướt.

Đồ Nam bị cảm giác ẩm ướt đó khiến cho da đầu tê dại, cô khẽ thở hắt hắt, đưa mắt liếc sang góc sofa, từ lúc về nhà đến giờ, điện thoại vẫn bị quăng ở đó. Trên màn hình có thông báo tin nhắn, của Phương Nguyễn. Cô đứng dậy khỏi cơ thể đượm mùi rượu của anh, cố gắng bình tĩnh lại, “Anh không ngồi thế này mãi được đâu, tự đi tắm được không?”

“Được.”, anh bóp ấn đường, dùng chính bàn tay vừa chạm vào cô.

Đồ Nam kéo tà váy xuống, chậm rãi đứng dậy, chân vẫn hơi bủn rủn nhưng không thể hiện ra ngoài, cô xoay người đi vào phòng, tìm một bộ quần áo ra đưa cho anh, “Của bố em đây, mặc tạm đi.”

Thạch Thanh Lâm nhận lấy, đứng dậy khỏi sofa, chầm chậm đi về phía nhà tắm.

Cô nhìn theo anh, đợi đến khi cánh cửa đóng lại, cô mới thở hắt ra một hơi, cầm điện thoại đi về phòng, trước tiên là thay bộ váy trên người đã.

Thay một lượt từ trong ra ngoài, trên người mặc nguyên một bộ đồ nỉ dài tay, cô mở điện thoại, nhìn xem Phương Nguyễn nhắn gì.

Phương Nguyễn: *Có phải cô dẫn anh Thạch về nhà không?*

Đồ Nam: *Hỏi cái này làm gì?*

Phương Nguyễn: *Hehe, khai thật đi, hai người đến bước nào rồi?*

Phương Nguyễn: *Đừng xấu hổ, đều là người trưởng thành rồi, cô không thể cứ để anh Thạch ăn chay mãi được mà.*

Đồ Nam: *Tạo nữa em sẽ gửi câu này cho An Bội.*

Phương Nguyễn: *Chẳng giấu gì cô, thật ra là cô ấy bảo anh hỏi đấy.*

Phương Nguyễn: *Còn đang ngồi cạnh anh nhìn đây này.*

Đồ Nam: ...

Hai thành phần hóng hớt.

Cô ngồi xuống mép giường, nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, nhớ lại lúc này, cả người như bị luột lên, nếu không bị làm phiền, cô thật sự hoài nghi liệu có lau súng cướp cò hay không.

Bất giác đưa mắt nhìn về phía phòng tắm, lại nhìn lên giường mình.

Trong lòng cô thầm nghĩ: *Sợ cái gì, đều là người trưởng thành cả rồi mà.*

Thạch Thanh Lâm tắm qua loa, vặn sang mức nước lạnh nhất, xong xuôi mới cảm thấy tỉnh táo hơn hẳn.

Ra ngoài, Đồ Nam cũng vừa bước ra từ phòng ngủ, nhìn bộ quần áo trên người cô, anh phì cười.

Cô bị tiếng cười của anh làm cho chột dạ, như thể thay quần áo để đề phòng anh vậy, lại nghĩ đến câu Phương Nguyễn nói “Cô không thể cứ để anh Thạch ăn chay mãi được mà.”, trong lòng rối rắm, lại nhìn bộ quần áo trên người anh thì không nhịn được cười.

Áo sơ mi xám đậm và quần dài, đúng phong cách của một ông già, Đồ Canh Sơn lại không cao bằng anh, nên khi vặn lên người anh thì hơi nhỏ, ống quần cũng ngắn hơn cả một đoạn.

Vừa rồi Thạch Thanh Lâm đã nhìn trong gương một lượt, tự anh còn cảm thấy đáng về này buồn cười, nhưng bởi trước mặt cô, nên anh không bận tâm nhiều. Anh ngồi xuống sofa, ngả người ra sau, không muốn động đây nữa.

Đồ Nam vốn định đi tắm, đã vào đến nơi rồi, nhưng lại lấy máy sấy ra đặt lên đầu anh, “Sấy khô tóc đi, uống rượu rồi là dễ cảm lắm đấy.”, nói xong, cô quay ngược trở lại.

Cô sợ Thạch Thanh Lâm không quen nhà nên tắm rất nhanh, vội vàng đi ra, lại thấy anh vẫn ngồi im, chiếc máy sấy còn nằm nguyên trên đùi anh.

Đến giờ thì không thể giấu bộ dạng say xỉn đi được. Cô đi đến, cầm máy sấy lên, cắm điện rồi ngồi xuống cạnh anh và bảo: “Anh ngồi yên, để em sấy cho.”

“Ừm.”

Gió nóng phả lên đầu, Thạch Thanh Lâm híp mắt lại nhìn cô.

Mái tóc ướt sũng rủ xuống che khuất tầm mắt, ngay cả ánh mắt dường như cũng ẩm ướt theo. Cô tập trung sấy tóc cho anh dưới cái nhìn chuyên chú ấy, cảm giác bị đứt quãng ban nãy lại trở về, khi ấy trong cơ thể như có một luồng nhiệt dâng lên, là một cảm giác vốn đã chưa từng có. Đến khi cô hạ máy sấy xuống, thì mái tóc dưới bàn tay cô đã khô được một nửa rồi.

Anh ghé đầu lại, hít hà cổ cô, bàn tay áp lên đùi cô qua một lớp vải nhưng vẫn bông rất.

Đồ Nam thở gấp, nhưng anh không làm gì cả, cuối cùng cũng nâng mặt lên, cả người dựa vào cô.

Anh muốn nói: *Đồ Nam, anh không còn sức nữa.*

Sức lực cạn kiệt, ý thức cũng rã rời, cảm cực được đến giờ là hết sức rồi.

Còn muốn chạm vào cô, nhưng hết cách, đầu nặng trĩu, cơ thể cũng bại hoại, câu “làm loạn sau khi say” rõ ràng là lừa bịp, nếu thật sự làm loạn được thì chắc chắn là không phải say thật, đã say rồi thì căn bản là chẳng làm gì nổi.

Đồ Nam chỉ nghe thấy một tiếng lẩm nhẩm khe khẽ, là gọi tên cô, thử cúi đầu xuống nhìn, Thạch Thanh Lâm dựa vào cô ngủ li bì rồi.

Cô không khỏi tự cười nhạo chính mình, vừa rồi bị anh làm cho rối lên rối xuống, suýt chút nữa còn tưởng sẽ xảy ra chuyện gì rồi.

Vuốt tóc anh, vẫn hơi ẩm ướt, lọn tóc ngắn đâm vào lòng bàn tay cô, lần đầu tiên cô nhìn ngắm dáng vẻ ngủ say của anh, đầu mày vẫn còn nhíu chặt, chắc chắn là do quá khó chịu. Đồ Nam lặng lẽ oán thán: *Uống nhiều như thế làm gì, quá là không biết tự thương mình.*

-----oOo-----

Chương 54

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 54

Thạch Thanh Lâm ngủ không ngon giấc, giữa đêm tỉnh lại một lần, trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, đầu đau như búa bổ.

Cảm giác đầu tiên là muốn uống nước, cổ họng khô khốc, anh đưa tay sờ soạng mấy lần, đang định xuống giường thì bỗng có một bàn tay tóm lấy anh. Anh mở mắt, nhìn thấy một gương mặt mơ hồ.

“Muốn uống nước à?”, đúng là một câu hỏi vô cùng ân cần.

Anh “ừm” một tiếng.

Cô nâng gáy anh dậy, bưng cốc nước đưa đến bên miệng anh, đút cho anh uống mấy ngụm rồi lại đỡ anh nằm xuống.

Lúc này Thạch Thanh Lâm mới phát hiện ra mình đang nằm trên đùi cô, “Đồ Nam?”

“Sao thế?”, cô tưởng anh còn cần gì nữa.

Anh không đáp, biết là cô thì yên tâm rồi, khẽ cựa mình một cái rồi vùi mặt vào bụng cô, áp sát vào chất vải mềm mại trên người cô, lẳng lặng thiếp đi.

Khi tỉnh lại lần nữa thì trời đã sáng rồi.

Thạch Thanh Lâm ngồi dậy, phát hiện ra mình đang nằm trên sofa, chiếc chăn điều hòa vốn đắp trên người lại bị tuột xuống đất, Đồ Nam ngồi ở đầu bên kia, ngửa mặt ra thành ghế, vẫn đang say giấc.

Cảnh tượng đêm qua bỗng ủa về trong trí nhớ, nhất thời anh hiểu ngay ra tại sao cô lại ở đây, e là cả đêm chẳng được ngủ ngon giấc. Anh day day huyết thái dương, thần trí hoàn toàn tỉnh táo, nhất chân đạp lên cho cô, lại ngắm gương mặt cô mà trong lòng bỗng trào lên một cảm giác khó tả thành lời.

Trước giờ anh chưa từng được chăm sóc như thế này, ngay cả khi còn bé ở cùng ông nội, cũng chẳng được quan tâm ân cần đến vậy, chỉ bởi chuyện say rượu vật vãnh thôi mà đã chăm chu đáo thế rồi. Anh ngồi thụp xuống cạnh sofa, nhìn ngắm cô.

Ánh nắng xuyên qua cửa sổ rọi vào nhà, chiếu lên khuôn mặt cô, mí mắt cô hé mở, rồi nhắm vào, lại hé hé, cuối cùng mở hẳn ra.

Thạch Thanh Lâm mỉm cười với cô, lúc mở lời, giọng nói thoáng chút khàn khàn: “Đồ Nam, em cứ như này, anh sợ là không rời được em mất.”

Vừa mở mắt đã nghe được câu này, Đồ Nam chớp chớp mắt, hoàn toàn tỉnh ngủ.

Mới đầu giờ sáng đã có một người đàn ông nói câu này ngay trước mặt mình, ai mà buồn ngủ được nữa.

Cô chậm rãi ngồi dậy, quan sát gương mặt anh, “Đêm qua anh...”, nói xong mấy từ này, cổ họng hơi đặc, cô phải hắng giọng hai cái mới nói tiếp được: “Bảo ngủ là ngủ luôn được, em không khiêng được anh đi nên đành để anh ngủ ở đây.”

Người say quá nặng, cô thử mấy lần, nhắc được anh lên một chút thì lại bị anh đè xuống, cuối cùng biết là không làm được nữa nên đành thôi. Hậu quả sau cơn say kéo dài đến tận nửa đêm, anh liên tục tỏ ra khó chịu, mấy lần cô sờ thử, cả người anh nóng ran, nên đành phải ngồi trông đến khi men rượu dần tan đi.

Cô lại nói: “Anh còn nhớ những chuyện đêm qua không?”

Thạch Thanh Lâm gật đầu, “Anh uống say thôi, đương nhiên là vẫn nhớ rồi.”

“Anh còn cố mà về đấy.”, giọng cô hờ hững, vẻ mặt cũng hiện rõ vẻ lãnh đạm.

Thạch Thanh Lâm hiểu, đây là những lời cô ghim từ tối qua, đợi hôm nay anh tỉnh táo rồi mới nói.

“Anh nhớ cả chuyện này, cũng xin lỗi em rồi còn gì?”

“Đợi anh tỉnh rượu rồi nói lại lần nữa, ngộ nhờ anh nói lúc đấy xong lại quên mất.”

Thạch Thanh Lâm nhin cười, anh gật đầu, bày ra vẻ mặt nghiêm túc, “Anh nhớ cả, không quên đâu.”

“Còn gì nữa?”

“Còn cái gì nữa?”

Đồ Nam nhìn anh, im lặng một giây rồi bảo: “Chuyện khác, chuyện anh làm đấy.”

Anh cười, “Chuyện gì, anh nên nhớ à?”

Cô vuốt tóc qua vai, chớp mắt hai cái, không nói gì nữa.

Hai người lẳng lẳng nhìn nhau, chỉ trong bốn năm giây, Đồ Nam hoàn hồn, đưa mắt nhìn lên đồng hồ, “Đã đến giờ này rồi, phải đi làm thôi, sắp muộn rồi đấy.”

Đã muộn rồi, kim đồng hồ điểm mười giờ sáng, bình thường vào giờ này họ đã ở công ty từ lâu rồi.

Cô đứng dậy khỏi sofa, bước nhanh vào phòng tắm.

Thạch Thanh Lâm vịn tay vào đầu gối để đứng dậy, lại khê day huyết thái dương, đầu không còn đau như đêm qua nữa, nhưng cổ họng thì vẫn khô rát.

Trên bàn vẫn còn cốc nước anh uống dở đêm qua, bên cạnh là bình nước, khăn bông, tất cả đều được Đồ Nam xếp gọn gàng ngay ngắn. Anh tự rót nước rồi uống liền hai cốc, cảm giác thoải mái hơn nhiều, xong xuôi mới đi theo vào phòng tắm, vừa hay thấy Đồ Nam đang chuẩn bị thay quần áo.

Cô mới vén áo lên, để lộ ra một mảng eo trắng nõn, thấy anh liền dừng lại ngay, còn kéo áo xuống.

Thạch Thanh Lâm lại một lần nữa nhìn thấy hình xăm xanh đen sau eo cô, mà cô cũng chú ý thấy, còn cẩn thận kéo áo che kín lại.

Cô không quá thích hình xăm này, trước giờ luôn cảm thấy nó khó coi, nên đương nhiên cũng không muốn để anh nhìn thấy.

Phòng tắm vốn nhỏ, hai người chen chúc lại càng thấy chật chội hơn. Thạch Thanh Lâm đứng bên cạnh cô, thu ánh mắt khỏi eo cô, “Không cần che, đẹp mà.”

Đồ Nam ngoảnh đầu lại nhìn anh, “Thật không?”

“Thật.”, anh nói: “Thật ra anh cũng có hình xăm đấy, muốn xem không?”, anh đưa tay khê nhấc vạt áo lên, tay khác tóm lấy bàn tay cô, đặt lên cạp quần, ra hiệu như nó ở chỗ này.

Đồ Nam không tin, trước giờ chưa từng nghe anh nói. Bàn tay bị anh dẫn dắt, nắm lấy cạp quần anh, kéo xuống qua eo chừng một gang tay rồi dừng lại.

Chẳng có gì cả.

“Lừa em thôi.”, anh bật cười, thả lỏng bàn tay cô ra.

Đồ Nam thu tay lại, ngoảnh mặt đi, rút lấy cái khăn mặt trên giá, là để lau tránh cảnh tượng vừa vô tình liếc thấy. Cạp quần kéo xuống thấp, có thể nhìn thấy cả đường nhân ngư của anh, thậm chí, ngón tay cô còn thoáng chạm vào đường cong da thịt đó.

Thạch Thanh Lâm đứng ngay sau lưng cô, phát hiện sắc mặt cô rõ ràng là vẫn rất bình thường, nhưng hai tai thì lại đỏ bừng lên, trêu đùa là để cô thoải mái, nhưng kết quả hình như ngược lại.

Đồ Nam vừa quay đầu lại đã chạm phải ánh mắt anh, “Mới sáng sớm đã trêu em rồi.”, cô đi ra ngoài, sắc mặt càng lạnh nhạt hơn.

Thạch Thanh Lâm sợ cô giận thật nên vội kéo cô lại, ôm cô vào lòng, cô hơi giãy giụa, nhưng không giãy được, vì anh vừa siết chặt cánh tay lại.

“Đêm qua...”, anh cúi đầu, nói bên tai cô: “Anh làm gì, anh đều nhớ hết.”

Đồ Nam lập tức ngược lên liếc nhìn anh, thật hối hận vì đã hỏi câu này, cô muốn biết khi ấy anh có đủ tỉnh táo hay không, chuyện anh làm, anh có ý thức được hay không mà thôi...

“Phản cảm không?”, đột nhiên anh hỏi.

Cô khẽ chớp mắt, nhỏ giọng nói một câu thật thà: “Không.”

“Thế thì là thích rồi?”, hỏi thế này lại hơi có cảm giác lưu manh.

Cô đưa củi trở huých vào ngực anh, nhưng trông anh lại chẳng có vẻ đau đớn gì, mà còn thấp giọng cười, rồi ghé vào tai cô nói một câu...

Vẫn chưa chuẩn bị xong à?

Đồ Nam lại nhìn anh, hai mắt như sắp nặn ra nước được.

Cuối cùng, hỏi một đằng đáp một nẻo, vì nhớ ra lúc này đúng là không còn sớm nữa, “Nhanh lên, phải đi thật rồi.”

Thật ra Thạch Thanh Lâm cũng đang vội, mấy phút dây dưa này là trộm rút ra, muốn hôn cô, nhưng chưa đánh răng rửa mặt nên đành nhịn, và lại trải qua một đêm hôm qua, e là một khi đã hôn thì sẽ không dừng lại được, nên chỉ đành buông cô ra rồi đi tìm quần áo thay.

Hai người vội vàng thay phiên làm vệ sinh cá nhân, rồi lại vội vàng rời khỏi nhà.

Đồ Nam ra huyền quan thay giày, vừa lấy chìa khóa vừa nhìn điện thoại, phát hiện ra tối hôm qua Phương Nguyễn còn gửi thêm hai tin nhắn nữa mà cô vẫn chưa đọc.

Phương Nguyễn: *An Bội bảo bên đầu tư trách anh Thạch về sớm đấy.*

Phương Nguyễn: *Nghe nói anh ấy bị chuốc bao nhiêu xong mới được thả về.*

Thật ra cô có thể loáng thoáng đoán được, nhưng khi thật sự nghe kể thì lại có cảm giác hoàn toàn khác, giống như bị giáng cho một cú đánh rất đối diện.

Thạch Thanh Lâm sẽ không bao giờ tự kể những chuyện như thế này, con người anh vốn kín đáo, thà đùa vui với cô, trêu chọc cô, còn chuyện khác thì đều tự mình chịu đựng.

Cô đóng cửa lại, đi ra ngoài, Thạch Thanh Lâm đang đứng ở góc ngoặt trên cầu thang đợi cô. Áo vest đã bị nhả, không thể mặc lại nữa, anh mặc thẳng cái áo khoác dáng dài bên ngoài sơ mi, còn chiếc áo vest thì vắt trên khuỷu tay.

Thấy Đồ Nam đi ra, anh quay đầu tiếp tục bước xuống, nhưng bỗng nhiên bị kéo khế lại. Anh dừng bước, đưa mắt nhìn cô.

Đồ Nam kéo anh, giọng điệu vừa nhỏ vừa nhẹ: “Cuối tuần này, em sang nhà anh.”

Có người xuống lầu, Thạch Thanh Lâm lật tay lại nắm tay cô, đi đến góc khuất, anh dồn cô vào tường, hai mắt sáng rực, “Em nói đấy nhé.”

“Ừm.”, cô nhỏ giọng đáp, “Em nói đấy.”

Có đôi khi, giữa đàn ông và phụ nữ như có một loại tín hiệu nào đó, một người chủ động, một người đón nhận, tâm ý tương thông.

Cô biết, anh hiểu ý cô.

Cầm cô bị nâng lên, Thạch Thanh Lâm cúi đầu hôn cô.

Một nụ hôn rất vội, chỉ hôn một cái, rồi lại xấu tính cắn khế lên môi cô, sau đó buông ra.

Trước đó còn nhin được, giờ nghe cô nói câu kia thì không muốn nhin nữa, mà chỉ muốn hôn cô. Đáng tiếc trên lối cầu thang chốc chốc lại có người đi lên đi xuống, đành phải tạm thời dừng lại.

Đồ Nam cũng sợ bị nhìn thấy, tim đập thùm thụp. Lúc này mới là đầu giờ sáng, trong nhà cô không có dao cạo, dưới cằm anh đã lún phún râu, chạm vào mặt cô ngứa ngáy tê dại, bờ môi bị cắn còn nhâm nhâm đau, chỉ vài giây thôi, mà người đàn ông này đã để lại cho cô vô số cảm nhận sâu sắc rồi.

Cô theo anh xuống lầu.

Lúc xuống đến nơi, anh bảo: “Cuối tuần anh chờ em.”

Trước cuối tuần, là những ngày bận tới mảy tới mảy.

Đồ Nam bận vẽ nốt phần bích họa cuối cho đoạn kết của cốt truyện, Thạch Thanh Lâm thì bận thúc đẩy tiến độ cho phiên bản mới.

Khi rảnh thì có thể cùng nhau ăn một bữa cơm, lúc bận thì thậm chí còn chẳng gặp được nhau, có điều gần như cũng thành quen rồi.

Thứ Sáu là ngày bận nhất, tuần nào Đồ Nam cũng phải đến bộ phận tranh gốc để kiểm tra tiến độ vào ngày này, còn phải điều chỉnh một số chi tiết, có khi phải đích thân động tay vẽ một vài nét, xong việc lại quay về phòng múa, tiếp tục vẽ lại các điệu múa của Lê Chân Chân.

Lê Chân Chân đứng giữa phòng kéo căng người, xoay tròn, rồi lại khom lưng. Đến phần này, trong ngày hôm nay đã phải vẽ lại mấy lần, cô không mấy hài lòng.

“Trong bích họa có manh mối để người chơi khám phá cốt truyện, điệu múa này phải hòa hợp với manh mối, nghĩ thêm động tác đi.”

Lê Chân Chân cầm khăn bông lau mồ hôi, trong công việc, Đồ Nam đặt ra yêu cầu rất cao, cô ấy chưa từng có ý kiến gì, mà có thể hợp tác suôn sẻ đến ngày hôm nay cũng là vì điều này, dù sao thì đây chắc chắn là một ưu điểm rất đáng để người ta tán thưởng.

Lau mồ hôi xong, lại biên đạo thêm một vài động tác múa mới.

Tuy nhiên, Đồ Nam vẫn không vừa ý.

Sau cùng, Lê Chân Chân cũng hơi bức dọc, chẳng thèm lau mồ hôi, đứng yên dưới bóng đèn mà nói: “Nghe nói đã chốt xong thời gian phát hành phiên bản mới rồi.”

Đồ Nam cầm bút, ngẩng đầu lên khỏi trang vẽ mà nhìn cô ấy, “Ừm.”

Chuyện từ hai ngày trước, trong buổi họp báo, nội dung của phiên bản mới đã được công bố, chủ đề bích họa chắc chắn được chọn, Thạch Thanh Lâm cũng quyết định luôn thời gian phát hành, nhằm vào cuối năm, không biết tại sao cô ấy lại nhắc đến chuyện này.

Lê Chân Chân nói theo luôn: “Nhìn cô vội vàng thế này, chắc phận sự của tôi cũng sắp kết thúc rồi.”

Đồ Nam loáng thoáng hiểu ra, “Thì sao? Vì sắp kết thúc nên ảnh hưởng đến sự phát huy năng lực của cô à?”

Hàm ý trong câu này là gì chẳng cần nói cũng biết, Lê Chân Chân có cảm giác như chút suy nghĩ trong đầu bị nhìn thấu rõ mồn một, bình thường cô gái này chẳng nói mấy, thỉnh thoảng chỉ nói một câu thôi nhưng lại rất thẳng thắn, rất trực tiếp. Đúng thế, sắp kết thúc rồi, nghĩa là sắp phải rời khỏi nơi này, rời xa phạm vi của người kia, không tránh khỏi việc bị ảnh hưởng.

“Đâu có.”, cô nàng không muốn thừa nhận, vì thừa nhận trước mặt Đồ Nam, cảm giác như phải lĩnh một sự thất bại thảm hại, “Hôm nay bố mẹ tôi về nước, tôi phải vội đi đón họ, thời gian hơi gấp gáp.”

Đồ Nam bắt đầu thu dọn dụng cụ vẽ, coi như tiếp nhận lý do này, “Vậy thì hẹn lúc khác đi, lần sau hoàn thành nốt điệu múa cuối.”

Như thế này là để cho cô ấy thời gian điều chỉnh. Lê Chân Chân không nói gì nữa, buồn bực đi ra khỏi phòng múa.

Đồ Nam thu dọn đồ đạc xong, ngẫm lại lời mình vừa nói, đúng là hơi cứng nhắc thật, nhưng với một người có ý đồ rõ ràng với bạn trai mình, như vậy là khách sáo rồi. Suy cho cùng thì cô vẫn không thể khoan dung độ lượng được, chỉ cần liên quan đến Thạch Thanh Lâm, là cô không làm được.

Hôm nay kết thúc sớm, lúc về cũng vẫn còn sớm, cô nhẩm tính thời gian, bắt đầu từ đêm hôm nay sẽ được coi là cuối tuần rồi.

Điện thoại đổ chuông, cô đoán là Thạch Thanh Lâm, không nhận được mà khẽ bật cười, vừa lôi điện thoại ra nhận cuộc gọi, vừa đóng cửa phòng múa lại.

Cuộc gọi được kết nối, đầu bên kia truyền ra một tiếng nức nở, “Tiểu Nam.”

Đồ Nam ngây người, “Dì Phương?”

Thạch Thanh Lâm thay giày ngoài huyền quan, rồi cúi xuống nhìn đồng hồ đeo tay.

Mười giờ tối.

Anh lấy điện thoại ra nhắn tin cho Đồ Nam, rồi đặt điện thoại lên mặt tủ đồ, sau đó vớ bao thuốc, rút một điếu.

Ngón cái mài bật lửa, ngọn lửa phụt ra, châm lên đầu lọc thuốc, anh ngậm lên miệng rồi tự bật cười một mình.

Nhớ lại trước khi về nhà, nhìn mấy người đang hồi hả như bị muộn giờ, sợ Đồ Nam đã đến đợi mình, anh vội vội vàng vàng, trên đường cũng chẳng kịp mua gì đồ dành cô, về tới nơi đúng là hơi lo thật. Kết quả là vào nhà rồi mà chẳng thấy người đâu, ngược lại là anh phải chờ.

Cũng tốt, anh chờ cô, vẫn hơn là để cô chờ một mình.

Hút hết nửa điếu thuốc, thời gian chờ có vẻ hơi lâu, Thạch Thanh Lâm cầm điện thoại lên xem, màn hình bật sáng, tin nhắn anh gửi đi vẫn chưa được hồi âm.

Thạch Thanh Lâm: *Anh đang đợi em.*

Đồ Nam không trả lời.

Không còn tâm trạng hút thuốc nữa, anh dụi bỏ nó đi, trực tiếp gọi điện thoại cho cô, trong lòng thấp thỏm lo âu, chỉ sợ trên đường cô gặp phải chuyện gì, thậm chí là chuyện ngoài ý muốn, càng nghĩ càng rối bời.

Điện thoại có tín hiệu, nhưng không ai bắt máy.

Năm hồi chuông, Thạch Thanh Lâm đã xoay người nhặt áo khoác chạy ra ngoài. Kẹp điện thoại trên vai, anh một tay vớ chìa khóa xe, một tay thay giày, dùng tốc độ nhanh nhất lao đi tìm cô.

Chương 55 >>

-----oOo-----

Chương 55

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 55

Đồ Nam không còn ở thành phố, mà đã về huyện, hiện giờ đang đứng ngoài hành lang bệnh viện.

Phương Tuyết Mai đứng cạnh cô, trong tay cầm nhúm khăn giấy, chốc chốc lại chùi nước mắt, “Tiểu Nam, là thật đấy, bố cháu ông ấy...”

Bố cô...

Suốt một lúc lâu, Đồ Nam không lên tiếng, chỉ đứng im bất động như vậy, lắng nghe từng từ bà nói.

Sau khi nhận được điện thoại, cô tức tốc về đây ngay. Phương Tuyết Mai báo cho cô biết, bố cô phải nhập viện rồi. Lần này không giống lần trước, lúc nghe tiếng khóc nức nở của Phương Tuyết Mai trong điện thoại, cô đã biết là không giống rồi, đợi đến khi nghe được tin tức, quả nhiên, đúng là không giống thật.

Sự việc xảy ra đột ngột đến mức trở tay không kịp. Có một dạo Phương Tuyết Mai không gặp được Đồ Canh Sơn, kìm lòng không đợi, bèn mượn một hôm trời lạnh để mua ít đồ mang về huyện thăm ông. Vốn dĩ vẫn rất bình thường, chẳng có chuyện gì cả, mọi chuyện vẫn ổn. Nhưng đang yên lành, đột nhiên Đồ Canh Sơn gục xuống trước mặt bà ngay sau khi uống thuốc.

Phương Tuyết Mai cuống cuồng gọi 120 đưa ông vào bệnh viện kiểm tra, cũng suýt chút nữa ngất lịm đi, lúc tỉnh táo lại mới vừa khóc vừa gọi cho Đồ Nam.

Ung thư. Bệnh viện nói Đồ Canh Sơn bị ung thư.

Đồ Nam vẫn luôn cảm thấy hai từ này rất xa vời, mãi cho đến vừa rồi, mới vài phút trước, cô đích thân đi chứng thực, tận tai nghe được hai từ lạnh buốt này từ miệng vị bác sĩ mặc blouse trắng.

Lúc cô ra, Phương Tuyết Mai vội đến gần, kể tường tận mọi chuyện cho cô nghe, không kiềm chế được mà lại chảy nước mắt.

“Dì mang thuốc dạ dày ông ấy uống đến bệnh viện kiểm tra, người ta bảo ở trong không phải là thuốc chữa đau dạ dày, mà là thuốc trị ung thư...”, Phương Tuyết Mai vừa nói vừa khóc: “Ông ấy biết từ lâu rồi, mà vẫn giấu cháu đấy...”

Dường như Đồ Nam nghe rõ tất cả, nhưng lại như chẳng nghe hiểu một chữ nào cả.

Phương Tuyết Mai bảo: Đồ Canh Sơn nói, là vì không muốn làm phiền cô tập trung cho bích họa.

Còn nói: Tiền tiết kiệm mấy năm nay của ông ấy hoặc là tặng hoặc là quyên góp cho những thứ liên quan đến bích họa, chẳng dành dụm được đồng nào để chữa bệnh.

Ông biết hy vọng cho sức khỏe của mình không còn nhiều, nên không muốn phiền đến ai cả...

Không biết đã nghe được bao lâu, Đồ Nam xoay người, đi về phòng bệnh.

Phương Tuyết Mai đi theo hai bước, run rẩy gọi cô: “Tiểu Nam, cháu không sao đấy chứ?”

Ánh đèn trắng trên hành lang rọi xuống cả gương mặt Đồ Nam một màu lạnh buốt, cô quá bình tĩnh, bình tĩnh đến mức khiến Phương Tuyết Mai hoảng sợ.

“Không sao ạ, dì Phương, dì nghỉ đi.”, cô đi về phía trước, nhỏ giọng nói: “Cháu đi xem bố cháu thế nào.”

Cửa phòng bệnh không đóng, cô vừa đi đến trước cửa đã trông thấy người đang nằm trên giường.

Lúc cô đến, Đồ Canh Sơn còn đang ngủ, mãi tới giờ vẫn chưa tỉnh lại. Đầu ông nghiêng sang một bên, hai mắt nhắm nghiền, nằm trên chiếc gối màu xanh trắng.

Vận mệnh như trêu đùa, hai bố con đã mấy tháng không gặp nhau, giờ gặp rồi lại trong hoàn cảnh như thế này.

Dùng câu “cảnh vẫn vậy mà người đã đổi thay” cũng chẳng đủ để hình dung.

Đồ Nam phát hiện ra gương mặt ông đã gầy đi không ít, hai má hóp lại, nhưng không có màu tái nhợt của bệnh trạng, mà chỉ hốc hác đi mà thôi. Giả sử bí mật này không bị lộ ra, sẽ chẳng ai tin là ông lại mắc phải căn bệnh nghiêm trọng này, nghiêm trọng đến mức có thể sẽ chẳng chữa được nữa.

Cô không đi vào, chỉ đứng ngoài cửa nhìn ông, sau đó duỗi tay, nhẹ nhàng khép cửa phòng bệnh lại.

Vịn vào tay nắm cửa, đứng im một lúc, cho tới khi Phương Tuyết Mai gọi cô.

“Dì Phương, gọi Phương Nguyễn đến đây đi ạ.”, cô thì thầm, tránh đánh thức Đồ Canh Sơn đang nằm trong phòng bệnh, “Cháu sợ bạn này không để ý chăm sóc dì được.”

“Dì gọi rồi, cháu cũng đừng lo cho dì.”, Phương Tuyết Mai vội đáp lời.

Cô gật đầu, trong lòng thầm sắp xếp xem, tiếp sau đây nên làm gì.

Không thể ở mãi bệnh viện huyện được, phải chuyển viện.

Đồ Nam xử lý hết mọi việc ở bệnh viện, đến đêm mới quay về căn nhà vắng lặng của bố cô.

Cô nhặt vài bộ quần áo để bố thay giặt rồi cho vào túi, xách ra phòng khách. Nhìn chiếc sofa, lại nhớ lần trước bố cô còn ngồi đây, chân bó thạch cao. Lần ấy ông bị ngã gãy chân cũng vì bị ngất xỉu, khi đó cô lấy lọ thuốc của ông từ trong hộp y tế ra, ông còn bảo đừng động vào, đấy là đồ của ông.

Từ lúc đó là đã giấu cô rồi. Nhưng khi ấy ông đang làm gì? Đang bận làm triển lãm bích họa.

Chẳng hạn lần này Phương Tuyết Mai không phát hiện ra, thì có lẽ đến khoảnh khắc sau cùng cô mới biết được.

Lời Phương Tuyết Mai nói lúc ở bệnh viện cứ văng vẳng trong đầu cô.

Không muốn làm phiền cô tập trung cho bích họa, tiền tiết kiệm đều dành cho bích họa, chẳng để lại đồng nào chữa bệnh...

Bích họa, lại là bích họa. Đang khi buồn rầu, nhưng Đồ Nam thật muốn bật cười, đến lúc này rồi mà vẫn không quên bích họa. Mạng ông quan trọng, hay bích họa quan trọng?

Đột nhiên cô đi vào phòng ông, túm đứng, ngăn kéo, chỗ nào có thể cất đồ được là đều lục tìm, tới khi tìm thấy cuốn sổ tiết kiệm, mở ra xem, quả nhiên, chẳng giữ lại chút gì.

Đồ Nam quay đầu, ánh mắt rơi xuống bức ảnh chụp bích họa trên bàn, bức bích họa Phi Thiên mà bố cô thích nhất, nhìn thế nào cũng thấy nhức mắt. Trong lòng bỗng trào lên một ngọn lửa giận vô danh, cô cầm nó lên rồi ném thẳng xuống đất.

Khung và kính vỡ tan tành, vô số mảnh vụn lấp lánh dưới ánh đèn, cô cúi đầu, nhìn tấm bích họa dưới đất, mặt sau còn dán một tấm hình khác, bèn khom người nhặt lên xem.

Một bức ảnh nhỏ chừng hai tấc, có thể mơ hồ nhìn ra là một người phụ nữ, vì ảnh bị nhòe rồi, có lẽ do kẹt trong khung quá lâu.

Đồ Nam chậm chậm siết chặt trong tay, vo thành một nắm.

Trước kia từng nghe nói, mẹ cô sống ở mảnh đất Giang Nam hiền hòa, trong tên cũng có một chữ “Uyển”, vậy nên khi cô chào đời, Đồ Canh Sơn mới đặt tên Đồ Nam cho cô.

Đồ Nam không giống mẹ cô mà giống Đồ Canh Sơn nhiều hơn, cô không biết trông mẹ mình như thế nào, chẳng có ấn tượng gì, giờ cứ coi như có bức ảnh, cho dù không bị hư hại gì, thì cô cũng không muốn nhìn, không quan tâm.

Nhưng có lẽ Đồ Canh Sơn quan tâm, đến nỗi kẹp tấm ảnh vào sau bức hình chụp bích họa mà ông yêu thích nhất.

Cô vứt bỏ tấm ảnh, đi ra ngoài, lửa giận gần như tan biến hết, có lẽ chỉ do mệt mà thôi. Đứng trong phòng khách, tâm trí phẳng lặng, hết như một hồ nước tù.

Đến khi đồng hồ trên tường đột nhiên đổ chuông, cô mới hoàn hồn, ngược mắt lên nhìn, vậy mà đã một giờ đêm rồi.

Một ngày mới đã đến.

Trong đầu như có một hồi chuông nhắc nhở, cô bỗng nhớ ra một chuyện, vội vàng tìm điện thoại. Sờ túi quần, không có, lại mò vào túi áo khoác, cuối cùng cũng tìm thấy.

Bật màn hình, trên đó hiện thị mười mấy cuộc gọi nhờ.

Cô chuyển điện thoại sang chế độ im lặng từ lúc vẽ tranh, sau đó quên không bật lại, trên người mặc áo khoác dáng rộng, điện thoại để bên trong lại không chạm vào cơ thể, nên từ khi ở bệnh viện đến giờ, tâm trạng rối bời, hoàn toàn không chú ý tới.

Mở Wechat, cô nhìn thấy tin nhắn của Thạch Thanh Lâm: *Anh đang chờ em.*

Cổng nhà bỗng nhiên bị đập vài tiếng. Từng hồi bùm bụp, như dội thẳng vào tim.

Đồ Nam vội vàng chạy ra, mở toang cánh cổng.

Bóng đêm như bị xé toạc ra một góc, trong góc đó xuất hiện người đàn ông cô vừa nghĩ tới.

Thạch Thanh Lâm giờ tay, khựng lại giữa chừng, một bên cổ áo chưa gấp xuống hết, mái tóc trước trán bị gió thổi tán loạn, lửa xò che khuất tầm mắt anh, hơi thở gấp gáp, hỗn hển.

“Đồ Nam!”, giọng điệu rất khác thường, bởi anh đang giận.

Anh tìm đến tận lúc này, một đường từ nhà anh sang nhà cô, đến công ty, thậm chí cả những nơi họ từng đến cùng nhau, nhưng vẫn không thấy cô đâu cả, anh lo lắng đến mức muốn phát điên lên được.

Tại sao chẳng có lấy một tin nhắn nào cả? Anh muốn chất vấn, thở phè phò từng hơi, lờ mờ mé bên miệng rồi, nhưng lại trông thấy người trước mặt bỗng đưa một tay áp lên trán, che khuất tầm mắt.

Anh duỗi tay kéo cô ra, “Em làm gì đấy, biết anh tìm em bao lâu rồi không?”

Đồ Nam bị kéo ra ngoài, cả người lao tới, bổ nhào vào lòng anh.

“Em xin lỗi...”, cô vùi mặt vào ngực anh, rầu rĩ nói.

Bao nhiêu bức tức trong Thạch Thanh Lâm đều từ lo lắng mà ra, nhìn thấy người thật rồi, muốn nghiêm khắc nhắc nhở đôi câu, để cô đừng thử thách anh như thế này nữa, anh thật sự không chịu nổi. Nhưng giờ bị cô ôm thế này, mọi lời trách cứ đều không thể thốt ra được, tâm trạng cô đang không ổn, từ một câu xin lỗi đó thôi là có thể nghe ra được. Anh giang cánh tay ra, ôm lấy cô rồi thấp giọng hỏi: “Sao thế?”

Đồ Nam siết hai tay ôm eo anh, má tì vào hàng cúc áo khoác của anh. Cúc áo lạnh lạnh, nhưng cô không muốn lùi ra, mà cánh tay càng thu chặt hơn, chỉ khi ôm chặt như thế thì mới có thể khống chế cho cơ thể khỏi run rẩy.

Vốn dĩ còn có thể mạnh mẽ chống đỡ được, nhưng ngay khi nhìn thấy câu “Anh đang chờ em” của anh thì không còn gắng gượng nổi nữa, tới khi gặp được anh rồi, cảm xúc như vỡ òa trong nháy mắt.

Bắt đầu từ khi biết tin đến giờ, chỉ trong vài tiếng đồng hồ, cô vẫn cho rằng mình có thể bình tĩnh, xử lý gọn ghẽ mọi chuyện cho bố. Tới lúc người đàn ông này xuất hiện, lý trí suy sụp, cô chỉ muốn chạm vào anh, trốn trong vòng tay anh. Có lẽ cô đã trở nên yếu đuối mất rồi.

“Rốt cuộc em sao thế?”, anh áp một tay lên lưng cô, tay kia dè lên gáy cô, cử chỉ vỗ về khiến cô an tâm.

Đồ Nam từ từ bình tĩnh lại, cơ thể không còn run lên nữa, “Không phải em, mà là bố em, ông ấy đổ bệnh rồi...”

Nói rất chậm, cũng không dám nói đến chi tiết cuối cùng, vì sinh tử quá nặng nề, chẳng dám nói một cách nhẹ bẫng, chỉ sợ sẽ thành thật.

Hơn nữa đó còn là bố cô, là người thân duy nhất của cô.

Thạch Thanh Lâm nghe hết, cũng đã hiểu, anh ôm cô, trong lòng xót xa, muốn cúi đầu hôn cô nhưng cuối cùng lại chỉ hôn lên thái dương của cô, từng chút từng chút một, hôn liên tục vài lần.

Sớm biết trong nhà có chuyện, thì sao còn nỡ trách cô, chỉ trách mình đến muộn.

Trời còn chưa sáng hẳn, Thạch Thanh Lâm đã cùng Đồ Nam vào bệnh viện thăm Đồ Canh Sơn.

Phương Nguyễn cũng đã tới, vội vàng chạy thẳng từ quán net về đây, cả người mệt mỏi rũ rùi. Anh chàng bảo Phương Tuyết Mai về nhà Đồ Canh Sơn nghỉ ngơi, còn mình thì ở lại túc trực cạnh giường bệnh. Lúc trông thấy Đồ Nam, anh chàng thẫn thức mãi không thôi, cuống quýt đứng dậy khỏi ghế, gọi cô một câu, nhưng lại không biết nên an ủi cô thế nào, chỉ đành cào cào tóc.

Ai mà có thể ngờ mấy hôm trước còn hỉ hả nói về chuyện tình ái với cô, vừa quay đầu đã xảy ra cơ sự này rồi.

Sinh mệnh quả là quá vô thường.

Nhân lúc Đồ Nam nói chuyện với Phương Nguyễn, Thạch Thanh Lâm ra ngoài gọi mấy cuộc điện thoại.

Đột ngột nghe được tin tức này, đầu óc anh cũng bị khuấy đảo nhiễu loạn, lúc đứng cạnh cửa sổ gọi điện thoại, anh phải mở toang cửa sổ ra, để gió đêm lạnh buốt tạt vào mặt thì mới có thể tin được đây là thật.

Gặp chuyện, Đồ Nam sẽ tự mình chống đỡ, nhưng anh phải chia sẻ cùng cô, trước kia là bởi tình cảm giữa bạn bè quen biết, còn giờ thì không chỉ vậy, mà còn là trách nhiệm.

Gọi điện xong liền quay về phòng bệnh, Đồ Canh Sơn cũng tỉnh rồi.

Ông tỉnh dậy rất đột ngột, vẫn là Phương Nguyễn phát hiện ra trước, khẽ đẩy Đồ Nam một cái. Cô dựng hai khuỷu tay trên đầu gối, bàn tay chống trán, ngược mặt lên nhìn về phía giường bệnh.

“Bố.”, cô gọi một tiếng, rất nhẹ, rất khẽ, “Đã đến nước này rồi, bố có thể đừng cố chấp như thế được không?”

Oán thán, tức giận, không phải là không có, chỉ là với bệnh nhân thì không phát tác ra được.

Đồ Canh Sơn nhìn cô, thoáng lặng đi trong chốc lát. Giấy không gói được lửa, biết chắc giờ phút này sớm muộn gì cũng sẽ tới, bằng không đã chẳng thẳng thắn nói chuyện với Phương Tuyết Mai.

“Bác trai.”, là Thạch Thanh Lâm chào ông.

Đồ Canh Sơn chuyển tầm mắt sang, ánh mắt đặt lên người anh, rồi lại nhìn Đồ Nam. Phương Nguyễn xuất hiện ở đây vào lúc này thì chẳng có gì kỳ lạ, còn anh xuất hiện cùng Đồ Nam thì lại khác, trong lòng ông ít nhiều cũng đã đoán được, “Hiện giờ hai đứa có quan hệ gì?”

Đồ Nam ngồi thẳng dậy ngay tức thì, “Lúc này chuyện bố nên quan tâm là bệnh tình của bố.”

Cô biết Đồ Canh Sơn không thích Thạch Thanh Lâm, nhưng ít ra cũng không nên nhằm vào anh ở thời điểm này, đôi là khi khác có lẽ dễ nói chuyện hơn.

“Bệnh tình bố thế nào bố tự biết.”, Đồ Canh Sơn nhìn Thạch Thanh Lâm, “Mấy đứa ra ngoài đi, bố có mấy câu muốn nói riêng với cậu ấy.”

Đồ Nam nhìn sang bên cạnh, thật sự có phần lo lắng. Cô thích người đàn ông này, nhưng người nhà lại không thích, mà nhằm vào tình cảnh này, chẳng thể dùng bất cứ cách nào để chống đối cả.

Thạch Thanh Lâm cởi áo khoác ra, rút ví tiền từ trong túi áo, đặt vào tay cô, “Không còn sớm nữa, em với Phương Nguyễn đi ăn sáng đi, mua mang về cho anh với bố nữa, nếu tiện đường, mua hộ anh một bao thuốc nhé.”

Anh nói nhẹ nhàng bình tĩnh như vậy, là ngầm bảo cô không phải lo, tự anh ứng phó được. Đồ Nam cầm ví tiền của anh, đứng dậy, rồi lại liếc nhìn Đồ Canh Sơn.

Phương Nguyễn đứng phía sau khẽ kéo góc áo cô, cuối cùng cô cũng chịu xoay người, đi cùng anh chàng ra ngoài.

Thấy cửa phòng bệnh đóng lại, Thạch Thanh Lâm ngồi xuống ghế, không bắt chéo chân, không ngả người dựa vào lưng ghế, rất nghiêm túc, dáng ngồi đầy tôn trọng đối phương.

“Giờ cháu có thể trả lời bác được rồi, cháu với Đồ Nam đã ở bên nhau lâu rồi ạ.”, ngừng một lát, anh nói: “Nghiêm túc ạ.”

Về mặt Đồ Canh Sơn vẫn rất điềm tĩnh, ông không hề tỏ ra ngạc nhiên, “Cậu nghiêm túc cỡ nào?”

-----oOo-----

Chương 56

Chương 56

Nghiêm túc cỡ nào, Thạch Thanh Lâm hoàn toàn chẳng cần phải nghĩ, trong lòng anh tự biết rõ ràng rằng mình nghiêm túc đến mức nào, có thể nói ra với một người bệnh trong tình huống này, cũng đủ để chứng minh rồi. “Chỉ cần bác bằng lòng, cháu có thể dùng bất cứ cách nào để chứng minh.”

Giữa một người bề trên và một người bề dưới, cũng là giữa hai người đàn ông, có nhiều thứ không cần nói cũng hiểu. Đồ Canh Sơn có thể nhìn ra được, hiện giờ anh rất nghiêm túc, cũng rất thẳng thắn, khiến người ta có cảm giác đây là người nói được làm được. “Cậu có biết hồi trước ở nhà tôi, tại sao tôi lại giữ cậu ở lại ăn cơm không?”

Thạch Thanh Lâm chống hai tay lên đùi, cả người hơi ngả về phía trước, anh đáp: “Cháu nghĩ, có lẽ là để thử cháu.”

Đồ Canh Sơn gật đầu, “Quả nhiên là người thông minh, không ngốc.”

Cũng phải đến giờ Thạch Thanh Lâm mới hiểu được.

“Lúc đấy tôi muốn xem xem cậu có hợp với Đồ Nam hay không.”, Đồ Canh Sơn nói: “Con người vốn là thế, biết mình bệnh tật, lại nghĩ ra rất nhiều việc để làm. Khi đó nhìn thấy cậu, đúng là tôi có ý muốn tìm cho Đồ Nam một bên đỡ, bằng không...”, lời đến đây thì dừng, thật ra ông muốn nói: *Bằng không đến một ngày nào đấy có chuyện thật, trong nhà này, chỉ còn lại một mình con bé cô độc lẻ loi.* Nhưng khi ấy mối quan hệ cha con đang chẳng mấy tốt đẹp, có nhiều thứ vẫn chỉ là suy nghĩ của một mình ông mà thôi. “Hôm đấy vốn dĩ tôi rất hài lòng về cậu.”

“Cháu chỉ tiếc là biểu hiện không đủ tốt để bác hài lòng hơn.”, Thạch Thanh Lâm nói một câu mang hàm ý, bởi rõ ràng lúc đó anh khiến ông giận không hề nhẹ, “Nhưng nếu tình huống hôm đấy diễn ra lại một lần nữa, cháu vẫn sẽ nói như vậy.”, ý định của anh là muốn thay đổi quan niệm của ông, chứ không hề có ý mạo phạm, thế nên chỉ hơi tiếc nuối một chút, không hề áy náy, cũng không thấy có lỗi.

Nói xong câu này, trong lòng anh chẳng hề có cảm giác thấp thỏm lo lắng, dù sao thì giờ anh chẳng là gì cả, chỉ là một người bề dưới hạ mình xuống mong được sống đời với con gái của đối phương mà thôi. Nhưng khi anh nhìn về phía Đồ Canh Sơn, thì lại thấy ông khẽ gật đầu.

“Cậu nên cảm thấy may mắn vì hôm ấy cậu đã nói những câu đó, bằng không hôm nay tôi sẽ không nói với cậu những lời này.”

Thạch Thanh Lâm ngược mắt, chỉ trong chớp lát đã hiểu.

“Những câu cậu nói lúc đấy, có mấy phần là vì cậu, mấy phần là vì Đồ Nam, tôi nghe ra được. Khó mà có được một người quan tâm đến nó như vậy.”, giờ có thể nói ra những lời này một cách nhẹ nhàng, nhưng khi ấy Đồ Canh Sơn đang giận, chỉ trong mấy tháng sau đó mới từ từ hiểu ra được.

Thạch Thanh Lâm mỉm cười, đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất rồi, không ngờ câu chuyện lại xoay chuyển theo chiều hướng này. Lúc ấy đâu có tính là quan tâm gì nhiều, cùng lắm chỉ là không muốn cô khó xử, còn giờ mới thật sự không nỡ để cô chịu nửa phần tội thân, chỉ nhìn thấy cô bất lực ôm mình vào đêm qua, là đã hận không thể gánh mọi thứ thay cô rồi.

“Bác trai, những lời như thế này, có lẽ cả đời cháu chỉ nói một lần.”, anh không cười nữa, đôi mắt đen láy đầy vẻ kiên định, tuyệt đối nghiêm túc, ngón tay chỉ vào vị trí trái tim, “Chỗ này của cháu chỉ có Đồ Nam, không còn chỗ cho người khác, trừ phi một ngày nào đấy cô ấy không cần cháu nữa, chứ vĩnh viễn không có chuyện cháu không cần cô ấy.”

Bình thường đàn ông hay hứa hẹn trong chuyện tình cảm như thế nào, anh không biết, anh chỉ tin việc làm sẽ thắng lời nói, nếu thật sự phải nói, vậy thì phải nói lời xuất phát từ tận đáy lòng, từng từ từng chữ đều như moi từ tim gan ra.

Lúc Đồ Nam quay lại bệnh viện, trong tay xách theo hai phần đồ ăn sáng, phần cho Đồ Canh Sơn là cháo rau củ, hành tỏi trong món ăn kèm đều được cô nhặt ra, vì hình như nghe nói đây đều là thứ dễ gây kích ứng, không tốt cho bệnh tình của ông. Cô mua cho Thạch Thanh Lâm một phần sandwich, nghĩ đến việc cả đêm anh không được chợp mắt, trên đường về cô lại mua cho anh một cốc cà phê.

Mỗi một việc đều xử lý đâu vào đấy, như thế cô không mấy bận tâm về việc hai người đàn ông nói những gì.

Phương Nguyễn vừa đi vừa an ủi cô mấy câu, nói tới nói lui cũng chỉ loanh quanh một câu này: *Đừng nghĩ ngợi nhiều, đến lúc này rồi, bố cô với anh Thạch tự biết nặng nhẹ.*

Có lẽ thế. Đồ Nam trầm nghĩ.

Đi đến trước cửa phòng bệnh thì bắt gặp Thạch Thanh Lâm, anh đang đứng ngoài hành lang, cạnh cửa sổ, ánh nắng sáng sớm chiếu lên người, lên tóc, lên mặt anh, mọi thứ như được nhuộm một tầng vàng dịu, nhìn thôi cũng thấy lóa mắt. Anh nhìn hai người, trông như đặc biệt ra ngoài này để đợi họ vậy.

Phương Nguyễn tự có tính toán, nhận lấy phần cháo mua cho Đồ Canh Sơn từ tay Đồ Nam rồi mang vào trong, để lại không gian riêng cho hai người nói chuyện.

Đồ Nam bước đến, đưa suất ăn sáng và cà phê cho anh, cũng trả lại ví tiền cho anh luôn, “Không mua thuốc lá, không biết anh hút loại nào.”, cô nói.

Thạch Thanh Lâm không để ý, cũng không vội ăn, mà đặt suất ăn sáng và cà phê lên bệ cửa sổ, ví tiền thì cất vào túi quần, “Không sao, anh chỉ muốn để em ra ngoài một lát thôi, chứ cũng không muốn hút thật.”

Đương nhiên Đồ Nam hiểu, cô ra ngoài đã đủ lâu rồi, “VẬY hai người, nói chuyện có ổn không?”

“Ổn hơn anh tưởng tượng.”, anh hơi xéch cổ tay áo khoác, rồi duỗi tay kéo cô lại gần, nâng mặt cô lên, để cô nhìn thẳng vào mình, “Đừng lo, bố em không hề phản đối chuyện hai đứa mình ở bên nhau.”

Cô nhỏ giọng hỏi: “Thật à?”

“Thật.”, anh nói mà khóe miệng cong lên thành một nụ cười, có ý để cô thả lỏng một chút, “Mặc dù trong mắt bố em anh chỉ là một tên làm game, nhưng thật ra ông ấy không ghét bỏ gì anh cả.”

Đồ Nam cup mí mắt, nghe anh nói, trong lòng như được xoa dịu. Cô không quan tâm bố cô nghĩ thế nào, điều cô lo là có thêm phiền toái trong lúc tình hình rối ren thế này, lo anh phải buông bỏ niềm kiêu hãnh và tự tôn trước mặt bố cô, phải chịu sự hắt hủi, lại lo bố cô vẫn sẽ tiếp tục cố chấp.

Hiện giờ, quả thật là quá bất ngờ, mà trong lòng cũng như trút được gánh nặng.

Tạm ngừng hai giây, anh lại nói: “Bố em còn quan tâm em lắm đấy.”

Đồ Nam khẽ chớp mắt, gương mặt đắm trong ánh nắng, vẻ mệt mỏi sau một đêm hiện rõ ra, cô im lặng không nói gì.

Thạch Thanh Lâm xoa má cô, “Anh chỉ nói ra cách nhìn của anh thôi, không ảnh hưởng đến quan điểm của em.”, giữa cô và bố cô, chỉ có chính bản thân cô biết, rốt cuộc muốn làm thế nào, chẳng ai đủ tư cách để phán xét, anh cũng sẽ không can thiệp nhiều.

Anh giơ một tay ra lấy cốc cà phê trên bệ cửa sổ, sờ thử vào thân cốc, vẫn còn nóng, nên bèn đưa đến bên miệng cô, “Uống một ngụm đi, đêm qua không ngủ, mệt quá rồi.”

Đồ Nam nhấp một ngụm, lúc mua cô cố ý mua loại cà phê không đường, một ngụm này đắng vào tận tim, nhưng tinh thần lại bị kích thích cho tỉnh táo, mười mấy tiếng trước dường như chỉ là một giấc mộng mà thôi.

Người đàn ông trước mặt đưa cốc về miệng mình, đôi mắt liếc nhìn cô một cái, sau đó hạ tầm mắt nhìn cốc cà phê, đột nhiên anh xoay cốc lại, ngậm vào chỗ cô vừa uống, rồi nhấp một ngụm.

Hết như một nụ hôn gián tiếp. Tay cô bắt giác siết chặt lấy vạt áo sau eo anh, vào lúc này, tại bệnh viện, trong mắt cô chỉ còn sự thân mật, dịu dàng nhưng đầy điềm tĩnh và kiểm chế của người đàn ông trước mặt.

Thạch Thanh Lâm uống mấy ngụm cà phê rồi ăn phần sandwich, thu dọn một chút rồi đỡ cô đứng thẳng dậy, “Đi làm thủ tục, hôm nay chuyển viện cho bố em.”

Đồ Nam nhìn anh, nhớ ra đêm qua anh vừa đến bệnh viện đã gọi điện thoại, trong lòng thâm hiểu, “Có phải anh sắp xếp ổn thỏa cả rồi đúng không?”

Anh gật đầu, “Tìm mấy người, hỏi thăm bệnh viện tốt hơn, chuyên gia ở thủ đô hay chuyên gia nước ngoài đều có thể mời đến được, điều trị trước đã, chuyện khác đừng nghĩ nhiều.”

Không cần nghĩ cũng biết việc này tốn kém cỡ nào, hôm qua Đồ Nam còn nhảm tính số tiền tiết kiệm không nhiều không ít mình dành dụm trong mấy năm qua hoàn toàn không đủ, vậy mà người đàn ông này đã lẳng lặng giải quyết thay cô rồi.

Cô tóm lấy góc áo anh, vuốt khế lên mặt cúc áo, “Sau này em sẽ trả tiền cho anh.”

Ánh mắt Thạch Thanh Lâm rơi trên vầng trán nhăn nhui của cô, anh biết cô độc lập đã thành quen, nhưng cũng muốn cô hoàn toàn dựa dẫm vào mình một lần, nên cố ý nói: “Ai cần tiền của em? Anh chỉ cần em thôi, em lấy thân trả lại đi.”

Đồ Nam ngẩng đầu, rồi lại cúi đầu, lọn tóc trượt khỏi vai xõa rủ xuống, cô vén nó lên, ở một nơi nào đó trong lòng đang phình lên đến ê ẩm.

Suốt những năm qua, đây là lần đầu tiên có người chắn ở phía trước cho cô, che mưa cản gió cho cô. Bao nhiêu ưu phiền và buồn tủi, cô chẳng cần nói ra, mà anh đã thay cô xử lý vẹn toàn rồi.

Đừng nói là thân, ngay cả trái tim này, chỉ cần anh muốn, cô cũng sẽ cho anh.

Chiều ngày hôm ấy, Đồ Canh Sơn chuyển về bệnh viện trong thành phố.

Ban đầu, Đồ Nam cứ tưởng rằng việc xuất viện sẽ không mấy suôn sẻ, nhưng sau khi làm xong thủ tục, cô đến gặp Đồ Canh Sơn, ông không hề nói gì, mà tiếp nhận sự sắp xếp này một cách rất bình tĩnh.

Phương Nguyễn ở cạnh ông trong lúc ăn sáng, thành ra có nghe ngóng được một chút chuyện, sau đó kể lại cho Đồ Nam. Hẳn là vì câu cuối cùng Thạch Thanh Lâm nói với ông, không nghe rõ được cả câu, nhưng nội dung đại loại là: *Có một số chuyện nói không bằng làm, thế nên cháu thấy bác nên điều trị cho tốt, tận mắt chứng kiến xem cháu nghiêm túc với Đồ Nam đến cỡ nào.*

Một câu nói, lại khiến lòng Đồ Nam thổn thức. Nếu không phải vì Thạch Thanh Lâm không thể không về công ty làm việc, thì có lẽ cô sẽ chẳng kiềm chế nổi mà lao đến ôm anh.

Chuyển viện một tuần, chuyên gia thay phiên nhau hội chẩn mấy lần, cũng đã quyết định xong phương án điều trị, cuối cùng vẫn là phẫu thuật.

Tế bào ung thư đã lan ra, nguy cơ rất cao, bác sĩ chủ trị nói với Đồ Nam, tỉ lệ thành công có lẽ không đến bốn mươi phần trăm. Nhưng nếu không phẫu thuật, chỉ có một kết quả tồi tệ nhất.

Đồ Nam dựa vào vách tường sơn trắng bên ngoài phòng bệnh, gửi tin nhắn cho Thạch Thanh Lâm mà tay run lẩy bẩy, gõ sai mấy chữ, phải xóa đi gõ lại, liên tiếp mấy lần.

Thạch Thanh: *Em có muốn bác ấy làm phẫu thuật không?*

Đồ Nam: *Muốn.*

Cô muốn, thậm chí, cô còn muốn bố cô sống tiếp.

Thạch Thanh: *Vậy thì hỏi ý kiến bác trai đi.*

Thạch Thanh: *Sinh mạng là của bác ấy, mình phải tôn trọng bác ấy.*

Đồ Nam dựa vào tường, nhắm mắt lại, sau một lúc mới mở cửa đi vào phòng bệnh.

Trạng thái tinh thần của Đồ Canh Sơn có vẻ tốt hơn lúc ở bệnh viện huyện, ông chập hai cái gối lại với nhau, dựa vào thành giường, đang tự mặc cái áo khoác gile bên ngoài bộ đồ bệnh nhân.

Phòng bệnh riêng, không có người khác, Đồ Nam vừa bước vào là ông đã ngẩng lên nhìn cô luôn.

“Bố.”, cô đứng ở đuôi giường, nhìn thẳng về phía ông, cổ họng nghẹn ứ nên giọng nói phát ra hơi khàn, “Làm phẫu thuật đi.”

“Bao giờ?”, ông không nói được, cũng không nói không được, mà chỉ hỏi khi nào.

Đồ Nam đáp: “Nhanh thôi.”

Từ lúc nhận tin đến giờ, cuộc sống của cô chỉ xoay quanh hai điểm, nhà và bệnh viện, hoàn toàn không chú ý xem đã qua bao lâu rồi, chỉ có cảm giác thời gian trôi đi rất nhanh, ngày ấn định phẫu thuật cũng không còn xa nữa.

Cô không nghe được câu trả lời của Đồ Canh Sơn, chỉ thấy ông cúi đầu móc túi áo, mấy hôm nay tóc ông đã dài ra, lại nằm suốt, nên trông hơi lộn xộn. Thật ra cô vẫn còn nhớ dáng vẻ của ông từ mười mấy năm trước, Đồ Canh Sơn khi còn trẻ là một người đàn ông đẹp trai, nếu không Phương Tuyết Mai đã chẳng nhớ thương bao nhiêu năm như vậy, chỉ là khi đã luống tuổi, trong ấn tượng của cô chỉ còn sự ngoan cố cứng đầu của ông, chứ không còn chú ý đến vẻ bề ngoài của ông nữa. Mãi cho đến lúc ông đổ bệnh, khi mà cảm giác có lẽ thời gian không còn nhiều nữa, cô mới ý thức được rằng đã lâu lắm rồi mình không cần thận quan sát bố.

Đồ Canh Sơn mò mẫm túi áo một lúc, rồi lôi ra một tờ giấy, mà cũng chẳng phải là giấy. Đồ Nam nhìn ra được, chính là tấm ảnh chụp bức bích họa ông yêu

thích nhất.

Ông nói: “Nghe bảo khung ảnh bị vỡ rồi.”, Phương Tuyết Mai cũng biết đây là bảo bối ông nâng niu nhất, lúc đến nhà ông thì phát hiện ra, nên khi quay lại đây mới mang theo rồi đưa cho ông.

Đồ Nam thần nhiên nói: “Không phải tự vỡ đâu, con đập đấy.”

Đồ Canh Sơn nhìn cô, mãi một lúc lâu mà vẫn không nói gì.

Cô nắm hai tay lại, sau gáy căng như một dây cung. Kinh nghiệm đối thoại giữa hai bố con suốt bao nhiêu năm qua nói cho cô biết, có lẽ lúc này lại sắp có một trận cãi vã rồi.

Có điều Đồ Canh Sơn lại không hề nổi điên, trầm mặc suốt hai phút mà vẫn không bùng nổ, ông vuốt phẳng tấm hình hơi nhàu nhĩ trong tay, rồi mới hỏi cô: “Mày có nhìn thấy tấm ảnh ở trong không?”

“Thấy.”, dây thần kinh đang căng lên trong Đồ Nam thoáng trùng xuống, “Con vứt đi rồi.”

Đồ Canh Sơn nhìn cô, dường như đang đoán xem là giả hay thật.

Cô không nói dối, là vứt đi thật rồi, lúc ấy còn vo viên lại, sau đó mới vứt đi.

Lại một hồi trầm mặc, ông hỏi: “Mày có biết tại sao mấy năm trước bố đưa mày vào tổ của Từ Hoài không?”

Đồ Nam nhìn ông, “Vì bố thích bích họa.”

“Bố thích, nhưng người thích hơn là mẹ mày, không có bích họa, bố với mẹ mày sẽ không quen nhau, càng không có mày.”

Cô im lặng, chẳng hiểu sao ông lại nhắc đến chuyện này. Bao nhiêu năm nay, giữa hai bố con cô, chủ đề về mẹ cô luôn bị né tránh, dường như đã thành nhận thức chung.

Dòng suy nghĩ của Đồ Canh Sơn như bị trôi đi xa, trôi về những năm tuổi trẻ, ông và người phụ nữ ấy quen nhau trước bức bích họa trong hang động, có cùng sở thích, chẳng bao lâu đã ở bên nhau, rồi kết hôn và sinh con gái. Mới đầu còn hạnh phúc, nhưng dần thay đổi, hôn nhân xuất hiện vết rạn nứt, không thể sống tiếp cùng nhau được nữa. Chẳng ai trách ai, nhưng ông trách bản thân mình, có lẽ do tính cách quá cố chấp, mới không giữ được vợ, hoặc cũng có thể cuộc hôn nhân này ngay từ đầu đã sai rồi.

Bà ấy thích bích họa, thích xem các tác phẩm sao chép bích họa, nhất là những tác phẩm của bậc thầy Từ Hoài, thường xuyên nhìn cô bé Đồ Nam vẽ lung tung lên tường rồi hào hứng bảo sau này con gái lớn sẽ cho làm nghề chép bích họa, được xem tác phẩm của con gái sẽ tự hào biết bao nhiêu.

Đồ Canh Sơn hướng cho Đồ Nam vào nghề sao chép bích họa, vào tổ của Từ Hoài, hầu như là vì người phụ nữ chỉ sống chung với ông có mấy năm trời. Mấy

năm trước thấy chẳng có gì, chỉ là một sự lựa chọn, nhưng hai năm nay sức khỏe ngày càng sa sút, ông bắt đầu sốt ruột. Sốt ruột mong Đồ Nam có thể biểu hiện tốt trong tổ, trở nên nổi bật, như vậy có lẽ mẹ cô sẽ tìm về, rồi làm quen với cô. Ông nghĩ có lẽ thời gian của mình không còn nhiều nữa, ít ra thì một nửa huyết mạch bên kia đừng bị đứt đoạn.

Khi cái tát kia giáng xuống, một nửa bên mình hình như đã đứt đoạn trước rồi.

Hồi ức dài đằng đẵng, nói ra hết rồi, cảm giác như lại trải qua thêm một lần nữa, ông hỏi Đồ Nam: “Chẳng lẽ mày không muốn gặp mẹ à?”

Đồ Nam nghe ông nói mà như đang nghe chuyện của người khác, gần như những chuyện ấy chỉ có một chút xiu dính dáng đến cô mà thôi, cô lắc đầu, “Không muốn.”

Đồ Canh Sơn nhớ ra Thạch Thanh Lâm, đột nhiên cảm thấy bên cạnh cô có một người đồng hành cũng tốt, đến lúc này rồi, có cưỡng cầu thêm cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Ông thả lại tấm hình bích họa vào túi, “Nên nói gì thì cũng nói cả rồi, nếu phẫu thuật mà có gì bất trắc, cũng không đến nỗi để cho mày không biết gì cả.”

Đồ Nam vịn tay vào thanh chắn giường lạnh buốt, lúc ông đột ngột nói ra chuyện này là cô đã hiểu rồi, chắc chắn ông đồng ý làm phẫu thuật.

Buông lỏng tay, cô nói: “Con đi báo cho bác sĩ.”

Ra đến cửa, lại nghe thấy tiếng gọi.

“Tiểu Nam.”, Đồ Canh Sơn gọi tên mẹ của cô, mí mắt sụp xuống, tinh thần vừa rồi biến mất, trông suy sụp vô cùng, “Bao nhiêu năm nay, con có hận bố không?”

Ông không nhìn cô, lời nói cũng chẳng trôi chảy, như thể khó lắm mới thốt ra được, sự cố chấp bao nhiêu năm cuối cùng cũng phải buông bỏ tại khúc rẽ của sinh mệnh. Ông đã muốn hỏi cô câu này từ lâu rồi, dạo trước tát cô một phát, ông lang thang ở ngoài gần một đêm, lúc bị Phương Tuyết Mai lôi về nhà, ông đã muốn hỏi cô có hận ông không rồi.

Ông biết mình không phải là một người cha có trách nhiệm, cũng chẳng phải một người chồng chuẩn mực, gia đình này tan vỡ là vì ông, nhưng cô vẫn là con gái duy nhất của ông.

Đầu óc Đồ Nam trở nên trống rỗng, cô ngoảnh lại, nhìn về phía cửa sổ, gần cuối thu, lá trên cây cứ rụng lá tả, từng phiến từng phiến, rơi qua ô cửa kính. “Con chưa từng hận bố.”, cô nuốt một ngụm hơi qua cổ họng, “Nhưng con cũng có thể nói, con tha thứ cho bố.”

Đồ Canh Sơn không nói gì nữa, ngả người ra sau, dựa vào gối rồi từ từ nằm xuống, có lẽ ông cũng mệt rồi.

Đồ Nam đi ra, khép cửa lại.

Cô muốn đi báo với bác sĩ một tiếng, nhưng lại không đi tới văn phòng khoa, mà xuống cầu thang, đến một góc không người, dựa vào tường, mở điện thoại ra.

Thạch Thanh: *Giờ em thế nào rồi?*

Thạch Thanh: *Đừng lo, anh sẽ đến nhanh thôi.*

Đồ Nam: *Em ổn mà.*

Cô tì bả vai vào tường, nắm chặt điện thoại, chậm chậm trượt xuống, ngồi xồm, ôm lấy đầu gối.

Một giọt lại một giọt nước trong suốt rơi xuống màn hình điện thoại, nhỏ lên hàng chữ, từng con chữ được phóng to lên, rồi lại nhòa đi thành mơ hồ.

-----oOo-----

Chương 57

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 57

Thạch Thanh Lâm nhìn chăm chăm vào ba chữ trên màn hình, rõ ràng là “Em ổn mà”, nhưng anh lại càng muốn gặp cô hơn, có điều, đưa mắt nhìn lên bàn làm việc trước mặt, cả sắp báo cáo, màn hình máy tính còn hiện cả đồng email chưa xử lý...

An Bội thu mấy tập tài liệu anh vừa mới ký xong, để ý thấy anh đang nhìn điện thoại, do dự một lát, cuối cùng vẫn hỏi một câu: “Dạo này anh với Đồ Nam có chuyện gì à?”

Thạch Thanh Lâm hỏi ngược lại: “Bọn tôi thì có thể có chuyện gì được?”

“Lâu lắm rồi không thấy cô ấy đâu, tôi còn tưởng các anh cãi nhau.”, vào thời điểm then chốt chuẩn bị cho việc phát hành phiên bản mới, Đồ Nam lại lặn mất tăm rất lâu, khó trách cô nàng lại nghĩ như vậy.

“Không phải, trong nhà cô ấy có chút chuyện cần giải quyết.”, Thạch Thanh Lâm nói, rồi nhìn đồng hồ đeo tay theo thói quen.

“Chẳng trách.”, An Bội thầm nghĩ có lẽ là chuyện rất lớn, bằng không dựa vào trạng thái làm việc của Đồ Nam thì không thể như thế này được. Lại chợt nhớ về mấy ngày trước, nửa đêm Thạch Thanh Lâm còn gọi điện báo cô nàng sắp xếp phòng bệnh viện, hình như còn tận dụng không ít mối quan hệ trên thương

trường để liên lạc với những chuyên gia có tiếng trong ngành y, cũng không biết có liên quan gì đến chuyện này hay không.

Cô nàng làm việc với Thạch Thanh Lâm đến ngày hôm nay, trước giờ chưa từng thấy anh vì chuyện gì mà phải nhún nhường đi lời kéo quan hệ, ngày hôm ấy quả thật là cô nàng rất bất ngờ.

“Có thể thu xếp cho tôi chút thời gian không?”, đột nhiên Thạch Thanh Lâm hỏi.

An Bội lắc đầu than thở, “Với cường độ làm việc như bây giờ, anh có thể ăn ngủ bình thường đã là tốt lắm rồi, tôi còn hận không thể kéo Đồ Nam quay về ấy, bên bộ phận tranh gốc đã vẽ được hòm hòm rồi, rất nhiều chuyện cần có người giải quyết.”

Nghe đến đây, Thạch Thanh Lâm chỉ đành quét sạch suy nghĩ vừa rồi ra khỏi đầu, “Đừng làm phiền cô ấy, cô nói với trưởng bộ phận Cao, bảo anh ta có chuyện gì cứ đến tìm tôi.”

An Bội sững sốt, anh là CEO, việc của anh đã đủ bận đến tối mày tối mặt rồi, còn muốn tiếp quản cả mấy chuyện vặt vãnh nữa, chẳng lẽ định không ăn không ngủ thật ư?

Vốn còn định khuyên anh đôi ba câu, nhưng anh vừa nói xong đã giơ tay lên, tỏ ý muốn dừng cuộc nói chuyện lại để làm việc, nên cô nàng chỉ đành lui ra.

Lúc đi ra, cô nàng không khỏi cảm thán: Trước đây cứ nghĩ cô gái kia theo một tên ác ma cuồng công việc như anh thì chắc chắn là phải chịu khổ rồi, giờ mới phát hiện ra mình sai, được nâng niu cưng chiều như thế, khổ thế nào được nữa.

Cô nàng đi khỏi, Thạch Thanh Lâm tập trung làm việc gần một tiếng đồng hồ nữa, rồi mới nghe thấy âm báo tin nhắn. Anh lập tức dứt khỏi công việc, cầm điện thoại lên.

Nam: *Bố em đồng ý phẫu thuật rồi.*

Lâu như thế mới nhắn lại, anh không biết trong khoảng thời gian này cô đã trải qua những gì.

Anh gõ chữ, lúc gần gửi đi thì lại xóa bỏ, đổi thành tin nhắn thoại, ấn nút, rồi ghé vào điện thoại nói một câu: “Mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.”, vào lúc này mà vẫn còn muốn nói chuyện với cô.

Gửi đi xong, cách mấy giây, cô đã có hồi âm, cũng là một tin nhắn thoại. Anh mở ra, chỉ một câu “Ừm” mang theo giọng mũi, nghe nhẹ nhàng hơn mọi khi, nhưng lại khiến người ta rất yên lòng.

Thạch Thanh Lâm đặt điện thoại xuống, kéo lại cổ tay áo, đầu tiên là cổ tay áo sơ mi trắng, sau là cổ tay áo vest, che khuất chiếc đồng hồ.

Thời gian gấp rút, đời người vô thường, nhưng công việc thì mãi chẳng hết. Anh không thể lại xem giờ nữa, bằng không sẽ không kiểm chế được mà nghĩ

đến cô.

Hôm ấy, bác sĩ báo với Đồ Nam rằng phải chuẩn bị tâm lý trước, khả năng thất bại khá cao, vả lại cứ cho là thành công đi chăng nữa, thì cũng không thể đảm bảo sau này không tái phát, tóm lại là chẳng có gì chắc chắn cả.

Đồ Nam hiểu, họ đang trộm lấy thời gian từ Thượng Đế, còn lấy được bao nhiêu, chẳng ai biết được cả.

Thời gian phẫu thuật đã được ấn định, vốn dĩ chọn vào Chủ nhật, cô cũng báo với Thạch Thanh Lâm, anh nói sẽ bớt thời gian để đến, nhưng không ngờ sau đó lại đột ngột thay đổi, bác sĩ đề nghị không nên chờ nữa, nên chuyển vào ngày làm việc trong tuần.

Đồ Nam không báo lại cho anh, cô biết trong giai đoạn này anh bận rộn thế nào, có lẽ tự cô có thể qua được ải này, huống hồ còn có Phương Tuyết Mai và Phương Nguyễn.

Ngày làm phẫu thuật, cô xuất hiện trong phòng bệnh từ sớm, thấy Đồ Canh Sơn đã thay quần áo xong, còn nằm trên giường, rồi được y tá đẩy vào phòng phẫu thuật.

Mấy hôm nay Phương Tuyết Mai khóc không biết bao nhiêu lượt, hai mắt sưng húp, nhưng đứng bên ngoài phòng phẫu thuật vẫn thều thào an ủi cô: “Tiểu Nam, cháu đừng lo...”

Trong vài ngày qua, Đồ Nam cũng từng nghĩ rất nhiều, cũng đã dự tính đến trường hợp xấu nhất, khi gần đến giờ này, cô không còn lo lắng nữa, mà ngược lại là cực kỳ bình tĩnh.

Chỉ có Phương Tuyết Mai là chốc chốc lại lau nước mắt, Phương Nguyễn đứng bên cạnh nhỏ giọng khuyên nhủ bà, có lẽ cảm thấy không phải chuyện tốt lành gì, nên cuối cùng bà cũng nín.

Thời gian của cuộc phẫu thuật rất dài, mười mấy tiếng đồng hồ, từ khi trời sáng cho đến lúc tối mịt.

Đồ Nam chưa từng ngồi trên ghế lâu đến như vậy, giữa chừng được Phương Nguyễn gọi đi ăn, cô đồng ý, nhưng vừa quay đầu lại quên luôn. Sau cùng, anh chàng chỉ đành mua một phần hamburger về, nhét vào tay bắt cô phải ăn, “Cô mà không ăn là anh mách anh Thạch, để anh ấy đến đây canh cô ăn.”

Tên của Thạch Thanh Lâm rất có tác dụng, cô lập tức cầm lên ăn hết sạch.

Phương Nguyễn lại quay sang thúc giục Phương Tuyết Mai.

Lúc đèn trên cửa phòng phẫu thuật tắt, sắc trời đã đen kịt, Đồ Canh Sơn được đẩy ra ngoài, chuyển về phòng chăm sóc đặc biệt.

Vị bác sĩ đầu ướt đầm mồ hôi bước ra báo, phải theo dõi tiếp, có thể vượt qua được thì coi như thành công, còn không thì cũng không cần nói thêm nữa.

Thì ra thử thách thật sự giờ mới đến.

Đồ Nam lang thang ngoài phòng bệnh một lúc, ở đây không cần người nhà phải nán lại chăm sóc, chẳng làm được gì, cô chỉ có thể về đợi.

Phương Nguyễn bảo cô nhanh chóng về nhà nghỉ ngơi, lại đỡ Phương Tuyết Mai đi, nhưng Phương Tuyết Mai không chịu, một mực đòi chờ tin tức.

Đồ Nam nghe họ thấp giọng mẹ một câu con một câu, bèn xoay người, chậm chậm đi ra khỏi bệnh viện.

Trong thành phố hình như đã man mác cái cảm giác của thời tiết mùa đông, gió lùa xuống mạnh hơn, đèn đóm trên phố rực rỡ sáng trưng.

Đồ Nam vốn chỉ định ra ngoài cho đỡ ngột ngạt, nhưng chẳng hiểu sao lại bất giác đi mãi một lúc lâu, mà phần nhiều là đi trong vô thức. Dường như bước chân có ý thức của chúng, đợi tới khi cô dừng lại, thì đã tới trước tòa nhà công ty rồi.

Cô đứng trước tòa nhà, ngẩng đầu nhìn lên tầng cao nhất, tối om, không chút ánh đèn, chắc Thạch Thanh Lâm đang bận việc ở bên ngoài. Cô nghĩ, cũng may là không báo cho anh biết, bằng không anh lại phải trì hoãn bao nhiêu công việc, để đến chờ đợi suốt mười mấy tiếng giầy vò dài đằng đẳng cùng cô.

Bảo vệ tòa nhà nhìn thấy cô, bèn lên tiếng chào, còn hỏi cô tại sao dạo này không đến công ty.

Đồ Nam mỉm cười, bảo rằng trong nhà có chút chuyện.

Cô lôi điện thoại ra, bật màn hình, định gửi tin nhắn, nhưng lại nhìn thấy tin nhắn được gửi đến từ một người cô không ngờ tới.

Lê Chân Chân: *Tôi điều chỉnh khá ổn rồi, khi nào thì cô rảnh?*

Đồ Nam ngẫm nghĩ giây lát, rồi gõ chữ: *Ngay bây giờ.*

Cô cất điện thoại, tiến vào tòa nhà, đi lên phòng múa.

Cảm giác như đã lâu lắm rồi không tới, Đồ Nam đẩy cửa vào rồi bật đèn, dọn dụng cụ vẽ ra, rồi ngồi xuống ghế.

Cầm bút lông, nhìn trang giấy vẽ, đầu óc cũng giống hệt trang giấy trắng, trống trơn chẳng có gì cả.

Lúc Chân Chân tới vừa hay bắt gặp cô ngồi im bất động trên ghế, cây bút vẫn còn nằm trong tay, không biết đã giữ tư thế này bao lâu rồi, gương mặt không chút biểu cảm, cả người trông có vẻ khá tiêu tụy.

“Có thể bắt đầu chưa?”

Tầm mắt Đồ Nam chuyển về phía cô ấy, cuối cùng cũng tỉ đầu bút lên trang giấy, rồi bảo: “Bắt đầu thôi.”

Lê Chân Chân đã thay đồ xong, đứng vào giữa phòng, đưa cánh tay lên theo thói quen.

Điệu múa đã được sửa lại theo yêu cầu trước đó, cô ấy xoay một vòng, không nghe thấy lời đánh giá nào cả, tầm mắt thoáng liếc qua, cũng không thấy người kia động bút. Cô ấy khựng lại, cảm giác có gì đó không ổn, “Đồ Nam, cô sao đây?”

Đồ Nam nhìn cô ấy, đột nhiên hỏi: “Cô biết múa kiếm không?”

Lê Chân Chân thoáng thả lỏng, “Biết.”

Cô gật đầu, “Đoạn cuối cùng đổi thành múa kiếm đi.”

Lê Chân Chân nhìn cô với ánh mắt kỳ quái, nhưng cuối cùng vẫn đi lấy kiếm theo như yêu cầu của cô.

Vào thời Đường, tướng quân Bùi Mân chịu tang mẹ, có mời vị họa sĩ tên Ngô Đạo Tử vẽ về bức họa làm lễ cầu siêu, trong lúc vẽ, Ngô Đạo Tử lại yêu cầu ông ấy múa kiếm trợ hứng cho mình. Khi ấy, tướng quân Bùi Mân đã trút bỏ đồ tang, vui vẻ cầm kiếm múa, để lại một kiệt tác thiên cổ.

Đồ Nam không biết tại sao mình lại nghĩ đến câu chuyện này, cô không phải Ngô Đạo Tử, Lê Chân Chân cũng không phải là Bùi Mân, có lẽ cô chỉ là đang thán phục sự phóng khoáng của người xưa khi phải đối mặt với sinh tử mà thôi.

Cảm thán xong, tự bản thân mình cũng thanh thản hơn.

Trong gia đình ấy, cô đã quen một mình từ lâu rồi, trường hợp xấu nhất cùng lắm là chỉ còn lại một mình cô, bởi thế, cho dù có kết quả như nào đi nữa thì vẫn có thể đón nhận được, có gì mà không thể phóng khoáng được chứ.

Đến đêm mới kết thúc đoạn múa này, Đồ Nam rời khỏi công ty, thậm chí còn chẳng chào tạm biệt Lê Chân Chân, cứ thế quay về thẳng bệnh viện.

Trên đường, đột nhiên điện thoại đổ chuông.

Cô lấy điện thoại ra, nhìn thấy tên Phương Nguyễn trên màn hình, lừng khừng một giây, rồi cũng bắt máy.

Đầu bên kia đầy những tiếng rè rè lẹt xẹt, Phương Nguyễn dỗ cho mẹ về trước, còn mình thì đến tận lúc này mới rời khỏi bệnh viện, nói chuyện với cô giữa một mớ tạp âm.

Cô nghe hết lời anh chàng nói, có phần không dám chắc, “Anh nói lại lần nữa.”

Phương Nguyễn lặp lại: “Bác sĩ bảo bố cô tạm thời đã qua giai đoạn nguy hiểm rồi.”

Dừng một lát, lại nói tiếp: “Dù sao thì vẫn sống được tiếp.”

Cảm xúc trong Đồ Nam cuộn trào dữ dội, cô nói bằng giọng điệu vô cùng bình tĩnh, “Ừm.”

Phương Nguyễn hỏi từ đầu bên kia: “Cô không căng thẳng à?”, giọng điệu như thế này, thật sự khiến người ta nghi ngờ có phải cô quá máu lạnh vô tình hay không, nhưng rồi lại lo liệu có phải cô cố kìm nén. Dù sao thì đây cũng chưa hẳn đã là một tin tức tốt, mắc phải bệnh nặng như thế, chuyện sau này chẳng ai nói chắc được, chỉ có thể nói rằng đã tạm thời sống sót mà thôi.

“Yên tâm đi.”, cô nói: “Chỉ là em nghĩ thông suốt rồi thôi.”

Trên đời này, ai rồi cũng phải ra đi, hoặc sớm hoặc muộn mà thôi, nghĩ thông suốt rồi, trong lòng nhẹ nhõm hơn nhiều, ít ra trước khi phân ly, vẫn còn có chút thời gian.

Cô cúp điện thoại, nhìn đồng hồ trên màn hình, đã qua một giờ đêm rồi, quá muộn, nhưng đột nhiên cô rất muốn gặp Thạch Thanh Lâm, muốn đến mức không kiềm chế được.

Cất điện thoại vào túi áo, ngón tay chạm phải một chiếc chìa khóa, cô liền lấy ra, ngược mắt lên nhìn ngọn đèn đường hồi lâu, rồi thu hai tay vào lại trong túi, đi ra đường bắt xe.

Thạch Thanh Lâm trở về nhà, tới cửa, việc đầu tiên là lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Đồ Nam. Vừa bận rộn xong là muốn biết tình hình bên cô ngay.

Ấn nút gửi, mới phát hiện không còn sớm nữa, anh lôi chìa khóa ra mở cửa, đột nhiên bên tai lại nghe thấy một tiếng chuông báo tin nhắn Wechat, hình như vọng từ bên trong. Ngẩng đầu lên nhìn, tay vặn nắm cửa, đẩy vào, ánh sáng bên trong lập tức tràn ra.

Anh dùng một tay mở toang cánh cửa, Đồ Nam đang cầm điện thoại đứng trong nhà, quay ra nhìn anh chằm chằm.

Cô đã cởi bỏ áo khoác, trên người chỉ mặc một chiếc áo dệt kim rộng thùng thình, cổ áo dạng cao to dùng ôm quanh cổ, mái tóc được buộc lên, để lộ ra khuôn mặt có vẻ đã gầy đi trông thấy, cằm nhọn, hai mắt thâm quầng.

Nếu không phải dáng vẻ này quá đối chân thực, có lẽ Thạch Thanh Lâm còn tưởng mình đang nằm mơ.

Anh vào nhà, đưa tay đóng cửa lại, tiện tay để điện thoại sang một bên, ánh mắt không rời khỏi cô một phút nào, “Có phải xảy ra chuyện gì rồi không?”, giờ này đột nhiên đến, anh ngỡ ngàng đến nỗi không biết nên nói gì, nhưng lại sợ có tin tức gì không tốt.

Đồ Nam lắc đầu, “Bố em tạm thời không sao rồi.”

Anh hỏi: “Phẫu thuật rồi à?”

“Ừm.”

“Sao không nói với anh?”

“Không muốn anh lo lắng.”

Thạch Thanh Lâm nhíu mày, câu này rõ ràng là rất gợi đòn, cái gì mà không muốn anh lo lắng, anh lo lắng là chuyện kinh thiên động địa gì à? Nhưng nhìn bộ dạng này của cô thì lại không nổi, chẳng biết khoảng thời gian này cô vượt qua thế nào nữa.

“Thế sao giờ em lại đến đây?”

“Tại vì...”, Đồ Nam nhìn anh, “Hơi nhớ anh.”

Một câu nhẹ bẫng, lại xuyên thẳng vào tim anh. Thạch Thanh Lâm cắn răng, mỉm cười, cũng nhận thua rồi. Anh duỗi tay về phía cô, “Lại đây.”

Anh ngửa lòng bàn tay lên, đợi cô đi đến đặt bàn tay vào.

Đồ Nam nắm lấy bàn tay ấy, dựa vào gần anh, cả người được anh ôm trọn, cảm bị anh nâng lên, hai đôi môi dán vào nhau.

Hơi thở cô dần trở nên gấp gáp, là bởi nụ hôn của anh quá mãnh liệt. Đôi môi ghì chặt cô, anh xoay đầu, cướp đi hơi thở của cô.

Hai tay không biết để đâu, đành phải áp lên ngực anh, mà anh lại kéo hai tay cô xuống, vòng qua thắt lưng mình, rồi ôm chặt lấy cô, đầu lưỡi đá vào viền môi cô như muốn phá tan một vòng cửa ải. Tới khi cô thả lỏng, để anh có cơ hội tranh thủ, lưỡi chạm lưỡi, bị anh quỳện xoắn lại.

Da đầu cô tê dại từng hồi, chẳng nghĩ ngợi được gì nữa, cả người mềm nhũn một cách kỳ cục.

Rốt cuộc cũng buông ra, anh ghì cô vào lòng ngực hẫng còn phập phồng của mình, “Lần sau còn giấu anh nữa không?”

Đầu lưỡi Đồ Nam ê ẩm, cô hớn hên đáp: “Không giấu nữa.”

Anh cười, coi như đã hài lòng, lại ghé vào tai cô thì thầm, “Chỉ hơi nhớ anh thôi à?”, anh cảm thấy hơi bất công.

Lòng ngực anh rần rởi ấm áp, bên trong áo vest, anh mặc thêm một chiếc vest gile, thật cà vạt, kín đáo nghiêm chỉnh. Cô nhẹ nhàng lắc đầu, vui mặt vào ngực anh, lắng nghe từng nhịp tim mạnh mẽ của anh.

Sao lại chỉ hơi chứ, lần đầu tiên trong đời, cô có cảm giác nhớ một người đàn ông đến phát điên như vậy.

-----oOo-----

Chương 58

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 58

Sau một khoảng thời gian suy sụp, tâm trạng con người khó mà có thể tốt lên ngay được. Thạch Thanh Lâm biết mấy ngày qua đối với Đồ Nam chẳng hề dễ dàng, vẫn chưa hoàn toàn thả lỏng lại được, nên anh đã rất kiềm chế rồi, bằng không màn “dạy dỗ” này đã chẳng nhẹ nhàng như thế.

Muốn ôm cô nhiều thêm một chút nữa, nhưng quả thật là đã quá muộn rồi, anh buông cô ra, nhìn xuống chân cô, một đôi dép lê mới tinh, trên mặt có một lớp bông trắng muốt, là do anh đã chuẩn bị cho cô từ trước, mua rồi lại để ở đây đợi cô đến, cuối cùng cũng đợi được rồi.

Không nói thêm gì nhiều, anh dắt tay cô đi vào phòng, kéo cô ngồi xuống giường, kê cao gối lên, tự dựa vào rồi bảo: “Nằm với anh một lúc.”, thật ra là muốn để cô nghỉ ngơi, trông cô như đã kiệt sức rồi.

Đồ Nam chỉ muốn gặp anh, gặp được rồi thì lòng cũng ổn định lại. Cô cởi giày, nằm xuống cạnh anh rồi hỏi: “Mấy hôm nay, hôm nào anh cũng bận việc đến tận giờ này à?”, lúc đến có nhìn thấy cả phê anh pha còn thừa, cô nghi ngờ liệu có phải dạo gần đây anh toàn dựa vào cả phê để chống đỡ hay không.

“Đâu có, chỉ hôm nay mới bận thế này thôi, vừa hay bị em bắt gặp.”, Thạch Thanh Lâm tránh đi, kể cho cô nghe tình hình công ty dạo gần đây. Phiên bản mới sắp được phát hành, bộ phận nào cũng đang bước vào giai đoạn then chốt, anh nói, qua giai đoạn này là ổn rồi.

Nói xong, anh vuốt tóc cô, chuyển chủ đề, “Kể cho anh chuyện ở bệnh viện đi.”

Đồ Nam thuật lại quá trình phẫu thuật cho anh, kể cả những lời bố nói với cô trước khi làm phẫu thuật, cô cũng kể cho anh nghe.

Thạch Thanh Lâm chăm chú lắng nghe, như thể đang bù đắp lại mấy ngày xa cách.

“Buông bỏ được rồi?”, anh hỏi.

“Ừm.”, cô vùi mặt vào hõm vai anh, ngón tay miết lên nếp gấp trên áo anh, “Qua cả rồi.”

Thạch Thanh Lâm tin cô, cũng ngưỡng mộ vì cô có thể buông bỏ được, sau cùng chỉ còn lại sự đau lòng, lúc ấy đáng ra anh nên ở bên cạnh cô.

Cô còn nói thêm vài lời nữa, càng nói càng nhỏ tiếng, anh ôm cô lại gần hơn để nghe cho rõ, nhưng sau lại phát hiện ra chỉ còn những lời ậm ờ mơ hồ.

Dần dần, bàn tay miết trên áo anh dừng lại, anh cúi đầu nhìn mới biết cô ngủ thiếp đi rồi, có thể thấy là thật sự quá mệt mỏi.

Anh khẽ cười, nằm thêm một lúc rồi chống người ngồi dậy, nhẹ chân bước ra khỏi phòng, đi tắm, thay quần áo, sau đó lại quay về, nằm xuống cạnh cô.

Cô ngủ không sâu, chốc chốc lại cựa mình. Anh bật đèn, vỗ vỗ sau lưng cô, mới tạm coi như ngủ yên giấc.

Trong lòng thầm cảm thấy bất ngờ, cô vào khoảng thời gian này lại yếu đuối hết như một đứa trẻ.

Bản thân Thạch Thanh Lâm cũng mệt, không biết đã thiếp đi từ lúc nào.

Tỉnh dậy đột ngột, vừa mở mắt đã phát hiện ra vẫn còn rất sớm, sắc trời bên ngoài cửa sổ hửng còn nhá nhem, có lẽ mới chỉ ngủ được chừng hai ba tiếng.

Đưa tay sờ sang bên cạnh, không có ai, dường như có cảm giác, anh ngoảnh đầu nhìn ra, quả nhiên Đồ Nam đang ngồi trên chiếc sofa nhỏ ở đuôi giường, giữa khoảng không mờ tối, cơ thể cô hiện ra như một đường cắt gầy gò thẫm màu.

Anh bật đèn đầu giường lên, ánh sáng trắng thấp sáng cả căn phòng. Cô ngoảnh mặt sang, ánh đèn rọi từ mái tóc đến gương mặt cô, nhàn nhạt, dịu dịu, như phủ lên cô một quầng hơi nước bàng bạc.

“Em đánh thức anh à?”, cô hé miệng hỏi.

“Không sao.”, Thạch Thanh Lâm xuống giường, bước tới, ngồi xổm xuống trước mặt cô, lại phát hiện ra cô dậy để đi tắm, trên người chỉ mặc một chiếc áo dệt kim mỏng, mùi thơm thanh mát tỏa ra từ cơ thể, thoang thoảng vị bạc hà, rất giống mùi hương trên người anh, “Không ngủ được à?”

Đồ Nam lắc đầu, thấp giọng nói: “Chỉ ngồi một lát thôi, cảm giác như một giấc mơ vậy.”

Có lẽ do đã đi ngủ, dù chẳng ngủ được lâu, nhưng khi tỉnh lại luôn có cảm giác mọi thứ diễn ra trước đó đều không chân thực. Vừa rồi cô ngồi đây hồi tưởng lại xem mình đã đến đây như thế nào, rồi đợi anh ra sao, ngay cả việc bố cô đổ bệnh phải nhập viện dường như cũng chẳng phân biệt được thực mơ.

Anh kéo bàn tay cô lại, áp lên má mình, “Vậy em nhìn xem anh có phải thật không?”

Cô xoa xoa vài cái rồi bảo, “Thật.”

Thạch Thanh Lâm khẽ cười, chỉ một chút thôi. Anh cũng từng trải qua biến cố cuộc đời, bất kể ra sao, bình tĩnh chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi, chẳng ai có thể khiến cho lòng mình không chút dao động được cả, anh đoán được lúc này cô đang có cảm giác gì.

Anh đè lên bàn tay đó của cô, áp chặt vào má mình, “Đồ Nam, đừng nghĩ ngợi gì nữa hết, em chỉ cần nhớ, bất kể có bao nhiêu người rời xa em, nhưng anh thì không.”

Đồ Nam im lặng mất vài giây, trong tai, trong đầu, tất cả đều chỉ có câu nói này của anh, chẳng còn chút phòng tuyến nào với anh, thoáng chốc như bị tấn công vào nơi sâu nhất, yếu đuối nhất trong lòng.

Cô từng có một suy nghĩ, một suy nghĩ về trường hợp tồi tệ nhất, có lẽ sau cùng bên cạnh chỉ còn mỗi mình anh. Nhưng được nghe chính anh nói ra thì lại khác, hốc mắt cay xè, sống mũi ê ẩm, nhưng cô vẫn cố kìm nén.

Tại sao người đàn ông này lại luôn biết cô đang nghĩ gì, vào lúc cô cần nhất, chỉ dùng hai ba câu nói đã có thể khiến cô an lòng. Cứ thế này, cho dù anh muốn rời đi, cô cũng chẳng nỡ buông tay.

Bàn tay đang áp trên má anh nhẹ nhàng vuốt xuống, tới lồng ngực anh, cô dựa sát lại, hai cánh tay giang ra quàng lên vai anh, ôm ghì lấy cổ anh.

Ánh đèn hắt lên gương mặt anh, nửa sáng, nửa tối, cô chủ động chạm lên môi anh, giọng nói thấp đến mức không thể thấp hơn được nữa, “Thạch Thanh, anh có muốn...”

Đây là một sự ám hiệu vô cùng to gan. Vào tầm rạng sáng như thế này, trong căn phòng như thế này, và cả một cô gái như thế này. Thạch Thanh Lâm nhìn vào đôi mắt ẩm ướt của cô, hai tay nắm lấy eo cô, anh hé miệng, giọng nói loáng thoáng đôi chút khàn khàn: “Em cũng biết, chuyện này không phải là để giải tỏa áp lực mà.”

Đồ Nam được anh kéo đứng dậy, đi đến bên giường, rồi nằm xuống.

Anh cũng nằm xuống theo, giọng nói càng khàn hơn, “Ngủ đi.”

Cô hơi bối rối, một lát sau mới bảo: “Không phải là vì em muốn giải tỏa áp lực.”

“Hả?”, anh nghe thấy rồi.

Là vì trân trọng anh. Nhưng không nói ra miệng được. Cô giở mình, quay lưng về phía anh.

Thạch Thanh Lâm liền chồm sang, cơ thể nóng rực áp sát vào lưng cô, anh ghé môi vào tai cô, thì thầm một câu.

Anh không chuẩn bị đồ.

Lần trước lúc cô bảo sẽ tới, anh bận rộn đủ thứ việc rồi vội vàng chạy về, trong lúc đợi cô cũng có nghĩ đến chuyện này, nhưng sau lại đi tìm cô suốt cả đêm nên cũng chẳng còn đầu óc nào mà quan tâm tới nữa. Khoảng thời gian này lại xảy ra quá nhiều chuyện, anh cũng quên bẵng đi. Nói cái gì mà giải tỏa áp lực, chẳng qua là để cô đỡ ngại mà thôi, kết quả là lại sợ cô hiểu lầm, nên phải vội giải thích.

Đồ Nam không đáp, đầu óc vô cùng hỗn loạn.

Anh lại thủ thủ bên tai cô, giọng nói vừa trầm vừa thấp, hun nóng vành tai cô.

Em tưởng anh không muốn à?

Đồ Nam khẽ cựa quậy, chột cả người cứng ngắc, bởi cô có thể cảm nhận được sự thay đổi sinh lý từ người đàn ông đang áp sát sau lưng mình, lúc này mới biết là anh nói thật.

Đột nhiên hơi hồi hận vì đã hỏi anh như vậy.

Như thế này, chắc là khó chịu lắm...

Dường như Thạch Thanh Lâm có thể đoán được suy nghĩ của cô, anh bật cười thành tiếng, vuốt vuốt tóc cô rồi ngồi dậy, xuống giường.

Cô nghe thấy tiếng bước chân của anh, có lẽ là vào phòng tắm, tiếng nước vọng cả ra ngoài.

Không lâu sau, anh đã quay trở lại, nằm xuống phía sau cô, cả người mang theo hơi lạnh, rõ ràng là vừa mới tắm xong.

Đồ Nam đưa tay lên sờ khoe môi, vô thức cắn khẽ một cái, không biết nên nói gì.

Tay Thạch Thanh Lâm vòng qua eo cô, kéo cô lại sát người mình, rồi lại gần thêm nữa, anh cười bên tai cô, “Áy náy à?”, lòng bàn tay nhẹ nhàng ve vuốt trên eo cô, “Thế thì sau này phải đền bù cho anh đấy.”

Giờ Đồ Nam mới thật sự bối rối, giây trước còn là chính nhân quân tử, giây sau đã hóa lưu manh rồi, cô khẽ đá một cái vào bụng chân anh.

Trước kia cô chưa từng làm ra mấy hành động chân tay mờ ám này, chỉ sau khi yêu anh mới vậy, bộ dạng chìm đắm trong tình yêu như thế, muốn che giấu cũng không thể che giấu nổi.

Hai người lại đánh một giấc ngủ bù.

Đồ Nam bị ánh mặt trời chói mắt rọi cho tỉnh, mà Thạch Thanh Lâm thì đã dậy rồi, không còn ở bên cạnh cô nữa.

Cô nhớ lại cảnh tượng lúc nửa đêm, đưa tay lên xoa má, cũng may anh không ở đây nữa, bằng không quá là mất mặt.

Cô xuống giường, ra khỏi phòng.

Vốn tưởng Thạch Thanh Lâm đã đi làm rồi, không ngờ vừa mở cửa đã trông thấy anh.

Anh đang uống nước trong phòng bếp, trên người không mặc âu phục, cũng không mặc sơ mi, mà là một chiếc áo phông chui đầu, bên ngoài là chiếc áo

khoác bomber màu xanh bộ đội, rất thoải mái, không giống với trạng thái lúc làm việc.

“Dậy rồi hả?”, anh đặt cốc xuống, “Vừa khéo, anh đi cùng em đến bệnh viện.”

Đồ Nam hỏi: “Anh không phải đi làm à?”

“Không vội, có thời gian mà.”, anh đi ra cửa, cởi đồng hồ đặt lên mặt tủ đồ, lại điều chỉnh điện thoại sang chế độ yên lặng, rồi cất vào túi quần.

Mấy ngày nay bận tới tận mặt mũi là vì cái gì, chẳng phải là vì để có thời gian đi cùng cô hay sao, dù gì thì riêng trong hôm nay sẽ không động vào bất cứ công việc nào hết.

Đồ Nam lập tức đi vào phòng tắm, nhanh chóng làm vệ sinh cá nhân, vừa mặc áo khoác vừa đi ra, rồi cùng anh rời khỏi nhà.

Lúc xuống lầu, anh muốn dắt tay cô, vừa duỗi tay ra liền khẽ cười một tiếng, bất chợt cô lại nhớ đến chuyện đêm qua, bèn ngẩng phắt lên nhìn anh.

Cũng may anh chỉ dắt tay chứ không nói gì cả.

Ngủ dậy quá muộn, đã sắp trưa rồi, đến gần bệnh viện, cả hai tranh thủ ăn cơm rồi vội vàng đi tới phòng bệnh.

Đồ Canh Sơn đã được chuyển về phòng bệnh thường, đúng lúc có thể vào thăm hỏi, có điều là vẫn chưa tỉnh, cũng chỉ có thể tới nhìn.

Từ phòng bệnh đi ra, vừa hay chạm mặt Phương Tuyết Mai và Phương Nguyễn cũng mới tới.

Phương Tuyết Mai trông đã nhẹ nhõm hơn nhiều, trên mặt cũng đã thấy có nụ cười, trước khi vào phòng bệnh còn nói với Thạch Thanh Lâm mấy câu.

Thạch Thanh Lâm nói với bà, anh đã sắp xếp hai điều dưỡng, có lẽ chừng một tiếng nữa sẽ đến, chủ yếu là để bà và Đồ Nam không phải mệt nhọc.

Nói xong, anh lại bảo Đồ Nam: “Anh sang chỗ bác sĩ hỏi thăm tình hình xem thế nào.”

Đồ Nam gật đầu, nhìn anh rời đi.

Anh đi rồi, Phương Tuyết Mai không kiểm chế được mà phải cảm thán, bà vẫn luôn thấy mình được xem như thân thiết với nhà họ Đồ, nhưng hôm nay nghe anh nói vậy, lại có cảm giác anh mới giống người nhà. “Tiểu Nam à, di đã nói là cậu này đáng tin rồi mà, cháu xem đi.”

Phương Nguyễn phụ họa: “Đáng tin quá ấy chứ, chỉ riêng chuyện anh ấy bỏ ra cả đồng tiền thôi là đủ uy tín rồi.”, anh chàng giơ ngón cái lên, “Đúng là bạn gái có khác, anh Thạch manly thật, thế mà cô còn bảo anh ấy không coi cô là vợ nữa đi!”

Đồ Nam nghe họ mẹ một câu con một câu, mà trong lòng như bị thổi cho căng phồng lên. Những gì người đàn ông này làm cho cô, cô đều nhớ rõ từng chút một, chỉ nghe anh được người khác khen thôi mà đã cảm thấy mãn nguyện vô cùng rồi.

Phương Tuyết Mai không nói chuyện nữa, mà vội vàng vào xem Đồ Canh Sơn.

Đồ Nam cũng hiểu bà, nên giao phòng bệnh lại cho bà luôn, còn mình thì kéo Phương Nguyên đi.

Một mình cô đi tìm Thạch Thanh Lâm. Đến khu văn phòng khoa, có một y tá đẩy xe tới, nhận ra cô liền dừng lại, hỏi cô có phải người nhà của Đồ Canh Sơn không, rồi nói vừa nãy có một người muốn đến thăm Đồ Canh Sơn, xét thấy không phải người nhà bệnh nhân nên bệnh viện không báo số phòng bệnh của Đồ Canh Sơn cho người đó.

Đồ Nam hỏi là người nào.

Người y tá miêu tả cho cô, còn nói nhác trông có vẻ đã đứng tuổi, nho nhã lịch thiệp, lại rút một tấm danh thiếp từ trong túi áo ra đưa cho cô, bảo rằng đối phương nhắn cô tự liên lạc.

Đồ Canh Sơn chẳng có bạn bè nào, Đồ Nam nghe mà hình dung ra một trong số những người đồng nghiệp của ông, nhưng lúc cầm lấy tấm danh thiếp thì vô cùng sửng sốt.

Người y tá đẩy xe đi tiếp, cô liền gọi lại hỏi một câu: “Người kia vừa đi thôi ạ?”

“Vừa đi thôi.”, người y tá đang bận viện, giơ tay chỉ về hướng thang máy, “Vừa mới xuống đây.”

Đồ Nam cất tấm danh thiếp vào túi áo, ngẫm nghĩ giây lát, cuối cùng vẫn đi về phía thang máy.

Vào buồng thang, cô lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Thạch Thanh Lâm.

Đồ Nam: *Em ra ngoài một lát, gặp một người.*

Thạch Thanh: *Ừm.*

Thạch Thanh: *Gặp xong thì nhắn anh.*

Đồ Nam: *Sao anh không hỏi em định đi gặp ai?*

Thạch Thanh: *Sao phải hỏi?*

Thạch Thanh: *Em muốn nói thì sẽ tự nói.*

Cô chẳng biết tình tiết này từ đâu mà ra, còn tưởng anh sẽ giống như những người khác, sẽ hỏi cô đi gặp ai, đàn ông hay phụ nữ, vậy nhưng anh không hề.

Hoàn toàn bị sự tự tin của người đàn ông này thuyết phục rồi. Cô cầm tờ danh thiếp, miết nhẹ, đủ thứ cảm xúc ngổn ngang, lại cúi đầu gõ chữ.

Đồ Nam: *Em phải đi gặp thầy em.*

-----oOo-----

Chương 59

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 59

Thầy của cô – Từ Hoài, tuyệt đối không phải là người hay quan tâm đến cuộc sống cá nhân của các thành viên trong tổ, chỉ có yêu cầu cực kỳ khắt khe với bích họa, có lẽ chuyện thân thiện nhất có thể làm cũng chỉ là tặng trà cỏ tình nhân cho các thành viên trong tổ mà thôi. Trước đây trong tổ có một người lén lút sau lưng gọi ông ấy là “Từ dây thép”, không phải là dây thép theo nghĩa đen, mà là “thiết diện” trong thiết diện vô tư[1]. Vậy mà hôm nay ông ấy lại đến thăm Đồ Canh Sơn, thật sự khiến cô vô cùng bất ngờ.

[1] Từ “dây thép” và “thiết diện” đồng âm

Đồ Nam ra khỏi khu phòng bệnh, sau một thời gian dài, cuối cùng cũng có dịp gọi điện cho ông ấy.

Lần trước gọi điện thoại cho ông ấy, là khi cô vẽ sai nét màu thạch thanh kia, không thể không gọi ông ấy vào hang để nhận lỗi, chớp mắt, vậy mà đã qua cả một quãng thời gian dài như vậy rồi.

Từ Hoài vẫn chưa đi xa, cũng không quá ngạc nhiên. Hai thầy trò hỏi thăm nhau mấy câu khách sáo, rồi ông ấy báo địa chỉ của một quán trà ở gần đây, bảo Đồ Nam đến tìm mình, rồi cúp điện thoại.

Lúc cất điện thoại, Đồ Nam ngẩng đầu lên nhìn trời, hôm nay trời xanh mây trắng, rất giống với cái ngày cô rời khỏi tổ chép tranh, đứng bên ngoài hang động ngẩng mặt lên ngắm khoảng không nơi biên thủy.

Cô men theo dọc đường, chậm chậm bước đi.

Từ Hoài đang rót trà.

Đây là cảnh tượng đầu tiên Đồ Nam nhìn thấy khi bước vào quán. Ông ấy mặc một chiếc áo Tôn Trung Sơn màu xám, ngồi ở chỗ gần cửa sổ, tại một bàn trà dài, cầm ấm rót trà vào cốc, nước trà chảy vào chiếc tách sứ trắng, tỏa từng làn khói mờ ảo quanh đầu vôi.

Bên trong quán trà vô cùng yên tĩnh, mấy bàn xung quanh đều còn trống, chỉ mỗi chỗ của ông ấy là có người, một người một bàn, nhìn ra rất giống cảnh tượng mang đầy chất bí họa.

Cô đi đến phía đối diện, rồi gọi ông ấy: “Thầy Từ.”, trừ một số đặc điểm nhỏ nhất khang khác ra, trông ông chẳng thay đổi là mấy.

Từ Hoài nhìn cô, khẽ gật đầu, “Ngồi đi.”

Đồ Nam ngồi xuống, đặt tay lên đùi, dáng ngồi thẳng tắp.

Mấy năm cô vào tổ của Từ Hoài, chủ đề trò chuyện với người thầy này đều chỉ xoay quanh bí họa, ngồi trò chuyện riêng thế này là việc chưa từng có, nên bất giác tự vào dáng nghiêm túc, có gì nói nấy, không có gì thì ngậm miệng, đại loại là trạng thái như vậy. Huống hồ cô còn là người vì mắc lỗi nên phải rời tổ, lại chẳng có gì để biện hộ cho những chuyện cũ đã qua, Từ Hoài không mặt nặng mày nhẹ với cô đã xem như là tốt lắm rồi.

“Bố em thế nào rồi?”, Từ Hoài hỏi câu này đầu tiên, đẩy ấm trà cho cô, ra hiệu cho cô tự rót, nhưng cô lắc đầu, không có ý định uống trà.

“Tạm thời không sao rồi ạ.”, cô hỏi ông ấy: “Sao thầy lại đến thăm ông ấy?”

Từ Hoài đáp: “Bố em quyên tặng cho tổ một khoản tiền.”

Rời xa bí họa, chủ đề thảo luận chuyển sang Đồ Canh Sơn đang nằm trong phòng bệnh, dường như hai thầy trò đã quên hết chuyện xảy ra trong hang động hồi đó rồi.

Từ Hoài nói cho Đồ Nam biết, từ sau khi hỏi thăm chuyện cô rời tổ, Đồ Canh Sơn vẫn luôn giữ liên lạc với ông ấy. Dạo trước, Đồ Canh Sơn quyên tặng một khoản tiền cho tổ, ông ấy muốn cảm ơn, nhưng lại không liên lạc được, gần đây gọi điện đến chỗ làm của Đồ Canh Sơn để hỏi thăm, thì mới biết hóa ra ông lâm bệnh nặng, thế nên vội vàng chạy tới thăm.

Nói đến đây, có lẽ là để an ủi Đồ Nam, giọng điệu ông ấy ôn hòa hơn nhiều, “Không sao là tốt rồi.”

Thật ra Đồ Nam có nghĩ đến nguyên nhân này, chỉ là không dám chắc, trước đây bố cô từng nói tổ chép tranh của họ quá khổ, nhưng không ngờ cô đã rời đi rồi mà ông vẫn quyên tặng tiền.

Cô nhỏ giọng nói: “Không cần cảm ơn ông ấy đâu ạ, vì bí họa, ông ấy chẳng tiếc gì cả.”

Từ Hoài nhấp một ngụm trà, đặt tách xuống, “Chuyện của hai bố con em, tôi có nghe bố em nói qua loa, thấy ông ấy bảo, ngày trước em bị ông ấy thúc ép nên mới chọn nghiệp bí họa.”

Đồ Nam im lặng.

Ông ấy nói tiếp: “Có lẽ trong mắt em, ông ấy không được tính là một ông bố tốt, nhưng với bích họa mà nói, tôi lại phải cảm ơn người bố như ông ấy, mới không khiến cho ngành này không có người nối nghiệp.”

Ngành của họ là ngành tương đối ít người theo, rất nhiều người không chạm tới được, tự ắt sẽ không hiểu và không chú ý đến. Đại đa số những người học nghệ thuật đều chuộng hội họa phương Tây, sử dụng những kỹ thuật phổ biến mà thực dụng hơn, cũng có không gian phát triển rộng hơn, còn tranh truyền thống chỉ dựa vào niềm đam mê để duy trì, mà bích họa, chắc chỉ có thể dựa vào cảm xúc được nuôi dưỡng dần dần. Thế nên ông ấy nói vậy cũng chẳng có gì lạ.

Có lẽ vậy, Đồ Nam trầm nghĩ, chuyện trên đời này giống như hiệu ứng cánh bướm, một quyết định của bố cô năm ấy đã tạo nên cô, cũng khiến cho Từ Hoài ngồi trước mặt cô giờ này.

Cô lên tiếng, nói một câu khách sáo: “Có thầy rồi, đâu đến nỗi không có người nối nghiệp ạ.”

Từ Hoài lắc đầu, “Chắc em cảm thấy tôi đang tung hỏa mù, vậy thì nói luôn với em nhé, năm nay có ba người rời tổ, bao gồm cả em.”

Cô hơi bất ngờ, lại lập tức nói, “Có phải Tiêu Quân vẫn chưa về tổ không ạ? Có anh ta thì cũng không đến nỗi nào.”

Từ Hoài không phủ nhận, cũng không thừa nhận, “Tổ của tôi trước giờ luôn là vào bằng thực lực, đã đi rồi là không miễn cưỡng nữa, cậu ta muốn thế nào là quyền tự do của cậu ta. Tôi biết trong tổ vẫn ngầm nhận định Tiêu Quân là người được tôi chọn để nối nghiệp, xem ra em cũng nghĩ thế.”

Đồ Nam tiếp lời: “Vâng, mọi người đều nghĩ vậy.”

Từ Hoài cười lạnh, một tiếng cười này, khiến cô bỗng chốc nhớ lại dáng vẻ của ông ấy hôm đứng trong hang động, giống như là báo hiệu cho sự giận dữ.

Ông ấy chỉ tay vào cô, “Giữa hai đứa bọn em có chuyện gì, tưởng là tôi không biết à? Còn ngay trước mắt tôi nữa.”

Đồ Nam không còn lời nào để đáp, cô biết ông ấy đang nói đến cô và Tiêu Quân.

Từ Hoài không nói sâu thêm nữa, mà dừng lại đúng lúc, “Tiêu Quân thế nào cũng thôi không nói nữa, tôi đến đây chuyên này, cũng là để tìm em đây Đồ Nam.”

Đồ Nam nhớ lại lúc người y tá đưa tấm danh thiếp cho mình có bảo rằng đôi phương nhờ gửi giúp, vậy là đã kiểm chứng được lời ông ấy nói.

Đúng là Từ Hoài đặc biệt đến đây một chuyến, đến thăm Đồ Canh Sơn là mục đích, cũng là cái cớ, thật ra chủ yếu là để tìm Đồ Nam.

Đồ Nam có thành tựu rất tốt trong việc chép bích họa, cốt yếu là bởi năng khiếu trời ban, mà năng khiếu trời ban thì chẳng phải ai cũng có, nhưng cũng cần phải

có sự mài giũa. Mà thầy, chính là người mài giũa ấy.

Ông ấy nói: “Em đừng quên, em là học trò cuối cùng của tôi.”

Cô trầm mặc lắng nghe, trong lời nói của ông còn có ẩn ý khác.

Từ Hoài nói rất nhiều, nói từ biểu hiện của cô khi mới vào tổ, trong mấy năm qua dường như chưa bao giờ nói với cô nhiều như vậy. Sau cùng, như hết hơi sức, chỉ còn lại một tiếng thở dài: “Em từng chép hàng bao nhiêu bức bích họa, vẽ lên hàng bao nhiêu câu chuyện thần Phật, để thành thần thành Phật phải lịch kiếp, con người chẳng lẽ lại không? Hồi trước em nói tâm tư em không đặt ở bích họa, em rời tổ lâu như thế, có phải là cũng nên nhận ra rồi không?”

Đồ Nam ngược mắt lên, gương mặt không hiện biểu cảm gì, nhưng trong lòng cô lại quá rõ ràng, “Nét màu thạch thanh kia, quả thật là khiến em lĩnh hội được rất nhiều điều.”

Trà trong tách đã nguội, Từ Hoài cũng không uống nữa, ông bảo: “Vẫn chưa đủ. Em có từng nghĩ, tại sao trong cả tổ mà tôi lại nghiêm khắc với em nhất không? Tại sao khi em mắc lỗi, tôi lại mắng cho mất hết thể diện không? Bảo rời tổ là em rời tổ thật à?”

Ông ấy đẩy cái tách ra rồi nói: “Em nghĩ cho kĩ đi.”

Nghĩ thông suốt, tâm tư cũng rõ ràng, Đồ Nam đã biết chuyển này Từ Hoài đến đây là để làm gì.

Thậm chí ông ấy còn biết trong khoảng thời gian này cô làm gì, chính là do Tiêu Quân kể cho ông ấy, ông ấy không phản đối, tính ra còn rất ủng hộ là đằng khác. Nguyên văn là: *Bích họa ít được để ý quá, kết hợp với game tốt đấy chứ, đây cũng là một kiểu trải nghiệm, sau lần trải nghiệm này em cũng thay đổi rồi.*

Thoát ly khỏi việc sao chép, một phen lột xác này, liệu có thể quay lại được nữa không?

Lúc rời khỏi quán trà, Đồ Nam vẫn còn nghĩ đến câu nói cuối cùng của ông ấy: *Vừa gặp em đã gọi tôi là thầy Từ, chứng tỏ lòng vẫn chưa hề rời tổ.*

Cô đứng lại ven đường, hồi tưởng một chút, vậy mà lại chẳng biết nên khóc hay nên cười.

Trong tổ của Từ Hoài, có thể khiến ông ấy đích thân đến mời về, chắc cũng chỉ có một mình cô.

Cô rút điện thoại ra, mở Wechat, mười phút trước Thạch Thanh Lâm có gửi tin nhắn đến, anh vẫn luôn đợi cô ở gần đây.

Đồ Nam bước nhanh về phía đó, chẳng mấy chốc đã trông thấy xe của anh đỗ ở ven đường. Anh ngồi trong xe, một cánh tay gác lên cửa sổ, ngón tay kẹp một điếu thuốc. Bên ngoài ánh nắng chói chang, mà trong xe lại hơi tối, giữa khung

cảnh người xe nhộn nhịp, gương mặt anh chìm trong làn khói trắng, cô nhìn mãi vẫn không thấy đủ.

Sau cùng vẫn là Thạch Thanh Lâm phát hiện ra cô trước, dường như biết thừa cô vẫn nhìn anh này giờ, anh gác cả hai cánh tay lên khung cửa sổ, gương mặt quay về phía cô, như cười như không, ngón tay ngoắc ngoắc hai cái, “Nhìn cái gì đấy, còn không mau lại đây?”

Đồ Nam bước đến, rồi lên xe.

Anh kịp dụi bỏ điều thuốc trước một bước, mở rộng cửa sổ cho thoáng gió, một tay duỗi ra, kéo dây an toàn thắt vào cho cô, “Gặp được thầy em rồi à?”

“Gặp rồi.”

“Cạch” một tiếng, chốt đã được cài, anh buông tay ra rồi hỏi: “Thế nào?”

“Vẫn ổn.”, Đồ Nam nhìn anh, “Em vẫn chưa kể cho anh nghe chuyện em rời tổ nhi?”

“Chưa.”, anh nói: “Nhưng mà có thể đoán được, hồi trước bố em đã từng nói rồi mà, em “lưu lạc” đến chỗ anh.”

Đồ Nam cũng nhớ ra, cô nhếch khóe môi, “Anh muốn biết không? Hồi đấy em vẽ sai một nét bút.”

Thạch Thanh Lâm vừa khởi động xe vừa nói: “Kể thử xem.”

Xe đi về phía trước, cô bắt đầu kể rõ ngọn ngành.

Anh nghe hết, vừa xoay vô lăng vừa bảo: “Chẳng trách hồi trước em lại muốn quãng anh xuống sông.”

Đồ Nam nhớ lại mà còn thấy buồn cười, cô nghiêng đầu, nhìn bàn tay anh đặt trên vô lăng, một tay khác để trên nắp hộp đựng đồ, chẳng hiểu sao lại rất muốn duỗi tay ra nắm lấy bàn tay ấy, nhưng sợ làm ảnh hưởng đến việc lái xe của anh nên đành phải nén tâm tư lại.

“Thạch Thanh.”

“Ơi?”, cô vừa gọi, anh đã đáp luôn, cũng tự nhiên ngoảnh sang nhìn cô.

Đồ Nam hỏi: “Dạo này anh có thời gian rảnh không?”

“Cái đấy thì hoàn toàn do em, chỉ cần em muốn anh có, thì anh sẽ có.”, anh hỏi ngược lại: “Muốn anh có không?”

Cô gật đầu, “Đợi bố em ổn lại một chút, em muốn vui vẻ ở cạnh anh một thời gian.”

Thạch Thanh Lâm nhìn đường, hai tay cùng nắm lên vô lăng, “Được, để anh sắp xếp.”

Đồ Nam quan sát phản ứng của anh, có phải là quá hồ hững không, rõ ràng là trước đó còn nói chuyện rất bình thường mà.

Đột nhiên Thạch Thanh Lâm ngoảnh mặt sang phía cô, ánh mắt vừa đen vừa sáng, “Nhìn gì, bớt nghĩ ngợi lung tung đi, nếu không phải đang lái xe...”, anh nói rồi bật cười.

“Thì sao?”

“Anh đã hôn em từ lâu rồi.”, anh đáp.

Cô đưa ra đề nghị đột ngột, thật sự khiến anh vừa mừng vừa lo.

Đồ Nam ngoảnh mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, đưa tay lên sờ mũi, nhẹ nhàng nhoẽn miệng cười, lại nghĩ đến Từ Hoài mà dòng suy tư như bị quấy quả rối loạn, ngónh ngàng đủ thứ cảm xúc.

Hai người họ chẳng đi đâu nữa, mà quay lại bệnh viện. Thạch Thanh Lâm ở lại cùng cô, trông trong phòng bệnh nguyên một ngày rồi mới về.

Quá trình hồi phục của Đồ Canh Sơn xem như không tệ, đến chiều ngày hôm sau thì tỉnh, qua hai ngày thì đã có thể truyền thức ăn lỏng, có điều lúc nói chuyện vẫn phải gắng sức.

Đồ Nam yên tâm hơn rất nhiều.

Nghe nói sau đó Từ Hoài lại đến thêm một lần nữa, lần này cô đã dặn dò trước nên phía bệnh viện không ngăn cản nữa. Có điều là không gặp được, vốn dĩ cô vẫn luôn ở bệnh viện chăm sóc Đồ Canh Sơn, mà hôm ấy vừa hay trông cả một đêm, ban ngày phải về nhà ngủ hết nửa buổi. Đến khi tỉnh lại, cô nghe được tin này từ Phương Nguyễn qua điện thoại.

Anh chàng lấy làm kỳ lạ: *Cô rời tổ rồi, thầy cô còn đến đến gõ cửa làm gì?*

Có lẽ trong mắt anh chàng, chuyện này giống với việc hồi bé đi học không ngoan ngoan, bị thầy cô giáo tìm đến tận nhà gặp phụ huynh.

Đồ Nam không trả lời, chuyện này kể ra cũng dài, một hai câu không thể nói rõ được.

Thoát khỏi khung tin nhắn với anh chàng, vừa hay tin nhắn của Thạch Thanh Lâm đến, cô lập tức mở ra.

Thạch Thanh: *Sắp xếp thời gian xong rồi, đợi một lát anh đến đón em.*

Những ngày rồi ren đã qua, thời gian dần trôi về cuối năm, tiết trời bắt đầu vào đông, mà anh và cô, cuối cùng cũng có thể ở cạnh nhau rồi.

Đồ Nam nghĩ vậy, trong lòng lại có cảm giác bất đắc dĩ, cúi đầu gõ một hàng chữ...

Đồ Nam: *Yêu đương với người cuồng công việc, đúng là gian nan thật.*

Thạch Thanh: *Em muốn đổi ý cũng không có cơ hội đâu.*

Cô cúi đầu nhìn điện thoại, tóc mái hơi xòa xuống, cô liền đưa tay vén ra, nó lại xòa xuống, rồi cô lại vén ra. Chợt nhận ra không còn sớm nữa, cô thu điện thoại lại, vội vàng đi rửa mặt thay quần áo.

Mặc áo khoác xong, cô không vội ra ngoài ngay, mà đứng lại ngẫm nghĩ một lúc, rồi quay về phòng lấy một cái túi du lịch, thu dọn mấy món đồ và quần áo cần dùng.

Xách túi ra cửa, bước chân thoăn thoắt, tốc độ như nhanh hơn. Xuống tới tầng cuối cùng, vừa ra khỏi lối cầu thang đã trông thấy Thạch Thanh Lâm đứng ở đằng đó, vậy mà anh còn đến sớm hơn.

Trên người anh mặc một chiếc áo khoác dáng dài màu đen, đứng ở đó mà rất thu hút sự chú ý, dáng người cao ráo như bước ra từ những tấm poster. Rõ ràng không phải là lần đầu tiên anh tới đây, nhưng thỉnh thoảng lại có mấy người hàng xóm đi ngang qua phải ngoái lại nhìn anh.

Đồ Nam ổn định lại nhịp thở, thong thả bước tới. Anh nhìn chiếc túi trong tay cô, bèn đưa tay ra đón lấy, trên mặt hiện rõ một nụ cười tươi rói.

“Anh cười gì?”, cô hỏi.

Anh nắm lấy tay cô, đút vào túi áo khoác, một tay kia thì xách chiếc túi, “Em nói xem?”, không cần nói cũng biết.

Thu dọn cả một túi đồ thế này rồi, còn không phải ám chỉ “thời gian là của anh cả rồi” thì gì.

-----oOo-----

Chương 60

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 60

Đồ Nam không hề phản biện, cô đã nói là muốn ở bên cạnh anh, vậy thì sẽ dành ra nhiều thời gian nhất có thể, trừ lúc ở bệnh viện, thì chỉ có thể bớt khoảng thời gian ở nhà, thế nên cô dứt khoát mang theo ít đồ để không phải về nữa.

Thạch Thanh Lâm để túi đồ của cô ở ghế sau, rồi kéo cửa ngò vào xe, “Điện thoại của anh vẫn mở, anh đã dặn điều dưỡng bên kia rồi, có chuyện gì sẽ gọi ngay.”

Đồ Nam ngồi vào ghế phó lái, trong lòng cảm thấy vô cùng ấm áp, thì ra anh đã sắp xếp ổn thỏa hết rồi, còn sợ cô ở bên anh mà không yên tâm.

“Không sao, em cũng dặn dì Phương rồi.”

Phương Tuyết Mai ở nhà cũng chẳng có việc gì làm, lại thấp thỏm lo cho Đồ Canh Sơn, ngày nào cũng đến, chỉ hận không thể dọn hẳn tới phòng bệnh, thậm chí còn chê hai cô điều dưỡng làm vướng bận tay chân. Bà cũng bảo cô không phải thường xuyên đến bệnh viện, cứ làm việc của mình, dành nhiều thời gian ở cạnh Thạch Thanh Lâm. Hôm ấy, bà dùng giọng điệu của người từng trải mà bảo cô rằng, với một người đàn ông tốt thế này, phải dành ra ít tâm tư, người ta vì bố cô mà chỉ tiền bỏ sức không nói, còn thường xuyên chạy đến bệnh viện, không thể lạnh nhạt thờ ơ được.

“Em muốn đi đâu không?”, Thạch Thanh Lâm hỏi, anh liếc ra nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, “Vẫn còn sớm, không cần về vội, mình có thể đi đâu đấy một chuyến.”

Đột nhiên Đồ Nam nghĩ ra, từ khi bắt đầu yêu nhau đến giờ, họ chưa từng cùng nhau đi đâu cả, ngẫm nghĩ một lát, cô bảo: “Em muốn đến chỗ cao nhất thành phố.”

Cô cứ tưởng anh sẽ hỏi tại sao, nhưng anh không hề, chỉ đặt hai tay lên vô lăng, trầm ngâm giây lát, sau đó đánh xe ra đường, “Đi thôi, đưa em đến chỗ cao nhất thành phố.”

Vùng ngoại ô phía bắc của thành phố có địa thế cao, Thạch Thanh Lâm biết ở đó có một ngọn núi, trên đỉnh núi còn có đài ngắm cảnh. Hồi nhỏ, anh từng đến đó một lần, khi ấy tình cảm của bố mẹ vẫn khá tốt, đó cũng là một trong số những lần ít ỏi cả gia đình cùng nhau đi chơi, bao nhiêu năm trôi qua mà anh vẫn nhớ được.

Xe đi tới chân núi, họ tìm một nhà hàng ngay bên đường trước, ăn uống qua quýt, rồi mua chút đồ uống để mang theo. Anh hỏi Đồ Nam còn cần gì nữa không để mua một thể. Đồ Nam lắc đầu, nói không cần, mang cả đồ đồng đồ theo, làm như đi picnic không bằng.

Hôm nay trời đổ gió, hơi lạnh. Thạch Thanh Lâm không muốn để cô leo bộ, nên quay về xe, đi theo đường núi, lái xe lên trên.

Mấy tán lá xanh không hợp mùa chĩa ra, lại nhanh chóng lùi về sau hai bên sườn xe.

Đồ Nam hạ cửa sổ xe xuống, tức khắc có gió lùa vào, cảm nhận về tốc độ trở nên rõ rệt, nhịp tim cũng dồn dập theo từng hồi gió rít. Cô đóng cửa lại, quay đầu sang bảo: “Anh đi chậm thôi.”

Thạch Thanh Lâm cười, “Đừng sợ.”

Hai chữ này kết hợp với tốc độ đang đi, trong nháy mắt khiến anh trông vô cùng phần khích.

Có Đồ Nam ngồi trên xe, không đời nào Thạch Thanh Lâm dám mạo hiểm, xe lên đến điểm đỗ trên núi thì dừng, phanh lại vũng vàng.

Đồ Nam xuống xe, nhịp tim vẫn còn dồn dập, nhưng lại có một cảm giác kích thích rất lạ. Cô nhìn sang bên kia, anh cũng xuống xe, đang mặc áo khoác, chiếc áo dáng dài đen vừa choàng lên người, thì sự sôi nổi ban nãy như bị che lấp, mà lại trở về với dáng vẻ trầm tĩnh đỉnh đặc hằng ngày.

Đài ngắm cảnh ở ngay phía trước, trước khi trời tối vẫn còn có thể kịp mua đợt vé cuối cùng. Họ mua đúng lượt vé cuối, cùng với một tốp khách du lịch từ nơi khác đến. Đại đa số khách du lịch là người già, có lẽ đang vội nên chen hết cả vào một chuyến thang.

Còn sót lại hai người đứng ở ngoài, đợi chuyến thang sau mà mãi không tới, nhưng thời gian thì cứ trôi qua từng giây từng phút.

Thạch Thanh Lâm nhìn đồng hồ, “Không biết có kịp xem mặt trời lặn không nữa.”

Đồ Nam không muốn lãng phí thời gian, bèn kéo anh rời khỏi khu thang máy, “Không sao, đứng ở dưới xem cũng thế mà.”

Cả đài ngắm cảnh được xây dựng theo kết cấu khung thép và bao bọc bằng cửa kính, tầm nhìn cực kỳ thoáng. Cô kéo anh đi đến sát cửa kính, đứng vững, hai tay làm thành khung hình, giơ ra xa rồi bảo: “Xem này, từ đây nhìn cũng là một bức phác thảo siêu đẹp.”

“Để anh xem nào.”, Thạch Thanh Lâm ghé lại gần, nhìn vào khoảng trống giữa tay cô.

Cây cối um tùm, thành phố nhỏ bé, ánh tà dương lãng đãng chao nghiêng, tất cả gói gọn trong khung hình giữa tay cô. Anh không chú tâm ngắm nghía, mà quay đầu sang nhìn cô. Cô xoay người lại, chuyển khung hình nhằm vào mặt anh một lát, rồi mới buông tay xuống.

Anh buồn cười, “Bức phác thảo anh thế nào?”

Đồ Nam im lặng không đáp.

Nên hình dung thế nào nhỉ? Lúc nhìn anh, chỉ muốn lưu giữ lại khoảnh khắc này mà thôi.

Cô đưa mắt nhìn sang mấy vị khách còn đang đứng ở đầu bên kia, là một cặp tình nhân, đang ôm hôn nhau như chôn không người.

Cô lại ngoảnh về.

“Đẹp không?”, Thạch Thanh Lâm duỗi tay ra, vòng qua eo cô rồi kéo cô ra đằng trước, “Bọn mình hôn còn đẹp hơn người ta.”

Anh cúi đầu, ghé sát vào cô, môi gần chạm môi, mà ở chút khoảng cách cuối cùng này, lại chậm chạp không động đậy nữa, chỉ có hơi thở cuốn lấy cô, cùng hít vào, rồi cùng thở ra.

Càng không chạm tới, lại càng có cảm giác kích thích muốn được chạm tới hơn. Đây chính là lực hấp dẫn giữa đàn ông và phụ nữ.

Đồ Nam giơ tay siết lấy cổ áo anh, rõ ràng ràng, là lại bị anh trêu ròi.

Thạch Thanh Lâm thật sự rất thích dáng vẻ của cô vào những lúc thế này, hai mắt như sắp rỉ nước đến nơi, anh thấp giọng nói: “Em thành thật nói cho anh biết, trước anh, có phải chưa ai từng hôn em đúng không?”

Đồ Nam nhìn anh bằng ánh mắt thoáng bối rối, “Mất mặt lắm phải không?”

Anh cười, “Không hề mất mặt, cái này có gì mà mất mặt chứ.”, có điều, đêm hôm ấy cô chủ động bật đèn xanh cho anh, thật sự là một hành động không ngờ tới, trong lòng anh vô cùng sung sướng, “Anh chỉ có thể nói Tiêu Quân đúng là một tên ngốc.”

Cô vén tóc mái, bị lời nói của anh chọc cười, “Anh ta không có cơ hội, bọn em thường xuyên bị xếp đi chếp tranh ở hai nơi khác nhau.”

“Thế là thầy em sáng suốt đấy.”, anh nửa đùa nửa thật, “Anh phải cảm ơn vì sự sắp xếp của thầy.”

Nghe anh nhắc đến Từ Hoài, Đồ Nam không nói gì nữa.

Thạch Thanh Lâm tưởng cô xấu hổ, bèn đưa tầm mắt nhìn ra bên ngoài, “Sắp hoàng hôn rồi.”

Ánh nắng chiều xuyên qua cửa kính, nhuộm lên người họ một quãng sáng đỏ tươi. Đồ Nam không nhìn, tâm tư của cô đã không còn đặt ở đó nữa rồi.

“Thạch Thanh.”, cô gọi anh, lúc anh ngoảnh mặt sang, cô nói: “Em có chuyện muốn nói với anh.”

“Ừm, nói đi.”, nghe giọng điệu nghiêm túc của cô, anh buông cô ra, dứt hai tay vào túi áo, đứng đối diện cô, chờ cô mở lời.

Đồ Nam đưa tay cạo khế lên mặt kính, “Thầy của em, có ý muốn em về tổ.”

Thạch Thanh Lâm nhìn cô, ánh mắt không dời.

Anh loáng thoáng có cảm giác, suốt dọc đường đi, có thể cảm nhận được cô đang có tâm sự, nhưng mới đầu còn nghĩ do cô vẫn lẩn tẩn chuyện ở bệnh viện, nên mới đùa cho cô cười để giải tỏa tâm trạng, đến lúc nghe được tin này thì mới hiểu nguyên do.

Đồ Nam không nghe thấy anh đáp lời, liền ngoảnh đầu sang nhìn anh, lại chỉ nhìn thấy anh đang mím chặt môi.

Cô rất muốn nói gì đó, nhưng lại không biết nên nói từ đâu.

Trong nháy mắt, bầu không khí trở nên trầm mặc.

Sau cùng, anh chỉ nói đúng một câu: “Chẳng trách lại muốn ở cạnh anh.”

Đồ Nam nghe ra ý vị ẩn sau câu nói của anh, cô cố quan sát sắc mặt anh, nhưng xem ra anh vẫn rất bình thường.

Anh đưa tay ra nhắc cao cổ áo cô lên, kéo hết khóa áo, khẽ xoay mặt cô nhìn ra bên ngoài cửa kính, “Không nói nữa, xem mặt trời lặn đã.”

Cô có xem, nhưng xem mà lòng chẳng yên.

Đôi tình nhân kia đã rời đi rồi, trước khi đi còn đưa mắt sang nhìn họ, bộ dạng như thể đang nghĩ họ vừa cãi nhau vậy. Cô lại càng bồn chồn không yên hơn.

Mặt trời lặn sâu, một ngày đã trôi qua, thời gian cũng thế, bạn càng mong nó trôi đi chậm thôi, nó lại càng không cho bạn được như ý.

Trời tối, họ cùng rời khỏi đài ngắm cảnh rồi xuống núi, sau đó vào nhà hàng ăn tối, cuối cùng là về nhà Thạch Thanh Lâm.

Đồ Nam thay sang đôi dép lê của riêng cô, cởi bỏ áo khoác, xách cái túi du lịch vào phòng.

Đứng trước tủ quần áo, cô mở túi ra, đặt từng món đồ của mình vào trong. Lúc làm chuyện này, cảm giác như đang tiến hành một nghi thức nào đó, tuyên bố cô đã chính thức bước vào nhà này rồi.

Cô dừng tay, bị chữ “nhà” này xoáy vào tận đáy tim, rõ ràng đã có nhà riêng rồi, nhưng lại hoàn toàn khác, không liên quan đến phòng ốc nhà cửa, mà là bởi ở đây có kỉ niệm chung của hai người họ.

Dọn quần áo xong, cô lôi tập bản vẽ từ đáy túi ra, rồi đóng cửa tủ lại.

Vừa quay đầu lại, liền phát hiện ra Thạch Thanh Lâm đang đứng ở cửa. Anh đã cởi bỏ áo khoác, trên người chỉ mặc một chiếc áo sơ mi màu xám, cả người dựa vào khung cửa, chăm chú nhìn cô làm hết một loạt hành động.

Vốn dĩ chẳng có gì, nhưng nghĩ đến việc anh nhìn mình chằm chằm này giờ, Đồ Nam bỗng cảm thấy, việc vừa rồi cô xếp quần áo của mình vào chung với anh, tự nhiên lại mang theo chút ý vị gì đó khác lạ.

Anh không nói gì, chỉ mỉm cười, sau đó xoay người rời khỏi phòng.

Đồ Nam thấy anh cười mà thoáng yên tâm, nhưng lại hơi mông lung, nói ra tin tức kia rồi mà trông anh vẫn rất bình tĩnh, không hỏi sâu, cũng chẳng bày tỏ bất cứ ý kiến gì, cô mong là anh đang cười một cách thật lòng.

Ra khỏi phòng, Thạch Thanh Lâm không có ở phòng khách. Cô tìm thấy anh trong phòng làm việc, máy tính trên bàn đang mở, anh xắn ống tay áo lên tận khuỷu tay, bàn tay đang gõ bàn phím.

Trên màn hình là giao diện của Kiếm Phi Thiên.

Lâu lắm rồi không thấy anh chơi game, cô kéo ghế lại, ngồi xuống cạnh anh.

Thạch Thanh Lâm đang xử lý mấy bug trong game, không biết tại sao phải làm vậy, có lẽ lúc này cần làm gì đó để điều chỉnh lại mạch suy nghĩ.

Đợi xong hết việc, anh mở game ra, lập hai nhân vật mới, một là Kiếm Khách, một là Mị Ảnh.

Kiếm Khách là anh, ID là Thạch Thanh, còn ID của Mị Ảnh là Nam, không cần đoán cũng biết là ai.

Anh đặt hai tài khoản ở cạnh nhau, nhìn một lúc, lại không nhìn được phải quay sang nhìn bên cạnh.

Từ lúc ngồi xuống cạnh anh, là chốc chốc cô lại nhìn anh, anh biết.

Đồ Nam không làm phiền anh, trong lúc anh làm việc, cô cũng làm việc của mình. Cô đặt tập bản vẽ lên đùi, trong tay cầm cây bút ký tên, đang mãi miết vẽ phác họa.

“Đang vẽ gì đấy?”, anh hỏi.

Cô ngẩng đầu lên, đưa tập vẽ cho anh xem, “Tả lại cảnh tượng nhìn thấy ngày hôm nay.”

Anh liếc nhìn, có thể nhận ra được, trên giấy là cảnh tượng mà khi ấy cô dùng tay để đóng khung lại, “Vẽ cái này làm gì?”

Cô nhìn anh, rồi lại cúi đầu tiếp tục, “Muốn tặng anh.”

Thạch Thanh Lâm tận dụng sự suy luận nhanh nhạy, trong nháy mắt đã có thể xuyên suốt được mọi việc trước sau. Cô muốn đến nơi cao nhất thành phố, đây chẳng phải ý định nhất thời, đến cả bản vẽ cũng chuẩn bị sẵn rồi, rõ ràng là định lưu lại cảnh tượng nơi ấy, tự tay vẽ lại, rồi tặng cho anh.

Anh rất muốn cười, nhưng lại muốn thở dài một hơi. Chẳng cần nghĩ gì nữa, anh đứng dậy, khom lưng, duỗi tay về phía cô.

Cánh tay luồn qua khuỷu chân và nách cô, tập tranh trên đùi rơi bộp xuống đất, cô không kịp đề phòng, vừa ngẩng phắt đầu lên đã nghe thấy anh nói: “Ôm anh.”

Còn chẳng kịp bỏ bút xuống, hai tay cô quàng cả lên cổ anh.

Anh bế thốc cô dậy, vừa ra khỏi cửa đã hôn tới tấp.

Đồ Nam ôm chặt cổ anh, nhịp tim không ngừng tăng vọt. Hôn đến quên trời đất, chẳng ai để ý đến mặt sàn dưới chân. Cẳng chân anh va vào cạnh sofa, anh đè cả người cô xuống mặt ghế, một tiếng rên khẽ lọt ra giữa lúc môi lưỡi triền miên, ngược lại càng khiến cho ngọn lửa bùng cháy dữ dội.

Anh lướt xuống dưới, hôn lên cổ cô.

Đồ Nam cũng muốn di chuyển theo động tác của anh nhưng không được, cô khẽ nhú mảy.

Anh nhìn thấy, lại bế cô lên rồi bảo: “Vào phòng đi, ở đây không triển khai được.”

Cả khuôn mặt cô vùi sâu trong lồng ngực anh.

Cửa phòng bị anh dùng lưng đẩy ra, rồi dùng chân đóng vào, “rầm” một tiếng, cánh cửa đóng sầm lại, như một loại tín hiệu nào đó. Anh rời khỏi đôi môi cô, cơ thể cô, ấn ghì cô xuống giường.

Đồ Nam thở hỗn hển, đầu óc ù ù hỗn loạn, giữa lúc mơ hồ, đột nhiên cô nghĩ đến một chuyện: Lần này anh có chuẩn bị đồ không?

Nhưng ngay khi nhìn thấy anh mở ngăn kéo tủ đầu giường, thò tay vào trong, là cô đã biết mình nghĩ nhiều rồi.

Chắc chắn anh có chuẩn bị rồi.

Tiếng cời đồ khe khẽ, dường như còn chẳng rõ bằng những tiếng hít thở gấp gáp.

Bóng đèn trắng dịu ở đầu giường đang bật, ngoài chút ánh sáng đó ra thì chẳng còn nguồn sáng nào khác, nhưng Đồ Nam vẫn muốn giờ tay tắt bỏ.

Một cánh tay duỗi ra, trắng mịn nõn nà, lại bị tóm chặt lấy.

“Đừng tắt.”, giọng anh đã dần khàn đi, “Anh muốn nhìn.”

Khuôn mặt như bị thiêu nóng, cô khẽ đẩy anh ra, nhưng cơ thể đàn ông rắn chắc làm sao mà bị đẩy đi nổi, những đường cong trên cơ thể ấy là những nét chưa từng thấy được dưới ngòi bút của cô.

Anh thấp giọng cười, hôn lên tai cô rồi bảo: “Để dành sức, lát nữa em thử lại xem.”

Đồ Nam cắn môi, trong lòng hoang mang một cách khó hiểu.

Nhưng hoang mang chẳng được lâu, cơ thể đã bị đánh chiếm đến tan tác, ý thức cũng rụng rời tả tơi.

Ánh sáng trước mắt không ngừng lay động, cô nắm lấy tấm ga giường dưới thân, siết một hồi cô mới nhận ra trong tay vẫn đang cầm bút, ngón tay khẽ buông lỏng rồi mới thả ra.

Mọi giác quan bị tập kích khiến người ta như rơi vào mộng cảnh mơ hồ.

Trên phương diện này, đàn ông luôn rất có ưu thế, cô không ngờ, bản thân mình lại có lúc bị kích thích đến nổi này.

Có một khoảnh khắc nào đó, thậm chí còn rất muốn khóc.

Nhưng kìm nén được rồi, chỉ còn lại những nhịp thở lác tiết tấu của cả hai.

Trước kia cô từng nghĩ, anh ngủ một mình trên chiếc giường lớn thế này đúng thật chẳng có ý nghĩa gì, giờ mới biết, có lẽ ý nghĩa đó đến rồi đây.

Để người ta có thể nằm liệt trên đó.

Cô tìm lại cây bút kia, cầm trong tay, nằm trên lưng anh mà vẽ.

Làn da màu lúa mạch của người đàn ông nằm dưới ngòi bút, ăn đứt mọi loại giấy hảo hạng nhất trên đời này. Vẽ xong, cô áp cả cơ thể lên người anh, thắt lưng kẻ thắt lưng, sau lưng cô có hình xăm một đóa hoa sen, mà cô cũng vẽ lên lưng anh một đóa, nhìn như nối liền một thể với nhau.

Cô ngược mắt nhìn anh, như đang hỏi: *Thích không?*

Hai mắt anh đã chăm chú nhìn cô từ lâu rồi, anh lật người lại, đè lên cô, áp vào lưng cô rồi thấp giọng cười bên tai cô và nói một câu...

Vẫn còn sức, xem ra là chưa đủ.

Cô cúi đầu oán thán: *Nhòe hết tranh bây giờ.*

Ai thêm quan tâm. Anh lẳng lẳng thốc eo cô lên...

Đến nửa đêm, đột nhiên Đồ Nam tỉnh dậy.

Thật ra cô không nhớ mình ngủ từ khi nào, cơ thể quả thật như bị rút cạn sức, đến giờ vẫn còn bủn rủn, phải mất một lúc mới ngồi dậy được.

Trên giường chỉ còn một mình cô, đèn đầu giường vẫn sáng, giống như nhân chứng duy nhất.

Cô thò tay vớ lấy cái áo rồi mặc tạm vào, sờ thử lên mặt, lại kéo chăn phủ lên người rồi để chân trần xuống giường, đi ra khỏi phòng.

Mặt sàn rất lạnh, nhưng cô chẳng cảm thấy gì, tới khi một làn gió lướt qua, mới không nhận được phải kéo chặt tấm chăn lại.

Cửa ban công mở, Thạch Thanh Lâm đứng ở đó, giữa một khoảng tối âm u, lẳng lẳng hút thuốc.

Đốm lửa sáng lên giữa những ngón tay, gương mặt anh cũng sáng lên theo.

Đồ Nam đi tới, anh phát hiện ra, bèn duỗi tay ôm cô vào lòng.

“Mặc nhiều vào chứ, lạnh đấy.”, anh cũng để chân trần, bên dưới mặc quần dài thể thao, chiếc áo sơ mi trên người để mở, lồng ngực chẳng có gì che đậy, vậy mà vẫn lo cô lạnh hay không.

“Không lạnh.”, cô nhắc một góc chăn, muốn phủ cả lên người anh.

Thạch Thanh Lâm không chịu, duỗi tay bọc kín cô lại, ôm trọn vào lòng, rồi khẽ cọ cằm vào thái dương của cô, “Nhìn đi, trên trời có sao kia.”

Đồ Nam ngược lên nhìn khoảng không đen kịt, một bầu trời đầy sao, sống giữa thành phố thật sự khó mà thấy được.

“Nhưng anh đoán chắc em từng nhìn thấy cảnh còn đẹp hơn thế này.”, anh đề một tay lên lan can, chậm chậm dụi bỏ điếu thuốc.

Đồ Nam hiểu ý anh, “Ừm, trời sao ở biên thùỵ đẹp lắm, nhưng em vẫn thấy không đẹp bằng đêm nay.”

Thạch Thanh Lâm trầm mặc một lát, cánh tay ôm cô vẫn không chút nơi lỏng, “Đồ Nam, em có thật lòng thích công việc sao chép không?”

Cô lặng thinh, một lát sau mới khẽ gật đầu, “Thích.”

Anh nhìn cô, rồi mỉm cười, “Vậy thì đi đi.”

Nếu đã là sự lựa chọn của cô, vậy thì anh tôn trọng.

Đồ Nam nhìn vào mắt anh, không nói nổi thành lời, chỉ biết vui mặt vào lòng anh.

“Đừng buồn, có phải không gặp được nữa đâu, chút khoảng cách đây không thành vấn đề.”, anh an ủi ngược lại cô.

Không sao, cứ đi đi. Dùng ngòi bút em từng dùng để chinh phục anh, đi chinh phục mọi người.

-----oOo-----

Chương 61

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 61

Sau hôm ấy, chẳng bao lâu, Đồ Nam lại đến bệnh viện một chuyến.

Trước khi vào phòng bệnh, đứng ngoài hành lang bệnh viện, cô đã gọi cho Từ Hoài một cuộc điện thoại rất dài.

Kết thúc cuộc gọi, cô bước vào phòng bệnh, phát hiện ra Đồ Canh Sơn cũng mới tỉnh dậy.

Ông ngồi tựa vào thành giường, cũng vừa ăn xong, Phương Tuyết Mai đang đứng bên cạnh thu dọn hộp giữ nhiệt, thấy cô vào, cả hai cùng nhìn ra.

“Dì Phương.”, Đồ Nam lên tiếng, “Cháu có mấy câu cần nói với bố cháu.”

Phương Tuyết Mai đã quá quen rồi, sợ hai bố con lại có gì đó không ổn, hết nhìn cô lại nhìn Đồ Canh Sơn, thật sự không tìm ra được dấu hiệu mâu thuẫn thì mới đứng dậy, “Được rồi, vậy một lát nữa dì quay lại.”, nói xong liền đi ra, còn giúp họ đóng cửa lại.

Đồ Canh Sơn đặt hai tay lên chần, đợi cô mở lời.

Đồ Nam nói: “Con quyết định quay về tổ.”

Rõ ràng Đồ Canh Sơn thoáng ngạc nhiên. Hôm ấy Từ Hoài đến thăm ông, trong lúc hàn huyên chẳng ai nhắc gì đến chuyện của Đồ Nam, ông chẳng hay biết gì, càng không ôm nhiều hy vọng.

Không ngờ hôm nay lại đột nhiên nghe cô nói muốn quay về tổ.

“Không phải vì bố.”, Đồ Nam vẫn như trước kia, lời nói và giọng điệu đều rất điềm nhiên: “Là tự con lựa chọn, thứ con không thích, bố có thúc ép thế nào cũng vô dụng.”

Đồ Canh Sơn trầm mặc rất lâu, rồi mới hé miệng hỏi: “Con nói với nó chưa?”

Không cần hỏi cũng biết ông đang nhắc đến Thạch Thanh Lâm.

Người đàn ông của đêm hôm ấy, cả những lời anh nói, trong nháy mắt cùng xuất hiện một cách đột ngột trong tâm trí. Đồ Nam đè nén cảm xúc lại, “Nói rồi ạ, anh ấy ủng hộ con.”

“Tốt.”, Đồ Canh Sơn chỉ nói đúng từ này, như thể gói gọn cho tất cả.

Sau đó, ông lại nói một câu: “Không lâu nữa là bố được xuất viện rồi, con không phải lo gì hết, cứ yên tâm mà đi.”

Đồ Nam không nói thêm gì nữa, báo cho ông biết chuyện này, cũng là đã hoàn toàn hạ quyết tâm rồi.

Có lẽ cũng từng do dự, nhưng khi Thạch Thanh Lâm nói với cô hai chữ “Đi đi.”, thì không còn do dự nữa.

Phương Tuyết Mai nhanh chóng quay lại, cô liền rời khỏi phòng bệnh.

Không đi đâu nữa, cô về thẳng nhà Thạch Thanh Lâm.

Vốn dĩ anh muốn đến cùng cô, nhưng cô không cho, riêng với tin tức này, cô muốn một mình nói cho bố biết.

Sợ tắc đường, cô đi tàu điện ngầm về, nửa tiếng sau thì tới trước khu căn hộ của anh, từ lối vào đã trông thấy anh đứng chờ sẵn rồi.

Anh dứt hai tay trong túi quần, gương mặt bị gió tạt thoáng hiện vẻ lạnh lùng, cũng không biết là đã chờ cô bao lâu rồi.

“Nói chuyện với bố em ổn cả rồi?”

“Ừm.”, cô gật đầu.

“Cũng nói chuyện với thầy em xong rồi?”

“Ừm.”, lại gật đầu.

Trong số bao nhiêu người, cô nói với anh đầu tiên, cũng cùng anh lấy quyết tâm.

Đương nhiên anh hiểu, khẽ véo cằm cô rồi trêu chọc: “Sao mà giống như người máy thế, nào, đi ăn thôi.”

Không quay về căn hộ, Đồ Nam được anh dắt đi ra đường.

Cô hỏi: “Sao không về nhà ăn?”

Thạch Thanh Lâm vừa đi vừa nói với cô: “Mọi người muốn cùng em ăn một bữa cơm, đặt chỗ rồi, không xa lắm, nhà hàng ở ngay góc phố thôi.”

“Mọi người?”

“Rất nhiều người.”, anh đáp: “Đến là biết ngay thôi.”

Đến nơi, quả nhiên có rất nhiều người.

Bàn ăn dạng dài, gần như đã kín chỗ.

Phương Nguyễn, An Bội, các đồng nghiệp từng hợp tác trong bộ phận tranh gốc ở công ty, những người quen biết, ngoại trừ Lê Chân Chân và Tiết Thành, tất cả đều có mặt.

Cô và Thạch Thanh Lâm vừa đến, cả đám đông đột nhiên im lặng một cách khó hiểu mất vài giây, sau đó vẫn là Phương Nguyễn kéo Đồ Nam ngồi xuống, rồi mọi người mới bắt đầu rôm rả anh một câu tôi một câu.

Trưởng bộ phận Cao nói: “Không ngờ họa sĩ Đồ lại rời công ty nhanh như thế, nhớ lại hồi bắt đầu hợp tác, cảm giác như chỉ mới hôm qua.”

Những người khác trong bộ phận tranh gốc đều cảm thán, không biết cảm thán là vì những ngày tháng bị cô hành đã qua, hay là thật sự nuối tiếc vì cô sắp đi nữa.

Mặc dù phân tích họa của Đồ Nam đã hoàn thành, nhưng vẫn bận lòng về phiên bản mới, nên cô bảo trưởng bộ phận Cao: “Có chuyện gì liên quan đến bức họa, anh có thể liên lạc với tôi, phần sau cùng đành phải nhờ mọi người rồi.”

“Biết rồi, tôi biết rồi.”, trưởng bộ phận Cao đáp lời, những người khác cũng phụ họa theo.

Họ nói xong thì đến lượt An Bội. Cô nàng vẫn thẳng thắn như trước giờ, vừa mở miệng đã đốp luôn: “Khó lắm mới nhìn cô thuận mắt một tí, thế mà đã vội đi rồi, đừng hòng tôi canh chừng Thạch tổng cho cô, cẩn thận đến lúc cô về là phải khóc đấy!”

Hôm nay Đồ Nam chẳng có tâm trạng trêu chọc cô nàng, bị đùa nhưng cũng không đáp trả.

Chỉ có Phương Nguyễn là nhỏ giọng thì thầm với cô, anh chàng chỉ sang bên cạnh cô, “Cô nữ đi thật à?”

Lúc vừa nghe tin, ai cũng cảm thấy Đồ Nam ngốc, từ bỏ tiền đồ rộng mở như thế để chạy đi tiếp tục làm công việc sao chép khổ cực, còn phải xa cách với bạn trai, Phương Nguyễn cũng cho rằng cô thật sự chưa suy nghĩ kỹ càng.

Đồ Nam quay đầu lại, Thạch Thanh Lâm ngồi bên cạnh cô, trên đùi đặt quyển thực đơn, đang giờ từng trang từng trang một.

Trong lúc mọi người huyên náo, anh không hề tham dự cùng, mà chỉ im lặng một mình.

Đương nhiên, những người khác cũng chẳng dám làm phiền anh.

Cô không trả lời được.

Vào lúc này, đột nhiên lại có cảm giác bùi ngùi lúc chia ly.

Cả nhóm đông này tụ tập ở đây, là vì, cô sắp phải đi rồi.

...

Ăn được nửa bữa, điện thoại của Thạch Thanh Lâm đổ chuông.

Anh đi ra ngoài bắt máy, chưa được mấy câu đã quay lại, khẽ kéo Đồ Nam, rồi đưa điện thoại cho cô, “Em nghe đi.”

Đồ Nam cầm điện thoại áp lên tai, lập tức nghe thấy một giọng cười quen thuộc, người ở đầu bên kia cất giọng gọi cô Nam Nam.

Là Thạch Kính Niên.

Ông cụ cũng nghe nói về chuyện của cô, vốn dĩ muốn đến gặp cô, nhưng cả đám thanh niên tụ tập với nhau, ông cụ cảm thấy đến cũng không tiện cho lắm nên đành thôi, có điều vẫn phải gọi một cú điện thoại.

Trong điện thoại, Đồ Nam được ông cụ khen đến phồng mũi, cứ một câu lại một câu khen cô giỏi giang. Ông cụ thật sự rất tán thưởng những người trẻ tuổi dám dấn thân vào lĩnh vực truyền thống, hướng hồ Đồ Nam lại không phải người ngoài, cũng coi như người một nhà rồi.

Lúc nhắc đến người một nhà, ông cụ hơi có ý trách móc, “Có phải cháu nên đổi cách gọi ông rồi hay không?”

Đồ Nam bất giác liếc sang Thạch Thanh Lâm, anh vẫn đứng bên cạnh này giờ.

Đồ Nam rời chỗ ngồi, bước ra mấy bước, rồi khẽ cắn môi, thấp giọng gọi một câu: “Ông nội.”

Đầu bên kia vọng ra tiếng cười sang sảng, ông cụ cười mãi không ngừng được.

Cô cúp máy, ngoảnh đầu lại, Thạch Thanh Lâm đang nhìn cô, như thể biết rõ nội dung cuộc trò chuyện trong điện thoại vậy.

Cô nhìn anh chăm chăm, đưa điện thoại trả lại cho anh.

Thạch Thanh Lâm nhận lấy, rồi nắm tay cô, lại quay đầu sang nói với mọi người, “Mọi người cứ ăn đi nhé, chúng tôi về trước đây.”, nói xong liền dắt tay cô đi ra khỏi cửa.

Mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao, cũng không biết có phải Thạch tổng thật sự bình tĩnh hay không, đại tướng của công ty kiêm bạn gái đang độ yêu nồng nhiệt, nói đi là chuẩn bị đi luôn, vậy mà anh vẫn có thể làm như không có chuyện gì, chẳng biết có nên khâm phục anh hay không nữa.

Đồ Nam đồng ý quay về tổ, nhưng có đề ra một điều kiện nho nhỏ với Từ Hoài. Cô muốn chép lại bức bích họa bị lỗi hồi trước, đây là điều cô vẫn luôn muốn làm từ lâu rồi.

Từ Hoài đồng ý, còn đặc biệt không đặt ra giới hạn thời gian cho cô, hơn nữa nếu xảy ra tình huống đột ngột nào thì cô có thể về chăm sóc Đồ Canh Sơn, chỉ cần trong điều kiện cho phép, cô phải nhanh chóng quay lại.

Trong tổ không thiếu người, thứ đang thiếu, là một ngòi bút có hồn.

Suy cho cùng con người vẫn là con người, không phải đầu gỗ, cho dù cố tình không quan tâm, thì vào lúc chia ly vẫn sẽ buồn sầu.

Đồ Nam muốn tìm việc gì đó để làm, cô loay quanh bận rộn trong bếp cả một buổi chiều, thái rau, rửa rau, bật bếp, luôn tay luôn chân.

Thạch Thanh Lâm kéo chiếc vali vàng của cô ra, để ở chỗ anh lâu quá rồi, cuối cùng cũng được dùng lại.

Anh xách vali để ra phòng khách, vừa hay trông thấy cô đang cúi đầu cắm cúi dùng màng bọc cuốn quanh bát, tóc mái xõa xuống che khuất ánh mắt, môi mím chặt lại.

Không muốn cô bận bịu nữa, anh đi vào, còn chưa lên tiếng thì cô đã nói trước: “Chỗ này anh đi làm về thì hâm nóng lên là ăn được luôn nhé.”, cô mở tủ lạnh, xếp từng phần từng phần vào, “Không để được lâu lắm đâu, nhiều nhất là một hai ngày thôi, nhất định phải ăn hết đấy.”

Thạch Thanh Lâm nhìn cô xếp xong đóng bát, đóng cửa tủ lạnh lại, rồi mỉm cười với vẻ bất đắc dĩ, “Làm cái gì thế, anh tìm bạn gái, chứ không tìm bảo mẫu nhé.”

Đồ Nam nhìn anh, nói đúng ra, là nhìn anh chăm chăm.

Anh chỉ cố ý nói đùa, chẳng thấy cô có vẻ thoải mái hơn, nên chỉ đành đồng ý, “Được rồi, anh nhớ rồi, nhất định sẽ ăn hết.”

Giờ cô mới có vẻ yên tâm được một chút, những chuyện lật vật không đáng kể như thế này, cứ phải tận tay làm thì mới đỡ lo.

Lúc đi ra khỏi phòng bếp, cô nhìn thấy ngay chiếc vali kia. Có lẽ nên về thu dọn rồi.

Thạch Thanh Lâm đã lấy sẵn áo khoác, cầm theo cả chìa khóa xe.

Đồ Nam nhìn anh, đột nhiên bảo: “Anh đừng tiễn em được không?”

Anh đứng lại trước cửa nhìn cô, ánh mắt trầm xuống, hàm dưới căng cứng, phải đến tận lúc này, anh mới dùng ánh mắt thẳng thắn như vậy để nhìn cô.

“Anh muốn tiễn em.”

“Đừng.”, cô nhỏ giọng nói, còn muốn bảo, đang ớn, một khi đưa tiễn thì sẽ càng không nở đi.

Trước kia lần nào cũng chỉ một mình cô tự đi, chẳng có cảm giác ưu thương gì cả, lần này cũng không muốn có gì khác biệt.

Cuối cùng Thạch Thanh Lâm lại cười, “Được rồi, vậy thì anh tiễn em lên xe thôi, chắc là được phải không?”

Anh cũng không muốn có cảm giác u sầu, nếu lúc này anh chỉ cần tỏ ra bùi ngùi một chút thôi, là cô sẽ càng buồn hơn.

Hai người cùng xuống lầu, anh lái xe, đưa cô về nhà trước.

Đẩy cửa vào nhà, Đồ Nam bắt đầu thu dọn đồ đạc. Ngày trước hay phải đi, cô thu dọn nhiều đã thành quen rồi, cần gì, không cần gì, đều lựa chọn rất dứt khoát.

Thạch Thanh Lâm không hỗ trợ, mà chỉ đứng bên cạnh nhìn, đợi cô thu dọn xong rồi mới duỗi tay ra, xách hết đồ lên.

Đồ Nam khóa cửa cẩn thận, anh đã xách hành lý của cô xuống lầu rồi, cô đi theo sau, trong tai chỉ còn tiếng bước chân, từng tiếng từng tiếng, như đang nhắc rằng cô thật sự phải đi rồi.

Ngay từ lúc cô thu dọn hành lý, Thạch Thanh Lâm đã gọi xe xong rồi. Ra tới đường, đã thấy xe chờ sẵn ngoài đó.

Anh xếp hết hành lý vào cốp sau xe, lại vòng ra phía trước dặn dò mấy câu với tài xế, cuối cùng đứng lại trước mặt cô.

“Lại đây.”, anh gọi, gương mặt hiện một nụ cười.

Cô đã quen cái cách anh nói hai từ này, bèn lại gần, rồi được anh ôm lấy, hai tay vòng qua thắt lưng anh.

“Không phải lo cho bố em, anh sẽ để ý, thỉnh thoảng sẽ báo tin cho em.”, anh nói bên tai cô.

“Ừm, em sẽ cố để nhanh về.”, giọng cô nghe buồn buồn, “Nhưng chắc là không kịp xem phiên bản mới của anh ra mắt rồi.”

“Không sao, đợi em về thì phát hành, vừa hay không bận, mà lại có em.”

Mỗi câu anh nói đều rất thoải mái, nhưng Đồ Nam lại càng bịn rịn hơn.

“Không lâu đâu...”, cô thấp giọng nói, nói cho anh nghe, cũng là nói cho chính mình.

Không lâu đâu, nhiều nhất là vài tháng, đâu cần thiết phải vậy, cô tự nhắc nhở bản thân.

“Được rồi.”, anh buông tay, kéo cửa xe ra cho cô, “Đến nơi thì nhắn tin cho anh.”

Đồ Nam ngồi vào xe, đóng cửa lại, nhưng vẫn không nâng cửa sổ lên.

Anh gõ nhẹ, rồi đưa tay chỉ, ý bảo cô đóng cửa sổ lại, có gió.

Cô chỉ đành đóng lại, nhìn anh qua một lớp kính.

Anh lùi sang bên cạnh, chẳng ai vẫy tay, chỉ nhìn nhau như vậy, đến khi tài xế nổ máy cho xe chạy.

Chiếc xe dần khuất khỏi tầm nhìn, Thạch Thanh Lâm mới quay về xe của mình.

Trong không gian xe kín mít, anh lấy điện thoại, mở Wechat, nhìn một lát rồi chọn mục cài đặt, mở trang cá nhân.

Màn hình hiển thị thông báo, xác nhận việc mở trang cá nhân, anh lập tức ấn nút xác nhận.

Đột nhiên lại nghĩ, từ giờ trở đi phải đăng gì đó mới được, trước kia cứ cảm thấy lãng phí thời gian, giờ mới thấy tính năng này không tồi, đăng lên đó, chỉ vì muốn cô biết được trạng thái cuộc sống của mình.

Suốt dọc đường, Đồ Nam không kiểm tra điện thoại, mãi tới khi đến sân bay, qua cửa an ninh, trước khi máy bay cất cánh, cô mới mở Wechat ra.

Thạch Thanh: *Mở trang cá nhân ra.*

Đồ Nam: *Của em á?*

Thạch Thanh: *Phải, mở ra.*

Thạch Thanh: *Anh cũng mở rồi.*

Cô thoát ra ngoài xem, thoáng sửng sốt.

Sao đột nhiên anh lại mở trang cá nhân?

Thạch Thanh: *Mở đi, anh muốn biết hằng ngày em làm gì.*

Thạch Thanh: *Sau này cũng sẽ đăng cho em xem.*

Đồ Nam rất muốn cười, nhưng lại không cười nổi, mỗi ngày cô đều chỉ vẽ và vẽ, đâu có gì đáng xem cơ chứ.

Đồ Nam: *Sợ anh thấy vô vị thôi.*

Thạch Thanh: *Không thấy mới vô vị.*

Cô không nói gì nữa, trong lòng trào ra một thứ cảm xúc khó tả, bèn thoát Wechat, ra mở trang cá nhân.

Lại quay về khung trò chuyện, anh đã gửi một tin nhắn mới.

Thạch Thanh: *Có bất cứ chuyện gì, vào bất cứ lúc nào, đều phải nhớ tìm anh.*

Cô kìm nén, đáp lại một câu rồi không muốn nói gì nữa.

Rất nhiều câu không thể nói trước mặt, chỉ có thể nói vào lúc này.

Cô nghĩ có lẽ anh cố ý, không nói lời chia xa trước mặt, như thể sự chia xa này không hề tồn tại vậy trước mặt họ.

-----oOo-----

Chương 62

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 62

Vùng biên cương rộng lớn ấy vẫn vậy, cả quần thể hang động kia cũng chẳng có gì thay đổi. Thứ thay đổi chỉ có khí hậu, gió lạnh thổi quét qua khắp vùng, nơi này đã đón tới tận mấy đợt tuyết rồi.

Gần như chẳng thấy bóng dáng khách du lịch.

Thời gian hai tháng lặng lẽ trôi qua.

Đồ Nam đứng bên ngoài hang, giơ tay về hướng mặt trời, trong tay cầm điện thoại, giơ lên rồi lại thu về, cô không nhận được phải chà chà cánh tay, thật sự quá lạnh, hai mắt dán chặt vào điện thoại, cuối cùng trên màn hình cũng hiển thị tín hiệu 4G.

Cô lập tức mở Wechat ra.

“Đồ Nam.”, có người gọi cô.

Đồ Nam ngoảnh đầu lại nhìn về phía sau, là Tiêu Quân.

Một tháng sau khi cô về tổ, anh ta cũng quay lại. Ngày hôm ấy, cô vừa ra khỏi hang thì đúng lúc trông thấy anh ta xách hành lý đứng trước mặt Từ Hoài, khi đó anh ta cúi đầu, như thể cảm nhận được sự xuất hiện của cô, liền ngược mắt lên nhìn về phía bên này.

Từ Hoài không hỏi gì nhiều, chẳng hỏi trong khoảng thời gian này anh ta làm gì, cũng chẳng hỏi tại sao lại quay về, mà cứ để anh ta nên làm gì thì làm việc ấy.

Sau khi Đồ Nam rời đi, trong tổ đã hoàn thành hết công việc sao chép ở các nơi khác, Từ Hoài dẫn cả tổ về lại đây, mấy chục hang động lớn nhỏ là một công trình cực đồ sộ, thế nên mọi người phải dồn hết về để cùng làm.

Đương nhiên cũng bao gồm cả Tiêu Quân.

“Nên đi ăn thôi.”, anh ta gọi cô là vì việc này.

Đồ Nam đáp: “Các anh ăn trước đi, lát nữa tôi ăn.”, ngày nào cũng chép tranh, chẳng có nhiều thời gian rảnh, cô không muốn lãng phí, cúi gằm đầu, mở trang cá nhân ra.

Đương nhiên Tiêu Quân biết cô đang làm gì, về tổ bao nhiêu ngày, gần như cứ rảnh là cô lại ôm khư khư cái điện thoại, ai cũng có thể nhìn ra manh mối. Sau đó có người hỏi cô, không ngờ cô lại thừa nhận một cách thoải mái, khi ấy mọi người mới biết chuyện cô có bạn trai trong khoảng thời gian rời tổ.

Sau đó nữa, có người còn lôi anh ta ra để đùa: *Cứ tưởng cậu với Đồ Nam là một đôi chứ.*

Tiêu Quân có thể nói được gì nữa, trước đây đúng thật là một đôi, nhưng hiện giờ, cô đã là của người khác rồi.

Anh ta lẳng lặng rời khỏi cửa hang.

Đồ Nam refresh trang cá nhân.

Thạch Thanh Lâm đã tập được thói quen cập nhật trạng thái trên trang cá nhân, đều đặn hai ba ngày lại đăng một bài, khi bận thì chỉ ít cũng được một bài một tuần.

Hồi đầu còn không hiểu tại sao anh lại muốn làm chuyện này, sau đó cô mới biết, anh đã tính toán chu đáo từ trước rồi. Anh biết khi cô bận thì sẽ không có nhiều thời gian để nói chuyện, mà một dòng trạng thái sẽ như một hình ảnh thu nhỏ của cuộc sống, chỉ xem thôi là đã có thể hiểu được, khoảng cách cũng như được thu ngắn lại.

Cô nhìn thấy bài đăng mới nhất của anh, không có hình ảnh, chỉ có bốn chữ: *Mọi chuyện đều ổn.*

Theo kế hoạch, đáng ra phiên bản mới đã được phát hành từ hai tháng trước rồi, nhưng không hiểu vì sao, vốn dĩ ấn định phát hành vào cuối năm dương lịch,

giờ lại bị lùi lại tới cuối năm âm lịch. Trước đó cô còn lo lắng hỏi thăm một hồi, có lẽ câu anh đăng là để chỉ chuyện này.

Đồ Nam nhấn nút thích theo thói quen, nhưng vẫn cứ cảm giác có gì đó là lạ. Mới đầu còn không nghĩ ra là lạ ở chỗ nào, nhưng lướt lại mấy bài đăng cũ của anh thì mới nhận ra, trước đó anh đăng bài đều có kèm ảnh. Thỉnh thoảng là ảnh chụp một cốc cà phê, có lúc là quang cảnh đường phố anh bất chợt bắt gặp. Ở bài đăng đầu tiên, ảnh đăng kèm là đồng hồ ăn cô làm trước khi đi, có sủi cảo, chả giò, tất cả được anh xếp ra đĩa, đặt trên kệ bếp, được ánh đèn vàng dịu rọi xuống, cảm giác như chụp được ra cả cái nóng hồi và mùi thơm ngào ngạt.

So sánh ra, thì bài đăng này quá đơn giản, chỉ như một lời báo bình an mà thôi.

Cô mở Wechat của anh ra, gửi đi một câu: *Nói chuyện một lát đi.*

Còn chưa gõ xong, thì tín hiệu đã mất.

Thời tiết khắc nghiệt, tín hiệu cũng phập phù lúc có lúc không. Cô thử vài lần vẫn không có lại, chỉ đành cất điện thoại đi, cắn môi, rồi thở hắt ra một hơi nặng nề.

Lâu lắm không được nói chuyện với anh một cách tử tế, thời tiết xấu thế này, đến một mong ước nhỏ nhoi thôi mà cô cũng không được toại nguyện.

...

Ăn cơm xong, Đồ Nam định sẽ quay về hang tiếp tục chép tranh, nhưng vừa đi đến bên dưới cây cầu ở khu ngắm cảnh thì đã bị Từ Hoài gọi lại.

Phía sau ông là mấy người trong tổ, mọi người tập trung hết dưới cầu.

Từ Hoài bảo cô tạm gác lại hết mọi việc đang dở dang, bởi yêu cầu nghiên cứu, cấp trên muốn tổ cử người đến chép lại một bức bích họa bị hư hỏng khá nghiêm trọng, mà nhiệm vụ này được giao cho cô.

“Nhiệm vụ này không tính là nặng.”, ông nói: “Làm xong vụ này thì em nghỉ đi, về nhà một chuyến.”

Đồ Nam ngược mắt lên, nghe thấy hai chữ “về nhà” là trong lòng lập tức rộn ràng.

“Quyết định thế đi.”, sao Từ Hoài lại không biết tâm tư của cô, một mặt là vì bố cô, mà một mặt khác là vì chuyện cô có người yêu như trong tổ vẫn truyền tai nhau. Một người trước giờ luôn lãnh đạm, vậy mà nay lại để lộ rõ tâm trạng như vậy, đúng là phải khiến ông nhìn bằng con mắt khác, cũng xem như một bước thay đổi sau lần rời tổ.

“Để tôi tìm người đi cùng em.”, ông nói rồi quay đầu nhìn mấy người kia, “Các cậu ai có thời gian?”

Đám thành viên của tổ mắt đầu thảo luận râm ran, sau cùng, là Tiêu Quân đứng ra bảo: “Để em đi ạ.”

Từ Hoài nhìn Đồ Nam, “Có vấn đề gì không?”

“Không ạ.”, có thể nghe ra ý dò hỏi của Từ Hoài, nhưng với cô mà nói thì mọi chuyện đã qua cả rồi, Tiêu Quân chỉ là một đồng nghiệp trong tổ, ngoài ra chẳng là gì cả, đương nhiên là không có vấn đề gì rồi.

Người do cấp trên cử đến tới đón, xe đã chờ sẵn ở ngoài cổng du danh thắng rồi. Đồ Nam xách theo một chiếc túi ngồi vào xe, Tiêu Quân và cô cùng ngồi ở hàng ghế sau.

Cô liếc nhìn anh ta, nếu nhất quyết lên hàng ghế trước ngồi, vậy thì có vẻ làm quá, nên thôi cứ ngồi thế này vậy.

Suốt cả chặng đường chẳng có chuyện gì để nói, nhưng cũng may tài xế là người hoạt ngôn, tự xưng là Tiểu Lâm, vừa khởi động xe đã bắt chuyện với họ, Tiêu Quân tán gẫu với cậu ta khá nhiều, cậu được cậu chẳng.

Vừa khéo Đồ Nam không phải nói chuyện, cô dựa vào gần cửa sổ xe, lại mở điện thoại ra, xem lịch sử trò chuyện của cô và Thạch Thanh Lâm. Rất nhiều ảnh, có bức chụp đáng vẻ của bố cô hôm xuất viện, có bức chụp bố cô khi đã về nhà, lại có bức chụp hiệu ứng của những bức bích họa do cô vẽ sau khi đã được đưa vào game, việc lớn việc nhỏ đủ cả, chỉ không có ảnh của anh.

Cô mở album ảnh, xem lại bức ảnh chụp anh lúc đang ngủ, xem đi xem lại mấy lần liền. Bất chợt liếc mắt lên phía trên màn hình, bỗng bất ngờ phát hiện ra có tín hiệu mạng, cô lập tức ngồi thẳng dậy, mở Wechat, gửi tin nhắn chưa gửi được từ ban nãy.

Đồ Nam: *Nói chuyện một lát đi.*

Chặng đường này rất dài, ít nhất phải mất khoảng hai ba tiếng, họ có đủ thời gian để trò chuyện.

Điện thoại đã được chuyển sang chế độ rung, lúc này khẽ rung lên một nhịp, là tin nhắn hồi âm của anh...

Thạch Thanh: *Gửi tin nhắn thoại đi.*

Đồ Nam: *Không tiện, trong xe có người.*

Thạch Thanh: *Vậy thì em nghe anh nói.*

Đồ Nam vội vàng lục tìm tai nghe trong túi áo, chẳng tìm thấy, mà tin nhắn của anh đã được gửi đến, cô chỉ đành áp điện thoại lên tai.

Bên ngoài cửa sổ xe còn đọng lại một mảng tuyết chưa tan, dưới ánh nắng trông trắng đến mức chói mắt, trên đường cũng có, không hề dễ đi, xe lăn bánh rất chậm, còn lắc lư chòng chành, giọng nói của anh cũng phập phù theo, chúi sâu vào màng tai, anh cười: “Chẳng biết nói gì cả.”

Nhiều ngày không gặp, mở lời lại dường như có cảm giác dè dặt. Tuy thỉnh thoảng vẫn gửi tin nhắn thoại, nếu điều kiện cho phép còn có thể gọi video call, nhưng vẫn không phải người thật. Đồ Nam nghe giọng anh liền nhớ đến gương mặt anh, cảm thấy có vẻ không quá chân thực.

“Uôi, tin nhắn thoại của bạn trai cô à?”, Tiểu Lâm ngồi phía trước hỏi.

Do không tìm được tai nghe, ít nhiều cũng có âm thanh vọng ra, rất dễ để nghe được giọng đàn ông. Cô “ừm” một tiếng, liếc thoáng sang bên cạnh, Tiêu Quân cũng đang nhìn cô.

“Ngọt ngào ghê.”, Tiểu Lâm trêu đùa.

Cô ngoảnh mặt về phía cửa sổ, cúi đầu gõ chữ.

Đồ Nam: *Thôi cứ gõ chữ đi.*

Đồ Nam: *Trên xe có người.*

Thạch Thanh: *Thế đợi không có người thì nói.*

Đồ Nam: *Được.*

Thạch Thanh: *Cho em xem cái này.*

Thạch Thanh: [Hình ảnh]

Thạch Thanh: *Anh định dùng làm ảnh đại diện.*

Đồ Nam mở ra, là ảnh chụp hình xăm trên eo cô, hình đoá sen, không biết anh chụp lúc nào, cô vội vàng gõ chữ.

Đồ Nam: *Không được.*

Đồ Nam: *Anh là CEO đấy.*

Anh gửi sang một icon mặt cười.

Vốn dĩ Đồ Nam định hỏi về bài đăng của anh trên trang cá nhân, nhưng hoàn toàn bị chuyện này làm cho phân tâm, đoạn hội thoại sau đó chỉ xoay quanh việc khuyên nhủ anh, không phải là ngại, mà là cảm thấy không phù hợp, tốt xấu gì anh cũng là người có địa vị mà.

Cuối cùng anh cũng bị thuyết phục.

Thạch Thanh: *Thôi được rồi, ai bảo anh sợ vợ chứ.*

Đồ Nam nhìn hai chữ kia mà phải bặm môi, lại không kìm nén được phải nhoẻn miệng cười.

Sợ hai người kia nhìn mình, cô ngẩng đầu nhìn về phía trước, đột nhiên ánh mắt như đông đặc lại.

“Cẩn thận!”, cả người nhào ra phía trước kéo lấy Tiểu Lâm, anh ta đã nhanh chóng đánh tay lái. Một lực tác động từ phía trước lao đến, lướt qua, phát ra một

âm thanh chói tai. Hình như có một bàn tay ập tới, che cho cô, rồi ấn cô sang một bên.

Lúc này Thạch Thanh Lâm không ở công ty mà đang ở trong xe, dừng ngay bên đường.

Có điện thoại đến, anh chỉ có thể tạm gác lại tin nhắn Wechat, ấn nút nhận cuộc gọi.

“Sao rồi, tìm được Tiết Thành chưa?”, An Bội hỏi từ đầu bên kia điện thoại.

“Vẫn chưa.”, anh nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, phía trước là một khu căn hộ, Tiết Thành sống ở đó, mà anh vừa lên xem, anh ta không có nhà.

“Vậy làm thế nào đây? Không thể cứ om phiên bản mới mãi được, đã báo là cuối năm dương rồi lại lùi về cuối năm âm lịch, lần sau không còn cái cớ nào để vịn vào nữa đâu.”

“Tôi sẽ đến chỗ nhà đầu tư xem thế nào, thông qua cậu ta cũng thế thôi, cô tìm người đi.”, anh cúp điện thoại, gác cánh tay lên vô lăng, bàn tay đỡ trán, hai mắt nhìn đăm đăm ra con đường phía trước.

Từ hai tháng trước, anh đã lên kế hoạch đi thăm Đồ Nam, vì nhà đầu tư cho phiên bản mới chậm chạp không rút tiền đúng hạn, không thể không lùi thời gian phát hành lại, nên đến giờ vẫn chưa đi được.

Đúng là đã lâu lắm rồi không gặp Tiết Thành. Hôm tổ chức tiệc chia tay Đồ Nam, anh có gọi anh ta đến, nhưng anh ta từ chối, sau đó thì không còn thấy bóng dáng anh ta đâu nữa.

Dựa vào phán đoán của Thạch Thanh Lâm, có lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi, nhưng chưa đến phút cuối cùng, thì chưa thể đưa ra kết luận chắc chắn được.

Anh bỗng cảm thấy may vì Đồ Nam không ở đây nên không biết chuyện này, chỉ đăng một câu “Mọi chuyện vẫn ổn.” lên trang cá nhân, âu cũng là để cô yên tâm làm việc mình muốn.

Wechat có chuông báo, anh cầm điện thoại lên xem, ổn định lại tinh thần, cố gắng để mình nói chuyện với cô trong trạng thái vui vẻ nhất.

Mở ra xem, cô gửi một tin nhắn thoại.

Lúc bật lên, khóe môi anh còn treo một nụ cười.

Đúng là giọng nói đã lâu lắm rồi không được nghe của cô.

Nam: “*Thạch Thanh!*”

Anh ngây người, giọng nói này không hề nhỏ nhẹ, mà rất lớn, là hoảng loạn, gấp gáp, nhưng rồi lại im bật, chỉ còn những tạp âm làm nền, giống như đã xảy ra chuyện gì rồi.

Anh lập tức thoát ra, gọi vào số điện thoại của cô.

Giọng nói hệ thống nhắc cho anh biết số máy của đối phương đang bận, tạm thời không liên lạc được.

Máy bận.

Thạch Thanh Lâm lại quay về gửi tin nhắn thoại cho cô: *“Đồ Nam, có phải em xảy ra chuyện gì rồi không?”*

Đợi không tới mười giây, không thấy hồi âm, anh không đợi tiếp được nữa, vội vàng gọi điện cho An Bội.

“Sao thế, đã tìm được chưa?”, An Bội hỏi.

“Đặt hộ tôi một vé máy bay, thời gian gần nhất...”, anh dặn, trái tim như bị treo ngược lên. Cảm giác này vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, dường như cơn ác mộng từ nhiều năm trước đang tái diễn.

Hiện giờ anh không cần gì hết, chỉ cần lập tức nhìn thấy cô.

-----oOo-----

Chương 63

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 63

Đồ Nam gửi tin nhắn kia đi trong lúc tinh thần vẫn còn hoảng loạn.

Khi đó, một chiếc xe chở hàng cỡ lớn ngược chiều lao tới, có lẽ do đường trơn nên đột nhiên đi chệch hướng, cứ thế xông thẳng về phía họ. Tiểu Lâm kịp thời xoay vô lăng đứng lúc nhưng vẫn không tránh được, va chạm vẫn xảy ra, lực tác động quá lớn khiến cả chiếc xe bị hất ra lề đường, lật nghiêng trên ụ tuyết, chiếc xe tải kia nhân lúc ấy mà tẩu thoát.

Cũng may trên đường có xe khác đi ngang qua, có người dừng lại hỗ trợ mở cửa xe, dìu họ ra ngoài.

Cô hoàn toàn thất thần, ngồi xồm bên lề đường, việc đầu tiên là gọi tên anh vào điện thoại, giống như để chứng minh mình vẫn còn sống, còn có thể nói chuyện với anh.

Đầu óc văng vất, không suy nghĩ được gì nhiều.

Có người nhìn thấy cô vừa hay đang cầm điện thoại, liền mượn để gọi cảnh sát.

Hiện trường vô cùng hỗn loạn, đợi đến khi cô hoàn hồn lại được, đầu không còn choáng nữa, thì mới phát hiện ra tin nhắn hoảng hốt kia rất có thể sẽ khiến Thạch Thanh Lâm nghe ra vấn đề. Cô vội vàng lấy lại điện thoại, vào Wechat gõ một câu: *Không sao đâu, lát nữa em kể cho anh nghe*. Sợ nói nhiều lại càng khiến anh sinh nghi, gửi đi xong, cô vội vàng chạy ra xem tình hình hai người kia.

Tiểu Lâm bị thương nặng nhất, đầu vẫn đang chảy máu, nhưng tinh thần vẫn tỉnh táo, tự cởi được áo khoác ra dịt vào vết thương.

Một cánh tay của Tiêu Quân bị mảnh vỡ của cửa sổ xe rạch qua, cũng may anh ta mặc áo gió, vết thương không sâu, nhưng vẫn nhìn thấy máu.

Đồ Nam nhớ khi ấy anh ta chắn thay mình, bèn gỡ khăn quàng cổ, quấn quanh cánh tay anh ta.

Tiêu Quân nhìn cô, “Em không bị thương đấy chứ?”

Cô vẫn chưa hoàn toàn bình tĩnh lại được, khẽ lắc đầu, nhét cái khăn vào tay anh ta rồi nói một câu “cảm ơn”.

Những người chứng kiến vụ việc đều nói họ quá may mắn, không có thiệt hại về người.

Xe cảnh sát nhanh chóng tới, phân công người đưa họ tới bệnh viện.

Chưa tới hai tiếng, Từ Hoài đã dẫn người trong tổ hốt hải chạy đến.

Đồ Nam bị chấn động não nhẹ, chụp phim xong, không phát hiện ra vấn đề gì, nên được yêu cầu nằm yên nghỉ ngơi. Vừa rồi cô bị choáng là vì nguyên nhân này, nằm nghỉ nửa tiếng, tới khi không còn thấy khó chịu thì không nằm thêm nữa, mấy tháng trước ngày nào cũng đóng đô ở bệnh viện, cô đã quá sợ cái mùi thuốc khử trùng này rồi. Nhân lúc mọi người đều đang thăm hỏi Tiêu Quân và Tiểu Lâm, cô ra khỏi phòng khám, tìm một ghế nghỉ để ngồi, rồi nhắn tin cho Thạch Thanh Lâm.

Màn hình điện thoại hiển thị cuộc gọi nhớ của anh, trong Wechat, còn một tin nhắn thoại cô vẫn chưa kịp nghe: “*Đồ Nam, có phải em xảy ra chuyện gì rồi không?*”

Quả nhiên là lo lắng rồi, cô vội vàng trả lời: “*Không sao, em không sao.*”

Gửi đi rồi lại không thấy hồi âm, cả tin nhắn cô gửi đi ban nãy cũng chưa được trả lời, cô gọi điện thoại thì anh đã tắt máy rồi.

Đồ Nam không dám chắc có phải anh đang bận hay không, nhưng cô lại mong là anh bận, chỉ sợ chuyện không đâu này sẽ khiến anh phải bận lòng không cần thiết.

Điện thoại chỉ còn một vạch pin, trước khi sập nguồn, cô gửi liền một lúc mấy tin nhắn, nhấn mạnh chuyện mình không sao, khi ấy chỉ gọi anh một tiếng vậy thôi, không có ý gì khác cả.

...

Lúc Từ Hoài qua thăm cô, thì bắt gặp cô đang ngồi dựa vào ghế, trên người mặc chiếc áo phao lông vũ màu xanh lá, cổ áo may thêm một vòng bông, gần che khuất cả khuôn mặt, sắc mặt nhợt nhạt, hai tay cầm điện thoại, để giữa hai chân, mắt nhìn chăm chăm, nhưng màn hình lại tối.

“Không nghiêm trọng đấy chứ?”

Cô ngước đầu lên, “Không nghiêm trọng ạ.”

Từ Hoài liếc xuống điện thoại của cô, “Nhớ nhà à?”

Cô lắc đầu.

Từ Hoài cảm thấy cô vẫn chưa thật sự bình tĩnh lại được nên không hỏi nữa.

“Tiêu Quân bị thương ở tay phải.”, đột nhiên cô nói: “Có lẽ chép tranh hơi khó, để em làm phần của anh ta cho ạ.”

Từ Hoài nhìn sang bên cạnh, cô cũng nhìn theo hướng ánh mắt của ông, Tiêu Quân vừa hay bước ra khỏi phòng khám, cái áo gió chỉ khoác hờ trên vai, cánh tay được băng bó kín mít, hai mắt đưa về phía họ.

“Nghe thấy cả rồi?”, Từ Hoài hỏi Tiêu Quân, sau đó nhìn Đồ Nam, “Đôi người khác đi cùng em là được.”

Đồ Nam gật đầu.

Tiêu Quân không lên tiếng, vừa lúc mấy người trong tổ cũng đi ra nói chuyện với anh ta, còn kéo anh ta đi nghỉ. Lúc đi, anh ta lại nhìn Đồ Nam, cô cúi đầu, căn bản là chẳng hề chú ý đến.

Vừa yên tĩnh lại được một lát, thì điện thoại của Từ Hoài đổ chuông.

Ông lôi điện thoại ra khỏi túi quần, quay lưng lại bắt máy, nói được hai câu thì xoay người về, “Cậu hỏi Đồ Nam à? Cậu là ai, sao lại có số của tôi?”

Đồ Nam nghe thấy, lập tức đưa mắt nhìn.

Từ Hoài trả lời nhát gừng, nói chuyện một lúc rất lâu mới cúp máy, rồi nhìn cô, “Có một người đàn ông họ Thạch hỏi tình hình của em, bảo là chuẩn bị đến thăm em đấy, em quen cậu ta không?”

Cô thoáng ngây người, chỉ nghe thấy mỗi câu báo anh sắp đến, còn lại chẳng màng đến bất cứ điều gì, “Anh ấy đến đâu rồi ạ?”

“Thấy bảo là vừa xuống máy bay, chuẩn bị lên tàu hỏa đến đây.”

Đồ Nam đứng bật dậy, mới đi được hai bước thì lại lùi về, “Thầy Từ, em xin nghỉ phép nhé, sẽ về nhanh thôi ạ.”

Từ Hoài sa sầm nét mặt, cho rằng lúc này cô không nên rời bệnh viện, nhưng trông cô như vậy, có vẻ là không giữ lại nổi, nên cuối cùng ông chỉ thở dài một

hơi rồi xua tay, “Đi đi, chú ý an toàn đây.”

Đồ Nam quay đầu rời đi. Ra khỏi bệnh viện, bước chân cô không khổng chế được mà rảo nhanh thoăn thoắt, từ bước đi biến thành chạy bước nhỏ.

Đầu óc hoàn toàn bị chiếm cứ, chỉ còn lại đúng một điều: Anh đến rồi.

Thạch Thanh Lâm đang ngồi trên tàu hỏa, sân bay chỉ có tại tỉnh ly, từ đó đến chỗ Đồ Nam chỉ có thể đi xe buýt hoặc tàu hỏa, nhưng vì trận tuyết lớn gây cản trở giao thông, nên anh chỉ đành chọn tàu hỏa, cho dù rất chậm.

Ngoài cửa sổ, mặt trời đã lặn về tây, tiếng bánh tàu lăn trên đường ray sắt lâu dần khiến đầu óc người ta trở nên tê liệt. Trong khoang tàu pha trộn đủ thứ mùi, đủ thứ khẩu âm, có người đang ăn, lại có người đang buôn chuyện. Ngồi bên cạnh anh là một người phụ nữ, trong lòng ôm một đứa trẻ, thằng bé nghịch ngợm, cứ muốn trèo sang người anh, thậm chí còn mấy lần kéo cổ áo anh, người phụ nữ kia áy náy không ngừng xin lỗi. Anh bảo không sao, cũng không để bụng.

Tâm trí anh chẳng đề ở đây, trước khi gặp được Đồ Nam, lòng anh vẫn chưa thể yên được.

Anh cúi đầu nhìn đồng hồ trên cổ tay trái, lại nhìn điện thoại bên tay phải, trong Wechat toàn là tin nhắn cô gửi tới.

Nam: *Em không sao.*

Nam: *Anh đừng lo.*

Nam: *Chỉ gọi anh một tiếng thôi.*

Cô vẫn không chịu nói thật, nếu anh không hỏi xin Đồ Canh Sơn số của Từ Hoài, thì e là vẫn không biết cô gặp chuyện.

Tàu hỏa dừng ở ga trung chuyển chừng mười phút, có vài người xuống, lại có vài người khác lên. Người phụ nữ bên cạnh tốt bụng nhắc nhở Thạch Thanh Lâm, bảo anh trông chừng hành lý, nhìn anh có vẻ hơi thất thần, mà trên tàu lại lắm thành phần người phức tạp, đừng để mất đồ.

Anh cảm ơn, nhắc túi hành lý sang cạnh chân, tiện lúc xuống tàu thì mang theo luôn.

Thật ra anh đã sắp xếp đồ vào cái túi này từ lâu rồi, là để có thể đi thăm Đồ Nam vào bất cứ lúc nào. Mấy hôm cô vừa đi, trừ khi phải làm việc, hầu như lúc nào anh cũng nhớ đến cô, nhớ đến cô gái mạnh mẽ ở phòng vẽ ngay bên cạnh văn phòng mình, nhớ đến cô gái yếu mềm nằm trên chiếc giường ở nhà mình, đâu đâu cũng có dấu ấn của cô. Một người tự lập gần ba mươi năm, không nghĩ sẽ sinh ra cảm giác nhớ mong một ai tới mức đó, vậy mà ngày ấy lại đến thật, lại còn trong hoàn cảnh như thế này.

Sau bốn mươi phút, tàu đã về ga.

Tàu còn chưa dừng hẳn, Thạch Thanh Lâm đã xách túi đứng dậy, rồi nói với người bên cạnh: “Xin lỗi, cho tôi đi nhờ chút, tôi đang vội.”

Người phụ nữ bế đứa con mãi mới chịu ngửa người sang, nhường đường cho anh.

Dòng người đã ùn ùn đổ về cửa tàu để đi xuống, anh cố gắng tránh những người khác, lách qua những khoảng trống ít ỏi để đi ra cửa.

Cửa tàu vừa mở, anh liền sải bước đi xuống.

...

Nghe thông báo tàu vào trạm, Đồ Nam vội đứng ra ngoài cửa đón, cổ ngó vào bên trong.

Có người ra khỏi ga, cũng có người vào ga, đâu đâu cũng thấy người, người nhân viên kiểm phiếu phải liên tục nhắc nhở duy trì trật tự.

Sợ không đón được anh, cô cứ nhìn đắm đắm vào cửa ga, không lâu sau đã trông thấy anh.

Vừa nhìn đã thấy, những người khác đều mặc rất dày, chỉ riêng anh là khoác mỗi chiếc áo da, áo đen dáng ngắn, lại còn để phanh ra, anh chân dài dáng cao, đứng giữa một đám đông nhón nháo mà vẫn vô cùng nổi bật, không thể nào không nhận ra được.

Đồ Nam định gọi anh, nhưng vừa mới hé môi thì anh đã trông thấy cô rồi, ánh mắt dán chặt lấy.

Thạch Thanh Lâm không ngờ cô sẽ đến, Từ Hoài nói, cô cũng đã nhắn tin, nhưng bất kể có nói bao nhiêu lần câu không sao cũng không đủ, đến tận lúc này chính mắt nhìn thấy cô, nỗi thấp thỏm suốt dọc đường đi mới có thể buông xuống được.

Anh vốn luôn đi rất nhanh, nhưng lúc này lại bước chậm chậm, tới nơi, nhìn cô qua cửa, một lát sau mới nói một câu: “Sắp bị em dọa chết rồi.”

Đồ Nam đáp lời: “Em cũng thế, sao anh lại đột ngột đến đây, làm em sợ hết hồn.”

“Em nói xem anh có nên đến không?”, anh cười, khóe môi không cong lên, trông rất giống như đang cười gượng.

Cô bị câu hỏi vặn lại này làm cho cứng họng, chớp mũi cay xè, phải cúi đầu che giấu. Thật ra nếu hôm nay đổi lại là anh, cô cũng bắt chấp tất cả mà đến tìm anh như vậy thôi.

Anh làm thủ tục kiểm phiếu, qua cửa, rồi đi đến trước mặt cô, “Nhanh, ôm anh một cái đi, để anh xem xem em có phải thật không.”

Cô bật cười, nhắc chân bước tới, dùng lực ôm ghì lấy anh.

Trước khi ra khỏi ga, Đồ Nam bảo Thạch Thanh Lâm ngồi ở phòng chờ tàu đợi cô một lát, rồi chạy tới nhà hàng trong ga mua một cốc cà phê nóng, lúc đưa cho anh phải cố nén giận lại: “Sao ăn mặc phong phanh thế này mà đã đi rồi?”

“Không để ý thời tiết bên này.”, anh nói thật, lúc ấy vội lái xe về nhà, lấy túi hành lý rồi lao thẳng đến sân bay, căn bản là chẳng quan tâm được tới chuyện khác. Anh cầm cốc cà phê, một tay kia kéo cô ngồi xuống cạnh mình, “Kể cho anh nghe, lúc đấy xảy ra chuyện gì.”

Đồ Nam biết không giấu được, đành phải kể lại quá trình theo một cách giảm nhẹ cho anh nghe.

Anh đặt tay trên đùi, nghe rất chăm chú, hai mắt nhìn đắm đắm về phía trước, không biết là đang nhìn gì.

“Thạch Thanh?” , cô không kìm được phải gọi anh.

Thạch Thanh Lâm ngẩng đầu, duỗi tay ra, xoa xoa má cô, “Em không sao là tốt rồi.”, đột nhiên anh cười, “Em không biết đấy thôi, trên đường, anh thật sự rất sợ chuyện của mẹ anh ngày trước lại tái diễn.”

Năm ấy, mẹ anh ra đi chính là vì tai nạn xe.

Ngày hôm đó, ở nước Mỹ xa xôi, anh nhận được điện thoại của mẹ vào lúc nửa đêm, bà bảo một thời gian nữa sẽ sang Mỹ sống cùng anh, sau này không về nước nữa. Khi ấy anh chẳng hề biết tinh thần của mẹ đã không ổn định từ lâu rồi, còn chiều theo bà mà lên kế hoạch. Tất cả tưởng chừng như rất ổn. Nhưng chỉ mấy tiếng sau, bà tự chuốc say mình, uống thuốc, rồi lái xe xông ra đường, sau đó không quay về được nữa.

“Đừng có lần sau, Đồ Nam.”, yết hầu anh trượt lên xuống, cổ họng khô ran đến mức đau rát, “Chuyện như thế này, một lần anh còn chống đỡ được, thêm lần nữa, sợ là không được đâu.”

Nếu cô xảy ra chuyện gì, anh không biết sẽ thế nào, hoàn toàn không đủ sức để tưởng tượng nữa.

Lòng Đồ Nam trào lên cảm giác chua xót, “Không bao giờ có lần sau, em hứa với anh.”

Anh nhếch khóe môi, nặn ra một nụ cười trước mặt cô, khó lắm mới được gặp nhau, không muốn khiến bầu không khí trở nên nặng nề, anh nâng mặt cô lên rồi bảo: “Hình như gãy đi rồi.”

“Anh mới gãy thì có.”, lúc nhìn thấy anh là Đồ Nam đã muốn nói rồi, anh gãy đi một chút, tóc dài ra một chút. Cô cài móc khóa áo của anh, kéo khóa áo lên, định quàng cả khăn cho anh, nhưng sờ lên cổ mới nhớ ra đã đưa khăn cho Tiêu Quân mất rồi.

Nghĩ đến chuyện này, cô quên không kể cho anh: “Thật ra lần này em không bị thương, phần nhiều là nhờ Tiêu Quân đấy, anh ta chắn cho em.”

Thạch Thanh Lâm nhìn cô, “Vậy anh phải đến cảm ơn cậu ta mới được.”

“Không cần đâu.”, cô vội nói, lại không muốn họ chạm mặt nữa, “Em chỉ muốn anh biết là, chỉ có họ bị thương thôi, còn em thì không sao cả.”

“Cảm động không?”, đột nhiên anh hỏi.

“Không phải cảm động, mà là cảm kích.”, chỉ có cảm kích, chuyện ngày hôm nay, đổi lại là bất cứ ai, cô cũng đều cảm kích.

Thạch Thanh Lâm nhìn cô giải thích một cách nhẹ bẫng thì cười: “Trêu em thôi.”

Lần này là cười thật sự, Đồ Nam nhìn ngắm gương mặt tươi cười của anh, cuối cùng cũng có thể nhẹ nhõm, niềm vui gặp lại sau bao ngày xa cách giờ mới đến.

“Anh có nói cho bố em biết không?”

“Đương nhiên là không rồi.”, anh đáp, thật ra lúc giấu Đồ Canh Sơn, anh cũng hơi áy náy, may là không có chuyện gì, “Anh chỉ bảo là đến thăm em thôi.”

Đồ Nam yên tâm rồi.

Điện thoại có chuông báo, là của Thạch Thanh Lâm.

Anh lấy ra xem, là thông tin chuyến bay, An Bội đã đặt cho anh vé máy bay chiều về, vào đúng đêm nay. Đọc xong anh tắt đi, ngẩng đầu lên thì phát hiện ra Đồ Nam đã nhìn thấy rồi.

“Thời gian gấp lắm à?”, cô hỏi: “Có phải việc phát hành phiên bản mới không thuận lợi không?”

“Không phải đâu.”, Thạch Thanh Lâm nói ra một cách bình thản.

Đồ Nam trầm mặc một lát, rồi lại hỏi: “Còn mấy tiếng nữa?”

Cô rất rõ, mặc dù An Bội lúc nào cũng hùng hù hỏ hỏ, nhưng khi thật sự có chuyện gấp cũng sẽ không giục anh như thế này, có lẽ anh vừa đến là lại phải đi rồi.

Thạch Thanh Lâm uống hết cốc cà phê cô mua, trước giờ anh chưa từng uống loại cà phê tiện lợi như thế này, nhưng hôm nay lại uống hết không chừa một giọt.

Uống xong, anh đặt cái cốc rỗng sang một bên, ôm cô dậy, để cô ngồi lên đùi mình, vùi mặt vào gáy cô hít sâu một hơi. Mùi hương trên người cô vẫn chẳng thay đổi, thoang thoảng thơm, như có như không mùi màu vẽ, giống một liều thuốc an thần.

Anh ngẩng đầu lên bảo: “Hôm nay anh không đi.”

Chương 64

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 64

Vé máy bay được đổi chuyển sang hôm sau, mọi lịch trình đều được sắp xếp lùi lại một ngày, anh không đi nữa, ít nhất là nguyên ngày hôm nay sẽ ở cạnh cô.

Còn vài tiếng nữa trời mới tối, sau khi rời ga tàu, họ cùng đi đặt phòng khách sạn, mà thật ra chỉ được tính là nhà nghỉ. Cát hành lý xong, Đồ Nam đề nghị đến chỗ cô đang làm công việc sao chép.

“Muốn cho anh xem chỗ em làm việc.”, cô nói.

Nơi đó là khu danh thắng duy nhất ở quanh đây, Từ Hoài và các thành viên trong tổ vẫn đang ở bệnh viện, cũng cần có người đến trụ sở công an, mọi người không thể quay lại ngay được, cô biết vậy, nên vừa hay có thể nhân cơ hội này dẫn anh đến đó một chuyến mà không có ai làm phiền.

Đương nhiên Thạch Thanh Lâm đồng ý, “Anh muốn đến xem lâu lắm rồi.”, trước khi ra cửa, anh lại bảo, “Mình thuê xe đi, tự lái.”

Nỗi sợ vẫn còn sót lại, anh không tin tưởng bất cứ ai cả, lúc này cũng không dám để Đồ Nam lên bất cứ phương tiện công cộng nào nữa.

“Ừm.”, lần này Đồ Nam vô cùng nghe lời: “Lái chậm một chút, không sao đâu.”

Hai người dùng điện thoại hẹn đặt xe, rời khỏi nhà nghỉ rồi lên đường.

Hành trình ba mươi phút, Thạch Thanh Lâm lái đi hết hơn một tiếng đồng hồ.

Đến nơi, vậy mà anh lại là vị khách duy nhất tới tham quan trong cả buổi chiều.

Nhân viên ở quầy vé hỏi có cần xếp một thuyết minh viên cho anh hay không, anh cảm ơn, rồi chỉ sang Đồ Nam đứng sau mình, “Bạn gái tôi là dân chuyên đây.”

Cô thấp giọng bổ sung: “Còn miễn phí nữa.”

Hai người nhìn nhau, rồi cùng mỉm cười.

Phía xa là đỉnh núi tuyết trắng xóa, gió tây bắc từ đỉnh núi tràn xuống, như lưỡi dao lướt ngọt qua mặt, mà trong hang lại vô cùng ấm áp.

Từ hang này sang hang khác, trong không gian sâu hút tối tăm, cả hai đều phải đè thấp giọng nói. Đồ Nam dùng đèn pin chiếu lên rồi bảo: “Đây là bức bích họa mà hồi trước em vẽ sai đây.”

Bức “Lương Vương lễ bái Phật pháp đồ” chiếm cả vách núi, hình tượng Đế Thích Thiên vô cùng uy nghiêm, cô rọi đèn pin vào chỗ có nét bút mà mình từng vẽ sai cho anh xem.

Thạch Thanh Lâm nói: “Có phải anh nên bái nó không, miễn cưỡng thì nó cũng được tính là bà mối cho mình mà.”

Cô cầm đèn pin rọi thẳng vào mặt anh, “Sao anh giỏi ngắt lời thế?”

Anh đưa tay lên che lại, lấp kín nguồn sáng, lặng lẽ cười trong bóng tối, các đường nét trên gương mặt được khắc sâu một cách kỳ lạ.

Đồ Nam dứt khoát tắt bỏ đèn đi.

Trong hang càng tối hơn, anh cúi đầu, chạm vào chóp mũi cô, ý đồ quá rõ ràng, là chuẩn bị hôn cô.

Cô cũng muốn hôn anh, ngay từ khi nhìn thấy anh ở ga là đã muốn rồi, nhưng vẫn dùng tay ngăn cách giữa hai đôi môi, “Ra ngoài đã.”, cô thì thầm bảo: “Không tốt cho bích họa.”, khi hôn, hơi thở rất nặng nề.

Thạch Thanh Lâm dắt tay cô đi ra ngoài.

Lúc ra tới cửa hang, gió nổi to hơn rất nhiều, anh mặc ít, Đồ Nam liền dắt anh qua cầu, đi về nơi cô ở.

Lần đầu tiên Thạch Thanh Lâm thấy một nơi ở như thế này, cửa rất thấp, trông giống cửa hang, bước vào trong lại rất ngăn nắp gọn gàng, là thành quả dọn dẹp của cô. Thật ra chỉ có một cái giường, đủ cho một người nằm, bên trên trải ga màu xanh lam, chăn bông cùng loại, hai cái va li dựa vào đuôi giường, những chỗ trống đều bị dụng cụ vẽ chiếm hết.

Anh nhìn về phía Đồ Nam, “Em ở đây à?”

Đồ Nam đóng cửa lại, chắn cơn gió ở bên ngoài, “Chỗ này trông thì xập xệ, nhưng thật ra cũng ổn lắm.”

“Thời tiết như thế này, chẳng lẽ lại không lạnh?”, anh khẽ nhíu mày.

“Không lạnh.”, cô lôi một cái máy sưởi từ trong góc ra, ấn công tắc rồi bảo anh: “Yên tâm, điều kiện tự nhiên không tốt, thứ nên có đều có cả.”

Thạch Thanh Lâm ngồi xuống mép giường, nghĩ về cuộc sống của cô ở nơi này. Trước khi quen anh, cô đã ở đây rồi, cô thành thạo mọi thứ, mà đây mới là Đồ Nam mà anh biết.

Phòng quá bé, máy sưởi phát huy công dụng rất hiệu quả, chẳng mấy chốc đã thấy ấm hơn hẳn.

Anh đưa mắt nhìn Đồ Nam, cứ nhìn mãi, gương mặt bị nhuộm đỏ bởi ánh sáng hắt ra từ chiếc máy sưởi, hai mắt cũng vậy, trông hệt như hai đốm lửa đỏ rực.

Cô bị nhìn chăm chăm đến mức nóng ran, lại cố ý hỏi: “Nhìn gì, nhớ em thế cơ à?”

Anh cười, giờ cũng biết trêu ghẹo anh rồi, đúng là hiếm thấy. Anh chống hai tay xuống giường, khẽ nheo mắt lại, coi như gật đầu, “Nhớ, cả người từ trên xuống dưới đều nhớ vô cùng.”

Đồ Nam thật sự không phải là đối thủ của anh, trước mặt cô, người đàn ông này luôn biết cách làm một tên lưu manh.

Vào lúc cô im lặng không đáp, Thạch Thanh Lâm duỗi tay ra với cô.

Cô giờ tay nắm lấy, lại bị anh kéo lại gần, ngồi lên đùi anh. Anh đưa một tay lên ghì gáy cô, đè xuống, gương mặt anh cũng lập tức áp tới.

Bên ngoài rì rì tiếng gió mạnh tấp vào cửa, trong phòng lạch cạch khe khẽ tiếng máy sưởi chạy, giữa không gian nhỏ bé này, họ quấn quýt bên nhau, mỗi hôn mỗi miết. Mãi cho tới khi có âm thanh từ bên ngoài vọng vào, hình như là người nào đó trong tổ đã về, họ mới rời nhau ra.

Đồ Nam thở hổn hển, quay đầu lại tắt bỏ máy sưởi, rồi kéo anh dậy, “Đi thôi.”

Rời khỏi chỗ ở, không chạm mặt ai cả, lén lút như ăn trộm, cả hai ra khỏi khu danh thắng, về lại xe.

Lên xe, trước khi nổ máy, cả hai lại quấn quýt hôn nhau thêm mấy phút nữa.

Sau lúc này, chẳng còn muốn đi đâu cả, Thạch Thanh Lâm vừa khởi động xe vừa nghĩ vậy, nên đánh xe về thẳng nhà nghỉ.

Cảm xúc mãnh liệt vẫn chưa nguôi, suốt chặng đường quay về, họ đều rất nghiêm túc, cũng rất dè dặt, nhưng cảm xúc ấy vẫn không vơi đi được.

Về đến nhà nghỉ thì trời đã tối, vậy mà ngoài trời lại đổ tuyết.

Không có thang máy, họ phải leo thang bộ lên. Vào phòng, đóng cửa, phải bỏ bông tuyết trên người nhau, cả hai khựng lại chừng giây lát, rồi cùng im lặng.

Đồ Nam hà hơi vào lòng bàn tay, đi vào phòng tắm, mở vòi, vốc nước hắt lên mặt. Nước lạnh toát, kích thích da mặt, ngược lại càng khiến nó nóng hơn, phơn phớt đỏ.

Thạch Thanh Lâm vào theo.

Cô nhìn anh qua gương, mà anh cũng đưa mắt vào gương nhìn cô, anh đứng ngay phía sau cô, chống hai tay lên bồn rửa mặt, bao vây lấy cô.

“Khi nào thì được về?”, anh thấp giọng hỏi.

“Thầy Từ cho em nghỉ phép rồi.”, cô nhìn vào gương và đáp: “Không lâu nữa đâu.”

“Vây anh đợi em.”

Nghe được câu này, Đồ Nam mới nhớ ra họ lại sắp phải xa nhau rồi, thời gian tụ lại, nhưng cuối cùng cũng phải trôi đi.

Khoảng cách không đáng là gì, nhưng giữa họ lại bị ngăn cách bởi thời gian. Nếu phiên bản mới phát hành rồi thì còn đỡ, anh sẽ có thêm nhiều thời gian, hơn ai hết, cô mong công việc của anh được thuận lợi.

Thạch Thanh Lâm thì cầm lên vai cô, rồi trêu đùa: “Em trung ra vẻ mặt gì thế, muốn dập lửa cho anh à?”

Chỉ hạ mi mắt thôi mà! Cô ngược mắt lên, đối diện với tầm mắt của anh trong gương. Dưới bồn rửa mặt, anh cầm tay cô luồn vào áo khoác da của mình, chạm tới chót thắt lưng, nói mà như cổ vũ: “Chủ động chút đi.”

Giọng nói của anh mang theo sự mệt mỏi sau chặng đường dài mấy nghìn cây số, trầm thấp, khàn khàn, khiến hiệu quả khi rót câu này vào tai được phóng đại lên gấp bội.

Đồ Nam xoay người lại, ngón tay ngoắc lấy dây lưng của anh, kéo vạt áo sơ mi ra, từ cổ áo đi xuống, cởi bỏ từng cúc từng cúc một.

Cởi đến cúc thứ ba, cả người đã bị bế thốc lên.

Quá chậm, không đợi được nữa.

Anh ghé vào tai cô nói, hai cánh tay dùng sức, bế cô lên.

Trận tuyết ngoài trời vẫn chưa dừng.

Bên ngoài lạnh lẽo, mà bên trong thì lại quá nóng bỏng.

Hai người làm hết sức cuồng dại, không chút ngại ngùng, từ bồn rửa mặt đến buồng tắm, rồi lại ra giường, tùy ý, mãnh liệt.

Sau cùng, Thạch Thanh Lâm bế Đồ Nam đi tới cạnh cửa sổ, để cô nhìn ngắm tuyết. Cô kéo tấm rèm cửa ra, giữa sắc trời âm u, chẳng nhìn thấy rõ gì cả, chỉ cảm thấy như có vô số phiến lông vũ rơi từ trên trời xuống, cơ thể như bị vùi một nửa trong lạnh giá, một nửa vào cháy bỏng, nhất thời kích động, không cần thật giạt phăng cả tấm rèm xuống.

Anh cười trong khi còn thở gấp gấp, vẫn còn sức thể này, vậy là anh yên tâm rồi.

Đồ Nam dùng hết sức lực còn dư lại để ôm anh, cô biết anh đang dùng cách này để xác nhận cô thật sự vẫn ổn, cả hai cơ thể đều nóng rẫy, sống động, họ vẫn còn có nhau.

Tối nửa đêm, tuyết ngừng rơi.

Trong phòng hỗn loạn như vừa trải qua một vụ cướp.

Đồ Nam trèo lên giường, cả người rã rời không muốn động đậy, cổ họng khô khốc, cô nghĩ không biết làm ra thế này, liệu khách sạn có bắt đền họ hay không.

Thạch Thanh Lâm trực tiếp hơn, để sẵn tiền dưới đèn ngủ trên bàn đầu giường, coi như để bồi thường.

Anh sát lại hôn lên hình xăm trên thắt lưng cô, lại cầm tay cô ấn lên eo mình. Cô nhẹ nhàng ve vuốt, tầm mắt hạ xuống, nhìn thấy trên eo anh cũng có một hình xăm thì tròn tròn hai mắt, “Anh xăm lúc nào đấy?”

“Em vừa đi thì xăm.”, anh nhích người lại gần cô. Giống với hoa văn dạo trước cô vẽ lên người anh, anh cũng xăm hoa sen, như thế này thì thật sự là “cùng nhau” rồi.

Lúc này Đồ Nam mới hiểu tấm ảnh anh gửi là như thế nào, thì ra không phải là chụp trộm cô, mà là hình trên eo anh.

“Anh...”, quả nhiên nói là làm, thứ cô vẽ chơi, anh lại nhìn nhận rất nghiêm túc.

Cô vui mặt vào khuỷu tay, lại trộm cười, sau này không còn chê hình xăm kia xấu nữa.

Chuyến bay của Thạch Thanh Lâm cất cánh vào buổi trưa, đây là chuyến muộn nhất mà anh có thể sắp xếp được.

Anh dậy rất sớm, ngồi bên mép giường, cầm điện thoại tra tình hình giao thông. Cho dù tuyết rơi cả đêm nhưng tàu hỏa vẫn chạy được, sân bay cũng không thấy có thông báo đột ngột nào cả.

Đồ Nam khẽ giờ mình, anh quay đầu lại, phát hiện ra cô cũng tỉnh dậy rồi.

“Đói không?”, anh cất điện thoại, “Đi ăn gì đi.”

Đúng là Đồ Nam bị tỉnh vì đói, tối qua họ còn quên cả ăn tối, quán quýt đến điên cuồng, thể lực đã bị bào rỗng rồi.

Cô ngồi dậy mặc quần áo, nhìn ra ngoài cửa sổ, sau trận tuyết, trời lại trong rồi.

Thạch Thanh Lâm xuống trước để đi trả chiếc xe thuê.

Đồ Nam mặc đồ chỉnh tề xong thì vào làm vệ sinh cá nhân, trước khi ra cửa, cô còn cẩn thận chỉnh lại đồng chân gối hỗn độn trên giường, vốn dĩ còn định thử treo lại tấm rèm nhưng không thành công, nên chỉ đành mặc kệ.

Đêm qua, trước khi ngủ, cô hỏi Thạch Thanh Lâm, điên cuồng như thế, liệu khách khác trong nhà nghỉ có nghe thấy không? Anh bảo mặc kệ, nghe thấy cũng chẳng quen biết, sợ cái gì.

Có đôi khi người đàn ông này thật sự rất hay tùy ý làm bậy.

Cô rời khỏi phòng, ra tới bên ngoài nhà nghỉ, người đàn ông tùy ý làm bậy kia đã đứng đợi cô từ lâu rồi.

Xung quanh được bao phủ một màu trắng xóa, nhưng đường xá thì đã được dọn sạch, băng tuyết được đẩy dạt sang hai bên đường. Anh xách túi hành lý đứng ngay rìa đường, chiếc áo khoác da trên người được kéo khóa kín mít, Đồ Nam biết anh đã trở lại dáng vẻ điềm tĩnh, khác hoàn toàn với con người điên cuồng đêm qua.

Sau khi lên đường, Thạch Thanh Lâm muốn tìm một chỗ để ăn một bữa cơm, nhưng Đồ Nam không cho, sợ làm lỡ thời giờ của anh. Trong lòng cô tự có tính toán, thấy anh dậy sớm như vậy là biết anh sắp phải đi rồi, thế nên tranh thủ mua đồ ăn ở quầy hàng ngay trên đường. Hai phần bánh kếp, cô đưa một phần cho anh, tự cầm lấy một phần, rồi bảo: “Ăn cái này thôi.”

Thạch Thanh Lâm nhìn một lúc rồi mới cắn một miếng.

Đồ Nam cắn môi, đưa mắt nhìn anh, với cô mà nói thì cuộc sống như thế này là hết sức bình thường, nhưng có lẽ trước giờ anh chưa từng được trải nghiệm, thậm chí trong lòng còn cảm thấy hơi áy náy, “Có bạn gái như em, có vẻ hơi thiệt cho CEO như anh rồi.”

Anh lẳng lặng cười, cắn một miếng to, nhai vài lần rồi nuốt xuống, “Còn nói vớ vẩn nữa là anh cho em thiệt trước đây.”

“Lát nữa em đi đâu? Anh đưa em đi.”, anh lại ăn hết một miếng nữa rồi hỏi.

Phải về tổ, nhưng cô lại bảo: “Đến ga tàu hỏa.”

Thạch Thanh Lâm nhìn cô, vốn không muốn để cô tiễn, nhưng cô nói ra bốn chữ kia một cách vô cùng điềm tĩnh, rõ ràng là không cho phép từ chối.

Đến ga tàu hỏa đã là gần chín giờ.

Thời tiết hoàn toàn không khiến số lượng hành khách giảm đi, bên trong ga vẫn có rất nhiều người. Chỗ mua vé đã có cả một hàng dài hành khách, xung quanh quá ồn ào, họ chẳng có không gian để nói chuyện.

Thạch Thanh Lâm mua xong vé liền đi ra, phát hiện Đồ Nam không đi theo nữa, ngoảnh đầu lại thấy cô vẫn đứng ở chỗ cửa sổ, sau một lúc mới đi tới, cầm lấy tấm vé, “Em tiễn anh vào ga.”

Cô muốn tiễn anh đến ga kế tiếp, biết chắc chắn anh sẽ không chịu, nên chỉ đành tiễn anh vào ga.

Thạch Thanh Lâm hỏi: “Hồi trước thì không cho anh tiễn em, thế mà tự em lại không làm được à?”, nói thì nói vậy, nhưng sợ lạc mất cô, nên lúc đi vào, anh vẫn luôn nắm chặt lấy tay cô.

Đồ Nam cầm tay anh lên, ngón tay đùa nghịch dây đồng hồ trên cổ tay anh, thật ra không hề có cảm giác sầu thương gì cả, có được lần trùng phùng này cũng đã mãn nguyện lắm rồi.

Không thể nán lại sân ga quá lâu, tàu chuẩn bị xuất phát rồi.

Vẫn giống mọi lần, Thạch Thanh Lâm ôm cô một lát rồi lên tàu.

Đồ Nam nhìn theo, chỗ anh ngồi không gần cửa sổ, cách một hành khách khác.

Anh nhìn ra ngoài, sau mấy giây thì đứng dậy, len qua trước mặt một hành khách rồi vẫy tay gọi cô.

Cô bước đến, ngẩng đầu nhìn anh, “Sao thế?”

“Kiêng chân.”, anh nói như đang ra mệnh lệnh.

Đồ Nam dửng dưng, chỉ hơi kiêng chân là đã vượt qua được khung cửa sổ rồi, anh liền cúi thấp đầu hôn cô.

Trên tàu hình như có người huyết sáo, hai tai Đồ Nam nóng bừng lên, cuối cùng anh cũng chịu buông ra.

“Gặp lại sau.”, anh nhỏ giọng nói.

“Ừm.”

Cả hai đều rất nhẹ nhõm, cô vẫy tay về phía anh.

Tàu chuyển bánh.

Thạch Thanh Lâm ngồi về chỗ, vị khách bên cạnh là một người đàn ông trung niên, vừa cười vừa trêu ghẹo: “Thanh niên ngọt ngào thật đấy, mới yêu nhau à?”

Anh nói: “Không phải ạ, đây là vợ cháu.”

Điện thoại trong túi quần đổ chuông, anh lôi ra, thu hai chân lại rồi ấn nút nhận.

“Thạch tổng, hôm nay có thể về được chưa?”, là An Bội.

“Rồi.”

“Vậy thì tốt, phía nhà đầu tư... Thôi, anh về tự giải quyết đi.”, cô nàng không nói tiếp nữa.

Thạch Thanh Lâm cúp máy, trầm mặc nhìn vào màn hình, từ khi còn sáng cho đến khi tối đen.

Anh sẽ về giải quyết, trước khi Đồ Nam quay lại.

-----oOo-----

Chương 65

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 65

Rất nhiều chuyện gặp xui xẻo ngay vào phút chót, tình hình của Kiếm Phi Thiên chính là như vậy. Ngay sau buổi họp báo, người chơi đã rất háo hức chờ phiên bản mới phát hành, trong công ty cũng đã chuẩn bị xong xuôi, mà hiện giờ lại phải dừng vì khâu đầu tư.

Trong văn phòng CEO, An Bội đã đợi rất lâu, cuối cùng cũng thấy được Thạch Thanh Lâm.

Anh bước vào, trên người ăn vận chỉnh chu, là vì vừa từ chỗ nhà đầu tư về.

“Thế nào rồi, họ định làm vậy thật à?”, cô nàng vội vàng hỏi.

Gương mặt Thạch Thanh Lâm không chút biểu cảm, “Ừm.”

“Tôi vẫn cứ không dám tin!”, An Bội lập tức nổi đóa lên, “Sao họ có thể làm thế chứ!”

Thạch Thanh Lâm cúi đầu nhìn đồng hồ, mười giờ tối, giờ này rồi mà cả công ty chưa có một ai tan ca.

“Chúng ta và Đông Hằng, họ có mù không, thế mà lại chọn Đông Hằng?”, An Bội vẫn oán thán, càng nói càng tức, cả khuôn mặt đỏ bừng lên, bỗng nhiên sực nhớ ra, cô nàng nhìn anh, “Rốt cuộc phải làm thế nào đây Thạch tổng, anh có đồng ý với điều kiện của họ không?”

Thạch Thanh Lâm vẫn chỉ nhìn đồng hồ, trầm mặc mãi một lúc lâu, càng trầm mặc lại càng hiện rõ vẻ lạnh lùng, sau cùng, rốt cuộc anh cũng ngẩng đầu lên, “Trước tiên cứ đợi đã.”, anh nói: “Tôi phải gặp Tiết Thành.”

“Tiết Thành?”, An Bội sững sốt, “Cuối cùng anh ta cũng xuất hiện rồi?”

“Lúc này rồi, cậu ta không xuất hiện cũng phải xuất hiện.”, anh nhìn ra cửa, tỏ ý cô nàng cứ ra ngoài trước đi đã.

An Bội ngậm miệng, nhẫn nhịn đi ra ngoài, còn giúp anh đóng cửa lại.

Thạch Thanh Lâm nhìn cái ghế của mình, một lúc lâu, rồi mới ngồi xuống, trong tay cầm bao thuốc lá, một điếu lòi ra ngoài, anh cúi đầu cắn lấy rồi rút ra, ngón cái mài bật lửa, châm thuốc.

Trước giờ anh chưa từng hút thuốc trong văn phòng, hôm nay phá lệ, là vì tâm trạng đang đi xuống tới đáy rồi.

Lúc tạm biệt Đồ Nam, anh còn nghĩ phải nhanh chóng giải quyết việc phát hành, không ngờ điều đợi anh lại là cục diện tồi tệ như thế này, vấn đề xuất phát từ phía đầu tư, luôn luôn là vấn đề trực tiếp nhất và thực tế nhất.

Nhà đầu tư lại nhằm vào đúng lúc này để yêu cầu anh giao bản quyền của Kiếm Phi Thiên. Nói cách khác, anh sẽ không còn quyền tuyệt đối với tựa game do chính tay mình sản xuất nữa, chỉ cần phía đầu tư đồng ý, thì bất cứ ai cũng có thể tham gia vào việc sản xuất, có thể tùy ý thay đổi thiết lập và phương hướng phát triển game.

Nhưng nếu không đồng ý, khoản tiền đầu tư sẽ không được rút vào thuận lợi nữa, mà họ, sẽ chuyển sang đầu tư cho công ty khác, chính là Đông Hằng – một đơn vị mô phỏng lại Kiếm Phi Thiên.

Đây quả thật là một sự châm chọc quá lớn.

Cửa không khóa, cũng không có tiếng gõ cửa, mà trực tiếp bị đẩy vào.

Anh ngược mắt lên, nhìn người đã lâu lắm rồi không lộ diện – Tiết Thành.

“Lâu rồi không gặp.”, Tiết Thành kéo ghế ra rồi ngồi xuống, nhìn có vẻ gần như không khác gì trước kia, chỉ là nét mặt như bị kéo căng, không chút thư thái.

“Đúng là lâu lắm rồi không gặp.”, Thạch Thanh Lâm cười, rít một hơi thuốc, “Hỏi cậu mấy câu.”

Tiết Thành cũng móc bao thuốc ra, cúi đầu, vừa vâng vâng vừa nói: “Hỏi đi.”

Trước kia có lẽ anh ta sẽ bảo: *Hai chúng ta phân biệt gì nữa, còn gì phải hỏi à*; hoặc sẽ nói: *Cậu mà cũng có lúc phải hỏi tôi à*. Nhưng hôm nay lại không hề cười cợt, chỉ đáp bằng hai chữ ngắn gọn: *Hỏi đi*.

Thạch Thanh Lâm hỏi: “Tại sao lại là Đông Hằng?”

“Người ta đầu tư chỉ là để kiếm tiền, thứ cậu không đồng ý cho, Đông Hằng lại chịu cho.”, Tiết Thành bảo: “Chỉ cần có lợi, nhiều khi họ chẳng quan tâm đến danh tiếng đâu, ít ra Đông Hằng chịu nghe lời, vì tiền mà không từ thủ đoạn.”

Anh gật đầu, “Vậy nếu tôi nhượng bản quyền, chẳng phải game của tôi cũng giống những gì Đông Hằng làm hay sao.”

Tiết Thành cười, không đáp lời, anh ta biết anh xem thường Đông Hằng.

Thạch Thanh Lâm lại hỏi: “Tại sao lại cứ phải nhằm vào trước lúc phát hành để ra điều kiện?”

“Cậu cũng biết tính khí của cậu mà, nếu không dồn ép cậu thế này, cậu sẽ không đồng ý đâu.”, Tiết Thành châm thuốc, im lặng không nói thêm nữa.

Không phải là Thạch Thanh Lâm chưa từng bị nhà đầu tư chèn ép, nhưng anh vẫn luôn cứng đầu, gần như đã thành nhận thức chung rồi. Từ lâu nhà đầu tư đã từ bỏ ý định lấy bản quyền từ anh, nhưng lần này lại đột nhiên trở mặt, nắm chuẩn tính khí của anh, nhằm chuẩn thời cơ, còn dùng Đông Hằng để anh thấy

chương mắt, như thể biết chắc phản ứng của anh, nên dồn vào thế bắt buộc. Có lẽ là vì, có người của bên họ đủ hiểu về con người anh, biết thứ anh tuyệt đối không muốn đánh mất nhất chính là bản quyền.

“Một câu hỏi cuối cùng.”, anh để bàn tay kẹp điều thuốc lên mép bàn, mu bàn tay nổi rõ gân xanh, “Tiết Thành, cậu có còn là anh em với tôi nữa không?”

Vào thời điểm mấu chốt quan trọng nhất lại quyết không gặp, cố ý đẩy anh vào hoàn cảnh hiện giờ, anh đã hiểu rồi.

Cả hai người họ đều biết rõ, điều kiện này chỉ có thể có một câu trả lời, thế nên Thạch Thanh Lâm cũng hiểu, thoái vốn[1] là mục đích và kết quả cuối cùng.

[1] Nhà đầu tư rút vốn đầu tư về.

...

An Bội quay trở lại trước cửa văn phòng, cửa mở, Thạch Thanh Lâm vẫn ngồi đó, đôi mắt nhìn đăm đăm vào mặt đồng hồ.

Không còn người khác, Tiết Thành đã đi rồi.

“Anh... có quyết định chưa?”, cô nàng hỏi một cách dè dặt.

Thạch Thanh Lâm ngược mắt lên, “Tan ca thôi.”

An Bội thần thờ, đi thông báo cho các bộ phận.

Thạch Thanh Lâm tháo đồng hồ xuống, cất vào túi quần, đi ra khỏi văn phòng, lúc đi ngang qua phòng vẽ thì dừng lại, nhìn vào cửa.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, anh biết chẳng bao lâu nữa cô sẽ về, đáng tiếc là sự việc vẫn chưa được giải quyết.

Tuyết lớn phủ tới nửa lãnh thổ từ bắc vào nam, thời gian cũng dịch chuyển, chỉ cần vô ý không nghĩ tới thôi, là nó sẽ trôi đi cực nhanh.

Hai hôm sau ngày cuối cùng của năm cũ, Đồ Nam kết thúc công việc, lên đường về nhà.

Trong thành phố có nắng.

Cô kéo theo hai cái vali đứng đợi ở ven đường, nửa tiếng trôi qua, một chiếc xe cũ kĩ dừng lại trước mặt, khói xả ra thành một vệt dài.

Phương Nguyễn xuống xe, xách hành lý lên cho cô, “Cô xem cô đây, qua năm mới rồi mới chịu về, có ai như cô không?”

“Em cũng có muốn thế đâu.”, thật ra cô đã có thể về trước năm mới, nhưng năm nay ở biên cương đồ tuyết gần như là không ngừng, từ sau khi Thạch Thanh Lâm đi là càng ngày càng lớn, sau đó mọi phương tiện giao thông đều tạm

ngưng, trong mấy ngày thông đường trở lại, cô cũng không giặt được vé, chỉ đành về muộn hai hôm.

Phương Nguyễn xếp hành lý cho cô xong thì ngồi vào xe, “Anh Thạch biết không?”

“Em không báo cho anh ấy.”, xe thật sự quá cũ rồi, hệ thống sưởi gần như không hoạt động, Đồ Nam ngồi vào trong mà vẫn thấy lạnh, hà hơi một cái, rồi chà chà tay, “Thăm bố em xong rồi sẽ đi tìm anh ấy, anh cũng đừng nói.”

Cô muốn tạo cho anh một bất ngờ.

Phương Nguyễn “ờ” một tiếng, lại hỏi: “Mấy hôm nay hai người không nói chuyện à?”

“Nói ít, thời tiết không tốt, mạng kém lắm.”, giờ nhắc đến là Đồ Nam lại không kiềm chế được phải nhủu mày, mấy hôm trước Tết chẳng được nói chuyện tử tế, sợ quấy rầy anh làm việc, chẳng dễ gì mới có được một hai ngày Tết, định nói chuyện với anh, kết quả là cả hai chỉ kịp nói câu năm mới vui vẻ, suýt nữa cô còn không gửi tin nhắn đi được.

Phương Nguyễn hiểu ra, có lẽ cô vẫn chưa biết chuyện của Thạch Thanh Lâm, muốn nói với cô, nhưng vẫn nhịn được, vặn chìa khóa rồi đánh xe ra đường.

Đồ Nam đi nhờ xe anh chàng về nhà cất hành lý trước, nhưng không nán lại, mà về thẳng huyện.

Vùng ngoại ô có hương vị Tết nồng đượm hơn hẳn thành phố, khắp nơi trên đường vẫn còn vương lại xác pháo đã nổ hết.

Trước nhà Đồ Canh Sơn dán mấy câu đối còn mới tinh, cổng không đóng, Đồ Nam đi thẳng vào, Phương Tuyết Mai đã chờ sẵn trong sân rồi.

Mấy tháng nay bà vẫn luôn đích thân chăm sóc Đồ Canh Sơn, kể cả Tết cũng vẫn ở đây, Phương Nguyễn hết cách, chỉ đành sang theo.

“Về rồi đấy.”, Phương Tuyết Mai đi đến kéo Đồ Nam, “Bố cháu cũng đang đợi đấy, sức khỏe vẫn thế.”

Đồ Nam đáp lời, cảm thấy chỉ cần không xấu đi là được rồi. Vừa vào tới phòng khách đã trông thấy Đồ Canh Sơn.

Ông ngồi trên sofa, đeo kính đọc báo, thấy cô bước vào, ông liền tháo kính xuống.

“Về rồi đấy à?”

“Vâng.”

Hai bố con vẫn hờ hững như vậy, chỉ là trong sự khách sáo đã có thêm chút tự nhiên, dù vẫn như trước, nhưng dường như họ cũng đã quen với kiểu này rồi.

Sau một lúc, Đồ Canh Sơn lại hỏi: “Sao chép thuận lợi không?”

“Thuận lợi ạ.”, ngoài việc xảy ra sự cố nhỏ nhỏ kia, thì công việc của Đồ Nam rất suôn sẻ, đương nhiên cô sẽ không nhắc đến việc ngoài ý muốn ấy.

Phương Tuyết Mai đã làm xong một bàn đầy đồ ăn, chỉ đợi cô về, đông đủ là có thể ăn được rồi. Vừa dọn bàn bà vừa hỏi cô: “Tiểu Nam, lần này về bao lâu?”

“Không phải đi gấp lắm.”, Đồ Nam nói: “Trong tổ không phải chỉ có mỗi mình cháu về, giờ không thiếu người nữa rồi.”

Ý cô là Tiêu Quân, anh ta về tổ rồi, đúng là giúp Từ Hoài giảm bớt bao nhiêu gánh nặng. Từ Hoài cũng lo cho sức khỏe của bố cô, chẳng phải bệnh vặt, không ai biết tương lai sẽ thế nào, nên cho cô kỳ nghỉ khá dài, cũng may là thời gian không gấp, có thể để cô thông thả một chút.

“Haiz, nhưng cứ như thế mãi cũng không được đâu, trước không nói đến bố cháu, còn cậu Hy Nghệ Âu thì sao, cứ hai đứa hai nơi mãi à?”, Phương Tuyết Mai thở dài.

Phương Nguyễn ngồi bên cạnh ngắt lời: “Hội trẻ giờ tận hưởng kiểu yêu xa lắm, cái này gọi là cái thú trong tình yêu.”

Phương Tuyết Mai cầm đĩa gỗ anh chàng một cái, “Mày thì hiểu cái gì, thú gì thì thú, thời gian dài đều bị mài mòn hết!”

Đồ Canh Sơn tiếp lời: “Bà nghĩ nhiều quá rồi đấy, phải có thật nhiều bích họa để mà chép thì mới gọi là cách biệt đôi nơi mãi, nếu mà thế thì đã tốt quá, chỗ nào cũng có di tích văn hóa. Sao chép là phải làm tỉ mỉ, thế nên rất chậm, chỉ cần không vội thì con bé vẫn có thể thư thả được, cũng không cần phải ra ngoài cả năm cả tháng. Giờ bà thấy con bé bận rộn như thế, là vì Từ Hoài đang mài giũa nó thôi.”

Phương Tuyết Mai bị lời ông nói làm cho á khẩu.

Đồ Nam an ủi bà: “Dì Phương yên tâm đi, cháu tự có tính toán rồi.”

Lúc này bà mới cười, “Cháu có tính toán rồi thì được, nói mới nhớ, lâu lắm rồi không nhìn thấy cậu ấy, dạo trước cậu ấy còn đến thăm bố cháu mấy lần đấy.”

Chuyện này thì Đồ Nam biết, Thạch Thanh Lâm sợ cô không yên tâm, nên trong lúc bận rộn vẫn tranh thủ đến thăm bố cô, thăm xong lại báo tình hình cho cô. Dùng lời anh nói, miễn cưỡng có thể tính là trò chuyện hài hòa, chỉ là hình như bố cô vẫn chưa thật sự nhìn thoáng được, thỉnh thoảng vẫn nhớ chuyện bị anh bật trong chính ngôi nhà này, mà khỏi phải nói, mỗi lần đến lúc đó là anh chỉ có thể ngồi im, tới tận lúc xin phép ra về.

“Dạo này anh ấy đang bận rộn chuyện phát hành phiên bản mới ạ.”, cô giải thích thay anh.

“Ồ, dĩ biết rồi, là cái thứ mà cháu với cậu ấy làm cùng nhau đấy hả?”, Phương Tuyết Mai chỉ có thể hiểu được như vậy, “Lần sau cho đi với bố cháu xem xem như thế nào đi, nghe bảo có bích họa mà.”

Đề nghị như vậy, Đồ Canh Sơn không khỏi đưa mắt nhìn Đồ Nam.

“Tìm Phương Nguyễn là được ạ, anh ấy mở quán nét mà, dì đến xem đi.”, Đồ Nam đáp.

Phương Nguyễn nhìn cô, cào cào tóc, khẽ véo cánh tay cô.

Đồ Nam ngoảnh đầu sang nhìn, chỉ thấy anh chàng chỉ chỉ vào điện thoại, ra hiệu cho cô kiểm tra điện thoại của mình.

Cô lấy điện thoại ra, vội vàng mở tin nhắn Wechat anh chàng vừa gửi.

Phương Nguyễn: *Anh thật sự không thể nhận được nữa.*

Cô nhìn anh chàng bằng ánh mắt mang đầy vẻ kỳ quái, gõ vào điện thoại một dấu hỏi chấm.

Phương Nguyễn: *Là anh Thạch, bên chỗ anh ấy có chuyện rồi.*

Điện thoại vang lên một tiếng chuông.

Thạch Thanh Lâm đang dựa lưng vào thành ghế, ánh mắt cách xa màn hình máy tính.

Xung quanh quá ồn ào, do đang ở quán net của Phương Nguyễn. Vốn dĩ anh chỉ đi ngang qua, không ngờ mới vào một lúc thôi mà đã qua gần một ngày rồi.

Lôi điện thoại ra, anh mở Wechat, nhìn rõ là tin nhắn do ai gửi đến, khóe miệng anh khẽ cong lên.

Nam: *Đoán xem em đang làm gì.*

Thạch Thanh Lâm: *Không đoán được.*

Thật ra anh có thể đoán được, bên ngoài trời đã xẩm tối, thông thường vào giờ này cô vẫn chưa kết thúc công việc, còn đang ở trong hang, chỉ là cố ý hùa theo trò của cô mà thôi. Hiếm khi cô gửi tin nhắn cho anh vào giờ này.

Nam: *Em đang pha trà.*

Cô gửi đi một bức ảnh, anh mở ra, nhìn thấy lá trà lơ lửng trong chiếc ly thủy tinh, nước trà xanh nhạt, là loại trà cỏ tình nhân anh từng uống, ngay cả chiếc cốc cũng y hệt.

Nam: *Muốn uống không?*

Thạch Thanh Lâm: *Muốn.*

Anh phối hợp đáp lời, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm đi nhiều, mấy ngày nay chưa phút nào được thư thái, nhưng nhìn mấy chữ này, nghĩ đến tâm trạng vui vẻ của cô, anh lại thấy dễ chịu hơn hẳn.

Nam: *Vậy để em mang cho anh.*

Dù biết là đang trêu mình, nhưng anh vẫn nhoẻn miệng cười, thầm nghĩ cô nàng này cũng có lúc đáng yêu thật, chẳng hiểu sao lại rơi vào tay anh.

Bên cạnh có người lại gần, anh không nhìn sang, trong mắt chỉ có chiếc điện thoại, đột nhiên lại nghe thấy một giọng nữ cất lên: “Anh ơi, trà anh gọi đến rồi đây.”

Ngẩng phắt đầu dậy, anh nhìn người trước mặt, đầu mày khẽ nhú lại.

Đồ Nam đứng trước mặt anh, mặc một chiếc áo lông vũ màu trắng, mái tóc được buộc gọn ở phía sau, xung quanh cổ quấn một chiếc khăn lông màu gạo, khiến khuôn mặt trông gầy và cái cằm trông nhọn hẫ đi. Trong tay cô bung ly trà cỏ tình nhân.

Anh sững người mất mấy giây, tâm trạng chuyển biến mấy lượt chỉ trong mấy giây ngắn ngủi ấy, đổi tay cầm điện thoại, tay kia khum lại đưa lên che miệng, hai mắt nhìn cô chăm chú, như thể đang xác nhận có phải là thật hay không.

Là thật, đúng là cô thật rồi, vậy mà lại âm thầm quay về.

“Để xuống đi.”, cuối cùng anh cũng lên tiếng.

Đồ Nam đặt cốc trà xuống, bàn tay vừa dời khỏi cái cốc đã bị anh nắm lấy, cả người bị kéo đến cạnh anh.

Anh có thể cảm nhận được hơi lạnh từ trên người cô, chiếc áo lông vũ còn chưa thấm được nhiệt độ tỏa ra từ máy sưởi trong phòng, “Vừa về à? Sao không bảo anh đi đón em?”

“Muốn cho anh một bất ngờ.”

Anh khẽ cười, đúng là quá bất ngờ. “Sao biết anh ở đây?”, anh lại hỏi.

“Phương Nguyễn bảo em đây.”, cô chỉ ra phía quầy.

Bữa cơm lúc trước ăn trong tháp thơm bòn chòn, Phương Nguyễn dùng điện thoại kể cho cô hết những chuyện anh chàng biết. Cô không ăn nổi nữa, bèn tìm có đề về thành phố. Phương Tuyết Mai hiểu ý cô, ủng hộ cô về, còn bảo Phương Nguyễn đưa cô đi, Đồ Canh Sơn cũng không nói gì hết. Phương Nguyễn lái xe đưa cô đến thẳng quán net, cô mới biết anh cũng ở đây.

Thạch Thanh Lâm đưa mắt nhìn sang bên đó, Phương Nguyễn vẫy tay với anh từ xa, coi như chào hỏi, cười đến là xấu hổ.

Anh thu tầm mắt lại, duỗi tay ra, kéo một cái ghế, để cô ngồi xuống cạnh mình.

Đồ Nam nhân cơ hội ngắm kĩ anh, trên người anh mặc một chiếc áo len cổ lọ đen, tay áo kéo lên tận khuỷu tay, gương mặt không có gì thay đổi, thần sắc cũng không khác là mấy.

Hình như mọi thứ vẫn vậy.

Cốc trà hăng còn tỏa hơi nóng, Thạch Thanh Lâm bung lên uống một ngụm trước khi nguội, rồi nhìn cô, “Anh đúng là tốt số thật, bạn gái về mà không đi đón, bị tóm sống trong quán net, lại còn được pha trà cho.”

Đồ Nam nghe ra anh đang đùa, không biết nên nói gì, chỉ đành cười.

Trên màn hình máy tính chỉ chít các mã số, Thạch Thanh Lâm còn đang mở giao diện game, anh nén các đoạn mã lại, sao chép vào đĩa, đang chuẩn bị tắt game thì cô bỗng ngăn lại, “Không sao, chơi một lúc đi.”

“Chơi cùng nhau?”

Cô lắc đầu, “Em xem anh chơi.”

Thạch Thanh Lâm ấn cổ áo lông vũ của cô xuống, cảm giác như đang ôm cô, anh ngoảnh đầu lại đăng nhập vào game. Đồ Nam còn nhớ, đó là tài khoản anh lập cho cô trước khi cô đi, trên màn hình hiện hai tài khoản cùng lúc, một cái là nhân vật Kiếm Khách có ID Thạch Thanh, một là Mị Ảnh mang ID Nam.

Anh gõ bàn phím, đột nhiên nảy sinh một suy nghĩ kỳ lạ, hỏi cô có muốn lập một hội không.

Đồ Nam không hiểu lập hội là gì, anh bèn giải thích cho cô, chính là lập bang hội, có lãnh địa, có quyền lực.

“Lập xong thì anh là hội trưởng à?”, cô hỏi.

“Đương nhiên.”

“Thế em là gì?”

Thạch Thanh Lâm liếc nhìn cô, “Anh là hội trưởng, em nói xem em là gì?”

Cô ngẫm nghĩ, “Chắc là hội phó.”

“Được thôi, em nói đấy nhé, vậy để chúc phu nhân hội trưởng cho người khác làm.”

“Thế thì đừng lập nữa.”, cô thùng thảng nói.

Thạch Thanh Lâm lại bị cô chọc cười, ngồi ở đây gần một ngày, cảm thấy chẳng có gì thú vị, vậy mà từ lúc gặp cô lại cười không ngớt. Anh không lập nữa, cô bảo không lập thì không lập nữa.

“Cho em xem một thứ hay ho này.”, anh lại gõ bàn phím, không biết đang làm gì, mà đột nhiên hai tên tài khoản bỗng tỏa ánh vàng kim, trên đỉnh đầu hiện ra một dòng thông báo: *Chúc mừng hiệp sĩ “Thạch Thanh” và nữ hiệp “Nam” hào hiệp kết khế ước thành công.*

Sau đó Mị Ảnh bị ngăn không cho đi nơi khác, xung quanh xuất hiện một đồng quái vật đỏ, nhanh chóng tấn công về phía nàng. Lượng máu của Mị Ảnh không ngừng sụt giảm, chẳng mấy chốc đã thấy đáy. Đột nhiên Kiếm Khách xuất hiện

ở bên cạnh, trong nháy mắt đã nạp đầy máu cho nàng, nhưng lượng máu của Kiếm Khách lại giảm xuống, có vẻ như chàng đã truyền máu sang cho.

“Chuyện gì thế này?”, Đồ Nam nhỏ giọng hỏi, mà ánh mắt lại giãn to ra.

“Tính năng mới, chỉ cần hai người chơi kết khế ước với nhau, thì khi một người sắp chết, người kia sẽ nhận được thông báo, có thể xuất hiện bên cạnh ngay lập tức, thậm chí có thể đổi mạng cho đối phương, thực hiện trao đổi, công lực sẽ tăng lên.”, anh nói xong liền biểu diễn thử, Kiếm Khách gần như chỉ dùng vài chiêu đã có thể tiêu diệt hết lũ yêu quái, rồi anh lại nói: “Triển khai để thăm dò về bích họa trong phiên bản mới.”, anh không nói nguyên do, là vì lần trước cô suýt chút nữa có chuyện, nên sau khi trở về anh đã làm cái này, tranh thủ lúc chờ gặp nhà đầu tư, rồi lại thức đêm để hoàn thành.

“Ừm.”, cô giơ ngón tay ngoắc lấy cổ tay áo của anh, như vô thức, đầu móng tay khẽ khều vào đường dệt len.

Thạch Thanh Lâm tóm lấy bàn tay nghịch ngợm của cô, mới được một lúc thì đã không còn nữa bỏ mặc cô nữa, “Không chơi nữa, đi thôi.”

Áo khoác của anh để ở quầy, thanh toán xong, anh đứng dậy đi lấy áo.

Tài khoản game vẫn chưa bị thoát ra, Đồ Nam tranh thủ trước khi máy bị tắt, nhanh chóng kiểm tra khung hội thoại trên kênh Thế Giới.

[Thế Giới] Người chơi 1: Tính năng này có gì mới đâu, còn phiên bản mới thì sao?

[Thế Giới] Người chơi 2: Đúng đấy, hợp báo thì nói rõ hay, phí công chờ.

[Thế Giới] Người chơi 3: Xem cái thông báo kia, có khi nào con game này sắp ngừng rồi không nhớ...

Mấy dòng chữ chỉ xoay quanh một nội dung, cô nhìn sang khu thông báo chung ở góc phải, chỉ thấy một câu: *Phiên bản mới tiếp tục bị hoãn lại.*

Máy tắt, không xem được chi tiết.

Trong bữa cơm, Phương Nguyễn dùng điện thoại nói với cô, phiên bản mới cứ bị hoãn hết lần này đến lần khác, lần này ra thông báo, không nhắc đến kỳ hạn phát hành, công ty chỉ xin lỗi chứ không nói nguyên nhân.

Cô nghĩ, không phải là không có nguyên nhân, mà e là không thể giải thích với bên ngoài được.

Phương Nguyễn tiễn hai người ra ngoài quán net, hỏi han mấy câu, rồi quay về trông quầy tiếp, chẳng dám nhiều lời, có lẽ vì trước đó đã nói hết với Đồ Nam rồi.

Bên ngoài rất lạnh, Đồ Nam chủ động nắm tay Thạch Thanh Lâm, lại được anh nhét vào túi áo, cùng nhau đi về phía trước. Cô vừa đi vừa nghịch ngón tay anh,

năm ngón cài vào giữa các ngón tay anh, tạo thành mười ngón đan xen.

“Anh không lái xe, đi tàu điện ngầm đi.”, anh nói.

Cô “ừm” một tiếng, cùng anh đi đến ga tàu điện ngầm.

Bên ngoài cửa, Đồ Nam cứ tưởng anh sẽ đi mua vé một chuyến, nhưng lại thấy anh lôi tấm thẻ tháng ra, “Vừa làm xong.”, anh giơ cái thẻ lên, cười bảo.

Cô cúi đầu thở khẽ một hơi, rồi ngẩng đầu quẹt thẻ vào ga, rồi tiếp lời: “Cũng biết sống đây.”

Nụ cười của anh càng sâu hơn, anh lại duỗi tay ra, nắm lấy tay cô.

Tàu vẫn chưa đến, trong lúc đứng ở sân ga đợi, Thạch Thanh Lâm nói cho Đồ Nam biết, gần đây anh về nhà đón Tết với ông nội, ở lại bên đó mấy hôm chứ không ở nhà, sợ cô sang tìm mà không gặp được.

Cô hỏi thăm sức khỏe của ông nội, anh nói vẫn ổn, rồi lại hỏi về tình trạng của bố cô, cô khẽ lắc đầu. Hỏi xong, cả hai cùng cười, lần cách biệt này không tính là lâu, nhưng sao lại làm như xa lạ không bằng.

Tàu đến, một nhóm đông lục tục đi xuống, Thạch Thanh Lâm ôm chặt Đồ Nam, ưu thế chiều cao được phát huy, tách biệt khỏi đám đông, đợi họ xuống hết rồi mới dắt cô lên tàu.

Bên cạnh còn một chỗ, anh để Đồ Nam ngồi xuống, Đồ Nam lại nhường cho người khác, cùng đứng cạnh cửa với anh.

Điều hòa trên tàu đủ ấm, qua hầm có một đoạn lộ thiên, trên mặt kính nhanh chóng hình thành một lớp hơi nước. Đồ Nam giơ tay lên, chậm chậm viết một chữ Thạch, lại thêm một chữ Thanh, sau đó ngược mắt lên. Anh đang nhìn cô chăm chăm, cô cắn môi, một lát sau bèn xóa đi.

Anh chống một tay sang bên cạnh, có anh đứng cùng, cô như bị vây trong một không gian biệt lập. Anh cúi đầu, ghé vào tai cô thủ thỉ: “Làm gì đấy, có phải đang chơi đùa anh không?”

Thật ra là bị cô trêu chọc rồi. Cô gái này bình thường không làm gì cả, một khi đã làm, là trong mắt anh dù chỉ một cử chỉ nhỏ thôi cũng mang hiệu quả gấp bội rồi.

Đồ Nam nhìn anh, không lên tiếng, lẳng lặng đưa tay lên mặt kính đọng hơi nước viết đi viết lại tên anh, viết rồi lại xóa, xóa rồi lại viết.

Ánh mắt Thạch Thanh Lâm rơi trên khuôn mặt cô, hai tai cô đỏ bừng, không biết là đỏ vì lạnh, hay đỏ vì giọng điệu của anh nữa. Rõ ràng nhìn thì tưởng là người rất lãnh đạm, vậy mà chỗ nào cũng cực kỳ mẫn cảm, anh tạm tha cho cô, kéo cổ áo cô lên, che cho cô.

“Về bao lâu?”

“Đừng hỏi.”, cô nói: “Tạm thời em không đi đâu cả.”

Sao lại nói một câu nghiêm túc như vậy! Thạch Thanh Lâm vén tóc mái trước trán cô ra, nhìn vào mắt cô, trong lòng bỗng chộn rộn phập phều.

Từ giây phút nhìn thấy cô là đã vậy rồi. Anh của hiện giờ, trên mặt và trong lòng, hoàn toàn ở hai trạng thái khác nhau.

Tàu vào đường hầm, Đồ Nam bỏ tay khỏi mặt kính.

Thạch Thanh Lâm tóm lấy, lau bỏ hơi nước trên tay cô.

Cô lại nâng ngón tay anh lên, tiếp tục chơi đùa. Dường như hôm nay cô nghịch tay anh mãi vẫn không đủ, chỉ có một suy nghĩ, rằng đây là đôi tay của nhà sản xuất game, vừa rồi đã dùng con chuột và bàn phím, biểu diễn cho cô xem tính năng mới, cũng đã ôm cô, dắt cô đi.

Bàn tay ấy kéo cô lại, cũng kéo sự chú ý của cô về.

“Đang nghĩ gì đấy, cả đường cứ thất thần mãi thôi.”

“Anh thì sao, đang nghĩ gì?”, cô hỏi ngược lại.

Thạch Thanh Lâm trêu: “Anh đang nghĩ, em về rồi, tại sao cứ hết nghịch tên anh lại nghịch tay anh.”

“Ừm, em quay về vì mấy cái đấy mà.”, cô cố ý nói.

Anh cười, dựa cả người vào thanh vịn, kệ cho cô nghịch.

Cả một chặng đường rồi mà vẫn không chán, chỉ có thể là vì trong lòng còn đang nghĩ đến chuyện khác. Chốc chốc anh lại nhìn cô, sự tình không thể kết thế này mãi được.

Tàu về trạm.

Đồ Nam xuống tàu, Thạch Thanh Lâm xuống theo.

Trên sân ga, rất nhiều người rời đi, chẳng mấy chốc đã vắng hẵn, còn họ thì không, vẫn đứng lại đó.

Đồ Nam nhìn về phía đối diện, đoàn tàu lướt đi, trên vách tường cạnh cửa hầm treo đầy những biển hiệu chúc xuân, mà cô nhớ trước khi mình đi, rất nhiều biển hiệu ở các trạm vẫn còn quảng cáo về Kiếm Phi Thiên.

Cô ngoảnh đầu lại nhìn Thạch Thanh Lâm, anh cũng đang nhìn cô, tầm mắt vừa vặn chạm nhau.

“Anh vẫn luôn nghĩ, nên nói với em thế nào.”, anh khẽ cười.

Đồ Nam nói: “Em biết rồi.”

Phương Nguyễn biết không nhiều, nhưng An Bội thì biết, cô nàng không kể cho Phương Nguyễn nghe, mà trên đường đến quán net, cô đã liên lạc với An Bội.

Mãi sau An Bội mới hiểu ra, điều hôm ấy Thạch Thanh Lâm tuyên bố không phải là tan ca, mà mang ý nghĩa rằng anh đã từ chối nhà đầu tư, phiên bản mới

không thể phát hành được nữa, chẳng ai biết khi nào thì có thể. Dự án đầu tư mấy trăm triệu, tiền vốn đứt đoạn, không thể vận hành được, buộc phải dừng lại. Với tình hình của công ty hiện giờ, cũng không biết có thể duy trì bao lâu nữa.

Thạch Thanh Lâm đã đoán trước được đôi chút, cũng tốt, cô biết rồi, không cần đích thân anh nói nữa, anh cũng dễ chịu hơn nhiều.

Huống hồ lại có liên quan đến Tiết Thành, anh cũng không nói ra được.

Tình cảm bồi đắp từ thời niên thiếu, vậy mà vào lúc anh hỏi câu có còn là anh em nữa không, câu trả lời nhận được lại là: *Tôi không kham nổi người anh em như cậu.*

Dự án dừng lại, tình anh em tan vỡ, từ trên cao bị quăng xuống tận cùng, hóa ra lại dễ dàng đến vậy, từng thứ từng thứ lần lượt rơi trúng đầu.

“Có hối hận không?”, yết hầu anh khê trượt, gương mặt không còn thấy nụ cười nữa, “Người bạn trai em tìm, sắp không còn gì nữa rồi.”

“Anh coi em là gì?”, đột nhiên Đồ Nam hỏi, hai tay nắm lấy vạt áo khoác của anh, “Trong anh, em không được tính là gì phải không?”

Sao có thể nói không còn gì nữa, chẳng phải anh vẫn còn cô hay sao?

-----oOo-----

Chương 66

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 66

Thật ra họ rất giống nhau, về mặt quan hệ gia đình, cái không giống có lẽ là anh chịu tổn thương sâu hơn.

Lưu ý khi đọc truyện bằng clip:

- Bật chế độ toàn màn hình để đọc được cỡ chữ to.
- Nhấn pause, khi đọc hết một trang thì nhấn nút tua 10s (hoặc nhấn 2 lần để tua 10s, tùy chế độ của mỗi phiên bản youtube ở mỗi điện thoại) để sang đọc trang tiếp theo. Mình đã đánh số trang để người đọc không bị tua quá trang.

-----oOo-----

Chương 67

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 67

Thạch Thanh Lâm giẫm trên chiếc ghế đầu, trong tay cầm một cái bóng đèn mới, xoáy vào chụp đèn treo trên trần nhà.

Đồ Nam chỉnh lại sofa, lúc ngẩng đầu lên nhìn, thấy tay áo anh kéo lên tận khuỷu tay, để lộ một nửa cánh tay, đôi chân dài giẫm trên mặt ghế đầu, vạt áo bị nhấc lên, lộ ra một mảng thắt lưng, hình xăm sau eo thoát ẩn thoát hiện.

Trước kia nghe Phương Tuyết Mai nói, trong nhà con gái có thêm một người đàn ông sẽ khác ngay, cô còn không tin, giờ mới phát hiện ra đúng là khác thật. Anh tới ngôi nhà này, đến cảm giác còn thấy không giống trước nữa.

Vặn chặt bóng đèn xong, Thạch Thanh Lâm cúi đầu, vừa hay chạm phải tầm mắt của cô.

Đồ Nam nói: “Hình như em nhìn ra cảnh, một con phượng hoàng bay lạc vào tổ chim sẻ.”

Chỉ là lời nói đùa, nhưng bàn về nói đùa, mồm miệng Thạch Thanh Lâm luôn lợi hại hơn cô nhiều. Anh xuống khỏi ghế, đi tới, nâng cằm cô lên, chậm chậm cúi đầu, như đang quan sát cô từ những góc độ khác nhau, “Gì cơ, để anh xem xem con phượng hoàng này trông như thế nào.”

Cô không nhịn được phải đẩy anh ra, mà anh thì đã cười trước rồi.

Hai người cùng dọn nhà, từ khi rời khỏi nhà ông nội đến giờ vẫn cứ luôn tay luôn chân, giống một đôi tình nhân lần đầu về sống chung, quét dọn, làm vệ sinh, sắp xếp hành lý, từ trong ra ngoài, mãi vẫn chưa hết việc.

Không lâu sau, điện thoại của Thạch Thanh Lâm đổ chuông.

Đồ Nam tưới nước cho cây trà bà ngoài ban công, từng nghe anh nhận nhiều cuộc gọi, nên chỉ cần nghe giọng điệu là biết An Bội đang gọi anh.

Quả nhiên, anh cúp máy liền bảo phải đến công ty một chuyến.

“Muốn đi cùng anh không?”

Cô đặt bình tưới xuống, đã định đi thay giày rồi, nhưng ngẫm nghĩ lại thôi, “Mọi người làm việc đi, lần sau em lại đến.”

Cô là tổng họa sĩ của phiên bản mới, giờ mà đến, gặp mọi người chẳng khác nào nhắc cho họ nhớ đến chuyện phiên bản mới, chi bằng không đi nữa.

Thạch Thanh Lâm nhìn cô, có lẽ cũng nghĩ ra, anh cười, ra khỏi cửa rồi rời đi.

Đồ Nam quay về phòng, dọn ra một chỗ trống trong tủ quần áo, đặc biệt dùng để treo âu phục của anh, lại ra phòng khách kê cao bàn trà lên, chuẩn bị chỗ cho anh dùng khi cần làm việc. Làm xong, cô nhìn lại căn hộ một lượt, từ hai năm trước, cô vẫn còn thương lượng với Phương Nguyễn để sơn lại nhà một lượt, sau đó vì bận rộn nên không quan tâm được nữa, kết quả là Thạch Thanh Lâm đến, lại nói thích dáng vẻ như thế này, cô lập tức gạt bỏ ý định ban đầu đi.

Có chuông báo Wechat, cô nhặt điện thoại từ bàn trà lên, cứ tưởng Thạch Thanh Lâm nhắn tin, mà nhìn thấy tên thì lại có chút bất ngờ, vậy mà lại là Lê Chân Chân.

Họ từng kết bạn Wechat nhưng chỉ nói chuyện đúng một lần, chính là lần cô hẹn cô ấy đến phòng múa, hôm nay là lần thứ hai.

Cô ấy muốn gặp mặt.

Đồ Nam hồi âm, cất điện thoại vào túi quần rồi đi lấy áo khoác.

Dù sao cũng có thời gian, gặp một lần cũng không sao.

Lê Chân Chân đang nghỉ tại khu nghỉ dưỡng của nhà cô ấy. Cô đi đến quầy lễ tân, nhìn đồng hồ trên tường, đã là một giờ năm mươi lăm phút chiều rồi, hỏi thăm nhân viên lễ tân thì mới biết cô ấy chưa về.

Thời gian đã hẹn là hai giờ, chắc hẳn trong lòng Lê Chân Chân tự nhận định Đồ Nam sẽ đến muộn. Cô hơi mất hứng, nhưng không ngờ vừa ngoảnh đầu lại thì đã thấy cô gái kia đi từ phía đối diện tới.

Cô ấy quá thu hút, dáng người cao gầy, khí chất cũng khác hẳn người bình thường, trong khách sạn đầy người ra ra vào vào, chỉ mỗi cô ấy là có nét mặt điềm đạm thanh tao, hai mắt đen láy sáng ngời.

Không những không đến muộn, mà còn rất chuẩn giờ, đúng giờ mới đến.

“Tôi còn tưởng cô sẽ không muốn đến.”, Lê Chân Chân nói.

“Không muốn đến thì tôi đã chẳng nhận lời cô.”, Đồ Nam kéo khóa áo khoác xuống, để lộ cằm ra, cô hỏi: “Tìm tôi có chuyện gì?”

“Ngồi xuống rồi hãy nói.”, Lê Chân Chân quay người đi trước dẫn đường.

Đi về phía trước, bước vào nhà hàng của khách sạn, tìm một chỗ khuất ở bên trong, hai người ngồi xuống hai ghế đối diện.

“Bít-tết ở đây được lắm, muốn thử một chút không?”, Lê Chân Chân vừa giở thực đơn vừa hỏi.

Lúc này đã quá giờ cơm trưa, Đồ Nam lại không hề đói, “Không cần đâu, cô ăn đi, không cần để ý đến tôi.”

“Ăn một mình tôi ăn không trôi.”, Lê Chân Chân gấp cuốn thực đơn lại, gọi nhân viên phục vụ đến, order một cốc cà phê rồi hỏi cô: “Uống gì?”

“Nước khoáng.”

Quả là một cô nàng lãnh đạm, lãnh đạm đến mức không nhìn ra được sở thích của cô. Lê Chân Chân gọi cho cô một cốc nước khoáng.

Trong vài phút, đôi bên chỉ ngồi như vậy, cùng đợi đồ uống.

Đồ Nam cởi bỏ chiếc áo khoác trên người, bên trong mặc một chiếc áo len trắng cổ tim, để lộ ra đôi xương quai xanh, tóc cô đã dài ra không ít, qua cả vai, phần mái hơi cong, rủ xuống hai bên má.

Trước đây nhìn quen dáng vẻ của cô trong khi làm việc, mà dáng vẻ lúc này, trong mắt Lê Chân Chân, thật sự là vô cùng cuốn hút.

Nhân viên phục vụ bưng đồ uống ra, Lê Chân Chân nhìn Đồ Nam bưng cốc lên uống một ngụm, đợi cô đặt cốc xuống rồi mới hỏi: “Cô có biết chuyện của Tiết Thành không?”

“Ý cô là gì?”, cô nhìn sang.

“Chuyện rút vốn, là do cậu ta giờ trò đây.”

“Biết đại khái.”, Đồ Nam biết được một chút lúc liên lạc với An Bội, Thạch Thanh Lâm vẫn không nói gì cả, cô cũng không hỏi.

Tình bạn giữa đàn ông với nhau, cô là phụ nữ nên không hiểu được, chỉ biết Thạch Thanh Lâm sẽ không nói quá nhiều về chuyện bị phản bội, nhưng trong lòng sẽ nhất định vạch rõ giới hạn, giống như với bố anh vậy.

“Có lẽ cô sẽ nghĩ là vì tôi, nên cậu ta mới làm vậy.”, Lê Chân Chân nói, cầm thìa khuấy cốc cà phê, “Thật ra không phải đâu, với Thanh Lâm, cậu ta luôn có cả sự ngưỡng mộ lẫn đổ kỵ, chuyện của tôi với cậu ta, nhiều nhất cũng chỉ được tính là mối dẫn thôi.”

Trong đầu Đồ Nam bỗng như có một thước phim tua lại những lần gặp Tiết Thành, có lẽ vì số lần họ nói chuyện không nhiều, nên cô vẫn nhớ rõ có một lần ở khách sạn, anh ta bảo mình ngưỡng mộ Thạch Thanh Lâm, bởi xuất thân và trí tuệ của Thạch Thanh Lâm đều chiếm ưu thế, làm gì cũng chưa từng thất bại, trong chuyện tình cảm cũng vậy.

Trong ấn tượng, anh ta cũng từng nói lời tương tự như thế mấy lần, là một người đàn ông tâm tính bất định, giờ ngấm ra, trong khi còn qua lại với Thạch Thanh Lâm, có lẽ anh ta vẫn luôn mang theo tâm trạng vô cùng phức tạp.

“Sáng nay cậu ta đã đi rồi.”, Lê Chân Chân nhấp một ngụm cà phê, rồi nói tiếp: “Đi Canada, sau này chắc không về nước nữa.”

Đồ Nam khẽ gật đầu, tỏ ý đã biết, “Vậy xem ra, anh ta cũng chẳng đặc ý là bao.”, dù đã thành công khiến Thạch Thanh Lâm đổ ngã, nhưng lại không tận

hưởng thành quả, có lẽ làm xong mới thấy hối hận, nhưng làm thì cũng làm rồi, hối hận cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Lê Chân Chân không nghĩ sâu như cô, chỉ tiện thể tiếp lời: “Chắc thế.”, cô ấy không đi tiễn Tiết Thành, lúc anh ta gần đi, cô ấy chỉ gọi một cuộc điện thoại, không nói nhiều, vì vẫn còn giận, đi đến bước này rồi, đành nghe theo ý trời.

Cô ấy vẫn liên tục khuấy cà phê, quên cả uống, nói chuyện với Đồ Nam, cô ấy chỉ mãi cân nhắc cách diễn đạt, không nghĩ được gì khác, cũng chẳng biết sao lại thế, rõ ràng tuổi tác không cách biệt là mấy, nhưng cô ấy vẫn cảm thấy mình không phải là đối thủ.

Được một lát, cô ấy mới lại hỏi: “Cậu ấy đang sống ở chỗ cô à? Tôi tìm cậu ấy mấy lần, nhưng đều không gặp được cậu ấy.”

“Nếu ý cô là Thạch Thanh, thì đúng là anh ấy đang sống ở chỗ tôi.”, Đồ Nam nói.

Thạch Thanh. Lê Chân Chân đột nhiên phát hiện ra, ngay cả một cách gọi tên thôi cũng thân mật hơn lúc cô ấy gọi Thạch Thanh Lâm, là vì không giống số đông, nên mới tỏ rõ sự đặc biệt. Cô ấy gác thìa xuống mép đĩa, “Hôm nay tìm cô, chính là vì chuyện của cậu ấy.”

Cô ấy nói xong lại nhìn sang phía đối diện, Đồ Nam đang nhìn cô ấy.

“Tôi biết.”, giữa hai người họ còn có thể vì ai được nữa, đương nhiên Đồ Nam biết, “Nói đi.”

Lê Chân Chân hơi sững người, bị lời nói của cô làm cho có cảm giác bị đảo chủ thành khách, “Cô không sợ tôi sẽ làm giống như trong phim, bảo cô rời khỏi cậu ấy à?”

“Dựa vào lý do gì chứ?”

“Dựa vào việc hiện giờ tôi có thể giúp cậu ấy, mà cô thì không thể, thứ cậu ấy đang thiếu là nhà đầu tư, là tiền.”

“Tùy cô thôi.”, Đồ Nam áp tay vào cái cốc thủy tinh, “Dù sao thì tôi cũng không có ý định rời khỏi anh ấy.”

Lê Chân Chân trầm mặc mất một lúc, mới cầm cái túi xách để ở bên cạnh lên, rồi đứng dậy, “Thôi vậy, đi theo tôi đi.”

Đồ Nam theo sau rời khỏi nhà hàng, hai người một trước một sau đi ra hành lang của khách sạn.

Trong lòng cô đã hiểu, những lời nói trước đó chỉ là râu ria lạc đề mà thôi, có lẽ bây giờ mới đến phần mục đích Lê Chân Chân gọi cô tới.

Lê Chân Chân đi đằng trước, bộ váy lông cừu trên người ôm trọn lấy cơ thể cao gầy của cô ấy. Chẳng mấy chốc Đồ Nam đã đi sóng vai cô ấy, đột nhiên cô ấy bảo: “Vừa ngưỡng mộ vừa ghen tỵ, tôi đối với cô, cũng gần như thế đấy.”

Đồ Nam hồ hững đáp: “Thế thì tôi vinh hạnh quá.”

Qua khoe mắt, Lê Chân Chân ngoảnh mặt về phía cô, nhìn một lát, cô ấy dừng lại, rút từ trong túi xách ra một thứ gì đó, “Qua xuân là tôi phải về Mỹ tham gia phỏng vấn cho Broadway, trước khi đi sẽ tổ chức một đêm diễn đặc biệt, nếu đồng ý, hai người có thể cùng đến.”

Đồ Nam dừng bước, cầm lấy, là hai tấm thiệp mời, thiết kế rất tinh tế, phong chữ màu đồng, còn thoang thoảng hương hoa lan. Mở ra xem lướt qua, thì ra là sự kiện do bố mẹ Lê Chân Chân tổ chức, mời bạn bè thân thích trong nước và các đối tác làm ăn thân thiết, xem như một lời tri ân trước khi cô ấy ra nước ngoài.

Cô cất đi, trong lòng thầm nghĩ, chẳng trách lại muốn gặp Thạch Thanh Lâm.

Tiến tiếp về phía trước là phòng tiệc, Lê Chân Chân đi tới cửa thì quay sang nói với Đồ Nam: “Ồ trong là một người bạn của bố mẹ tôi, chuyên làm về đầu tư mạo hiểm.”

“Thế thì nên để Thạch Thanh đến.”, cô thò tay vào túi, thậm chí còn định gọi điện báo ngay cho Thạch Thanh Lâm.

“Cô đến chắc là có ích hơn.”, Lê Chân Chân gõ cửa, rồi đẩy cửa, bảo cô vào trong, “Tôi đứng ngoài này đợi kết quả từ cô.”

Đồ Nam bước vào.

Bên trong có một người đàn ông trung niên đang chờ sẵn, ngồi trên sofa, dáng người mập mạp, mặc áo khoác cực dày, thoát nhìn trông rất giống một hình nộm. Thấy cô vào, người kia lập tức cười rồi đứng dậy khỏi sofa, sau đó mời cô ngồi xuống.

Hai người giới thiệu qua loa, Đồ Nam nhận danh thiếp của ông ta, nghe đối phương nói, chẳng mấy chốc đã hiểu ý trong lời của Lê Chân Chân. Thì ra người làm đầu tư mạo hiểm này lại thích sưu tầm đồ cổ và văn vật, gần đây đột nhiên lại rất mê bích họa, hai hôm nay vừa khéo dừng chân tại khách sạn này. Có lẽ là Lê Chân Chân đề cập đến chuyện đầu tư với ông ta, nên ông ta tìm hiểu tận gốc rễ rồi đề nghị được đàm phán với người vẽ bích họa là Đồ Nam.

Khách sáo mấy câu, đối phương đi thẳng vào chủ đề: “Tôi muốn bàn chuyện làm ăn với cô Đồ, tôi biết cô làm sao chép, thầy cô lại là Từ Hoài, bậc thầy nổi tiếng đấy. Thế này nhé, chỉ cần cô bán bức bích họa sao chép trong đội của ông ấy cho tôi, chuyện đầu tư rất dễ bàn.”

Đồ Nam cắn môi, có thể nào cũng không ngờ đối phương lại đưa ra yêu cầu này.

Đối phương tưởng cô đang cân nhắc chuyện tiền nong, “Yên tâm đi, giá cả tùy cô ra.”

Cô im lặng một lúc lâu, trong lòng thầm hiểu khoản đầu tư mà Thạch Thanh Lâm cần không phải là một con số nhỏ, bất cứ nhà đầu tư nào xuất hiện đều là một cơ hội, nhưng cuối cùng, cô vẫn từ chối: “Xin lỗi, tôi không thể đồng ý chuyện này được.”

Đối phương vốn đang rất hứng khởi, lại đột nhiên bị tạt một gáo nước lạnh thì lập tức biến sắc, “Tại sao?”

“Đây là bích họa của tổ, không phải của mình tôi.”

“Thế thì sao, là do cô chép mà, cô âm thầm lấy đi thì ai mà biết được, về lại chép một bức y hệt chẳng phải là xong chuyện hay sao.”

“Thứ tôi chép là văn vật.”, Đồ Nam nói một câu xin lỗi, rồi xin phép ra về.

Lê Chân Chân vẫn đứng ở bên ngoài, nghe thấy tiếng mở cửa thì ngoảnh đầu lại, “Sao rồi?”

Đồ Nam khẽ lắc đầu.

“Xem ra tôi không nói sai mà, đúng là cô không giúp được cậu ấy.”, Lê Chân Chân quay về.

Đồ Nam thật sự rất muốn đồng ý với yêu cầu kia, nhưng nguyên tắc không cho phép, huống hồ đối phương chẳng mấy để tâm đến game. Chuyện này rất khó mà giải thích rõ được, người không làm bích họa, khó có thể hiểu được ý nghĩa và sự kiên trì trong quá trình ấy. Cô đi theo, bước chân rảo nhanh, chẳng mấy chốc đã đuổi kịp Lê Chân Chân, “Có thể nhờ cô giúp một chuyện được không?”

Lê Chân Chân quay đầu lại nhìn cô.

Cô nói: “Bất kể có thể giúp được anh ấy hay không, tôi vẫn muốn giúp anh ấy.”

Hôm ấy, Thạch Thanh Lâm từ công ty về nhà Đồ Nam thì đã tối mịt rồi.

Chưa bước qua cửa đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức, anh thay giày, đi tới trước cửa bếp, nhìn Đồ Nam đang bận rộn làm cơm.

Cô buộc gọn tóc lên, trên người đeo tạp dề in hình quả dưa, không biết tại sao cô lại thích kiểu tạp dề hoạt hình như thế này, chẳng hề giống hình tượng con người cô một chút nào, nhưng bất giác càng nhìn lại càng thấy đáng yêu.

Thạch Thanh Lâm không nở quấy rầy cô, cứ lẳng lặng dựa vào cửa như vậy. Với anh mà nói, căn hộ này đáng ra chỉ là một nơi dừng chân mà thôi, nhưng vì cảnh tượng bây giờ, bỗng lại giống một ngôi nhà thật sự.

Anh cắn chặt răng hàm, dựa vào hoàn cảnh hiện tại của anh, nào có thể đứng trước mặt cô mà nói đến chữ “nhà” này, chẳng thể cho cô được gì.

Đồ Nam tắt bếp, ngoảnh đầu lại, thật ra đã nhìn thấy anh từ lâu rồi, “Không biết anh thích ăn gì, em làm bữa thôi.”

Anh cười, “Em nấu gì anh ăn này, không kén chọn.”

Con người này rõ ràng không thích ăn ngọt, vậy mà mồm miệng lúc nào cũng có thể tuôn ra lời hay. Đồ Nam lại nghĩ đến chuyện mình từ chối nhà đầu tư ở khách sạn, cân nhắc một lát, vẫn là không kể cho anh nghe, chỉ đề cập tới chuyện thiệp mời của Lê Chân Chân.

“Em muốn đi thì anh đi cùng em.”, anh cởi áo khoác, đi đến cạnh bồn nước để rửa tay, giọng nói hòa cùng tiếng nước chảy, tắt cả giao cho cô quyết định.

“Vậy thì hôm đây đi cùng nhau đi.”, Đồ Nam nói xong liền quay đi chuẩn bị dọn cơm.

“Từ từ đã.”, rửa tay xong, anh lau bỏ nước, đuổi tay ra áp lên má cô rồi cúi đầu hôn.

Trước khi ăn cơm, nhất thiết phải hôn cô cái đã.

Buổi biểu diễn của Lê Chân Chân được tổ chức tại nhà hát kịch tốt nhất thành phố, thứ Sáu, tám giờ tối bắt đầu.

Hôm ấy Thạch Thanh Lâm phải đi đàm phán với mấy khách hàng, lúc cùng Đồ Nam vội vàng tới thì đã quá tám giờ, bước vào trong mà xung quanh tối om, chỉ còn lại ánh sáng trên sân khấu.

Đây là loại hội trường nhỏ, có thể chứa được khoảng mấy trăm người, nhưng vì buổi biểu diễn không công khai rộng rãi, nên thành ra lại là lớn, ấy vậy mà vẫn kín chỗ. Hai người tìm chỗ ngồi, ở hàng thứ năm, khá gần sân khấu.

Trên sân khấu, Lê Chân Chân đang múa, lúc này là một điệu múa hiện đại, tiếng nhạc dìu dặt bi ai, cô ấy nâng cánh tay lên, rồi chậm rãi gục xuống sân khấu.

Ngay sau đó là tràng pháo tay như sấm rền.

Ở hàng đầu tiên, có một đôi trung niên đứng dậy vỗ tay nhiệt liệt, có lẽ là bố mẹ của Lê Chân Chân.

Đèn trên sân khấu phụt tắt, Lê Chân Chân vào trong nghỉ ngơi và thay đồ, sau vài phút, một vũ khúc khác bắt đầu, cô ấy lại đi ra.

Đồ Nam thì thầm hỏi Thạch Thanh Lâm: “Anh biết bao nhiêu người ở đây?”

Anh ngoảnh đầu lại nhìn một vòng, rồi thấp giọng bảo: “Tối quá, không nhìn rõ, có mấy người từng gặp rồi, nhưng không thân quen.”

Cô nói: “Chứng tỏ người đến đây toàn người có máu mặt đấy.”

“Bao gồm cả anh với em?”, anh cố ý trêu.

“Đương nhiên.”, Đồ Nam chỉ lên sân khấu, “Chỉ cần anh gật đầu, thậm chí Lê Chân Chân còn không về Mỹ nữa, anh lập tức trở thành khách quý ở đây, là người có máu mặt nhất luôn.”

Tay Thạch Thanh Lâm vốn dĩ đang áp trên eo cô, liền dịch xuống mép cặp quần của cô, anh thấp giọng nói: “Hình như dạo này em ít bị dạy dỗ quá rồi đấy.”

Thắt lưng bị lòng bàn tay anh cạ nóng lên, cô đành phải ngậm miệng im lặng.

Cô biết tính anh, trước giờ anh luôn nói được làm được.

Không có ai biết những hành động đó của họ, trên sân khấu, vũ khúc vẫn đang tiếp tục, mà người bên dưới thì xem rất chăm chú.

Buổi biểu diễn này có hơi giống với buổi biểu diễn báo cáo. Trước kia khi còn học mỹ thuật, Đồ Nam từng đến xem sinh viên múa và sinh viên âm nhạc trong khoa nghệ thuật biểu diễn, cứ tới trước kỳ tốt nghiệp mỗi năm, là đều sẽ có những buổi biểu diễn tương tự, để tổng kết và báo cáo, trình bày kết quả học tập của mình. Cũng giống như trước khi cô tốt nghiệp, cũng phải triển lãm tranh của mình. Cô cảm thấy bố mẹ Lê Chân Chân thật sự rất có lòng, trước khi cô ấy ra nước ngoài, đã sắp xếp cho cô ấy một sự kiện như thế này.

Lê Chân Chân không mời bạn nhảy, từ đầu chí cuối chỉ múa đơn, những màn biểu diễn đã đi qua hơn một tiếng đồng hồ, tiêu tốn rất nhiều thể lực, lần này cô ấy nghỉ dài hơn, rèm trên sân khấu vẫn khép kín mít. Cho tới khi khách mời bên dưới bắt đầu rì rầm trong bóng tối, thì đèn mới được bật sáng trở lại.

Âm nhạc vang lên, Thạch Thanh Lâm ngẩng đầu.

Trước đó anh cũng có xem, nhưng chỉ là xem bởi phép lịch sự, chứ không hề xem kỹ càng. Mãi cho tới lúc này, khi điệu nhạc trong Kiếm Phi Thiên vang lên, Lê Chân Chân khoác bộ y phục của nhân vật Mị Ảnh trong game, màn hình lớn trên sân khấu đã được thay đổi, là một bức bích họa cực lớn, do Đồ Nam vẽ...

Đây chẳng phải thứ thuộc trường phái học viện, vô cùng mới mẻ, người bên dưới không ngừng thảo luận, ngay cả bố mẹ Lê Chân Chân ngồi ở hàng đầu cũng ngoảnh lại nói chuyện với những người khác.

Tiếp sau đó, mỗi một điệu múa đều dựa theo cảnh tượng trên bích họa, Lê Chân Chân thay những máy bộ đồ, đều từ game mà ra. Những điệu múa này, hồi đó cô ấy đã biểu diễn trước mặt Đồ Nam, sau đó được vẽ vào bích họa. Trên màn hình chỉ có ảnh, từng cử điệu không đủ chân thật, nhưng nhân vật trong bích họa múa, người thật trên sân khấu múa, với khán giả bên dưới mà nói, thị giác bị kích thích cực mạnh.

Rèm được kéo lại, ánh đèn vụt tắt, rồi lại sáng lên, rèm mở, điệu nhạc bỗng vút lên, tấu một khúc cao trào, Lê Chân Chân xuất hiện cùng hai thanh kiếm.

Điệu cuối cùng, chính là điệu mà Đồ Nam bảo cô ấy sửa, múa kiếm.

Lê Chân Chân nhớ rất rõ từng động tác do mình biên đạo, không hề có sai sót, tại mỗi một điểm dừng, đều như hòa làm một với nhân vật trong bích họa trên màn hình.

Thật ra Đồ Nam chẳng nhớ được từng chi tiết của các điệu múa do mình vẽ, giờ ngẫm lại mới cảm thấy mình vẽ cũng không tồi. Có lẽ, hôm nào đó cô nên cho Từ Hoài xem được không nhỉ?

Trong lòng đang nghĩ ngợi vẩn vơ, thất lung cô bỗng bị nắm lấy, Thạch Thanh Lâm nhìn sang, thấp giọng nói: “Em bảo anh đến, thì ra là muốn anh xem cái này.”

Cô “ùm” một tiếng.

Hôm ấy cô nói với Lê Chân Chân, có thể giúp một việc được không, mà chính là việc này. Khách mời ở đây phần lớn đều là người có lai lịch không tầm thường, có lẽ sẽ là một cơ hội, nên những tiết mục cuối đã được đổi lại thành vũ khúc trong game, không biết có hiệu quả không, nhưng vẫn phải thử.

Cô muốn giúp anh, chỉ có một chút cơ hội thôi, nhưng cô cũng phải cố hết sức.

Tiếng nhạc dừng lại, kiểm thu vào vỏ, Lê Chân Chân khẽ thở gấp, cúi đầu cảm ơn.

Bên dưới vỗ tay rào rào không ngớt, có người còn lên sân khấu tặng hoa, theo thường lệ, cô ấy được mời phát biểu vài lời tổng kết.

Lê Chân Chân cầm micro nói đôi lời cảm ơn .

Màn hình sau lưng đang chiếu hình ảnh trong game, giống với những bức ảnh chụp bích họa kia. Đây đều là ảnh do Đồ Nam nhờ An Bội gửi cho, vốn dĩ An Bội còn tưởng cô muốn giữ lại làm kỉ niệm, khi ấy còn lên bảo cô đừng kể với Thạch Thanh Lâm, sợ anh biết lại buồn. Đâu có ngờ lại dùng vào việc này.

Trên sân khấu, Lê Chân Chân nói đến những điệu múa sau cùng, nhân thể nhắc tới Kiếm Phi Thiên, sau đó liền chuyển đề tài: “Tôi muốn mời tác giả của những bức bích họa này lên sân khấu, có liên quan đến game, cô ấy hiểu hơn tôi rất nhiều.”

Không ngờ là lại có một màn này, Đồ Nam nhú mày, ngơ ngác mắt vài giây, sau đó chỉ đành đi lên.

Thạch Thanh Lâm vẫn nhìn theo cô.

Ánh đèn trên sân khấu quá chói, Đồ Nam vừa bước lên phải nheo mắt một lúc mới thích ứng được, cô đi đến trước Lê Chân Chân, nhỏ giọng nói: “Trước đây đâu có nói là có vụ này đâu.”

“Muốn tôi giúp cũng không có dễ thế đâu.”, Lê Chân Chân đưa micro cho cô, “Là ý tưởng của cô, cô tự hoàn thành nốt đi.”

Đồ Nam nhận lấy, chưa bàn đến việc có hoảng sợ hay không, nhưng bảo cô nói về bích họa còn được, chứ nói về game thì quá khó, nhưng nếu nói về bích họa, vậy thì rõ là lạc đề, mỗi đầu tư không phải là dành cho bích họa.

Dường như bên dưới có vô số ánh mắt đang nhìn chăm chăm vào cô. Trong sự luân chuyển sáng tối của ánh đèn, có người đi về phía cô, vai rộng eo thon, trên người còn nguyên bộ âu phục chưa kịp thay, áo sơ mi cởi bỏ cúc đầu, dáng người thẳng tắp, anh bước qua mấy bậc thang đến chỗ cô, cầm lấy chiếc micro trong tay cô, “Vẫn nên để người chuyên nghiệp nói thì hơn.”

Trước khi về, Thạch Thanh Lâm đi tới hậu đài để cảm ơn Lê Chân Chân.

Thật ra Đồ Nam đã đặt hoa từ trước rồi, gửi đến bàn trang điểm của cô ấy. Lúc đứng trên sân khấu, đúng là cô ấy muốn gài bẫy Đồ Nam, thật muốn xem xem rốt cuộc cô nàng này có thể bình tĩnh đến mức nào. Nhưng anh xuất hiện, dường như cũng là chuyện nằm trong dự liệu.

Trước nay anh chưa từng chủ động tìm cô ấy, đây là lần đầu tiên, Lê Chân Chân cúi đầu, không tìm được lời nào để nói.

Thạch Thanh Lâm nói: “Hy vọng mọi điều thuận lợi khi cậu về Mỹ.”

Nói xong, anh rời khỏi khu hậu đài ồn ào.

Đồ Nam đợi ở bên ngoài nhà hát, đang nhắn tin Wechat với Phương Nguyễn.

Phương Nguyễn: *Cô có góc không thể!*

Phương Nguyễn: *Nói là giúp anh Thạch, nhưng mà cái tiếng chắc chắn vẫn thuộc về người múa đấy.*

Phương Nguyễn: *Ngộ nhờ anh Thạch cảm động quá lại nhìn trúng cô ta thì sao, thì cô chỉ có mà khóc!*

Nói chuyện này với anh chàng, là vì muốn anh chàng giải thích với An Bội, vậy mà anh chàng lại nghĩ xa xôi đến thế.

Đồ Nam: *Em tin anh ấy.*

Nếu thật sự như lời anh chàng nói, bắn khoả cái nọ lo lắng cái kia, vậy thì còn giúp được gì nữa, cứ khoanh tay đứng nhìn cho rồi.

Phương Nguyễn: *Con gái lớn không giữ được nữa rồi. T_T*

Đồ Nam ngoảnh đầu lại, Thạch Thanh Lâm đã đi ra, trong tay cầm áo khoác.

Anh duỗi tay không ra, nắm lấy cánh tay cô, kéo cô đi xuống khỏi bậc thềm, đi về phía trạm tàu điện ngầm.

Vào trạm, lên tàu, cả đường không nói câu nào.

Nguyên một ngày ra ngoài bàn chuyện với khách hàng, vừa rồi lại trình bày nửa tiếng trên sân khấu, như đi tiếp thị, giọng anh thật sự đã bị quá tải.

Đồ Nam cũng không nói gì, là vì không nắm được tâm tư của anh, có lẽ là giúp không đúng chỗ, ngược lại còn gây ra phiền phức, chẳng qua là anh không tiện

nói ra mà thôi.

Mãi cho tới khi có luồng gió cuộn vào trong tàu, anh mới hỏi một câu “Có lạnh không?”, sau đó hắng giọng, rồi cởi áo khoác choàng lên người cô, thì cô mới nhận ra là anh đã nói quá nhiều rồi.

Muốn để anh nghỉ, nên càng không nói chuyện với anh nữa.

Về tới nhà, mở cửa, cô thay giày rồi đi tìm cốc, định rót nước cho anh, có lẽ trong nhà có viên ngậm giảm đau họng.

Anh đóng sầm cánh cửa sau lưng lại, kéo cô về.

“Đừng làm gì hết.”, anh nói, lại kéo cô vào vòng tay, chặn ngang thắt lưng, bế bổng lên rồi cất giọng khàn khàn: “Anh phải dạy dỗ lại em cái đã.”

Trúc trắc kiểu gì đến cũng được, thất bại nào cũng có thể đón nhận, vẫn còn cô gái này đây, có lẽ do tích đức mới có được, anh cảm thấy cái gì cũng đáng giá.

-----oOo-----

Chương 68

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 68

Đồ Nam thò hai cánh tay ra khỏi chăn, nằm sấp trên giường, hí hoáy vẽ.

Trời vừa sáng, bình thường vào giờ này là cô đã dậy rồi, có lẽ cũng đã làm xong bữa sáng, nhưng hôm nay thì không, là vì bị giày vò đến kiệt sức.

Trên giấy là những đường nét tùy ý, không ra hình dạng cụ thể, cũng chẳng có ý nghĩa gì, một đống rối loạn, giống một nam một nữ đang quấn lấy nhau, hết như cô và Thạch Thanh Lâm đêm qua.

Sau lưng thoáng đầm xuống, cơ thể người đàn ông áp lên, tì cằm vào vai cô, Thạch Thanh Lâm nhìn những đường nét trừu tượng cô vẽ, lại sợ cô lạnh nên kéo chăn lên.

Biết lúc cô nghĩ đến cái gì đó là sẽ vẽ, giờ đang vẽ lung tung, đến tám mươi phần trăm là đang nghĩ lung tung, mà anh đoán là nhờ công của anh, liền không kìm được tiếng cười. Cô gái này có đôi lúc thật sự rất đáng yêu.

Cô không vẽ nữa, ngoảnh đầu lại nhìn anh, chỉ một cái liếc mắt đã trông thấy vết đỏ trên cổ anh.

Là kiệt tác của cô đem qua. Trong đầu như tua lại những cảnh tượng ấy, đem qua anh vô cùng điên cuồng, chỉ phối cô một cách triệt để, hỏi cô còn mang anh và Lê Chân Chân ra đùa nữa không, lại hỏi cô còn dám làm anh cảm động nữa không, cô chỉ có thể hạ vũ khí đầu hàng.

Sau đó, để cổ họng được nghỉ, anh không nói nữa.

Không nói thì lại càng điên cuồng hơn.

Cô bị anh ghì chặt, có một khoảnh khắc, thật sự không thể chịu nổi nữa, cô đột ngột cúi đầu, cắn một nhát lên cổ anh.

Sao chỉ có thể dùng từ “cắn”...

Đồ Nam lẳng lẳng đặt bút và giấy vẽ lên mặt tủ đầu giường, bị chính hành động của mình làm cho câm nín.

Cơ thể thoáng nhẹ đi, bởi Thạch Thanh Lâm ngồi dậy, lấy quần áo mặc.

Cô hỏi: “Mấy giờ phải đi?”

“Tám giờ.”, anh cài cúc áo sơ mi, rồi đi lấy áo vest, cổ họng đã đỡ hơn nhiều, không còn khô rát như tối qua. Anh nhìn cô chăm chăm rồi bảo: “Ngủ thêm một lúc nữa đi.”

Đồ Nam nhìn cổ áo sơ mi của anh vẫn chưa cài cúc xong, liền xỏ áo rồi xuống giường, sau đó kéo anh lại.

Qua quýt như thế, sợ là sẽ để lộ vết đỏ kia mất, đi ra ngoài làm việc mà bị người ta thấy thì mất mặt chết.

Thạch Thanh Lâm đứng lại, để cô cài cúc áo cho mình, rồi thắt cà vạt. Trong phòng bật điều hòa rồi nhưng vẫn hơi lạnh, anh cầm áo vest trong tay, rũ nhẹ, che lên cặp đùi trơn bóng của cô, ánh mắt lại rơi trên nửa vai trần của cô, có hai vết đỏ mờ mờ.

“Đau không?”, anh hỏi.

Đồ Nam liếc thấy anh đang nhìn chỗ nào, bèn thấp giọng hỏi vặn lại: “Anh nói xem?”, cô thất và vạt không đẹp, phải tháo ra, dứt khoát bỏ cuộc.

Anh cười, nhận lấy rồi tự thắt, vừa thắt vừa bảo: “Lần sau anh sẽ chú ý một chút.”

Cô hừ khế một tiếng, nghe thấy anh cười bèn trèo lại lên giường, kéo chăn, nhìn anh thắt xong nút cà vạt.

Thạch Thanh Lâm thay quần áo xong thì ra khỏi phòng, rồi lại quay về, kéo rèm thật kín, che hết ánh sáng để cô ngủ tiếp, sau đó mới lại đi ra.

Đồ Nam nghe thấy tiếng anh làm vệ sinh cá nhân trong phòng tắm, tiếng máy cạo râu chạy, tới khi từ phòng khách vọng vào một tiếng đóng cửa, xung quanh tĩnh lặng trở lại, cô lôi điện thoại để dưới gối ra xem, vừa đúng tám giờ.

Cô không ngủ được nữa, tiện thể mở Wechat ra, trang cá nhân của Thạch Thanh Lâm lâu lắm rồi không cập nhật trạng thái mới, vẫn chỉ có bốn chữ anh đang dạo trước: *Mọi chuyện đều ổn*.

Nếu thật sự mọi chuyện đều ổn thì tốt quá rồi.

Cô để điện thoại xuống, tìm lại bút và giấy vẽ trên tủ đầu giường, xé một tờ giấy trắng, viết lại bốn chữ này lên đó, rồi gấp lại.

Dự định đi gõ chuông từ lần trước vẫn chưa làm được, hình như cô nhớ đã từng thấy ở đâu đó, rằng viết điều ước bỏ vào ví tiền thì có thể thành hiện thực, không biết là thật hay giả.

Thật ra trước kia Đồ Nam không hề tin vào mấy thứ này, nhưng hiện giờ, vừa làm vừa cảm thấy ngốc nghếch, mà chuyện ngốc nghếch như vậy, có lẽ cả đời cô cũng chỉ làm một lần này thôi.

Lại xuống giường đi tìm ví tiền, cả người đã hoàn toàn tỉnh táo, cô dứt khoát dậy luôn.

Lúc tắm rửa xong, đột nhiên điện thoại đổ chuông, có người gửi tin nhắn đến. Cô cầm lên xem, xoay người đi về phòng, tìm quần áo để thay.

Bên trong mặc áo len, bên ngoài khoác một chiếc áo dạ màu kem, Đồ Nam nhìn vào gương một lát, rồi ra khỏi nhà.

Mặt trời đã lên cao, thời tiết hôm nay rất phù hợp để ra ngoài.

Sau nửa tiếng, Đồ Nam tới gần khu thương mại, tại một quán trà ven đường, cô tìm thấy Lê Chân Chân đang đợi mình.

“Lại tìm tôi có chuyện gì?”, cô ngồi xuống.

“Hôm nay có thể vinh hạnh cùng ăn một bữa cơm không?”, Lê Chân Chân không đáp mà lại hỏi ngược lại.

Vừa hay Đồ Nam chưa ăn sáng, cô cầm thực đơn lên, gọi một phần cháo cá.

“Cô toàn ăn những thứ thanh đạm thế à?”, Lê Chân Chân hỏi, rồi học theo cô gọi một phần cháo lê bách hợp, thêm một lồng sủi cảo tôm, sau khi trả lại thực đơn cho nhân viên phục vụ mới nói tiếp một câu: “Cô giống mẹ tôi thật, khẩu vị mẹ tôi cũng thanh đạm lắm.”

“Thế à?”, Đồ Nam băng quơ tiếp lời, không biết tại sao cô ấy lại liên hệ đến mẹ.

Đợi đến khi đồ ăn được bưng ra, thì mới biết nguyên nhân.

Lê Chân Chân nói: “Thật ra lần này không phải là tôi muốn gặp cô, mà là mẹ tôi.”

Đồ Nam ngược nhìn qua làn khói trắng bốc lên từ bát cháo, “Mẹ cô muốn gặp tôi để làm gì?”

“Không biết, sau đêm biểu diễn là bà ấy đã muốn gặp cô rồi.”, có lẽ Lê Chân Chân đã sống ở nước ngoài nhiều năm, nên không quen dùng đũa, phải đặt xuống, đổi sang dùng thìa, “Thế nên bữa này tôi mời, sau đây nhớ kể nguyên nhân cho tôi, tôi cũng muốn biết tại sao bà ấy lại có hứng thú với cô.”

“Không cần.”, Đồ Nam nói: “Để tôi mời, coi như tiễn cô.”

Lê Chân Chân câm nín, có lẽ đúng là sắp phải đi rồi, cũng chẳng có gì để nói.

“Mẹ cô định gặp tôi ở đâu?”, ăn được nửa bát cháo, Đồ Nam mới nhớ ra để hỏi.

“Ở đây luôn.”, Lê Chân Chân đặt thìa xuống, nhìn đồng hồ rồi bảo: “Cũng sắp đến rồi đây, tôi đi trước đây.”, cô ấy xách túi lên, không nói lời tạm biệt mà rời đi luôn.

Đồ Nam nhìn theo cô ấy ra cửa, nhìn dáng vẻ này của cô ấy, đột nhiên có cảm giác mẹ cô ấy rất kỳ lạ.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, suất ăn đã hết, cũng đã ra thanh toán xong, vậy mà chẳng thấy người đến.

Đồ Nam vốn tưởng mẹ Lê Chân Chân muốn gặp mình là vì liên quan đến việc đầu tư, nhưng mãi vẫn chẳng thấy đâu, có lẽ vận may không đến dễ như vậy, nên cô định bụng không chờ thêm nữa. Dù sao thì nhà họ Lê cũng không kinh doanh trong mảng này, không có quá nhiều khả năng sẽ đầu tư vào lĩnh vực mới như game.

Cô đứng dậy, ra khỏi nhà hàng.

Ra khỏi nơi có máy sưởi, một luồng hơi lạnh phả vào mặt, Đồ Nam chà chà hai tay, đi về phía trước. Mới được vài bước thì có một chiếc Limousine đen dừng lại bên cạnh, cô bất giác dừng lại theo, bởi rõ ràng chiếc xe đó dừng lại bên cạnh cô.

Cô nhìn theo ô cửa sổ ở hàng ghế sau đang từ từ hạ xuống, bên trong xuất hiện gương mặt của một người phụ nữ.

“Chào cô, cô Đồ phải không?”

“Là cháu ạ.”, Đồ Nam nhìn bà ấy, “Chắc cô là mẹ của Lê Chân Chân.”

Người phụ nữ không đáp, mà chỉ cười, mặc dù đã có tuổi, nhưng được chăm sóc rất kỹ càng, chỉ vào lúc cười mới thấy chút nếp nhăn ở khóe mắt. Có lẽ vì trời lạnh, nên nụ cười của bà ấy không được tự nhiên cho lắm, khóe miệng chỉ nhếch lên một cách gượng gạo.

Đồ Nam đợi bà ấy mở lời nên vẫn giữ im lặng, một người đứng ở ngoài, một người ngồi bên trong, bị bà ấy nhìn chăm chăm đến bối rối. Một lát sau, như thể đã hoàn hồn, bà ấy đưa tay đẩy cửa ra, “À, là cô, quên cả xuống xe nói chuyện.”

Đồ Nam lùi lại một bước, tiện cho bà ấy mở cửa ra.

Mẹ Lê xuống xe, trên người mặc một chiếc áo khoác dạ màu cà phê, kiểu dáng thoát nhìn khá giống chiếc cô đang mặc. Là một người có tiền, ăn vận đơn giản đã đành, nhưng thậm chí còn chẳng tìm thấy món đồ trang sức nào trên người bà ấy.

Trước kia Đồ Nam chưa từng gặp bà ấy, chỉ nhắc trông thấy dáng dấp từ xa tại đêm biểu diễn, giờ mới được nhìn gần, càng nhìn càng có cảm giác kỳ lạ, cô mím môi, hàm dưới dần căng lên.

“Đồ Nam phải không?”, bà ấy hỏi, như thể đang xác nhận lại một lần nữa, trên mặt vẫn là vẻ tươi cười như lúc mới xuất hiện, “Vừa nãy cô tới rồi, nhưng không vào, sợ nhận nhầm người. À phải rồi, còn chưa giới thiệu, cô tên là...”, bà ấy thoáng ngập ngừng, “Cô tên là Tô Uyên.”

Cuối cùng thì Đồ Nam cũng biết tại sao lại có cảm giác kỳ lạ rồi, là vì dáng dấp toàn thân khi bà đứng đây, vì giọng điệu khi nói chuyện, và vì cái tên bà vừa xưng ra.

“Cô Tô.”, cô dứt bàn tay lạnh ngắt vào túi áo, khẽ gật đầu, “Rất vui được biết cô, tiếc là hôm nay cháu không có thời gian, nếu có việc, để khi nào có cơ hội thì nói sau ạ.”

Không đợi đối phương đáp, cô liền xoay người bỏ đi.

Phía sau có tiếng bước chân, dường như là đi theo một đoạn, nhưng cuối cùng vẫn không đuổi tới.

Ánh mặt trời ảm đạm chẳng ấm chút nào, trên đường vẫn tấp nập, Đồ Nam đi thẳng một mạch đến dưới biển chờ xe buýt, nghe tiếng chuông điện thoại, cô lấy ra xem, là Thạch Thanh Lâm.

Thạch Thanh: *Báo cho em một tin tốt.*

Thạch Thanh: *Có vài nhà đầu tư mới liên hệ với anh.*

Thạch Thanh: *Công của em đấy.*

Mấy phút trước ở trên đường còn như phiến lá loạn choạng bay trong gió, lời anh nói giống như một bàn tay, đỡ cho tâm trí cô bình tĩnh lại. Đồ Nam dễ chịu hơn rất nhiều, là bởi vui cho anh.

Đồ Nam: *Đợi anh về rồi ăn mừng.*

Thạch Thanh: *Vui thế cơ à?*

Anh phá lệ gửi một icon mặt cười.

Đồ Nam: *Ừm, hôm nay cực kỳ vui.*

Thạch Thanh: *Tại sao?*

Đồ Nam: *Thì vui thôi.*

Thạch Thanh: *Em vui là được.*

Cô cũng gửi lại một icon mặt cười.

Ngẩng đầu lên, nhìn thấy một đôi vợ chồng trẻ dắt cậu con trai đứng đợi xe ở bên cạnh, thằng bé được bố mẹ dắt mỗi người một tay, những người khác đợi xe nhàm chán nên đều đang trêu thằng bé, ồn ào huyên náo, lại vô cùng ấm áp.

Cô không đợi chuyến này nữa, rời khỏi trạm.

Không bắt xe, cũng chẳng đi tàu điện ngầm, cứ đi bộ mãi, cô định sẽ đi bộ về nhà rồi nhân thể đi mua chút thức ăn, bữa tối sẽ nấu thịnh soạn một chút. Trong đầu lên kế hoạch đâu ra đấy, nhưng khi ngoảnh lại, cô bỗng phát hiện ra chiếc Limousine kia vẫn bám theo sau.

Đồ Nam xoay người lại, đứng ngay đầu đường, hai tay đút vào túi áo, nhìn về phía bên đó với ánh mắt thờ ơ.

Thấy chiếc xe tiến thẳng đến trước mặt mình.

Cửa xe mở ra, người phụ nữ họ Tô kia có vẻ hấp tấp xuống xe, “Đồ...”, bật thốt ra một chữ, rồi lại lập tức im bặt.

“Ở đây không cho đỗ xe lâu.”, Đồ Nam nói.

Bà Tô lập tức quay đầu, bảo tài xế đánh xe đi, không cần đợi bà ấy, rồi ngoảnh về, lại phát hiện ra Đồ Nam đã đi được một đoạn xa rồi.

Có lẽ nên nói là, ngay từ lúc bắt đầu, đã không có ý định dừng lại rồi.

Bà ấy đuổi theo với vẻ hơi hốt hoảng, “Nam Nam!”

Đồ Nam dừng chân lại.

Không ngờ một lần nữa được nghe cái tên này từ miệng người này, lại là trong hoàn cảnh như vậy. Hoặc giả như nói, vốn dĩ chẳng nghĩ sẽ có ngày này.

Mẹ cô, người vùng Giang Nam hiền hòa, đến cả trong tên cũng có một chữ Uyên.

Tên Tô Uyên.

Sao cô có thể quên được.

Trong một quán đồ uống bên đường, tại một chỗ ngồi ngoài trời được che ô, hai người ngồi đối diện nhau, im lặng mãi một lúc lâu.

Tô Uyên đặt hai tay lên bàn, các ngón tay đan vào nhau, đưa mắt nhìn Đồ Nam ở phía đối diện, một lần rồi lại một lần nữa. Mặt mũi cô rất giống Đồ Canh Sơn, chỉ có làn da là giống bà, trắng mịn nõn nà, hồi nhỏ thường xuyên được mọi người khen, nhưng tính cách thì hình như khác hoàn toàn, lạnh lùng lãnh đạm đến vậy, không biết là giống ai nữa.

“Nam Nam, không biết bố con có kể với con chuyện của mẹ không, mấy năm nay...”, lời nói bỗng tắc nghẹn lại.

Đồ Nam phát hiện ra cô thật sự không giống mẹ đẻ một chút nào, người cũng như tên, là một người phụ nữ dịu dàng thùy mị, chẳng trách bố cô lại nhớ thương cả đời.

Tô Uyên thở dài một hơi, rồi tiếp tục nói: “Mẹ cứ tưởng, cả đời này không được gặp con nữa.”

“Cháu cũng nghĩ thế.”, cô nói.

Tô Uyên cười khổ.

Có rất nhiều chuyện Đồ Nam không hề biết. Thật ra hồi đầu bà ấy kết hôn với Đồ Canh Sơn khi cuộc đời lâm vào cảnh cùng cực nhất, ông bà ngoại Đồ Nam qua đời cùng một lúc, gia đình vốn có điều kiện không tồi cũng chẳng còn nữa, lại vừa chia tay với môi tình chân thành, là Đồ Canh Sơn đã đưa tay kéo bà ấy ra khỏi vùng bùn tắm tối, thế nên hai người mới ở bên nhau. Trong vài năm đầu còn rất tốt đẹp, đáng tiếc mâu thuẫn bắt đầu xuất hiện, cuộc sống hôn nhân ngọt ngào khiến bà ấy dần sinh uất ức, có lẽ do cả hai vợ chồng đều không biết cách xử lý, cuối cùng đành phải ly hôn, bà ấy chọn rời khỏi gia đình này.

Là rời khỏi thật sự, bà ấy chạy ra tới tận nước ngoài, cắt đứt mọi liên lạc với Đồ Canh Sơn, thậm chí vứt bỏ cả sở thích bích họa.

Cái giá của việc trốn chạy là không thể nào gặp lại con gái được nữa, mất hết thể diện, mỗi năm mỗi năm qua đi, biết Đồ Nam đã trưởng thành thì lại càng sợ, bởi một khi đứa nhỏ đã hiểu chuyện, đã độc lập, thì sẽ không đời nào tha thứ cho bà ấy.

Khi quay trở lại thành phố này, bà còn định sẽ lén lút đi nhìn Đồ Nam, nhìn xem hiện giờ trông cô như thế nào, cuộc sống ra sao, lại chẳng thể ngờ sẽ gặp được cô trong tình huống đó. Trên sân khấu, dưới ánh đèn chói lóa, không cần nói tên, vừa nhìn đã nhận ra được.

“Mẹ có lỗi với con...”, bà thở dài.

Đồ Nam cảm thấy thật sự quá nực cười, bố cô khổ tâm lao lực mong cô vào tổ của Từ Hoài, đi sao chép bích họa, lại chẳng ngờ mẹ cô đã vứt bỏ sở thích ấy từ lâu rồi, chuyện này đúng là châm chọc biết bao.

“Lê Chân Chân là con gái cô à?”, cô chỉ hỏi câu này.

“Không, không phải, con bé không phải do mẹ sinh ra.”, Tô Uyên cuống cuống nói: “Mẹ với bố con bé ở bên nhau lúc con bé còn nhỏ, bao nhiêu năm nay con bé vẫn gọi mẹ là mẹ.”

“Ừm.”, Đồ Nam ngẫm nghĩ, tuổi cô và Lê Chân Chân cách nhau không nhiều, thế nên khi Lê Chân Chân còn nhỏ, cô mới mấy tuổi chứ, mẹ đẻ của mình lại thành mẹ của người khác, chăm sóc người khác đến ngày hôm nay.

Cô khẽ nhếch khóe môi, gượng cười.

Tô Uyển bỗng run lên bởi nụ cười này của cô, cơ thể bất giác ngả về phía trước, “Nam Nam, mẹ không cầu mong gì cả, chỉ xin con để mẹ được bù đắp cho con, yêu cầu gì cũng được, chỉ cần mẹ làm được, con cứ nói đi.”, bà ấy nói rất vội, thậm chí có phần lộn xộn, “Thật đấy, mẹ không xin con tha thứ cho mẹ, cũng không xin con nhận mẹ...”

“Mẹ.”, Đồ Nam đột nhiên gọi bà ấy.

Tô Uyển sửng sờ, đôi môi run rẩy, hai mắt nhòe đi, trên mặt dù hiện nụ cười nhưng không rõ được là biểu cảm gì, “Nam Nam...”

“Có thể nhờ mẹ đến thăm bố con một lần được không?”, Đồ Nam cười, “Còn nữa, cho con vay ít tiền được không?”

-----oOo-----

Chương 69

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 69

Trong quán cà phê, Thạch Thanh Lâm vừa tiếp xong một nhà đầu tư.

Đàm phán tạm coi là thuận lợi. Anh nhẹ nhõm hẳn đi, cúi đầu, xoay xoay chiếc đồng hồ trên cổ tay.

Dây đeo màu trắng, bên trên đầy những hoa văn uốn lượn, là chiếc Đồ Nam từng vẽ cho anh.

Vừa rồi, lúc anh tiễn nhà đầu tư kia, đôi phương còn khen chiếc đồng hồ này của anh, bảo rằng chưa từng thấy chiếc nào của hãng này trông như vậy cả, có lẽ là bản giới hạn.

Anh cười đáp: *Đúng vậy, vợ tôi tặng đấy.*

Toàn bộ tài sản đều dồn cả cho phiên bản mới, chẳng giữ lại chiếc đồng hồ nào, ngoài chiếc này, anh vốn vẫn cất giấu, nếu không phải là trường hợp quan trọng cần dùng đến, thì anh cũng chẳng nỡ lấy ra.

Trên mặt đồng hồ, kim giờ chỉ ba giờ chiều.

Đã bàn xong chuyện làm ăn, anh nên về rồi, nhưng vẫn nán lại, là vì ban nãy có một người không ngờ đến bỗng nhiên liên lạc với anh.

Anh gọi nhân viên phục vụ lấy thêm một cốc nữa, tiếp tục ngồi đợi, rồi lại nhìn đồng hồ, cuối cùng cũng có người đi tới.

Một người phụ nữ trung niên, ăn vận giản dị, dung mạo dịu dàng.

Là mẹ của Lê Chân Chân, thông qua công ty để tìm đến anh.

Thạch Thanh Lâm không rõ mục đích của bà, vẫn khách sáo đứng dậy chào hỏi, rồi mời bà ngồi xuống.

Tô Uyên không gọi cà phê, ngồi xuống mà trông dáng vẻ như đang mang nặng đầy tâm sự.

“Nếu là vì chuyện buổi biểu diễn hôm trước, thì cháu xin lỗi cô.”, Thạch Thanh Lâm mở lời trước, có lẽ vì chuyện riêng của mình mà làm ảnh hưởng đến buổi biểu diễn của Lê Chân Chân, nên bà ấy mới tới đây chuyện này.

“Cô đến không phải vì chuyện đấy, mà là vì Đồ Nam.”, Tô Uyên thoáng do dự, rồi mới nói: “Cô là mẹ đẻ của Đồ Nam.”

Thạch Thanh Lâm vừa bung cốc cà phê lên liền lập tức đặt xuống, ánh mắt thoáng dao động, còn hoài nghi có phải mình nghe nhầm hay không, “Không trùng hợp đến thế chứ?”

“Cô cũng không ngờ là lại trùng hợp thế này.”, Tô Uyên ngập ngừng, rồi kể rõ mối quan hệ giữa mình với Đồ Nam và Lê Chân Chân, bà không muốn gây ra hiểu lầm cho anh.

Thạch Thanh Lâm nghe xong thì đã hiểu được đại khái. Trước kia, bà ấy đến một quốc gia nhỏ ở châu Âu, vào thời điểm đó, ở nơi ấy vẫn có khá ít Hoa kiều, mà bà ấy có thể quen được bố Lê Chân Chân cũng là vì thân phận đồng hương, phạm vi bất giác được thu nhỏ lại, tới giờ có thể gặp tại thành phố này cũng không có gì là lạ.

Anh chỉ đang nghĩ, hiện giờ Đồ Nam đang mang tâm trạng như thế nào.

Chỉ mấy tiếng trước, cô còn nói trên Wechat, rằng hôm nay cô rất vui.

“Hôm nay cô đến gặp cháu, là vì chuyện game của cháu, cô đồng ý với Nam Nam rồi.”, Tô Uyên nhìn anh một lượt từ trên xuống dưới, giống như đang xem rớt cuộc con người anh ra sao, một lúc sau mới lại nói tiếp: “Con bé nhìn thì lạnh lùng như thế, nhưng không ngờ lại có thể yêu cháu đến vậy, vì cháu, nó chấp nhận mở miệng gọi người đã vứt bỏ nó là mẹ.”

Thật ra Đồ Nam không hề muốn nhận bà, Tô Uyên có thể nhìn ra được, nếu không đã chẳng cảnh giác mà quay đầu bỏ đi. Ngay từ đầu, cô đã không có ý định nhận mẹ, vậy mà sau cùng vẫn gọi bà một tiếng “mẹ”.

Bao nhiêu năm qua chẳng hỏi han đoái hoài, như thể đã bóc hơi khỏi thế giới này, Tô Uyên không biết tiếng “mẹ” này của cô mang theo bao nhiêu uất ức và không cam lòng, vậy mà khi ấy cô vẫn mỉm cười.

Hai yêu cầu, một là vì bố, một là vì người đàn ông này, hoàn toàn không vì bản thân, dường như cô chẳng chút để ý bấy lâu nay mình đã sống như thế nào.

Lúc ấy, Tô Uyển hỏi cô: “Mẹ còn có thể làm gì cho con không?”

Đồ Nam đáp: “Không cần đâu, con đã nêu yêu cầu rồi, mẹ làm được thì cũng coi như bù đắp cho con, sau này hai mẹ con không gặp nhau nữa, không qua lại được thì đừng qua lại, con người con sợ phiền phức lắm, không thích thăm hỏi tới lui, hưởng hồ con với mẹ đều có cuộc sống riêng, mẹ sống rất ổn, con cũng không tệ, thế là đủ rồi.”

Đây là câu dài nhất mà cô nói, lúc nói, vậy mà trên gương mặt lại là vẻ tươi cười.

Cô càng cười, Tô Uyển lại càng chua xót, nhưng trước mặt cô thì vẫn kìm nén được, giờ nghĩ lại, càng nghĩ càng thấy dần vật, hai mắt ươn ướt.

Trước mặt bề dưới mà lại thất thố như vậy, Tô Uyển hít một hơi thật sâu, lúc lại nhìn sang phía đối diện, sắc mặt đã trở nên nghiêm nghị, “Cô biết Chân Chân cũng thích cháu, nhưng nếu cháu dám một dạ hai lòng mà có lỗi với Nam Nam, sau này cô tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cháu.”

Thạch Thanh Lâm nghe mãi mà vẫn không bày tỏ gì, tới tận lúc này mới khẽ gật đầu, “Chỉ dựa vào câu nói vừa rồi của cô, Đồ Nam gọi cô một tiếng mẹ cũng không phải là thiệt.”

Tô Uyển bị giọng điệu này của anh làm cho sững sờ, nhưng nhanh chóng điềm tĩnh lại được, hình như chỉ trong thoáng chốc thôi đã hiểu vì sao Đồ Nam lại thích anh như vậy.

Cuộc gặp gỡ này không quá dài, chừng ba giờ hơn bắt đầu, tới hơn bốn giờ thì kết thúc, gán một tiếng đồng hồ.

Vốn dĩ Thạch Thanh Lâm định về công ty, nhưng sau khi đến trạm tàu điện ngầm thì chuyển hướng, đi thẳng về nhà.

Vào tới khu nhà, có mấy người quen hay gặp chào hỏi khách sáo với anh, anh khẽ gật đầu thay cho lời đáp, rồi đi đến đầu cầu thang.

Không lên cầu thang, anh đứng ở bên ngoài, muốn hút một điếu thuốc đã rồi mới lên. Anh thò tay vào túi quần âu, móc bao thuốc lá ra.

Nhiệt độ hơi thấp, lúc ra cửa anh cũng không mang theo áo măng-tô, chỉ mặc áo vest, đứng ngay đầu cầu thang, lưng đón gió, nhưng vẫn không ngăn được cái lạnh.

Rít một hơi thuốc, trong đầu chỉ toàn nghĩ đến Đồ Nam, chẳng ném được mùi vị gì.

Anh vốn tưởng hiện tại không thể cho cô được gì, thì ít ra vẫn có thể chăm sóc cho cô, không để cô chịu một chút ảm ức nào, nhưng giờ thì sao, vì anh, mà cô phải chấp nhận những chuyện này.

Anh kẹp điều thuốc đưa lên môi, lại rít một hơi thật sâu, cái vị cay nồng xộc từ khoang mũi xuống cổ họng, hai ngón tay day day ấn đường, anh thâm cười nhạo chính mình: *Đàn ông cái kiểu gì thế hả Thạch Thanh Lâm.*

Đúng lúc này, một bàn chân kề ngay sau gót chân anh, khễ khàng đá một cái.

Thạch Thanh Lâm ngoảnh đầu lại, Đồ Nam đứng ngay phía sau anh, chiếc khăn trên cổ quần kín mít, nửa gương mặt bị che khuất, chỉ để lộ ra đôi mắt sáng ngời, trong tay xách theo một cái túi, đựng đầy thức ăn cô vừa mua.

Vừa rồi, từ xa đã trông thấy anh đứng ở đây rồi, cô đi tới, cố ý dùng chân đá vào gót chân anh.

“Sao không lên?”, giọng cô bị chặn trong lớp khăn, đuôi mắt khễ cong lên, trông như vàng trắng lưỡi liềm.

Như thể chẳng có chuyện gì xảy ra cả, cô vẫn đang cười.

Thạch Thanh Lâm dụi bỏ điều thuốc, vứt vào thùng rác, rồi quay sang xách túi thức ăn trong tay cô, “Đang đợi em.”

“Trùng hợp thế cơ à?”, cô hỏi.

Anh đáp: “Ừm, trùng hợp thế đấy.”

Chuyện trùng hợp trên đời này rất nhiều, vậy mà lại bắt cô phải gặp cảnh trái ngang nhất.

Cùng nhau lên lầu, tất cả vẫn như thường.

Vào nhà, Đồ Nam mang đồng thức ăn vào bếp, lấy từng loại rau ra, chẳng mấy chốc lại vòng ra ngoài, là vì quên chưa cởi khăn.

Thạch Thanh Lâm nhìn cô bận tới bận lui, anh đi đến, duỗi tay ra cởi khăn giúp cô, nhân tiện kéo cô lại, để cô đứng gần vào mình một chút.

“Không có chuyện gì muốn nói với anh à?”, anh cúi đầu, nhìn xoáy vào mắt cô.

Đồ Nam ngẩng đầu lên, “Em thì có chuyện gì?”

Thạch Thanh Lâm gượng cười, rất muốn đưa tay áp lên má cô, nhưng nhớ ra đã đứng phơi gió lạnh cả buổi trời, nên lại thu về, “Em nghĩ kĩ lại xem.”

“Ừm.”, dường như cô đang nghiêm túc suy nghĩ, “Hôm nay mẹ em đến tìm em, chẳng phải chuyện to tát gì, hay ho đâu mà kể.”

Cuối cùng cũng nói ra, chỉ đôi ba câu dừng dừng đến vậy.

Anh giang tay ôm lấy thắt lưng cô, ghì cô vào sát người mình, bàn tay dùng lực rất mạnh, như muốn cho cô một bài học nhớ đời, “Hôm qua dạy em vẫn chưa

đủ phải không, hôm nay đã biết rồi mà còn cố tình tái phạm.”

“Em có làm gì đâu.”, cô vẫn phân bua.

Thạch Thanh Lâm cười, đưa lưỡi qua mặt trong răng rồi lại thu về, từ cổ họng đến lồng ngực đều căng tức, thở dài một hơi, anh nhìn cô, “Đừng thế, Đồ Nam, em không biết anh xót ruột như nào đâu.”, anh đưa tay, áp lên sau đầu cô, khẽ ấn cô vào ngực mình.

Khuôn mặt Đồ Nam vùi vào hõm vai anh, kê bên vạt áo vest để phanh, đè lên lớp áo somi, mãi một lúc lâu, không có động tĩnh gì cả.

Nhưng Thạch Thanh Lâm có thể cảm nhận được, một mảng somi hơi âm ẩm, bả vai cô khẽ run, anh liền thu chặt hai cánh tay lại.

Là thật sự đau lòng, cảm xúc dồn nén suốt hai mươi mấy năm ròng, anh mong cô có thể gột đi hết, đừng giữ trong lòng, coi như không có chuyện gì xảy ra. Vậy nhưng đó không phải người dung nước lã, mà lại là người sinh ra cô.

Đồ Nam vẫn vùi mình vào lòng anh, trong đầu xẹt qua toàn hình ảnh của quá khứ, nhưng những chuyện liên quan đến mẹ, cô chẳng nhớ được gì. Bà ấy ra đi không lời từ biệt, mà cũng đến bất thành linh. Cô nghĩ: *Không quan tâm nữa, ai nấy đều khỏe mạnh, bình an vô sự, chẳng có gì phải bận lòng cả.*

Không bận lòng, nhưng nước mắt vẫn không ngừng rơi.

Hình như trước giờ cô chưa từng khóc nhiều như thế này, nhưng lại im bất, Thạch Thanh Lâm cũng không nói gì, chỉ ôm cô như vậy, không làm phiền cô, để cho cô khóc.

Sau gần hai mươi phút, cuối cùng cô cũng ngẩng đầu lên, nhìn mảng áo somi ướt đẫm của anh.

“Dễ chịu hơn chút nào chưa?”, Thạch Thanh Lâm cúi đầu, nhìn đôi mắt đỏ hoe của cô, hàng mi cong vẫn còn ướt, lại càng xót xa hơn.

“Anh có ý khích em đúng không?”, cô khịt mũi, giọng hơi nghèn nghẹn, “Muốn thấy em khóc chứ gì.”

Anh bật cười, “Oan cho anh quá, anh đâu cóỡ.”

Một câu ngọt ngào gạt đi hết phiền muộn trong cô, khẽ đẩy anh ra, cô cũng hơi áy náy, “Em đi rửa mặt đây.”

Thạch Thanh Lâm buông lỏng tay, nâng mặt cô, cúi đầu hôn lên mắt cô.

Đồ Nam bất giác nhắm mắt lại, mí mắt vừa tê dại vừa ngứa ngứa, bờ môi anh vừa ẩm vừa khô, hôn mấy cái liền, anh dừng lại rồi hỏi cô: “Có phải trước giờ chưa từng khóc không?”

Từng khóc, nhưng chưa từng khóc trước mặt người khác. Lần trước khóc ở bệnh viện vì bố, cũng là khóc thầm, nhưng cô không nói ra, “Không nhớ nữa.”

Anh hiểu nên không gắng hỏi nữa, thả lỏng tay ra, “Đi đi.”

Đồ Nam đi vào phòng tắm ngay trong tầm mắt anh.

Anh tháo đồng hồ xuống, cẩn thận cất vào túi áo, trong lòng thầm nghĩ: Chỉ lần này thôi, sau này sẽ không để cô phải khóc nữa.

Hai ngày sau, Đồ Nam gặp lại Tô Uyển.

Hai người chạm mặt ở trạm xe, Tô Uyển đến một mình, vẫn mặc chiếc áo dạ màu cà phê lần trước, xách theo một chiếc túi đen phổ thông, từ trên người không hề nhìn ra đặc điểm nào của người có tiền.

Đồ Nam cũng đến một mình, đây là việc đã giao hẹn từ trước.

Hai người cùng lên xe, đi về huyện.

Những chỗ phía trước đều kín cả, họ lách qua lối đi chật hẹp, bước về phía sau.

Tô Uyển ngồi cạnh cửa sổ, khẽ nghiêng người, quay mặt về phía cô, bà hỏi: “Bố con chuyển về huyện nhiều năm lắm rồi hả?”

Đồ Nam đáp: “Con vừa đến tuổi thành niên thì chuyển, về gần cơ quan bố.”

“Thế con...”

“Ở một mình.”, cô ngắt lời, liếc sang Tô Uyển, “Con không hư hỏng, cũng không sống lệch lạc, con rất ổn, mẹ không cần phải lo đâu, cũng không cần dẫn vật, đều đã qua rồi.”

“Chắc chắn rồi, bố con nghiêm khắc như thế, con làm sao mà hư được.”, Tô Uyển nói rồi cúi đầu, kéo kéo vạt áo.

Lê Chân Chân chuẩn bị về Mỹ, bà cũng sắp phải đi, hôm nay cố ý mặc lại đồ cũ, cũng bởi ôm chút lòng riêng, mong Nam Nam của bà sẽ có ấn tượng về bà sâu một chút.

“Nam Nam, nếu như, mẹ nói là nếu như...”, bà nhìn Đồ Nam, “Mẹ biết con không muốn làm phiền lẫn nhau, nhưng nếu như, ngộ nhỡ sau này có cơ hội, mẹ con mình có thể lại gặp nhau không?”

Ánh mắt Đồ Nam lướt qua bà, nhìn ra phong cảnh đang lùi dần về sau qua ô cửa sổ, mãi một lúc mới “ừm” một tiếng, “Nếu có cơ hội.”

Tô Uyển thả lỏng bàn tay đang nắm chặt lấy vạt áo, trên mặt hiện vẻ tươi cười.

Mất chừng hơn bốn mươi phút, xuyên qua những con ngõ nhỏ ngoằn ngoèo, hai người đi đến trước nhà Đồ Canh Sơn.

Cửa không khóa, còn mở hé một khoảng, là vì trước khi đến, Đồ Nam đã báo cho Đồ Canh Sơn biết.

Cô đẩy cửa, bước vào trong, lại quay đầu nhìn, Tô Uyển bước vào theo, đang quan sát một lượt cả khoảnh sân, về mặt thoáng chút âu sầu.

“Vào đi.”, Đồ Nam vào nhà, biết mấy hôm nay bố cô nhiễm lạnh nên cơ thể không khỏe, đang nằm trên giường, cô đi thẳng đến trước cửa, gõ mấy cái.

Tô Uyển cũng đi tới.

“Vào đi.”, giọng Đồ Canh Sơn vọng ra.

Đồ Nam nhìn mẹ.

Tô Uyển đưa tay lên vén tóc ra sau tai, rồi đẩy cửa vào, “Canh Sơn, nghe nói anh ốm, tôi đến thăm anh đây.”

Cửa khép lại.

Đồ Nam xoay người đi vào bếp, nhìn thấy Phương Tuyết Mai đang đứng bàn thần trong đó, đầu cúi gằm, cũng không biết là đang bận rộn gì, mà thật ra trên tay chẳng cầm thứ gì cả.

Cô bước vào, Phương Tuyết Mai trông thấy thì nở một nụ cười khô khốc, “Tiểu Nam, cháu xem, đáng ra dì nên tránh đi, nhưng còn chưa ra khỏi cửa thì hai người đã vào rồi.”

“Dì Phương.”, cô có thể nhìn ra được sự lúng túng của Phương Tuyết Mai, việc này là vì bố cô, nhưng nhìn thấy bà như vậy, trong lòng cô vẫn hơi áy náy, “Xin lỗi dì.”

Phương Tuyết Mai cười khổ, “Nói cái gì thế, mẹ cháu đúng là trong trăm người mới tìm thấy một, chẳng trách bố cháu lại nhớ nhung suốt từng ấy năm.”

Đồ Nam trầm mặc một lúc rồi bảo: “Thế nên vẫn nên để bố cháu buông bỏ đi thôi.”

Thứ cát giấu bao nhiêu năm, rồi cũng đến lúc phải lòi ra, đã qua cả rồi, nên buông thì buông đi thôi.

-----oOo-----

Chương 70

Nguồn: EbookTruyen.VN

Không ai biết rốt cuộc Đồ Canh Sơn và Tô Uyển nói những gì trong buổi trùng phùng cổ nhân ấy. Hôm đó, lúc Tô Uyển bước ra khỏi phòng, Đồ Canh Sơn có vẻ cũng đã khá mệt rồi.

Đồ Nam đi vào, nhìn ông nằm trên giường nghỉ ngơi, sắc mặt rất điềm tĩnh, cô không làm phiền ông nữa, rời khỏi phòng rồi đi tiễn Tô Uyển.

Lại quay về bến xe, Tô Uyển mới cảm thán với cô, rằng mọi người đều già rồi, bố cô lại lâm bệnh nặng như thế, những chuyện xưa cũ, đến tuổi này rồi thì nên buông bỏ hết đi thôi. Lúc nói chuyện, mấy lần bà đưa tay ra có ý chạm vào Đồ Nam, nhưng cuối cùng vẫn thu về, “Nam Nam, mẹ mong con tìm đúng người, mỗi người chỉ có một cuộc đời thôi, muốn làm lại khó lắm.”

Giữa những cặp mẹ con khác, có lẽ còn có thể nói chuyện về kinh nghiệm với phái nam, nhưng hai mẹ con họ thì không, tự Tô Uyển cảm thấy chuyện tình cảm của mình quá thất bại, không đủ tư cách. Liên quan đến Thạch Thanh Lâm, bà từng nghe Lê Chân Chân kể không ít lần, nhưng cũng chỉ mới gặp một lần, có lẽ chỉ Đồ Nam là tự biết rõ. Hai người là mẹ con, nhưng lại giống người xa lạ hơn, điều có thể nói, chắc chỉ gói gọn trong mỗi câu này mà thôi.

Đồ Nam chẳng nói gì, bến xe ồn ào, nửa là tiếng người, nửa là tiếng xe, cô đứng trước chiếc xe buýt, bên cạnh vừa có một chiếc xe chạy ngang qua, khói sau xe lảng vảng chưa tan đi hết, cô nắm lấy tay vịn trước cửa, ra hiệu cho Tô Uyển lên xe.

Tô Uyển lên xe, quay đầu lại nhìn cô. Đồ Nam bước một chân lên, hơi ngẩng đầu, cũng nhìn bà hai giây, sau đó mới lên tiếng, nhưng chỉ nói đúng hai chữ: “Bảo trọng.”

Rồi cũng nôi gót lên xe. Cho nên đây không phải là lời nói cho hiện tại, Tô Uyển hiểu, Đồ Nam đang nói câu tạm biệt với mình.

Mấy hôm sau khi trở lại, vào đúng cuối tuần, Lê Chân Chân bay về Mỹ, cả gia đình họ Lê cũng đi cùng luôn.

Đương nhiên Tô Uyển cũng đi, đến đột ngột, mà đi cũng vội vàng, có lẽ thứ bà mang theo chỉ có câu “Bảo trọng.” kia.

Bầu trời xanh trong, ánh nắng dịu dịu. Một chiếc máy bay vút ngang qua bầu trời. Đồ Nam đứng trên đường ngửa đầu nhìn, thật ra chẳng biết có phải là chuyến bay kia không, chỉ tình cờ trông thấy mà thôi.

Đồ Nam thu tầm mắt lại, đi về phía trước, sau vài phút thì đến được trước tòa nhà công ty.

Lâu lắm rồi không đến đây, hôm nay đến là theo ý của Thạch Thanh Lâm. Hôm qua anh về nhà rất muộn, hôm nay lại đi từ sớm, khi đó Đồ Nam còn đang ngủ, tỉnh dậy mới nhìn thấy tin nhắn trên điện thoại, bảo cô đến công ty tìm anh.

Cô bước vào thang máy, thầm nghĩ: Đột nhiên ra vẻ thần bí như thế, không biết anh đang định vẽ trò gì đây.

Đến tầng cao nhất, cảm giác như được quay trở về khoảng thời gian mới bắt đầu hợp tác, cô đi đến trước phòng vẽ, cầm lấy tay nắm cửa, vặn chốt mở cửa ra. Cửa mới hé được một nửa, cô nhìn vào bên trong, vậy mà chẳng có gì thay đổi cả, ánh nắng xuyên qua cửa sổ rọi vào phòng, những bảng giá vẽ đều được xếp ngay ngắn, giống như cô có thể đến đây vẽ bất cứ lúc nào cũng được vậy.

Còn đang bần thần, thì ván cửa đột nhiên bị gõ hai tiếng, cô đưa mắt nhìn ra, hai ngón tay của người đàn ông gõ xuống nơi cách vành tai cô không xa. Cô xoay người lại, va ngay vào lồng ngực Thạch Thanh Lâm, anh đứng phía sau cô, gần như bao trọn cả cơ thể cô lại.

“Đợi em mãi, hóa ra vẫn ngơ ngẩn ở đây.”, tâm trạng anh có vẻ không tệ, lời nói ẩn ý đùa, anh xoay người cô sang, đi về phía văn phòng ở bên cạnh.

Tay Đồ Nam được anh nắm lấy, vừa đi cô vừa dùng đầu móng tay cạo vào lòng bàn tay anh, đột nhiên nhớ ra nên hỏi một câu: “Anh có biết hôm nay Lê Chân Chân đi không?”

“Anh phải biết à?”, Thạch Thanh Lâm hỏi ngược lại, bóp mạnh bàn tay cô như để trừng phạt, “Quan tâm nhiều đến bạn trai mình đi, bớt nhắc đến chuyện của người khác lại.”

Đồ Nam đành thôi, bàn tay được anh nắm lấy hơi ngứa, cô khẽ lắc vài cái, vô hình trung lại như đang làm nũng, “Thế anh có chuyện gì vui à?”

“Em sẽ biết ngay thôi.”, vào văn phòng, anh buông tay, cầm một tập tài liệu trên mặt bàn lên cho cô xem, “Cái này, chẳng lẽ lại không đáng để vui hay sao?”

Đồ Nam giở ra xem tờ đầu tiên, là một bản hợp đồng đầu tư, giở sang những trang tiếp theo, cũng thế.

Cô nhìn anh bằng vẻ mặt ngơ ngác.

Thạch Thanh Lâm vén bức rèm che khung cửa sổ sát đất ra, trong phòng bừng sáng, anh đứng đó, chiếc áo măng-tô đen trên người vẫn chưa được cởi bỏ, lúc xoay lại, những đường nét trên khuôn mặt như được khắc sâu, khiến cô không dời mắt được.

Dường như anh có thể nhìn ra được cảm xúc từ trong mắt cô, khóe miệng khẽ cong lên, “Em không nhìn nhầm đâu, đàm phán đầu tư thành công rồi.”

Đồ Nam không thể tin nổi, nhưng những lời này từ miệng anh mà ra, cô nghe thế nào cũng thấy đáng tin, “Điều thương lượng thành công?”

“Điều thương lượng thành công.”, Thạch Thanh Lâm đi tới, kéo cổ tay áo lên một đoạn, để lộ ra tay áo vest bên trong, giở những trang hợp đồng kia ra, chuyện này khiến anh rơi vào trạng thái nhẹ nhõm vô cùng, “Mười mấy nhà đầu

tư mới, vốn dĩ vẫn thiếu một khoản tiền đầu tư nữa, nhưng hôm qua đã được bổ sung nốt rồi.”

Lúc nói câu này, giọng điệu anh nghe nhẹ tênh, nhưng Đồ Nam hiểu anh đã vượt qua khoảng thời gian này như thế nào. Phần lớn thời gian đều dành cho việc xã giao, một người không quen cúi đầu như anh, mà thời gian này chẳng biết phải cúi đầu bao nhiêu lần, có khi về trong trạng thái say, mặc dù trước khi bước vào nhà anh đã tỉnh rượu rồi, cũng hong ngoài gió một lúc lâu, thậm chí có lúc còn cố tình hút thuốc để át đi, nhưng cô vẫn biết.

Đồ Nam nghĩ lại hết những chuyện này mà thất lòng. Cô ngược lên nhìn anh, xung quanh như tối lại, chỉ còn một mình anh, khuôn mặt anh, tất cả được nhuộm trong một tầng ánh sáng, khiến hình ảnh đẹp lên gấp bội, choán ngập cả tầm mắt.

Thạch Thanh Lâm vừa chuyển tầm mắt qua thì thấy cô đang nhìn mình chăm chăm, bị cô nhìn như thế này, thật ra anh lại có cảm giác rất hưởng thụ, nên bèn cố ý cúi đầu để cô nhìn rõ hơn.

Không ngờ Đồ Nam lại duỗi tay ra, ôm lấy cổ anh, siết chặt anh, đầu tiên là một cánh tay, sau đó là cả hai cánh tay, cô thủ thủ nói: “Chúc mừng anh.”

Ai mà chống đỡ được sự dịu dàng như thế này. Thạch Thanh Lâm vẫn chưa hài lòng, nhưng cũng không chạm vào cô mà chỉ đứng yên, để mặc cho cô ôm mình, anh hỏi: “Chỉ thế thôi à?”

Đồ Nam vòng tay lên cổ anh, ánh mắt lướt từ đôi mắt anh, rồi đi xuống từng chút một, cuối cùng rơi trên bờ môi của anh, lúc đặt lên đó một nụ hôn, cô lập tức bị anh ép ngược lại. Anh đỡ thất lưng cô, cả người đè nặng xuống, hai chân tì vào mép bàn bị cần đau, nhưng không quan tâm nổi, bởi đầu lưỡi bị anh cuốn lấy, chẳng nghĩ được gì khác.

Niềm vui giống như một liều thuốc kích thích, truyền từ đại não đi khắp cơ thể, cô thở từng nhịp hỗn hển đứt quãng, đột nhiên nghe thấy hai tiếng gõ cửa, thì mới nhớ ra cửa không đóng, vội vội vàng vàng buông anh ra, quay phắt đầu lại. Trông thấy An Bội đang đứng ở cửa, khuôn mặt còn đỏ, chứ hai vành tai thì không kìm được cảm giác nóng rực, cô quay lưng lại, lui sang bên cạnh.

“Xin lỗi, quấy rầy hai người rồi.”, hai mắt An Bội sáng rực, nhưng cô nàng vẫn giả vờ nghiêm túc, “Tôi đến để hỏi Thạch tổng một chút, khoản đầu tư đã được giải quyết rồi, có phải là nên tính đến chuyện phát hành phiên bản mới hay không?”

Thạch Thanh Lâm chậm chậm xoay ra liếc cô nàng một cái, có lẽ là vì bị làm phiền nên hơi bất mãn, giọng điệu cũng có vẻ hậm hực, “Để nói sau, mọi người đừng tan ca vội, đợi tin của tôi.”, nói xong liền ra hiệu cho Đồ Nam đi cùng mình ra ngoài.

An Bội nhớ nhó, còn hoài nghi liệu có phải anh cố ý hay không, ánh mắt nhìn theo anh ra cửa, cô nàng cũng không tiện hỏi, đành quay đầu lại nhìn Đồ Nam chăm chăm.

“Lúc ở riêng, hai người vẫn luôn kích thích thế à?”

Hai tai Đồ Nam càng nóng hơn, “Cô vẫn nên tập trung làm việc thì hơn, chẳng dễ gì mới quay lại được quỹ đạo bình thường.”, vừa nói vừa đi ra cửa, bước chân nhanh thoăn thoắt.

An Bội lẩm bẩm sau lưng cô: “Giả vờ đạo mạo!”

Đồ Nam đi về phía thang máy, Thạch Thanh Lâm đang đứng bên trong, một tay ấn nút giữ thang để đợi cô. Cô cuống cuống chui vào, bắt gặp vẻ cười cợt trên choker trên mặt anh, cô đưa tay vén tóc mái rồi hỏi luôn: “Chẳng phải anh nói vốn dĩ còn thiếu một khoản đầu tư đấy ư, thế cuối cùng làm sao mà bù vào được?”

Về trêu đùa trên mặt anh vẫn chưa rút, anh ấn nút chọn tầng, trong khi đi xuống mới kể: “Chắc chắn em không nghĩ ra, khoản đầu tư cuối cùng lại đến từ bố anh.”

Cô khá bất ngờ, vốn dĩ chỉ chọn bừa một chủ đề để nói, không nghĩ lại nhận được đáp án này.

Anh bị biểu cảm của cô làm cho bật cười, “Có gì đâu.”

Hôm qua bố anh – Thạch Đoàn Tuyên- đích thân đến công ty, chú Trần nói với anh, hôm rời khỏi nhà cũ, Thạch Đoàn Tuyên có mang tập tài liệu của anh theo, sau khi nghiên cứu mới quyết định đầu tư, nếu đã như vậy, thì anh chẳng có lý do gì mà từ chối cả.

Đồ Nam nghe anh nói vậy thì yên tâm hẳn, ngẫm nghĩ kĩ thì cũng tốt, ít ra bố anh không đến nổi tệ bạc với anh.

Liên quan đến chuyện đầu tư, Thạch Thanh Lâm lại nhớ tới khoản của Tô Uyển. Tiền của Tô Uyển là trên danh nghĩa cá nhân, có lẽ cũng được coi là con số lớn, nhưng với đầu tư thì còn lâu mới là đủ, tuy nhiên công ty vận hành cũng cần phải có tiền, quả thật số tiền này đã giải quyết được nhu cầu cấp thiết của anh, bằng không còn chẳng biết có thể duy trì được bản game hiện tại nữa hay không.

“Số tiền này anh rót vào trên danh nghĩa của em.”, ra khỏi thang máy, anh nói.

Đồ Nam nhìn anh, “Sao lại lấy danh nghĩa của em, số tiền này là cho anh, anh quên hồi trước tiền viện phí của bố em là anh trả à?”

Thạch Thanh Lâm quay đầu nhìn cô, “Có phải em muốn phân chia với anh, mà còn phải phân chia thật rạch ròi đúng không?”

Nhất thời cô không tìm được lời nào để phản biện.

Anh cười, “Đừng cậy mạnh, anh biết em sẽ không tự cầm tiền của cô Tô, mà chắc chắn số tiền này là em vay từ chỗ bà ấy. Sau này nếu kiếm lại được, em mang trả cả gốc lẫn lãi cho bà ấy, nếu không kiếm được, anh với em cùng gánh.”

Đồ Nam hoàn toàn không nói được gì, còn nói gì nữa đây, người đàn ông này đã tính toán thay cô hết rồi.

Họ rời khỏi công ty, không lâu sau thì tới quán net của Phương Nguyễn.

Chuông ngoài cửa rung lên một tiếng, Thạch Thanh Lâm đẩy cửa đi vào, Đồ Nam đi theo sau, cô hỏi: “Đến đây làm gì?”

“Tìm Phương Nguyễn.”, anh nói.

Bên trong quán net vẫn náo nhiệt như mọi ngày, Phương Nguyễn đang nằm rạp ra quầy, thấy anh thì vẫy tay, thuận đà nhìn ra rồi mới chào Đồ Nam, lại lải nhải: “Hai người đến đây vì chuyện kia à? Gọi một cú điện thoại là được rồi, lại còn phải đích thân đến làm gì.”

Thạch Thanh Lâm nhìn sang bên cạnh, “Sợ cô ấy đợi ở công ty lại không thoải mái.”

Đồ Nam cũng nhìn anh, dường như đang nói: *Không thoải mái là tại anh chứ ai.*

Anh giữ thẻ điện cho cô trước mặt Phương Nguyễn nên không đùa nữa, mà hỏi: “Thế nào rồi?”

Phương Nguyễn đáp: “Chuyện anh giao đương nhiên em phải làm hẩn hoi rồi, nghe ngóng được hết, ngày mai bên họ sẽ tung ra phiên bản mới, mười một giờ trưa, đúng giờ luôn.”

Thạch Thanh Lâm gật gù, cởi bỏ áo măng-tô, bỏ lên mặt quầy.

Đồ Nam không hiểu, liền tò mò hỏi: “Bên nào ra phiên bản mới cơ?”

“Còn bên nào được nữa, là Đông Hằng đấy.”, Phương Nguyễn tiếp lời: “May mà anh quen biết rộng, họ giấu kín bùng mà anh vẫn nghe ngóng được thời gian.”

Đồ Nam nhìn Thạch Thanh Lâm với vẻ khó hiểu.

Anh ngoảnh mặt qua, “Sao, thấy anh đều rồi, lại đi dò la cơ mật kinh doanh của người ta à?”

Cô gật đầu, nhìn như thể cố ý.

Anh cười, “Em quên hồi trước họ cũng muốn làm phiên bản mới có liên quan đến bích họa, buộc mình phải công bố nội dung trước rồi à?”, khi đó có lẽ là Tiết Thành cố tình để lộ thông tin, có điều là không quan trọng, chuyện đã qua

rồi, anh cũng không muốn truy cứu nữa. Nhưng hiện giờ lại chuẩn bị đến bước mấu chốt, không thể xảy ra sai sót được, đối với mấy kẻ xấu tính, cũng chẳng việc gì phải khách sáo cả, nên cho họ một bài học.

Anh đứng cạnh quầy, gõ nhẹ lên mặt quầy như đang dăm chiêu suy nghĩ, mấy giây sau, anh ra quyết định: “Không đợi nữa, hôm nay phát hành luôn.”

Nói rồi, anh rút điện thoại từ túi quần ra, gọi cho An Bội, báo tin cho cô nàng đi chuẩn bị.

Chẳng những Phương Nguyễn, mà ngay cả người đã quen với phong cách làm việc của anh như Đồ Nam mà còn phải sửng sốt, tại một quán net nhỏ, vậy mà anh lại ra quyết định phát hành phiên bản mới một cách quyết đoán.

An Bội hỏi anh từ đầu bên kia điện thoại: “Không cần phát thông báo trước cho người chơi à? Cũng không cần tuyên truyền luôn?”

Thạch Thanh Lâm nói: “Không sao, đột ngột phát hành vốn đã là một chủ đề rồi, bây giờ cô liên lạc với các đơn vị truyền thông, ngày mai đề hết tin tức liên quan đến Đông Hằng xuống.”

Phương Nguyễn nghe thấy câu này thì lảng lạng nháy mắt với Đồ Nam, “Người đàn ông của cô ác thật đấy.”

Cô nhìn anh chàng, bị mấy chữ “người đàn ông của cô” làn cho dao động.

Đợi Thạch Thanh Lâm cúp điện thoại, tinh thần người chơi của Phương Nguyễn mới lòi ra, không kiềm chế được nổi kích động, anh chàng hỏi: “Anh Thạch, phải ăn mừng chứ nhỉ?”

“Ừm.”, Thạch Thanh Lâm nói: “Cậu xem thế nào rồi làm đi, đợi họ xong việc rồi gọi đến, tôi mời.”

Tranh thủ lúc họ nói chuyện, Đồ Nam đi vào bên trong, dựa vào tường, từ khoảng cách hơn một mét, nhìn một cậu bé đang chơi Kiếm Phi Thiên.

Nhiều nhất là năm sáu phút, các kênh sẽ hiển thị trạng thái cập nhật, người chơi bị buộc phải thoát ra.

“Gì thế này...”, cậu bé cắn nhần.

Tầm nhìn từ khóe mắt xuất hiện bóng dáng người đàn ông, Đồ Nam ngoảnh đầu sang, thấy Thạch Thanh Lâm đi tới cạnh mình, cùng cô nhìn vào màn hình máy tính bên đó.

Quá trình cập nhật mất chừng mười mấy phút, là do tốc độ mạng của quán net không tệ, bằng không có lẽ còn phải đợi lâu hơn. Cậu bé lại đăng nhập vào, giao diện thay đổi, tiếng nhạc nền trong tai nghe cũng đã thay đổi luôn.

Một thanh kiếm cực lớn rơi từ không trung xuống, tiếp theo đó là những trang kì thư ẩn hiện; trên vách đá sừng sững xuyên qua tầng mây, trong hang động u tối, từng bức từng bức bích họa nổi lên; vô số nhân vật anh hùng cao thủ lướt

qua, cuối cùng tiếng nhạc dừng lại, hình ảnh đứng yên, ba chữ *Kiểm Phi Thiên* hiện lên như sóng nước, biểu thị phiên bản mới đã được phát hành, tên của tổ sản xuất lần lượt xuất hiện, *nhà sản xuất: Thạch Thanh Lâm; Tổng họa sĩ: Đồ Nam...*

“Ôi vãi!”, cậu bé hét lớn, tiếp sau đó là những người chơi khác, rồi thêm nhiều người nữa, chỉ trong thoáng chốc mà bầu không khí trong quán như sôi sục lên.

Đồ Nam nhìn Thạch Thanh Lâm, không biết tại sao, ở một nơi nào đó trong lòng bỗng nóng rực lên, cô nói: “Giống như đang nằm mơ ấy.”

Anh nắm lấy tay cô, đan cài các ngón tay, siết thật chặt, dù không nói gì, nhưng khi cảnh tượng ấy hiện ra, cảm giác trong anh cũng giống hệt cô. Giống như mơ vậy, hiện giờ, cuối cùng cũng mơ được đến đây rồi.

An Bội dẫn theo cả đám nhân viên công ty đến.

Phương Nguyễn đã đặt sẵn đồ nướng và bia, đang ngồi đợi họ. Diện tích chỗ này chỉ có từng ấy thôi, nhưng anh chàng không hề ngại chật chội, càng không ngại ảnh hưởng đến việc làm ăn của mình, vì có An Bội, nên lại càng nhiệt tình.

Bia được mang ra, mỗi người cầm một xiên đồ nướng, cầm cốc giấy dùng một lần, không cần ngồi. Có lẽ do đã đặt được tảng đá nặng nề trong lòng xuống, cũng có lẽ là biết khoảng thời gian này công ty lâm vào tình cảnh khó khăn, nên chẳng ai để tâm đến hoàn cảnh tạm bợ thế này, ngược lại còn cảm thấy như vậy lại rất thú vị, khiến đám người chơi chốc chốc lại ngoái ra nhìn.

Thạch Thanh Lâm cũng cầm một cái cốc giấy, nhặt ra hai xiên đồ nướng không rắc ớt trong hộp đồ ăn, định đưa cho Đồ Nam, nhưng lại thấy cô đã bị An Bội kéo đi rồi.

“Lâu lắm rồi không thấy cô xuất hiện, nhất định phải uống một cốc.”, An Bội khích.

Trưởng bộ phận Cao nói đùa theo: “Phải uống, phải uống chứ.”

Đến cả Phương Nguyễn cũng hô hò a dua.

Đồ Nam đang vui, cũng thoải mái uống một ngụm.

An Bội không chịu tha cho cô, “Uống hết, bằng không tôi sẽ kể chuyện tôi nhìn thấy trong văn phòng.”

Lập tức có người hỏi: “Chuyện gì đấy?”

Đồ Nam đưa mắt ra hiệu cho cô nàng, thoáng hạ tầm mắt, sau đó uống cạn cốc bia trong tay.

Vốn dĩ Thạch Thanh Lâm định cản, nhưng ngẫm nghĩ rồi lại kệ cô, chẳng mấy khi mới có dịp vui.

Sau cùng, cả đám đều say lúc nào không biết, càng chơi càng high, hoàn toàn quên mất đây là quán net, Phương Nguyễn bèn dứt khoát đóng cửa sớm, lùa hết khách về.

Rất nhiều người chơi tỏ ra khó chịu, phiên bản mới vừa được phát hành, đã chơi được mấy đâu, lúc rời đi, không ít người ngoái lại nhìn đám đông đang kia.

Cửa đóng rồi lại càng bốc hơn, bình thường ở công ty toàn là những nhân vật chủ chốt của các bộ phận, vậy mà lúc này ai nấy đều hô hào đòi mở máy chơi game, đấu một trận.

Đồ Nam ngồi trên chiếc ghế đầu, gác cánh tay lên quầy, trong tay còn nửa cốc bia uống dở.

Trong tầm mắt bỗng xuất hiện một đôi giày da đen, cô đưa mắt lên, nhìn đôi chân dài được bọc trong lớp quần âu, sau đó là bờ vai rộng được tôn lên bởi chiếc áo vest trắng thơm, cuối cùng là khuôn mặt của Thạch Thanh Lâm.

Anh lấy cái cốc khỏi tay cô rồi đặt xuống, “Say rồi à?”

“Đâu có.”, cô nhìn vào trong quầy, thấy Phương Nguyễn đang thì thà thì thầm với An Bội, hai người họ đều đã say, vừa nói vừa cười, không hề quan tâm đến hình tượng, rồi tự mình cũng cười theo.

Bộ dạng thế này rồi mà còn chưa say? Thạch Thanh Lâm nhìn cô cười đến híp cả mắt, liền nắm tay lên che miệng rồi ho khẽ một tiếng, không nhìn được cười, anh kéo cô dậy, “Đi thôi.”

Đồ Nam vừa theo anh đi, An Bội liền nhảy ra, “Không được, cô ấy không được đi, phải uống tiếp!”

Thạch Thanh Lâm cầm áo măng-tô để trên quầy lên, quắc mắt nhìn cô nàng, “Mai vẫn phải làm việc, nếu cô đi muộn thì trừ năm phần trăm lương, còn giữ cô ấy lại thì trừ thêm năm phần trăm nữa.”

“Xì.”, An Bội đảo ngược mắt, lại ngồi xuống.

Ngoài trời vẫn chưa tối, ra khỏi quán net, gió tạt qua, làm cơn say vui đi không ít. Thạch Thanh Lâm cũng uống khá nhiều, có điều tử lượng tốt, hoàn toàn chẳng sao cả, Đồ Nam thì rõ ràng là đã say rồi, phải dựa vào vai anh.

Anh đỡ cô, lấy áo măng-tô choàng lên cho cô, rồi ngồi xôm xuống, “Lên đây, anh cõng em.”

Đồ Nam nhìn chằm chằm vào lưng anh mấy giây, rồi mới ngả lên.

Anh cõng cô lên, trong lòng thầm cảm thấy buồn cười, lần này sao lại ngoan ngoãn thế chứ, ngoan hơn hẳn lần say trước.

Đồ Nam không hề cảm thấy mình say, chỉ cảm thấy như đang mơ, Thạch Thanh Lâm cõng cô, cô cảm thấy giấc mơ này quá kỳ diệu, bình yên đến mức kỳ diệu.

Thạch Thanh Lâm chợt nảy ra ý định trêu cô, lúc đi ngang qua con sông nhân tạo, anh xốc cô lên, cố tình nghiêng về phía lan can, “Nhìn xem, dưới kia là cái gì, ngày trước em định quăng anh xuống, có sợ bây giờ anh quăng em xuống không?”

Đồ Nam vừa cúi đầu đã nhìn thấy mặt nước ở bên dưới, cánh tay vội ôm chặt lấy cổ anh, giãy giụa đòi xuống.

Thạch Thanh Lâm loạng choạng hai bước, vừa đứng lại vừa dỗ cô: “Rồi rồi, đừng giãy nữa, trêu em thôi.”

Đồ Nam vẫn giãy giụa, lúc này anh mới ngộ ra, ngoan ở đâu chứ, vẫn y hệt lần trước. Dáng người cô vốn cao, chỉ hơi giãy giụa là đã khó giữ chặt rồi, sợ làm ngã cô, anh chỉ đành thả cô xuống.

Ai ngờ vừa đặt chân xuống đất đã chao đảo, Đồ Nam đỡ cả người về phía trước, một tay chống đất, ngồi xồm bất động.

Thạch Thanh Lâm vội vàng kéo cô lên.

Đột nhiên Đồ Nam ngẩng đầu gọi anh: “Thạch Thanh, nhìn đi.”

Anh nhìn theo, thấy hai gò má đỏ hây hây của cô, thấy đôi mắt khép hờ mơ màng, và cả đóa cúc vàng nhỏ xinh trong tay cô. Cô bảo anh nhìn thứ này, thật sự khiến anh không kìm nén nổi, phải ngồi thụp xuống trước mặt cô cười khùng khục không dứt.

“Cười cái gì chứ.”, cô nhỏ giọng ai oán, nhưng lại cười theo, muốn để anh nhìn kĩ hơn nữa.

Mùa xuân đến rồi.

-----oOo-----

Chương 71

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 71

Chìa khóa nhà, chìa khóa xe, tất cả đều đặt ở tủ đồ.

Thạch Thanh Lâm gỡ bỏ lớp bọc chống bụi trên mọi đồ đạc ra, quay trở lại căn hộ của mình, cảm giác như đã qua một thời gian dài rồi, cũng may không quá bụi bặm.

Anh ngoảnh đầu nhìn vào phòng, Đồ Nam đứng trong đó, đang giúp anh gỡ lớp màng chống bụi trên giường, rồi đứng yên bất động, hai mắt nhìn trân trân vào

mặt tủ đầu giường, trông như đang thất thần.

“Vẫn khó chịu à?”, anh hỏi, lại không nhịn cười được, trợn say đó khiến cô đau đầu nguyên cả ngày, “Xem em sau này còn dám say nữa không.”

Đồ Nam liếc nhìn anh, bị anh nói mà xấu hổ. Cô uống bia rượu rất dễ say, chẳng qua hôm đó uống là vì quá vui mà thôi. Chẳng nhớ về nhà thế nào, hình như đầu tiên là được anh công về, sau đó là ôm, cuối cùng là ai ôm ai cũng không nhớ nữa, vô cùng hỗn loạn. Cô chuyển chủ đề, chỉ vào tủ đầu giường rồi bảo: “Anh vẫn giữ cái này cơ à.”

Thạch Thanh Lâm nhìn theo tầm mắt cô, là bức vẽ cô tặng anh trước khi quay về tổ, anh chẳng những giữ lại, mà còn đóng khung để ở tủ đầu giường.

“Đương nhiên, không biết là ai đặc biệt lên chỗ cao nhất thành phố vẽ tặng anh mà, không giữ sao được.”

Đồ Nam cảm thấy như anh đang ghẹo mình nên không đáp, lại đột nhiên nghe thấy anh hỏi: “Em có thấy chỗ này hơi nhỏ không?”

Anh đứng cạnh sofa, tiện tay chỉ sang hai bên, cũng không biết ý anh nói là phòng khách hay là cả căn hộ nữa, cô bảo: “Cũng được mà, không nhỏ.”

Anh cười, “Thế khi nào em thấy nhỏ thì lại bảo anh.”

Đồ Nam không kịp được phải nhìn anh thêm một lúc, còn đang nghiền ngẫm ý trong câu nói của anh, thì anh đã thu dọn xong rồi gọi cô, “Đi thôi.”

Cô cũng đã xong việc, ra khỏi phòng, đi đến trước cửa rồi mặc áo khoác vào.

Thạch Thanh Lâm không mặc đồ âu, mà mặc một chiếc áo len lông cừu, bên ngoài khoác áo kaki dáng dài. Anh chỉ lên chiếc khăn trên mặt tủ đồ, nhắc cô quàng vào, vừa lấy chìa khóa xe rồi đi ra, vừa hỏi: “Em hết khó chịu thật chưa? Nếu vẫn khó chịu thì hôm nay không đi nữa.”

“Không sao lâu rồi, đi được mà.”, Đồ Nam nói, rồi theo anh ra khỏi nhà.

Họ đã hẹn hôm nay đến nghĩa trang, Thạch Thanh Lâm muốn dẫn cô tới gặp mẹ từ lâu lắm rồi. Vốn định đợi đến Thanh Minh, thời tiết khi ấy ấm áp hơn nhiều, nhưng Đồ Nam sợ lúc đó lại phải đi chếp tranh, có lẽ sẽ không có thời gian, nên cuối cùng vẫn đẩy kế hoạch lên sớm.

...

Lộ trình hơi xa, vào xe, Thạch Thanh Lâm sợ cô buồn chán nên bật chương trình phát thanh trong xe lên.

Đi chừng hơn hai mươi phút, radio toàn phát những tin tức mới cập nhật. Đồ Nam sợ anh nhớ đến mẹ thì tâm trạng sẽ ủ dột, mấy chương trình như thế này lại không đủ thư giãn, cô duỗi tay ra định đổi kênh, nhưng đột nhiên có một tin nhắc đến chuyện Kiểm Phi Thiên phát hành phiên bản mới, thì lại thu tay về.

Có lẽ vì quá đột ngột, nên dường như nó đã trở thành chủ đề nóng sốt nhất trong thời gian gần đây, có điều MC của chương trình không phải là người chơi game, cũng chỉ nói vài câu đơn giản, nhân tiện cũng nhắc đến game của Đông Hằng, nguyên văn là: *Nhận một cú đánh cực mạnh từ Kiếm Phi Thiên*.

Phát đến đây, Thạch Thanh Lâm tự tay chuyển kênh.

Mấy hôm nay đã nghe quá nhiều rồi, giờ không muốn nghe nữa.

“Nghe nhạc đi.”, anh nói, “Hay hơn cái này.”

Chuyển kênh, đài đang phát một ca khúc tiếng Anh, Đồ Nam nhắc nhở anh trong tiếng nhạc: “Đừng có ngạo mạn.”

Anh xoay vô lăng mà muốn phì cười, biết cô đùa, anh liền gật đầu phụ họa, “Xin ghi nhớ lời dạy bảo.”

Đồ Nam thấy tâm trạng anh không tệ thì yên tâm hẳn, đúng lúc này, điện thoại trong túi bỗng đổ chuông. Cô lấy ra, là điện thoại của Phương Nguyễn, Thạch Thanh Lâm đã vặn nhỏ âm lượng xuống, “Nghe đi.”

Ấn nút nghe, vừa đặt bên tai, từ đầu bên kia đã truyền ra một tiếng kêu rên thê thảm: “Đồ Nam, cứu anh với!”

Cô giật mình, “Anh sao đấy?”, Thạch Thanh Lâm cũng quay sang nhìn cô.

Phương Nguyễn nói: “An Bội bơ anh rồi, hai ngày rồi đấy, làm thế nào bây giờ?”

Đồ Nam thở phào, chuyện bé xé ra to, giờ cô cũng muốn bơ anh chàng luôn đây.

Phương Nguyễn không nghe thấy lời đáp thì cuống cuống nói: “Cô đừng cúp máy, anh không còn cách nào nữa mới phải tìm cô đây.”

Cô chỉ đành nín nhịn, “Nói đi, rốt cuộc là làm sao?”

Con người anh chàng Phương Nguyễn này, bình thường rất lạnh lợi, nhưng lúc thật sự gặp chuyện thì lại không nói rành mạch gãy gọn được, nhọc nhằn lắm mới kể được đầu đuôi câu chuyện, đợi anh chàng kể xong, Đồ Nam mới biết là vì anh chàng xấu hổ. Hóa ra là hôm đó uống say rồi xảy ra sự cố. Cô vẫn còn có chút ấn tượng, mang máng nhớ rằng khi đó mọi người đều quấy rất hăng, còn trông thấy anh chàng và An Bội chụm đầu thì thà thào, hôm nay nghe anh chàng nói mới biết, sau khi cô đi, anh chàng mượn rượu làm càn, dám sự hôn lên má An Bội.

“Lúc đấy cô ấy cũng có đẩy anh ra đâu, sao xong chuyện rồi lại trở mặt như không quen biết thế.”, nghe giọng Phương Nguyễn có vẻ rất âm ức.

Khóe miệng Đồ Nam hết cong lên lại hạ xuống, cuối cùng cũng không kiềm chế được mà cong hẳn lên thành một nụ cười, đưa mắt nhìn sang bên cạnh, Thạch Thanh Lâm đang nhìn cô, làm cô cũng ngại nói ra tin tức mình vừa nghe được.

An Bội vẫn còn lấy chuyện của cô ra để trêu cô, kết quả là chính cô nàng cũng lộn cổ xuống hồ.

“Chắc tại uống say quá thôi.”, cô nói vào ống nghe, thật ra cũng không dám chắc chắn lắm. Bình thường Phương Nguyễn hay ăn nói ba lằng nhằng, nhưng lại rất để tâm đến An Bội, tới tận bây giờ vẫn không thay đổi mục tiêu, chắc chắn không phải là chuyện chơi đùa. Nhưng An Bội nghĩ thế nào thì chẳng ai biết cả, ngộ nhỡ vốn dĩ đã chẳng coi trọng một ông chủ quán net như anh chàng, nói thêm vài lời lại khiến anh chàng khó chịu.

“An Bội cũng nói thế đấy, nhưng anh quyết không tin.”, Phương Nguyễn tỏ ý không chấp nhận đáp án này, “Cô bị làm sao thế, anh gọi cho cô là để cô đả kích anh đấy à? Anh theo đuổi An Bội từ lâu rồi, kết quả là cô với anh Thạch lại yêu nhau trước rồi, anh còn chưa tiến triển gì cơ mà, thế này là không được!”, anh chàng bắn một tràng liên thanh, rồi lại nói tiếp: “Cô kể xem anh Thạch theo đuổi cô thế nào đi, anh sẽ bắt chước. Đến núi băng như cô mà còn tán được, thì chắc chắn mấy chiêu của anh Thạch cực kỳ hữu dụng, nói mau.”

Đồ Nam nhìn ra con đường cao tốc ngoài cửa sổ, không nhìn sang bên cạnh, giả vờ như đang nói chuyện của người khác, “Có theo đuổi đâu, cứ thế ở bên nhau thôi.”

“Thật không?”, Phương Nguyễn nói bằng giọng rõ là không tin.

Bên cạnh đột nhiên có tiếng cười, “Anh không theo đuổi em?”

Đồ Nam vội vàng che ống nghe lại, liếc anh một cái, rồi lại bỏ tay ra, nói với Phương Nguyễn: “Em có việc, tạm thời không nói chuyện nữa nhé.”

Cúp điện thoại.

Thạch Thanh Lâm lái xe, mắt nhìn đường chứ không nhìn cô, “Nào, em tự nói xem, anh có theo đuổi em không.”

Đồ Nam trầm nghĩ, chỉ buột miệng một câu băng quơ thôi, sao lại coi là thật chứ, cô có cố tình đâu, bèn nhìn ra cửa sổ rồi bảo: “Có theo đuổi, nhưng em chẳng có cảm giác gì cả, hay là anh theo đuổi lại lần nữa đi?”

Anh đáp lời: “Nghĩ hay quá nhỉ.”

Khu nghĩa trang nằm trên núi. Đến nơi, đỗ xe xong, Thạch Thanh Lâm đi ra tiệm mua hoa trước.

Chủ tiệm hoa lấy một bó cúc trắng cho anh, anh nhận lấy, một tay cầm hoa, một tay lấy ví tiền để thanh toán. Đồ Nam đứng đợi ngoài cửa, anh không ngoảnh đầu lại, cũng chẳng đưa hoa cho cô cầm, rõ ràng là đi cùng nhau, nhưng nhìn hai người cứ như vừa cãi nhau vậy.

Chủ tiệm sợ mất lòng người ta nên cũng không tiện nói gì, vội vàng nhận tiền rồi tiễn khách đi.

Hai người cùng lên núi, Đồ Nam đi thụt về phía sau, bên trên toàn những bậc thang xi măng, cô nhìn người đàn ông đi đằng trước, anh mặc quần dài sẫm màu, đôi chân dài thẳng tắp, bước đi thoăn thoắt, chẳng mấy chốc đã bỏ xa cô. Cuối cùng cô cũng không nhịn được nữa, “Nhỏ mọn thật đấy, có một câu nói thôi mà cũng giận à?”

Đôi chân kia đứng lại, Thạch Thanh Lâm quay đầu nhìn cô, “Ai bảo em là anh giận?”

“...”, phát hiện ra ý cười trên gương mặt anh, Đồ Nam biết mình lại bị anh trêu rồi.

“Đây là lời nhắc nhở cho em, sau này bớt vô tâm đi.”, bao nhiêu năm nay chỉ theo đuổi đúng một người, ấy vậy mà lại bị xem nhẹ, Thạch Thanh Lâm không biết có phải cô cố tình chọc tức anh hay không nữa. Anh chìa tay ra, kéo cô lên, “Nhớ đấy, bằng không lần sau còn bị dạy kỹ hơn.”

Cánh tay Đồ Nam bị anh nắm chặt, nghe thấy câu này lại muốn mắng anh lưu manh, nhưng chợt nhớ ra anh giờ trở lưu manh cũng đâu phải một hai lần, nói cũng vô ích.

Thạch Thanh Lâm trêu đủ rồi bèn nhét bó hoa vào lòng cô, “Cầm đi, lần đầu tiên gặp mẹ anh, hoa phải do em tặng chứ.”

Cô ôm bó hoa, lại nhìn về phía anh, phát hiện vẻ mặt anh trở nên nghiêm túc rồi, đến đây chuyển này, anh mang tâm thế vô cùng trịnh trọng.

...

Lúc xuất phát đến đây vẫn còn là buổi sáng, mà tới khi họ rời khỏi nghĩa trang thì vừa vặn đúng vào giờ ăn trưa.

Thạch Thanh Lâm đã đặt sẵn nhà hàng, lúc dẫn Đồ Nam vào anh mới bảo, hôm nay ông cụ cũng sẽ tới.

Bên trong nhà hàng đã gần như kín chỗ, còn một bàn ở góc trong là trống, Đồ Nam nhìn vào, quả nhiên trông thấy Thạch Kính Niên.

Ông cụ mặc một cái áo khoác trần bông màu lam đậm, cài cúc kín mít, mái tóc bạc được chải gọn gàng, hiếm lắm mới thấy ông dùng cây ba-toong kia, chân mở rộng, một tay chống cây ba-toong giữa hai chân, một tay vẫy vẫy gọi họ vào.

Ông mới đến được một lúc, vốn dĩ muốn cùng lên núi, nhưng Thạch Thanh Lâm sợ ông nhúc nhích chân nên không cho. Ông cụ bị thuyết phục, đành phải ngồi đây đợi họ.

Đồ Nam chào hỏi rồi ngồi xuống, cảm giác chuyến này đến đây rõ ràng là rất trịnh trọng, đến cả ông cụ còn xuất hiện.

Thạch Thanh Lâm đưa thực đơn cho ông cụ, ông liền xua tay đẩy đi, bảo anh tự quyết, chỉ cần nghe ý Đồ Nam là được.

“Nam Nam, nghe Thạch Thanh bảo bố cháu ốm, cháu xem lúc nào ông ấy đỡ mệt để ông đến thăm hỏi ông ấy.”

Hôm qua Đồ Nam vừa gọi điện cho Phương Tuyết Mai, tình trạng của bố cô hai hôm nay khá ổn, có điều để ông cụ qua đó thì hơi ngại, “Không cần đâu ạ, ông là bề trên, với lại bố cháu đang sống ở huyện, lặn lội một chuyến phiền phức ra ạ.”

Thạch Kính Niên cười bảo: “Không sao, chuyện đấy dễ giải quyết mà, dù sao thì ông cũng già rồi, nhàn rồi lắm, để xem hôm nào thời tiết đẹp thì về đây câu cá ngắm cảnh, nhân tiện sang chơi luôn.”

Đồ Nam cười, trước vẫn chưa hiểu lắm, sau mới ngẫm ra ý của ông cụ.

Như vậy là muốn phụ huynh hai gia đình gặp nhau sao?

Cô đưa mắt sang nhìn Thạch Thanh Lâm.

Anh kéo cổ tay áo lên lên một chút, một cánh tay để sát cạnh cô, cúi đầu, tiếp tục tập trung chọn món.

Cô duỗi chân ra định đá anh, nhưng cảm thấy phản ứng của mình hơi thái quá, có lẽ ông cụ không có ý gì cả. Lòng bàn tay áp lên đầu gối, vừa hay nhớ ra vẫn chưa rửa tay, cô bèn đứng dậy rồi bảo: “Cháu vào nhà vệ sinh một lát ạ.”

Đợi cô đi khỏi, Thạch Thanh Lâm mới ngẩng đầu lên, “Ông, ông nóng vội quá rồi đấy.”

Thạch Kính Niên lườm anh, “Ranh con, anh không vội, chẳng lẽ ông không vội được? Ông còn bao nhiêu năm nữa để mà đợi hai đứa cho ông bế chắt đâu!”

Anh bị mắng mà bật cười, “Vội cái gì, nợ ông được chắc?”

Ông cụ giờ cây ba-toong lên, hận không thể gõ vào đầu anh một cái.

Thạch Thanh Lâm dỗ dành ông: “Yên tâm đi, cháu có tính toán cả rồi.”

Chuyện khác thì không nói, nhưng chuyện của Đồ Nam, sao anh có thể không lên kế hoạch được, từng việc từng việc đều được cân nhắc kỹ lưỡng, chẳng qua là không nói ra mà thôi.

Đồ Nam quay lại, mọi chuyện vẫn như bình thường, cùng ông nội ăn cơm, rồi lại kể cho ông nghe về chuyện trong nhà, không hề có cảm giác bối rối.

Lúc lên xe về nhà, cô không ngồi ghế phó lái, mà ngồi ra ghế sau với ông cụ.

Kết quả là vừa lên đến cao tốc thì ông cụ ngủ thiếp đi, sau đó dựa hẳn vào ghế đánh một giấc ngon lành.

Cô nhìn ra phía trước, dường như Thạch Thanh Lâm cảm nhận được, cũng liếc lên gương chiếu hậu nhìn cô, hai người sợ làm phiền giấc ngủ của ông cụ, nên ngầm thống nhất không nói chuyện.

Đồ Nam cúi đầu nghịch điện thoại, phát hiện Wechat có tin nhắn của Phương Nguyễn gửi từ một tiếng trước, anh chàng vẫn chưa hết hy vọng, nhờ cô giúp mình liên lạc với An Bội.

Cô không muốn can thiệp vào chuyện tình cảm của người ta, nhưng không thắng nổi sự quấy rầy của anh chàng. Kể cũng đáng thương, bình thường giỏi giương nanh múa vuốt, giờ lại phải chạy đến hỏi cô, thật sự là không còn ai để hỏi nữa.

Rốt cuộc Đồ Nam vẫn mủi lòng, bèn gửi tin nhắn cho An Bội.

Cũng chỉ hỏi một câu xem cô nàng có đang online không. Không ngờ lại như châm ngòi một cục thuốc nổ, cũng chỉ mất vài giây, cô nàng đã hồi âm: *Tôi không online! Bất kể ai liên quan đến tên họ Phương đều đừng đến tìm tôi!*

Đồ Nam có thể dễ dàng tưởng tượng ra vẻ mặt đầy kích động của cô nàng, cô chụp màn hình đoạn hội thoại, gửi cho Phương Nguyễn, kèm theo một câu: *Cố lên.*

Phương Nguyễn: *Cô nói xem anh còn hy vọng không?*

Đồ Nam: *Khó nói.*

Đồ Nam: *Chuyện của mình thì tự giải quyết đi.*

Phương Nguyễn không hồi âm nữa, chắc là đang tự nghiên cứu.

Hơn một tiếng qua đi, xe cũng dừng lại trước cổng nhà cũ, Thạch Thanh Lâm đánh thức ông cụ, rồi đưa ông vào đến cổng.

Thạch Kính Niên tỉnh lâu rồi, nhưng lại giờ trò ranh ma, muốn nghe xem hai đứa có thì thật nói chuyện gì trên xe không, vậy mà chẳng nghe được câu nào cả. Mở mắt, ông trò chuyện đôi ba câu với Đồ Nam, rồi lại nhắc đến việc đi thăm bố cô, dặn cô rảnh thì báo với bố một tiếng, hỏi xem ý bố cô thế nào, thật ra cũng hơi ngại nếu một ngày nào đó đường đột đến lại thành mạo muội.

Đồ Nam thấp giọng “vâng” một tiếng, ông mới hài lòng xuống xe.

Thạch Thanh Lâm đưa mắt nhìn ông cụ đi vào cổng, rồi mới ngoảnh ra phía sau, “Vẫn không về lại chỗ à?”

Đồ Nam xuống xe, chuyển lên ghế phó lái, im lặng một lúc, cô hỏi: “Anh có muốn nghe chuyện của An Bội với Phương Nguyễn không?”

“Không muốn.”, Thạch Thanh Lâm lái xe đi, “Không quan trọng bằng chuyện của bọn mình.”

Cô mím môi, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Anh biết khi không cô lại phải suy nghĩ nhiều về chuyện thăm này của ông cụ, nhưng không vạch trần, vừa lúc đèn đỏ ở đầu ngã tư bật sáng, anh từ từ giảm chân phanh.

Hồn Đồ Nam vốn đang không ở đây, cánh tay bất chợt bị tóm lấy, cả người bị kéo về phía anh, một bên má bị anh thơm một cái, sau đó là đôi môi.

Cô đưa mắt nhìn ra ngoài, đang ở ngoài đường, bên cạnh còn có rất nhiều xe.

Hình như Thạch Thanh Lâm chẳng hề bận tâm, thậm chí còn nghiêm túc hỏi một câu: “Sao cứ như hôn không đủ thế nhỉ?”

Đồ Nam đã được tôi luyện qua một thời gian dài rồi, mặt không đỏ, tai cũng không nóng, nhưng nghe thấy giọng nói trầm ấm của anh thì tim lại đập thình thịch.

Anh buông cô ra, ngồi thẳng dậy, đúng lúc hết đèn đỏ, “Đi đâu đây?”, hai hướng, về nhà cô và đến nhà anh, anh cho cô chọn.

“Tùy.”, Đồ Nam đáp.

“Tùy ý đi đâu em cũng đi theo hả?”, một tay anh nắm lấy vô lăng, một tay nắm tay cô, vốn dĩ chỉ là trêu ghẹo, nhưng bất giác lại thành một lời hứa hẹn.

Đồ Nam ngoắc lấy ngón tay anh, từ ngón nhẫn đến ngón út, “Ừm.”

Cô bằng lòng theo anh.

-----oOo-----

Chương 72

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 72

Nửa năm sau...

New York, Mỹ.

Một gian phòng làm việc, hai bên đều là giá sách, vốn dĩ chất đầy sách tiếng Anh, nhưng giờ lại được dọn bỏ hết, rồi xếp dụng cụ vẽ vào. Cạnh giá sách đặt mấy cây đèn trắng, đối diện là một cái bàn dài vài mét, ngồi hai bên bàn là các thành viên của tổ sao chép, mọi người chia việc ra làm, tất cả đang tập trung chép một bức bích họa cổ đại.

Trong quá trình, một tổ viên dừng bút lại, nhìn về phía đối diện rồi hỏi: “Đồ Nam, tôi nhớ là chiều nay đến phiên cô nghỉ mà, sao cô vẫn chưa về nghỉ đi?”

Đồ Nam ngẩng đầu, nhìn đồng hồ treo tường, đã mười hai giờ trưa rồi, lúc này cô mới nhớ ra, “Ừm, suýt nữa tôi quên mất.”, nói xong lại cúi đầu, cẩn thận cầm bút, đi nốt nét màu cuối cùng, cô mới ngồi thẳng dậy, bắt đầu thu dọn dụng cụ.

Họ đang sao chép một bức bích họa lưu lạc từ trong nước ra nước ngoài vào thời kỳ kháng chiến, qua nhiều lần trao tay, được cất giữ trong Viện bảo tàng Mỹ thuật Metropolitan của Mỹ. Người Mỹ không thể trả lại nguyên mẫu, những người làm công tác văn hóa trong nước và những học giả người Hoa phải nhiều lần ra mặt, tốn rất nhiều tài lực mới thông qua được bước cuối cùng, nhưng cũng chỉ có thể thương thảo để người Mỹ đồng ý cho họ qua sao chép, bảo tồn một phần ở trong nước, đỡ cho người trong nước muốn xem bích họa của đất nước mình mà còn phải sang nước khác. Đây cũng là một trong số những ý nghĩa để tồn tại nghề sao chép.

Đại đa số người trong tổ lần đầu tiên ra nước ngoài, lúc mới đến còn cực kỳ hưng phấn, nhưng sau bao ngày miệt mài chép tranh thì chỉ còn những lời oán thán dành cho đế quốc Mỹ.

Đây là chuyến công tác đột xuất, vốn dĩ Từ Hoài sẽ đích thân dẫn tổ đi, nhưng suy cho cùng thì tuổi tác cũng đã cao, không bền ba nổi nữa, cuối cùng phải giao nhiệm vụ cho Đồ Nam, đề cô và Tiêu Quân cùng dẫn đội đi.

Trước khi xuất phát, Từ Hoài đặc biệt dặn dò Đồ Nam: “Trọng trách lần này giao cho em, em nói gì cũng phải cân nhắc thật kỹ, làm gì cũng thế, tôi sẽ quan sát đấy.”

Đồ Nam hiểu ý ông, nhiệm vụ lần này quan trọng hơn lần trước nhiều, không chỉ bởi yêu cầu kỹ thuật cao, mà ít nhiều còn vì tinh thần dân tộc. Mặc dù cô và Tiêu Quân cùng dẫn đội, nhưng người mà Từ Hoài muốn thử thách là cô. Cũng vì thế, mà suốt bao nhiêu ngày, hôm nay cô mới nghỉ ngơi nửa buổi.

Thu dọn đồ đạc xong, cô đứng dậy, sợ làm phiền người khác nên nhẹ tay nhẹ chân rời khỏi chỗ ngồi, cầm áo khoác đi ra cửa, nghĩ đến chuyện gì đó, lại rút điện thoại ra khỏi túi áo, dựa vào cửa, nhìn một vòng bên trong.

Cô từng đồng ý với Thạch Thanh Lâm cho anh xem môi trường làm việc của cô, lần này đi quá xa, sợ anh nhớ.

Điện thoại lia một vòng, từ trong ra ngoài, đúng lúc quét qua một gương mặt. Là Tiêu Quân, anh ta đứng sau cô, vừa tới để đổi ca cho cô về nghỉ. Cô không quay nữa, cúi đầu, nhấn nút gửi đi.

Tiêu Quân không cần xem cũng biết cô đang gửi Wechat cho ai, trong đầu vẫn còn nhớ như in cảnh tượng đối đầu với người đàn ông kia trong trung tâm game. Thật ra anh ta vốn tưởng họ sẽ không bền nhau được lâu, dù sao thì Đồ Nam cũng là người lạnh nhạt, thỉnh thoảng thậm chí còn được tính là không có tình cảm, còn người đàn ông kia thì lại ngạo nghễ, vậy nhưng hai người họ lại có vẻ rất ổn, đến tận ngày hôm nay, hai người họ vẫn rất ổn, anh ta hoàn toàn không ngờ tới.

Trong lúc xem điện thoại, Đồ Nam không hề ngẩng đầu lên, bây giờ ở Mĩ là mười hai giờ, trong nước lại là nửa đêm, nhưng Thạch Thanh Lâm vẫn hồi âm rất nhanh.

Thạch Thanh: *Cái đoạn cuối cùng, hơi dư thừa đấy nhé.*

Cô ngẫm nghĩ một lát thì hiểu ra, anh đang chỉ sự xuất hiện bất thành linh của Tiêu Quân, qua miệng anh lại thành “cái đoạn”.

Đồ Nam: *Anh ghen à?*

Thạch Thanh: *Anh độ lượng lắm rồi đấy.*

Thạch Thanh: *Bạn gái làm việc chung với bạn trai cũ, còn hàng chính hãng anh đây lại chỉ có thể giương mắt nhìn.*

Đồ Nam trầm nghĩ, đúng là đồ ghen tuông, lúc đi còn nói rất hay ho, kết quả là vừa nhìn thấy người ta thôi đã hiện nguyên hình rồi.

“Chiều nay em chỉ nghỉ ngơi thôi à, hay là còn có việc khác?”, đột nhiên Tiêu Quân lên tiếng hỏi cô, làm như không thấy cô đang nhoẻn miệng cười, cũng sợ làm ảnh hưởng đến các tổ viên khác, anh ta nói bằng âm giọng rất thấp.

Đồ Nam vẫn cầm điện thoại, lãnh đạm đáp: “Có hẹn với người ta.”

“Ở đâu thế?”, anh ta hỏi, hình như chưa từng nghe nói cô có bạn bè ở Mỹ, nên lại bảo: “Ở đây không phải trong nước, em một mình đi ra ngoài lạ lắm, nếu như xa thì anh có thể đưa em đi.”

Cuối cùng Đồ Nam cũng nhìn anh ta, khẽ lắc đầu, “Không cần đâu.”

Tiêu Quân cúi đầu, đưa tay vuốt tóc. Đồ Nam nhìn động tác này thì nghĩ ngay đến Thạch Thanh Lâm, tóc anh ngắn, tóc mái được vuốt gọn lên, trông rất chín chu, tóc Tiêu Quân thì dài, làm động tác này trông rất tự nhiên, nhưng cô lại nhìn ra được chút bối rối. Ngay sau đó, cô nghe thấy anh ta nói: “Lần này thầy Từ không sang, hai chúng ta dẫn đội, thế nên anh mới hỏi nhiều thêm đôi ba câu.”

Cô “ừm” một tiếng, coi như chấp nhận lý do này.

Cứ cho là Thạch Thanh Lâm không ghen, cô cũng sẽ giữ khoảng cách đúng mực, hướng hồ qua Wechat anh cứ đùa bóng gió với cô là anh ghen rồi, những lúc riêng tư, có thể tránh được Tiêu Quân thì phải cố tránh.

Tiêu Quân thấy cô có vẻ sắp đi, bèn ngó vào trong phòng làm việc xem các tổ viên đang cặm cụi chép tranh, rồi đưa tay khép cửa lại, ngập ngừng ấp úng nói: “Em không cần thiết phải như vậy, anh hiểu ý em từ lâu rồi, lần gặp sự cố là anh đã hiểu rồi.”

Đồ Nam vừa bước một chân ra lại thu về, quay đầu nhìn anh ta.

Lần gặp sự cố, anh ta chần cho cô, sau đó lúc vào bệnh viện, Đồ Nam nhắc đến việc nhận nhiệm vụ thay anh ta với Từ Hoài, lại nhanh chóng đề nghị để người khác làm cùng cô thay vì anh ta. Lúc ấy, Tiêu Quân đã hiểu ý cô, ngay cả trong tình huống ngặt nghèo đó mà cô vẫn phân chia rạch ròi với anh ta, chính là vì

không cho anh ta thêm cơ hội nào nữa. Cho dù đã bảo vệ cô, nhưng vẫn không thể khiến cô mỉm lòng.

Lúc người đàn ông kia buông lời tàn nhẫn bảo anh ta không còn cơ hội, phần nhiều là anh ta không cam tâm, cho đến hôm nay, lại bị mọi thứ Đồ Nam làm và mọi điều Đồ Nam nói buộc phải nhìn thẳng vào sự thật.

“Anh hiểu thì tốt.”, Đồ Nam điềm tĩnh nói: “Đây không phải là không cần, mà tôi với anh vốn là thế.”, cô vẫn giống khi trước, giọng điệu hờ hững, “Tôi đi đây, làm việc chăm chỉ, hy vọng anh mọi điều tốt đẹp.”

Dòng suy tư của Tiêu Quân bị kéo đi xa, nhớ về khoảng thời gian rất lâu về trước, Hình Giai dùng điện thoại của anh ta gửi tin nhắn cho cô, cũng nói một câu hy vọng cô mọi điều tốt đẹp, lúc này, câu nói ấy lại được cô hoàn trả lại.

Cô vẫn là Đồ Nam, nhưng đã thay đổi rồi, ít ra thì trước kia cô sẽ không nói những lời như thế này.

Có lẽ đều nhờ công của người đàn ông kia.

Tiêu Quân mở cửa đi vào, cầm dụng cụ vẽ, bắt đầu làm việc, trong đầu chợt nghĩ đến cô nàng Hình Giai, người mà đã lâu rồi không liên lạc với anh ta, nhưng giờ lại cố gắng muốn làm lành. Anh ta cảm thấy không cần thiết, có rất nhiều chuyện một khi đã qua đi rồi thì không trở lại được nữa. Anh ta với Đồ Nam cũng vậy, anh ta biết Từ Hoài đã cân nhắc về định hướng tương lai của mỗi người họ, có lẽ không lâu nữa anh ta và Đồ Nam sẽ độc lập dần tổ sao chép, tách ra để phát triển sự nghiệp, về cơ bản thì chẳng có nhiều cơ hội gặp gỡ. Từng cho rằng Đồ Nam chỉ là một vị khách qua đường trong cuộc đời anh ta, giờ mới ngỡ ra, người qua đường lại chính là anh ta.

Có tổ viên nhận ra sắc mặt anh ta thì lôi anh ta ra làm trò đùa: “Sao thế anh cả A Quân, như này là đang hậm hực vì phải đổi ca với Đồ Nam à?”

“Không có gì, tập trung chép đi.”, Tiêu Quân ngồi xuống.

Mấy người nhao nhao hòa theo, sau đó lại chăm chú vào công việc. Cũng có người tò mò không biết Đồ Nam đi đâu làm gì, nhưng không ai có thể đoán ra, chỉ cười đùa vài câu rồi thôi.

Đồ Nam ra đến bên ngoài mà vẫn nói chuyện qua Wechat với Thạch Thanh Lâm.

Vì yêu cầu công việc, phòng làm việc được bố trí ngay tại nơi đặt bức tranh ở Bảo tàng Nghệ thuật Metropolitan, cô đứng từ xa, dùng điện thoại chụp mặt trước của bảo tàng, gửi cho anh xem.

Thạch Thanh: *Thời tiết bên đây có vẻ không tồi, bên anh thì đang mưa.*

Anh cũng gửi sang một bức ảnh, cảnh đêm rực rỡ ánh đèn của thành phố, chụp từ ban công nhà anh, trên mặt cửa kính quả nhiên có lấm tấm hạt mưa.

Cô liếc nhìn thời gian trên điện thoại, không hề đổi sang giờ địa phương. Cô vẫn giữ thời gian giống với anh, trong nước đã là nửa đêm rồi, lúc này mới nhận ra mình đang lậm vào thời gian nghỉ ngơi của anh, nên không muốn nói chuyện tiếp nữa.

Đồ Nam: *Đi ngủ ngay đi.*

Thạch Thanh: *Tuân lệnh.*

Giọng điệu này, chắc chắn là đang cười.

Sau đó, điện thoại lại có chuông báo.

Thạch Thanh: *Chỗ đấy cách trường anh từng học không xa, nếu anh ở đó, chắc chắn sẽ dẫn em đi thăm.*

Biết là một khi tiếp chuyện là sẽ không dừng lại được, cô trực tiếp gửi sang hai chữ: *Ngủ ngon.*

Anh trả lời một câu: *Buổi chiều vui vẻ.*

Cuối cùng cũng tạm thời dừng lại được.

Đồ Nam nhìn câu này của anh mới nhớ ra, biết mình không thể lè mề thêm được nữa, nên vội vàng đi tới chỗ hẹn.

Cô dựa theo định vị, tìm được một nhà hàng Trung Quốc, vừa vào cửa đã thấy Lê Chân Chân ngồi ở một chỗ, trên người mặc một bộ váy dài trắng.

Biết cô không quen thuộc nơi này, Lê Chân Chân chọn một nơi cách bảo tàng chỉ hai con phố, Đồ Nam có thể đi bộ tới được.

Có lẽ vì hiện giờ đã thành công gia nhập vào đoàn Broadway, nên Lê Chân Chân đeo kính râm, thấy cô vào thì mới tháo bỏ kính, quan sát cô một lượt từ trên xuống dưới.

Đồ Nam mặc một chiếc quần cạp cao, phối cùng áo len dệt kim, mái tóc đã dài hơn nhiều hồi gặp nhau ở trong nước, là do thời gian trôi đi quá nhanh rồi. Chỉ có khí chất là vẫn như thế, giữa bao nhiêu người ngoại quốc, cô ấy chỉ liếc nhìn một cái là đã nhận ra rồi.

“Muốn hẹn gặp cô mà khó quá đấy.”, Lê Chân Chân than thở một câu trước.

Đồ Nam không phủ nhận. Việc tổ sao chép sang đây được đăng tin ở cả hai đầu Mỹ- Trung, dường như mọi người đều biết, cô ấy đã muốn gặp ngay từ khi tin tức được phát ra, nhưng phải sau gần nửa tháng thì mới hẹn được cho cuộc gặp gỡ này.

Lê Chân Chân lại hỏi: “Cô đã quen với nước Mỹ chưa?”

“Không cần quen.”, Đồ Nam ngồi xuống rồi trả lời, “Cũng có phải là ở luôn không về đâu.”

“À đương nhiên, lòng cô cũng có ở đây đâu.”, câu này nói ra nghe giống một lời chế giễu, nhưng trên mặt Lê Chân Chân lại hiện vẻ tươi cười. Tình yêu là mật ngọt, dù có là người lạnh nhạt, một khi bị thứ mật ngọt ấy bao vây, kể cả không đến mức ngọt ngấy thì cũng chẳng bao giờ nếm được vị đắng cay, giống như Đồ Nam trước mặt đây, cô ấy ít nhiều có thể nhận ra được. Cô ấy vừa nghịch cặp kính râm vừa nói: “Không khéo rồi, mẹ tôi mới về lại châu Âu, hiếm có dịp cô đến Mỹ mà lại không gặp được.”

Nói đến đây, bầu không khí lặng đi giây lát, dù sao thì đó cũng là mẹ Đồ Nam.

“Ừm, dù có ở đây thì tôi cũng không có thời gian rảnh để gặp.”, Đồ Nam nói. Không phải là cự tuyệt, mà là thật sự không có thời gian.

“Thật ra mẹ muốn đến gặp cô đây, sợ làm phiền đến công việc của cô, nên bảo tôi tới xem cô thế nào, còn nói đợi mọi người chép xong bức bích họa kia, khi nào chuyển về bảo tàng trong nước, mẹ sẽ về xem.”

Thì ra đây là mục đích của cuộc gặp mặt này. “Nếu bà ấy thật lòng muốn đi, vậy thì hoan nghênh.”, Đồ Nam hiểu ra được rằng Lê Chân Chân đã biết chuyện, cũng không biết Tô Uyển nói thế nào với cô ấy, cô lại bổ sung thêm một câu: “Yên tâm, tôi không có ý muốn làm chị em với cô đâu.”

Lê Chân Chân nhìn cô, sau đó dời tầm mắt đi, “Tôi cũng không có.”

Ánh mắt Đồ Nam rơi xuống cổ tay cô ấy, trên đó đeo một chuỗi vòng ngọc trai màu hồng anh đào, ở chỗ nút cài có hình một chiếc bánh kem, vừa nhìn đã biết là quà tặng sinh nhật.

Lê Chân Chân để ý thấy ánh mắt cô, bèn kéo cổ tay áo xuống một chút, “Không phải mẹ tặng.”

“Tôi cũng có nói là bà ấy tặng đâu.”, Đồ Nam cảm thấy hơi buồn cười bởi phản ứng của cô ấy, cứ cho là Tô Uyển tặng đi chẳng nữa thì sao chứ, đó cũng là việc mà bà nên làm cho một thành viên trong gia đình.

Đột nhiên Lê Chân Chân nói: “Là Tiết Thành tặng.”

Vốn dĩ Đồ Nam đã dời tầm mắt đi rồi, nhưng lại ngoảnh sang nhìn, “Thế ư?”, kỳ lạ là cô ấy lại nhận, rõ ràng hồi đó khi nhắc đến chuyện của Tiết Thành, cô ấy vẫn còn rất giận.

“Định không nhận, nhưng cậu ấy gửi tới, trên thiệp còn viết một câu, đợi khi nào bỏ được những tật xấu của hiện tại thì sẽ đến gặp, chắc vẫn còn cứu vãn được, tôi đành miễn cưỡng nhận.”, Lê Chân Chân nói ra câu này vốn là để giải thích, nhưng hình như hơi nhiều lời rồi, giống như đang thảo luận với cô, thế nên không nói gì thêm nữa.

Cô ấy không nói, Đồ Nam cũng không hỏi nữa, hiện giờ Kiếm Phi Thiên đang không ngừng phát triển, cũng chỉ có thể nghe được chút tin tức về Tiết Thành từ cô ấy, từ lâu người này đã như bốc hơi khỏi thế giới của họ.

“À phải rồi, tôi chơi thử game rồi đấy.”, Lê Chân Chân đôi đề tài, “Phiên bản mới mọi người làm đúng là cực kỳ đỉnh.”

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng Đồ Nam quả thật là người có thể kề vai sát cánh bên Thạch Thanh Lâm.

...

Hai người ngồi trong nhà hàng Trung Quốc đó chừng một tiếng.

Lúc đi ra, Lê Chân Chân nói: “Cô có chỗ nào muốn đi thì cứ bảo nhé, tôi có thể làm tròn vai trò chủ nhà.”

Đồ Nam ngẫm nghĩ một lát rồi bảo: “Không có, đang định về nghỉ ngơi.”

Cô ấy gật đầu, đeo kính râm lên rồi đẩy cửa ra, “Vậy thôi hẹn gặp lại nhé.”

“Hẹn gặp lại.”

Nói là hẹn gặp lại, nhưng lần sau có cơ hội gặp lại hay không thì chẳng ai biết được cả, chẳng phải lúc nào cũng có nhiệm vụ ra nước ngoài chộp tranh như thế này.

Đồ Nam lấy điện thoại ra, kiểm tra tuyến đường và tình hình giao thông, không về nhà như đã nói với cô ấy mà bắt xe buýt đến một nơi.

Chiếc xe xuất phát, điểm đến là bang New Jersey.

Trên xe, cô ngồi hàng cuối cùng, cạnh cửa sổ, bên cạnh là một chàng Hoa kiều.

Nhìn gương mặt cũng là người phương Đông, chàng thanh niên dùng tiếng Trung bắt chuyện, có điều là không được lưu loát cho lắm, khẩu âm na ná giống vùng Triều Sán, Đồ Nam không nghe được hết, chỉ có thể miễn cưỡng nghe ra được đại khái là hỏi cô đi một mình phải không, định đi đâu.

Cô trả lời: Muốn đến trường cũ của bạn trai tham quan.

Chàng thanh niên tỏ vẻ thất vọng trong nháy mắt, thì ra là có bạn trai rồi, sau đó lại hỏi bạn trai cô đâu.

Cô nói đang ở trong nước.

Đôi phương lập tức cảm thán đây đúng là kiểu yêu xa đầy đau khổ mà.

Đồ Nam giải thích, không phải như vậy, cô cũng muốn về nước lắm chứ, chỉ là tạm thời phải xuất ngoại một chuyến vì công việc mà thôi, không lâu nữa sẽ trở về bên cạnh anh ấy.

Chàng thanh niên hiểu ra, nở một nụ cười toe toét lộ nguyên cả hàm răng trắng sáng, ngại không dám làm phiền cô nữa nên lấy điện thoại ra chơi game.

Đồ Nam liếc sang, vậy mà lại là Kiếm Phi Thiên bản dành cho điện thoại, được đưa ra thị trường tích hợp với phiên bản mới, không ngờ lại được truyền bá sang cả thị trường bên này.

Cô thuận miệng hỏi game này thế nào. Chàng thanh niên kia bỏ điện thoại xuống, nói game khá hay, nhiều người bạn của anh ta cũng đang chơi, những bức bích họa cổ xưa trong đó cũng rất thú vị, đến từ vùng đất phương Đông cùng nguồn cội với anh ta.

Đồ Nam nói với anh ta, bạn trai cô mà nghe được lời này của anh ta thì sẽ rất vui.

Có lẽ đối phương cho rằng bạn trai cô cũng đang chơi trò này, gặp được người có cùng sở thích, cũng có lẽ xuất phát từ phép lịch sự, anh ta gửi cô một câu chúc phúc: *Mong hai người sớm tu thành chính quả.*

Bốn chữ này thì lại nói vô cùng chuẩn.

Đồ Nam rất muốn kể cho Thạch Thanh Lâm, vậy mà ở nước Mĩ xa xôi cũng có người chơi game anh làm, thậm chí còn gửi lời chúc tốt lành cho họ, nhưng nghĩ ra chắc anh đã ngủ rồi nên đành phải nhịn lại.

Đến địa điểm như ý nguyện.

Vốn dĩ Đồ Nam không hề có ý định này, nhưng Thạch Thanh Lâm nhắc đến nên cô mới muốn tới thăm.

Vì thế, nguyên một buổi chiều, cô đều lang thang đi dạo trong khuôn viên trường, suốt cả chặng đường vẫn luôn nghĩ có phải Thạch Thanh Lâm cũng đã từng đi như vậy không, dường như có thể cảm nhận được những gì anh đã từng trải qua. Sau đó cô lại nghĩ, anh sống tại Mĩ bao nhiêu năm như vậy, chắc chắn còn rất nhiều nơi cô chưa đi được, nơi này chẳng qua chỉ là một hình ảnh thu nhỏ mà thôi.

Nhưng thế cũng đủ rồi, thời gian nghỉ ngơi của một buổi chiều dành cho chốn này cũng rất đáng.

Đi dạo mệt rồi, Đồ Nam mua một chai nước khoáng, ngồi xuống cạnh đài phun nước nghỉ chân.

Vì mở rộng cho cả người ngoài, nên dọc đường đi thỉnh thoảng lại bắt gặp những du khách đến từ khắp nơi trên thế giới, cũng có không ít người từ Trung Quốc sang. Hầu hết mọi người đi thành đoàn, hoặc đi theo cặp, còn cô thì đơn độc tham quan một mình, nhưng không hề nhàm chán, là vì nơi này liên quan đến anh.

Cô lấy điện thoại ra, chụp vài bức ảnh, cuối cùng chọn một bức chụp từ góc không mấy đáng chú ý, một nơi mà chẳng ai nhận ra đây là chỗ nào, soạn một bài trạng thái, đăng lên trang cá nhân: *Đang ở đây.*

Uống xong hai ngụm nước, cô lại mở Wechat, phát hiện ra đã có người nhấn nút thích.

Không phải Thạch Thanh Lâm thì còn là ai được nữa.

Tầm này trong nước mới là sáu giờ sáng, vậy mà anh đã tỉnh rồi?

Cô gửi tin nhắn sang...

Đồ Nam: *Biết em đang ở đâu không?*

Có bao nhiêu ảnh gửi hết sang.

Thạch Thanh: *Tự đi à?*

Đồ Nam: *Chính xác.*

Thạch Thanh: *Thế nào?*

Đồ Nam: *Giống như đến chỗ nào cũng có anh.*

Đầu bên kia im lặng chừng hai ba giây rồi mới hồi âm.

Thạch Thanh: *Sao trước giờ anh không phát hiện ra là em lại biết nói lời sến sẩm như thế nhỉ.*

Đồ Nam không cảm thấy đây là lời sến sẩm, mà là cảm nhận chân thực trong lòng, là sự thật.

Thạch Thanh: *Giờ em đang ở đâu?*

Cô đứng dậy, chụp chỗ mình ngồi rồi gửi sang cho anh.

Thạch Thanh: *Đi sang phải, có một bãi cỏ, đếm đến cái cây thứ ba thì đứng dưới tán cây, chụp một bức ảnh đi.*

Cô cảm thấy rất hứng thú, bèn làm theo chỉ dẫn của anh, thật sự nhìn thấy một bãi cỏ, tìm đến cái cây kia, nhờ một cô nàng da trắng đang ngồi bên cạnh nghỉ chân chụp hộ mình một bức ảnh.

Chụp ảnh rồi gửi sang, đợi anh hồi âm.

Một lát sau, anh trả lời: *Đứng hơi gần, chụp xa ra một chút.*

Cô không hiểu anh muốn làm gì, lại nhờ cô gái da trắng kia giúp, chụp lại một bức khác rồi gửi cho anh.

Thạch Thanh: *Lần này thì được rồi.*

Anh trả lời bằng một bức ảnh.

Đồ Nam mở ra, là ảnh của anh, mái tóc rất ngắn, mặc áo thun và quần bò, đi giày trắng tinh, trông ngây ngô hơn nhiều bây giờ. Góc độ không phải là hoàn toàn trùng khớp với bức của cô, nhưng khá tương đồng, chỉ cần nhìn một cái thôi là đã nhận ra chụp từ cùng một nơi, cũng là dưới tán cây ấy luôn.

Thạch Thanh: *Còn nhiều chỗ em chưa đi lắm, sau này sẽ dẫn em đi.*

Lòng Đồ Nam bị hàng chữ này nhồi kín, vừa mềm mại vừa êm ái. Cô dần phát hiện ra, người đàn ông này luôn có thể bất thành linh nói ra những câu khiến người ta cảm động, yêu anh, e rằng chẳng bao giờ qua khỏi giai đoạn mới mẻ.

Có một chiếc xe đỗ ở bên ngoài bãi cỏ, trong xe lữ đang tiếng nhạc, giai điệu rất quen thuộc, nhưng không nhớ ra được là đã từng nghe ở đâu rồi...

When You Say Nothing At All...

Đúng lúc cô đang nghĩ phải trả lời anh thế nào, liền ấn nút ghi âm, rồi gửi đi.

Đồ Nam: *Nghe thử xem đây là bài gì?*

Chừng năm sáu giây, anh gửi sang đường dẫn chia sẻ của một bài hát.

Tên bài hát cũng chính là câu cô nghe được: *When you say nothing at all.*

Đột nhiên cô cảm thấy, thật sự quá hợp với hoàn cảnh lúc này.

...

Chuyến đi này vô cùng mãn nguyện.

Sau đó, trên đường trở lại, đến lượt Đồ Nam bị anh giục về nghỉ ngơi.

Cô đồng ý, đeo tai nghe lên, nghe đi nghe lại ca khúc anh đã chia sẻ, vừa nghe vừa lướt lại Wechat thì mới phát hiện ra, ngay sau khi nhận được bức ảnh của cô, anh đã đăng một trạng thái mới, đó là chuyện từ cách đây nửa tiếng rồi.

Nội dung chỉ có một chữ, và một biểu tượng hình đóa hoa hồng, bên dưới là bức ảnh anh từng chụp và bức ảnh cô mới chụp.

Trong ảnh, anh đứng bên trái cái cây, mà cô thì lại đứng bên phải, đặt cạnh nhau trông rất giống một trái một phải, giao nhau qua một chiều không gian và thời gian.

Bên dưới có bình luận của An Bội: *Hiếm khi thấy Thạch tổng khoe ân ái, thế này là có ý gì đây, ảnh cưới của hai vị đây hả?*

Thạch Thanh Lâm trả lời cô nàng: *Chuyện của cô với Phương Nguyễn thế nào rồi?*

Câu này quả là rất có lực sát thương, An Bội trực tiếp trả lời anh bằng hai chữ “Tạm biệt!”

Đồ Nam không nhịn được phải nhắn tin cho anh: *Đăng cái này làm gì?*

Thạch Thanh: *Thích đăng thì đăng thôi, còn chưa đăng hình xăm trên eo bọn mình, sợ cái gì.*

Thứ được gửi qua là những con chữ, nhưng cô lại có thể tưởng tượng ra dáng vẻ của anh khi nói câu này. Cô cúi đầu vén tóc mái qua vành tai, không kiềm chế được phải nhoẻn miệng cười, tên này một khi mà đã thích khoe khoang, thì chẳng thể nào mà ngăn lại nổi.

Cô dứt khoát quay lại, bấm nút thích cho bài đăng kia.

Trong tai nghe, ca khúc vẫn lặp đi lặp lại, suốt một thời gian ngắn, có lẽ nghe mãi cũng không chán.

Ở trong nước, Thạch Thanh Lâm lại dặn Đồ Nam về nghỉ ngơi thêm lần nữa, sau đó đẩy cửa xuống xe.

Hôm nay anh dậy sớm như vậy là vì ông nội giục quá nhiều rồi, cuối cùng cũng tìm được dịp để về huyện. Mới sáng sớm ông cụ đã gọi điện bắt anh dậy.

Đồ Nam không có nhà, vốn dĩ anh nghĩ mình nên tự đến, kết quả là ông cụ không cho, khăng khăng đòi đi.

Thạch Thanh Lâm cũng kệ cho hai người họ thoải mái, thật ra hai vị bề trên có gặp gỡ ra sao, thì cũng chẳng hề ảnh hưởng đến anh và Đồ Nam, thế nên anh không hề bận tâm.

Ngủ được vài tiếng đã tỉnh, bị cô đột ngột quấy quả làm cho không sao bình tĩnh được, anh thật sự muốn bay ngay qua bên đó tìm cô. Đáng tiếc là không thể, hôm nay có hẹn phỏng vấn, phía họ đang chờ anh ở công ty rồi.

Cuộc họp thường niên của ngành game năm nay được tổ chức sớm, năm ngoái Kiếm Phi Thiên không giành giải, năm nay thì đã làm được, cuộc phỏng vấn cũng nhằm vào việc này mà tới.

Chiếc cúp được giành cho nhà sản xuất, nhưng anh không cầm về, mà lại để trong nhà Đồ Nam, mọi vinh quang của anh đều thuộc về cô.

Tiến vào công ty, trên màn hình lớn ở sảnh tầng một vẫn phát đi phát lại đoạn tuyên truyền cho phiên bản mới, tên của Đồ Nam luôn xuất hiện ngay sau tên anh, mỗi lần đi qua anh đều phải nán lại nhìn một lát.

An Bội chạy tới, suýt chút nữa va vào anh, nhưng anh không để ý, thu tầm mắt lại, duỗi tay ra bấm số thang giúp cô nàng.

Cô nàng liếc nhìn anh, đùa dai mà nhắc lại chuyện bức ảnh, nói một câu đầy ẩn ý: “Tâm trạng Thạch tổng có vẻ không tồi nhỉ.”

Đâu chỉ có mỗi hôm nay không tồi, mà từ khi yêu, ngày nào cũng đều rất tuyệt.

Thạch Thanh Lâm không tiếp lời, bởi còn đang nghĩ chuyện khác, nghĩ tên anh và Đồ Nam sau này còn có thể cùng xuất hiện ở một chỗ khác, gắn bó suốt đời.

Thật ra, thứ muốn đưa cho cô đâu chỉ có một chiếc cúp.

-----oOo-----

Chương 73

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 73

Hai chiếc xe một trước một sau chạy tới khu di tích hang động, sau khi dừng lại, lần lượt các thành viên trong tổ xuống xe.

Ở đây hôm nay là một ngày thu nắng dịu.

Ai nấy đều khá uể oải sau một hành trình dài.

Đồ Nam đi ra phía sau lấy hành lý, nghe thấy mấy tổ viên đi cùng xe thảo luận, rõ ràng đã nói sau khi hoàn thành nhiệm vụ ở Mỹ là tất cả có thể về nhà nghỉ ngơi, vậy mà Từ Hoài lại yêu cầu họ tập trung, cũng không biết là vì lý do gì.

Một người nói: “Nghe bảo dạo gần đây tổ mình nhận được một khoản tiền tài trợ không nhỏ, thu nhận được không ít người mới vào tổ, hai người bỏ đi hỏi trước cũng quay lại rồi, chắc là muốn để cả đội gặp nhau một lần đây mà.”

Người bên cạnh tiếp lời: “Thật không? Tiền tài trợ ở đâu ra đấy?”

“Làm sao mà tôi biết rõ được, cũng chỉ nghe phong thanh thế thôi, hình như là từ một công ty lớn nào đấy thì phải.”

“Thêm nhiều người mới tốt mà, sau này nhiệm vụ của hội mình sẽ vui đi, không biết là công ty nào mà trượng nghĩa thế cơ chứ.”

Đồ Nam đưa một tay kéo vali ra, xoay lưng lại, cúi đầu, một tay khác thì cầm điện thoại gõ chữ.

Đồ Nam: *Tổ viên ở chỗ em đều đang khen anh trượng nghĩa đấy.*

Thạch Thanh: *Đừng khách sáo, đấy cũng là tiền của em mà.*

Tiền tài trợ đến từ công ty của Thạch Thanh Lâm. Khoản tiền cô vay của Tô Uyển hồi trước đã thuận lợi sinh lời, cũng đã trả được cả gốc lẫn lãi cho Tô Uyển. Sau lại sinh thêm lời, dùng để lập một quỹ, chi vào việc tài trợ cho sự nghiệp sao chép bích họa truyền thống.

Cái ngành ít người quan tâm đến này, càng thêm nhiều người gia nhập, chắc chắn phải có nguồn lực vật chất chống đỡ.

Đây là điều mà Thạch Thanh Lâm và cô bàn bạc rồi đi đến thống nhất, ở phương diện này, đương nhiên một thương nhân như anh vẫn có tư duy tốt hơn.

Thạch Thanh: *Đến nơi rồi à?*

Đồ Nam: *Đến rồi.*

Thạch Thanh: *Nhớ em quá.*

Đồ Nam: *Không phải vừa mới gặp rồi đấy ư?*

Thạch Thanh: *Ừ, kể cả thế vẫn nhớ.*

Giọng điệu như thế đó là điều đương nhiên.

Bên cạnh có người kéo hành lý đi ngang qua, Đồ Nam đề điện thoại lên cầm, giấu đi nụ cười, nhìn quanh bốn phía rồi lại cúi đầu đọc tin nhắn của anh.

Đúng là họ mới gặp nhau.

Hôm trước, vừa về nước, máy bay vừa hạ cánh, Từ Hoài đã thông báo cho cả nhóm phải tới đây trước đã. Tranh thủ lúc mọi người nghỉ ngơi trong khi chờ chuyển chuyến, cô vội vàng về nhà.

Về đến nơi mới tờ mờ sáng, cô dùng chìa khóa mở cửa nhà anh, đoán chừng Thạch Thanh Lâm vẫn đang ngủ, nên phải rón rén bước vào phòng.

Cửa phòng mở ra, anh nằm trên giường, mặc một chiếc áo thun trắng cộc tay, nửa gương mặt vùi vào gối, quả nhiên là vẫn đang ngủ.

Cô khom người đứng cạnh giường, nhìn ngắm gương mặt anh. Một lát sau, thấy anh không tỉnh ngay được, cô bèn đứng thẳng dậy, định vào bếp làm bữa sáng cho anh, nhưng vừa quay đi đã bị anh kéo lại.

E là từ khi cô bước vào, anh đã biết rồi, nhưng vẫn giả vờ ngủ.

Sau đó lại bị anh đề xuống giường, cả nửa buổi vẫn không dậy được...

Nếu không phải có tổ viên gọi điện đến báo cho cô biết phải xuất phát, thì suýt chút nữa cô cũng quên hết thời gian rồi.

Vội vàng ra sân bay, Đồ Nam quên luôn cái áo khoác ở nhà anh, lúc làm thủ tục đăng ký, hai môi vẫn còn đỏ hồng, hơi sung, có một tổ viên nữ nói đùa, rằng ngày trước cô chẳng biết ăn vận gì, vậy mà giờ đã bắt đầu biết tô son rồi.

Cô không đáp lời, thật ra không phải vì bị anh hôn thì gì.

Vừa qua cổng khu danh thắng, đám tổ viên đã nhìn thấy vài gương mặt mới và hai người cũ quay lại tổ, trên cổ họ đều đeo thẻ làm việc của tổ sao chép, đợi ở đây từ trước để chào mừng cả đoàn.

Đồ Nam một tay cầm điện thoại, một tay kéo hành lý, vừa đi tới thì Tiêu Quân đã bước ra khỏi đoàn, “Đồ Nam, thầy Từ có lời muốn nói, bảo anh tìm riêng em, chắc thầy đang ở trong hang đấy.”

Người mới người cũ, cả một đoàn đông đang rôm rả trò chuyện, ồn ào huyên náo, nhưng nghe thấy thế thì tất cả đều quay sang nhìn cô.

Ngay cả Tiêu Quân cũng nhìn cô đăm đăm.

Đồ Nam đưa hành lý cho một tổ viên nữ, rồi lập tức đi tìm Từ Hoài.

...

Trong hang, trước bức bích họa “*Lương Vương lễ bái Phật pháp đồ*” mà cô đã từng sao chép, Từ Hoài đứng chắp hai tay sau lưng.

Cô đi tới, vừa ngẩng đầu đã trông thấy bức bích họa được mình chép lại từ đầu, giá vẽ dựng thẳng trên nền đất trong hang, mà ông thì đang nhìn đi nhìn lại bản gốc trên vách hang và bản sao chép, dường như đang đánh giá xem có chỗ nào sai sót không.

Đồ Nam không làm phiền ông, lẳng lặng đợi đến khi ông xem xong, rồi tự phát hiện ra cô.

“Đến rồi à?”

“Vâng.”

Từ Hoài chỉ vào bức bích họa cô chép, “Hôm nay người của bảo tàng đến đây, bức này của em tốt hơn nhiều bức ban đầu, chuẩn bị được trưng bày trong bảo tàng, cả bức em chép ở bên Mỹ nữa, gửi cả về bảo tàng Thủ đô.”

“Cảm ơn thầy ạ.”, cô nói.

Từ Hoài sẽ không bao giờ trực tiếp khen ai cả, ông có thể nói trước mặt cô rằng bức vẽ của cô tốt hơn bức trước, có thể gửi về bảo tàng Thủ đô, vậy đã là lời khen tặng khó mà tưởng tượng nổi rồi.

“Em ra đây với tôi.”, ông quay đầu đi ra khỏi hang.

Đồ Nam theo ông rời khỏi hang, đi qua hai ba tốp khách du lịch, đến văn phòng của ông ở phía sau khu danh thắng.

Nói là văn phòng, nhưng thật ra cũng chỉ là một phòng vẽ, bài trí đơn giản, chỉ có một chiếc bàn dài, mấy cái ghế, giá vẽ được dựng trong góc, trên nền dính đầy màu vẽ không tẩy đi được, có chỗ bị giẫm lên hẳn thành hình bàn chân, những dấu chân đầy màu sắc rải rác khắp nơi.

Từ Hoài ngồi xổm xuống, lôi một cái hòm từ dưới gầm bàn ra, chiếc hòm da màu đen xám, trông khá cũ kĩ. Ông thổi bỏ lớp bụi bám trên đó, mở nắp, lấy từ trong ra một cái hộp gỗ dài, rồi đứng dậy, đi tới.

“Cái này, cho em.”, ông đưa cái hộp gỗ cho Đồ Nam.

Có lẽ do ông tặng một cách rất thoải mái, nên lúc nhận Đồ Nam chẳng nghĩ gì nhiều, đến khi thấy ông ra hiệu và mở cái hộp, nhìn thấy thứ ở bên trong, ánh mắt cô mới như ngưng tụ lại.

Trong hộp là một cây bút.

Cán bút đen nâu, đầu bút làm bằng lông sói, nhưng đã cùn từ lâu rồi. Nhìn bề ngoài thì chẳng có gì thu hút, giả dụ bị vứt dưới đất, có lẽ cũng chẳng ai nhặt lên, tốn thời gian.

Đồ Nam biết đây là gì.

“Thế hệ trước tin vào chuyện này.”, Từ Hoài nói, rồi chỉ vào cây bút, “Một cây bút lông, không viết cũng chẳng vẽ được, nhưng đây là sự tín nhiệm, sau này, giao nó cho em.”

Đến lúc này, Đồ Nam mới nghe ra được sự trịnh trọng trong giọng điệu của ông.

Thứ đưa cho cô không phải là một cây bút, mà là sự tín nhiệm. Người sao chép không phải là bậc thầy, cũng chẳng phải nghệ thuật gia, mà là người thợ thủ công, phải có lòng tin, để giữ vững được tinh thần ấy.

Cô đóng hộp lại, cầm bằng cả hai tay, lại nhớ đến lúc mình mới vào tổ của ông thì đã từng có mục tiêu này, nhưng sau đó lại không nghĩ tới nữa, mọi thứ cứ diễn ra một cách tự nhiên, nên làm gì thì làm nấy, lẳng lặng đến cùng, vậy mà cây bút đã về tay cô rồi.

Không có quá nhiều cảm giác ngỡ ngàng, cũng không có cảm giác hưng phấn tột độ, có lẽ ngay trước chuyến đi sang Mỹ làm nhiệm vụ, khi Từ Hoài căn dặn kĩ càng, cô đã có linh cảm rồi.

Từ Hoài cũng không giải thích nguyên nhân, chắc hẳn từ lúc đặc biệt đi tìm cô để gọi về tổ là đã có suy nghĩ này rồi, cũng có lẽ là bởi nhiệm vụ ở Mỹ thành công nên mới đưa ra quyết định, thậm chí có khả năng là vì cô đã kiên trì xin chép lại bức mình từng chép sai. Tóm lại, cuối cùng ông không hề chọn Tiêu Quân như mọi người vẫn nghĩ, mà lại chọn cô.

“Cầm nổi không?”, Từ Hoài hỏi cô.

“Được ạ.”, cô đáp: “Thầy đã dám đưa, thì em dám nhận thôi ạ.”

Ông gật gù, “Thế thì cầm đi.”

Vùi trong hoàn cảnh cũ kỹ suốt một thời gian dài, rồi lại được trải nghiệm trong một ngành nghề mới, qua bao nhiêu thăng trầm, vậy mà nét bút vẫn không bị mài mòn. Nét bút có linh hồn đã khó rồi, nhưng để có được điều này thì còn khó hơn. Mà đây, mới là nguyên nhân để một người làm thầy như ông quyết định chọn cô.

“Chúc mừng em.”

Một quần thể hang động quay lưng vào núi, vì không mở rộng ra bên ngoài, cách xa khu danh thắng, nên không có khách du lịch nào vào cả.

Đồ Nam đứng dưới hang, nghe được ba chữ này thì ngoảnh đầu lại nhìn Tiêu Quân.

Cho dù Từ Hoài không trao lại cây bút cho cô trước mặt tất cả mọi người, nhưng tin tức lại lan đi nhanh chóng, chẳng mấy chốc, tất cả mọi người đều đã biết, cô mới là người nối nghiệp của Từ Hoài. Cô biết chắc hẳn trong tổ sẽ ít nhiều có những lời chế nhạo Tiêu Quân, nhưng lúc này, nghe giọng điệu của anh ta thì vẫn thấy được sự chân thành.

“Cảm ơn.”

Tiêu Quân không nói gì nữa, lướt qua cô, cầm đầu đi lên phía trên.

Ở bên trên, đã có không ít tổ viên lục tục kéo đến.

Đồ Nam cúi đầu, nhìn điện thoại.

Biết hôm nay là ngày gì không?

Trong Wechat đột nhiên nhảy ra một tin nhắn, là của Thạch Thanh Lâm.

Đồ Nam: *Ngày gì?*

Thạch Thanh: *Em tự nghĩ xem.*

Nghĩ mãi không ra, phía trên là cửa hang, đã có mấy thành viên trong tổ tập trung lại, hôm nay họ đến đây để khảo sát bích họa bên trong.

Đồ Nam nhét điện thoại vào túi, kéo khóa áo khoác lên tận cùng, dựng thẳng cổ áo, vùi cằm vào cho đỡ lạnh, cẩn thận giẫm lên những mô đá lồi lõm để trèo lên trên.

Hai tổ viên nữ ngoảnh đầu lại, đuổi tay kéo cô lên. Cô đứng vững rồi mới hỏi: “Hôm nay là ngày đặc biệt gì à?”

Một tổ viên nữ nói: “Đương nhiên rồi, khảo sát xong bích họa ở bên trong là chúng ta có thể về nhà nghỉ xả hơi rồi. Sao thế, có người hỏi cô à?”

“Đúng.”, Đồ Nam nhớ ra, cô đã từng nhắc đến với Thạch Thanh Lâm.

Hôm nhận được cây bút của Từ Hoài, cô chụp ảnh cây bút gửi cho Thạch Thanh Lâm, nhân thể có nhắc đến qua loa, không ngờ anh lại nhớ rõ như vậy. Cô còn tưởng anh chỉ nhớ mỗi chuyện cô lấy được cây bút của Từ Hoài mà thôi.

Tổ viên nữ kia cười nói với vẻ tò mò: “Bạn trai hỏi phải không, đang ở nhà đợi cô à?”

“Chắc là không đâu.”, Đồ Nam cười theo, “Giờ anh ấy đang ở xa lắm.”

Thạch Thanh Lâm đi Mỹ, nói ra lại thấy buồn cười, cô về nước chưa được hai ngày thì anh lại đi ngay sau đó. Lần này đi là vì Kiếm Phi Thiên được đề cử cho một giải thưởng game quốc tế.

Hôm ấy, lúc báo cho anh biết tin mình nhận được cây bút của Từ Hoài, thì cô cũng biết được tin này từ anh.

Anh nói: *Em đã có được thứ em mong muốn rồi, không chừng anh cũng sắp thôi.*

Đồ Nam mừng thay cho anh, hiện giờ, từng chút từng chút một đang dần đến rồi.

Bỗng nhiên nhớ đến chuyện gì đó, tranh thủ trước khi vào hang, cô lại lôi điện thoại ra, cảm giác như đã biết đáp án rồi.

Đồ Nam: *Hôm nay là ngày công bố giải thưởng đúng không?*

Trả lời xong, không kịp chờ hồi âm, sợ làm chậm trễ công việc, cô vội điều chỉnh điện thoại sang chế độ yên lặng rồi tiến vào hang.

...

Mọi người đều là dân chuyên có kinh nghiệm, lại đang nóng lòng muốn nhanh chóng về nhà, nên quá trình khảo sát trong hang diễn ra rất nhanh.

Trong lúc nghỉ giữa chừng, cả đội người đứng người ngồi ngoài hang, vừa uống nước vừa trò chuyện.

Đồ Nam là người cuối cùng rời khỏi hang, việc đầu tiên là lấy điện thoại ra, trong hang mất sóng, ra đến bên ngoài mới có lại. Quả nhiên Thạch Thanh Lâm đã trả lời rồi.

Thạch Thanh: *Hôm nay là ngày em về bên cạnh anh.*

Cô cắn môi, trong lòng như bị một phiến lông vũ mềm mại vuốt qua, vừa tê dại vừa ngứa ngáy.

Không ngờ vậy mà lại chỉ việc cô trở về, anh không nói là “trở về”, mà lại cứ phải nói “về bên cạnh anh”, đổi một cách nói thôi mà cảm giác đã khác hoàn toàn.

Đồ Nam: *Ừm, sắp xuất phát rồi.*

“Đồ Nam, đi thôi.”, có người thấy cô đang xem điện thoại thì hô lên: “Nhanh nhanh làm cho xong còn về, không sợ bạn trai cô đợi sốt ruột à?”

Những người khác đều cười ồ lên.

Đồ Nam vừa nhắc chân đi theo, thì điện thoại bỗng rung lên.

Cô cúi đầu nhìn, là định vị do anh gửi đến, cô còn tưởng anh gửi sai, thế nhưng vẫn bấm vào, còn thăm nghĩ lát nữa thoát ra phải trêu anh mới được.

Rồi đột nhiên, cô chạy ra rìa đồi, từ trên cao nhìn về phía xa.

Từ vị trí này có thể nhìn ra vùng núi tuyết, bên cạnh là khu danh thắng, còn có con đường quốc lộ ngoằn ngoèo nối từ bên ngoài qua chân núi rồi vào tới đây. Khoảng cách từ đường đến khu quần thể hang động khá xa, lại là một khoảng đất cát mênh mông.

Một chiếc xe từ xa tiến lại gần, kéo theo cả đồng cát bụi mù mịt, lao nhanh về phía bên này.

Trên điện thoại, hai điểm trên định vị ngày càng tiến lại gần nhau hơn.

Cho đến khi, cửa sổ của chiếc xe kia hạ xuống, theo từng nhịp xóc nảy không ngừng, để lộ ra gương mặt của người đàn ông ở bên trong.

Nhìn từ xa không thể thấy rõ được, nhưng Đồ Nam đã chạy thẳng một mạch xuống.

Đợi đến khi cả tổ không thấy cô đi theo nên quay trở ra để tìm, thì mới phát hiện ra cô đã xuống dưới từ lúc nào không hay, xông qua rào chắn trước khu hang động, chạy về phía tít đằng xa.

Cát bụi tung bay, xe dừng lại. Một người đàn ông xuống khỏi xe, bước những bước rất dài, vừa đi vừa đón gió, giang rộng hai cánh tay ra.

Đồ Nam bổ nhào tới, ôm chặt lấy anh, ghì cổ anh, nhấc hai chân khỏi mặt đất, thậm chí còn được anh nhấc lên xoay vài vòng.

“Trời đất ơi, có phải Đồ Nam kia không?”, có người sững sốt, “Không ngờ cô ấy mà cũng có lúc nồng nhiệt như thế...”

Tiêu Quân lách qua đám tổ viên, nhìn hai người ôm nhau mà mãi một lúc vẫn không nói được lời nào.

Thì ra không phải là cô lạnh nhạt, mà là cô cũng biết nồng nhiệt, có điều, phải xem là với ai đã.

Đồ Nam chạy quá nhanh nên vẫn thở hổn hển không ngừng, dù đang nép trong lòng Thạch Thanh Lâm, nhưng cô vẫn khó mà tin được.

Vậy mà anh lại âm thầm chạy đến đây.

Nhưng không thể không tin được, vì đây quả thật là chuyện mà người đàn ông này có thể làm.

Trên người Thạch Thanh Lâm chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, còn xắn tay áo, áo gió thì quăng trong chiếc xe Jeep thuê cũ kỹ, nhưng cơ thể anh không hề lạnh chút nào, anh ôm cô, cảm xúc vô cùng chân thật.

“Em cứ tưởng anh vẫn chưa về.”, cô không nỡ buông tay, hai bàn tay vẫn bấu lấy vai anh, đưa mắt lên nhìn ngắm gương mặt anh, “Sao bảo đến là đến ngay được thế?”

“Không thích à?”, Thạch Thanh Lâm nắm lấy hai bàn tay cô, gỡ hai cánh tay cô xuống khỏi cổ mình, tiện đà cầm lên hôn một cái, “Anh đến đón em.”

Sao lại không thích được chứ, đến giờ mà tim Đồ Nam vẫn còn nhảy nhót rộn ràng. Cô rút tay xuống, nắm lấy tay anh rồi kéo đi, “Đi qua đây trước đã, đợi chút nữa rồi theo anh về.”

Đến lúc này mới chú ý thấy đám người ở bên ngoài hang đá đang nhìn họ, ít nhiều thì cô cũng hơi xấu hổ, đoán chừng họ đều rất ngỡ ngàng, phản ứng của mình ban nãy giống hệt như một người mới bước chân vào con đường tình ái vậy.

Như để chuyển sự chú ý, cô hỏi Thạch Thanh Lâm: “Game của anh, có giành được giải thưởng không?”

“Đoán thử xem.”, anh nói, chứ quyết không kể với cô rằng, thật ra danh sách được công bố trong hôm nay. Lễ trao giải được tổ chức tại San Francisco, anh để An Bội đi tham dự thay, còn mình thì đặt vé máy bay về sớm, sau đó xuất hiện ở đây.

Với anh mà nói, điều quan trọng là được công nhận, chứ không nhất định phải là thời khắc được trăm nghìn ánh mắt đổ dồn về mình. Lúc này, anh cảm thấy anh nên ở đây, ở bên cô, bởi anh còn chuyện quan trọng hơn phải làm.

“Không đoán được.”, Đồ Nam nói, vừa nói vừa lẳng lặng quan sát sắc mặt anh, nhìn từng đường nét cương nghị trên khuôn mặt anh, lại chẳng dám chắc về kết quả. Muốn nói là đã giành được, nhưng lại sợ ngộ nhỡ có cái gọi là “ngộ nhỡ” đó, khiến anh thất vọng thì không hay.

“Nếu không giành được thì phải làm sao đây?”, đột nhiên Thạch Thanh Lâm hỏi. Anh nhìn cô, vẻ mặt xem ra rất nghiêm túc, nhưng lại giống như đang trêu chọc.

Đồ Nam nghe thấy anh hỏi vậy thì lại thoải mái hơn rất nhiều, cô bình tĩnh nói: “Thì có làm sao đâu, em lại hợp tác với anh lần nữa, có khi lại làm ra được một phiên bản mới khác đây.”

Thạch Thanh Lâm cười, “Chỉ hợp tác một lần thì làm sao đủ được, em với anh kiểu gì cũng phải hợp tác cả đời.”

Cô nhìn anh, trong lòng thầm nghĩ, lắm lúc chỉ hận không thể bịt cái miệng anh lại, tên này sao nói gì cũng như bỏ bùa mê thuốc lú cho cô vậy.

...

Đám tổ viên coi như cũng biết biết điều, lúc họ vào hang đá, hầu hết mọi người đều đã giải tán rồi. Số còn lại ở trong hang không nhiều, còn lại hai người nhưng để cô đánh giá một mình, không tới quấy rầy họ.

Đồ Nam đi vào hang động cuối cùng, ở đây không có lối đi, các chuyên gia làm công tác văn hóa phải cho dựng thang ở rìa hang thì mới có thể thuận lợi lên xuống được, hang cuối cùng nằm ở bên dưới.

Thạch Thanh Lâm nhìn xuống dưới rồi bảo: “Anh ở đây đợi em.”

Đồ Nam còn tưởng anh sẽ theo mình đi xuống, nhưng không sao, một mình cô đi lại càng nhanh, “Ừm, em sẽ quay lại nhanh thôi.”

Cô giẫm lên thang, chậm chậm đi xuống, lấy giấy bút từ trong túi áo ra, rồi tiến vào hang.

Thạch Thanh Lâm không đứng đợi ở chỗ cũ mà lui ra ngoài. Ở nơi hang động cổ xưa ít dấu chân người này, gần như chẳng có lối đi, anh phải men theo những gò đá mập mờ, đi một đoạn, lại thêm một đoạn nữa, một tay cho vào túi quần, sờ lên thứ gì đó, nhưng trước sau vẫn không lòi ra.

Có cảm giác đoạn đường dưới chân giống như quãng đường đời mình từng trải qua.

Chẳng mấy chốc, Đồ Nam đã rời khỏi hang, không thấy Thạch Thanh Lâm đâu, cô tìm quanh một vòng, mới phát hiện ra anh đang đứng ở một nơi rất xa, ánh mắt vẫn nhìn theo cô.

Cô trèo lên thang, lúc gần đến nơi, anh ngồi xổm xuống, đưa tay về phía cô.

Đồ Nam đưa tay trái cho anh, anh nắm lấy, nhưng không kéo cô lên, mà trên tay cô lại có thêm một thứ gì đó, cảm giác nặng nề.

Trong lòng như bị thứ gì đó châm chích, cô nhìn lên, bàn tay kia đã được anh nắm gọn trong lòng bàn tay. Anh nhìn cô, ánh mắt chứa đựng sự trịnh trọng mà trước giờ cô chưa từng thấy, “Cho em ba giây, không bỏ xuống, anh coi như em đồng ý.”

Gợn gió lùa qua tóc Đồ Nam, qua hàng mi, cô chớp mắt, lại chớp thêm lần nữa, cũng khẽ nuốt khan hai ngụm, đột nhiên cô nhìn anh, bàn tay toan rút ra.

Thạch Thanh Lâm siết rất chặt, không rút ra nổi.

Cô quay đầu lại, không nhìn được phải bật cười, lại ngoảnh sang nhìn anh, “Tay em đỏ mề hôi, định lau đi thôi mà.”

Anh cười, biết cô cố ý, “Anh lau cho em.”, nói rồi liền mở lòng bàn tay cô ra, lau hai cái, sau đó lại nắm thật chặt, thoáng dùng lực kéo cô lên.

Hai người quay trở về, trên đường, bàn tay ấy vẫn được anh nắm chặt.

“Anh lấy sổ hộ khẩu ở chỗ bố em rồi, của anh thì lúc nào cũng mang theo.”, Thạch Thanh Lâm vừa đi vừa nói: “Giờ đi về, có khi Cục dân chính vẫn chưa đóng cửa.”

Đồ Nam đáp lời: “Làm gì có ai như anh, không cho người ta chuẩn bị tâm lý gì cả.”

Anh cười, “Thế để hôm nào cầu hôn lại lần nữa, lúc đấy chắc chắn anh sẽ báo trước cho em biết.”

Đồ Nam cũng bị anh làm cho phì cười, cô cúi đầu, nhìn xuống ngón tay, trên ngón áp út, chiếc nhẫn vừa khít không lệch phân nào.

Nhìn thì tưởng là qua quýt, nhưng chỉ riêng chiếc nhẫn này đã nói lên tất cả, rõ ràng anh đã lên kế hoạch tỉ mỉ từ lâu rồi.

“Sao anh mua chuẩn được thế này?”

“Về sẽ nói cho em biết.”, anh thủ thỉ: “Bà Thạch ạ.”

Trời đất lặng im, chỉ có họ, tay trong tay, tiến bước về phía trước, lên đường về nhà, hình bóng càng lúc càng xa.

Đời người có lẽ giống như một trò chơi, nhưng lại chẳng phải trò chơi, mà lần kết hợp này của anh và cô, nhất định là thao tác quan trọng phải thực hiện một cách nghiêm túc nhất, mang tên “quãng đời còn lại”.

-----oOo-----

Chương 74: Ngoại truyện

Nguồn: [EbookTruyen.VN](#)

Ngoại truyện

[1] Niềm vui nhân gian

Dạo gần đây, càng ngày Đồ Nam càng cảm thấy cô nàng An Bội là một tổng thể rất mâu thuẫn.

Chẳng hạn như, trên trang cá nhân Wechat, cô nàng rất hay đăng những dòng trạng thái đầy cảm giác nghệ thuật mà lại chẳng biểu đạt được nội dung cụ thể gì, nhưng trong cuộc sống thực tại thì lại hấp ta hấp tấp, cũng rất rộng rãi, thẳng thắn.

Hoặc ví dụ như, mấy tháng trước, cô nàng còn buông lời cay đắng: Kể cả trên đời này chỉ còn lại đúng một gã đàn ông, thì cô nàng cũng không chọn Phương Nguyễn.

Vậy mà mấy tháng sau, cô nàng đã thành bạn gái của Phương Nguyễn rồi...

Đồ Nam đọc tin nhắn của Phương Nguyễn trên điện thoại, lại vào xem dòng trạng thái gần đây nhất của anh chàng, nội dung ở hai nơi y như nhau...

*Tôi, Phương Nguyễn, thoát ế rồi! Bạn gái tôi là đại mỹ nữ An Bội! Không! Là tiểu tiên nữ An Bội! *moah**moah**moah**

Bên dưới là dòng trả lời của An Bội: *Anh muốn chết không? Ai cho anh khoe ra? Xóa đi cho tôi!!!*

Phương Nguyễn trả lời cô nàng bằng một tràng hihihhi...

Đồ Nam trở về khung chat, thấy anh chàng đã thay cả tên hiển thị rồi, đổi thành: *Nhuyễn Nhuyễn của Bội Bội*.^[1]

[1] Từ “nhuyễn” đồng âm với từ “nguyên”

Cô không nhận được phải chà chà cánh tay, đúng là bị độ sến sảm của anh chàng làm cho sờn gai ốc. Cũng may cô với Thạch Thanh Lâm không có thói quen đổi

nick, chuyện này còn sến hơn nhiều chuyện đôi ảnh đại diện. Thật sự không hiểu sao An Bội lại tự “vả mặt” như vậy, hơn nữa còn vả rất kêu là đằng khác.

Đồ Nam: *Anh làm thế nào mà khiến cô ấy gật đầu vậy?*

Nhuyễn Nhuyễn của Bội Bội: *Muốn biết à? Nghe anh tường thuật đây!*

Xem ra, ngay từ khi anh chàng báo tin này cho cô là đã nôn nóng muốn kể luôn rồi.

Đồ Nam: *Nói đi, vừa hay em đang có thời gian, tốc độ mạng cũng không tệ.*

Nhuyễn Nhuyễn của Bội Bội: Bình tĩnh, để anh sắp xếp lại một lượt đã.

Chuyện này phải kể từ lúc Kiếm Phi Thiên được đề cử giải thưởng quốc tế. Lúc ấy, Thạch Thanh Lâm để An Bội thay mình đến San Francisco đợi kết quả, còn mình thì bay về, nhưng thật ra, Phương Nguyễn cũng bay theo sang bên đó.

Dựa vào khả năng tiếng Anh của Phương Nguyễn, sang Mỹ một mình là chuyện vô cùng gian nan, nhưng anh chàng vẫn lấy hết can đảm để đi.

Theo như lời An Bội nói, lúc đầu cô nàng rất bực, nhưng sau đó lại dờ khóc dờ cười. Bực là vì tên này dám đuổi theo sang tận nước Mỹ, dờ khóc dờ cười cũng là vì chuyện này. Vốn dĩ cô nàng vẫn cho rằng tên này là một kẻ mồm miệng trơn tru, không ngay thẳng, không được câu nào là thật lòng, ấy vậy mà anh chàng lại dám bất chấp tất cả để đuổi theo sang tận bên kia bán cầu.

Nửa đêm hôm đó, khi Phương Nguyễn kéo vali với vẻ mặt xám xịt tìm đến khách sạn nơi cô nàng ở, nhìn bộ dạng đúng là như đã thất lạc cô nàng nhiều năm, suýt chút nữa ôm chầm lấy cô nàng khóc tu tu.

Quá mất mặt, An Bội chỉ hận không thể vờ như không quen biết anh chàng.

Đương nhiên, qua miệng Phương Nguyễn thì câu chuyện lại đi theo một hướng khác, không đời nào anh chàng lại kể ra cái khúc đáng xấu hổ này. Anh chàng chỉ chọn chuyện hay để kể, rằng là sau đó An Bội sợ anh chàng lạc mất nên đi đâu cũng dẫn anh chàng đi theo; gì mà ngay cả lúc gọi món, cô cũng phải hỏi anh chàng trước rồi mới gọi; rồi cái gì mà cô còn đặc biệt lùi thời gian về nước lại, đi chơi với anh chàng thêm mấy ngày nữa...

Đồ Nam nhìn tin nhắn dài dằng dặc anh chàng gửi qua Wechat mà phải hoài nghi, liệu mình có đang đọc tiêu thuyết do anh chàng sáng tác hay không nữa. Theo như cô thấy, hoàn toàn là do An Bội biết anh chàng mù mờ tiếng Anh, sợ anh chàng chật vật nơi đất khách quê người, nên mới dẫn anh chàng đi mà thôi. Còn về chuyện ở lại chơi thêm vài ngày, chẳng nhẽ lại không phải vì khó lắm anh chàng mới có dịp ra nước ngoài, nên mới nhân tiện dẫn đi à?

Có điều, cô không làm anh chàng cụt hứng, dù sao thì anh chàng cũng đang sướng điên lên vậy cơ mà.

Wechat liên tục đổ chuông báo, Phương Nguyễn không gửi tin nhắn thoại, mà gõ chữ nói cho cô biết, giữa chừng còn có một khúc nhạc đệm nữa.

Có lẽ là vì hai ngày hôm đó anh chàng luôn bám theo An Bội, nên lúc đi trên đường phố San Francisco đã bị một viên cảnh sát da đen cản lại tra hỏi. Phương Nguyễn khua khoắc chân tay một hồi mà vẫn không thể nói rõ ngọn ngành được, càng khiến người ta sinh nghi hơn.

Viên cảnh sát hỏi An Bội, cô nàng nhìn Phương Nguyễn, tròn mắt tròn ngược, cuối cùng đành phải nói người này là bạn trai mình, sự việc mới được giải quyết êm đẹp.

Đến đây cũng vẫn chưa có gì cả, vì chẳng qua chỉ là một lời nói dối, cùng lắm An Bội chỉ cảm thấy tên này khá nghiêm túc trong việc theo đuổi cô nàng mà thôi, nói thật, có lẽ lại càng ghét anh chàng hơn.

Nhưng gần đây lại xảy ra một chuyện, nên mới có cơ hội xoay chuyển tình thế.

Lại là chuyện anh hùng cứu mỹ nhân muôn thuở. Hôm đó An Bội phải đến quán bar để xã giao, có uống đôi ba ly, trên đường về lại bị một tên lưu manh bám đuôi. Vừa hay trong khoảng thời gian này Phương Nguyễn rất hay đi tìm cô nàng, nên mới phát hiện ra, liền xông đến tấn công tên kia một trận nhừ tử.

Nhuyễn Nhuyễn của Bội Bội: *Nói ra chắc cô không tin, anh tấn công kia đến nỗi suýt nữa bị bắt lại đấy.*

Đồ Nam: ???

Chẳng trách đạo trước Phương Tuyết Mai gọi cho cô, nhưng khi đó cô không bắt máy, mà là Thạch Thanh Lâm nghe hộ, sau đó anh không nói gì, chắc hẳn là vì chuyện này.

Đồ Nam: *Sau đấy xử lý thế nào?*

Nhuyễn Nhuyễn của Bội Bội: *Cũng không sao hết, nộp tiền phạt thôi.*

Thật ra anh chàng không định nộp phạt, cùng lắm là bị tạm giam, nhưng An Bội không cho, quyết bảo lãnh cho anh chàng ra.

Sau khi ra, An Bội hỏi anh chàng: “Anh không sợ đánh đến mức xảy ra chuyện gì à?”

Phương Nguyễn nói: “Sợ chứ, nhưng sợ thì anh cũng phải đánh nó!”

“Thế chẳng phải anh còn tệ hơn hẳn à, sao anh không tự đánh anh đi?”

“Anh tệ hơn nó thế nào được, ý em là chuyện anh hôn em ấy hả? Không đúng, em cũng có kháng cự anh đâu? Hai đứa mình tính như là anh tình em nguyện đấy chứ.”

Cuộc hội thoại kết thúc bằng việc An Bội đá một phát vào chân anh chàng.

Cứ cho là thế, lần này Phương Nguyễn trở nên lì lợm như con gián đánh mãi không chết, tận dụng mọi cơ hội, y vào việc quán net gần công ty, từ sau vụ ẩu đả là bắt đầu ngày ngày đưa đón cô nàng. Cũng may là anh chàng biết chừng

mực, luôn luôn đứng cách xa cô nàng, không làm phiền đến cô nàng, không trêu chọc cho cô nàng phản cảm, nếu không lại chẳng khác nào tên bám đuôi kia.

Đồ Nam: *Thế nên cô ấy nhận lời anh?*

Nhuyễn Nhuyễn của Bội Bội: *Đúng thế.*

Đồ Nam nửa tin nửa ngờ, hơi hơi muốn trêu An Bội, nên liền thoát ra rồi gửi tin nhắn cho cô nàng.

Đồ Nam: *Chúc mừng hai người.*

An Bội: *Chúc mừng cái gì! Tôi chỉ đồng ý thử thôi! Cô tưởng là sẽ cưới như hai người bọn cô à!*

Đồ Nam: ...

Đồ Nam: *Kỳ thử việc này của cô, là học lỏm từ tôi phải không?*

An Bội: **Tạm biệt**

Đồ Nam không trêu cô nàng nữa, đôi oan gia này, đến cùng như thế nào thì chỉ có hai người họ biết.

Trò chuyện cả nửa buổi, điện thoại cũng gần hết pin, cô nói với Phương Nguyễn một câu: *Phải đi đây.* – rồi đứng dậy khỏi ghế, cầm điện thoại đi sạc.

Phương Nguyễn đáp lại: *Ok, đi đi, chào anh Thạch hộ cái nhé, nhân thể thay anh cảm ơn anh ấy. À đúng rồi, tân hôn vui vẻ!*

Đồ Nam cảm sạc, đặt điện thoại lên mặt tủ đầu giường, ở đây là phòng khách sạn. Cô nhìn chỗ mình vừa ngồi, ngoài đó là ban công, ánh nắng chiều rọi vào phòng, một khoảng vàng chói, khiến người ta bất giác phải híp mắt lại.

Trên người cô mặc một chiếc váy dài màu xanh ngọc, che đến tận mắt cá chân, cô cầm mũ che nắng rồi đi ra khỏi phòng.

Vừa đến sảnh khách sạn đã trông thấy Thạch Thanh Lâm đang ngồi ở phía kia trò chuyện với một đôi nam nữ ngoại quốc, trên người anh mặc một chiếc áo sơ mi cộc tay, bên dưới là quần lửng, anh vừa nói chuyện vừa ngoái về phía bên này.

Thế nên, gần như ngay lập tức, anh đã phát hiện ra cô, bèn đứng dậy rồi nói với hai người kia: “Vợ tôi đến rồi, nói chuyện sau nhé.”

Cặp đôi tóc vàng mắt xanh từ Anh đến đây hưởng tuần trăng mật, trùng hợp lại ở ngay cạnh phòng họ, nên hai bên khá thân thiết, còn chào hỏi với Đồ Nam.

“Ồ, cô đến rồi à.”, người phụ nữ cười bảo: “Sao lại nở để chồng cô đợi lâu thế.”

Anh chồng mới cưới của cô ấy thì lại chỉ ngượng ngùng khen một câu “Váy đẹp đấy.”

Đồ Nam trò chuyện đôi ba câu đơn giản với họ, rồi ôm lấy cánh tay Thạch Thanh Lâm, chào tạm biệt họ rồi rời khỏi khách sạn.

Bên ngoài là một bãi biển rộng mênh mang.

“Sao nói chuyện lâu thế?”, Thạch Thanh Lâm rút cặp kính râm từ trong túi quần ra, đeo lên, tiện tay chỉnh lại cái mũ trên đầu cô.

“Phương Nguyễn với An Bội thành đôi rồi đấy.”, cô giẫm trên đôi dép, di di lớp cát dưới chân, “Có phải anh truyền chiêu cho anh ấy không?”

Nếu không sao lại nói cảm ơn anh, có khi chuyện Phương Nguyễn chạy sang tận San Francisco cũng là do anh ủng hộ.

“Cũng không hẳn là truyền chiêu, anh chỉ bảo nếu thích thì theo đuổi, không theo đuổi được cũng chẳng có gì phải nuối tiếc, chứ có nói gì nữa đâu.”, Thạch Thanh Lâm kéo tay cô, ngoắc vào khuỷu tay mình, để cô dựa sát vào mình hơn, lại mân mê chiếc nhẫn trên ngón áp út của cô, “Bà Thạch, em có thể tập trung vào chuyện của bọn mình hơn được không, đừng có quên, là bọn mình còn đang tân hôn đấy nhé.”

Đồ Nam cúi đầu, giẫm lên những dấu chân của anh, cô khẽ cười, “Được rồi.”

Họ chọn hình thức du lịch kết hôn, là vì cảm thấy cả hai bên đều không nhất thiết phải trình bày gì với họ hàng gia đình cả, có gì muốn nhắn nhủ, chỉ cần hai người họ là đủ rồi. Chỉ trước khi khởi hành, cả hai cùng ăn một bữa cơm với ông nội và Đồ Canh Sơn, rồi lên máy bay.

Ở độ cao hơn hai nghìn mét, hai người không có hoa tươi, cũng chẳng có váy cưới trắng, hướng ra biển mây trắng và gợn nắng vàng ngoài cửa sổ máy bay, cùng trao nhẫn cho nhau.

Trước nay đều luôn bận bịu công việc, chỉ khi kết hôn mới có được một kỳ nghỉ trọn vẹn, trong khoảng thời gian này, họ gần như đi tới mọi nơi mọi chốn. Đồ Nam đã được ngắm bức bích họa trên vách núi ở Nam Mỹ, mà Thạch Thanh Lâm cũng đã được chơi thử trò chơi khó hiểu nhất của bộ lạc thổ dân da đỏ.

Gặp những người xa lạ, họ đều nói, cô ấy là vợ tôi, anh ấy là chồng tôi.

Ngày hôm qua tỉnh dậy ở bên kia địa cầu, Thạch Thanh Lâm đột nhiên rất muốn nhìn thấy dáng vẻ cô mặc váy cưới, vì thế cả hai không chút do dự mà bay tới nơi này, chụp một bộ ảnh cưới.

Nếu họ không tự chụp một bức rồi đăng lên trang cá nhân, thì chưa chắc nhiều người đã biết chuyện họ kết hôn.

Trước giờ Đồ Nam chưa từng được đi đến nhiều nơi như vậy, chỉ vì đi cùng anh, nên mới điên cuồng đến nỗi không giống mình.

“Muốn đi lặn không?”, anh hỏi.

Cô lắc đầu, “Không biết lặn.”

“Không sợ, có anh đây rồi, có thể thử xem.”

“Tối nay anh muốn ăn hải sản không?”

“Em muốn ăn thì anh cũng muốn ăn.”

Hai người họ đi suốt dọc bãi biển, cởi bỏ dép, dẫm chân vào làn nước biển, lên kế hoạch cho những chuyện nhỏ nhặt vặt vãnh, lại lên kế hoạch về hành trình tiếp theo, cuối cùng cũng chọn ngày về nước.

Sau đó, trước khi thủy triều dâng lên, họ ôm siết lấy nhau, môi hôn triền miên.

Cuối cùng tựa sát bên nhau, cho tới khi vàng dương lặn khuất khỏi đường chân trời.

Giống như những cặp vợ chồng mới cưới khác.

Kết hôn, rồi bắt đầu cuộc sống mới.

Giờ là khởi đầu, sau khi quay về, chặng đường tiếp theo sẽ còn rất dài.

[2] Tình yêu đích thực chốn nhân gian

Đó là một ngày thứ Bảy.

Đột nhiên Thạch Thanh Lâm phát hiện ra rằng đã lâu lắm rồi mình không chơi game, cụ thể thì cũng phải ngót nghét hai năm trời.

Là vì hai năm nay thật sự quá bận rộn. Bận kết hôn, bận làm việc, bận với cuộc sống gia đình.

Khó lắm mới có dịp nổi hứng, anh kéo ghế ra, ngồi vào bàn làm việc, mở máy tính lên.

Giao diện đăng nhập của Kiếm Phi Thiên hiện ra, anh vẫn nhớ tài khoản mình từng lập trước kia, đăng nhập vào, sau khi giao diện khởi động biến mất, màn hình lập tức hiện ra nhân vật Kiếm Khách mang ID “Thạch Thanh”.

Thạch Thanh Lâm dùng một tay thao tác bàn phím, một tay cầm chuột, trên màn hình, nhân vật của anh cầm một thanh kiếm dài, chậm rãi bước vào thành, đi xuyên qua đám đông nhốn nháo ồn ào.

Vốn dĩ chỉ định đi dạo loanh quanh, nhưng thật không ngờ, trước mặt bỗng xuất hiện một nhân vật Thích Khách mặc đồ đen.

Giao diện cũng hiện ra lời mời thi đấu của đối phương.

[Chat riêng] Thảo Ngôn: *Các hạ có dám đấu với ta một trận không?*

Nhân vật Thích Khách tên Thảo Ngôn, Thạch Thanh nhìn ID của anh ta, rồi bấm nút xác nhận, đan hai tay vào nhau, xoay xoay vài vòng, sau đó để một tay lên bàn phím, một tay lên con chuột.

Trên màn hình, hệ thống đã đếm ngược về số một, trận đấu bắt đầu.

Thạch Thanh Lâm không xuất chiêu trước, hai năm không chơi, ít nhiều cũng hơi ngượng tay.

Thích Khách hành động trước. Anh thì chỉ đứng nhìn, sau đó thao tác cho nhân vật nhảy lên tránh, chẳng mấy chốc đã thăm dò được chiêu của đối phương, các ngón tay hoạt động thoăn thoắt, vũ khí bên người sáng lên, thanh kiếm sau lưng được rút ra, rồi bắt đầu xông tới ứng chiến.

Sau vài phút, trận đấu oanh liệt kết thúc, cùng với một điệu nhạc hiệu ứng, vạch máu trên đầu Thích Khách cạn kiệt, anh ta thất bại ngã gục xuống đất.

Trên màn hình hiện ra thông báo “Chúc mừng Hiệp sĩ Thạch Thanh giành chiến thắng”.

Anh gõ một hàng chữ vào khung chat...

[Chat riêng] Thạch Thanh: *Muốn đấu tiếp không?*

[Chat riêng] Thảo Ngôn: *Thôi, không thắng nổi.*

Gương mặt Thạch Thanh Lâm không hiện chút cảm xúc nào, anh nhìn chăm chăm vào hình ảnh tên thích khách nằm rạp dưới nền trên màn hình máy tính, rồi bỗng kéo ngăn bàn ra, lấy bao thuốc lá, trên ngón áp út của tay trái là chiếc nhẫn ôm vừa khít.

Kết hôn hai năm, gần hai năm không hút thuốc, hôm nay đột nhiên lại rất muốn hút một điếu.

Anh vừa châm lửa, thì tên thích khách bỗng lồm cồm bò dậy.

[Chat riêng] Thảo Ngôn: *Chúc mừng game này của cậu giành được giải thưởng quốc tế.*

Thạch Thanh Lâm kẹp điếu thuốc, nhìn dòng chữ này một lát, rồi đặt hai tay lên bàn phím.

[Chat riêng] Thạch Thanh: *Trước kia từng có người nói với tôi, đặt mục tiêu toàn cầu thì đúng là tham vọng quá lớn.*

[Chat riêng] Thảo Ngôn: *Nhưng cũng có thể chính là người đó đề cử game này đến hội đồng đánh giá.*

Thạch Thanh Lâm nhả một ngụm khói, khẽ bật cười, không nhìn ra được nụ cười đó ẩn chứa cảm xúc gì. Nội tâm thì rõ ràng là bình tĩnh đến kỳ lạ, không chút gợn sóng, có lẽ do những chuyện đã qua rồi không còn quan trọng nữa.

Đúng vào lúc này, trên đùi anh đột nhiên có một bàn tay nhỏ nhắn trắng trẻo mềm mại.

“Bô, bô...”, tiếng gọi bi bô, thằng nhóc đặt bàn tay mũm mĩm lên đùi anh, ngược đôi mắt tròn xoe lên nhìn anh.

Trong nháy mắt, Thạch Thanh Lâm vội vàng dúi bỏ điều thuốc, đưa tay quạt bỏ làn khói, rồi khom người nhắc thẳng bé lên.

Thằng nhóc mới tròn một tuổi, dạo gần đây mới biết đi, rất thích đi lung tung, cái giọng ê a không rõ, thường xuyên gọi bố thành “bô”. Anh bế nó bằng một tay, vừa bế vừa đi tới cạnh cửa sổ, mở ra cho bớt mùi thuốc.

Quay về chỗ, anh ngồi xuống, đặt thẳng bé lên đùi rồi trêu nó: “Hôm nay lại không cần mẹ nữa à?”

Thằng nhóc vừa nghe thấy chữ mẹ thì lập tức quấy hai chân đòi xuống, miệng bi bô gọi “me me”.

Thạch Thanh Lâm giữ chặt nó lại, vờ làm ra vẻ nghiêm nghị, “Đá Nhỏ, ngoan nào.”

Tên mẹ của thằng bé là Đá Nhỏ, do ông cụ nội đặt. Thật ra cũng chỉ là vô tình, khi ấy ông cụ bế thằng bé, chỉ bâng quơ bảo: “Thằng nhóc này trông lanh lợi ghê, giống Thạch Thanh hồi nhỏ y như đúc, là hòn đá nhỏ chui ra từ bụng Nam Nam nhà ta đây mà.”, từ đó liền gọi như vậy luôn.

Bình thường Đá Nhỏ quán Đồ Nam nhất, vốn dĩ là chẳng cần ông bố là anh đây ôm ấp, nếu không phải do nó còn quá nhỏ, thì anh đã dạy cho biết lẽ độ rồi, đến một chút không gian riêng tư của anh và Đồ Nam cũng sắp bị nó cướp mất.

Đá Nhỏ không hẳn là nghịch ngợm, bị anh nghiêm mặt nhìn như vậy chắc cũng hiểu, không dám ngọ nguậy nữa, chỉ chìa hai cánh tay tròn lẳn ra với lên bàn phím.

“Con muốn chơi à?”, Thạch Thanh Lâm bế nó ngồi thẳng dậy, để yên cho nó nghịch, “Chơi đi, đây là game do bố mẹ cùng làm đấy.”

Thằng bé nhại theo: “Bô bô, me me...”, cuối cùng cũng với tới, vỗ vỗ mấy cái, trông bộ dạng như thật, cũng có lẽ là do nhìn thấy nhiều rồi bắt chước theo, rõ là học từ bố Thạch Thanh Lâm mà.

Cũng không biết nó ấn vào đâu, mà trên máy tính bỗng lóe lên một màn hiệu ứng rất hoa mỹ, thanh kiếm của Kiếm Khách bỗng bay lên.

Từ nãy đến giờ, Thích Khách vẫn không di chuyển, thanh kiếm bay lên xuyên trúng người anh ta, vạch máu trên đỉnh đầu anh ta đột nhiên vơi đi gần một nửa.

Thạch Thanh Lâm nhìn thấy rõ cảnh tượng này, vội đưa một tay ra gõ chữ.

[Chat riêng] Thạch Thanh: *Xin lỗi nhé, con trai tôi gõ linh tinh.*

[Chat riêng] Thảo Ngôn: *Cậu có con trai rồi ư?*

[Chat riêng] Thảo Ngôn: *Ừm, một tuổi rồi.*

[Chat riêng] Thảo Ngôn: *Tên là gì?*

[Chat riêng] Thạch Thanh: *Đá Nhỏ.*

Thích Khách vẫn đứng đó, vạch máu vẫn còn một nửa, anh ta cũng không ngồi xuống để khôi phục trạng thái.

[Chat riêng] Thạch Thanh: *Out đây, tạm biệt.*

[Chat riêng] Thảo Ngôn: *Tạm biệt.*

Ấn nút thoát, log out nhân vật, trên màn hình hiện trở lại giao diện đăng nhập.

“Con trai ngoan.”, Thạch Thanh Lâm xoa đầu thằng bé, bật cười thành tiếng, “Không hổ là con trai bố.”

Đá Nhỏ có một mái tóc đen nhánh, xoắn nhẹ giống Đồ Nam, nó lắc lắc cái đầu không cho anh chạm vào, miệng thì ê ê a a không ngừng nghỉ.

Thạch Thanh Lâm đôi tay ôm nó, trên giao diện đăng nhập, anh nhập tài khoản GM, cũng lâu lắm rồi không đăng nhập vào tài khoản này.

Đăng nhập vào là để phát chút phúc lợi cho anh em trong giang hồ sau hai năm biến mất, không ngờ vừa xuất hiện, trên kênh Thế Giới đã có người phát hiện ra thông qua hệ thống thông báo chung, nhanh chóng kéo theo hàng loạt tin nhắn...

[Thế Giới] Người chơi 1: *GM xuất hiện rồi.*

[Thế Giới] Người chơi 2: *GM này không nói chuyện với mình thì phải, nhỉ?*

[Thế Giới] Người chơi 3: *Gì cơ? Có một GM từng nói chuyện với người chơi rồi đấy.*

[Thế Giới] Người chơi 4: *Ai đấy phổ cập cho hội người chơi mới về vị GM bình dị dễ gần hồi trước đi, không biết anh ấy có theo đuổi thành công cô bé ngày xưa không nữa.*

Thạch Thanh Lâm đọc xong, thì đưa một tay chậm chậm gõ một hàng chữ...

[Thế Giới] GM: *Cảm ơn mọi người vẫn nhớ, theo đuổi thành công, cũng có con rồi.*

Đám người chơi: *Ôi vãi???*

Vẫn là anh à!

Sau đó không biết là ai nhắc đến câu này: *Nghe nói nhà sản xuất cũng kết hôn rồi, còn có con trai rồi cơ.*

Ngay lập tức, kênh Thế Giới trở thành đại hội QAQ, đó nhất định phải là một người cực kỳ xuất sắc, mới có thể cưới được nhà sản xuất tài ba.

...

Hôm đó, Thạch Thanh Lâm đăng nhập vào game tận mấy lần, cứ vào rồi lại thoát ra, giống như đang dẫn con đi chơi vậy.

Thật ra cũng không chơi quá lâu, anh sợ thằng bé tiếp xúc nhiều với máy tính sẽ bị ảnh hưởng không tốt, có điều, trước khi anh tắt máy, thằng bé đã gục trên vai anh ngủ tí thò lò rồi.

Anh tắt máy tính, bế thằng bé ra khỏi phòng làm việc.

Phòng làm việc mới toanh, cả căn nhà cũng mới, mua từ sau khi kết thúc chuyến du lịch kết hôn.

Mới đầu Đồ Nam còn cảm thấy không cần thiết, nhưng nhà mới nhiều phòng cũng có cái hay, chẳng hạn như cạnh phòng làm việc của anh là phòng vẽ của cô, giống ở công ty. Huống hồ, còn để chào đón thêm thành viên mới trong gia đình.

Anh đưa thằng bé về phòng ngủ, đặt xuống giường, nhìn ngắm gương mặt nó một lát. May là thằng bé càng lớn càng giống Đồ Nam, bằng không bình thường cứ quán lấy mẹ nó, anh càng muốn dạy cho một trận hơn.

Mỗi lần như thế, anh lại hy vọng Đồ Nam sinh một cô con gái, con gái ảm ảp, con trai chỉ làm mình đau đầu.

Đến cả ông cụ cứ luôn miệng bảo muốn bé cháu trai, nhưng thật ra lại mong có một cô cháu gái hơn. Lúc Đá Nhỏ chào đời, ông cụ cảm thán: “Sao họ Thạch nhà ta cứ mãi sinh con trai thế, có một cô con gái thì tốt biết bao nhiêu.”

Nói thì nói vậy, nhưng thật ra cũng không sao cả, Thạch Thanh Lâm và Đồ Nam đều trưởng thành từ những gia đình không viên mãn, có mái ấm của riêng mình, lại càng cảm thấy đứa con này quý giá biết bao. Mọi chuyện cứ để theo tự nhiên, dù sao thì chặng đường của họ còn dài.

Nghĩ đến đây lại thấy buồn cười, anh đưa tay vuốt nhẹ lên sống mũi con trai, rồi đi ra ngoài, nhẹ nhàng khép cửa vào.

Trong phòng vẽ, Đồ Nam vốn đang chép lại bức bích họa *Phi Thiên* mà Đồ Canh Sơn thích nhất, hầu như toàn phải tranh thủ những lúc được nghỉ, còn thừa chút thời gian mới có thể làm được ở nhà. Kết quả là vì có Đá Nhỏ nên trì hoãn suốt gần một năm vẫn chưa làm xong.

Thạch Thanh Lâm bước vào, vừa lúc cô đi ra, nhìn thấy anh sang một mình thì biết ngay là con trai đã ngủ, cô nhỏ giọng bảo: “Hiếm khi con muốn đi tìm anh, nên em để kệ cho nó đi đây.”

Anh cười, chặn cô ở cửa rồi hỏi: “Biết anh vừa gặp ai trong game không?”

“Ai?”

“Tiết Thành.”, Thảo Ngôn, là bộ thủ trong tên của anh ta, Thạch Thanh Lâm vừa nhìn đã nhận ra ngay, mặc dù kiểu cách nói chuyện của anh ta đã thay đổi, nhưng anh vẫn có thể khẳng định là anh ta. Anh ta nói câu đó, có lẽ cũng đoán được rằng mình bị nhận ra. Thạch Thanh Lâm nói: “Hình như giải thưởng quốc tế của game là do cậu ta đề cử.”

Đồ Nam nhìn anh, “Anh cảm thấy sao?”

Có Đá Nhỏ rồi, nhưng cơ thể cô vẫn chẳng thay đổi là bao, từ mặt đến cổ vẫn trắng nõn nà, như thể chỉ mài nhẹ một cái là ra được một lớp phấn. Thạch Thanh Lâm ngẫm nghĩ, rồi bỗng đưa tay ra áp lên má cô, thông thả nói: “Rất khó chịu, có phải em nên an ủi không?”

“Anh cứ giả vờ nữa đi.”, Đồ Nam nhìn sắc mặt anh chẳng giống khó chịu chút nào, nếu anh không bỏ qua được thì đã chẳng kể với cô. Có lẽ, Tiết Thành chỉ muốn xem anh ngã một cú, mà anh thì đã chẳng coi nó là chuyện gì to tát nữa rồi.

Nhưng khuôn mặt thì đã bị anh môn trớn đến mức nóng lên.

Thạch Thanh Lâm được đà lấn tới, hạ tay xuống thắt lưng cô, chạm lên hình xăm trên đó, lại dặt tay cô, để cô sờ vào hình xăm của anh, rồi thấp giọng nói: “Tranh thủ lúc Đá Nhỏ đang ngủ...”

Đồ Nam áp sát vào anh, làn da dưới lòng bàn tay cô đã trở nên nóng rực, thủ thi như trêu chọc bên tai anh, “Anh là muốn em làm mãi không xong bức bích họa kia chứ gì.”

“Vội cái gì, em còn thời gian cả đời cơ mà.”

Ngày này, là một ngày cuối tuần rất trọn vẹn, không có bất cứ chuyện gì quấy quả, chỉ có anh và cô, quấn quýt bên nhau.

Thạch Thanh Lâm nói với cô, trước kia, ở quán net, anh từng nhắc đến chuyện có muốn lập một hội trong game hay không, mà hôm đó anh đã lập xong rồi.

Tên của hội là Lâm Nam, anh dùng tên của cả hai để đặt, còn lập một tài khoản phụ, ID là Đá Nhỏ, mới chỉ ở cấp Một.

Đời người cũng giống vậy, từng bước từng bước thăng cấp, mà anh sẽ luôn ở bên cạnh mẹ con cô.

Yêu, chẳng phải là như thế sao?

Năm tháng tĩnh lặng, ngoài cửa sổ, một ngày lại trôi qua rồi.

– HẾT –

Jins: Đây là chính thức khép lại câu chuyện. Bộ truyện này đánh dấu hai cái đầu tiên của mình, lần đầu tiên mua full raw về làm, và lần đầu tiên mò mẫm dịch truyện chứ không làm biếng mà copy convert từ QT nữa, thành ra tiến độ ở giai đoạn sau cũng bị chậm đi ít nhiều so với hồi đầu. Vẫn như mấy lần trước, háo hức ngày kết thúc lắm mà đến ngày ấy rồi lại chẳng biết nói gì, vậy thôi cứ cảm ơn mọi người đã đồng hành cùng mình, và hẹn gặp lại nhé. (Chắc sớm cũng phải qua năm nay :D)

-----oOo-----

Table of Contents

Chương 1	3
Chương 2	10
Chương 3	17
Chương 4	24
Chương 5	30
Chương 6	36
Chương 7	41
Chương 8	47
Chương 9	54
Chương 10	60
Chương 11	67
Chương 12	73
Chương 13	80
Chương 14	85
Chương 15	91
Chương 16	97
Chương 17	103
Chương 18	109
Chương 19	115
Chương 20	121
Chương 21	127
Chương 22	134
Chương 23	140
Chương 24	146
Chương 25	152
Chương 26	160
Chương 27	167
Chương 28	174
Chương 29	180

Chương 30	186
Chương 31	192
Chương 32	198
Chương 33	204
Chương 34	211
Chương 35	219
Chương 36	225
Chương 37	237
Chương 38	250
Chương 39	261
Chương 40	271
Chương 41	280
Chương 42	288
Chương 43	300
Chương 44	307
Chương 45	315
Chương 46	325
Chương 47	325
Chương 48	332
Chương 49	340
Chương 50	346
Chương 51	353
Chương 52	359
Chương 53	370
Chương 54	377
Chương 55	384
Chương 56	390
Chương 57	398
Chương 58	405
Chương 59	411
Chương 60	417
Chương 61	425

Chương 62	432
Chương 63	438
Chương 64	445
Chương 65	452
Chương 66	463
Chương 67	464
Chương 68	474
Chương 69	481
Chương 70	487
Chương 71	496
Chương 72	503
Chương 73	513
Chương 74: Ngoại truyện	523